

vh
NXB Văn học

"Hồ ly có gian xảo đến mấy cũng chỉ là hồ ly,
sao có thể đối địch với một CON SÓI tàn bạo
và xảo quyệt được chứ?!"

HỒ LY ĐẠI CA
PK
ĐẠI CA
SÓI XÁM

小狐狸
大不敵
大灰狼

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên
Hiếu Nguyệt

"Ồi, yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt!
Gương mặt đẹp trai đặt nhầm lên một con sói.
Đúng là tạo hóa sai lầm!"

岚烟晓月

Lam Yên
Hiếu Nguyệt

vh
NXB Văn học

Mục lục

- [Chương 1: Tân Thủ Xem Chiến](#)
- [Chương 2: Lần Sau Muốn Chết Cứ Gọi Ta](#)
- [Chương 3: Không Qua Đây Thì Cậu Chết Chắc!](#)
- [Chương 4: Kỳ Hiểu Nguyệt, Cậu Tàn Nhẫn Quá!](#)
- [Chương 5: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)
- [Chương 6: Chim Sẻ Sao Hiểu Được Chí Hướng Thiên Nga](#)
- [Chương 7: Nhóc Con, Tôi Chờ Anh Lâu Lắm Rồi!](#)
- [Chương 8: Muốn Tạo Tin Đồn, Phải Có Thực Lực!](#)
- [Chương 9: Lần Đầu Bị “Đá” Trước Mặt Bao Người](#)
- [Chương 10: Thà Đắc Tội Với Tiểu Nhân, Đừng Đắc Tội Với Nữ Nhân](#)
- [Chương 11: Thì Ra, Cậu Là Đàn Ông!](#)
- [Chương 12: Hi Vọng Ngày Mai Người Vẫn Sống Sốt!](#)
- [Chương 13: Tên Biến Thái Nào Viết Trò Chơi Vậ?](#)
- [Chương 14: Hiểu Nguyệt, Sao Cậu Lại Chết Nửa Rồi?](#)
- [Chương 15: Không Phải Hắn Ta Đã Bị Chém Chết Rồi Sao?](#)
- [Chương 16: Tôi Chưa Bao Giờ Cần Lần Thứ Hai](#)
- [Chương 17: Anh Ta Chính Là Tổng Giám Đốc](#)
- [Chương 18: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu](#)
- [Chương 19: Mộng Uyên Ương Hồ Điệp](#)
- [Chương 20: Phép Lạ Chốn Văn Phòng](#)
- [Chương 21: Cô Gái Gặp Một Lần Không Thế Nào Quên](#)
- [Chương 22: Thần Tiên Tỷ Tỷ Kìa!](#)
- [Chương 23: Gã Đàn Ông Không Đêm Nào Cô Đơn](#)
- [Chương 24: Gieo Họa Nhân Gian](#)
- [Chương 25: Em Thật Sự, Thật Sự Rất Thần Tượng Anh!](#)
- [Chương 26: Đàn Ông Nhà Lành](#)
- [Chương 27: Chú Thỏ Con Bị Nhốt Trong Lồng](#)
- [Chương 28: Xin Chào Tổng Giám Đốc!](#)
- [Chương 29: Sự Si Nhục Lớn Nhất Trong Cuộc Đời](#)

- Chương 30: Đây Là Đại Thần Trong Truyền Thuyết Sao?**
- Chương 31: Phong Diệp Vô Nhai! Tôi Thề Không Đội Trời Chung Với Anh!**
- Chương 32: Mình Thấy Cậu Nên Đi Theo Anh Ta Thì Hơn**
- Chương 33: Địch Chưa Loạn Mà Ta Đã Loạn Là Điều Tối Kỳ!**
- Chương 34: Tiểu Hồ Ly Bị Lợi Dụng**
- Chương 35: Tế Nguyệt, Cậu Thật Sự Đi Theo Phong Diệp Vô Nhai Rồi Há?**
- Chương 36: “Phù Thủy Nhỏ” Và Chàng Thanh Niên Xinh Đẹp**
- Chương 37: Cảm Giác Thiên Hạ Vô Địch Thì Ra Là Như Vậy!**
- Chương 38: Tiểu Hồ Ly Không Chịu Nổi Khích Tượng**
- Chương 39: Một Đêm Cùng Nhau**
- Chương 40: Mọi Người Đều Nói Đại Thần Thích Cậu!**
- Chương 41: Chắc Là Đang... Khúc Đạo Đầu**
- Chương 42: Động Cơ Đáng Nghi**
- Chương 43: Bùng Nổ Trong Im Lặng**
- Chương 44: Gã Ta Có Ý Đồ Gì Vậy?**
- Chương 45: Tuyệt Sắc Thế Gian, Siêu Cấp Đẹp Trai!**
- Chương 46: Sự Tĩnh Lặng Trước CƠ Bão**
- Chương 47: Trên Chữ “Sắc” Có Một Cây Dao**
- Chương 48: Gần Mực Thì Đen**
- Chương 49: Đó Không Phải Là Loạn Luân Sao?**
- Chương 50: Tân Thủ Đòi Cướp Bà Xã Của Đại Thần!**
- Chương 51: Lại Giảm Chân Lên Giới Hạn**
- Chương 52: Hiểu Nguyệt! Các Cậu Đang Sống Chung Sao?**
- Chương 53: Bối Lòng Tìm Vết**
- Chương 54: Nhất Cự Ly...**
- Chương 55: Kế Hoạch “Mượn Dao Giết Người”**
- Chương 56: Động Lòng**
- Chương 57: Mình Có Bị Điên Không Vậy?**
- Chương 58: Người Mới – Tùng Phong Hàn**
- Chương 59: Sau Đây, Ít Trêu Chọc Kỳ Hiểu Nguyệt Là Hay Nhất!**
- Chương 60: “... Phú Quý Bất Năng Dâm”**
- Chương 61: Đây Rồi Ràng Là Một Âm Mưu!**

[Chương 62: Nếu Không Phải Là Cô, Anh Sẽ Không Lấy Ai Hết](#)

[Chương 63: Động Phòng Trong Truyền Thuyết](#)

[Chương 64: Anh Rất Muốn... Ôm Cô!](#)

[Chương 65: Người Thật Pk](#)

[Chương 66: Tên Biến Thái Đó Chính Là Ông Xã Em Đây!](#)

[Chương 67: Không Phải Đại Thần... Ghen Đây Chứ?](#)

[Chương 68: “Cặp Đôi Trời Sinh”](#)

[Chương 69: Buổi Sáng Bất Ngờ](#)

[Chương 70: Hãy Cho Anh Một Cơ Hội](#)

[Chương 71: Dê Vào Miệng Cọp](#)

[Chương 72: Không Ngờ Đại Thần Lại Lợi Hại Như Vậy](#)

[Chương 73: Cố Tình Kiểm Chuyện](#)

[Chương 74: Bà Xã “Ngoại Tình”](#)

[Chương 75: “Uyên Ương Nghịch Nước”](#)

[Chương 76: Công Khai Phạm Tội](#)

[Chương 77: Trường Quay](#)

[Chương 78: Lần Này Xem Cô Trốn Thoát Thế Nào!](#)

[Chương 79: Đùa Giỡn Với Đại Thần](#)

[Chương 80: Tối Nay, Cô Là Của Anh](#)

[Chương 81: Chi Bằng Thoái Ẩn Giang Hồ](#)

[Chương 82: Nhất Định Phải Giúp Cậu Thu Phục Tề Phu Nhân](#)

[Chương 83: Cô... Cô Tấn Công Đại Thần](#)

[Chương 84: Yên Tâm, Để Tôi Giúp Cậu](#)

[Chương 85: Bà Xã Để Yêu Để Thương Chứ Không Phải Để Giẫm Lên!](#)

[Chương 86: Gặp Ngay](#)

[Chương 87: Nước Hoa Kích Thích Tình Dục](#)

[Chương 88: Cảnh Đây Không Thích Hợp Với Trẻ Em](#)

[Chương 89: Với Người Phụ Nữ Nào Anh Cũng Lạnh Lùng Thế Sao?](#)

[Chương 90: Thuận Vợ Thuận Chồng, Tắt Biến Đông Cũng Cạn](#)

[Chương 91: Cuối Cùng, Anh Cũng Đợi Được Rồi!](#)

[Chương 92: Âm Mưu Của Chàng Sói](#)

[Chương 93: Ông Xã Ngoại Tình](#)

Chương 94: Ôi, Tốt Quá Rồi! Tổng Giám Đốc Tề Bị Kỳ Hiếu Nguyệt “Đá” Rồi!

Chương 95: Cường Hôn Trong Thang Máy

Chương 96: Không Sao, Chẳng Qua Em Bị Chó Cắn Thôi!

Chương 97: Đúng Là Báo Ứng!

Chương 98: Bà Xã, Anh Yêu Em

Chương 99: Có Lẽ, Em Đã Thích Phong Diệp Vô Nhai

Chương 100: Tức Quá! Cái Tên Biến Thái Kia Lại Dám Ở Trong Văn Phòng

Chương 101: Ông Xã, Tên Này Trêu Em!

Chương 102: Bà Xã, Hôm Nay Anh Rất Vui

Chương 103: Hôm Nay Là Ngày ... Em Hẹn Gặp Đại Thần

Chương 104: Bà Xã, Cuối Cùng Em Cũng Đến!

Chương 105: Lần Đầu Tiên Dẫn Bạn Gái Về Nhà?

Chương 106: Tề Tiểu Bạch Về Nước

Chương 107: Thỏa Hiệp Của Hai Con Sói

Chương 108: Cuộc Đối Đầu Bất Tận

Chương 109: Nội Chiến

Chương 110: Kỳ Hiếu Nguyệt, Minh Hận Cậu!

Chương 111: Ghen?

Chương 112: Hiếu Nguyệt, Bọn Mình Chụp Chung Một Kiểu Ảnh Đi!

Chương 113: Hiếu Nguyệt Cô Nương Sắp Gặp Xui Xẻo Rồi!

Chương 114: Đúng Là Một Người Đàn Ông Hoàn Hảo!

Chương 115: Bà Xã, Hãy Tin Tưởng Anh!

Chương 116: Đoạn Kết

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tân Thủ Xem Chiến

Vị Tổng giám đốc cũ cáo bệnh xin nghỉ việc không phải là chuyện gì quá mới mẻ. Sức khỏe ông vốn không tốt nên nghỉ hưu chỉ là chuyện diễn ra sớm hay muộn mà thôi. Vấn đề là tân Tổng giám đốc vừa trẻ vừa đẹp trai, có tài lại có tiền, quan trọng nhất vẫn độc thân. Đây thật sự là một tin khiến chị em phụ nữ trong công ty sôi sục cả buổi sáng!

“Đặc biệt, đặc biệt đây, ảnh chân dung rõ nhất vừa mới ra lò của tân Tổng giám đốc đây...” Một anh chàng quần áo chỉnh chu, thân hình gầy tong teo cầm tấm ảnh bước vào phòng ngay lập tức làm bùng lên những tiếng la hét.

Trong khi mọi người đang bàn luận sôi nổi thì duy nhất chỉ có mình Kỳ Hiểu Nguyệt vẫn ngồi yên tại chỗ, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Chỗ ngồi của cô ở vị trí khuất nhất văn phòng, quay lưng vào cửa sổ. Bởi vậy, mọi người không thể nhìn thấy màn hình của cô, chỉ có thể thấy được vẻ mặt chủ nhân đang rất chăm chú.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào khiến gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô càng thêm mịn màng, mái tóc đen dài ngang vai, đuôi tóc hơi uốn nhẹ, trông cô đúng thật là một cô gái ngoan. Cặp kính to tròn che đi đôi mắt lạnh lợi, gọng kính vừa đen vừa dày khiến cô nhìn có vẻ ngoan hiền hơn nhiều. Khi bức ảnh gây sốt lướt qua bên cạnh, cô vẫn không hề chớp mắt.

Thực tế thì...

Trên màn hình lúc này, một Tử Y Nữ Hiệp tay cầm Ngọc Tiêu đang phi thân bay lên, tung ba chiêu liên tiếp về phía quái vật răng nanh xanh. Đột nhiên, trên màn hình một màu tím dày đặc bao phủ, trên đầu đối phương hiện lên một chuỗi các con số màu đỏ[1]. Một chút xíu nữa, chỉ còn một chút xíu nữa là có thể thắng cấp rồi! Đánh xong con quái này là không còn vấn đề gì nữa. Kỷ Hiểu Nguyệt càng thêm chăm chú.

[1]. Biểu thị điểm.

Đúng lúc này, một tiếng quát chói tai vang lên:

“Yên lặng, yên lặng! Mọi người nghe đây, hôm nay là ngày đầu tiên tân Tổng giám đốc nhậm chức, lát nữa sẽ xuống đây kiểm tra, mọi người chăm chỉ một chút đi!”

“Phù thủy già” đến rồi! Mọi người trong phòng không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

“phù thủy già” là biệt danh của Trưởng phòng Lưu Dĩnh. Năm nay 38 tuổi, chưa chồng, mái tóc ngắn kiểu từ những thập niên trước, cặp kính gọng đen ngự trên khuôn mặt, kính của Kỷ Hiểu Nguyệt cũng là do học tập ở “phù thủy già”.

“Kỷ Hiểu Nguyệt!”, “phù thủy già” điểm danh, Kỷ Hiểu Nguyệt như tỉnh cơn mê.

“Có!” Còn chút xíu nữa thôi! Chỉ chút xíu nữa là yêu quái tiêu tùng rồi. Chẳng nhẽ không thể đợi tôi thêm một phút thôi sao?

Bất ngờ “phù thủy già” đi thẳng về phía cô, Kỷ Hiểu Nguyệt sợ tới mức cửa sổ game không kịp đóng lại, lập tức đứng phắt dậy. Cô ngược nhìn lên, ẩn dưới cặp kính gọng đen là đôi mắt với những tia sáng lạnh lợi, tràn đầy sức sống. Đó là ánh mắt của loài động vật nhỏ khi phải đối mặt với kẻ thù, cảnh giác và khôn ngoan.

“Tài liệu chị bảo em đã chuẩn bị xong chưa?” Lúc nói chuyện với Kỳ Hiếu Nguyệt, giọng nói của “phù thủy già” nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Quá rõ ràng, vật sống theo đàn cả thôi!

Lúc này, cặp kính gọng đen bỗng trở thành tấm áo giáp tốt nhất cho Kỳ Hiếu Nguyệt.

Trên màn hình, đại yêu quái vẫn đang ra sức phản công, Tử Y Nữ Hiệp choáng váng đứng đó chịu trận, những con số màu đỏ không ngừng giảm mạnh xuất hiện trên đầu, thu hút một tân thủ đến Tề theo dõi trận chiến.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lần Sau Muốn Chết Cứ Gọi Ta

“Chuẩn bị xong rồi thưa Trưởng phòng”. Dù trong lòng đang gào thét, Kỳ Hiếu Nguyệt vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười thật dễ thương.

Lưu Dĩnh nhận lấy tập tài liệu, xem qua, gật đầu rất hài lòng, rồi quay về phía mọi người giáo huấn:

“Mấy người xem, nếu ai cũng chuyên tâm làm việc như Hiếu Nguyệt, có phải tôi đã tiết kiệm được không ít công sức rồi không?”

Thật vậy sao? Chị chắc chứ? Mọi người thầm vặn lại trong lòng.

Trên màn hình, lần đầu tiên chàng tân thủ nhìn thấy tư thế chiến đấu như vậy, rõ ràng người kia tự tìm đánh yêu quái, giờ lại đứng bất động, đúng là tự tìm đến cái chết. Chàng tân thủ tiếp tục Tề theo dõi cuộc chiến.

Kết thúc bài giáo huấn, “phù thủy già” hóa thân thành sư mẫu hiền lương:

“Hiếu Nguyệt à! Lát nữa trước khi họp, em nhớ in một bảng thành tích công việc và hồ sơ nhân sự mấy tháng vừa qua của công ty cho chị, được chứ?”

“Vâng ạ!” Kỳ Hiếu Nguyệt gật đầu lia lịa.

Trên màn hình, đại yêu quái vừa tung một chiêu khá mạnh, Kỳ Hiếu Nguyệt đau lòng nhắm mắt. Máu của cô sắp hết sạch rồi. Chàng tân thủ kia cuối cùng không nhìn được, trên đỉnh đầu hiện lên một câu:

“Vì sao không đánh trả?”

Anh nghĩ tôi không muốn sao? Kỳ Hiểu Nguyệt khóc thầm. Thanh máu của cô sắp cạn thật rồi.

Lưu Dĩnh hắng giọng:

“Yêu cầu của Tổng giám đốc với công việc rất cao, cho nên...
“@#@\$%@&*&...bla bla...”

Lại nữa rồi! Từ sau khi biết tên Tổng giám đốc còn độc thân, mỗi khi nhắc đến anh ta, hai mắt Lưu Dĩnh lập tức sáng lên. Nhưng điều khó chịu là, mỗi lần chị ta nhắc đến Tổng giám đốc, ánh mắt đám người đối diện cũng sáng lên, không khác gì đám sói người thấy mùi thịt tươi, chỉ có thể dùng hình ảnh “thèm nhỏ dãi” để miêu tả.

Loạn thế xuất anh hùng, Kỳ Hiểu Nguyệt đã sớm luyện được tấm thân “mình đồng da sắt” trong cái đám “thèm muốn” này, cô ngoảnh mặt làm ngơ với thế giới bên ngoài, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn nhân vật của mình bị chém tươi tắn, cột máu tụt giảm không phanh mà không làm được gì.

Đau quá, đau lòng quá đi thôi!

Không nhịn nổi nữa rồi!

Vừa với tay ra, Lưu Dĩnh đột nhiên quay người lại nhìn cô:

“Vì vậy nên, Hiểu Nguyệt, em nhớ làm cho tốt!”

“Vâng!” Kỳ Hiểu Nguyệt lập tức đứng thẳng người, lại một lần nữa khóc thầm.

“Tốt lắm!”

Lưu Dĩnh gật đầu, ánh mắt uy nghiêm quét qua tất cả mọi người, cuối cùng cũng hài lòng rời đi. Trước khi đi chị ta còn không quên tiện tay lấy luôn bức ảnh chân dung của Tổng giám đốc. Trong khi tất cả mọi người đang dõi mắt nhìn theo bức ảnh trong tay Lưu Dĩnh, Kỳ Hiểu Nguyệt vội vàng với lấy con chuột. Cùng lúc đó, đại yêu quái vừa giáng thêm một chiêu, Tử Y Nữ Hiệp chỉ kịp vung Ngọc Tiêu lên thì đã mất mạng.

Chàng tân thủ thân nhiên bước đến nhặt những món trang bị rơi ra, trước khi đi còn không quên quay đầu lại nói:

“Lần sau muốn chết, cứ gọi ta!”

A... a... a! Kỳ Hiểu Nguyệt không còn chút sức lực để tức giận, đại yêu quái cười to mấy tiếng rồi biến mất, trên màn hình chỉ còn lại thi thể bị đánh tan tác của cô.

Hệ thống thông báo: “Trong cuộc quyết đấu với U Linh Dạ Xoa, Tế Nguyệt Thanh Thanh hy sinh anh dũng, quay về động phủ tu luyện thêm ba giờ. Cấp bậc -1, danh tiếng -1”.

Kỳ Hiểu Nguyệt đau lòng, nằm bò ra bàn.

“Phù thủy già” vừa đi, không khí trong văn phòng đã sôi nổi trở lại.

“Tân Tổng giám đốc bên ngoài cũng đẹp trai vậy hả?”

“Đương nhiên rồi! Còn đẹp trai hơn cả trong ảnh nữa!”

“Trẻ như vậy đã được làm Tổng giám đốc rồi, thật không đơn giản chút nào!”

“Dĩ nhiên! Nghe nói Tổng giám đốc trước sống ở nước ngoài, gần đây mới về nước. Theo nguồn tin đáng tin cậy, lúc còn đi học anh ta đã có công ty riêng ở nước ngoài rồi!”

“Ôi, lợi hại thật!”

“Tân Tổng giám đốc tên gì thế?”

“Tề Hạo!”

Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận bùng nổ:

“Ai còn nhắc đến Tổng giám đốc nữa là tôi giết đấy!”

Không khí lập tức yên lặng!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Không Qua Đây Thì Cậu Chết Chắc!

Một anh chàng mặc áo sơ mi hoa tách khỏi đám con gái đi về phía Kỳ Hiếu Nguyệt, ánh mắt đầy sự cảm thông:

“Hiếu Nguyệt à, không phải cậu lại chết đấy chứ?”

Cái gì mà lại chết chứ? Đây là lần đầu tiên cô chết, được chưa! Lại còn bị chết rất oan uổng!

“Hoa Hồ Điệp, cậu muốn chết phải không?” Kỳ Hiếu Nguyệt nheo mắt đầy nguy hiểm.

“Mình sai rồi, đừng giận nữa. Hay thế này đi, tối nay mình mời cậu ăn, đến Lan Quế Phương, thế nào?” Hoa Hồ Điệp rất biết điều, ai bảo anh chàng là tử muội tốt nhất của Kỳ Hiếu Nguyệt chứ!

Đúng vậy, là tử muội tốt nhất! Hoa Hồ Điệp cũng giống mọi người, rất thích trai đẹp và vì thế rất có hứng thú với vị Tổng giám đốc này, bởi anh chàng vẫn chưa có bạn trai.

Hơn nữa, tên thật của anh chàng là Hồ Điệp.[1]

[1]. Tên Thật của anh chàng là Hồ Điệp (蝴蝶) nhưng Kỳ Hiếu Nguyệt Thường gọi là Hoa Hồ Điệp (花蝴蝶, Hồ Điệp ở đây nghĩa là con bướm) để trêu chọc giới tính của anh chàng.

Đúng vậy, anh chàng là GAY.

Kỷ Hiểu Nguyệt liếc xéo, âm ừ mấy tiếng, ý rằng đồng ý. Cô cũng mong mau đến giờ tan làm để đi đập phá một trận, giải tỏa cơn giận vì bị giáng cấp ngày hôm nay.

Vừa đến Lan Quế Phương, di động của Kỷ Hiểu Nguyệt đã kêu âm lên mãi không chịu dứt.

“Mẹ?” Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức cảm thấy đau đầu, yếu ớt day day hai bên thái dương. Mẹ cô mà gọi điện thoại thì có một chuyện duy nhất, đó là...

“Hiểu Nguyệt à, hôm qua mẹ đã gặp bạn trai của con gái lớn cô ba con đó, cậu ta nói có một người bạn, điều kiện cũng không tệ lắm...” Mẹ Kỷ bắt đầu lái nhai.

Kỷ Hiểu Nguyệt đưa tay lên ôm đầu, quyết định dùng biện pháp mạnh.

“Mẹ, con có bạn trai rồi”. Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên buông một câu có thể xem là kinh thiên động địa.

“Cái gì? Lúc nào vậy?” Đầu bên kia bàng hoàng kinh ngạc.

Bên này, Hoa Hồ Điệp đang sặc nước trái cây. Thật sao? Không phải chứ? Sao anh chàng lại không biết? Kỷ Hiểu Nguyệt trừng mắt làm Hoa Hồ Điệp lạnh cả người. Không... không phải nói mình đấy chứ? Không được, người ta còn trong sáng lắm!

Nỗi sợ hãi hiện rõ trên gương mặt Hoa Hồ Điệp, anh chàng vừa lắc đầu vừa lùi về phía sau.

Kỷ Hiểu Nguyệt dữ tợn mấp máy môi:

“Không qua đây thì cậu chết chắc đấy!”

Hoa Hồ Điệp bị ánh mắt Kỳ Hiểu Nguyệt bóp ngạt, hậm hực đi đến. Hức, ai bảo giờ cô nàng không đeo kính. Ánh mắt ấy, chẹp chẹp, thật là thu hút, nó có thể giết chết cả những linh hồn trong sáng lẫn không trong sáng n lần! Cho nên, thất bại này của anh chàng cũng không có gì đáng xấu hổ cả, phải không?!

Kỳ Hiểu Nguyệt kéo Hoa Hồ Điệp lại, nhét di động vào tay. “Bạn trai mới” Hoa Hồ Điệp đành miễn cưỡng nhậm chức:

“Cháu chào bác gái! Cháu là Văn Cường...”

“!@#%#@#\$.....” (Đây là lúc trí tưởng tượng tha hồ được phát huy, chỉ biết mẹ Kỳ đang đặt ra hàng loạt những câu hỏi ngớ ngẩn).

Ở một góc khác, dưới ánh đèn rực rỡ, một dáng người cao ráo đột nhiên đứng lên, Lan Quế Phương cũng vì thế mà như nhỏ lại. Bầu không khí vốn mờ ảo bị vẻ lạnh lùng toát ra từ con người anh ta làm đông cứng trong nháy mắt. Ánh mắt mọi người trong nhà hàng đều bị hút về phía người ấy. Kỳ Hiểu Nguyệt thích thú cầm đồ uống lên, vừa uống nước chanh vừa xem kịch vui. Dù sao cũng đã có Hoa Hồ Điệp ứng chiến rồi, chắc trong khoảng một tháng tới, mẹ sẽ không làm phiền cô nữa.

Âu phục được cắt đúng kiểu làm nổi bật dáng người cao ráo thanh mảnh của chàng trai, dưới ánh đèn, khuôn mặt như được chạm khắc tỉ mỉ, vầng trán cao khiến anh càng thêm tuấn tú. Đôi mắt lạnh lùng dừng lại trên khuôn mặt của cô gái xinh đẹp ngồi phía đối diện, giọng nói bõn cợt, lạnh như băng:

“Tôi đã nói từ trước rồi, đừng nhắc đến việc kết hôn với tôi. Giờ cô đã nói, cho nên...”

Chàng trai cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô gái, khóe môi nở nụ cười đầy mê hoặc nhưng cũng thật xấu xa:

“Chúng ta kết thúc tại đây”.

“Tề Hạo!” Cô gái xinh đẹp lo lắng đứng dậy, giữ chặt lấy cánh tay chàng trai, mắt ngấn nước nhìn anh. “Đừng mà, sau này em sẽ không bao giờ nhắc đến việc kết hôn nữa, được không?”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kỳ Hiếu Nguyệt, Cựu Tàn Nhẫn Quá!

Tề Hạo không nói gì, đôi mắt lạnh lẽo lướt qua cánh tay cô, ánh mắt ấy như một lưỡi kiếm tàn nhẫn đâm vào trái tim khiến đối phương ngượng ngùng buông tay, đau khổ gọi khẽ: “Tổng giám đốc Tề...”

Tề Hạo không muốn phí lời thêm nữa, xoay người bỏ đi, thân hình cao lớn phủ đầy vẻ thờ ơ.

“Tề Hạo , anh thật là tàn nhẫn!” Cô gái xinh đẹp thốt lên.

Đúng là một gã đàn ông xấu xa! Kỳ Hiếu Nguyệt uống một ngụm nước trái cây, tiếp tục xem kịch vui. Đàn ông đẹp trai đa phần đều là bọn bất lương, không làm được một việc gì có ích, chỉ biết gây tai họa cho nhân gian thôi.

Tề Hạo, cái tên này... Mình đã nghe thấy ở đâu rồi nhỉ?

Đúng lúc ấy, Hoa Hồ Điệp đã nói chuyện với mẹ Hiếu Nguyệt xong.

“Hiếu Nguyệt...” Hoa Hồ Điệp nhào đến ôm cổ Kỳ Hiếu Nguyệt như thể muốn được thưởng công.

Kỳ Hiếu Nguyệt theo thói quen đá anh chàng một cú, đã dặn không được động tay động chân rồi mà cái tên này vẫn không chịu nghe lời.

“Á...!” Hoa Hồ Điệp kêu thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Dù anh chàng có vài điểm giống con gái, nhưng đá vào chỗ kia thì anh chàng vẫn rất đau. Hoa Hồ Điệp đang nhăn nhó ngồi dưới đất khóc lóc.

Đúng lúc này, Tề Hạo đi lướt qua. Nếu Hoa Hồ Điệp biết mình vừa bỏ qua ai, nhất định anh chàng sẽ ôm lấy Kỷ Hiểu Nguyệt mà cùng nhảy lầu!

“Kỷ Hiểu Nguyệt, cậu thật tàn nhẫn!”

Quá đau, không còn nghĩ được gì, anh chàng thuận miệng nhắc lại câu vừa nghe được, câu nói ấy trong trường hợp này thật vô cùng thích hợp!

Lời của Hoa Hồ Điệp vừa dứt lập tức khiến Tề Hạo đang chuẩn bị rời đi phải quay đầu lia ánh mắt về phía Kỷ Hiểu Nguyệt. Thật là một cô gái xinh đẹp! Dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar, cô như ánh mặt trời trong đêm đen yên tĩnh. Đôi mắt cô dường như có thể thắp sáng cả màn đêm. Ánh mắt Tề Hạo khẽ ánh lên, bước chân có chậm lại đôi chút rồi lại tiếp tục sải bước và nhanh chóng biến mất sau cánh cửa. Vừa hay phía trong vang lên tiếng thở dài.

Nhìn Hoa Hồ Điệp gập người rất lâu vẫn không đứng dậy được, Kỷ Hiểu Nguyệt đành lại gần hỏi:

“Này, không đau đến vậy chứ?”

“Hỏi thừa! Cậu cứ thử bị như mình xem!” Hoa Hồ Điệp không thể hiểu nổi một cô gái tính tình tồi tệ như vậy, tại sao mình lại có thể chơi thân được cơ chứ.

Ừ thì, anh chàng thừa nhận, những lúc Hiểu Nguyệt đáng yêu, cô khiến người khác không nhìn được, chỉ muốn cắn cho một cái. Nhưng mỗi khi cô lên cơn tức giận, thật chỉ muốn giết luôn cho xong!

Sau cùng, anh chàng quyết định đi về nhà trút giận vào game!

“Thật ra mình cũng muốn thử, nhưng cả đời này chắc không có cơ hội rồi. Đợi kiếp sau vậy”. Kỷ Hiểu Nguyệt nói băng quơ rồi đỡ Hoa Hồ Điệp ngồi dậy.

Ôi, đứa trẻ này thật là đáng thương!

Hoa Hồ Điệp nói là làm, việc đầu tiên anh chàng làm khi về nhà là lên mạng, đăng nhập, tìm Tế Nguyệt Thanh Thanh. Báo thù!

Tế Nguyệt Thanh Thanh lúc này đang nhàn nhã cười trên Vân Trung Hạc bay vòng quanh.

“Cậu ở trên trời làm gì thế? Xuống dưới này PK[1]đi!” Trong game Hoa Hồ Điệp lập nick name cho mình rất MAN – Ta Là Một Con Rồng, nhưng Hiếu Nguyệt luôn gọi cậu ta là “Con Sâu”.

[1] Viết tắt của cụm từ “Personal killing”: Âm chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người khác trong game online, từ này không dùng cho các trường hợp tự vệ.

Tế Nguyệt Thanh Thanh ngồi trên tiên hạc đưa mắt nhìn khắp xung quanh:

“Tìm người”.

“Tìm ai? Mình tìm giúp cậu”. Ta Là Một Con Rồng nhanh mồm nhanh miệng, vụt luôn chuyện chém giết sang một bên.

“Một tân thủ tên là Phong Diệp Vô Nhai”. Tên tân thủ không những nhạt nhẽo trang bị của cô mà còn chế nhạo cô!

“Tìm hần làm gì?” Ta Là Một Con Rồng từ khi nào lại bắt đầu quan tâm đến người mới chơi như vậy?

“Giết”. Có ai đó rất lười chỉ gõ một chữ như vậy.

“...>” Ta Là Một Con Rồng cẩn thận hỏi.

“Thiếu nợ”.

Ta Là Một Con Rồng im lặng một lúc rồi nói:

“Mình giúp cậu”.

Đúng là không nên trêu chọc cô gái này, cô nàng tuy không tùy tiện giết người, nhưng một khi đã ra tay thì không còn là người nữa! Ôi, chàng tân thủ đáng thương!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Ba ngày sau, cuối cùng chàng tân thủ cũng xuất hiện. Khi bị tìm thấy, hẳn đang nhàn nhã tản bộ dọc hai bên Lương Giới Hà.

Chân Linh Thần Giới đang là một game online mới nổi trên mạng. Game này chủ yếu dùng khung cảnh đẹp, chiêu thức sinh động, tình tiết độc đáo thu hút người chơi. Kỳ Hử Nguyệt chơi game này hoàn toàn vì đây là trò chơi do công ty bạn trai cô bạn thân phát hành. Lúc đầu cô chỉ định chơi để ủng hộ, không ngờ lại bị hấp dẫn luôn.

Trò chơi chia làm ba tầng, tầng thứ nhất là Phàm giới, tầng thứ hai là Ma giới, tầng thứ ba là Tiên giới.

Người chơi bắt đầu luyện từ cấp độ Phàm nhân, khi đạt đủ điểm kinh nghiệm tại Phàm giới, người chơi phải đến Tam Thanh Sơn nhận thử thách, nếu thành công ở thử thách này có thể thuận lợi tiến vào Tiên giới, trở thành tiểu tiên, sau đó từng bước trở thành Đại Thần.

Ngược lại, nếu người chơi không vượt qua được thử thách này sẽ bị đày xuống Ma giới. Người rơi xuống Ma giới sẽ biến thành tiểu yêu quái để người chơi đang tu luyện ở Phàm giới giết. Đã có rất nhiều người chết ở thử thách này, phải bắt đầu lại từ con số 0. Nhưng khi đã bắt đầu lại, bạn sẽ được tặng một số trang bị không có trên thị trường. Vì vậy, đối với chính sách này, nhiều người chơi cảm thấy vừa hứng thú vừa bực mình.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ. Ví dụ, sau khi biến thành tiểu yêu quái, nếu người chơi có thể giết đủ số lượng người thuộc Phàm giới hoặc Tiên giới (trừ phi bạn rất mạnh), tích lũy được một số điểm kinh nghiệm nhất

định, tiểu yêu quái sẽ trở thành đại yêu quái, thống nhất Ma giới, khai chiến với 2 giới Tiên, Phàm. Nghe nói Ma Thần còn lợi hại hơn cả Đại Thần, nhưng lợi hại như thế nào thì đến bây giờ vẫn chưa có ai thử qua.

Lúc này, nơi chàng tân thủ đang đứng chính là dòng sông linh thiêng ngăn cách Phàm giới và Tiên giới. Chỉ có người đạt tới cấp độ nhất định, đã vượt qua thử thách mới có khả năng vượt Lưỡng giới hà đến Tiên giới.

Như Tế Nguyệt Thanh Thanh, cô đã đạt đến cấp độ tiểu tiên nên có thể thoải mái cưỡi hạc tiên bay trên Lưỡng giới hà. Trời xanh thăm thẳm, mây trắng lững lờ, âm nhạc du dương, sắc áo tím oải hương của tiểu tiên Tế Nguyệt cùng sắc trắng của tiểu thần thú đang bay lượn bên cạnh cô, tất cả tạo nên một khung cảnh nên thơ.

Còn chàng Bạch Y Thư Sinh vì chưa đủ cấp độ nên chỉ có thể đứng ngược nhìn từ Phàm giới. Chàng mặc bộ đồ màu trắng, đứng bên bờ sông Liễu Thanh, tà áo bay trong gió, dáng vẻ khác hẳn những kẻ đang vội vã đánh quái thăng cấp xung quanh, thật an nhàn tự tại, lại vô cùng tao nhã thoát tục.

Trên kênh Riêng Tư:

Ta Là Một Con Rồng: “Để mình giết hẳn giúp cậu!” Ta Là Một Con Rồng nóng lòng muốn thi thố tài năng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Không cần, cậu kéo quái đến đây là được rồi”.

Ta Là Một Con Rồng đáp một tiếng “Được” rồi nhanh chóng bay đi. Trong lòng thầm nghĩ: “Độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà!”

Ta Là Một Con Rồng: “Đúng rồi, cậu định làm gì?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “5. Anh hùng cứu mỹ nhân”.

Ta Là Một Con Rồng: “.....”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chim Sẻ Sao Hiếu Được Chí Hướng Thiên Nga

Chỉ một lát sau, Ta Là Một Con Rồng đã kéo vô số tiểu yêu tới, anh chàng chạy tới bên cạnh Bạch Y Thư Sinh rồi vụt bay lên, cười Bạch Hồ ngồi xem trò vui. Nhóm tiểu yêu không tìm thấy Ta Là Một Con Rồng liền điên cuồng đánh chém chàng tân thủ. Bạch Y Thư Sinh dù cấp độ còn thấp, chiêu thức lại bình thường nên uy lực không lớn, nhưng bù lại anh ta rất nhanh nhẹn, phòng ngự là chính, tà áo trắng phấp phới bay giữa đám tiểu yêu quái, mạnh mẽ mà thanh thoát.

Trẻ con cũng dễ dạy thôi! Kỳ Hiếu Nguyệt trong lòng thầm nghĩ.

“Mau lại xem đê, tân thủ bị tiểu yêu đánh hội đồng này!” Ta Là Một Con Rồng ngồi trên lưng Bạch Hồ vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Dám trêu Hiếu Nguyệt nhà chúng ta, đúng là tự tìm đến cái chết! Lời kêu gọi của Ta Là Một Con Rồng ngay lập tức thu hút vài người đến xem.

Mãng Mọc Sau Mưa: “Ô kìa, ỷ cấp độ cao, bắt nạt người khác à!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Đúng rồi! Nhìn kìa, kia không phải Một Con Rồng sao? Lần trước PK với Tế Nguyệt bị thua, anh ta phải đến Đoạn Trường Nhai tự sát đấy”.

Tiểu Đậ Tử: “Chúng ta có nên hỗ trợ không?”

Ta Là Một Con Rồng: “Tôi bắt nạt hẳn, mấy cô cấm được sao?”

Mãng Mọc Sau Mưa nổi giận: “Muốn ăn đòn à!!”

Trước khi bùng nổ một trận PK, Tế Nguyệt Thanh Thanh cười hặc tiên từ trên trời bay xuống, đứng trên Lương giới hà, nghiêm khắc mắng:

“Một Con Rồng, cậu vô đạo đức quá, sao lại có thể bắt nạt một người mới chơi như thế chứ!”

Ta Là Một Con Rồng học máu chết tại chỗ! Chủ ý này là ai đưa ra hả? Đến giờ lâm trận lại phản chiến là sao? Nhưng việc khiến Một Con Rồng tức đến chết đi sống lại là: Tử Y Nữ Hiệp nhanh nhẹn xuống khỏi hặc tiên, nhẹ nhàng tới bên cạnh Bạch Y Thư Sinh, nâng Ngọc Tiêu lên, ánh sáng màu tím tỏa ra bốn phía, nhóm tiểu yêu nhất thời sợ hãi bỏ chạy tán loạn, thậm chí có tên không kịp trốn lẩn ra chết.

Ta Là Một Con Rồng gửi tin nhắn: “Mình nhớ là cậu muốn giết hãn mà!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh trả lời: “Chim sẻ làm sao hiểu được chí hướng Thiên nga”.

Ta Là Một Con Rồng lại ngắt tại chỗ lần nữa.

Tiểu Đâu Tử: “Vẫn là Tế Nguyệt lợi hại!”

Đúng lúc này, hệ thống thông báo: “Hàn Lâm Viện mở nhiệm vụ tổ đội quyết đấu văn võ, đội đạt được Văn Võ Trạng Nguyên sẽ giành được phần thưởng lớn, đều là những trang bị Tiên cấp không mua được trên Thị trường”.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tế Nguyệt, chúng ta lập tổ đội đi đánh quái đi!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Đúng đấy, đúng đấy, nghe nói Tế Nguyệt đánh quái rất lợi hại! Lên cấp với cậu rất nhanh!”

Ta Là Một Con Rồng gượng dậy sau đau thương: “Mình cũng muốn đi!”

Bạch Y Thư Sinh tiến lên định nhặt mấy trang bị rơi ra, nhưng vừa nhìn xuống chúng đã biến mất: “Tổ đội đi”.

Gần như cùng lúc, Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng nói: “Tổ đội đi!”

Tiểu Đậ Tử gửi một loạt icon mắt hấp háy: “Oa, Phong Diệp Vô Nhai, cậu và Tế Nguyệt thật là ăn ý nha!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai nhìn nhau, cùng quay người chạy đến Hàn Lâm Viện ở kinh Thành.

Tế Nguyệt Thanh Thanh là Đội trưởng, rất có năng lực lãnh đạo, quả không hổ danh một tiểu tiên có kinh nghiệm chiến đấu thực tế. Chiến đấu chung với cô đúng là thắng cấp rất nhanh. Chỉ trong một buổi tối, cô đã khiến Mãng Mộc Sau Mưa, Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn hoàn toàn bị khuất phục.

Hoa Hồ Diệp vẫn không hiểu rốt cuộc Kỷ Hiểu Nguyệt muốn làm gì, cho đến khi Tế Nguyệt Thanh Thanh đưa Phong Diệp Vô Nhai đến Tam Thanh Sơn. Một lần nữa, Hoa Hồ Diệp lại phải thốt lên, độc nhất đúng là lòng dạ đàn bà! Đầu tiên cô nàng sẽ đưa bạn đi thăng cấp, sau đó quay lại giáng cho bạn một đòn khiến bạn quay về con số 0. Nếu Hoa Hồ Diệp rơi vào vị trí đó chắc sẽ uất hận mà chết mất!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nhóc Con, Tôi Chờ Anh Lâu Lắm Rồi!

Mọi việc xảy ra vào một ngày Thứ hai đen tối.

Hôm đó, Ban lãnh đạo cấp cao của công ty tổ chức họp. Nghe nói, tân Tổng giám đốc Tập đoàn đang xem xét mở rộng lĩnh vực hoạt động của công ty, anh cũng đã mua lại một số công ty nhỏ trong cùng lĩnh vực. Tập đoàn Lãng Thăng nơi Kỳ Hiếu Nguyệt làm việc là công ty truyền thông giải trí tương tác nổi tiếng trong nước hiện nay, tập trung cung cấp các dịch vụ giải trí đa dạng trên mạng Internet, như văn học, âm nhạc, vui chơi, giải trí. Khi Tổng giám đốc cũ còn đương chức, ông cũng đã có ý mở rộng thị trường sang lĩnh vực xuất bản – truyền hình, nhưng do sức khỏe không tốt, lại nhiều việc phải lo lắng nên vẫn chưa thực hiện được. Không ngờ vừa nhậm chức được ba ngày, tân Tổng giám đốc đã thực hiện hàng loạt các biện pháp cải cách, mở rộng thị trường. Vì thế cả ngày hôm ấy, tất cả các lãnh đạo, đương nhiên gồm cả “phù thủy già”, đến tham gia cuộc họp cấp cao.

Một ngày đẹp trời của Kỳ Hiếu Nguyệt bắt đầu. Nhờ lợi thế chỗ ngồi, cô nhanh chóng mở game đăng nhập, tân thư sinh kia đang online!

Sau hai ngày cuối tuần được bồi dưỡng, dạy dỗ, giờ cấp bậc của tân thủ đó đã tăng cao, sắp vào được Tam Thanh Sơn rồi. Với sự giúp đỡ của Tế Nguyệt Thanh Thanh, Phong Diệp Vô Nhai cũng đã có linh thú của riêng – một con chuột bạch. Tế Nguyệt Thanh Thanh đã chọn giúp anh ta, bởi so với những con vật như hổ, sư tử hoặc rắn, một con chuột nhỏ có vẻ dễ bắt nạt hơn.

“Tổ đội, đến Tam Thanh Sơn đi!” Trên đầu Tế Nguyệt Thanh Thanh hiện lên mấy câu nói, nhưng anh chàng kia không đáp lại, chỉ đứng một chỗ không nhúc nhích.

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ, hai ngày nay chắc chắn cô cũng đã tạo được lòng tin ở Phong Diệp Vô Nhai, nhưng vì sao anh ta lại không nói câu nào. Rất nhiều tân thủ đến Tam Thanh Sơn đều đi theo tiểu tiên hoặc Đại Thần của Tiên giới để vượt qua cửa ải này. Dù sao cô và Phong Diệp Vô Nhai cũng đã chiến đấu cùng nhau hai ngày qua nên việc cô dẫn anh ta vượt cửa ải này cũng là chuyện rất bình thường.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đi quanh Bạch Y Thư Sinh hai vòng, anh ta vẫn không hề động đậy. Hay là treo máy[1] rồi? Tế Nguyệt Thanh Thanh mất hứng, đang định bỏ đi thì anh chàng kia lại chủ động tổ đội. Tế Nguyệt Thanh Thanh cảm thấy vô cùng kích động. 7. Nhóc con, tôi chờ anh lâu lắm rồi!

[1] Người chơi để máy tự động chơi, tự động lên cấp bậc (Level).

Hoa Hồ Diệp vốn chỉ định đến đưa tài liệu, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ chăm chú của Kỳ Hiếu Nguyệt, anh chàng biết ngay cô nàng này lại đang “sa ngã” nên ghé đến một bên đứng xem.

“Cần mình giúp không?” Hoa Hồ Diệp hỏi.

“Không cần”. Kỳ Hiếu Nguyệt chăm chú nhìn màn hình.

Tế Nguyệt Thanh Thanh dẫn Phong Diệp Vô Nhai đi giết yêu quái dọc đường, Thế như chẻ tre, mạnh tựa vũ bão, nhanh đến hoa mắt, cuối cùng cũng tới được trước mặt ba con Boss lớn nhất Tam Thanh Sơn.

Nhiệm vụ của trò chơi là, bạn phải đánh bại ba tên yêu quái này cùng lúc thì mới có thể thuận lợi vượt qua cửa ải, không quan trọng bạn đi một mình hay chiến đấu tổ đội. Ba con Boss này không chỉ mạnh mà còn có thể

hồi máu cho nhau, vì thế những người tới đây thực hiện nhiệm vụ phải cực kỳ cẩn thận. Nếu bạn không phải Đại Thần sẽ không thể đơn phương độc mã đến đây khiêu chiến. Phần thưởng khi qua được cửa ải này cũng nhiều nhất trong game vì có không ít trang bị Tiên giới rơi ra từ đây. Vì thế đối với tân Thủ Phạm giới, đây là nơi quyết định chuyện sống còn, còn đối với người của Tiên giới, đây lại là một địa điểm tốt để luyện cấp và kiếm trang bị. Ở đây lúc nào cũng có thể nhìn thấy một người của Tiên giới dẫn theo một đám người mới đến làm nhiệm vụ.

Hôm nay, ba người Măng Mọc Sau Mưa, Tiểu Đậ Tử, Bánh Trôi Tròn Tròn không online, chỉ có Tế Nguyệt Thanh Thanh dẫn Phong Diệp Vô Nhai đi đánh Boss.

Dù anh chàng thư sinh vẫn còn là một tân thủ của Phạm giới, nhưng lại rất nhanh nhẹn, bước đi chuẩn xác, lúc nào cũng có thể tự bảo vệ mình, vì thế Tử Y Nữ Hiệp không cần quan tâm bảo vệ anh ta nhiều lắm. Tử Y Nữ Hiệp vung Ngọc Tiêu lên, một vòng sáng tím nhạt quay quanh nữ hiệp, ánh sáng đó chiếu đến đâu, cột máu của Boss giảm mạnh tới đó. Chàng thư sinh phần lớn thời gian chỉ đứng xem, thỉnh thoảng mới ra tay, cây quạt giấy xuất ra tia chớp màu trắng ngà, hợp nhất với vòng sáng màu tím đánh trúng yếu huyệt của kẻ địch.

“Đẹp thật!” Hoa Hồ Diệp thốt lên.

Cuối cùng, khi ba Boss hồi máu lần thứ ba – nếu Hoa Hồ Diệp nhớ không nhầm, lần thứ ba hồi máu nghĩa là trận chiến đã sắp kết thúc, lúc này phải cực kỳ chú ý vì ba tên Boss đều đã phát điên. Tế Nguyệt Thanh Thanh lợi dụng lúc này, phi thân, tung một chiêu mạnh rồi rục rờ biến mất.

Nghĩ đến chàng tân thủ đáng thương sắp bị hành hạ, Hoa Hồ Diệp nhe răng cười:

“Độc nhất là lòng dạ đàn bà!”

Ký Hiệu Nguyệt vô tội nhún vai: “Mình chỉ thoát khỏi game thôi mà”.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Muốn Tạo Tin Đồn, Phải Có Thực Lực!

Cùng lúc đó, trong cuộc họp hành chính cấp cao, Tề Hạo đang ẩn tên trong trò chơi, sau đó kết nối máy tính với màn hình lớn. Trên màn hình lớn hiện lên một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp, ở đó, Tử Y Nữ Hiệp đang cười hạc tiên phiêu du giữa trời xanh mây trắng. Bạch Y Thư Sinh bên bờ nước trong liễu rủ ngắm nữ hiệp qua làn mây trắng lững lờ.

Khung cảnh này Tề Hạo đã chụp lại lần trước.

Tề Hạo gật đầu với trợ lý, anh chàng mặc vest đen lập tức đứng lên. Với nước da trắng nõn, lông mày thanh tú, ở viên trợ lý trẻ này toát lên nét đẹp nữ nhi, hoàn toàn trái ngược với khí chất cương nghị của Tề Hạo. Anh chàng khẽ cúi đầu, cất giọng:

“Xin chào mọi người, tên tôi là Nhiếp Phong, tôi vừa từ Anh về, là Trợ lý của Tổng giám đốc. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi nhận nhiệm vụ, hy vọng sau này được cùng mọi người cố gắng vì Lăng Thăng”.

“Hiện mọi người đang được thấy một game online mới xuất hiện – Chân Linh Thần Giới, do đang trong thời gian đầu phát triển nên vẫn chưa có tiếng tăm trên thị trường. Nhưng chúng tôi đã tìm hiểu về trò chơi này qua nhiều kênh thông tin và nhận thấy nó có tiềm năng thị trường rất lớn”.

“Mời mọi người cùng xem, trò chơi trực tuyến này không chỉ hình ảnh tuyệt đẹp, tạo hình nhân vật đa dạng, mà còn thích hợp với mọi lứa tuổi...”

Cùng với lời giới thiệu của Nhiếp Phong, hình ảnh trên màn hình chuyển sang trận chiến đấu trong Tam Thanh Sơn.

Tề Hạo ngồi trước máy tính, một tay chống cằm, tay kia thỉnh thoảng nhấp chuột, tạo nên một chuỗi tia chớp tấn công trên màn hình, hợp nhất với quầng sáng tím của Tử Y Nữ Hiệp, tấn công trúng yếu huyệt của địch. Đôi môi lạnh lùng của Tề Hạo khẽ mỉm cười.

Thật kỳ lạ! Tân Tổng giám đốc đến công ty đã được ba ngày nhưng đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy anh cười! Lúc cười gương mặt anh đặc biệt tuấn tú, lại có thêm vài phần nghiêm nghị, trông càng thu hút, quyến rũ, thật là một bức tranh đẹp với những đường nét, màu sắc hoàn hảo. Chẳng trách tân Tổng giám đốc đến được ba ngày đã làm điên đảo trái tim toàn bộ nhân viên nữ trong công ty, những lời đồn đại bay khắp tòa nhà. Thế mới thấy, muốn tạo tin đồn, cần phải có thực lực!

Ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển từ màn hình sang tập trung vào gương mặt Tề Hạo, đặc biệt là “phù thủy già”, đôi mắt chị ta sáng lên, cảm giác như đủ sức đập tan cả cặp mắt kính đang đeo. Nhiếp Phong rên nhẹ, một lần nữa anh ta lại bị người khác hoàn toàn phớt lờ.

Cuộc chiến trong game vẫn đang tiếp diễn. Tề Hạo đối với ánh mắt của mọi người đã không còn cảm giác ngạc nhiên nữa, anh dựa người vào ghế, thản nhiên nhìn về phía màn hình lớn. Mọi người cũng nhanh chóng hướng tầm nhìn theo ánh mắt của anh. Trên màn hình, vẫn là cảnh chiến đấu trước đó. Nhưng càng xem, càng thấy đồ họa quả là không tệ! Ánh sáng và hình ảnh liên tục thay đổi, nhạc nền và âm thanh chiến đấu, tất cả được phối hợp không chê vào đâu được, phía dưới bắt đầu có người bàn luận về trò chơi này.

Bài phát biểu của Nhiếp Phong vẫn đang tiếp tục:

“... Đây là một màn chiến đấu trong game, được làm cực kỳ tinh xảo, cho dù là ánh sáng, hình ảnh, hay âm nhạc đều không chê vào đâu được...”

Đúng lúc này, hình ảnh trên màn hình thay đổi, Tử Y Nữ Hiệp đột nhiên biến mất, chàng thư sinh vẫn đang nhàn nhã đứng một bên, không ngờ ba con Boss lớn lại cùng hướng mũi tấn công về phía mình. Chỉ trong giây lát, cả ba chùm sáng đồng thời lao về phía chàng tân thủ. Vì bất ngờ nên chàng không kịp tránh, bị đánh lù về sau vài bước, thương tích nặng nề, trên màn hình giờ một màu đỏ bao trùm.

Kinh ngạc trước diễn biến bất ngờ, mọi người khẽ rên lên, ánh mắt đầy nghi ngại, trong khi đó sắc mặt Tề Hạo xấu đi rõ rệt. Anh có cảm giác... bị - người - ta - đá - đấy.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hổ Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Làn Đầu Bị “Đá” Trước Mặt Bao Người

Trên màn hình xuất hiện dòng chữ: “Trong trận chiến hàng ma ở Tam Thanh Sơn, bạn đã anh dũng hy sinh, thắng cấp thất bại, từ nay chính thức bước vào Ma đạo”.

Cùng lúc ấy, trên màn hình Bạch Y Thư Sinh bị ba tên Boss một cước đạp bẹp, thân thể hoàn toàn bị phá hủy. Từng dải linh hồn bông bênh bay lên, thở dài đầy ai oán, trên đầu bắt đầu mọc ra cặp sừng dài, cơ thể cũng dần biến hình trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, cùng lúc đó một tràng cười lớn vang lên.

Hình ảnh này tuy đẹp, nhưng có chút không phù hợp với bầu không khí nghiêm túc lúc này. Nhiếp Phong cũng bị cảnh tượng bất ngờ làm cho đờ đẫn, muốn cười nhưng lại không dám cười. Chỉ mình anh biết, tên Bạch Y Thư Sinh kia chính là Tổng giám đốc vĩ đại của mình. Chả trách sắc mặt Tề Hạo lại xấu như vậy. Trước toàn công ty, dưới sự chứng kiến của bao nhiêu người, anh đã bị - người - ta - đá. Nhiếp Phong hăng giọng, thu lại năm chữ “không chê vào đâu được” vừa nói:

“Đương nhiên, vẫn còn một số chi tiết cần phải thay đổi...”

“Tiếp theo đây chúng ta sẽ bàn đến vấn đề mở rộng thị trường sang điện ảnh...”

Hội nghị vẫn tiếp tục, màn hình lớn nhanh chóng được tắt đi, trở lại một mảng tối đen như trong lòng của một ai đó.

Nhiếp Phong đang phải tự kiểm điểm mình. Là lỗi của anh. Anh không nên khuyến khích Tổng giám đốc trực tiếp tham gia trận chiến này. Rõ ràng, nó không chỉ có sức thuyết phục, mà còn có cả lực sát thương nữa. Dĩ nhiên, người bị thương là Tổng giám đốc.

Từ lúc Phong Diệp Vô Nhai bị đập một cước cho đến khi hội nghị chấm dứt, gương mặt Tề Hạo cũng như dây đàn, mọi người trong phòng họp ai nấy đều nơm nớp lo sợ, dè dặt đợi đến khi kết thúc hội nghị. Mọi người đều nhất trí: Tổng giám đốc địa vị cao quý, gương mặt điển trai, khí chất tuyệt vời nhưng cũng là người rất thất thường, sau này làm việc phải cực kỳ thận trọng!

“E hèm, đây là tài liệu về kế hoạch thu mua Chân Linh Thần Giới, tất cả cổ đông đều đã đồng ý thu mua công ty này. Công việc cụ thể tôi sẽ sắp xếp rồi trình Tổng giám đốc sau. Tôi xin phép đi trước...” Nói xong những lời này, Nhiếp Phong nhanh chóng biết thân biết phận tránh đi.

Dù chỉ là một trò chơi, nhưng anh thật sự có thể hiểu được tâm trạng của Tề Hạo lúc này, lần đầu tiên bị đá, lại trước mặt bao nhiêu người, ôi trời, là bạn bè, anh thật sự... rất muốn cười! Tề Hạo ơi là Tề Hạo, cuối cùng cậu cũng có ngày hôm nay! Nhiếp Phong cảm thấy rất thích thú, cho dù điều đó chỉ diễn ra trong trò chơi!

Tề Hạo lạnh lùng nhìn lướt qua màn hình máy tính, vì muốn tìm hiểu đầy đủ về trò chơi này nên anh mới tạo một tài khoản vào xem. Không ngờ lần đầu đăng nhập lại gặp Tế Nguyệt Thanh Thanh. Nhờ sự dẫn dắt của cô, anh đã tìm hiểu về trò chơi rất nhanh, lại phát hiện ra một vài điểm có thể khai thác, tận dụng trong trò chơi, vì thế anh mới có kế hoạch thu mua này. Nhưng cảnh tượng vừa rồi rõ ràng đã rất kích động anh.

Cũng vì thế nên mấy ngày sau, khi Nhiếp Phong đến Hạo gia làm khách, em gái Tề Hạo là Tề Tiểu Bạch nghi ngờ hỏi:

“Anh trai em ở phòng làm gì vậy?”

“Chơi game”. Nhiếp Phong trả lời có chút không tự tin, nhưng chính anh đã tận mắt nhìn thấy Tề Hạo đang chơi game thật.

“Không phải chứ? Anh ấy chưa bao giờ làm những việc vô vị ấy mà”. Tề Tiểu Bạch tỏ vẻ không tin.

Nhiếp Phong cũng rất không muốn tin. Nhưng có vẻ trò chơi này đúng là phù hợp cho mọi lứa tuổi, hướng phát triển vô cùng lớn đây!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thà Đắc Tội Với Tiểu Nhân, Đừng Đắc Tội Với Nữ Nhân

Sau sự việc đó, hai hôm sau Kỳ Hiếu Nguyệt mới đăng nhập, Phong Diệp Vô Nhai đã biến mất khỏi Phàm giới.

Thế giới này thanh tịnh rồi!

Cô nhận được tin nhắn của Bánh Trôi Tròn Tròn, Tiểu Đậu Tử và Mãng Mọc Sau Mưa.

Mãng Mọc Sau Mưa: “Này, cậu với anh chàng Phong Diệp Vô Nhai có chuyện gì thế, cũng chơi trò mất tích à?”

Tiểu Đậu Tử: “Tế Nguyệt, Tế Nguyệt, cậu ở đâu vậy, mau mau tới đánh quái!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Tế Nguyệt, có người nhìn thấy cậu và Phong Diệp Vô Nhai đến Tam Thanh Sơn, tình hình chiến đấu thế nào rồi?”

Kỳ Hiếu Nguyệt trả lời: “Hôm qua nhà mình bị mất mạng nên không lên được”. Sau đó là vô số biểu tượng mặt khóc nước nỡ.

Mãng Mọc Sau Mưa: “Vậy Phong Diệp Vô Nhai sao rồi?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Mình không biết, bây giờ mình mới lên mạng”.

Tiểu Đậu Tử: “Vô Nhai đáng thương, anh ấy sẽ không bị giáng xuống Ma giới chứ?”

Bánh Trôi Tròn Tròn gửi lên vô số dấu chấm than cùng vẻ mặt sợ hãi.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Bọn mình mau đi tìm anh ta đi, nhưng mà... mọi người phải cẩn thận đấy”.

Lúc Phong Diệp Vô Nhai còn là tân thủ ở Phàm giới, tốc độ và lực tấn công của anh mọi người đều đã thấy, giờ lại đày xuống Ma giới...

Tiểu Đậ Tử: “Phong Diệp Vô Nhai bị đày xuống Ma giới rồi, mọi người phải cẩn thận đấy!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Hay là bọn mình giúp anh ta đi”.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Giúp như thế nào?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Nghe nói Ma giới rất khủng khiếp, có mười tám tầng địa ngục, hơn nữa ngày nào cũng bị người khác đuổi giết nữa”.

Mãng Mộc Sau Mưa rất hiểu ý: “Giết anh ta đi! Giết anh ta thì mới giúp anh ta thoát khỏi Ma giới được”.

Tiểu Đậ Tử: “Nhưng... mình nghĩ chúng ta nên rủ thêm một vài người nữa”.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Mình đi gọi người! Bọn mình tổ đội đi tìm”.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tế Nguyệt, bọn mình cùng đi nhé”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Thôi, mình không đành lòng”.

Ta Là Một Con Rồng đứng một bên thở dài. Gì gọi là giết người không thấy máu? Gì gọi là mượn dao giết người? Gì gọi là diệt cỏ diệt tận gốc? Gì gọi là gừng càng già càng cay? Kỷ Hiểu Nguyệt, cậu nham hiểm thật đấy! Nhưng những lời này có chết anh chàng này không dám nói ra!

Sau khi chắc chắn có một đoàn người đi tìm Phong Diệp Vô Nhai, kẻ đã bị biến thành yêu quái để gây phiền toái, cô ung dung thoát khỏi trò chơi. Cô vốn là người tốt, đời nào lại đi đổ thêm dầu vào lửa.

Ta Là Một Con Rồng thầm kêu gào: “Đồ gian xảo!”

Trong lòng càng thêm chắc chắn quan niệm truyền thống ông cha đã đúc kết lại: “10. Thà đắc tội với tiểu nhân, đừng đắc tội với nữ nhân”.

“Tiếp theo sẽ làm gì đây?” Ta Là Một Con Rồng hỏi.

Mục tiêu vẫn chưa xuất hiện, Phong Diệp Vô Nhai đã biến mất. Thế mới biết những ngày tháng có anh ta tươi đẹp biết bao.

“Cậu nói xem?” Kỷ Hiểu Nguyệt liếc mắt nhìn anh chàng một cái.

“Không... không phải chứ?” Vẻ mặt Hoa Hồ Diệp đầy tang thương, Phong Diệp Vô Nhai đi rồi, bây giờ đến lượt anh chàng bị chèn ép.

Đồ đáng ghét, một ngày không chèn ép người khác thì cậu ngủ không yên à? Nghe nói, hôm ấy, Ta Là Một Con Rồng lại nhảy xuống vực.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thì Ra, Cậu Là Đàn Ông!

Trong mắt Hoa Hồ Điệp, Kỳ Hiếu Nguyệt là một người có bệnh điên hình!

Vườn hoa Thế Kỷ vốn là một vườn treo dành cho những kẻ có tiền đến tiêu khiển, sau đó vì cổ đông lớn nhất là Tập đoàn Lãng Thăng đột nhiên rút vốn đầu tư nên Vườn hoa Thế Kỷ có một mảnh đất gần biển, ở đó có một ngôi nhà bỏ không, diện tích không lớn, lại tương đối hẻo lánh. Khi Vườn hoa Thế Kỷ còn trong thời kỳ huy hoàng còn chưa kịp thực hiện thì đã phải đóng cửa, vì thế nơi này vẫn bị bỏ không.

Vô tình, Kỳ Hiếu Nguyệt phát hiện ra và thuê được ngôi nhà đó khi nó đang hạ giá. Có ba lý do. Thứ nhất, ngôi nhà này phải lớn gấp đôi căn phòng cô đang ở hiện nay, trước nhà còn có một vườn hoa nhỏ mà tiền thuê lại rẻ hơn một nửa. Thứ hai, dù ở đây hơi vắng vẻ một chút, nhưng chỉ cần đi bộ mười phút là tới bến xe bus chạy thẳng đến công ty, khá thuận tiện. Thứ ba, cũng là lý do quan trọng nhất, cô muốn xây một khu vườn nhỏ trồng hoa giống trong game.

Trong Chân Linh Thần Giới có một nơi dành riêng cho những người không muốn tu tiên, chỉ đến để ngắm cảnh, nghe nhạc, vui chơi, nói chuyện, đó là Rừng Hạnh Phúc. Trong rừng, ở gần biển có một tòa lâu đài như trong truyện cổ tích, được xây bằng những viên đá nhỏ nhiều màu sắc, vô cùng xinh đẹp tinh tế. Tông màu chính của tòa lâu đài là màu sữa, tạo cảm giác như đang nếm hương vị ngọt ngào của kem. Trước lâu đài có một vườn hoa nhỏ, hoa tươi muôn màu muôn vẻ chiếm hết một nửa khu vườn, giữa những sắc hoa ấy là một chiếc xích đu, gợi nhớ đến khung cảnh trong

bộ phim The Wizard of Oz[1]. Ngồi trên xích đu có thể nhìn ra biển, ngắm cảnh mặt trời mọc, mặt trời lặn gần ngay trước mắt.

[1] Phù Thủy xứ OZ.

Kỷ Hiểu Nguyệt vừa nhìn thấy đã yêu ngay tòa lâu đài ngọt ngào cùng cảm giác gần gũi với thiên nhiên này. Được ngồi xích đu hít thở gió biển thật là dễ chịu!

Với một cô gái vừa tốt nghiệp, chưa có tiền tiết kiệm như Kỷ Hiểu Nguyệt, Thuê được ngôi nhà như thế đúng là lợi cả vật chất lẫn tinh thần. Còn vì sao chưa chuyển đến đây, là vì cô vẫn chưa dọn dẹp xong. Ngôi nhà đã bị bỏ hoang quá lâu, muốn dọn dẹp cẩn thận không phải chuyện một sớm một chiều.

Và Hoa Hồ Điệp lại một lần nữa bị bắt làm việc không công.

Vừa nhìn thấy ngôi nhà, Hoa Hồ Điệp đã hét lên âm ỉ:

“Kỷ Hiểu Nguyệt, thẩm mỹ của cậu có vấn đề không? Trong game là một tòa lâu đài cổ, nhưng đây là cái gì? Chỉ là một căn nhà hoang đầy cỏ dại mà thôi”.

Kỷ Hiểu Nguyệt lờm anh chàng Hoa Hồ Điệp thích mặc sơ mi hoa lòe loẹt một cái, quyết định chẳng nên tranh cãi với người không có mắt thẩm mỹ mà làm gì. Sau khi Kỷ Hiểu Nguyệt dọn dẹp sạch sẽ khu vườn, trồng thêm nhiều loại hoa, Hoa Hồ Điệp cũng phải thừa nhận, chỗ này quả là... có chút nên thơ, cũng đồng thời cam tâm làm tình nguyện viên cho Hiểu Nguyệt.

Hai người cùng nhau xoa xoa trát trát, lau lau dọn dọn, mệt thì ngồi nghỉ, bật máy tính lên PK một lúc, PK xong lại tiếp tục làm. Cứ quy tắc cũ, người nào PK thua sẽ phải nhảy xuống vực tự sát, rồi còn phải nấu cơm

nữa. Vì thế, sau khi Hoa Hồ Điệp nhảy xuống vực lần thứ ba, anh chàng đeo tạp dề lên, lùi thúi xuống bếp.

Thế giới này thật không công bằng! Hoa Hồ Điệp quyết tâm lần sau nhất định sẽ không PK để phân thắng bại với Tế Nguyệt Thanh Thanh nữa.

Về đến nhà, Hoa Hồ Điệp định tắm rửa xong sẽ đi ngủ, nào ngờ lại nhận được một cuộc điện thoại gọi vào game.

“Lên mạng đánh quái!” Kỳ Hiếu Nguyệt nói ngắn gọn trong điện thoại.

“Tiểu thư của tôi ơi, cậu không mệt sao?” Hoa Hồ Điệp dụi mắt, lười biếng nằm trên giường không muốn dậy.

“Cậu đàn ông một chút được không?” Cạch, gác máy.

Hoa Hồ Điệp thầm oán giận, vừa ngồi dậy bật máy vừa lẩm bẩm: “Mình và cậu đều thích đàn ông, cậu đâu cần coi mình là đàn ông”. Mắt nhắm mắt mở bật game lên, Hoa Hồ Điệp nói:

“Tiểu thư ơi, cậu đừng coi mình là đàn ông nữa được không hả?”

Thật không may, con người khốn khổ ấy đã post thẳng lên kênh Thế Giới, gây ra một cơn chấn động trong trò chơi.

Tiểu Đâu Tử: “Ta Là Một Con Rong, thì ra cậu là đàn ông!”

Mãng Mọc Sau Mưa: “Mình vẫn nghĩ cậu là con gái chứ, lúc nào cũng thấy chạy tới chạy lui sau Tế Nguyệt, lại còn ẻo lả nữa”.

Quần Của Ta Mất Rồi: “Là trai tở hả?”

Cô Dâu Nhỏ: “Có phải trai tở không thì còn phải xem xét”.

Anh Trai Gào Thét: “Không vấn đề gì”.

Cô Dâu Nhỏ: “Sao thế?”

Anh Trai Gào Thét: “Đàn ông mà không coi mình là đàn ông thì chắc chắn là đồ quý hiếm trong xã hội hiện đại rồi”.

Tuyết BayBay: “Là thái giám à?”

Quần Của Ta Mất Rồi: “Cũng có thể là “yêu nhân”[2]thì sao”.

[2] Người chơi nữ chọn nhân vật nam.

...

Tế Nguyệt Thanh Thanh ngậy ra nhìn máy tính một lúc, cô đoán bạn bè của Ta Là Một Con Rồng chắc sẽ còn bàn tán nhiều, vì thế nói một câu trên kênh riêng: “Thế giới đang vì cậu mà sôi sục đấy. Nghỉ ngơi đi”.Không ai để ý trong đám hỗn loạn bàn tán ấy, một tiểu yêu quái cầm búa đang tiến lại gần Tế Nguyệt Thanh Thanh.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hi Vọng Ngày Mai Người Vẫn Sống Sót!

Tiểu yêu quái một mình đấu với tiểu tiên Tiên giới, thật đáng ngạc nhiên!

Trước đó từng nói, tiểu yêu quái có hai con đường để lựa chọn. Thứ nhất là chủ động đi tìm người giết chết mình, sau khi có được bảo vật mà hệ thống bồi thường sẽ bắt đầu tu tiên. Nói một cách nôm na là tìm cách chết rồi tái sinh lại từ đầu. Thứ hai là nếu kỹ thuật đủ tốt, lá gan lại to, sức chịu đựng lớn thì có thể đi giết người, sau đó thăng cấp từ tiểu yêu thành đại yêu, rồi trở thành trùm Ma giới. Nhưng cách này đến giờ vẫn chưa có ai thành công, vài người to gan định thử đều bị loạn đao giết chết.

Vì vậy thỉnh thoảng nhìn thấy tiểu yêu tự tìm đến gây sự, Tế Nguyệt Thanh Thanh rất sẵn lòng cho tiểu yêu đó một chiêu để sớm về nơi cực lạc.

Về Tây Thiên đi! A Di Đà Phật!

Nhưng tiểu yêu quái hôm nay rất khác tiểu yêu thường ngày cô vẫn gặp, tốc độ nhanh, phòng ngự chính xác. Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa xem mọi người nói xấu Ta Là Một Con Rong, vừa thờ ơ vung Ngọc Tiêu lên, không ngờ tên tiểu yêu này lại hóa giải được hết các chiêu thức của cô. Tế Nguyệt Thanh Thanh đột nhiên thấy hứng thú. Đợi khi Tử Y Nữ Hiệp thật sự nắm chặt Ngọc Tiêu tấn công, tiểu yêu quái lại quay mình chạy trốn nhanh như chớp.

Tế Nguyệt Thanh Thanh chợt nghĩ ra, hẳn đây là một tiểu yêu quái muốn luyện cấp! Haizz, hôm nay nữ hiệp ta đang mệt, không so đo với người. Hy vọng ngày mai người vẫn còn sống sót!

Tắt máy tính, đi ngủ thôi!

Tối hôm ấy, Kỳ Hiểu Nguyệt nằm mơ thấy ngôi nhà nhỏ của cô cuối cùng cũng được dọn xong, nhưng không ngờ bị một tên tiểu yêu quái chém cho tan nát đến không nhận ra. Lúc nhớ lại giấc mơ đó, Kỳ Hiểu Nguyệt sốc thật sự, cô quyết định phải xử lý tên yêu quái này!

Nhưng trời không chiều lòng người, tân Tổng giám đốc nhận chức luôn có những quy định, chính sách mới. Để thể hiện tốt nhất bản thân trước Tổng giám đốc, các lãnh đạo lớn nhỏ đều thúc ép, bóc lột nhân viên của mình, “phù thủy già” là một ví dụ điển hình. Chị ta tăng cường kiểm tra đôn đốc công việc, còn giao thêm rất nhiều nhiệm vụ nặng nề khiến Kỳ Hiểu Nguyệt bận túi bụi, quên luôn cả chuyện phải đi tìm giết tiểu yêu quái.

Mãi đến tối Kỳ Hiểu Nguyệt mới có cơ hội ôm bát mì ăn liền ngồi trước máy tính. Tài khoản Ta Là Một Con RỒNG vẫn xám xịt, xem ra anh chàng thật sự bị nội thương nên không thể lên mạng được rồi.

Trước giờ vẫn đánh phối hợp với Hoa Hồ Điệp, giờ chỉ còn một mình, cũng may Măng Mọc Sau Mưa, Tiểu Đậu Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn đều đang ở trên mạng.

Măng Mọc Sau Mưa: “Ta Là Một Con RỒNG đâu? Hôm nay vẫn chưa lên mạng à?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Cậu ta bị nội thương rồi”.

Tiểu Đậu Tử: “Thật ra cũng không sao cả mà, mình có một người bạn trên mạng đang hỏi thăm mình về cậu ta đấy, bạn mình rất thích yêu nhân”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Yêu nhân! Một Con Rồng đáng thương, tốt nhất cậu đừng nên lên nữa! Kỷ Hiểu Nguyệt đau khổ thay cho Hoa Hồ Điệp mất ba giây.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Hệ thống có nhiệm vụ mới, bọn mình đi làm nhiệm vụ đi!”

Mọi người nhanh chóng rời đi, Kỷ Hiểu Nguyệt cũng nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề nho nhỏ: Sau sự kiện chấn động Ta Là Một Con Rồng là “đàn ông” bùng nổ, người bình tĩnh nhất là Mãng Mộc Sau Mưa. Nhưng suy nghĩ ấy cũng chỉ kịp lóe lên rồi biến mất. Thời gian giờ rất quý giá, đi làm nhiệm vụ quan trọng hơn là nghiên cứu chuyện của Một Con Rồng.

Nhiệm vụ ngày hôm nay là Thiện Nữ U Hồn.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tên Biến Thái Nào Viết Trò Chơi Vây?

Đây là một nhiệm vụ mới, trước đây Tế Nguyệt Thanh Thanh chưa từng nghe qua. Lên mạng tìm kiếm một lúc cũng không có tư liệu nào liên quan đến nhiệm vụ này, cô nghĩ đành dựa vào chính bản thân mình thôi.

Cửa thứ nhất có vẻ đơn giản, giúp một cô gái hai tay che mặt tìm tấm khăn lụa đỏ, tổ đội bốn người các cô tìm thấy rất nhanh.

Cửa thứ hai, đưa khăn lụa cho cô gái, Mãng Mộc Sau Mưa xung phong nhận việc này. Cô gái kia cúi đầu khóc nức nở, yếu ớt nói một câu:

“Cảm ơn, cảm ơn, người thử nhìn ta xem, nhìn ta xem.....”

Giọng nói khàn khàn ai oán của cô gái vang vọng khắp không gian động, chiếc áo choàng xám khẽ bay bay, trong hang động âm u cảnh tượng thật đáng sợ, cảm giác như gặp phải ma quỷ. Đúng lúc ấy, ánh sáng tối dần lại, trong động là một vùng tối đen. Thứ còn lại duy nhất hắt ra ánh sáng nhợt nhạt là vòng sáng trên đầu cô gái. Đồng thời có thể thấy rõ cô gái này không có mặt!

Mọi người sợ hãi đến mức dờ dẫm cả người. Ngay cả Tế Nguyệt Thanh Thanh mất một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn. Ôi cái trò chơi biến thái này!

Mãi đến khi Mãng Mộc Sau Mưa có phản ứng, định vùng bỏ chạy thì tay của tiểu cô nương kia đã bóp chặt cổ Mãng Mộc Sau Mưa rồi.

Hệ thống thông báo: “Mãng Mộc Sau Mưa đã anh dũng hy sinh”.

Thi thể Mãng Mộc Sau Mưa còn bị cô gái kia nuốt vào bụng, nếu không có thi thể sẽ không thể sống lại. Vì vậy nhiệm vụ này họ bắt buộc phải hoàn thành, như vậy mới có thể cứu được Mãng Mộc Sau Mưa.

Mãng Mộc Sau Mưa lúc này đang suy sụp trước màn hình máy tính. Vì sao người bị thương luôn là mình chứ?

Ba người chạy thoát trong lòng vẫn còn sợ hãi, thậm chí rửa không biết tên biến thái nào viết cái trò chơi quái quỷ này vậy? Thật kinh khủng!

Bàn bạc một lúc, ba người quyết định để Tế Nguyệt Thanh Thanh cấp độ cao nhất hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Gặp quỷ rồi! Kỳ Hiếu Nguyệt không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ quỷ! Nhưng trước mặt hai đàn em mà lại tỏ ra sợ hãi thì thật mất mặt!

Tế Nguyệt Thanh Thanh đành miễn cưỡng đi vào trong động. Cô rút kinh nghiệm bài học xương máu của Mãng Mộc Sau Mưa, trước khi đưa khăn lụa đỏ cho cô gái kia đã chuẩn bị tốt mọi thứ. Đưa khăn xong, không chờ cô gái kia mở miệng đã nhanh chóng quay mình rời đi. Nhưng cùng lúc cô chuẩn bị đưa khăn, Tiểu Đậu Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn đã bỏ trốn mất dạng. Hai kẻ này thật chẳng có nghĩa khí!

Cửa thứ ba, trước tiên bạn phải tìm thần tiên Đạo trưởng đang trốn trong núi, lấy linh phù ông ta đưa cho dán lên mặt cô gái, như vậy có thể trấn áp được yêu quái, và vấn đề giết yêu quái sẽ trở nên đơn giản hơn. Nhưng tìm linh phù không khó, cái khó là ai sẽ là người nhận nhiệm vụ đi dán linh phù.

Trong đội không có Ta Là Một Con Rồng, nhiệm vụ này đương nhiên thuộc về Tế Nguyệt Thanh Thanh. Kỳ Hiếu Nguyệt bật hết đèn trong phòng lên, hít một hơi thật sâu, lại lần nữa đi đến cửa động.

Tiểu Đậu Tử: “Tế Nguyệt, cố lên nhé!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Mình hâm mộ cậu! Tế Nguyệt, cố lên! Bọn mình nhất định sẽ theo cậu!”

Mãng Mộc Sau Mưa tiếp tục nghiêng rãng nghiêng lợi trước màn hình máy tính.

Được rồi, chết thì chết! Tử Y Nữ Hiệp nắm chặt linh phù, lao đến cửa động. Tiểu Đậu Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn nhìn nhau, đi cách sau cô một đoạn rất xa. Nào ngờ, Tử Y Nữ Hiệp vừa bước chân vào trong động, đằng sau một tiểu yêu quái đột ngột từ trên trời lao xuống, một đao giết chết Bánh Trôi Tròn Tròn đang nói chuyện riêng với Tiểu Đậu Tử. Tiểu Đậu Tử hồn bay phách lạc, chạy trốn như bay.

Tiểu yêu quái lại vung đao lên, một tảng đá lớn rơi xuống lập tức che kín cửa động.

Tử Y Nữ Hiệp đang vào trong động bỗng nghe thấy bên ngoài một tiếng ầm vang lên, trong động đột ngột tối đen như mực, chỉ có vòng tròn mờ nhạt trên đầu cô gái là hắt ra thứ ánh sáng ma mị, lúc sáng lúc tối.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hiếu Nguyệt, Sao Cậu Lại Chết Nửa Rồi?

“Tên khốn kiếp nào chặn cửa động lại vậy?” Tử Y Nữ Hiệp tức giận hét lên.

Nhưng chẳng có ai đáp trả.

Cơ thể cô gái bắt đầu nhẹ nhàng bay lên, khăn lụa đỏ trong tay tương phản rõ rệt với gương mặt trắng bệnh. Không, không, không, cô ta không có mặt, đó chỉ là một miếng thịt không rõ hình thù, mờ nhạt trắng bệch.

Kỷ Hiếu Nguyệt còn đang suy nghĩ có nên gọi Ta Là Một Con Rồng lên mạng hay không thì cô gái đột nhiên biến hình thành một đại yêu quái lớn chưa từng thấy. Tế Nguyệt Thanh Thanh biết, trong chiến đấu, lợi thế chính là biết nắm bắt cơ hội, vì thế cô phi thân lên tấn công trước.

Năng lực của một đại nữ yêu đúng là hơn hẳn yêu quái bình thường, Tế Nguyệt Thanh Thanh sử dụng mọi chiêu thức vẫn không thể giành thắng lợi, hơn nữa cột máu còn bị giảm mạnh. Kỷ Hiếu Nguyệt quyết định vừa chơi game, vừa gọi điện thoại.

“Hoa Hồ Điệp, mau tới cứu viện!”

Hoa Hồ Điệp đang mơ mơ màng màng lại bị lôi lên mạng. Ta Là Một Con Rồng vừa đăng nhập lập tức gây nên một làn sóng xôn xao.

Nhân vật chính của scandal!

Tiểu Đậ Tử vượt qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng chạy được tới trước mặt Ta Là Một Con Rồng: “Ta Là Một Con Rồng, nhanh đi cứu Tế Nguyệt, cô ấy bị nhốt trong động! Măng Mọc Sau Mưa và Bánh Trôi Tròn Tròn đều đã chết rồi!”

Sau đó là hàng loạt icon khóc lóc thảm thiết.

Ta Là Một Con Rồng rất đàn ông, cười Bạch Hồ lao đến trước cửa động Tiểu Đậ Tử nhắc tới. Nhưng anh chàng không thể tổ đội, hơn nữa đội trưởng lại đang bị nhốt trong động! Vừa định xông vào cứu người thì một tên tiểu yêu nhảy ra chặn đường.

Với trình độ của Ta Là Một Con Rồng, sao phải để ý đến tiểu yêu này, anh chàng vung đại đao trong tay chém tới. Nào ngờ tiểu yêu này cực kỳ linh hoạt, lại nhanh nhẹn, tấn công khá mạnh, phòng ngự hợp lý. Ta Là Một Con Rồng chém nửa ngày không tới, ngược lại còn bị tiểu yêu bám riết, không thể thoát thân để cứu người.

Tiểu Đậ Tử: “Rồng ơi, hản giết Bánh Trôi đấy, cậu phải báo thù cho Bánh Trôi!”

Ta Là Một Con Rồng: “Yên tâm, mình nhất định sẽ giết hản!”

Bánh Trôi Tròn Tròn đã chết, trước khi nhiệm vụ kết thúc sẽ không thể lên tiếng, chỉ biết gập đầu với máy tính. Mau giết hản đi! Ở đâu nhảy ra cái tên tiểu yêu đáng chết này thế không biết, làm cô bị chết oan uổng? Trong lòng Bánh Trôi Tròn Tròn không ngừng gào thét.

Măng Mọc Sau Mưa khinh bỉ nhìn Bánh Trôi Tròn Tròn: “Đừng kêu nữa! Ít nhất cậu còn giữ lại được xác”.

Tiểu yêu quái dường như biết mình đánh không lại Ta Là Một Con Rồng nên chỉ phòng ngự chứ không tấn công, mỗi lần thấy mình sắp bị chém tới nơi liền vội vàng đào tẩu, đợi khi Ta Là Một Con Rồng định mở

thạch động mới lại nhảy ra chém người. Cứ như vậy không cho Ta Là Một Con Rồng có cơ hội đi cứu người.

Tục ngữ có câu “Cứu người như cứu hỏa”. Lúc này, Tử Y Nữ Hiệp trong động đang bị yêu nữ sau khi biến thân đánh phải bay khắp động, nhưng lại không bay ra thoát thân được! Kỳ Hiếu Nguyệt nhận ra, cô và yêu nữ này không cùng cấp độ! Máu của yêu nữ đánh mãi không hết! Đến lúc Ta Là Một Con Rồng đánh đuổi được tên tiểu yêu quái, rời tảng đá chặn cửa động ra cũng là lúc Tử Y Nữ Hiệp hết máu “ra đi”.

“14. Hiếu Nguyệt, sao cậu lại chết nữa rồi?” Hoa Hồ Điệp gửi tin nhắn tỏ vẻ thương tiếc.

Tiểu yêu quái thấy vậy ngó đầu vào trong động thăm dò rồi chạy biến.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Không Phải Hãn Ta Đã Bị Chém Chết Rồi Sao?

Tế Nguyệt Thanh Thanh đã anh dũng bỏ mạng.

Tiểu Đậ Tử hai mắt đăm lẹ nhìn đại yêu quái đã trở nên cực kỳ khủng khiếp. Nếu giờ chạy trốn thì thật bất nhân bất nghĩa, mà có đánh cũng đánh không lại được, cô nàng đành khó khăn đưa ra quyết định cuối cùng: Chịu chết!

“Nữ yêu, lấy mạng ta đi...” Tiểu Đậ Tử quát to một tiếng rồi xông lên phía trước.

Đợi một chút, vừa rồi cô kích động quá nên nói nhầm, thật ra cô muốn nói là: Hãy tha cho ta! Có thể nói lại không?

Nhưng đã quá muộn, yêu nữ đập một chưởng xuống, Tiểu Đậ Tử anh dũng hy sinh.

Chết kiểu đáng thất vọng vậy sao! Ôi trời! Tiểu Đậ Tử đau khổ thốt lên chán nản.

Hệ Thống thông báo: “Đội cảm tử đã bị tiêu diệt hoàn toàn, tất cả kinh nghiệm của đội viên tiêu hao nặng nề, danh tiếng cũng giảm mạnh. Nhiệm vụ thất bại!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh cuối cùng đã có thể cất lời: “Ai chặn cửa động lại vậy?!” Bực rồi đấy!

Tiểu Đậ Tử: “Là một tiểu yêu quái, hãn ta rất gian xảo!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Mình cũng bị hấn giết chết!”

Ta Là Một Con Rồng: “Mình có thể làm chứng, bọn họ nói đúng đấy. Là một tên Thổ Hành Quái, nhưng hấn ta chạy rồi. Tên tiểu tử đó chuồn rất nhanh, chắc là một đứa luyện cấp”.

Mãng Mọc Sau Mưa: “Kẻ nào luyện cấp lại đi giết người như vậy, rõ ràng cố ý không cho cứu người mà! Hại người lại không lợi mình, kẻ thù của chúng ta sao?”

Rồi gửi lên liên tiếp icon tức giận. Sau khi Mãng Mọc Sau Mưa chết, cô nàng vẫn luôn theo dõi cuộc chiến. Cô hận không thể giết chết cái tên tiểu yêu kia!

Lại là tiểu yêu! Tể Nguyệt Thanh Thanh cuối cùng cũng nhớ tới tiểu yêu quái hôm qua tới định giết cô!

Cố ý à? Có thù oán sao?

Trong đầu Tể Nguyệt Thanh Thanh hiện lên một cái tên: Phong Diệp Vô Nhai.

Không phải chứ! 15. Không phải hấn ta đã bị chém chết rồi sao?

Các tiểu yêu rơi vào Ma đạo thường được sắp xếp theo kích thước lớn nhỏ để phân chia cấp độ, còn tên gọi lại do hệ thống mặc định thống nhất căn cứ vào cấp độ.

Ví dụ, tiểu yêu tầng thấp nhất, màu xám tro, nhỏ gầy, gọi là Thổ Hành Quái, giống như tên hôm qua nhảy ra đánh cô.

Tiểu yêu cấp độ cao hơn một chút, màu tối hơn, gầy giống màu đen, kích thước lớn hơn gọi là Dạ Hành Ma. Nhưng người chơi luyện đến cấp

Dạ Hành Ma rồi cũng rất khó lên cấp cao hơn vì vẻ ngoài nổi bật này. Chỉ cần xuất hiện là sẽ bị giết ngay.

Những người chơi khi không may rơi vào Ma đạo đều ẩn tên mình đi, dùng tên mặc định của hệ thống để đỡ xấu hổ. Vì thế, muốn biết tên kia có phải Phong Diệp Vô Nhai hay không chỉ còn cách chờ hãn tự thú nhận.

Đúng lúc này, Lão Đạo sĩ NPC[1] trong hệ thống vượt râu, thư thái đi tới, nói với bốn vong hồn đang lơ lửng trên không trung, lời nói chân tình nhưng cũng đủ khiến nhóm người Tế Nguyệt Thanh Thanh tức hộc máu đến ba ngày!

[1] Viết tắt của cụm từ “non player character”, là nhân vật do game điều khiển, có khả năng tương tác với người chơi, thường đóng vai trò người bán hàng, cung cấp thông tin, trao nhiệm vụ.

“Lũ u hồn các người oán khí còn nặng lắm, người bình thường không phải đối thủ của ả ta đâu. Lần sau nhớ đến Thiên Phật Sơn tìm bần tăng hỗ trợ...”

Khốn kiếp! Thì ra đây là trận chiến bắt buộc phải thua, vốn dĩ không cần đánh! Tế Nguyệt Thanh Thanh tức quá, chết kiểu này thật không đáng!

Mãng Mọc Sau Mưa cũng dùng dùng nổi giận: “Tìm cái tên Thổ Hành Quái kia, giết chết hãn đi!”

Tất cả ngay lập tức gật đầu đồng ý!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hổ Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tôi Chưa Bao Giờ Cần Lần Thứ Hai

Một màn báo thù quy mô lớn được triển khai rầm rộ!

Đáng tiếc, số lượng Thổ Hành Quái quá nhiều, muốn tìm được Phong Diệp Vô Nhai Thật chẳng khác gì mò kim đáy bể! Đành giết nhầm còn hơn bỏ sót! Tế Nguyệt Thanh Thanh đã ghi nhớ tên hắc ta rồi – Phong Diệp Vô Nhai! Bốn nữ hiệp tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!

Đúng lúc Kỳ Hiểu Nguyệt quyết định đuổi cùng giết tận Phong Diệp Vô Nhai, “phù thủy già” lại xuất hiện, thông báo tin tức khiến mọi người nhanh chóng rơi vào trạng thái lo sợ:

Thứ nhất, công ty chuẩn bị có thay đổi lớn. Tổng giám đốc quyết định sẽ đánh giá tất cả nhân viên trong vòng một tháng tới. Nếu không vượt qua đợt sát hạch này, tất cả sẽ bị chuyển xuống chi nhánh. Nói đơn giản, đây là đợt sắp xếp lại nhân sự, đơn giản hơn nữa thì đây là đợt giảm biên chế.

Thứ hai, công ty quyết định hợp tác với tập đoàn truyền thông lớn nhất hiện nay, mời ngôi sao An Húc Dương làm người đại diện hình ảnh.

Công ty lại một lần nữa sôi sục! Nguyên nhân do giảm biên chế và vì An Húc Dương. Một việc đáng lo, một việc đáng mừng.

Trong tình hình ấy, hiệu quả công việc của công ty có thay đổi lớn về chất lượng, bất luận vì bản thân hay là vì An Húc Dương, ai cũng muốn được ở lại Tổng công ty. Mọi người quay cuồng trong công việc, Kỳ Hiểu

Nguyệt cũng không ngoại lệ. Cô không có thời gian lên mạng, không có thời gian chơi game, không có thời gian ăn cơm, thậm chí không có cả thời gian uống nước, thời gian nói chuyện! Hoa Hồ Điệp tỏ rõ thái độ cảm thông, mang đến cho cô Hiếu Nguyệt hai cốc nước, rồi lại quay về bận như con quay với công việc của mình.

Khi Kỷ Hiếu Nguyệt làm xong hết việc thì trời cũng đã tối, ngoài cửa sổ ánh đèn neon nhấp nháy, trong văn phòng chỉ còn đèn trên bàn là thấp sáng. Đúng lúc này, điện thoại của Kỷ Hiếu Nguyệt vang lên.

“Tiểu Bạch? Mình cũng đang định tìm cậu đây, điếm của mình hết rồi, mau nhờ Đông Ca nạp giúp mình đi”.

Kỷ Hiếu Nguyệt là điển hình của giai cấp bóc lột, chưa bao giờ tự mình nạp tiền vào game. Dù sao bạn trai cô bạn thân cũng là ông chủ công ty trò chơi này, nếu đã dặt cô vào con đường game online, đương nhiên phải lo toàn bộ chi phí cho cô rồi, kiểu như cậu mời tôi ăn thì cậu phải trả tiền. Thế nên Kỷ Hiếu Nguyệt rất yên tâm chơi game.

“Biết rồi! Đồ keo kiệt! Mau tới đi, mình đang ở chỗ Đông Ca, Công ty trò chơi Chân Linh. Bọn mình cùng đi ăn khuya nhé, hôm này là sinh nhật anh ấy”. Giọng nữ đầu dây bên kia vui vẻ nói.

Được ăn rồi, tốt quá! Cái bụng lép kẹp của Kỷ Hiếu Nguyệt lập tức biểu tình âm ỹ, cô nàng vui vẻ dọn đồ, lái xe thẳng đến Công ty Trò chơi Chân Linh. Đây là một công ty nhỏ mới mở, văn phòng nằm ở tầng 32 tòa cao ốc Ngự Thiên.

Kỷ Hiếu Nguyệt vừa đến cửa cao ốc, đột nhiên một chiếc Lincoln đen phanh gấp lại, suýt chút nữa đụng phải xe Kỷ Hiếu Nguyệt. May mà tay lái của cô cũng thuộc hạng siêu, kịp thời quay đầu xe, tránh được một vụ tai nạn.

Kỷ Hiểu Nguyệt quay lại nhìn thì thấy một người đàn ông từ trên xe bước xuống, thân hình cao lớn, gương mặt lạnh lùng, dưới ánh đèn neon trông càng bí ẩn. Thật là một anh chàng đẹp trai, hình như cô đã gặp anh ta ở đâu rồi.

Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩ chắc đối phương sẽ có một câu xin lỗi, hoặc hỏi thăm xem cô thế nào. Không ngờ gã đàn ông kia xuống xe, không thèm liếc nhìn cô một cái đã đi thẳng vào tòa cao ốc.

Đúng lúc này, một chiếc xe khác lao tới, phanh gấp ngay sau chiếc Lincoln, cô gái mặc váy đỏ vội vàng xuống xe, trên gương mặt nhỏ nhắn được trang điểm thấm đẫm nước mắt.

“Tổng giám đốc Tề, Tổng giám đốc Tề, anh không thể tàn nhẫn như vậy, tất cả bạn bè của em đều đã biết đêm qua bọn mình ở bên nhau...” Cái tên này nghe quen quen, Hiểu Nguyệt thầm nghĩ. Cô nheo mắt lục lọi trí nhớ. Đúng rồi! Chính là tên đàn ông xấu xa trong quán cà phê!

Tề Hạo lịch sự nhưng cũng không kém phần lạnh lùng gỡ cánh tay cô gái kia ra khỏi tay mình, gương mặt đẹp trai không hiện chút cảm xúc.

“Vậy thì sao?”

Cô gái mặc váy đỏ hai mắt đẫm lệ nhìn Tề Hạo, cắn chặt môi, một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói:

“Lần đầu tiên của em đã cho anh rồi...”

Tề Hạo cười lạnh lùng:

“Từ trước đến giờ, 16. Tôi chưa bao giờ cần lần thứ hai”.

Một câu nói đầy hàm ý, cô gái kia run lên, thẫn thờ nhìn Tề Hạo bước vào tòa cao ốc, nước mắt lại lăn chã tuôn rơi. Đã quen với những tình huống

như vậy, Nhiếp Phong nhẹ nhàng đưa cô gái khăn ướn:

“Chẳng lẽ cô chưa từng nghe Tổng giám đốc Tề chỉ thích những cô gái biết im lặng sao? Đây là chi phiếu, cô đi đi”.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Anh Ta Chính Là Tổng Giám Đốc

Cô gái mắt đẫm lệ, lắc đầu, xoay người chạy theo Tề Hạo:

“Tổng giám đốc Tề, Tổng giám đốc Tề, em sẽ im lặng, tuyệt đối không làm ầm ỹ nữa. Em không cần tiền, em không cần tiền, em chỉ xin anh đừng bỏ đi, em thật sự rất thích anh! Em thật lòng mà! Em...”

Ánh mắt lạnh lẽo của Tề Hạo run lên, rõ ràng anh ta đã hết kiên nhẫn.

“Đây là thứ duy nhất cô có thể có, lấy hay không tùy cô, nhưng nếu cô còn xuất hiện trước mặt tôi lần nữa, cô sẽ phải hối hận đấy”.

Đây có đúng là người đàn ông đêm qua còn ân ái với cô không? Cô gái kinh ngạc nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tề Hạo. Đúng lúc này, một bóng người len đến bên cạnh cô gái, một vật gì không rõ đập vào mặt Tề Hạo. Gần như cùng lúc, một giọng nói khó chịu vang lên:

“Đầu To! Anh lại đi bắt nạt người khác rồi!”

Đột nhiên bị một cô gái nháy ra quát mắng, Tề Hạo có chút bối rối. Đầu To nào? Cô gái này là ai? Trông cô ta có nét quen quen nhất là ánh mắt. Là cô ấy?

Cô gái đang khóc cũng giật mình, nín thở, giọt nước mắt trong veo vì giật mình mà thôi không lăn xuống. Lại... lại có người dám đánh Tổng giám đốc Tề? Nhiếp Phong đang ngáp dở cũng bị giật mình, miệng há ra nửa ngày không khép lại được. Anh đang nhìn nhầm cái gì à? Phải rồi! Chắc là nhìn nhầm!

Không đợi ba người bên cạnh kịp định Thần, Kỳ Hiểu Nguyệt bắt đầu bô lô ba la quở trách:

“Mẹ anh đã dặn không được tùy tiện bắt nạt con gái rồi, anh không nhớ à? Anh nhìn mình xem, lại làm con gái nhà người ta khóc rồi đấy, còn dám lấy chi phiếu giả để lừa người nữa chứ? Cần thận tôi về mách lại với mẹ anh, bà sẽ đánh vào mông anh cho mà xem! Nhìn cái gì? Nghe không hiểu à? Lần sau không được bắt nạt người khác nữa, biết chưa?”

So với một người cao 1m86 như Tề Hạo, vóc dáng 1m60 của Kỳ Hiểu Nguyệt Thật nhỏ bé, cô chỉ cao đến vai người ta, nhưng khí thế không thua kém bất kỳ ai, giống như một con mèo hoang trong cơn tức giận.

Có ai đó phì cười. Bỗng nhiên có người dám mắng Tề Hạo! Lại còn là một cô gái! Mắng thẳng vào mặt! Và mắng rất... rất hùng hồn nữa. Nhiếp Phong cảm thấy cực kỳ hứng thú. Nhưng rất nhanh khi ánh mắt Tề Hạo đảo qua, Nhiếp Phong lập tức ngậm miệng, vờ mặt vờ đau khổ, như thể “một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ”. Người ta tốt xấu gì cũng là ông chủ, phải cho người ta chút thể diện!

Tề Hạo là người thế nào chứ, sau khi giật mình kinh ngạc, anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chẳng qua chỉ là chuyện con con. Vẫn cái giọng lạnh lùng trước giờ, anh hỏi:

“Cô bé con, em là ai vậy?”

Cô! Bé! Con!

Kỳ Hiểu Nguyệt thầm cắn răng nín nhịn, gương mặt nhỏ nhắn tĩnh lặng, đôi mắt sáng ngời lấp lánh ẩn chứa sự khôn ngoan của loài hồ ly.

“Tôi là Hiểu Nguyệt ở cạnh nhà anh đó, anh không nhớ tôi sao? Không phải anh lại đang sốt đấy chứ? Lần trước ốm đầu suýt chút nữa cháy hổng não rồi, đừng nói giờ đầu anh hổng thật rồi nhé!”

Kỳ Hiểu Nguyệt vừa nói, vừa nhìn từ đầu đến chân Tề Hạo:

“Ơ này Đầu To, anh có quần áo đẹp từ bao giờ thế?”

Tề Hạo lạnh lùng đáp:

“Tôi không phải Đầu To”.

“Sao? Không phải Đầu To?”

Gương mặt Kỳ Hiểu Nguyệt đầy vẻ kinh ngạc, cô xem xét cẩn thận trước sau, như đang ngắm nghía một “chú khỉ”:

“Đúng là không phải! Đúng là không phải thật! Đầu của Đầu To không nhỏ như vậy. Kỳ lạ thật, thế giới này sao lại có người giống anh ấy vậy nhỉ? Ôi, ngại quá! Thì ra là hiểu nhầm, tôi sai rồi! Rất xin lỗi, rất xin lỗi!”

Kỳ Hiểu Nguyệt nói xong vội lên xe, nổ máy lái đi. Cô nàng này đến rồi đi không một dấu vết, cử chỉ nhanh nhẹn thật khiến Nhiếp Phong kinh ngạc.

Đợi đến bữa khuya, Kỳ Hiểu Nguyệt kể lại mọi chuyện cho Tiểu Bạch và Đông Ca – bạn trai cô ấy nghe. Đông Ca im lặng một lúc lâu rồi nói:

“Hiểu Nguyệt, cái anh chàng Tổng giám đốc Tề ấy có phải mặc bộ vest màu xám tro không?”

“Sao anh biết vậy?”

“Anh ta chính là Tề Hạo, Tổng giám đốc của em đấy!”

“Phụt...” Nước canh Hiểu Nguyệt vừa uống lập tức bắn khắp người Tiểu Bạch.

“Kỳ Hiêu Nguyệt! Cậu quá đáng Thế!” Tiểu Bạch hét lên âm ức.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu

Hôm nay, Kỳ Hiếu Nguyệt thật sự cảm thấy chán nản, cô quyết định về nhà chơi game kiểm điểm bản thân.

Trong thành riêng của Tế Nguyệt Thanh Thanh, trước Cổ Thôn trong Rừng Hạnh phúc, Tử Y Nữ Hiệp mệt mỏi ngồi dưới đất.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Sao vậy, Tế Nguyệt? Hôm nay nhìn cậu có vẻ không có tinh thần lắm”.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Cô nàng này có phải yêu rồi không hả?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh gửi liên tiếp những icon giận dữ.

Tiểu Đậ Tử: “Tế Nguyệt, có phải cậu đang giận không, hôm nay lên mạng không thấy cậu nói chuyện gì cả”.

Kỳ Hiếu Nguyệt âm ức kể lại chuyện vừa xảy ra cho các bạn nghe, cô lập tức nhận được một loạt những lời nhắn đầy đau thương.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Trời ạ, Hiếu Nguyệt, cậu phải cẩn thận đấy, chắc chắn cậu sẽ bị đuổi việc!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Rất có thể đấy”.

Tiểu Đậ Tử: “Vậy làm sao bây giờ? Bọn mình mau nghĩ cách gì giúp Tế Nguyệt đi!”

Chẳng nhẽ bốn người hợp lại mà không thắng nổi tên Tổng giám đốc kia?

Nhưng có câu: Họa vô đơn chí!

Hôm nay, bọn họ không đánh quái nên cũng không tổ đội, tất cả đều để chế độ tán gẫu bình thường.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Mình mách cậu một cách nhé! Đội tóc giả vào!”

Mãng Mọc Sau Mưa: “Chả có tác dụng khi gì đâu, ngày mai cậu cứ dứt khoát xin nghỉ phép cho mình, nói là cậu bị ốm, bệnh rồi. Sốt đến hồng đầu”.

Tiểu Đậ Tử: “Không thì... hay là đến nhận lỗi đi”.

Mãng Mọc Sau Mưa: “Nhận lỗi? Vậy khác nào tự tìm đến cái chết? Mình thấy cậu cứ chối không phải cậu đi, không phải cậu, chắc chắn không phải cậu! Hắn ta chẳng thể làm gì cậu đâu”.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Mình vẫn thấy cái trang một chút sẽ tốt hơn, tốt nhất là hóa trang, giống như trong sách dạy hóa trang ấy! Nhưng quan trọng nhất là không được thừa nhận gì hết”.

Tiểu Đậ Tử: “Mình không đồng ý!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh càng thêm chán nản: “Không nói nữa, mình thoát đây”.

Trong khi mấy bà tám vẫn còn đang tranh cãi kịch liệt, Tế Nguyệt Thanh Thanh đau lòng rời mạng. Cô nhận ra mình và gã Tổng giám đốc này không hợp nhau. Ngày đầu tiên hắn ta đến cũng là lần đầu tiên cô bị chết và giáng cấp trong game, rồi còn khiến cô gặp phải một tên yêu quái

siêu cấp biến thái, hại cô làm nhiệm vụ thất bại, lại bị giáng cấp thêm lần nữa. Giờ thì hay rồi, chuyện lần này còn liên quan trực tiếp đến công việc của cô nữa.

Phải làm gì đây? Hiếu Nguyệt nằm bò ra bàn than thở.

Hôm nay, tâm trạng Tề Hạo rất tệ.

Chết tiệt, lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh bị người ta mắng, còn bị mắng một cách vô cùng khó hiểu!

Anh đăng nhập trò chơi, phải đến thành của Tế Nguyệt Thanh Thanh trút giận mới được. Mỗi lần tìm cô ta gây sự, anh đều thấy cực kỳ thích thú. Nhất là khi nghĩ đến bên kia máy tính có một người đang nổi điên, Tề Hạo thấy vô cùng hứng khởi.

Đúng vậy, anh chính là Phong Diệp Vô Nhai bị Tế Nguyệt Thanh Thanh hại biến thành yêu quái trước mặt bao người. Cô nhóc đó muốn lợi dụng nhiệm vụ ở Tam Thanh Sơn để đấu lại anh à? Coi thường anh quá rồi đấy! Dù chỉ là game nhưng anh tuyệt đối không chịu thua đâu!

Không ngờ vừa đến thành của Tế Nguyệt Thanh Thanh, anh lại thấy mấy cô gái đang tranh cãi kịch liệt, lại còn chọn hình thức nói chuyện bình thường nữa chứ. Vậy là anh thoải mái đứng một bên theo dõi.

Không xem không biết, xem rồi mới biết, thì ra xem trộm cũng có cái hay!

Trên màn hình, các nữ hiệp không ngừng tranh cãi; trước màn hình, một cặp mắt đen sáng lên đầy vẻ tinh quái.

Đội tóc giả? Hóa trang? Xin nghỉ phép? Không thừa nhận?

Việc này hẳn sẽ rất thú vị đây. Anh có nên nhân tiện “nghĩa qua” một chút không nhỉ?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mộng Uyên Ương Hồ Điệp

Hôm nay, Kỳ Hiếu Nguyệt trang điểm rất “thời thượng”!

Mái tóc đen dài bị cuộn lại thành búi, trông cô không khác gì một thiếu phụ của những năm 60. Trang phục rộng thùng thình, lỗi một từ thời “tám hoành”, thằng từ trên xuống dưới, che kín cơ thể hoàn hảo của cô. Khuôn mặt được tô điểm thêm cặp kính gọng đen cũ kỹ, nét mặt nghiêm túc, mới nhìn ai cũng tưởng bản sao của “phù thủy già” xuất hiện. Hoa Hồ Điệp còn tưởng bà cô nào vào nhầm phòng, đến lúc nhìn kỹ lại, anh chàng sợ đến mức rơi toàn bộ tài liệu đang cầm trên tay xuống đất. Cô nàng này lại tính làm trò quý gì nữa đây? Trái lại, “phù thủy già” cười rất vui vẻ, tốt lắm, tốt lắm, thế là có người kế tục rồi!

“Tất cả chú ý, lát nữa Tổng giám đốc sẽ xuống đây kiểm tra, mọi người phải chú ý tác phong làm việc đây!...”

“Phù thủy già” nói không ngừng về điều gì đó nhưng lúc này Kỳ Hiếu Nguyệt không còn nghe rõ nữa.

Xuống kiểm tra? Hôm nay? Không tình cờ vậy chứ? Nhưng ở một khía cạnh khác, cô thấy mình khá may mắn, bởi cô đã có sự tính toán trước, mang “áo giáp” ra trận!

“Phù thủy già” vừa đi khỏi, sau một thoáng im lặng là những tiếng kêu “sợ hãi”:

“A a a a...”

Tổng giám đốc lại muốn xuống đây gặp các cô?

Toilet đâu? Hộp phấn đâu? Son bóng đâu? Má hồng đâu?

Cả văn phòng trở nên hỗn loạn, toilet chật kín người. Ngay đến anh chàng Hoa Hồ Điệp cũng lấy gương ra nhìn trước ngăm sau, chỉ sợ bỏ sót chỗ nào chưa ổn.

“Hiếu Nguyệt, cậu mau nhìn xem mình ổn chưa?” Hoa Hồ Điệp chạy đến trước mặt Kỳ Hiếu Nguyệt nói liên miên:

“Ôi trời ơi, sớm biết Tổng giám đốc sẽ xuống đây kiểm tra mình đã chuẩn bị trước từ nhà rồi, Thế này vội vàng quá! Có lẽ sau nay lúc nào cũng phải chuẩn bị tốt mới được, hơn nữa lại làm cùng một tòa nhà, rất có thể ngày nào cũng gặp mặt...”

Kỳ Hiếu Nguyệt không thèm để ý đến Hoa Hồ Điệp, cô đang bận xếp tài liệu lên bàn làm việc, đóng tài liệu ngày thường chẳng bao giờ dùng đến, bị xếp xó trong góc tường đang được cô lôi lên.

Hoa Hồ Điệp cuối cùng cũng nhận ra hành động khác thường của Kỳ Hiếu Nguyệt.

“Này, cậu làm sao vậy?”

“Dọn dẹp tài liệu, cậu không nhìn thấy sao?” Kỳ Hiếu Nguyệt nói xong nhấp một ngụm nước, giọng nói không được thoải mái lắm. Tại sao nhất định cứ phải là ngày hôm nay? Sao cô cứ có cảm giác rợn tóc gáy thế này?

Dọn dẹp tài liệu sao? Hoa Hồ Điệp nhìn chăm chăm Kỳ Hiếu Nguyệt một lúc lâu, rồi giật mình hiểu ra:

“À, mình biết rồi, thì ra cậu cũng thích Tổng giám đốc”.

Kỷ Hiếu Nguyệt lập tức sặc nước.

Cũng may Hoa Hồ Điệp là đàn ông, còn mục tiêu của Tề Hạo lại là những cô nàng xinh đẹp, không phải lo anh chàng sẽ bị gã đàn ông lẳng nhăng xấu xa kia lừa (mà dù anh chàng muốn bị lừa cũng không có cơ hội), nếu không cô nhất định tát anh chàng một cái cho tỉnh “giấc 19. Mộng uyên ương hồ điệp”. Loại đàn ông ấy có gì hay ho chứ, có cho cô cũng không thèm!

“Nhất định là vậy rồi! Nhưng vì cậu không có thời gian chuẩn bị nên trong khi người ta dùng sắc đẹp thì cậu lại dùng công việc! Cậu muốn Tổng giám đốc nhìn thấy cậu chăm chỉ với công việc như thế nào, sau đó chiếm lấy cảm tình của anh ta, mình nói đúng không?”

Hoa Hồ Điệp vừa tự cho mình là thông minh vừa thầm than thở trong lòng: “Đồ gian xảo, đồ xảo quyệt!”

Kỷ Hiếu Nguyệt chán nản ném cho Hoa Hồ Điệp hai chữ:

“Tránh ra!”

Thật là bực mình mà! Thời gian đang cấp bách, muốn đập cho anh chàng tỉnh lại cũng phải đợi cô xếp xong tài liệu đã!

Hoa Hồ Điệp lại lên cơn háo sắc, anh chàng cần môi suy nghĩ về động thái của Hiếu Nguyệt. Phải! Đây đúng là một cách hay! Hoa Hồ Điệp vội trở về chỗ mình, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem lúc Tổng giám đốc xuống đây, anh chàng phải làm gì, làm như thế nào cho thật hấp dẫn.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Phép Lạ Chốn Văn Phòng

Bóng người cao lớn mà mọi người vẫn thường nhắc đến cuối cùng cũng xuất hiện. Bóng dáng ấy mới chỉ bức qua cửa phòng ngay lập tức đã khiến mọi người ngừng thở, trong mắt ánh lên vẻ si mê lẫn ghen tị. Trời ơi, đây là lần đầu tiên mọi người được nhìn thấy Tổng giám đốc ở khoảng cách gần như vậy, âu phục màu xám bạc nổi bật trên sàn đá cẩm thạch trắng trong văn phòng làm dáng người anh lại càng thêm cao lớn. Tổng giám đốc đứng đó với nét mặt không chút biểu cảm, ánh mắt sắc, lạnh như băng, đôi lông mày dài hơi nhíu lại. Có thể nhận ra lúc này Tổng giám đốc đang rất khó chịu. Nhưng sự kết hợp hoàn hảo giữa các đường nét, ngũ quan, động tác mạnh mẽ, phong độ đủ khiến các cô gái phải thét lên điên cuồng.

Trong văn phòng không một tiếng động, dù chỉ là một tiếng thở.

Hoa Hồ Diệp vừa dọn dẹp xong tài liệu, định thể hiện sự nhiệt tình với công việc, không ngờ lại làm rơi tài liệu trong tay xuống đất, miệng mở lớn hớp không khí đến không khép lại được.

Tên khốn nạn nào đưa anh chàng bức ảnh vậy, chẳng giống một chút nào! Người thật còn đẹp trai hơn trong ảnh nhiều!

Tề Hạo đang cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Anh đã đi tất cả các bộ phận nhưng vẫn chưa tìm được người có đôi mắt sáng như tối qua. Đến lúc hy vọng tìm thấy Tế Nguyệt Thanh Thanh

gần như không còn. Tề Hạo chợt nghĩ không hiểu mình có mất lý trí không khi tự dừng lại muốn tìm một người thật trong game?

Là bởi vì trong game, cô đã khiến anh lần đầu biết đến cảm giác bị người khác đá?

Hay bởi vì hôm qua cô đã rất đại dột, bỗng dưng xuất hiện bệnh kẻ yếu, khiến anh lần đầu tiên nếm mùi vị bị con gái mắng?

Hay tại lần đầu tiên nhìn thấy cô, dưới ánh đèn nhà hàng, ánh mắt cô rạng ngời đủ để bừng sáng cả một căn phòng?

Hay vì lúc cô ấy chạy tới trước mặt mắng mỏ anh, khí thế vô cùng hùng hực?

Đến giờ anh vẫn không thể lý giải vì sao mình muốn đi tìm cô, nhưng đến khi tìm không thấy, cảm giác thất vọng khó hiểu bỗng trở thành nỗi bức tích tụ trong lòng. Tất cả những điều đó tạo nên một Tổng giám đốc Tề vẻ mặt khó chịu, đáng vẻ lạnh lùng mà chúng ta đang nhìn thấy.

Tề Hạo đi đến đâu, mọi người đều kính cẩn cúi đầu chào, rồi nhanh chóng rời đi. Ngay cả đến khi “phù thủy già” đích thân ra nghênh tiếp, Tề Hạo vẫn chỉ lạnh lùng gật đầu.

“Hồ Điệp, cậu đang làm cái gì thế?” Thấy Hoa Hồ Điệp cứ đứng nguyên một chỗ, không phản ứng gì, “phù thủy già” không nhịn được quát khê. Hoa Hồ Điệp chết tiệt làm xấu mặt cả phòng! Miệng Hoa Hồ Điệp vì tiếng quát của “phù thủy già” cuối cùng cũng khép lại được.

“Tôi... tôi đang sắp xếp lại tài liệu. Trưởng phòng vẫn thường dặn chúng tôi phải lưu giữ gọn gàng những thứ quan trọng, như vậy những lúc cần thiết mới dễ tìm, không bị lúng túng”. Hoa Hồ Điệp nghiêm túc gằn từng chữ, rất đồng dục đáp lại.

Ý đồ nịnh nọt “phù thủy già” trong lời nói ấy quá rõ ràng, ngay lập tức có hiệu quả. Thái độ của “phù thủy già” thay đổi hẳn, đang bất mãn bỗng trở nên hiền hòa trong nháy mắt.

Ánh mắt Tề Hạo bỏ qua “phù thủy già”, quét một vòng khắp phòng, không có, vẫn không có người anh muốn tìm.

Đợi chút!

Nhờ lợi thế về chiều cao, Tề Hạo bỗng phát hiện ra một cái đầu đang cúi xuống đằng sau đồng tài liệu cao đến nửa người.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cô Gái Gặp Một Lần Không Thế Nào Quên

Trong khi tất cả mọi người đang nhìn anh, thậm chí có người còn hận không thể nhảy ra ôm lấy anh thì có một người đang cố trốn tránh, việc này nói lên điều gì? Ánh mắt Tề Hạo chợt lóe lên, khóe môi hơi nhếch, nỗi buồn bực trong lòng bỗng không cánh mà bay, mọi việc hình như đã rõ ràng. Tề Hạo nở một nụ cười như có như không, ánh mắt lạnh lùng từ từ chuyển động. Ở góc bên này, Hoa Hồ Điệp đang si mê nhìn anh. Phút chốc, tâm trạng của Tề Hạo bỗng tốt hẳn lên, anh gật đầu nói:

“Tốt lắm!”

Rồi nhanh chóng xoay người bỏ đi.

Hoa Hồ Điệp như hóa đá. Ánh mắt say mê dõi theo Tề Hạo đã đi khỏi một đoạn rất xa. Cùng lúc đó trong văn phòng vang lên những tiếng thở dài.

“Mình tưởng Tổng giám đốc sẽ hỏi mấy vấn đề công việc, làm mình chuẩn bị hết cả buổi sáng!”

“Ôi trời ơi! Uống phí bộ cánh đặt may giới hạn của tôi!” Nửa câu thoại phía sau là: Tổng giám đốc thậm chí không dừng mắt lại chỗ cô một giây nào.

...

Trong khi mọi người đang kêu ca than thở, nuối tiếc vì thời gian xuất hiện của Tổng giám đốc quá ngắn ngủi, Hoa Hồ Điệp bỗng hét lên một

tiếng chói tai.

“A a a a a a... Tổng giám đốc nói chuyện với mình!” Hoa Hồ Điệp hoa chân múa tay vui sướng chạy tới trước mặt Kỷ Hiểu Nguyệt.

“Cậu có nghe thấy không, cậu có nghe thấy không! Tổng giám đốc chỉ nói chuyện với một mình mình! Anh ấy nói “Tốt lắm”! Anh ấy khen ngợi mình! Trời ơi, mình hạnh phúc chết mất!”

Tiếng thét chói tai của Hoa Hồ Điệp khiến mọi người đồng loạt thở dài khinh bỉ. Một gã đàn ông sao lại giống một mục đàn bà đến thế?

Hoa Hồ Điệp lộ nguyên hình, lập tức hạ thấp âm lượng, nhỏ giọng nói không ngừng bên tai Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Cậu có nghe thấy không! Mình hạnh phúc quá! Hiểu Nguyệt, mình nói cho cậu biết, từ giờ trở đi, anh ấy chính là thần tượng của mình! Mình, Hoa Hồ Điệp thề cả đời yêu thương, trung thành ủng hộ thần tượng!”

“Cậu đi chết đi!” Kỷ Hiểu Nguyệt chòng một đồng tài liệu vô dụng lên người Hoa Hồ Điệp.

Xong cả rồi! Vận động thôi!

Không ngờ lại vượt qua ải này dễ dàng như vậy! Yeah!

Trong khi Kỷ Hiểu Nguyệt đang vui vẻ vì vượt qua ải dễ dàng, thì Phòng Nhân sự đang chuyển toàn bộ hồ sơ phòng cô lên cho Tề Hạo. Phòng Kỷ Hiểu Nguyệt có tất cả tám người, muốn tìm được người anh cần không khó, Tề Hạo mới liếc sơ qua đã lập tức phát hiện ra Kỷ Hiểu Nguyệt trong đám đó.

Mái tóc xoắn nhẹ dài đến vai, đôi mắt sáng long lanh, đôi môi hồng khê mỉm cười, tên cô là Kỳ Hiểu Nguyệt.

Buổi sáng hôm nay quả không phí phạm chút nào: nhân viên của anh, Kỳ Hiểu Nguyệt, chính là Tử Y Nữ Hiệp, người đã khiến anh bị đẩy xuống Ma giới, Tế Nguyệt Thanh Thanh. Đồng thời cũng chính là cô nàng tối qua gọi anh là Đầu To rồi mắng mỏ thậm tệ! Việc này có vẻ bắt đầu thú vị rồi đây!

Nhiếp Phong bước vào đúng lúc Tề Hạo đang xem tập hồ sơ, miệng khê mỉm cười.

“Cậu đang xem gì đấy?” Là bạn bè lâu năm nên ngoài công việc Nhiếp Phong và Tề Hạo là huynh đệ tốt. Và vì là anh em nên đương nhiên có gì hay cũng chia sẻ với nhau! Nhiếp Phong nhanh nhẹn giật lấy tập hồ sơ trong tay Tề Hạo, ngay lập tức trợn mắt.

“Là cô ấy!” Người mà chỉ gặp một lần không thể nào quên! Nhớ lại chuyện tối hôm qua, Nhiếp Phong rất muốn cười.

“Kỳ Hiểu Nguyệt, Thư ký Bộ phận Quảng cáo...” Nhiếp Phong khê đọc, đôi mắt chột mở lớn:

“Cô nàng này làm ở Phòng Quảng cáo! Cậu làm thế nào mà tìm được cô ấy vậy?”

Thật kỳ diệu! Anh vẫn biết Tề Hạo làm việc rất năng suất, nhưng từ đêm qua đến giờ chưa đến mười hai giờ mà đã có thể tìm ra manh mối về một cô nàng vô danh dọc đường, tài tình!

“Đợi chút, sáng nay cậu đi thị sát, không phải để bắt cô ta đấy chứ?” Nhiếp Phong sức tỉnh.

Tề Hạo nhú mà không trả lời, đúng lúc ấy máy tính bên cạnh vang lên tiếng “tinh tinh” trong trẻo: Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thần Tiên Tỷ Tỷ Kìa!

“Gì vậy?”

Nhiếp Phong tò mò nhìn theo ánh mắt Tề Hạo, Tử Y Nữ Hiệp oai hùng, hiên ngang đứng trên đỉnh đồi, tay áo phấp phới, mái tóc đen khẽ bay, một vẻ đẹp thanh tao thoát tục. Cô gái có thể đá Tổng giám đốc Tề trước mặt bao nhiêu người, Nhiếp Phong tất nhiên không thể quên!

“Oa! 22. Thần tiên tỷ tỷ kìa!” Nhiếp Phong không khỏi kêu lên chế giễu.

Tề Hạo tiện tay cầm đồng tài liệu trên bàn ném về phía Nhiếp Phong, động tác nhanh nhẹn, mục tiêu rõ ràng, chuẩn xác:

“Đi ra ngoài!”

Nhiếp Phong xoay người khá đẹp mắt tránh đòn tấn công của Tề Hạo, thuận thế ngồi luôn lên ghế sofa mềm mại bên cạnh, cười rất lưu manh. Bộ sofa bằng da siêu mềm mại của Italia này là phiên bản kỷ niệm mà cả nước chỉ có mười chiếc, ngồi lên đúng là cực kỳ thoải mái.

Tề Hạo chết tiệt, cậu đúng là biết cách hưởng thụ. Ý cái mã đẹp trai, dáng người cao ráo, tinh thần mạnh mẽ, tiền nhiều, nên yêu cầu về ăn, mặc, dùng, ngay cả về phụ nữ, cũng cao hơn mình. Như tập tài liệu về cô gái mình đang cầm trên tay này cũng vậy. Nhiếp Phong thuận tay quơ quơ tập tài liệu đến trước mặt Tề Hạo:

“Bảo mình ra ngoài cũng được thôi, nhưng cô gái này thì cậu có cần không đây? Nếu cậu không cần thì cho mình là được rồi”.

Tề Hạo dõi theo Tế Nguyệt Thanh Thanh trên màn hình với vẻ đặc biệt đặc ý, Tử Y Nữ Hiệp đang dẫn theo một vài tân thủ chém Đông dẹp Tây, yêu quái lớn nhỏ chết như ngã rạ dưới Ngọc Tiêu của cô.

“Cô gái nào?” Tề Hạo thờ ơ di chuột, đi theo Tử Y Nữ Hiệp đến cửa đánh Boss, anh chưa bao giờ ngại ăn chực.

Nhiếp Phong mở tập tài liệu, hai ngón tay kẹp bức ảnh. Trong ảnh là một cô gái dáng người mềm mại uyển chuyển đang múa trên một sân khấu tròn, váy trắng phấp phới bay.

“Phong Tín Nhi, ngôi sao điện ảnh có lượng người truy cập trang cá nhân nhiều nhất hiện nay, luôn đứng đầu các bảng xếp hạng và đang rất được hâm mộ. Cậu đã mời cô ấy cùng An Húc Dương làm đại diện hình ảnh trong game của chúng ta. Hơn nữa còn hẹn cô ấy dùng cơm lúc bảy giờ tối nay ở quán bar Thanh Thủy”.

Nhiếp Phong thở dài, có ai như Tề Hạo lúc này không, hẹn với một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần như vậy mà không lo chuẩn bị, cứ ngồi đây nhàn nhã chơi game?

“Biết rồi”. Tề Hạo thản nhiên trả lời, rất “tình cờ” vừa hay đứng sau Tử Y Nữ Hiệp lúc này cột máu đã sắp cạn, chém một đao, sau đó nhanh chóng rời mạng. Nghĩ đến dáng vẻ nổi điên của Tử Y Nữ Hiệp, Tề Hạo hơi nhếch khóe môi.

Thấy Tề Hạo cười, Nhiếp Phong khổ sở thở dài, anh hết cách rồi, thật sự hết cách rồi. Nụ cười của Tề Hạo cũng đủ bóp chết anh, anh còn có thể ý kiến cái gì đây!

Đặt chỗ, đặt hoa tươi, đặt bánh ngọt, đặt bao cao su... Vì sao ông trời lại bất công như vậy! Vừa đi ra ngoài Nhiếp Phong vừa đau khổ nghĩ.

Thật ra, ông trời rất công bằng...

Kỷ Hiểu Nguyệt gọi điện thoại cho cô bạn thân Tiểu Bạch, nghiêm khắc phê bình:

“Sao vẫn chưa nạp tiền thế, điểm của mình sắp hết rồi đấy”.

Tiểu Bạch ở đầu dây bên kia hét to:

“Hiểu Nguyệt! Có một ông chủ lớn nào đó đột nhiên muốn mua lại công ty của bọn mình, hai ngày nay Đông Ca lo lắng chẳng ăn uống gì cả”.

Kỷ Hiểu Nguyệt đứng phắt dậy:

“Cái gì? Tên đáng ghét nào vậy?”

“Công ty vừa mới đi vào quỹ đạo, Đông Ca đang muốn tự mình phát triển, nhưng đối phương tiền nhiều thế lực mạnh, lại không ngừng tạo áp lực, bọn mình sắp phiến đến chết đây!”

“Đừng lo lắng, bình tĩnh nào, tối nay mình mời cậu bữa tối, lúc ấy bọn mình sẽ nói chuyện tiếp”.

“Được, vậy tối gặp nhé, mình muốn đến bar Thanh Thủy!”

Kỷ Hiểu Nguyệt lặng người rồi quát lên:

“... Cậu không thể đến chỗ nào rẻ hơn một chút sao!”

Bây giờ cô cũng vô sản đấy, có biết không!

“Cậu đang an ủi mình mà...”

Ký Hiệu Nguyệt im lặng không nói được lên lời. >.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Gã Đàn Ông Không Đêm Nào Cô Đơn

Quán bar Thanh Thủy là một nơi khá xa xỉ.

Dịch vụ ở đây tốt, lại yên tĩnh. Sự kết hợp hoàn hảo giữa ánh đèn và âm nhạc giúp người ta cảm thấy thoải mái, ấm áp, thật là một nơi hẹn hò lý tưởng cho các đôi tình nhân. Tuy nhiên, khái niệm yêu – ghét của Kỳ Hiếu Nguyệt luôn căn cứ và việc ai sẽ chủ chi. Hôm nay cô mời khách, vì thế cô ghét nơi này.

Còn một nguyên nhân nữa khiến cô ghét nơi này, đó là cô không bao giờ nghĩ mình có thể đụng độ Tổng giám đốc tại đây.

Cô phát hiện ra Tổng giám đốc đang ngồi trong góc vì ở anh luôn toát lên sức hút mãnh liệt bởi phong độ đỉnh đạc, ung dung, khiến người ta không thể không bị thu hút, chú ý đến. Dù anh chỉ ngồi im ở đó, quay lưng về phía bạn thì ánh mắt bạn vẫn sẽ vô tình dôi về phía anh.

Kỳ Hiếu Nguyệt rất ghét bị rơi vào tình cảnh này, đang định kéo Tiểu Bạch đi, nhưng nhìn lại đồng hồ ăn vừa mới bùng lên, chưa ăn được chút nào đã bỏ đi thì thật quá lãng phí. Cô lưỡng lự lựa chọn! Bỏ đi vì gã đàn ông xấu xa hay ở lại vì đồ ngon? Cuối cùng, Kỳ Hiếu Nguyệt đầu hàng với ví tiền của mình.

Bar Thanh Thủy! Cô thề sau này sẽ không bao giờ đến đây nữa.

Kỳ Hiếu Nguyệt cố gắng thu người lại hết mức, dưới ánh sáng mờ ảo thế này chắc không thể dễ dàng bị nhận ra. Cô nàng thầm cảm thấy may mắn, lơ đãng nghe Tiểu Bạch cắn nhai bên cạnh.

Cô gái trước mặt Tề Hạo là Phong Tín Nhi phải không? Quả nhiên, người thật còn xinh hơn trên tivi nhiều, lại có cảm giác gần gũi nữa. Chiếc váy ống màu trắng kết hợp cùng đường ren hoa tinh tế khiến Phong Tín Nhi càng thêm thanh lịch, cao quý. Lúc mỉm cười, ở cô toát lên vẻ ngọt ngào như một thiên sứ, đôi má lúm đồng tiền khiến cô càng thêm đáng yêu, trong sáng. Thật đúng như tên gọi mà người hâm mộ ưu ái đặt cho “Ngọc nữ” nổi tiếng nhất hiện nay.

Đúng lúc ấy, một cô gái nữa xuất hiện. Cô gái này trang điểm khá đậm, trang phục lại lộ ngực hở lưng, hoàn toàn trái ngược với phong cách của Phong Tín Nhi.

“Tổng giám đốc Tề!” Cô gái hét lên đầy kinh ngạc rồi lao ngay đến.

“Tổng giám đốc Tề, gặp được anh tốt quá, hai ngày nay anh không gọi điện làm người ta nhớ anh muốn chết”. Giọng nói ỏn ẻn khiến Kỷ Hiểu Nguyệt toàn thân nổi da gà.

Tiêu Bạch lúc này đã uống say nhưng vẫn nói không ngừng, có điều chỉ lải nhải được đúng một câu. Lúc nghe thấy cô gái kia gọi “Tổng giám đốc Tề”, cô nàng bất giác quay lại nhìn. Nhưng vì Tề Hạo đang quay lưng về phía đó nên Tiêu Bạch không thấy được gì, liền nhanh chóng quay lại tiếp tục uống.

“Tổng giám đốc Tề, cô ta là ai?” Phong Tín Nhi vẫn giữ vẻ nhã nhặn, liếc qua cô gái đang bám dính trên người Tề Hạo, rõ ràng có vẻ mất hứng.

“Tôi? Tôi là bạn gái của Tổng giám đốc Tề, tối hai hôm trước chúng tôi còn ở bên nhau. Còn cô là ai?” Cô gái kia tỏ thái độ sở hữu ra mặt.

Kỷ Hiểu Nguyệt trong lòng thầm tính. Tối hai hôm trước? Cô gái khóc lóc đáng thương tối qua không phải cũng nói đã qua đêm với hần tối kia sao? Tối kia là cô gái tối qua, tối hai hôm trước là cô gái trước mặt, tối nay là Phong Tín Nhi, gã đàn ông này đúng là không có đêm nào cô đơn cả!

Những cô gái bị hấn ta làm tổn thương chắc cũng đủ làm thành bài vè!
Đúng là đồ cầm thú!

Kỷ Hiểu Nguyệt đưa ra kết luận: Khinh bỉ, khinh bỉ, càng thêm khinh
bỉ!

“Tôi là Phong Tín Nhi, xin chào. Tôi là bạn của Tổng giám đốc Tề,
hôm nay Tổng giám đốc Tề hẹn tôi ra đây”. Phong Tín Nhi khéo léo trả lời.
Trong lời đáp của cô cũng có sự khẳng định rõ ràng kiểu tôi là người mới,
còn cô đã là quá khứ rồi.

Kỷ Hiểu Nguyệt kéo Tiểu Bạch ngồi dịch vào trong, rồi ngóng cổ ra
xem kịch hay. Thú vị rồi đây, chắc sắp có đánh nhau! Đánh đi, đánh đi,
cùng đánh chết gã đàn ông này đi! Xem sau này hấn ta còn dám lừa gạt
người khác nữa không!

Nào ngờ, Tề Hạo lại nhã nhặn đứng dậy, giọng nói lạnh lùng như thể
tất cả việc này không liên quan đến anh.

“Hai người cứ từ từ mà nói chuyện”.

Gì? Gì? Gì? Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức sặc ngậm nước chanh vừa uống.

Thế thôi sao?? Không đánh à?? Thất vọng!

Tề Hạo quay người, đi về phía... Kỷ Hiểu Nguyệt???

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Gieo Họa Nhân Gian

Kỷ Hiểu Nguyệt thấy vậy trợn mắt, ghen thở, rụt đầu lại. Thôi rồi, chẳng lẽ mình sắp bị bắt đến nơi rồi? Có chỗ nào trốn được không? Kỷ Hiểu Nguyệt liền cúi gằm mặt xuống bàn thức ăn.

Dáng người cao lớn càng lúc càng tiến đến gần, trong đầu Hiểu Nguyệt hiện lên vô số tình huống khi hai người họ giáp mặt nhau:

“Tổng giám đốc, chào anh”?

“Tổng giám đốc, tôi sai rồi”?

“A! Tổng giám đốc! Thật khéo quá!”?

Hay là nên hỏi: “Anh là ai?” nhỉ?

Kỷ Hiểu Nguyệt còn đang bấn loạn thì bóng người cao lớn kia đã đi đến bên cạnh cô, sau đó, lướt qua.

Hả? Đi rồi sao?

Kỷ Hiểu Nguyệt hơi ngẩng đầu lên, phát hiện Tề Hạo đi về phía thang máy VIP lên thẳng phòng cao cấp.

Phù!... Kỷ Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. May quá, may mà không bị phát hiện! Số cô đúng thật là may mắn! Nhưng ở cách chỗ cô không xa, hai cô gái vẫn đang đứng gườm gườm nhìn nhau, Phong Tín Nhi đặc ý cười nhẹ:

“Ngại thật, tôi đi trước đây, không Tổng giám đốc Tề lại phải đợi lâu”.

Dứt lời, chiếc váy ren dài nhanh chóng lướt đi, cũng bước vào thang máy, rồi như một chú chim nhỏ nép vào vai Tề Hạo, cô gái kia nhìn theo tức giận giậm chân, sau đó liền rời đi.

Kỷ Hiểu Nguyệt lén lút lộ đầu ra nhìn, cửa thang máy vẫn chưa hoàn toàn khép lại, vừa kịp để cô nhìn thấy khuôn mặt không biểu lộ chút sắc thái tình cảm nào cùng ánh mắt nghiêm khắc lạnh lùng của Tề Hạo. Bên cạnh thân hình cao lớn của anh là Phong Tín Nhi đang nở nụ cười đắc ý.

Kỷ Hiểu Nguyệt thầm mắng:

“Đồ Sở Khanh!”

Có tiền có là khi khô gì! Đẹp trai cũng làm quái gì! Chỉ tổ gieo họa cho nhân gian thôi! Mắng Tề Hạo xong, lúc quay đầu lại đã thấy Tiểu Bạch uống say túy lúy, Kỷ Hiểu Nguyệt bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Vẫn không gọi được cho Đông Ca, tên này đang làm cái gì không biết? Kỷ Hiểu Nguyệt bất lực, chỉ có thể kéo Hoa Hồ Diệp ra khỏi game, hai người hợp lực cùng đưa Tiểu Bạch về cái tổ mấy chục mét vuông của cô. Về đến nhà, Kỷ Hiểu Nguyệt mệt mỏi rã rời quyết định không bật máy tính nữa mà đi ngủ luôn.

Sáng sớm hôm sau, việc đầu tiên cô làm khi đến công ty là bật máy tính lên, đăng nhập vào trò chơi. Nào ngờ, trò chơi vừa mở ra, Kỷ Hiểu Nguyệt vô cùng sửng sốt.

Giao diện đăng nhập đã được thay đổi!

Bốn chữ “Chân Linh Thần Giới” trước kia giờ bên cạnh có thêm hai chữ rồng bay phượng múa: Lãng Thăng!

Không chỉ thế, hình nền cũng đã thay đổi, một Tử Y Nữ Hiệp cười tiên hạc giữa trời xanh mây trắng và một Bạch Y Thư Sinh đứng bên bờ suối nước trong liễu rủ đang nhìn nhau, có cảm giác như đang liếc mắt đưa tình. Sắc gió, dáng núi mang lại cho toàn bộ bức tranh một hương vị thần tiên khó diễn tả thành lời. Đúng là hấp dẫn hơn trước rất nhiều.

Bức tranh này có vẻ quen, nhưng lúc này Kỷ Hiểu Nguyệt không có thời gian để suy nghĩ mấy chuyện đó nữa. Dáng vẻ đáng thương của Tiểu Bạch tối qua hiện rõ trong tâm trí cô, khiến cô thật sự rối loạn. Ngay người nhìn màn hình một lúc, cuối cùng Kỷ Hiểu Nguyệt cũng hiểu ý nghĩa của hai từ “Lãng Thăng”.

Thì ra công ty bí ẩn đứng sau bức màn thu mua công ty của Đông Ca chính là công ty Lãng Thăng mà cô đang làm! Nhưng vì sao cô là nhân viên trong công ty mà một chút tin tức cũng không biết?

Việc đầu tiên Kỷ Hiểu Nguyệt làm là nhanh chóng gọi điện cho Tiểu Bạch, nhưng di động đồ chuông liên hồi mà không ai bắt máy.

Đúng lúc này, “phù thủy già” đi đến. “Đám con dân” ngay lập tức phát hiện, hôm nay “phù thủy già” đổi một, chị ta mặc một bộ quần áo khá đẹp, cách đi đứng cũng khác hẳn so với trước kia.

Đúng là kỳ tích!

“Phù thủy già” hăng giọng:

“Tôi xin thông báo cho mọi người một tin tức tốt lành, Lãng Thăng chúng ta đã thu mua thành công Chân Linh Thần Giới. Từ hôm nay trở đi, công ty chúng ta có thêm một bộ phận...”

Không đợi “phù thủy già” nói xong, Kỷ Hiểu Nguyệt đã vội đứng lên:

“Thật ngại quá! Tôi... tôi... tôi mót quá! Xin phép ra ngoài một chút!”

Chẳng cần “phù thủy già” đồng ý, Kỳ Hiểu Nguyệt cầm túi xách phi như bay ra ngoài.

Nhìn đến thế rồi cơ à, ôi, đứa nhỏ đáng thương! “Phù thủy già” nhìn theo bóng người vừa chạy vụt qua, trong đáy mắt ánh lên vẻ xót xa.

Kỳ Hiểu Nguyệt lúc này thật muốn chạy đi tìm Tiểu Bạch. Nào ngờ vừa chạy xuống tầng đã thấy một dáng người quen thuộc đang nể giận ùng ùng bước vào thang máy.

Tiểu Bạch?

Kỳ Hiểu Nguyệt ngẩn người đứng nhìn Tiểu Bạch ấn thang máy lên tầng 48.

Văn phòng Tổng giám đốc!

Không phải Tiểu Bạch đã biết chân tướng mọi việc nên đến tìm Tề Hạo nói chuyện đấy chứ?

Không được, cô không thể để Tiểu Bạch chiến đấu một mình được! Nhưng nếu giờ cô xông vào, rất có thể sẽ bị gã đàn ông xấu xa đó nhận ra. Làm sao bây giờ? Thôi cứ liều vậy!

Kỳ Hiểu Nguyệt nắm chặt tay, lao vào thang máy.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hieu Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Em Thật Sự, Thật Sự Rất Thần Tượng Anh!

Tề Tiểu Bạch chạy một mạch vào phòng Tổng giám đốc, Nhiếp Phong muốn ngăn cũng không ngăn lại được, đành theo cô vào “xem kịch”. Tề Tiểu Bạch ném “phịch” đồng báo trước mặt Tề Hạo:

“Có phải anh làm không?”

Tề Hạo thả chiếc bút trong tay xuống, thoải mái ngả lưng ra sau ghế, thản nhiên gật đầu: “Phải”.

“Có chuyện gì từ từ rồi nói, chưa thấy anh em hai người như vậy bao giờ!” Nhiếp Phong khuyên can nhưng lại bị hai anh em nhà họ Tề nhất loạt bắn tới những cặp mắt hình viên đạn, anh rụt cổ biết điều lui thủ đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Tề gia không có ai tốt cả! Ai cũng đều hung hăng!

T_T

Trong phòng Tổng giám đốc, bốn mắt dán vào nhau, một lát sau, thắng bại đã rõ, khí thế của Tề Tiểu Bạch cuối cùng biến mất, cô nàng cúi đầu than:

“Anh đã sớm biết rồi phải không?”

“Phải”. Về mặt Tề Hạo không chút thay đổi đáp.

“Thế sao không nói sớm cho em biết?” Tề Tiểu Bạch ngẩng đầu lên, hai mắt đã đỏ hoe.

“Anh nói sớm em sẽ tin sao?” Giọng Tề Hạo đã dịu dàng hơn, ánh mắt cũng tỏa ra sự ấm áp trìu mến.

“Đông Ca khốn nạn, dám có phụ nữ khác bên ngoài! Hẳn ta còn dám nói công ty bị thu mua nên tâm trạng không tốt, muốn được yên tĩnh. Thế mà đêm qua đã đập máy bay đi Malaysia với người phụ nữ kia!”

Tề Tiểu Bạch nhớ lại chuyện ngày hôm qua, cảm thấy vô cùng tức giận. Trong khi cô uống rượu giải sầu vì lo lắng cho công ty của Đông Ca thì hẳn ta lại cầm tiền bán công ty bỏ đi cùng người phụ nữ khác.

“Toàn bộ số cổ phiếu hẳn mua ở Malaysia đã bị sụt giá, giờ chắc mất cả vốn lẫn lời rồi”.

Tề Hạo ném một tập tài liệu đến trước mặt Tề Tiểu Bạch khiến cô nàng lập tức vui vẻ trở lại.

“Anh, là anh làm phải không? Anh biết hẳn lêu lổng bên ngoài nên đã lạng lẽ thu mua công ty của hẳn, còn làm cho toàn bộ cổ phiếu hẳn mua bị mất giá, phải vậy không?” Tề Tiểu Bạch nghĩ đến dáng vẻ hiện giờ của tên bỉ ổi Trương Lộ Đông kia, hai mắt sáng lên, làm Tề Hạo không thể không nghĩ về một ai - đó.

“Vậy người được lợi là ai?” Tề Tiểu Bạch rất quan tâm đến vấn đề này.

Khóe môi Tề Hạo hơi nhếch lên, anh làm việc không bao giờ để người ngoài hưởng lợi.

“Anh nói đi, có phải toàn bộ tiền hẳn thua cổ phiếu đều vào túi anh hết rồi đúng không?” Tề Tiểu Bạch sung sướng hỏi. Thầm khâm phục anh trai mình, anh ấy quả thật không mất một đồng nào đã mua được công ty của Đông Ca! Cô bắt đầu nóng lòng muốn thấy dáng vẻ nghèo túng của tên khốn Trương Lộ Đông rồi!

Tề Hạo thấy dáng vẻ của Tiểu Bạch nhẹ đáp:

“Cô gái đi cùng hẳn không lâu nữa sẽ gặp một tay bản địa giàu có. Em xem có người chuẩn bị mất cả người lẫn của rồi”.

“Em thật sự, thật sự rất thần tượng anh! Yêu anh chết mất!” Tề Tiểu Bạch hét lên rồi ôm chầm lấy Tề Hạo.

Đúng lúc này, “rầm” một tiếng, cánh cửa bật mở, Kỳ Hiếu Nguyệt đẩy Nhiếp Phong ra, xông thẳng vào, cô muốn cứu Tiểu Bạch, nào ngờ lại thấy Tiểu Bạch đang ôm cổ Tề Hạo cười tươi rói, ngay cả Tề Hạo trên khuôn mặt lại đang nở một nụ cười rất dịu dàng.

Cô nhìn lầm sao?

Sau một giây yên lặng, Tề Tiểu Bạch nhanh chóng buông Tề Hạo ra, lui về phía sau vài bước, biết điều giữ khoảng cách với Tề Hạo:

“Mình không có quan hệ gì với anh ta cả!”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đàn Ông Nhà Lành

Kỷ Hiểu Nguyệt đến như gió, đi cũng như gió, để lại phía sau một gương mặt tuấn tú, lạnh lùng trong nháy mắt đã trở nên tối sầm lại. Tề Tiểu Bạch kêu lên:

“Hiểu Nguyệt, mình thật sự không có quan hệ gì với anh ta cả!”

Rồi cô nàng co chân chạy đuổi theo Kỷ Hiểu Nguyệt.

Cùng lúc đó, Nhiếp Phong thận trọng đóng cửa lại thật nhẹ. Tôi không nhìn thấy gì hết, không nghe thấy gì hết!

Kỷ Hiểu Nguyệt rất tức giận, thật sự rất tức giận. Vì sao những người bên cạnh cô đều si mê tên Tề Hạo kia? Cái tên xấu xa ấy có gì tốt? Kỷ Hiểu Nguyệt nổi giận đi trước, Tề Tiểu Bạch lẽ đẽo khổ sở chạy theo sau.

“Cậu nghe mình giải thích đã!” Tề Tiểu Bạch vất vả lắm mới giữ được Kỷ Hiểu Nguyệt.

Cô muốn nói, thật ra cô không cố ý muốn lừa Hiểu Nguyệt, chỉ là cô không còn cách nào khác. Từ nhỏ đến lớn, khi người ta biết cô là con gái Tổng giám đốc Tập đoàn Tề Thị, một là sẽ tránh xa, hai là sẽ ra sức lấy lòng. Họ chỉ quan tâm gia đình cô là một trong mười tập đoàn giàu nhất thế giới, chứ không để ý tới con người thật của cô. Cô không có bạn bè, cho đến khi cô cố ý che giấu thân phận thật của mình, lúc ấy cô mới quen biết với Kỷ Hiểu Nguyệt và Trương Lộ Đông.

Bây giờ, thực tế đã chứng minh, Trương Lộ Đông là một tên khốn kiếp, nếu hẳn ta sớm biết được thân phận của cô chắc sẽ không chạy theo người phụ nữ khác. Nhưng tình yêu như vậy còn có ý nghĩa gì? Nhưng cô cũng biết, quyết định che giấu thân phận của mình rất chính xác, ít nhất cũng có thể kiểm tra độ chân thật của tình yêu.

Cô cũng biết, Kỳ Hiếu Nguyệt kết bạn với cô không phải vì điều kiện gia đình mà là vì con người thật của cô. Hai người họ rất quan tâm đến nhau. Nhưng lúc này, không biết Hiếu Nguyệt có tin và chấp nhận những lời giải thích của cô không?

Không đợi Tề Tiểu Bạch nói gì, Kỳ Hiếu Nguyệt đã quay đầu lại, lên lớp:

“Cậu lớn rồi mà sao ngốc vậy? Cậu không thấy tên khốn kiếp Tề Hạo kia là một tên trắng hoa à? Tiếng xấu của hắn bay đầy trời đấy! Cậu xem, hẳn ta có chút nào giống ‘Đàn ông nhà lành’ không? Cậu lại còn dây dưa với hắn! Cậu ngốc thế!”

Lần đầu tiên cô nghe một người... lại là con gái... chỉ trích anh trai mình như thế, Tề Tiểu Bạch há hốc mồm không nói được lời nào.

‘Đàn ông nhà lành! ‘

Không biết anh trai cô mà nghe được những lời này sẽ nghĩ thế nào?

“À... ờ...” Những lời muốn nói tời đầu môi Tề Tiểu Bạch lại bị nuốt xuống, cô cẩn thận hỏi:

“Hiếu Nguyệt, anh ta đã đắc tội với cậu sao?”

Nếu dám bắt nạt Hiếu Nguyệt, dù là anh ruột, cô cũng trở mặt!

Kỷ Hiểu Nguyệt hăm hừ vẻ khinh thường: “Cậu nghĩ mình không có tiêu chuẩn vậy sao?”

Không có tiêu chuẩn... Tề Tiểu Bạch thoáng ghen lời.

Sau khi nghe Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận kể lại chuyện của Tề Hạo, Tề Tiểu Bạch nghĩ: “Chiến tích xấu xa của anh mình đúng là khiến người khác giận sôi người”. Rồi lại nhanh chóng nghĩ: “Hình như Kỷ Hiểu Nguyệt và anh mình rất có duyên, nếu không sao ba lần liên đều bị bắt gặp”.

Kỷ Hiểu Nguyệt lúc này lại hung dữ quay sang nhìn Tề Tiểu Bạch:

“Vì thế cậu đừng nên có bất kỳ hy vọng xa vời nào với gã đàn ông này! Tránh xa hẳn ta càng xa càng tốt, biết chưa?”

“Biết rồi!” Việc này Tề Tiểu Bạch cam đoan có thể làm được!

Hơn nữa, nếu giờ cô nói cho Kỷ Hiểu Nguyệt biết cô chính là em gái của Tề Hạo, liệu cô có bị xếp vào hàng ngũ “không có tiêu chuẩn” không? Mà với tính cách “ghét ai ghét cả đường đi lối về” của Hiểu Nguyệt thì... Vì thế, tốt nhất không nên nói thì hơn.

“Hiểu Nguyệt, mình muốn đi Malaysia”. Tề Tiểu Bạch đột nhiên nói.

“Malaysia?” Xảy ra chuyện gì vậy? Malaysia và nơi cô đang sống có khoảng cách về địa lý khá lớn khiến cô không thể hình dung được nơi ấy như thế nào.

Tề Tiểu Bạch vỗ vai Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Khi nào về mình sẽ nói cho cậu biết vì sao”.

Tề Tiểu Bạch đi rồi, Kỷ Hiểu Nguyệt mới khổ sở nhận ra, Tiểu Bạch còn chưa nạp tiền cho cô. Muốn cô tự bỏ tiền nạp chơi game ấy à, cô không nỡ. Cô vừa mới tốt nghiệp, còn chưa có chút tiền tiết kiệm nào gửi ngân

hàng. Tiền thuê nhà cũ vẫn đang phải trả, nhà mới thì chưa dọn dẹp xong, chẳng may chơi game rồi không có tiền ăn thì làm sao? Bị người ta giết trong trò chơi chỉ là chuyện nhỏ, bị chết đói ở ngoài đời thực mới là chuyện lớn!

Gọi điện cầu cứu Tề Tiểu Bạch, cô nàng rất hào phóng nói lúc trước Đông Ca có cho cô ấy không ít thẻ cào, cô ấy không chơi game nên vẫn giữ lại, nhưng giữ ở đâu thì phải đợi cô ấy về tìm đã. Lời Tề Tiểu Bạch như chớp lóe giữa đêm đen, giúp Kỳ Hiểu Nguyệt tìm thấy ánh sáng cuối con đường. Nhưng bạn Tề Tiểu Bạch của tôi ơi, bao giờ cậu mới về?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hổ Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chú Thỏ Con Bị Nhốt Trong Lồng

Tại văn phòng Tổng giám đốc Tề Thị.

Gương mặt Tề Hạo căng như dây đàn, anh đang rất tức giận sau khi bị người khác chọc cho nổi điên.

Cô nàng kia đúng là có bản lĩnh, lại có thể khiến Tề Tiểu Bạch không nhận người anh này!

Nhiếp Phong sợ bị ảnh hưởng, cẩn thận báo cáo tư liệu mà mình thu thập được về Kỷ Hiểu Nguyệt:

“...Gia cảnh bình thường, bố mẹ mở một quán mì... Tốt nghiệp đại học cùng Tề tiểu thư... Từng đạt giải nhất cuộc thi cờ vua giữa các trường... Từng giúp Tề tiểu thư nhiều lần, là bạn tốt nhất của Tề tiểu thư từ đại học đến giờ... Hồi học đại học cô ta có ba nguyên tắc lớn: không lấy người có quyền, khinh bỉ kẻ có tiền và căm ghét lũ lã nhãng...”

Tề Hạo càng nghe, lông mày càng nhíu lại.

“Báo cáo đã xong, nhưng Tổng giám đốc Tề à, nếu giờ cậu không chuẩn bị sẽ không kịp lên máy bay đi Mỹ trưa nay đâu”.

Nhiếp Phong có lòng tốt nhắc nhở con người luôn có khái niệm mạnh mẽ về mặt thời gian này.

Ở một nơi khác, Kỷ Hiểu Nguyệt đang rất vui vẻ.

Thứ nhất, hình như sự chú ý của Tề Hạo và Nhiếp Phong đều bị Tiểu Bạch thu hút, hai người đó không nhận ra cô.

Thứ hai, cho dù có nhận ra cũng chẳng sao, Tổng giám đốc Tề đi rồi!

Một tháng bình yên cuối cùng cũng kết thúc.

Trong phòng làm việc im ắng, mọi người đang nín thở, xếp thành một hàng, cẩn thận nhìn “phù thủy già”.

Hôm nay là ngày phán quyết vận mệnh của mỗi người.

“Phù thủy già” hắng giọng, ánh mắt nghiêm khắc đằng sau cặp kính gọng đen quét qua từng người.

“Dương Lan! Chuyển xuống chi nhánh”.

“Không phải chứ!”

“Tổng Lâm, tiền lương tháng này của cậu đây, cậu có thể đi rồi!”
“Trời ơi!”

“Kỷ Hiểu Nguyệt!”

Kỷ Hiểu Nguyệt rùng mình, không phải chứ!

“Thu dọn đồ đạc rồi đi theo tôi”. “Phù thủy già” nghiêm mặt nói xong quay người bước đi.

Hả? Há? Há? Đi đâu?

Thang máy dừng ở tầng 46, Kỷ Hiểu Nguyệt cảm thấy có chút choáng váng.

Trời ạ, cô gặp phải “vận phù thủy” rồi! “Phù thủy già” lên chức nên có thể tự chọn cho mình một thư ký riêng. Kỳ Hiếu Nguyệt do “có tật giết mình” đã khoác lên mình “bộ đồ phù thủy” khiến cô “may mắn” bị lựa chọn. Từ nay về sau bắt đầu cuộc sống “cao cấp” mà mọi người ghen tỵ.

Những lời đồn đại lan truyền với vận tốc ánh sáng khắp tòa nhà Lãng Thăng: Tầng 46 có đến hai phù thủy, một lớn một nhỏ.

Văn phòng của Kỳ Hiếu Nguyệt ở cạnh Phòng Thử nghiệm game, thỉnh thoảng nhìn qua cửa kính có thể thấy anh tài của Phòng Thử nghiệm đang bận rộn bên trong. Đôi mắt phía sau cặp kính gọng đen của Kỳ Hiếu Nguyệt bắt đầu chuyển động, có lẽ, cô có thể tận dụng lợi thế vị trí này. Nghĩ đến đây, nụ cười gian xảo nhanh chóng xuất hiện trên khuôn mặt Hiếu Nguyệt.

Trên giao diện trò chơi của Tề Hạo, tài khoản Tế Nguyệt Thanh Thanh vẫn một màu xám xịt.

Tại tòa thành của Tử Y Nữ Hiệp, trước lâu đài trong Rừng Hạnh Phúc:

Mãng Mộc Sau Mưa: “Liệu có phải Tế Nguyệt bị bệnh không?”

Tiểu Đậ Tử: “Có khi thế thật, lâu rồi không thấy cậu ấy lên mạng”.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Mình nhớ cậu ấy quá!”

Tại Los Angeles, Mỹ, Tề Hạo nhìn màn hình, trong lòng thầm nghĩ cũng lâu rồi mình không thấy cô ấy.

Hai tháng sau.

An Húc Dương đang có lịch chụp ảnh ở Australia vẫn chưa trở về. Nhưng vì đã có Phong Tín Nhi làm người đại diện hình ảnh nên dù An Húc

Dương chưa về, Chân Linh Thần Giới vẫn được bao chàng trai cô gái mê mết.

Game online Chân Linh Thần Giới cũng đã được chuẩn bị kỹ cả về hình ảnh lẫn hình thức quảng bá. Trước đây nhân vật trong game chỉ có mười hai giờ đã tăng lên thành mười tám. Nhiệm vụ trong game cũng được đầu tư cập nhật thêm, khiến cho trong một khoảng thời gian ngắn game được rất nhiều người đón nhận.

Công việc kinh doanh của Lãng Thăng vì thế không ngừng phát triển mạnh mẽ.

Hai mươi ngày trước, Tề Hạo đã chính thức ký kết tuyên bố chung đầu tiên về thương mại quốc tế ở Mỹ, đưa Lãng Thăng tiến thêm một bước theo đường hướng quốc tế hóa. Giờ anh đang ở Luân Đôn để chính thức đưa công ty riêng mà mình thành lập lúc trước đi vào quỹ đạo quốc tế cùng với Tập đoàn Lãng Thăng.

Đêm xứ người, bên ngoài ánh đèn neon sáng lấp lánh, nhưng trên giao diện trò chơi của Tề Hạo, tài khoản Tế Nguyệt Thanh Thanh vẫn một màu xám xịt. Trước tòa thành của Tế Nguyệt Thanh Thanh, ba cô bạn thân trước giờ vẫn cùng cô “đồng cam cộng khổ” đang tập trung lại.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Cô nàng Tế Nguyệt kia có phải chết rồi không?”

Tiểu Đậu Tử: “Lẽ đăng cơ của cậu ngày mai chắc Tế Nguyệt không xem được rồi, nhưng mình sẽ ghi hình lại!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Đang chơi vui thì biến mất! Đợi cậu ấy về, bọn mình phải cho cậu ấy nếm mùi đau khổ mới được!”

Mãng Mộc Sau Mưa: “Cậu đánh thắng được cậu ấy sao?”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “....”

Mãng Mọc Sau Mưa: “Đến đây đi, mau đến gia nhập bang của mình đi, bang chủ mình đây sẽ che chở cho mấy cậu!”

Bánh Trôi Tròn Tròn và Tiểu Đậ Tử: “*!@#\$\$%^&*^*^*”

Ba tháng sau.

Kỷ Hiểu Nguyệt đang lên vào Phòng Thử nghiệm game nhân lúc trời tối, trong lòng không ngừng oán hận cô nàng Tề Tiểu Bạch đáng ghét kia giờ đang vui vẻ ở xứ người tới quên cả trời đất. Nếu cứ chờ thế này có trời mới biết bao giờ cô nàng về. Bây giờ chỉ có thể tự dựa vào chính mình thôi.

Sau hai tháng làm việc ở đây, Kỷ Hiểu Nguyệt đã nhiều lần “hiển kế” thành công nên cô được toàn bộ nhân viên Phòng Thử nghiệm game vô cùng tin tưởng, yêu mến. Nhất là trong một lần liên hoan, mọi người bất ngờ phát hiện ra đằng sau “bộ đồ phù thủy” cô vốn là một cô gái xinh đẹp, liền không chỉ hoan nghênh chào đón cô mà còn có phần mong mỏi. Bởi vậy giờ Kỷ Hiểu Nguyệt có thể tự do ra vào trung tâm của Bộ phận Quản lý game: Phòng Thử nghiệm mà không phải lo lắng gì.

Việc lên vào quá thuận lợi ngược lại còn khiến cho cô có chút bối rối.

Trong hai tháng làm việc chung, cô biết một số “cơ mật nội bộ”. Ví dụ, sau khi khách hàng nạp thẻ, hệ thống sẽ tặng điểm cho khách hàng như thế nào. Việc bây giờ Kỷ Hiểu Nguyệt muốn làm là nhân lúc xung quanh không có ai sẽ lạng lẽ vào máy, lợi dụng hệ thống để thay đổi số liệu, tự nạp tiền vào tài khoản của mình.

Đối với một người mê game như cô, ngày nào cũng chỉ được nhìn mà không được chơi đúng là một việc vô cùng đau khổ! Hơn nữa, dù sao mấy

thứ này cũng chỉ là ảo, cô làm vậy tuy có chút... ây da, phải nói là rất sai trái, nhưng... có ai hiểu một người nghiện game chỉ vì cuộc sống bức bách mà không thể chơi game ba tháng nó khổ sở như thế nào không? Hơn nữa mấy tháng ở đây, cô cũng đã đóng góp cho các đồng nghiệp bên này không ít ý tưởng hay, những cập nhật mới của trò chơi này cũng có công lao của cô mà, số điểm này coi như là phí dịch vụ trả cô là được rồi.

Sau khi tự thuyết phục bản thân, Kỳ Hiểu Nguyệt nhanh chóng bật máy, nhập mật khẩu, động tác nhanh nhẹn, trơn tru như đã luyện tập rất nhiều lần. Đúng lúc cô đang chuẩn bị sửa số liệu thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Tiếng bước chân có vẻ vội vàng, dường như không chỉ có một người.

“Vấn đề này, tối hôm nay phải xử lý xong!”

Giọng nói này... là của Tề Hạo? Không phải anh ta đang ở nước ngoài à? Sao đột nhiên đã quay về thế? Nguy rồi!

Kỳ Hiểu Nguyệt nhìn quanh tìm chỗ nấp, cuống lên như một chú thỏ non bị nhốt trong lồng.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Xin Chào Tổng Giám Đốc!

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng cứ “đánh phủ đầu”.

Bộ não thông minh của Kỳ Hiếu Nguyệt nhanh chóng hoạt động, trong nháy mắt đã nảy ra ý tưởng.

Chỉ một giây trước khi Tề Hạo chuẩn bị đẩy cửa bước vào, Kỳ Hiếu Nguyệt đã mở cửa, ngạc nhiên kêu lên trước khi đối phương kịp mở miệng:

“A! Tùng Ca, cuối cùng anh cũng về rồi! Em đợi anh lâu lắm rồi đấy!”

Tùng Ca là người phụ trách Phòng Thử nghiệm game, quan hệ giữa anh và Kỳ Hiếu Nguyệt rất tốt, bởi vì Kỳ Hiếu Nguyệt thường hay có những ý tưởng bất ngờ, giúp anh không ít trong công việc. Chỉ với thời gian ba tháng ngắn ngủi mà Tùng Ca có thể ngồi lên vị trí Trưởng phòng, một phần cũng là nhờ sự giúp đỡ của Kỳ Hiếu Nguyệt. Vì thế Tùng Ca vẫn luôn biết ơn Kỳ Hiếu Nguyệt, nhiều lần muốn mời cô gái xinh đẹp này đi ăn cơm, nhưng Kỳ Hiếu Nguyệt đều khéo léo từ chối. Nhưng, lúc này đã là giờ tan tầm, sao Hiếu Nguyệt lại ở đây?

“Hiếu Nguyệt? Em... em tìm anh có việc gì?” Tùng Ca nâng cặp kính mắt viền vàng lên, len lén liếc nhìn Tề Hạo, thái độ vừa thăm dò vừa run rẩy sợ hãi. Trời ạ, Tổng giám đốc mất hứng rồi! Tổng giám đốc nhú mày rồi!

Đúng là Tề Hạo đang nhú mày.

Cặp kính gọng đen, đồng phục rộng thùng thình, đầu bánh bao, cô gái này sao lại biến mình thành ra như vậy?

Bình thường, những cô nàng xinh đẹp tự mình thành bà cô già chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, thẩm mỹ có vấn đề; thứ hai, có điều gì đó muốn che giấu.

Rõ ràng, Kỳ Hiểu Nguyệt thuộc loại thứ hai.

Không phải... vì anh chứ? Không ngờ đã ba tháng rồi mà cô vẫn chưa buông lỏng cảnh giác! Trong mắt Tề Hạo lóe lên một cái nhìn sắc bén đầy thích thú.

Kỳ Hiểu Nguyệt tức giận gào khóc trong lòng: Tôi dám buông lỏng cảnh giác sao? Anh đi rồi, nhưng con chó của anh vẫn ở đây! (Chú ý đặc biệt: Con chó của Tề Hạo: Nhiếp Phong.) (Nhiếp Phong tức giận nói leo từ ngoài vào: “Tôi không phải là chó!”)

“Có việc! Đương nhiên có việc rồi! Còn là việc rất quan trọng nữa! Là như thế này, đột nhiên em có một ý tưởng tuyệt vời! Anh nghe xong chắc chắn sẽ rất vui!”

Kỳ Hiểu Nguyệt không cho đối phương cơ hội để nói, cô bắt đầu thao thao bất tuyệt với Tùng Ca.

Tề Hạo chính thức bị bỏ qua.

“Là như thế này, em thấy bây giờ điện thoại di động có hỗ trợ chơi game online ngày càng nhiều, game của chúng ta cũng có thể phát triển theo hướng game online dành cho di động, người chơi có thể thao tác thực hiện những nhiệm vụ đơn giản...”

“Chúng ta cũng có thể thêm một số webgame nhỏ đang thịnh hành vào game, kinh nghiệm đạt được qua những trò chơi đó có thể chuyển thành

kinh nghiệm trong game online, có thể tham gia quay số trúng trang bị quý hiếm, có thể nhận được những nhiệm vụ ngẫu nhiên bị ẩn đi, cũng có thể đổi lấy những vật thưởng. Đến lúc đó, những người không thích chơi game online sau khi chơi những webgame chúng ta tạo ra sẽ có thể bị hình ảnh đẹp của trò chơi hấp dẫn, chúng ta sẽ thu hút thêm được nhiều người chơi hơn”.

Kỷ Hiểu Nguyệt vẫn thao thao bất tuyệt. Tùng Ca toàn thân toát mồ hôi hột, khówek miệng run rẩy, gương mặt há mồm, kinh hồn bạt vía. Đôi mắt Tề Hạo lạnh lùng nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt đang say mê tự biên tự diễn, không nói được một lời.

Cuối cùng Tùng Ca cùng tìm được cơ hội chen lời, anh không thể không nhắc nhở Kỷ Hiểu Nguyệt đang nhiệt tình quá mức, hăm hở đưa ra những đề xuất:

“Hiểu Nguyệt, đây là Tổng giám đốc của chúng ta”.

“A! Tổng giám đốc!”

Gương mặt Kỷ Hiểu Nguyệt đầy kinh ngạc.

“Xin chào Tổng Giám đốc! Tổng giám đốc đúng là phong độ hơn người, tài hoa lỗi lạc, thật đúng như lời đồn!”

Trong lòng Tùng Ca đang gào lên giận dữ: Từ ngữ mới hoa mỹ biết bao! Nhưng sao được Kỷ Hiểu Nguyệt nói ra trong tình huống này lại có vẻ... xấu xa đến thế!

Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn Tề Hạo với ánh mắt sùng bái, vươn tay ra rồi nhanh chóng thu về:

“Ôi! Ngại quá, tôi vừa đi đổ rác về, tay bẩn quá!”

Kỷ Hiểu Nguyệt vừa nói vừa làm động tác chùi chùi tay vào bộ đồng phục rộng thùng thình của mình như thật, rồi tiếp tục quay sang thao thao bất tuyệt với Tùng Ca.

“À, đúng rồi Tùng Ca...”

Có ai đó lại một lần nữa bị bỏ qua một cách trắng trợn.

Sắc mặt Tùng Ca trở nên trắng bệch, Kỷ Hiểu Nguyệt đang hại mình, nhất định là như vậy!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Sự Si Nhục Lớn Nhất Trong Cuộc Đời

Trong ánh mắt của người nào đó đang bị phốt lờ, khí lạnh tỏa ra khắp nơi. Tay bắn quá ư? Đây đúng là sự si nhục lớn nhất trong cuộc đời anh!

Nhìn gương mặt lạnh lẽo dù để đóng băng cả tòa nhà của Tề Hạo, Tùng Ca không ngừng khóc thầm. Nhưng Kỷ Hiểu Nguyệt hoàn toàn bỏ qua tất cả thay đổi của thế giới bên ngoài, vẫn thao thao bất tuyệt, khí thế như nước Trường Giang cuồn cuộn đổ về phía Đông.

“Còn nữa, sắp đến lễ Giáng Sinh rồi, chúng ta có thể giới thiệu một số chương trình khuyến mãi không giới hạn ngày trước...”

“Còn nữa! Chúng ta có thể in ra những hình ảnh nhân vật kinh điển trong game online để làm phần thưởng, cũng có thể...”

Kỷ Hiểu Nguyệt hoàn toàn phốt lờ hai con người, một đang hóa đá, một đang đóng băng, tiếp tục hăng say đưa đề xuất, rồi đột ngột chuyển chủ đề rất nhanh:

“Tùng Ca, anh thấy ý kiến của em thế nào?”

Sóng lớn Trường Giang đột nhiên kết thúc, Tùng Ca vẫn đang ngây người há hốc miệng. Nói thật, anh nghe không hiểu gì. Nhanh quá đi!

Kỷ Hiểu Nguyệt không đợi hai người hiểu ra, đột nhiên vỗ vỗ đầu, nói:

“Ôi! Em quên mất, em còn có việc phải đi trước, không làm lỡ việc của hai người nữa. Tùng Ca, Tổng giám đốc, tạm biệt!”

Kỷ Hiểu Nguyệt nói xong, vẫy tay với Tùng Ca và Tề Hạo, nhanh chóng né mình đi ra cửa, biến mất trước mắt hai người. Kỷ Hiểu Nguyệt lại một lần nữa trốn chạy thành công. Yeah!

Trong đôi mắt nham hiểm của Tề Hạo lóe lên những tia sáng lạnh lẽo. Tốt lắm! Cô bé, xem ra đã đến lúc chúng ta tính sổ với nhau rồi!

“Tổng... Tổng giám đốc, thật là không phải, bình thường Hiểu Nguyệt... cô ấy không như vậy đâu... Nhất định... nhất định hôm nay thấy Tổng giám đốc cô ấy kích động cho nên...”

Tùng Ca cảm thấy đầu lưỡi của mình tê dại, cứng đờ, anh đang cố gắng tìm lại cảm giác.

“Cứ làm như cô ấy nói đi”. Tề Hạo nhìn qua màn hình máy tính tối đen, bỏ lại một câu rồi xoay người rời khỏi. Lời của cô nhóc đó anh nghe và hiểu cả, quả là có tính khả thi. Nhưng cô nhóc đó xuất hiện ở đây rất đáng nghi.

Nhìn theo bóng Tề Hạo, Tùng Ca cứ ngây người. Kỷ Hiểu Nguyệt vừa mới nói gì ấy nhỉ?

Đúng chín giờ tối, Tế Nguyệt Thanh Thanh đã đăng nhập vào game. Tề Hạo ngồi trước màn hình máy tính chờ giây phút này đã lâu. Anh quả nhiên đoán đúng, có người lấy việc công làm việc tư, bị bắt tại trận nhưng vẫn không biết ăn năn hối cải, còn nói khoác không biết ngượng! Cứ như vậy mà tha cho cô ta thì rất tổn hại đến uy danh của Tổng giám đốc!

Tử Y Nữ Hiệp vô tư bay lượn giữa trời xanh mây trắng, tay áo bay bay, mỗi cái phất áo đều toát lên vẻ tiêu điều tự tại.

Ôi! Game ơi! Ta đã trở lại rồi! Đúng là lâu lắm rồi không lên mạng!

“Tế Nguyệt Thanh Thanh!” Có người gọi cô.

Ai vậy? Tử Y Nữ Hiệp quay đầu lại nhìn, chỉ thấy giữa không trung có một con... chim trông rất oai phong lắm liệt. Không giống, là con chuột thì phải? Nhưng vì sao chuột lại có đôi cánh kia nhỉ?

Thôi, cứ gọi nó là một con - vật - to - lớn đi.

Phía trên con - vật - to - lớn, một đại yêu quái da thịt màu đồng, mặc áo giáo vàng lấp lánh, trên đầu hào quang nhiều màu sắc, tay cầm trường kiếm bằng sắt Bích Sơn Phá Thiên hàn quang chói lóa, ánh mắt lạnh lùng, gương mặt nghiêm nghị. Chỉ nhìn qua trang bị cũng biết đây là đồ Thần cấp!

Đây... đây... đây là cái quái gì thế? Cô chỉ mới không chơi game có ba tháng thôi, sao đã xuất hiện động vật mới vậy?

Trên đầu đại yêu quái ghi rất rõ ràng: Phong Diệp Vô Nhai.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đây Là Đại Thần Trong Truyền Thuyết Sao?

Phong Diệp Vô Nhai?

Kỷ Hiếu Nguyệt dụi dụi mắt, đúng là Phong Diệp Vô Nhai rồi! Cái tên Bạch Y Thư Sinh kia không chết à? Giờ còn trở thành một đại yêu quái nữa! Tử Y Nữ Hiệp không thể không lùi về phía sau từng bước. Ấy da... tình hình có vẻ không ổn rồi.

Trường kiếm Bích Sơn Phá Thiên trong tay Phong Diệp Vô Nhai vung cao, lóe lên những tia sáng sắc lạnh, trên đầu Phong Diệp Vô Nhai nhanh chóng hội tụ một quầng sáng chói mắt, chỉ trong nháy mắt, Phá Thiên Kiếm kia đã lướt gió, lơ lửng dưới chân Phong Diệp Vô Nhai, còn con - vật - to - lớn kia biến thành một con chuột trắng nhỏ lông xù, ngoan ngoãn bay trên đầu Phong Diệp Vô Nhai.

Đây... đây... đây, là Đại Thần trong truyền thuyết sao?????!!

Làm sao bây giờ?

Đại Thần rõ ràng đang muốn báo thù mà. Chạy, có vẻ không nữ hiệp lắm. Không chạy, chẳng phải là tự tìm cái chết sao? Kỷ Hiếu Nguyệt còn đang do dự có nên chạy hay không, Đại Thần đã cất lời:

“Muốn tôi động thủ? Hay là cô tự giải quyết?”

Mẹ kiếp! Kỷ Hiếu Nguyệt đâu thể chịu nổi cơn giận này, cô lập tức đáp lại:

“Oan có đầu nợ có chủ, có bản lĩnh thì xông vào đi!”

Cùng lắm thì chết một lần! Dù sao cũng không phải cô chưa chết bao giờ. Lần đầu tiên chết còn cảm thấy khổ sở một chút, bây giờ thì... quen rồi... Đối phương im lặng một lát, sau đó mới trả lời:

“Cô dám một mình thách đấu sao?”

Một mình đấu với Đại Thần? Kỳ Hiểu Nguyệt thầm nói trong lòng: “Không dám” nhưng trên đầu Tử Y Nữ Hiệp lại xuất hiện mấy chữ đầy hào khí:

“Thách đấu thì thách đấu! Ai sợ ai chứ!”

Đây không phải là cô trả lời, chắc chắn không phải cô! Kỳ Hiểu Nguyệt khốn khổ cúi đầu che mặt than thở. Cô bất chấp nguy hiểm bị đuổi việc để nạp điểm tuyệt đối không phải để lên mạng chịu chết! Ai có thể nói cho cô biết, ba tháng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì khiến một tên tiểu yêu quái nhãi nhép lấc mình biến thành một đại ma thần, một con chuột vô hại biến thành một con yêu chuột khổng lồ? Biến cả biến thành ruộng dâu cũng không đơn giản vậy chứ!

Phong Diệp Vô Nhai: “Có gan đấy, tám giờ sáng mai, PK quyết đấu một trận ở đấu trường!”

Lúc Kỳ Hiểu Nguyệt đau đớn ngẩng đầu lên, Phong Diệp Vô Nhai đã rời mạng.

Không phải chứ? Quyết đấu ở đấu trường sao? Kỳ Hiểu Nguyệt lại một lần nữa cảm thấy cả thế giới thật u tối.

Quyết đấu bình thường giải quyết riêng là được rồi. Nhưng một khi đã vào đấu trường thì hoàn toàn khác.

Đầu tiên, phải lập một topic trên diễn đàn thế giới, nói rõ thời gian, địa điểm và quy tắc thi đấu. Sau đó, hệ thống sẽ liên tục phát đi phát lại theo hình thức chú ý, thông báo tin tức cho tất cả mọi người. Những người muốn xem sau khi mua vé vào cửa có thể vào đấu trường, còn có thể đặt cược thắng thua. Nếu thắng sẽ đạt được phần thưởng của hệ thống. Nếu thua... có thể tưởng tượng được người dự thi kia sẽ bị đám dân cờ bạc phi nhõ lâu thế nào!

Kỷ Hiểu Nguyệt lần đầu vào diễn đàn. Quả nhiên, chiến thư đã được gửi lên, thời gian gửi là 1 phút trước. Chắc là lúc cô nói “Ai sợ ai”. Trước khi tin tức xuất hiện lan tràn trên màn hình của hệ thống, Kỷ Hiểu Nguyệt vội rời mạng.

Quyết đấu với Phong Diệp Vô Nhai? Lại còn trước sự chứng kiến của bao nhiêu người nữa?!

Vì sao cô lại đồng ý chứ? A a a a!

Đợi chút! Tám giờ sáng mai, không phải giờ đi làm sao? Đại Thần lại chọn giờ đi làm để quyết đấu! Đại Thần, người ăn no rảnh rồi không có việc gì làm à?

Sáng hôm sau, Kỷ Hiểu Nguyệt đến công ty thật sớm, bật máy, đăng nhập.

Quả nhiên, hòm thư chật ních tin nhắn.

Có người đồng tình: “Tế Nguyệt à, cậu thật sự có thể thắng Phong Diệp Vô Nhai sao!?”

Cũng có kẻ chỉ đến xem trò vui: “Tế Nguyệt này, cô nhóc bị điên rồi phải không?”

Kỷ Hiểu Nguyệt hầu như bỏ qua toàn bộ tin nhắn, chỉ có rất ít tin được cô trả lời.

Măng Mọc Sau Mưa: “Tế Nguyệt Thanh Thanh, nếu cậu vẫn không lên mạng thì bọn mình đều nghĩ cậu đã chết rồi đấy!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Tế Nguyệt, đúng là cậu không lên mạng thì thôi, lên một cái đã hù chết người ta! Có phải lâu rồi không online nên cậu không theo kịp tình hình không?”

Tiểu Đậ Tử: “Tế Nguyệt, bọn mình ủng hộ cậu, nhưng mà... mình sẽ đặt cược cho Phong Diệp Vô Nhai, cậu không trách mình chứ?”

>_

Sau khi trả lời từng người một, Kỷ Hiểu Nguyệt bắt đầu đi dạo xung quanh. Để tránh bị tấn công tập thể, cô không quên ẩn tên mình đi.

Lượng truy cập trên diễn đàn cao khủng khiếp. Bài viết về Phong Diệp Vô Nhai đã lên mấy trăm trang. Trong đó nội dung chủ yếu là Phong Diệp Vô Nhai tất thắng, Tế Nguyệt Thanh Thanh thua chắc rồi. Đương nhiên, cũng có người bất bình thay cho Tế Nguyệt Thanh Thanh, họ nói Phong Diệp Vô Nhai ức hiếp người quá đáng, nhưng đó chỉ là số ít. Thế giới này đúng là không công bằng!

Ta Là Một Con RỒNG hùng hổ tranh luận trên kênh Thế Giới, không cho phép bất kỳ ai coi thường Tế Nguyệt Thanh Thanh, nhưng ngược lại chính anh chàng lại cược cho Phong Diệp Vô Nhai.

Tình hình đúng là không ổn rồi!

Trước kia nhiều nhất cũng chỉ có thể thấy Dạ Hành Ma, nhưng số lượng rất ít. Giờ Dạ Hành Ma hoành hành, yêu quái cấp cao cũng nhiều vô số, đều là những yêu quái trước đây cô chưa gặp bao giờ. Lúc trước tân thủ

Phàm giới tổ đội tấn công yêu quái, còn bây giờ yêu quái lại tổ đội tấn công người của Tiên giới.

Đúng là yêu ma hoành hành, thế sự đổi thay!

Bây giờ phải làm sao đây?

Không đi sẽ bị mọi người khinh thường, mà đi thì... hình như vẫn sẽ bị khinh bỉ!

Kỷ Hiểu Nguyệt còn đang do dự không biết có nên đi hay không, thời gian đã gần tám giờ. Công ty bắt đầu có người đến.

Phong Diệp Vô Nhai đã đăng nhập vào game.

Trong kênh Riêng Tư:

Phong Diệp Vô Nhai: “Nếu sợ, cô có thể không đến”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Ai sợ ai chứ!”

Nói xong, Kỷ Hiểu Nguyệt ra sức đánh vào đầu mình.

Phong Diệp Vô Nhai: “Tôi đợi cô ở đấu trường”.

Đại Thần, người có thể lờ ta đi được không? Kỷ Hiểu Nguyệt đau khổ lết đến đấu trường.

Ngay lập tức, đấu trường xôn xao hẳn lên!

Vô số tiếng hò hét cổ vũ vang lên: “Phong Diệp Vô Nhai! Phong Diệp Vô Nhai!”

Chỉ có Bánh Trôi Tròn Tròn và Tiểu Đậ Tử đứng ở một chỗ khuất tầm mắt đăng lên hai dòng: “Tế Nguyệt Thanh Thanh”, ngay lập tức bị mọi người đồng loạt bỏ qua. Măng Mọc Sau Mưa cảm thấy mình không nói gì

là cực kỳ sáng suốt, tốt xấu gì cũng là bang chủ Bang Không Tưởng, không thể để mất mặt được!

TIỂU HỒ LÝ PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Phong Diệp Vô Nhai! Tôi Thề Không Đội Trời Chung Với Anh!

Trong tiếng reo hò của đám đông, Phong Diệp Vô Nhai nghĩa hiệp nói:

“Quyết đấu ba trận, cô thắng một trận thì coi như chiến thắng”.

Sỉ nhục! Thật là một sự sỉ nhục trắng trợn! Tể Nguyệt Thanh Thanh nổi điên, vung tay, một tia sáng sắc tím bén như kiếm bay tới. Đấu trường lại xôn xao náo động.

Tám giờ mười phút, mọi người trong công ty đang lữ lượt kéo đến.

Dáng vẻ chăm chú của Kỳ Hiếu Nguyệt mọi người đều đã quen. Một lát sau, Kỳ Hiếu Nguyệt đột nhiên quát lên:

“Thật là vô lý! Hắn ta dám giết mình, khiến mình bị giáng liên tiếp ba cấp! Đồ quái vật!!!”

“Kỳ Hiếu Nguyệt!” Đúng lúc ấy Lưu Dĩnh đến kiểm ta, chị ta nổi giận ùng ùng: “Cô dám chơi game trong giờ làm việc à! Đi lên văn phòng với tôi!”

Kỳ Hiếu Nguyệt vẫn đang chìm đắm trong nỗi khổ bị giáng cấp. Giáng ba cấp, những ba cấp liên tiếp!! Để có được cấp bậc này cô đã phải luyện bao lâu mới được cơ chứ!

Trong văn phòng, Lưu Dĩnh đi qua đi lại, ánh mắt chị ta đầy sự trách cứ, pha lẫn thất vọng. Kỷ Hiểu Nguyệt có cảm giác như bị gai đâm sau lưng, tất cả đều do Phong Diệp Vô Nhai gây ra! Cuối cùng, “phù thủy già” cũng bắt đầu giáo huấn:

“Chơi game trong giờ làm việc, trừ ba tháng tiền thưởng. Nếu còn tái phạm sẽ không dễ dãi như thế nữa đâu!”

Sao lại có cảm giác như đang phán xử giai cấp trong xã hội cũ vậy nhỉ? Kỷ Hiểu Nguyệt trong lòng không ngừng ai oán kêu lên: “Đừng mà! Ba tháng tiền thưởng... tính ra là biết bao nhiêu tiền! Có thể nạp được rất nhiều, rất nhiều thẻ game đấy!”

Nhưng đau khổ chỉ nên cất giấu trong lòng, Kỷ Hiểu Nguyệt vẫn giữ vẻ mặt ngoan ngoãn ngày thường, hồi lỗi lắng nghe những lời răn dạy. Ánh mắt Lưu Dĩnh dừng lại trên bộ đồng phục rộng thùng thình màu xám của Kỷ Hiểu Nguyệt, cuối cùng thở dài:

“Chị đang định cho em biết, những đề xuất hôm qua của em rất tốt, Tổng giám đốc rất vui, Tùng Ca cũng nói em là một nhân tài. Nhưng dù sao em cũng là Thư ký của Giám đốc Bộ phận Quảng cáo, em có việc của em. Understand?”

Đột nhiên, Lưu Dĩnh tuôn một câu tiếng Anh khiến Kỷ Hiểu Nguyệt giật mình, từ xã hội cũ đã quay về thời cải cách mở cửa, suýt chút nữa Hiểu Nguyệt thốt lên: “Yes, Madam!”

“Em hiểu rồi ạ”. Kỷ Hiểu Nguyệt dịu dàng trả lời như trước khiến Lưu Dĩnh hài lòng gật đầu.

“Đúng rồi, Tổng giám đốc vừa có chỉ thị đặc biệt, nếu sáng nay em rảnh thì lên văn phòng Tổng giám đốc, báo cáo chi tiết về những đề xuất hôm qua của em”.

Vậy mới nói, họa vô đơn chí. Kỳ Hiếu Nguyệt cô chắc chắn đang rơi vào tình cảnh này rồi!

Tổng giám đốc muốn gặp cô!!! Tổng giám đốc muốn gặp cô sao? Tổng giám đốc nhận ra cô rồi à? Nếu đúng vậy cô nên làm gì đây?

Kỳ Hiếu Nguyệt bé nhỏ luẩn quẩn trong vòng xoáy đau thương, khổ sở.

Lúc trở lại văn phòng, tin nhắn từ bạn bè cô đã đầy cả hòm thư, nội dung là thương tiếc cho cô. Việc đau khổ nhất là cô phát hiện mình sắp bị đẩy xuống Phàm giới. Lúc này, nếu có đánh đấm gào thét cũng không thể diễn tả được hết tâm trạng buồn bực của Kỳ Hiếu Nguyệt.

“ Phong Diệp Vô Nhai! Tôi thề không đội trời chung với anh!” Tế Nguyệt Thanh Thanh trong lòng lớn tiếng gào thét. Gần như cùng lúc, Phong Diệp Vô Nhai cũng gửi tin nhắn đến:

“Thứ nhất: đi theo tôi; Thứ hai: tôi tìm người tiêu diệt cô”.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Mình Thấy Cậu Nên Đi Theo Anh Ta Thì Hơn

Đây mà cũng gọi là lựa chọn sao? Đạo lý ở đâu...!!!

“Cho cô suy nghĩ một buổi sáng”. Nói xong, Phong Diệp Vô Nhai rời mạng.

Bực hơn nữa là bang phái do Mãng Mộc Sau Mưa dẫn đầu từ lúc quyết đấu đến giờ vẫn im hơi lặng tiếng. Ôi cái đám không có khí phách này!

Kỷ Hiểu Nguyệt cầu cứu Ta Là Một Con Rồng, Ta Là Một Con Rồng ngay lập tức đáp trả:

“Hiểu Nguyệt, Mình thấy cậu nên đi theo anh ta thì hơn”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh thật muốn giết người!!!!

Buổi sáng hôm nay, tâm trí Kỷ Hiểu Nguyệt đang trôi nổi tận đâu đâu.

Có nên đi theo Phong Diệp Vô Nhai không? Đi theo thì mất mặt, mà không theo thì mất mạng.

Căn cứ vào tình hình trên đấu trường, người ủng hộ Phong Diệp Vô Nhai nhiều như cỏ dại, cứ như thế này, cô sẽ khó sống!

Muốn hay không muốn? Đây là một vấn đề.

Gặp hay không gặp, cũng là một vấn đề.

Phong Diệp Vô Nhai và Tề Hạo, cô phải giải quyết làm sao đây?

Phong Diệp Vô Nhai muốn cô đi theo hẳn, “đi theo” là một từ đa nghĩa không phải sao? Vậy rốt cuộc là nghĩa gì? Động cơ của hẳn ra sao?

Còn Tổng giám đốc, anh ta muốn gặp cô, thật sự chỉ vì đề xuất ngày hôm qua?

Tâm trí Kỳ Hiểu Nguyệt đang bay bổng, cơ thể liền chệch quỹ đạo bình thường, không cẩn thận va vào một người, làm tài liệu trên tay người đó rơi hết cả xuống đất.

“Á!” Một giọng nữ chói tai đủ để phá tan sự tĩnh lặng trong hành lang.

Đang ôm tài liệu lên trình Tổng giám đốc, Lý Nhụy bộc lộ sự tức giận với âm lượng cao đặc biệt.

“Cô làm cái gì vậy? Sao lại bất cẩn thế? Cô có biết mấy thứ này tôi phải chuẩn bị trong bao lâu không?”

Lý Nhụy vốn không vừa mắt với Kỳ Hiểu Nguyệt từ lâu, chỉ là một con bé ăn mặc như phù thủy, dựa vào cái gì mà cướp hết sự ngưỡng mộ của mấy anh chàng đẹp trai bên Bộ phận Khai thác game chứ? Ngay cả đến Trưởng phòng Tùng Ca cũng không thèm để ý đến một người xinh đẹp như cô, liên tục mời “phù thủy nhỏ” đi chơi, đi ăn... Đúng là thói đời đầy bất công!

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cẩn thận, để tôi giúp chị nhặt lên!” Kỳ Hiểu Nguyệt cúi người, nhặt tập tài liệu. Chị trưởng phòng à, chị không có việc gì làm hay sao mà ôm nhiều tài liệu vậy?

“Nhặt hết lên, rồi sắp xếp theo từng tập đấy! Đúng là đồ ngốc, chưa thấy ai ngu ngốc như cô. Thật không hiểu giám đốc Lưu dạy dỗ cấp dưới thế nào?” Giọng nói chói tai của Lý Nhụy cứ vang khắp hành lang, lập tức thu hút sự chú ý của một số người không liên quan.

Kỷ Hiểu Nguyệt hít sâu một hơi, nhắm mắt im lặng cố kiểm chế bản thân bằng cách đếm: một, hai, ba... Sau đó, chọn cách lờ đi.

Cô có thể làm gì khác được cơ chứ! Người ta vốn là lãnh đạo trực tiếp của cô mà, vì kế sinh nhai, tất cả vì kế sinh nhai! Nhưng Trưởng phòng Lý à, giọng chị có thể lên cao như vậy, chứng tỏ bình thường chị tập luyện thường xuyên lắm, lúc về già nhớ giữ gìn sức khỏe cẩn thận đấy!

Kỷ Hiểu Nguyệt còn đang luống cuống chân tay thì một bàn tay to lớn đã vươn tới, từ từ nhặt tài liệu lên giúp cô. Kỷ Hiểu Nguyệt ngẩng đầu lên thì một gương mặt tươi cười đẹp như ánh mặt trời đập vào mắt cô.

Quần tây trắng kết hợp áo khoác không tay màu đen viền vàng, khóa chỉ kéo một nửa làm lộ cơ ngực màu đồng, thật là quá manly! Mái tóc dài, mềm buộc phía sau khá tùy tiện trông càng phong độ. Đây... đây... đây... đây không phải siêu sao điện ảnh An Húc Dương sao?

Ánh mắt An Húc Dương chuyển từ Kỷ Hiểu Nguyệt sang Lý Nhụy, anh cười tươi với cô nàng “háo sắc chính hiệu” rồi đưa tập tài liệu trong tay mình cho cô. Lý Nhụy trong phút chốc thấy trước mắt mình tràn ngập hình ảnh của những trái tim hồng, rất nhanh vươn tay ra theo phản xạ, ôm tập tài liệu vào lòng.

“Á...”

Kỷ Hiểu Nguyệt còn chưa kịp nói gì, xung quanh đã vang lên những tiếng kêu hét đầy kinh ngạc.

“An Húc Dương, anh có thể ký tên cho em không?”

“An Húc Dương, mình chụp chung đi!”

“An Húc Dương...”

...

Lý Nhụy còn đang thần thờ ôm tập tài liệu, đôi mắt xinh đẹp ánh lên những tia sáng lấp lánh, thì những bước chân hỗn loạn đã lao đến. Kỷ Hiểu Nguyệt và Lý Nhụy nhanh chóng bị đẩy bật ra xa, tài liệu vừa nhặt lên lại rơi lộn xộn xuống đất. Đến lúc Lý Nhụy sực tỉnh thì đôi giày cao gót xinh đẹp sáng bóng của cô đã vinh dự nằm dưới chân của những người khác, còn hần hần lên vài dấu giày. Nữ trưởng phòng đáng thương vừa muốn bảo vệ đồng tài liệu vừa muốn bảo vệ đôi chân, tay chân cuống hết cả lên.

Việc này không liên quan đến tôi! Kỷ Hiểu Nguyệt bừng tỉnh cơn mơ, cô nhìn qua đám người, An Húc Dương đang nháy mắt với cô, ánh mắt rạng rỡ như mặt trời buổi sớm, huy hoàng chói lọi.

Anh... Anh ta cố ý!

Sao anh ta lại muốn giúp mình? Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩ mãi không ra, sao ánh mắt này, phong thái này lại quen thuộc đến vậy? Nếu không phải vì cô chắc chắn mình chưa từng quen biết người nào là An Húc Dương, cô thật sự đã nghĩ anh là...

Hông rồi, hông rồi, chắc chắn cô bị “lệnh chiêu hồn” của Tổng giám đốc làm cho ngớ ngẩn sinh ra ảo giác rồi! Ảo giác! Chắc chắn là ảo giác!

Nhân lúc Lý Nhụy đang lơ là đám tài liệu, chỉ lo chỉnh lại quần áo, Kỷ Hiểu Nguyệt đã nhanh chóng chạy trốn. Tâm trí cô nàng cứ quanh quẩn nghĩ suy: “Vạn người mê” đúng là vạn người mê, vừa xuất hiện đã khiến người người như muốn phát điên. Giờ cả tòa nhà chắc chẳng còn ai làm việc nữa!

Rồi Kỳ Hiểu Nguyệt lại nghĩ: Nhưng vì sao Tổng giám đốc lại muốn gặp một nhân viên quèn như cô nhỉ!

Kỳ Hiểu Nguyệt chợt nhớ lại tối qua, khi cô gặp Tề Hạo ở Phòng Thử nghiệm game. Gương mặt lạnh lẽo của anh ta lúc đó có thể so sánh với bia mộ đá ngoài nghĩa địa.

Mây đen che phủ, mưa réo vong hồn, cực kỳ xui xẻo!

Trên đường đi Kỳ Hiểu Nguyệt cứ suy nghĩ mông lung, bước chân không chút dừng lại. Đến khi ngẩng đầu lên đã thấy bốn chữ “Phòng Tổng giám đốc”, cô không thể không thốt lên: Oh My God! Cô đến đây từ lúc nào vậy?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Địch Chưa Loạn Mà Ta Đã Loạn Là Điều Tối Kỳ!

Phòng làm việc của Tổng giám đốc có thể tóm gọn trong một câu: Giản đơn nhưng không đơn giản.

Sàn đá cẩm thạch trắng, bàn làm việc và giá sách sang trọng màu đen. Còn có một bộ sofa mới liếc qua đã biết là hàng da mềm cao cấp. Tất cả phối hợp hoàn hảo với phong cách lạnh lùng, nghiêm nghị và cao quý của chủ nhân.

“Ngồi đi”. Tề Hạo đặt bút xuống, dùng ánh mắt lạnh lẽ đánh giá cô. Kỷ Hiểu Nguyệt ngoan ngoãn ngồi xuống, im lặng chờ đợi.

Đã từng nhìn thấy dáng vẻ thật của cô, anh biết ánh mắt cô rạng rỡ như thế nào, gương mặt nhỏ nhắn ấy mịn màng ra sao, tính cách mạnh mẽ nhường nào, vì thế khi thấy thái độ và cách trang điểm của cô lúc này, Tề Hạo thật sự thấy không thích.

Khuôn mặt xinh đẹp làm mê lòng người lại cố tình dùng một cặp kính to gọng đen thui che khuất, chẳng phải phí phạm của trời lắm sao? Đã vậy, thân hình cô vốn rất đẹp, thế mà lại cố tình mặc lên mình một bộ đồng phục rộng thùng thình trông rất khó coi.

Bàn tay nhỏ bé của Kỷ Hiểu Nguyệt nắm chặt vạt áo dưới gầm bàn trong đầu không ngừng cầu khẩn: Làm ơn đi! Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, tôi không phải con khỉ trong vườn bách thú!

“Tổng giám đốc có việc gì cần gặp tôi sao?” Không chịu nổi sự yên lặng đầy áp lực, Kỷ Hiểu Nguyệt quyết định mở lời trước.

“Cô thích chơi game online không?” Khóe môi Tề Hạo hơi cong lên, như thể ngẫu nhiên bật ra câu hỏi mà thôi.

“Hả?” Kỳ Hiểu Nguyệt bỗng cảm thấy căng thẳng, anh ta gọi cô lên đây đâu phải vì vấn đề nhàm chán này đây chứ?

Cô ngẩng đầu, lập tức bị một đôi mắt hấp dẫn phóng điện ngay tại chỗ.

Sở Khanh, đúng là đồ Sở Khanh! Chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể san bằng tất cả trở ngại! Đúng là một tên Sở Khanh điển hình!

“Những đề xuất hôm qua của cô rất tốt”. Giọng nói cuốn hút của Tề Hạo khiến ý thức Kỳ Hiểu Nguyệt khởi động trở lại.

“À...” Thì ra là thế, Kỳ Hiểu Nguyệt cúi đầu, không ngừng âm thầm hối hận.

Nên nhớ: Địch chưa loạn mà ta đã loạn là điều tối kỵ!

“Chuyên ngành của cô là thiết kế quảng cáo, vì sao lúc nộp hồ sơ cô lại đăng ký làm thư ký?” Tề Hạo thoải mái đặt câu hỏi.

“Bởi vì...”

Không thể nói vì công ty biến thái này của anh chỉ cho người ta đánh dấu mà không cho viết chữ. Lúc đó vì không cẩn thận, hoa mắt nên cô đánh dấu sai, rồi khi thấy tiền lương ở đây khá cao nên đành “đâm lao phải theo lao”. Trả lời như vậy khác gì nói cô là người cầu thả, qua loa, Kỳ Hiểu Nguyệt bướng bỉnh đáp:

“Bởi vì... tôi thích”.

Tề Hạo đã tính đến các khả năng có thể xảy ra, nhưng thật không nghĩ tới việc cô sẽ nói hai từ “Tôi thích”. Anh khẽ nhú mày thầm nghĩ: “Thú vị lắm!”

“Bình thường cô còn thích gì nữa không?”

“Hả?” Kỳ Hiểu Nguyệt lại lần nữa hồn bay phách lạc, nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mắt, một lúc lâu mới hồi phục tinh thần. Tổng giám đốc hôm nay kỳ lạ thật, sao lại hỏi cô những vấn đề này!

“Bình thường cô còn thích gì nữa?”

“Ăn, ngủ”. Vấn đề này hơi riêng tư thì phải? Kỳ Hiểu Nguyệt máy móc trả lời. Rồi lại tự trách bản thân, sao mình nói vậy nhỉ. Nói vậy khác nào bảo cô hết ăn lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, so với heo chẳng có gì khác biệt.

“Ngoài những việc đó ra?” Có người quyết không bỏ qua mà tiếp tục gặng hỏi.

“Ăn, ngủ”. Tiếp tục máy móc trả lời, cô nàng đáng thương đành tiếp tục làm một con heo.

Xem ra, tâm lý phòng bị của cô nàng hồ ly nhỏ này rất mạnh! Tề Hạo buông tha không truy hỏi nữa, đẩy tập tài liệu trên bàn về phía cô:

“Đây là kế hoạch Tùng Ca đã viết dựa theo đề xuất của cô, cô nhìn xem có vấn đề gì không?”.

Hôm qua? Viết cả một buổi tối... hơn mười trang kế hoạch sao? Kỳ Hiểu Nguyệt thật sự bị sốc, cô đoán có lẽ hôm qua Tùng Ca đã thức trắng một đêm.

Xin lỗi anh, Tùng Ca, không phải em cố ý hại anh đâu.

Đọc qua mấy dòng kế hoạch, Kỳ Hiểu Nguyệt lập tức cảm thán trong lòng, sự kính nể đối với Tùng Ca càng tăng lên gấp bội. Trưởng phòng đúng là không phải hư danh! Nếu không nghiêm túc xem thì đúng là có lỗi với tâm huyết của anh ấy quá.

Kỷ Hiểu Nguyệt chăm chú xem bản kế hoạch, còn Tề Hạo lại chăm chú quan sát Kỷ Hiểu Nguyệt. Đáng vẻ nghiêm túc của Kỷ Hiểu Nguyệt lúc này đúng là có một phong thái khác hẳn.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hổ Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tiểu Hồ Ly Bị Lợi Dụng

Những lúc tập trung vào công việc, Kỳ Hiểu Nguyệt như “cá gặp nước”, làm việc rất đến nơi đến chốn.

“Kế hoạch Tùng Ca viết rất khá, cơ bản không có vấn đề gì. Nhưng ở chỗ này, khi chúng ta làm webgame nên có phong cách riêng của mình, nếu chỉ đơn thuần rập khuôn thì hiệu quả sẽ không cao”. Kỳ Hiểu Nguyệt chỉ tay vào một đoạn trong bản trình bày kế hoạch của Tùng Ca.

Tề Hạo đứng dậy hỏi:

“Chỗ nào?”

“Ở đây”. Kỳ Hiểu Nguyệt vẫn giữ thái độ nghiêm túc chỉ ra vài chỗ có vấn đề để Tề Hạo xem xét. Cùng lúc đó, Tề Hạo chợt nhớ ra có người nào đó từng nói về vấn đề “tay bản”, anh bỗng cảm thấy khó chịu, cố ý hỏi lại:

“Ở đâu?”

Đồng thời nghiêng người về phía trước.

“Ở đây”. Kỳ Hiểu Nguyệt vừa nói vừa đưa tài liệu ra giữa bàn, cơ thể cũng tự nhiên nghiêng theo hướng đó.

Cách nhau chỉ một gang tay, Tề Hạo chợt ngửi thấy mùi thơm dễ chịu tỏa ra từ người cô, không phải mùi nước hoa, mà là mùi hương con gái, thanh khiết và dễ chịu, khiến thể xác và tinh thần nhiều năm “lăn lộn” trong hương nước hoa phụ nữ của Tề Hạo cảm thấy thư thái, thoải mái vô cùng.

Vì thế, anh cứ muốn dựa vào thêm chút nữa.

Nàng hồ ly nhỏ vẫn đang nghiêm túc trình bày về cách nhìn nhận của mình với bản kế hoạch, không thể ngờ kiểu trang điểm như bà cô già này của mình cũng có thể thu hút một tên háo sắc. Thậm chí cái tên háo sắc này còn đang thoải mái “ngắm nghía” từ cổ áo cô xuống. Đôi gò bồng đảo căng tròn được che chắn cẩn thận, không nhìn thấy rõ, nhưng không sao, trí tưởng tượng của “tên háo sắc” rất phong phú, từ chiếc cổ trắng mịn kia không khó để tưởng tượng phía bên dưới...

Tề Hạo thở dài, cái kiểu che che đậy đậy này càng chứng tỏ thân hình cô thật sự rất đẹp! Chắc là... chạm tay vào sẽ thích lắm. Lòng bàn tay Tề Hạo bắt đầu râm ran, mặt bàn trơn bóng bỗng trở nên giá lạnh và thô ráp.

“... Đương nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của cá nhân tôi, vẫn có một số chỗ chưa hoàn hảo lắm...”

“Rất hoàn hảo!” Ai đó tâm trí đang để tận đầu tận đuôi, rất tự nhiên buông một câu, không hề cảm thấy áy náy với những gì mình vừa nghĩ.

“Thật vậy sao?” Cô hồ ly nhỏ đáng thương bị lợi dụng nhưng không hề hay biết, vẫn rất vui vẻ, ai lại không thích được khen chứ.

“Phải, còn đây là tiền thưởng của cô”. Tề Hạo lặng lẽ dựa vào chiếc sofa mềm thượng hạng, tiện tay lôi từ trong ngăn kéo ra một tấm thẻ game, đẩy đến trước mặt Kỷ Hiểu Nguyệt.

Ánh mắt Kỷ Hiểu Nguyệt vừa chạm đến tấm thẻ màu vàng rực rỡ đặt trên bàn, gương mặt cô lập tức biến đổi rất lớn, mắt chữ A miệng chữ O.

Thẻ 10000 điểm! Cô chưa bao giờ thấy trên thị trường tấm thẻ nào có giá trị lớn như vậy!

“Đây là tấm thẻ được làm đặc biệt để thưởng cho cô, trên thị trường không có mệnh giá này đâu, đây là cái duy nhất. Nếu đề xuất của cô đạt hiệu quả tốt, cô sẽ được thưởng thêm. Đến cuối năm chia hoa hồng, cô sẽ được trích 1% lợi nhuận của game”. Tề Hạo mỉm cười, thì ra cũng có lúc cô nàng trợn tròn mắt vì choáng váng.

Kỷ Hiểu Nguyệt thật sự sốc. Chưa nói đến thông tin “trên thị trường không có mệnh giá này, đây là cái duy nhất”, chỉ riêng con số “1% lợi nhuận” đã đủ khiến Kỷ Hiểu Nguyệt trợn mắt há mồm rồi.

Chân Linh Thần Giới đang trong giai đoạn phát triển, trung bình mỗi ngày số người đăng ký cũng lên đến hơn mười nghìn người, số người nạp tiền trung bình hơn một nghìn người, chỉ cần mỗi người nạp hai mươi tệ (số tiền nạp ít nhất của mỗi lần nạp!), vậy là... là bao nhiêu đây, a a a!

Kỷ Hiểu Nguyệt một lần nữa đứng hình.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tế Nguyệt, Cậu Thật Sự Đi Theo Phong Diệp Vô Nhai Rồi Há?

Kỷ Hiếu Nguyệt không thể nhớ nổi mình đã trở lại văn phòng như thế nào.

1%! Nếu game cứ tiếp tục phát triển... Vậy sẽ là bao nhiêu???

Kỷ Hiếu Nguyệt ngăn người trước màn hình game. Tử Y Nữ Hiệp lúc này đang quay vòng vòng tại chỗ, thật không có cốt cách nữ hiệp chút nào. Đến khi cột máu giảm mạnh, Kỷ Hiếu Nguyệt mới nhận ra mình đang bị hai yêu quái tấn công từ hai phía! Chỉ cần nhìn kích thước đầu yêu quái cô đã biết mình không phải đối thủ của chúng, Tử Y Nữ Hiệp vội thi triển khinh công, nhanh chóng chạy trốn. Nào ngờ hai tên đại yêu quái vẫn nhất quyết đuổi theo đến cùng. Đã vậy, trên đường chạy trốn, các tiểu yêu khác cũng nhân cơ hội mà lao đến.

Kỷ Hiếu Nguyệt cảm thấy vô cùng tức giận. Trước kia cô đuổi đánh yêu quái, giờ thì ngược lại, yêu quái lại đuổi đánh cô. Sự đời đổi thay, đúng là sự đời đã thay đổi rồi!

Cái tên Phong Diệp Vô Nhai trời đánh! Từ khi có Phong Diệp Vô Nhai, yêu ma bắt đầu hoành hành, thật chẳng còn biết kiêng nể gì ai nữa!

Tử Y Nữ Hiệp ôm hận bỏ trốn, đúng lúc nhìn thấy Ta Là Một Con Rồng đăng nhập, cô vội vàng gửi lời mời gia nhập tổ đội. Nào ngờ Ta Là Một Con Rồng lại lạng im không hề hồi đáp.

Hoa Hồ Diệp chết tiệt này! Đến lúc quan trọng chẳng khác gì đồ bỏ đi!

Nhóm yêu quái đã tổ đội từ lúc nào ập đến tấn công, Tử Y Nữ Hiệp chỉ còn cách quay người đánh trả, dĩ nhiên cô không thể đấu lại quân địch đông như vậy, nếu Tử Y Nữ Hiệp chết một lần nữa sẽ bị giáng từ Tiên giới xuống Phàm giới. Bỗng một làn sương mờ từ đâu xuất hiện, dừng lại bên cạnh Tử Y Nữ Hiệp.

Áo giáp vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời, mái tóc đen rối tung bay trong gió, khí thế như Chiến Thần giá lâm. Dáng vẻ uy nghiêm cùng một con chuột lớn lông trắng bay bên cạnh, chẳng cần nghĩ cũng biết đây là ai!

Thần kia! Thần đã xuất hiện rồi! Tử Y Nữ Hiệp mắt đã ngân ngấn nước.

Phong Diệp Vô Nhai ngạo nghễ đứng trên Ngự Thiên Kiếm, khinh thường liếc nhìn hai con tiểu yêu đang kêu gào dưới chân, nhẹ vung tay lên - đánh địch phải đánh tướng trước, những tia sét nhanh, mạnh, chuẩn xác đánh thẳng vào hai đại yêu quái làm một tên chết, một tên bị trọng thương, những con tiểu yêu khác thấy thế lập tức đều sợ hãi bỏ chạy. Sau khi tản ra xung quanh, chúng vẫn trốn sau những tảng đá, hình như đang đợi cơ hội.

Tử Y Nữ Hiệp thật sự bị sốc.

Đại Thần đúng là Đại Thần! Một chiêu đã có thể quyết định thắng bại! Tốc độ ấy, khí thế ấy, một người đã từng chứng kiến nhiều cảnh choáng ngợp như Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng không khỏi thán phục!

Phong Diệp Vô Nhai nhìn Tử Y Nữ Hiệp bằng nửa con mắt, không nói một lời xoay người chậm rãi bỏ đi.

Ý gì đây? Ban ơn không cần báo đáp sao? Với hiểu biết của cô về Đại Thần, hẳn tuyệt đối không có thứ tình cảm này!

Khi nhóm tiểu yêu quái nhô đầu ra lần nữa, Tể Nguyệt Thanh Thanh tốt cuộc cũng hiểu ra Đại Thần đang tìm cách “giật đổ bìm leo”!

Phải làm sao đây? Theo hay không?

Không theo sẽ bị đánh, chắc chắn sẽ bị giáng xuống Phàm giới, lúc ấy tổn thất thật vô cùng nghiêm trọng. Vốn bản tính thù dai, Đại Thần chắc chắn sẽ điều động tất cả đám tiểu yêu, tiểu quái đến đánh cô!

Đi theo hẳn ta, vậy... rất mất mặt!

Tử Y Nữ Hiệp còn đang do dự thì Phong Diệp Vô Nhai đã sắp đi xa. Đám tiểu yêu quái lại lập tức vung đao lên chém.

A a a! Cô thật không còn đường nào để lựa chọn nữa!!!

Tử Y Nữ Hiệp vội vàng bay theo Phong Diệp Vô Nhai.

Cuối cùng, Ta Là Một Con Rồng cũng hồi âm:

“A! Tể Nguyệt, cậu thật sự đi theo Phong Diệp Vô Nhai rồi hả?”

Ôi, cái tên đáng ghét này, hẳn lại công khai gửi tin lên kênh Thế Giới rồi!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 36: “Phù Thủy Nhỏ” Và Chàng Thanh Niên Xinh Đẹp

Cuối cùng, Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng quyết định đi theo Phong Diệp Vô Nhai.

Tin tức này lập tức gây nên một cơn chấn động rồi nhanh chóng lan rộng trên kênh Thế Giới. Không khí trên kênh Thế Giới lại một lần nữa sục sôi, tam giới Tiên, Ma, Phàm bắt đầu một cuộc tranh luận mới đầy căng thẳng về vấn đề này:

[Tiên] Lãng Tử Bên Thành: “Tế Nguyệt Thanh Thanh tốt xấu gì cũng là một tiêu tiên trên Tiên giới, thế mà lại nương nhờ Ma giới, đúng là đáng khinh!”

[Ma] Quần Của Ta Mất Rồi: “Người chả biết gì cả, Ma giới tuyệt lắm! Lại có tương lai nữa! Bây giờ Phong Diệp Vô Nhai đang đứng đầu bảng xếp hạng, là người “hoành tráng” nhất ta từng gặp từ hồi chơi game đến giờ, mạnh hơn lão đại của Tiên giới nhiều!”

[Ma] Thanh Phong Bất Tương Thức: “Công nhận, giờ Ma giới đều loạn lên vì Phong Diệp Vô Nhai, Tế Nguyệt Thanh Thanh tìm được chỗ dựa ngon rồi!”

[Tiên] Ngày Kia ♥ Cô Đơn: “Trang bị thượng đẳng, tấn công thượng đẳng, kỹ năng thượng đẳng, tiền tài thượng đẳng. Nếu ta là Tế Nguyệt thì đã sớm đi theo anh ta rồi!”

[Phàm] Cô Dâu Nhỏ: “Cô nàng Tế Nguyệt không phải ăn bám đại gia đó chứ?”@_@

[Tiên] Ngày Kia ♥ Cô Đơn: “Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi!”

[Tiên] Lãng Tử Bên Thành: “Đồ đáng ghét Phong Diệp Vô Nhai! Ngày Kia ♥ Cô Đơn, mi đừng có làm mất mặt Tiên giới chúng ta nữa! Cút mau!”

[Tiên] Ngày Kia ♥ Cô Đơn: “Haizz! Người bớt tỏ ra thanh cao đi, lần nào nhìn thấy Phong Diệp người cũng bỏ chạy đấy thôi! Có bản lĩnh thì khiêu chiến đi!”

...

[Phàm] Cô Dâu Nhỏ: “Ta cũng muốn có đại gia...”

[Ma] Thanh Phong Bất Tương Thức: “Tìm đại gia đê! Tìm đại gia đê!”

[Phàm] Mãng Mọc Sau Mưa: “Muốn kiếm được đại gia cũng phải có bản lĩnh đấy, người bình thường Phong Diệp Vô Nhai không xem vào mắt đâu!”

(Mãng Mọc Sau Mưa trong lòng thầm tính: “Phải tìm cách sớm lôi kéo Tế Nguyệt Thanh Thanh vào bang mới được”.)

[Phàm] Bánh Trôi Tròn Tròn: “Đúng vậy, đúng vậy!”

[Tiên] Ngày Kia ♥ Cô Đơn: “Người có ý gì? Tân thủ muốn PK phải không?”

[Ma] Thanh Phong Bất Tương Thức: x(x(x(*giận xì khói*

...

Trên kênh Riêng Tư:

Tiểu Đâu Tử: “Tế Nguyệt, Tế Nguyệt, bọn họ tổ đội đánh nhau đến nơi rồi... Người, thần và ma sắp hỗn chiến!”

Trong văn phòng cũng đang diễn ra một trận hỗn chiến.

Mọi người tròn mắt há mồm nhìn cô nàng mặc bộ đồng phục truyền thống Kỹ Hiệu Nguyệt ghìm anh chàng mặc sơ mi kẻ sọc hồng Hoa Hồ Điệp xuống bàn làm việc trong đau đớn.

Xuất chiêu lạnh lẽ, ra tay độc ác, động tác linh hoạt thật khiến người khác kinh ngạc.

Chuyện gì vậy? “Phù thủy nhỏ” đang đánh chàng thanh niên xinh đẹp?

Hoa Hồ Điệp gào khóc thảm thiết:

“Mình sai rồi, cứu tôi với! Mình không đi cứu cậu được vì mình cầm máy không ở đó, mình cầm máy vì mình vừa mới được chuyển sang Bộ phận Khai thác game, mình được chuyển sang Bộ phận Khai thác game vì mình đã chủ động viết đơn xin, mình xin chuyển vì mình muốn làm cùng một chỗ với cậu, mình muốn làm cùng chỗ với cậu vì ngày nào mẹ cậu cùng gọi điện thoại hỏi mình khi nào thì bọn mình kết hôn... Cứu tôi với...”

Mọi người lại trở mắt ra nhìn, à, thì ra “Phù thủy nhỏ” và chàng thanh niên xinh đẹp này đã bàn chuyện cưới xin rồi!

Hoa Hồ Điệp nói năng không rõ ràng, kêu loạn hết cả lên. Cô gái này điên thật rồi! Nhưng câu nói cuối cùng của Hoa Hồ Điệp vẫn rất có hiệu quả.

“Mẹ mình? Gọi điện cho cậu?” Tay Kỹ Hiệu Nguyệt dừng lại giữa không trung, đôi mắt sáng rực phía sau cặp kính gọng đen.

Tiếng chuông điện thoại vang lên thật đúng lúc.

“Lại nữa này, lại nữa này!” Hoa Hồ Điệp nhét di động vào tay Kỷ Hiểu Nguyệt, chạy như bay ra ngoài.

“Một ngày mẹ cậu gọi cho mình đến ba cuộc điện thoại hỏi bọn mình khi nào kết hôn, mình sợ đến run cả tay, vì thế... thật sự không thể trách mình được!” Hoa Hồ Điệp cố gắng biểu lộ gương mặt chân thật nhất, giàu cảm xúc nhất, sinh động nhất. Thật sự anh chàng không cố ý! Có cho mười lá gan anh chàng cũng không dám làm vậy!

Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn lướt qua màn hình điện thoại rồi ngắt máy luôn, tay nâng cặp kính bị trượt xuống vì màn bạo lực vừa rồi:

“Lần sau mẹ mình gọi tới thì cậu cứ nói là đã chia tay rồi!”

Hoa Hồ Điệp như nhận được đại ân, vui vẻ ra mặt:

“Thật hả? Là cậu nói nhé! Cậu nói đấy nhé! Sau này đừng tìm mình làm bạn trai nữa, mình đã phải đổi số di động hai lần, thay ba lần tên rồi đấy. Lừa đảo, bịa chuyện, nói thật, nói dối mình đều làm hết cả rồi, đừng tìm mình nữa nhé! Xin cậu đấy!”

Ánh mắt mọi người lại xoáy về phía Hoa Hồ Điệp, à à, hình như cậu thanh niên xinh đẹp này đang tìm cách hủy hôn!

Kỷ Hiểu Nguyệt đập bàn, tỏ rõ uy phong “phù thủy nhỏ”: “Cậu dám há?” Kính mắt lớn lại trượt xuống, Kỷ Hiểu Nguyệt phải lấy tay nâng lên.

Cô đã nhắm trúng anh chàng rồi! Ai bảo trình độ diễn xuất của Hoa Hồ Điệp càng ngày càng cao, đến mức mẹ Hiểu Nguyệt không còn tìm đến cô nữa mà trực tiếp tìm Hoa Hồ Điệp. Người hợp tác tốt như vậy đi đâu mới kiếm được đây!

Ánh mắt mọi người lại xoáy sang Ký Hiệu Nguyệt, à à à, “phù thủy nhỏ” đang bức hôn đây mà!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cảm Giác Thiên Hạ Vô Địch Thì Ra Là Như Vậy!

Uy lực của Kỳ Hiểu Nguyệt quá lớn, lời phản đối của Hoa Hồ Điệp vì thế chẳng mấy may có chút hiệu quả. Đây vốn là kinh nghiệm được rút ra từ lịch sử. Vì thế, sau khi bị Kỳ Hiểu Nguyệt truy đuổi, muốn chạy cũng không thoát khỏi “bàn tay Phật Tổ”, anh chàng chỉ còn cách phục tùng.

Hoa Hồ Điệp kêu lên thất thanh: “Ôi sự trong trắng của tôi!”

Kỳ Hiểu Nguyệt bình thản vỗ vai Hoa Hồ Điệp: “Nó đã mất từ lâu rồi”.

Nhưng, điều Kỳ Hiểu Nguyệt không ngờ tới là những lời đồn đại còn đáng sợ hơn cả chính trận hỗn chiến. Ngay lúc cô đang vây bắt, đuổi đánh Hoa Hồ Điệp, những lời đồn đại đã lan nhanh như cỏ dại...

Phiên bản tầng 46: Sau khi từ văn phòng Tổng giám đốc đi ra, phù thủy nhỏ Kỳ Hiểu Nguyệt rơi vào trạng thái đờ đẫn. Sau đó cô nàng đã bức hôn một chàng thanh niên xinh đẹp, thậm chí không ngần ngại ra tay đánh người.

Phiên bản tầng 23: Phù thủy nhỏ Kỳ Hiểu Nguyệt ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc, tinh thần ngây dại, bức hôn không thành nên quay ra đánh người.

Phiên bản tầng 1: Kỳ Hiểu Nguyệt tinh thần đờ đẫn bức hôn Tổng giám đốc.

Cuối cùng, lời đồn đại từ tầng 1 quay trở lại truyền lên tầng 48 đã trở thành: Kỷ Hiểu Nguyệt bức hôn không thành mà trở nên đồn đãi.

Lại một cô gái vì yêu mà phát điên, thật đáng thương!

“Phù thủy già” Lưu Dĩnh nghe được lời đồn, sau một hồi suy xét cẩn thận, chị ta gọi Kỷ Hiểu Nguyệt vào văn phòng, nghiêm túc nói:

“Hiểu Nguyệt à, chị biết là em nóng vội, nhưng cũng nên chú ý đến phương pháp!”

Thật ra, ẩn ý của câu nói đó là: Làm sao có thể nóng vội hơn tôi được!

Kỷ Hiểu Nguyệt sắp phát điên thật rồi!

Bực thật đấy!!! Năm nay là năm hạn chắc!!!

Trong khi đó, tâm trạng của Tề Hạo đang rất tốt. Anh vừa nhấm nháp cà phê, vừa nhàn nhã di chuột, đợi người nào đó đăng nhập. Đến cả chuyện Nhiếp Phong gõ cửa đi vào rồi lại đi ra, anh cũng không quan tâm. Nhiếp Phong cảm thấy nghi ngờ, anh không tin Tổng giám đốc đang chăm chú làm việc!

Cuối cùng, Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng đăng nhập, âm thanh báo hiệu “tinh tinh” dễ nghe vang lên.

“Đến Tử Thanh Sơn!” Tề Hạo gửi một tin nhắn.

Tế Nguyệt Thanh Thanh phớt lờ. Hôm nay tâm trạng của bản cô nương rất tệ, đừng làm phiền!

Nhưng rất nhanh sau đó, Tế Nguyệt Thanh Thanh phát hiện ra sự nghiêm trọng của vấn đề... Sau một hồi hỗn chiến giữa tam giới, tất cả mọi

người đều nhất loạt công nhận: Tế Nguyệt Thanh Thanh là người của Phong Diệp Vô Nhai.

Vì thế, đi đến đâu cũng không có bất cứ tên yêu quái nào dám tấn công Tế Nguyệt Thanh Thanh. Không ai muốn đối địch với Phong Diệp Vô Nhai cả.

Cảm giác thiên hạ vô địch thì ra là như thế này!! Tế Nguyệt Thanh Thanh khóc thầm, tên Phong Diệp Vô Nhai trời đánh kia, chẳng lẽ ngoài việc đi theo người, ta không còn cách nào khác sao?

Đôi môi mỏng của Tề Hạo cong lên thành một nụ cười hấp dẫn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng thích thú gõ lên bàn phím:

“Thiên hạ đều đã biết cô là người của tôi, giờ muốn thay đổi cũng không còn kịp nữa rồi”.

Vị cà phê hôm nay đúng thật là rất ngon!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tiểu Hồ Ly Không Chịu Nổi Khích Tượng

Cái gì mà “Thiên hạ đều đã biết cô là người của tôi”? Kỳ Hử Nguyệt đau khổ rời mạng. Cô thề quyết không lên mạng, không chơi game nữa!

Nhưng... tấm thẻ 10000 điểm ngày nào cũng lấp lánh trước mắt, đúng thật là... không chịu nổi rồi!

Chết thì chết vậy!

Tài khoản Tế Nguyệt Thanh Thanh lại sáng, Phong Diệp Vô Nhai vẫn đáng vẻ ngạo nghễ:

“Đến Tử Thanh Sơn!”

Đại Thần rất nhàn rồi thì phải, lần nào cô đăng nhập cũng thấy hẵn đang đợi ở đó.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đành miễn cưỡng chấp nhận số phận.

Tử Thanh Sơn là nơi tụ tập của yêu ma, cũng là một ngọn núi ma quái. Tân thủ Phàm giới không ai dám đến, còn nhóm tiểu tiên, tiểu thần của Tiên giới dù đến cũng phải chuẩn bị tốt tâm lý để bất cứ lúc nào cũng có thể chạy trốn.

Nhưng đi theo Đại Thần đến Tử Thanh Sơn lại hoàn toàn khác.

Đại Thần xuất chiêu không như bình thường, không đánh thì thôi, một khi đã xuất chiêu, quái chết như ngã rạ. Hơn nữa, trước đó hai người đã có kinh nghiệm đánh phối hợp nên giờ cực kỳ ăn ý với nhau. Trên đường có

không ít tiểu yêu, tiểu tiên muốn tổ đội nhưng đều bị Phong Diệp Vô Nhai từ chối. Phong Diệp Vô Nhai mặc áp giáp vàng dẫn Tử Y Nữ Hiệp tay cầm tiêu ngọc đánh đầu thẳng đó, thế như chẻ tre, tiến như vũ bão, cuối cùng cũng tới Quỷ Quái Cốc.

Số lượng yêu quái ở đây đông nhất, sức tấn công cũng mạnh nhất. Hơn nữa hệ thống còn quy định: Trước khi xuất cốc không thể thêm máu, không thể vận công, nói cách khác, phải đánh liên tục đến khi ra khỏi cốc, nếu không chỉ có con đường chết. Nếu nhiệm vụ thất bại sẽ được đưa ra khỏi cốc, bắt đầu tu luyện lại. Vì vậy, trước khi tiến vào Quỷ Quái Cốc, Tế Nguyệt Thanh Thanh bỗng thấy do dự.

Có nên vào không? Nếu là trước đây, cô sẽ quyết chí lao vào, nhưng giờ nếu bị giết thêm một lần nữa cô sẽ lập tức bị giáng xuống Phàm giới, bắt đầu lại từ một tân thủ. Nếu Đại Thần vẫn ôm hận, để cô một mình ở lại trong cốc, vậy không phải cô đã tiêu tiền vô ích sao!

Nếu không vào...

“Không dám vào sao? Không ngờ nữ hiệp Tế Nguyệt cũng có lúc sợ hãi!” Phong Nguyệt Vô Nhai quay đầu lại hỏi.

“Có gì mà không dám!” Tử Y Nữ Hiệp tay cầm Ngọc Tiêu vọt lên phía trước.

Vào rồi!

Trước màn hình máy tính, Tề Hạo mỉm cười, cô hồ ly nhỏ không chịu nổi một chiêu khích tướng! Rất tốt, việc còn lại chỉ là bắt hồ ly trong chén thôi. Tề Hạo thản nhiên nhấp một ngụm cà phê, rồi di chuột.

Tử Y Nữ Hiệp đi trước giết quái, Phong Diệp Vô Nhai theo sát phía sau. Nhưng Tử Y Nữ Hiệp đi trước dần cảm thấy “quá sức”. Sao đánh mãi không hết yêu quái thế này?

Tế Nguyệt Thanh Thanh dốc hết toàn bộ năng lượng nhưng vẫn nhanh chóng bị tụt lại phía sau, trong khi Phong Diệp Vô Nhai đã vọt tới cửa cốc.

Không xong rồi! Không phải Đại Thần cố ý dẫn cô vào đây rồi để cô chết trong tay đám yêu ma này chứ? Cô biết Phong Diệp Vô Nhai không tốt thế đâu! Rõ ràng biết vậy mà cô vẫn cứ để mình mắc mưu? Cô đúng là ngốc!

Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa ngậy ra lập tức bị kẻ địch đánh trúng, còn xui xẻo bị trúng độc, độ nhanh nhẹn giảm mạnh. Tất cả động tác đánh quái giờ như cảnh quay chậm trong phim truyền hình, Kỷ Hiểu Nguyệt cuống lên, cô hận không thể lấy cốc ném thẳng vào màn hình.

Đúng lúc này, Phong Diệp Vô Nhai đã lao đến cửa cốc bỗng quay người trở lại, tung mấy chiêu giải quyết hết đám yêu quái bên cạnh Tế Nguyệt Thanh Thanh, đồng thời gửi một tin nhắn:

“Chọn “Tiếp nhận” đi”.

Tiếp nhận cái gì?

Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa than thở vì cột máu sắp cạn, lại kinh ngạc nhận ra Đại Thần không muốn thừa dịp này báo thù!

Chẳng còn thời gian mà suy nghĩ nhiều, cô ấn luôn phím “Tiếp nhận”. Cơ thể Tế Nguyệt Thanh Thanh đột nhiên bay lên, rơi chính xác vào lòng Phong Diệp Vô Nhai. Cột máu cũng không giảm nữa. An toàn rồi! Tế Nguyệt Thanh Thanh thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cô mới phát hiện ra, thì ra, cô vừa tiếp nhận lời thỉnh cầu Phong Diệp Vô Nhai gửi đến: Một cái ôm.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Một Đêm Cùng Nhau

Một cái ôm?

Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Dù chỉ là trong game, nhưng trước giờ cô chưa từng được ai ôm cả! Phản ứng đầu tiên của Tế Nguyệt Thanh Thanh là: Phải nhảy xuống.

Nhưng mà...

Yêu quái bốn phía đông nghìn nghịt, Tế Nguyệt Thanh Thanh do dự... Nhảy xuống khác nào tìm đến cái chết? Tử Y Nữ Hiệp nhìn trước ngó sau, do dự không biết phải làm gì.

Thật lòng mà nói thì, Đại Thần động tác nhanh nhẹn, ra tay dứt khoát, phòng thủ nghiêm ngặt, ở trong vòng tay anh ta rất an toàn. Ít nhất sẽ không chết.

Có nên xuống không?

Đại Thần toàn thân khoác áo giáp vàng hào quang chói mắt, mỗi chiêu thức đều vô cùng đẹp mắt khiến cả màn hình tràn ngập màu sắc sinh động. Bên trong khoảng sáng ấy, Tử Y Nữ Hiệp yếu đuối nằm trong vòng tay Phong Diệp Vô Nhai. Giữa chốn gươm đao loạn lạc, hình ảnh đó mới lãng mạn làm sao!

Kỷ Hử Nguyệt nhìn màn hình, mặt thoáng ửng đỏ.

Trước đây, Tế Nguyệt Thanh Thanh là một nhân vật mạnh mẽ, cô luôn đi trước chém giết, theo sau là một đám tân thủ yếu ớt. Thì ra... thỉnh thoảng làm một người yếu đuối cũng không phải là chuyện gì xấu. Ít nhất, cô sẽ bớt phải lo lắng, bớt việc phải làm, tiết kiệm được máu, còn có thể ngồi không mà hưởng kinh nghiệm, thật tuyệt.

Tế Nguyệt Thanh Thanh rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh. Phong Diệp Vô Nhai lúc này chỉ chiến đấu bằng một tay, tay còn lại nắm lấy tay Tử Y Nữ Hiệp nhanh chóng xuyên qua Quỷ Quái Cốc, đến vùng an toàn. Tế Nguyệt Thanh Thanh bắt đầu thấy điểm kinh nghiệm của mình nhanh chóng tăng vọt.

Cảm giác này đúng thật là... “Yomost”!

Kỷ Hiểu Nguyệt ôm bát mì ăn liền reo hò không ngớt.

Thì ra Đại Thần cũng không đến nỗi đáng ghét như cô vẫn nghĩ! Tối hôm đó, lần đầu tiên Kỷ Hiểu Nguyệt thức trọn một đêm chơi game.

Liên thủ với Đại Thần quả là tuyệt. Lúc trước để thăng cấp, cô không ăn không uống cũng phải mất mấy ngày. Giờ liên thủ với Đại Thần mới có một buổi tối đã lên được một cấp!

Kỷ Hiểu Nguyệt thích thú đến phát điên!

Hơn nữa Đại Thần còn lấy cớ “do yêu cầu nhiệm vụ” để tặng cô một bộ trang bị cao cấp. Lúc đầu cô vốn định từ chối, nhưng khi nhìn thấy ánh hào quang từ bộ trang bị thần cấp tỏa ra, con chuột trong tay cô không còn nghe đầu óc sai khiến, ấn luôn vào nút “Tiếp nhận”.

Sau ba giây tự coi thường chính mình, Tế Nguyệt Thanh Thanh liền an ủi bản thân: do yêu cầu nhiệm vụ mà thôi. Lúc Tử Y Nữ Hiệp thay trang bị

cao cấp vào, dáng vẻ càng thêm mạnh mẽ, mười phần hiên ngang.

Đại Thần đúng là người tốt!

Kỷ Hiểu Nguyệt thậm chí còn không nhận ra chỉ trong một đêm thái độ của cô với Đại Thần đã thay đổi 180°.

Khi hai người hoàn thành xong tất cả nhiệm vụ ở Tử Thanh Sơn cũng là lúc bình minh ló dạng. Họ đã có một đêm cùng nhau, cũng xem như thành người quen rồi.

O(∩ □ ∪)O

“Đại Thần, anh không mệt sao?” Kỷ Hiểu Nguyệt ngáp một cái, xoa xoa đôi mắt gấu mèo. Cô vốn là đứa trẻ ngoan, đây là lần đầu tiên chơi game thâu đêm thế này. Cũng may hôm nay là cuối tuần!

“Ngủ đi”. Tề Hạo chỉ gửi lại hai từ nhưng cảm giác chứa đựng rất nhiều sự quan tâm.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Mọi Người Đều Nói Đại Thần Thích Cậu!

Lúc Đại Thần nói “Ngủ đi”, Kỳ Hiếu Nguyệt có chút giật mình. Ôi trời! Sao cô cứ có cảm giác kỳ lạ thế này. Cũng từ hôm đó, Kỳ Hiếu Nguyệt chính thức đi theo Đại Thần diệt quái làm nhiệm vụ thăng cấp.

Thật ra đôi lúc Đại Thần cũng rất tốt, ví dụ như khi ở công ty, Lý Nhụy và “phù thủy già” thay nhau sắm soi nhòm ngó, Kỳ Hiếu Nguyệt tuy không dám công khai chơi game nhưng có thể vừa làm việc vừa online chơi game, chỉ cần tổ đội đi theo Đại Thần là có thể không cần lo lắng, lại chẳng mất chút công sức nào mà vẫn thu được kinh nghiệm. Nhưng hình như cũng có lúc Đại Thần rất bận, thỉnh thoảng mấy ngày liền không thấy bóng dáng đâu cả. Kỳ Hiếu Nguyệt lúc ấy lại quay về Phàm giới tìm mấy cô nàng Măng Mọc Sau Mưa tổ đội.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Tế Nguyệt, cậu thăng cấp nhanh thật đấy! Đi theo Đại Thần luyện cấp chắc là thích lắm nhỉ!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: Ừ”.

Tiểu Đậu Tử: “Hâm mộ quá đi!”

Măng Mọc Sau Mưa: “Tế Nguyệt, Đại Thần không bắt nạt cậu đấy chứ?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: ...

Bắt nạt à?... Hình như cũng có! Ví như hay tìm mấy nhiệm vụ PK khó khăn, biến thái, rồi khích tướng để cô làm tiên phong. Hiếu Nguyệt biết rõ

đây là cạm bẫy nhưng lần nào cũng tình nguyện lao đầu vào chỗ chết! >_

Nhưng mà... hình như cũng không có! Dù sao lần nào người kéo cô từ bên bờ cõi chết trở về cũng là anh. Mặc dù nhiệm vụ PK rất nguy hiểm, nhưng cô chưa từng bị tổn thất nào. Không, không, không, nên nói là, cô thậm chí còn kiếm được khá nhiều món hời. Bởi tất cả chiến lợi phẩm thu được sau khi đánh quái đều là của cô hết!

Bất chợt Kỳ Hiểu Nguyệt lại nghĩ: Rốt cuộc Đại Thần muốn làm gì? Anh ta không có lý do gì để tự nguyện làm như vậy cả!

Mãng Mộc Sau Mưa: “Sao không nói gì thế? Có phải có chuyện gì đau lòng không? Không sao, gia nhập Bang Không Tưởng của bọn mình đi, bảo đảm mọi mong muốn của cậu đều thành sự thật! Tất cả thành viên trong bang mình sẽ giúp đỡ cậu!”

Với tư cách là thành viên của Bang Không Tưởng. Bánh Trôi Tròn Tròn và Tiểu Đậ Tử dĩ nhiên mong muốn bang mình phát triển lớn mạnh, nhưng cả hai người đều có cùng suy nghĩ: Mãng Mộc Sau Mưa để Tế Nguyệt Thanh Thanh gia nhập bang đơn giản chỉ vì muốn giúp Tế Nguyệt Thanh Thanh sao? Không biết Đại Thần có đồng ý không, nghe nói rất nhiều người muốn kết bạn với hắn mà không được...

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Không, mình thích đi một mình hơn”.

Mãng Mộc Sau Mưa, Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn nhất tề im lặng, câu này sao nghe quen thế, giống lời thoại trong bộ phim nào ấy nhỉ?

Rốt cuộc, kế hoạch lôi kéo thành viên trong bang phái của Mãng Mộc Sau Mưa thất bại thảm hại, cô nàng quyết định đi đường vòng, lặng lẽ chờ đợi thời cơ. Phong Diệp Vô Nhai, mau đến bắt nạt Tế Nguyệt Thanh Thanh đi, hành hạ chết nàng ấy đi! Để Tế Nguyệt đến với vòng tay của tôi, à nhầm, nhầm, đến với Bang Không Tưởng!

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Tế Nguyệt, bọn mình đi theo Đại Thần cùng cậu nhé”.

Tiểu Đậ Tử: “Không biết Đại Thần có đồng ý không, nghe nói có rất nhiều người muốn thêm anh ta vào danh sách bạn bè mà không được...”

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tế Nguyệt, cậu nói với Đại Thần đi, nói là bọn mình đều muốn theo anh ta”.

Mãng Mộc Sau Mưa đổi vai diễn nhanh chóng mặt, nếu đã không thể đồng hoá kẻ thù, chi bằng tự đồng hoá mình với kẻ thù vậy, “gần gũi quần chúng” luôn là cách hay. Có cơ hội cô nhất định sẽ lôi kéo cả hai người bọn họ vào bang.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Đúng vậy, đúng vậy, cậu nói nhất định anh ta sẽ đồng ý”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “>_”

Tiểu Đậ Tử: “Tế Nguyệt à, chẳng lẽ cậu không biết sao? Trong game đang lan truyền một lời đồn đấy!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Lời đồn gì?”

Tiểu Đậ Tử: “Mọi người đều nói Đại Thần thích cậu”.

□_□

Tề Hạo vừa lên mạng đã đọc được đoạn đối thoại này. Nhiếp Phong nhìn Tề Hạo thở dài, anh chàng này gần đây chơi game thành nghiện mất rồi.

“Trời ạ, thần tiên tỷ tỷ cũng bị cậu thu phục rồi đấy à, Tổng giám đốc Tề, cậu lợi hại thật đấy!”

“Quá khen!” Khoé môi Tề Hạo hơi cong lên.

Nhiếp Phong nghi ngờ, anh nhìn Tề Hạo, sao cứ có cảm giác nụ cười của cậu ta gian thế nhỉ? Vẫn nên mặc niệm cho Tử Y Nữ Hiệp trước thì hơn.

“Cậu có bản lĩnh thu phục được thần tiên tỷ tỷ, không biết có bản lĩnh thu phục “tiểu khắc tinh” của cậu không đây?” Nhiếp Phong cười nói.

“Tiểu khắc tinh?” Tề Hạo nhíu mày không hiểu Nhiếp Phong định nhắc đến ai.

“Kỷ Hiểu Nguyệt! Kỷ Hiểu Nguyệt ba lần bốn bận phạm lỗi nghiêm trọng với cậu, không phải cậu quên rồi đấy chứ?”

Tề Hạo mỉm cười:

“Làm sao có thể quên được”. Thậm chí đối với Tề Hạo mỗi việc xảy ra anh đều cảm thấy còn nguyên như mới.

“Nghe nói Kỷ Hiểu Nguyệt rất lợi hại, chỉ cần hai câu đã thu phục được tình địch”. Nhiếp Phong cười vô cùng xấu xa.

“Cậu có ý gì thế?” Có việc gì anh không biết sao?

Nhiếp Phong bật băng ghi hình của ngày hôm nay lên. Thì ra, sau khi nghe được tin đồn, Phong Tín Nhi đã chạy đến tìm Kỷ Hiểu Nguyệt định gây rắc rối, nhưng Kỷ Hiểu Nguyệt chỉ cần hai câu đã nhanh chóng thu phục được Phong Tín Nhi.

Câu đầu tiên: “Tôi... tôi... tôi chính là Kỷ... Kỷ Hiểu... Hiểu Nguyệt! Xin... xin chào...”

Câu thứ hai: “Là... là... là tôi. Tôi... tôi... tôi chính là Kỳ... Kỳ Hiểu... Hiểu Nguyệt! Phong... Phong... Phong... Phong tiểu thư, có... có... có, có việc gì thế?”

Sau đó thì không cần nói gì, Phong Tín Nhi chán nản bỏ đi.

Hiển nhiên, so với Phong Tín Nhi, Kỳ Hiểu Nguyệt ăn mặc lỗi thời, nói chuyện lấp bắp, lại ở tầng lớp quá thấp, thật không đáng để so sánh với cô ta. Kỳ Hiểu Nguyệt nhờ thế dễ dàng qua ải, sau khi Phong Tín Nhi bỏ đi, Hiểu Nguyệt còn nghịch ngợm giơ hai ngón tay hình V chiến thắng.

“Thế nào? Tổng giám đốc Tề, cậu có tự tin thu phục được cô nàng này không?” Nhiếp Phong chế nhạo.

“Cậu nói thử xem?” Tề Hạo ung dung đáp.

“Hay là, chúng ta cược một ván nhé!” Nhiếp Phong cười gian trá.

“Cược cái gì?” Tề Hạo nhíu mày, chỉ cần liên quan đến cô gái ấy, đối với anh tất cả đều tự nhiên mang lại hứng thú.

“Trong một tháng phải khiến cô ấy yêu cậu. Có dám cược không?” Nhiếp Phong cố ý làm khó.

Thấy Tề Hạo do dự, Nhiếp Phong lập tức đi thêm một nước cờ:

“Với kinh nghiệm tình trường của Tổng giám đốc Tề, chắc cũng không đến mức sợ thua chứ!”

Khoé môi Tề Hạo thoáng cong lên.

“Được, nếu tôi thắng, cậu phải đi Malaysia đón Tiểu Bạch về, không cần biết cậu dùng cách gì. Nếu tôi thua, sau này tiền lương hàng tháng của cậu sẽ được tăng 30%”.

Nhiệm vụ đón Tề Tiểu Bạch về đúng là rất khó khăn, nhưng lại nghĩ đến tiền lương hàng tháng được tăng 30%... Nhiếp Phong buột miệng: “Đồng ý!”

Mới chỉ tưởng tượng đến lúc Tề Hạo nếm mùi thất bại trước cô nàng Kỷ Hiểu Nguyệt, Nhiếp Phong đã bắt đầu nôn nóng chờ được xem trò vui sắp xảy ra.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chắc Là Đang... Khúc Đạo Đầu

Thật ra Nhiếp Phong dám đánh cược như vậy là có nguyên nhân.

Thứ nhất, đương nhiên là vì ba nguyên tắc lớn Kỳ Hiểu Nguyệt tuyên bố hùng hồn lúc học đại học: Không lấy người có quyền, khinh bỉ kẻ có tiền, căm ghét lũ lãng nhãng. Người có quyền, kẻ có tiền lại lãng nhãng, Tổng giám đốc Tề có đủ cả, chắc chắn không có khả năng thắng rồi.

Thứ hai, vì Nhiếp Phong biết Kỳ Hiểu Nguyệt đã có bạn trai. Một lần, khi qua tầng 46, Nhiếp Phong tình cờ nhìn thấy Kỳ Hiểu Nguyệt đang đèo Hoa Hồ Điệp xuống bàn. Có vẻ quan hệ của hai người đó rất thân thiết. Nghe đâu cả hai đã tính đến chuyện cưới hỏi. Dù những lời đồn vốn không thể tin được nhưng Nhiếp Phong đã tận mắt chứng kiến Kỳ Hiểu Nguyệt và Hoa Hồ Điệp cùng đi với nhau nhiều lần, chứng tỏ quan hệ của hai người này không hề đơn giản. Tổng giám đốc Tề muốn cướp đồ ăn từ tay người đàn ông khác đâu phải dễ.

Nguyên nhân thứ ba, anh biết Kỳ Hiểu Nguyệt cực kỳ ghét Tề Hạo. Sau khi Phong Tín Nhi đến tìm Kỳ Hiểu Nguyệt gây phiền toái, anh nghe thấy Kỳ Hiểu Nguyệt nói với đồng nghiệp khác: “Loại đàn ông bỉ ổi như gã Tề Hạo ấy mà cũng có người thích sao! Cô gái kia không bị điên thì cũng ngu ngốc!”

Nói tóm lại, Nhiếp Phong tin rằng khả năng thắng của mình rất lớn! Để “tăng 30% tiền lương”, Nhiếp Phong không ngại làm một kẻ tiểu nhân...

Một hôm, Nhiếp Phong không ngại vất vả mang tài liệu từ tầng 48 xuống tầng 46, nghiêm túc đưa đến trước mặt Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Photo tập tài liệu này cho tôi, nhanh lên đấy, Tổng giám đốc đang cần”.

“Tổng giám đốc cần?” Kỷ Hiểu Nguyệt vốn định nói Tổng giám đốc cần thì liên quan gì đến cô, cô không phải thư ký của Tổng giám đốc. Nhưng dù sao trong công ty, Nhiếp Phong cũng được coi là “người cầm quyền thứ hai” nên Kỷ Hiểu Nguyệt lại đổi giọng: “À, được. Anh chờ một lát”.

“Nhớ là phải làm nhanh lên đấy! Tổng giám đốc đang rất bận. Cô... mười phút nữa mang lên văn phòng, có làm xong được không?” Nhiếp Phong nhìn đồng hồ, định đoán mười phút chắc là đủ.

“Được ạ”. Kỷ Hiểu Nguyệt nghiêm túc gật đầu. Trong lòng cứ cảm thấy Trợ lý Nhiếp hôm nay có chút thần bí.

Nhiếp Phong đi rồi, Tế Nguyệt Thanh Thanh gửi một tin nhắn cho Phong Diệp Vô Nhai: “Có việc bận, tôi ra ngoài chút đây”.

Trong phòng Tổng giám đốc, Tề Hạo cũng đã để máy ở chế độ chơi tự động.

Nhiếp Phong quả thật rất mờ ám, bởi vì Phong Tín Nhi đang ở đây. Hôm nay, cô ăn mặc khá “mát mẻ”. Nhất là lúc bỏ chiếc khăn choàng trên vai xuống, đôi gò bồng đảo nửa kín nửa hở cực kỳ cuốn hút. Bộ ngực trắng ngần, vô cùng chói mắt. Nhiếp Phong cũng bị đôi gò bồng đảo đó gây choáng mãi đến khi xuống tận tầng 46 vẫn còn thấy chưa hết sốc.

Theo kinh nghiệm trước đây, ít nhất trong vòng hai tiếng sẽ không có ai dám vào phòng Tổng giám đốc quấy rầy. Đây cũng là tính tự giác cần có

của nhân viên tầng 48. Nhưng lần này, khi đi ra, Nhiếp Phong cố ý không khoá cửa.

Nhiếp Phong tự nhận bản thân mình rất trọng nghĩa, vì anh chỉ yêu cầu 10 phút. Lúc đó, cả hai chắc là đang trong... khúc dạo đầu. Nhiếp Phong tính toán thời gian để đặt bẫy huynh đệ.

Quả nhiên, mười phút sau Kỷ Hiểu Nguyệt lên tới tầng 48.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Động Cơ Đáng Nghi

“Cô trực tiếp mang vào trình Tổng giám đốc cũng được, tôi đang rất bận”. Nhiếp Phong tiện tay cầm tập tài liệu lên, lật ra xem sau đó rất nhanh nói.

“Được”. Kỳ Hiểu Nguyệt nhìn Nhiếp Phong lật qua lật lại tập tài liệu ngược, ánh mắt lộ vẻ bán tín bán nghi. Nếu cô đoán không nhầm, chắc chắn ở đây... có gian kế!

Nhẹ nhàng thử xoay nắm cửa văn phòng Tổng giám đốc, Hiểu Nguyệt biết cửa rất dễ mở ra. Nhưng nghĩ đến thái độ mờ ám vừa rồi, cô khôn khéo cầm tay nắm cửa, xoay phải, xoay trái, lại xoay trái, xoay phải, nhưng không đẩy cửa đi vào.

“Cửa còn tốt. Chưa hỏng đâu”. Nhiếp Phong không nhịn được đưa lời thúc giục.

Kỳ Hiểu Nguyệt cúi đầu, nhú mày nhìn khoá cửa, miệng khẽ lẩm bẩm:

“Nhưng sao tôi đẩy mãi không được? Kỳ lạ thật!”

“Không thể nào!” Nhiếp Phong đặt tập tài liệu xuống rồi nhanh nhẹn đi đến, vừa rồi vẫn còn tốt mà!

Nhiếp Phong vươn tay định đẩy cửa, đột nhiên choàng tỉnh, cánh tay khựng lại giữa không trung, đẩy không được, không đẩy cũng không xong.

Cô gái này lợi hại thật!

“Trợ lý Nhiếp, có chuyện gì vậy?” Phía sau cặp kính gọng đen, ánh mắt vô tội kia có thể so sánh với chú nai Bambi ngây thơ.

“Khoá cửa hổng rồi”. Nhiếp Phong chỉ có thể tự cắn đầu lưỡi của chính mình. Nếu lúc này đẩy cửa bước vào, không chừng anh sẽ bị Tề Hạo đẩy từ tầng 48 xuống mất.

“Thật sự hổng rồi sao? Vậy phải làm sao bây giờ?” Kỷ Hiểu Nguyệt nghiêng đầu nhìn tập tài liệu trong tay, vẻ mặt vô cùng ảo não.

“... Để tôi nộp giúp cô vậy”.

“Vậy... làm phiền Trợ lý Nhiếp rồi!” Kỷ Hiểu Nguyệt cười nụ cười cực kỳ trong sáng.

“... Không phiền chút nào”.

“Tạm biệt anh nhé!” Kỷ Hiểu Nguyệt lại tặng cho Nhiếp Phong một nụ cười rạng rỡ, vẫy vẫy bàn tay nhỏ, thoải mái quay người đi xuống.

“...”

Yêu nữ! Đúng là yêu nữ! Cô ta thậm chí còn gian trá hơn cả Tề Hạo, xảo quyệt hơn cả Tề Hạo! Khiến người ta chết mà không nói được lời nào...! Linh hồn nhỏ bé của Nhiếp Phong đang không ngừng đấm ngực giậm chân.

Cửa văn phòng Giám đốc đột nhiên bật mở.

Tề Hạo không tức giận, hoàn toàn không tức giận! Ngược lại trên gương mặt anh còn hiện lên nụ cười gian xảo đến mức Nhiếp Phong cũng phải cảm thấy run sợ.

“Việc này... Tôi còn có việc phải làm! Không làm phiền hai người!”
Nhiếp Phong rụt cổ lại định quay mình bỏ chạy.

“Trợ lý Nhiếp!” Ba chữ này thốt ra từ miệng Tề Hạo thật khiến người ta nổi da gà.

Tề Hạo khoé môi cong lên, ánh mắt hấp dẫn, quyến rũ với hàng lông mi dài như vễ:

“Hôm nay cậu được nghỉ, cậu đưa Phong Tín Nhi tiểu thư đi chuẩn bị lễ phục cho bữa tiệc tối nay ở Bạch gia nhé”.

“Cảm ơn Tổng giám đốc Tề!” Phong Tín Nhi vui sướng siết chặt hai tay, đôi mắt xinh đẹp trong veo lấp lánh.

Nhiếp Phong khóc thầm. Đi mua quần áo với con gái, lại là một cô nàng nổi tiếng khó tính, Tề Hạo, cậu đúng là giết người không cần đao mà!

Nhiếp Phong vẻ mặt như đưa đám dẫn Phong Tín Nhi rời đi, tay Tề Hạo đặt trên nắm cửa, chỗ này vẫn còn ấm. Nhớ đến đôi mắt sáng rực giấu phía sau cặp kính gọng đen, đột nhiên anh rất muốn gặp cô.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Bùng Nổ Trong Im Lặng

Kỷ Hiểu Nguyệt từ tầng 48 xuống văn phòng của mình, cô hoàn toàn bị “quay hội đồng”.

“Hiểu Nguyệt, Hiểu Nguyệt, vừa rồi cậu có gặp được Tổng giám đốc không?”

“Hiểu Nguyệt! Cô nàng này! Rốt cuộc cô đã thông đồng với Trợ lý Nhiếp như thế nào vậy? Cao tay thật! Đến cả Trợ lý Nhiếp mà cũng thu phục được!”

“Hiểu Nguyệt, sao cậu xuống đây nhanh vậy, Tổng giám đốc có nói chuyện với cậu không?”

...

“Kỷ Hiểu Nguyệt!” Một âm thanh cao chót vót làm gián đoạn mọi lời bàn tán. “Phù thủy già” hùng hực sát khí: “Đến văn phòng của tôi!”

Những ánh mắt ghen tị giờ chuyển thành “phù thủy già” muốn thăm vấn “phù thủy nhỏ” đây mà.

“Mau đi đi Hiểu Nguyệt, lát nữa bọn mình hỏi cậu tiếp nhé!” Một giọng nói khê khàng vang lên phía sau Kỷ Hiểu Nguyệt. Cô đau khổ nhận ra, lỗi tai của mình lại sắp bị tra tấn.

Lưu Dĩnh hôm nay sát khí hùng hực, mỗi một câu nói ra, đôi mắt phía sau cặp kính gọng đen kia đều như bắn ra tia lửa. Quá rõ ràng, chuyện

Nhiếp Phong tìm cô lên tầng 48 đã kích động đến “phù thủy giả”. Vì thế Kỷ Hiểu Nguyệt chỉ có thể ngoan ngoãn đợi cho “bão táp” đi qua.

Khi Kỷ Hiểu Nguyệt từ Phòng Lưu Dĩnh đi ra, tài liệu cô ôm trong tay cao quá đầu, đủ để cô làm ba ngày ba đêm không ăn không uống.

Bực mình thật đấy! Vì sao lần nào dính đến cái gã Tề Hạo kia cô cũng gặp xui xẻo vậy!!!

“Hiểu Nguyệt...” Một tiếng gọi nhẹ, ẩn chứa sự cảm thông vang lên.

“Câm miệng! Nếu ai trong mấy người các cô còn tiếp tục hỏi tôi về tên Tổng giám đốc bí ối ấy, tôi sẽ giết người đó!” Kỷ Hiểu Nguyệt cuối cùng cũng nổi điên.

Sau lời nói ấy của cô là sự yên tĩnh đầy chết chóc. Một sự yên tĩnh rất không bình thường.

Cuối cùng, Kỷ Hiểu Nguyệt cũng đẩy được núi tài liệu trước mặt ra và... cô đã hiểu nguồn gốc của sự im lặng bất thường – một dáng người cao lớn nghiêm trang, lông mày nhíu chặt, ánh mắt lạnh lùng, khoé môi đang mím lại vì tức giận...

“Bộp!” Tài liệu rơi xuống đất.

Cô thề, cô không cố ý làm rơi tài liệu xuống chân Tổng giám đốc. Chẳng qua là... chẳng qua là do cô bị giật mình thôi.

Sao anh ta lại ở đây?!!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Chợt mắt cứ như trăm năm, đầu Kỷ Hiểu Nguyệt lúc này vẫn đang quay mòng mòng.

Trong ánh mắt kinh ngạc, đồng tình lẫn vui sướng khi có người gặp tai họa của mọi người, Kỷ Hiểu Nguyệt cố gắng giữ bình tĩnh, cô vươn tay ra:

“Tổng giám đốc, xin chào anh, nghe nói anh tốt nghiệp ở Kiếm Nam, tôi cũng vậy!”

Tổng giám đốc sẽ phản ứng như thế nào? Nổi giận? Hay là kinh ngạc? Hay là... Tiếp theo cô nên làm gì đây? Giống như những lần trước, nhân lúc Tổng giám đốc còn chưa kịp phản ứng cô sẽ bỏ trốn luôn?

Kỷ Hiểu Nguyệt còn đang quay cuồng bấn loạn, Tề Hạo đã nở một nụ cười hấp dẫn, gương mặt đẹp trai bởi vậy càng thêm rạng ngời, rục rĩ hơn.

Ngay lúc Kỷ Hiểu Nguyệt đang chuẩn bị rút tay về để bỏ trốn, Tề Hạo đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô:

“Chào em, tiểu sư muội”.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Gã Ta Có Ý Đồ Gì Vậy?

Tiểu sư muội...

Câu nói của Tề Hạo khiến Hiếu Nguyệt tức nổ đom đóm mắt. Cô nhớ Tề Hạo từng hỏi cô vì sao cô học quảng cáo mà lại đăng ký làm thư ký, nói cách khác, Tề Hạo đã nắm rất rõ thông tin của cô. Hẳn là bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể biết được cô đang nói thật hay nói dối.

Không ngờ anh ta lúc này lại phối hợp rất ăn ý còn gọi cô là “tiểu sư muội”! Anh ta mất trí? Hay còn có ý đồ gì khác?

Đôi mắt sáng của Kỳ Hiếu Nguyệt lần đầu tiên vì kinh ngạc mà ngậy ra, khoé môi Tề Hạo lại khẽ nhếch lên. Trong đầu Tề Hạo lúc này hiện lên hai từ: Năm tay.

Anh không ngờ mình nắm được đôi tay nhỏ bé mềm mại kia trong hoàn cảnh này, nhưng nói thật, hai từ “năm tay” này đối với Tề Hạo vô cùng xa lạ. Ít nhất trong kinh nghiệm quá khứ của anh, bước này thường được bỏ qua!

Đây hình như là lần đầu tiên anh nắm tay người khác. Thật không ngờ anh cũng có ngày này! Nhưng... hình như cảm giác này cũng không tệ.

Khoé môi Tề Hạo lại một lần nữa khẽ nhếch lên, trong bàn tay to lớn của anh, bàn tay cô cực kỳ nhỏ bé, lại đặc biệt mềm mại. Lúc này, Tề Hạo thật không muốn buông tay cô tiểu hồ ly ra. Ngón tay cái của anh nhẹ nhàng xoa lên làn da cô.

Mọi người chọn cách xem nhẹ việc Tổng giám đốc của họ không đứng đắn với nhân viên cấp dưới trước mặt nhân viên văn phòng, nhất trí đồng ý Kỷ Hiểu Nguyệt đã phạm tội ác tà trời, cô ta đã chủ động mê hoặc Tổng giám đốc độc thân siêu cấp, tình nhân trong mộng của các cô!

Mọi người xem, cô ta cứ nắm tay Tề Hạo không chịu bỏ ra!

(Linh hồn bé nhỏ của Kỷ Hiểu Nguyệt đang gào lên: “Rõ ràng là anh ta cầm tay tôi không chịu bỏ ra cơ mà! Gì mà dàn xếp! Gì mà chủ động? Gì mà chỉ cây dâu mắng cây hoè? Gì mà đổi trắng thay đen? Hoá ra là thế này đây!”)

Kỷ Hiểu Nguyệt run rẩy, cuối cùng cô đã nhận ra rằng Tề Hạo còn xảo quyệt, vô liêm sỉ hơn cô gấp vạn lần. Đến khi ý thức được việc nên thu tay về, cô đã nhiễm nhiên trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người.

Gần như cùng lúc, Tề Hạo cảm thấy nếu còn không buông tay ra, cô hồ ly nhỏ này sẽ bị ánh mắt từ bốn phương tám hướng giết chết.

Lập tức, hai bàn tay nhanh chóng tách rời. Kỷ Hiểu Nguyệt cảm thấy vô cùng khó chịu, lùi về phía sau một bước để phòng con sói trước mặt.

Cái gã đàn ông khó hiểu này rốt cuộc có ý đồ gì vậy?

Tề Hạo cười như một chú mèo con vừa trộm được cá, ánh mắt liếc xuống nhìn tập tài liệu rơi dưới đất:

“Đây là công việc cô được giao hôm nay sao?”

“Vâng”. Giọng Kỷ Hiểu Nguyệt tỏ rõ sự khó chịu. Tất cả là tại anh! Nếu không tôi đã không bị phạt thâm thể này!

Tề Hạo khẽ nhíu mày, sau một hồi im lặng mới nói: “Làm việc tốt nhé”.

Nói xong, đôi chân dài lướt qua đám tài liệu rơi dưới đất, đi thẳng lên tầng. Bước chân nhẹ nhàng chứng tỏ tâm trạng rất tốt.

Thật ra, trong nháy mắt, kể từ lúc anh yên lặng, bộ não đáng giá ngàn vàng đã bắt đầu suy nghĩ về một vấn đề rất ngu ngốc: Có vẻ vì mình mà cô nhóc ấy bị bắt nạt rồi!

Có nên cứu không?

Nếu cứu, một lần chắc không đủ. Cứu lần này sẽ còn có lần sau. Mỗi lần anh tới gần lại càng khiến cô bị ức hiếp.

Cứ tiếp tục cứu như vậy hình như cũng không phù hợp với phong cách của Tổng giám đốc Tề anh, xưa này chỉ có phụ nữ tranh giành tình cảm của anh, chứ chưa bao giờ có chuyện anh chủ động bảo vệ người phụ nữ nào.

Vậy cứu hay không đây?

Tề Hạo cứ suy nghĩ về vấn đề này mãi trên đường đến buổi yến tiệc xa hoa của Bạch gia, nhưng mãi mà vẫn chưa thể đưa ra quyết định.

Nếu Nhiếp Phong biết anh rối loạn cả một ngày vì vấn đề ngu ngốc này, nhất định sẽ cười từ tầng 48 xuống tận tầng trệt mất.

Tổng giám đốc Tề ơi là Tổng giám đốc Tề, không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay!

Lúc Phong Tín Nhi mặc bộ lễ phục mới màu phấn hồng tới lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả đám đàn ông trong bữa tiệc, nhưng trước mắt Tề Hạo vẫn chỉ hiện lên đôi mắt sáng long lanh kia.

Công việc của cô nàng hôm nay rất nhiều, chắc sẽ phải tăng ca.

Nếu tăng ca... vậy trong văn phòng chắc chỉ có một mình cô ấy.

Nếu một mình thì...

Nghĩ đến đây, Tề Hạo đặt chén rượu trong tay xuống, lặng lẽ rời đi bằng cửa sau.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tuyệt Sắc Thế Gian, Siêu Cấp Đẹp Trai!

Trong văn phòng tầng 46, chỉ có bóng đèn trước mặt Kỳ Hiểu Nguyệt còn sáng.

“Nhanh lên! Còn cái này nữa!” Kỳ Hiểu Nguyệt đang bóc lột sức lao động của Hoa Hồ Điệp.

“Vì sao mình lại phải ở đây với cậu cơ chứ!” Hoa Hồ Điệp hồi hận, đáng lẽ không nên nhất thời mềm lòng, bị chiêu “mỹ nhân kế” của cô gái này lừa gạt, anh chàng không thích con gái mà sao vẫn mắc bẫy thế nhỉ?

“Bởi vì cậu là người bạn hào hiệp nhất của mình! Nào, đánh máy cái này đi, làm xong mình mời cậu ăn khuya!” Kỳ Hiểu Nguyệt tiếp tục “dụ lợi” (dụ dỗ + lợi dụng).

“Vậy đến bar Thanh Thủy được không?” Hoa Hồ Điệp ra điều kiện.

“Không được! Làm nhanh lên! Nếu không cả cửa hàng ăn nhanh cũng không có đâu!” Kỳ Hiểu Nguyệt lộ nguyên hình, bắt đầu đe dọa.

“Thật chẳng công bằng gì cả!” Hoa Hồ Điệp vẻ mặt đau khổ tiếp tục than vãn.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Tiếng bước chân có chút gấp gáp, trong hành lang gấp khúc, văng vè nghe càng rõ. Ai thế nhỉ? Muộn vậy mà còn đến đây!

Kỷ Hiểu Nguyệt và Hoa Hồ Điệp cùng ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa.

Một dáng người cao lớn đang đứng ngược dáng trước cửa văn phòng. Dù không nhìn được rõ mặt nhưng chỉ cần thấy mái tóc dài mềm mại rồi tung trên vai cùng cách ăn mặc cũng đoán được người này chỉ có thể là An Húc Dương.

“An Húc Dương! Chào anh! Anh đến có việc gì vậy?” Kỷ Hiểu Nguyệt đứng dậy lễ phép chào hỏi, đồng thời đá cho Hoa Hồ Điệp ở bên cạnh đang trợn mắt há mồm một cái.

Cái tên ngu ngốc này cứ thấy trai đẹp là nổi cơn háo sắc!

Hoa Hồ Điệp bị đá lập tức choàng tỉnh, anh chàng đứng bật dậy: “Xin chào anh, An Húc Dương!”

Lạ thật, đối phương không thấy lên tiếng trả lời, có phải Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn nhầm không? Hoa Hồ Điệp vừa cố mở to mắt ra nhìn, vừa thầm hỏi trong lòng.

Đối phương cuối cùng cũng có phản ứng, thân hình cao lớn thanh lịch từ từ tiến lại. Đúng là An Húc Dương.

Kỷ Hiểu Nguyệt nhú mày. lạ thật! Nghe nói gần đây anh ta bận lắm, lịch trình kín mít, sao lại rảnh rỗi chạy đến đây nhỉ, còn vào giờ này nữa?

An Húc Dương hai tay đút túi áo da, đôi mắt sâu yên lặng nhìn thẳng Kỷ Hiểu Nguyệt, nụ cười trên môi có chút thờ ơ. Vạt áo nhẹ lay theo mỗi bước chân, làn da nâu sáng bóng khoẻ mạnh.

Hoa Hồ Điệp lại ngây người. ‘ Tuyệt sắc thế gian, siêu cấp đẹp trai! Thân hình phải nói là chuẩn của chuẩn!’

“Anh đến đây có việc gì không?” Kỳ Hiểu Nguyệt vẫn cảm thấy An Húc Dương có gì đó kỳ lạ. Lúc trước cô có gặp anh ở công ty hai lần, ánh mắt anh nhìn cô luôn khiến cô cảm thấy có chút gì đó... quen thuộc đến nỗi da gà! Lần trước khi gặp rắc rối với Lý Nhụy, anh đã không ngần ngại mà ra tay tương trợ, vì thế Kỳ Hiểu Nguyệt cũng có chút thiện cảm.

Đúng lúc này, An Húc Dương đã đến trước mặt Kỳ Hiểu Nguyệt, không đợi cô kịp phản ứng, anh nhanh chóng gỡ cặp kính của Kỳ Hiểu Nguyệt xuống, để lộ đôi mắt long lanh sáng bừng.

“Anh...” Tất cả thiện cảm dành cho An Húc Dương từ trước đến giờ trong nháy mắt hoàn toàn tan biến, Kỳ Hiểu Nguyệt tức giận nhìn thẳng tên lỗ mãng đang đứng trước mặt mình.

“Em không đeo kính nhìn là đẹp nhất!” An Húc Dương khẽ mỉm cười, đôi mắt sâu loé lên tia sáng màu lam. Kỳ Hiểu Nguyệt còn chưa kịp nói được gì, An Húc Dương đã tuôn ra một tràng những lời vô cùng lãng mạn:

“Đôi mắt em là ngôi sao sáng trong đêm đen u ám, mang lại hy vọng cùng sức mạnh. Chỉ khi thấy em, cuộc sống của anh mới có hy vọng”.

Kỳ Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm An Húc Dương, hồi ức rục rờ sắc màu nhanh chóng ùa về. Rất nhiều năm về trước, có một chàng trai cô thầm mến từ lâu đã tươi cười, nháy mắt với cô trong đám đông, làm thế giới của cô phút chốc nở đầy hoa. Khi đó, anh đã từng nói với cô:

“Đôi mắt em là ngôi sao sáng trong đêm đen u ám, mang lại hy vọng cùng sức mạnh. Chỉ khi thấy em, cuộc sống của anh mới có hy vọng. Hãy làm bạn gái anh nhé?”

Kỳ Hiểu Nguyệt khi ấy bất ngờ đến choáng váng, cô chỉ nói được đúng một câu duy nhất:

“Em... em... ngày mai em trả lời được không?”

Nhưng ngày hôm sau, khi Kỷ Hiểu Nguyệt sung sướng, hạnh phúc đến tìm “người bạn trai” thì anh chàng đã đột nhiên biến mất, hơn nữa còn biệt tăm biệt tích luôn từ đó đến giờ.

Chuyện cũ lại một lần nữa tái hiện một cách vô cùng chân thực, An Húc Dương đang đứng trước mặt cô lúc này buông một câu ngắn gọn:

“Làm bạn gái anh nhé?”

Không sai một chữ! Thế giới này thật kỳ diệu!

Miệng Hoa Hồ Điệp vẫn chưa kịp khép lại. Nhưng lần này, phản ứng của anh chàng nhanh hơn Kỷ Hiểu Nguyệt một chút:

“Bạch... Bạch... Bạch...”

“Anh chính là Bạch Sùng Tước”. An Húc Dương trả lời rõ ràng.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Sự Tĩnh Lặng Trước CƠ BẢO

Bạch Sùng Tước!

Chính là Bạch Sùng Tước! Người Kỷ Hiếu Nguyệt thầm yêu suốt ba năm trời, nhưng ngay sau khi thổ lộ với Kỷ Hiếu Nguyệt lại biến mất không chút sủi tăm.

Nhưng điều bất ngờ hơn cả là, chỉ với thời gian sáu năm lại có thể thay đổi hoàn toàn một con người đến như vậy! Hoa Hồ Điệp nhìn An Húc Dương, rồi lại nhìn Kỷ Hiếu Nguyệt, không khí giữa hai người này thật kỳ lạ! Nhất là Kỷ Hiếu Nguyệt, anh chàng biết, một khi Hiếu Nguyệt yên lặng, tuyệt đối phải đề cao cảnh giác!

Nếu anh chàng trước mặt nói dối thì thê thảm rồi! Anh ta sẽ sớm hiểu nói dối có hại cho sức khỏe, thể chất và tinh thần như thế nào!

Nếu anh chàng trước mặt này nói thật, An Húc Dương thật sự là Bạch Sùng Tước đã biến mất sáu năm trước, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng được! Kỷ Hiếu Nguyệt đã ném cái tên này vào sổ đen vô số lần rồi, có khi cô sẽ “băm vằm chém vụn” anh ta ra cũng nên!

Hoa Hồ Điệp thầm khóc thương cho anh chàng đẹp trai trước mặt.

“Hoa Hồ Điệp, nếu thói quen cũ của cậu vẫn chưa thay đổi, tôi cũng không ngại làm bà mối giúp cậu. Cậu thích Tề Hạo phải không? Tôi có thể tạo vài cơ hội giúp cậu, nhưng với điều kiện là những công việc tối hôm nay cậu phải làm hết”. An Húc Dương đẩy chồng tài liệu phía Kỷ Hiếu Nguyệt tới trước mặt Hoa Hồ Điệp.

“Cậu nói sao? Cậu sẽ tạo cơ hội cho tôi và Tề Hạo ở chung sao?” Hoa Hồ Điệp hoàn toàn quên mất cái gọi là “điều kiện” của An Húc Dương. Chỉ mới nghe thấy cái tên “Tề Hạo” hai mắt anh chàng đã bắn ra vô số trái tim màu hồng, quanh đầu là hàng ngàn ngôi sao lấp lánh đang bay lượn.

“Đúng thế”. An Húc Dương mỉm cười, quay sang nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Chúng ta có thể ra ngoài một lát được không? Coi như cho anh một cơ hội giải thích”.

Kỷ Hiểu Nguyệt là người thế nào chứ? Không cần biết người đàn ông này có phải Bạch Sùng Tước trước kia cô thầm yêu hay không, quan trọng là cô không phải ở lại đây làm việc cả đêm. Tìm được một người chết thay lại không phải mời đi ăn đêm, trốn được đương nhiên cô muốn trốn rồi!

Anh chàng Hoa Hồ Điệp đáng thương! Sau này nhất định mình sẽ đối xử tốt với cậu, đêm nay cậu chịu thiệt rồi!

Còn lời giải thích của An Húc Dương thì...

Kỷ Hiểu Nguyệt trong lòng thầm cười nhạt, nhưng trên gương mặt nhỏ nhắn kia lại rất bình tĩnh, cô mỉm cười đáp: “Được!”

Không ổn, không ổn rồi! Kỷ Hiểu Nguyệt không thể dễ dàng vui vẻ đồng ý như vậy được! Hoa Hồ Điệp cảm giác có người đã bị lừa!

Nhưng mà...

“Đợi một chút!” Hoa Hồ Điệp lớn tiếng gọi với theo hai người đang chuẩn bị rời khỏi văn phòng.

“Làm việc tốt nhé!” Kỷ Hiểu Nguyệt và An Húc Dương không hẹn mà cùng quay lại dặn dò.

“Làm tốt đi, nhất định tôi sẽ cho cậu một sự ngạc nhiên bất ngờ! Yên tâm!” An Húc Dương an ủi.

Kỷ Hiểu Nguyệt cũng đưa lời hứa hẹn: “Mình cũng vậy”.

Hoa Hồ Điệp đau khổ cúi đầu tiếp tục công việc, sao có vẻ... người bị lừa lại là anh chàng vậy nhỉ?

Mà, cái câu “Mình cũng vậy” trước khi đi của Kỷ Hiểu Nguyệt là có ý gì?

Mặc kệ, dù sao anh chàng cũng đã xác định phải ở đây làm việc suốt đêm rồi!

Kỷ Hiểu Nguyệt đáng ghét, An Húc Dương đáng ghét, Bạch Sùng Tước đáng ghét! A... a... a...!

Lại có tiếng bước chân vọng đến, Hoa Hồ Điệp đang định hỏi sao hai người nói chuyện nhanh vậy, thì người xuất hiện trước mặt khiến Hoa Hồ Điệp ta mắt chữ O mồm cũng chữ O.

Dáng người cao lớn, bước đi vững chãi, khí chất, cử chỉ khiến trái tim người người loạn nhịp! Đây, đây, đây không phải là Tề Hạo sao?

An Húc Dương làm việc hiệu quả thật đấy! Nhanh như vậy đã tạo được cơ hội rồi!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Trên Chữ “Sắc” Có Một Cây Dao

Nhìn thấy trước bàn làm việc không phải người mình mong đợi mà thay vào đó là một anh chàng, Tề Hạo nhíu mày hỏi: “Kỷ Hiếu Nguyệt đâu?”

Lúc Tề Hạo hỏi, hai mắt Hoa Hồ Điệp vẫn còn đang mở to, hồn phách bay tán loạn nên câu trả lời hoàn toàn do phản xạ có điều kiện:

“Hả? Hiếu Nguyệt à? Cô ấy đi ra ngoài với bạn trai rồi”.

“Bạn trai?” Cô ấy có bạn trai rồi sao? Ánh mắt Tề Hạo đột nhiên lạnh buốt.

“Cũng không hẳn là bạn trai, đấy là bạn trai trước đây của cô ấy”. Hoa Hồ Điệp cảm thấy hình như đã nói sai gì đó nên cố gắng sửa lại. Đáng tiếc hồn phách anh chàng vẫn chưa trở lại, đầu óc vẫn đang trong tình trạng chết máy.

“Bạn trai trước đây?” Vì Tề Hạo đứng ngược sáng nên Hoa Hồ Điệp không nhìn thấy sắc thái tình cảm trên gương mặt anh, nhưng trong đêm tối, khí lạnh toát ra từ người này vẫn rất rõ ràng.

“Cũng không hẳn là bạn trai trước đây, còn chưa chính thức nhận lời yêu thì anh chàng đã biến mất không để lại chút thông tin, dấu vết gì. Nhưng không hiểu tại sao giờ lại đột nhiên xuất hiện”. Hoa Hồ Điệp vẫn trong tình trạng phản xạ có điều kiện, hoàn toàn không thể khống chế được những điều mình nói ra.

Vẫn nói: “Trên chữ “sắc” (色) có một cây đao (刀)”, anh chàng Hoa Hồ Điệp vốn không thông minh, lại bị cây đao họ “sắc” kia chặt tới chặt lui, còn có thể suy nghĩ được gì nữa!

Cái tên ngu ngốc này rốt cuộc đang nói gì vậy? Tề Hạo nhìn Hoa Hồ Điệp từ trên xuống dưới hỏi: “Vậy cậu là ai?”

“Tôi là Hoa Hồ Điệp. Không phải, không phải, tôi là Hồ Điệp. “Hồ” trong “Cổ Nguyệt hồ”, “Điệp” trong “phi điệp” (UFO). Hồ Điệp”. Đúng là một đứa trẻ ngoan.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi, tôi, tôi... tôi đến làm một số việc giúp Hiếu Nguyệt”. Tổng giám đốc Tề đang quan tâm đến anh chàng kia! Cả thế giới trong giây lát lại tràn ngập màu hồng.

“Cậu là gì của cô ấy?” Giọng Tề Hạo đã trở nên vô cùng khó chịu. Không ngờ lần đầu tiên mong nhớ một cô gái, liệu mình đến gặp cô thì lại bị hai gã đàn ông chặn đường!

“Tôi là tỷ muội... à, không, không phải, là bạn của cô ấy!” Cuối cùng, Hoa Hồ Điệp cũng nhận ra mình sai ở đâu.

“Bạn?” Tề Hạo nheo mắt, nhìn Hoa Hồ Điệp một lần nữa từ đầu xuống chân, tên Hoa Hồ Điệp này và Kỷ Hiếu Nguyệt rõ ràng không cùng một đẳng cấp.

“Đúng vậy, đúng vậy, bọn tôi là bạn tốt từ nhỏ, lớn lên cùng nhau!” Hoa Hồ Điệp hoàn toàn không tự chủ được, anh chàng vẫn đang đắm chìm trong hạnh phúc của chính mình.

Ôi trời ơi! Thật là hạnh phúc! Anh chàng đã có không gian riêng, thế giới riêng với Tề Hạo!

Tề Hạo thoáng im lặng, không gặp được Kỷ Hiểu Nguyệt cũng có chút thất vọng, nhưng cái gã dáng vẻ cực kỳ ngu ngốc trước mặt này lại rất thân thiết với Kỷ Hiểu Nguyệt, vậy thì... Tề Hạo quyết định ngồi xuống đối diện với Hoa Hồ Điệp.

Hoa Hồ Điệp hoàn toàn bị sốc. Ôi trời ơi! Tổng giám đốc Tề... anh ấy, anh ấy, anh ấy lại ngồi xuống nói chuyện phiếm với mình này! Trời ơi, ngồi xuống thôi cũng đẹp trai, phong độ vậy sao! Khí thế kia! Khí chất kia! Khí phách kia! Hức... hức! Tề Hạo, em rất yêu anh!

“Vậy chắc cậu bị cô ấy ức hiếp không ít nhỉ?” Tề Hạo bình tĩnh chọn một chủ đề tương đối dễ dàng để bắt chuyện.

Quả nhiên, Hoa Hồ Điệp gọn gàng rơi vào bẫy. Ôi, Tổng giám đốc Tề thật sự rất quan tâm đến mình! Tổng giám đốc Tề đáng yêu quá!

Bộ não vốn đã không thể hoạt động bình thường, giờ lại bị ánh sáng hạnh phúc bao trùm, Hoa Hồ Điệp biết gì nói nấy, nói không ngừng, mồm năm miệng mười kể hết toàn bộ chuyện lúc còn nhỏ của Kỷ Hiểu Nguyệt. Từ chuyện trốn học mấy lần, đánh người mấy bận, thậm chí cả việc sau khi thất tình cô nàng đã uống rượu say như thế nào cho Tổng giám đốc Tề nghe hết lượt.

“An Húc Dương, cậu nói An Húc Dương chính là Bạch Sùng Tước?” Tề Hạo có chút bất ngờ.

“Đúng vậy! Tiểu Tước Tước đáng thương, hôm nay anh chàng đó nhất định sẽ bị hành hung!” Hoa Hồ Điệp tỏ ra vô cùng kinh nghiệm phán.

Sau khi tìm hiểu được chuyện mình muốn biết, Tề Hạo đứng dậy, nhìn lướt qua chồng tài liệu trên bàn rồi lại nhìn Hoa Hồ Điệp nói:

“Làm việc tốt nhé!”

“Vâng, nhất định tôi sẽ làm tốt!” Hoa Hồ Điệp hai mắt rục rịch sáng, hoàn toàn quên mất đây không phải công việc của mình. Cũng là bốn chữ ấy nhưng sao khi được nói ra từ miệng Tổng giám đốc Tề lại êm tai vậy nhỉ? Hai mắt Hoa Hồ Điệp vẫn dõi theo Tề Hạo cho đến khi cửa thang máy khép lại, lúc này anh chàng mới lưu luyến nhắm mắt, cẩn thận hồi tưởng lại thế giới ấm áp của hai người khi nãy, cho đến khi những tiếng bước chân dồn dập khác lại vang lên.

Tổng giám đốc Tề, Tổng giám đốc Tề quay lại sao? Hoa Hồ Điệp sung sướng mở mắt. Thì ra là An Húc Dương.

Anh ta đang ôm “chú bé” quay trở lại, bước đi lão đảo, sắc mặt tái nhợt.

Thấy chưa! Mình đoán không sai mà, An Húc Dương sẽ sớm biết được nói dối có hại cho sức khỏe, thể xác và tinh thần như thế nào.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hổ Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Gần Mực Thì Đen

“Cậu sao vậy? Sao đã quay về rồi?” Biết được thân phận thật của An Húc Dương, Hoa Hồ Điệp chẳng kiêng kỵ nhìn dáng vẻ nhếch nhác của anh chàng cười nghiêng ngả.

An Húc Dương đưa tay gạt vài sợi tóc dài bết trên trán, tức giận trừng mắt với Hoa Hồ Điệp:

“Buồn cười lắm hả?”

“Không, không buồn cười!” Hoa Hồ Điệp muốn nhịn mà không nhịn được, phì một tiếng, lại một lần nữa cười âm lên. Đúng là đáng thương!

“Hoa Hồ Điệp!” An Húc Dương nghiêng răng nghiêng lợi quát. Anh biết dáng vẻ mình lúc này khổ sở thế nào, không cần thận ngày mai còn có thể trở thành chủ đề trên các báo, nhưng cũng không cần cười nhạo anh trắng trợn vậy chứ!

“Khụ, khụ, thế, rốt cuộc cậu bị làm sao?” Hoa Hồ Điệp khuôn mặt đỏ lựng vì cố nhịn cười, đồng cảm hỏi. Đồng thời tự nhủ: Cho người ta chút thể diện đi, dù gì người ta cũng là hình tượng đại diện của công ty mà.

An Húc Dương trợn mắt, lườm Hoa Hồ Điệp, im lặng một lúc lâu rồi nói:

“Chắc cậu cũng có nghe nói, gần đây lịch trình của tôi kín mít, tôi định đợi thời gian bận rộn này qua đi sẽ tìm cô ấy để nói chuyện nghiêm túc. Nhưng hôm nay nghe nói cô ấy bị giám đốc phạt, phải ở lại tăng ca

một mình, lúc đi ngang qua đây nhìn thấy đèn trong văn phòng vẫn còn sáng, không kiềm chế được tôi mới bước vào. Không ngờ... Ngày mai, tôi phải bay sang Anh chụp ảnh, có lẽ một tháng sau mới về, có vài lời tối nay tôi nhất định phải nói cho cô ấy hiểu”.

“Hai người đi lâu như vậy là vẫn chưa giải thích được rõ ràng sao?” Hoa Hồ Điệp nghi ngờ, vậy này giờ bọn họ làm gì.

An Húc Dương nhìn Hoa Hồ Điệp trong ánh mắt hiển hiện ý: “Đâu phải cậu không hiểu cô ấy chứ”. Hoa Hồ Điệp giật mình, quả nhiên có người bị lừa. Nhưng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì chứ? Hoa Hồ Điệp cực kỳ tò mò.

“Làm thế nào để liên lạc với cô ấy?” An Húc Dương hỏi.

Hoa Hồ Điệp chợt hiểu, hoá ra An Húc Dương quay lại vì nguyên nhân này!

Đôi mắt Hoa Hồ Điệp thoáng đảo rất nhanh, người ta nói “gần mực thì đen”, anh chàng đã sớm không còn là Hoa Hồ Điệp gốc nghề của năm xưa rồi, hơn nữa đi theo Kỷ Hiểu Nguyệt từ đó đến giờ cũng học được không ít tật xấu!

“Chịu thôi”. Hoa Hồ Điệp nhún vai, cố ý “thừa nước đục thả câu”.

“Hoa Hồ Điệp!” An Húc Dương quát lớn.

“Giờ tôi bận lắm, người như tôi có một tật xấu là hễ bận thì cái gì cũng quên sạch”. Hoa Hồ Điệp ngồi trước máy tính giả bộ nghiêm túc làm việc, trong lòng thầm tính, thật ra công việc này cũng đơn giản, chỉ cần gõ hết chỗ tài liệu này là xong, anh chàng nhớ Bạch Sùng Tước có tài đánh máy rất nhanh!

Quả nhiên, An Húc Dương nhìn lướt qua đồng tài liệu, do dự một chút:

“Để tôi giúp cậu”.

“Không phải là giúp tôi, mà là giúp Hiếu Nguyệt”. Hoa Hồ Diệp cười tủm tỉm nói.

An Húc Dương tức giận quyết ghi món nợ này với Hoa Hồ Diệp trong lòng:

“Nói đi. Làm sao để liên lạc được với cô ấy?”

“Được rồi, nể tình cậu thành tâm như vậy, tôi nói cho cậu biết một con đường tắt”. Hoa Hồ Diệp bí ẩn vươn người tới gần An Húc Dương nói:

“Lúc cậu tìm cô ấy khắp nơi mà không thấy, điện thoại cũng không gọi được, cậu phải đến Chân Linh Thần Giới, cô ấy nhất định sẽ ở đó!”

“Chân Linh Thần Giới”?

Chân Linh Thần Giới.

Tề Hạo đang “ôm cây đợi thỏ”. Tối nay, hệ thống có một nghiệm vụ với phần thưởng rất lớn, Tế Nguyệt Thanh Thanh chắc chắn sẽ đăng nhập.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, Tế Nguyệt Thanh Thanh đã đăng nhập.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đó Không Phải Là Loạn Luân Sao?

“Đến Kỳ Lân Cốc”. Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa lên mạng lập tức nhận được “lệnh triệu tập” của Phong Diệp Vô Nhai.

Kỳ Lân Cốc là địa điểm làm nhiệm vụ hôm nay. Lúc Tế Nguyệt Thanh Thanh cười hạc tiên bay đến, Kỳ Lân Cốc đã chật kín người.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tế Nguyệt, cậu lên rồi à! Nghe Một Con Rồng nói, hôm nay cậu bị giám đốc phạt nên phải ở lại tăng ca hả?”

Tiểu Đậu Tử: “Bọn mình còn tưởng cậu không lên được chứ!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh gửi lên một icon khuôn mặt tươi cười. Hôm nay tâm trạng của cô rất tốt, công việc đã có người làm thay, hơn nữa những ức chế trong lòng nhiều năm nay cuối cùng cũng được xả!

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Tế Nguyệt, cậu lên mạng thì tốt rồi, cậu nói Phong Diệp nhận bọn mình làm đồ đệ đi”.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Đúng đấy, đúng đấy, nhiệm vụ trong Kỳ Lân Cốc nếu là sự phụ và đồ đệ cùng nhau hoàn thành, phần thưởng có thể tăng gấp đôi!”

(Mãng Mộc Sau Mưa nói ngoài lề: “Ha ha! Sau này Phong Diệp Vô Nhai chính là sư phụ của bang chủ Bang Không Tưởng, để xem còn ai dám đến tranh bãi đánh quái với ta nào!”)

Tiểu Đậ Tử: “Đúng vậy, đúng vậy, Tể Nguyệt, cậu giúp bọn mình được không?”

Tể Nguyệt Thanh Thanh: >_

Thân phận cô hiện giờ của cô là đồ đệ của Phong Diệp Vô Nhai, cũng vì biết phần thưởng cho nhiệm vụ ngày hôm nay sẽ tăng gấp đôi nên cô mới vội vàng chạy về nhà đăng nhập vào chơi. Trò chơi này ngay từ đầu đã quy định, một người chỉ có thể nhận tối đa ba đồ đệ. Nếu đáp ứng nguyện vọng của ba người kia, vậy cô thì sao?

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tể Nguyệt, nhường Phong Diệp Vô Nhai cho bọn mình một lần đi, cậu có thể cùng anh ấy hoàn thành nhiệm vụ khác mà!”

Tể Nguyệt Thanh Thanh: “Nhiệm vụ khác hôm nay là nhiệm vụ gì thế?”

Mãng Mộc Sau Mưa: “Nhiệm vụ phu thê! Nếu là vợ chồng mới cưới được gấp đôi phần thưởng đấy”.

Tể Nguyệt Thanh Thanh: >__

Tiểu Đậ Tử: “Đúng vậy, đúng vậy, hay các cậu đi làm nhiệm vụ vợ chồng thôi, để nhiệm vụ thầy trò lại cho bọn mình!”

Cô nàng tiếp tục không nói gì. Vì nhiệm vụ mà kết hôn sao? Tể Nguyệt Thanh Thanh kiên quyết: SAY NO!

Không ngờ một người vốn không mấy khi chịu mở mồm như Phong Diệp Vô Nhai lại gõ lên hai chữ: “Có thể”.

Cái, cái gì? Có thể cái gì? Kỳ Hiểu Nguyệt phút chốc đờ đẫn. Hai chữ từ trên trời giáng xuống làm cô nàng choáng váng. Vừa lúc đó, Phong Diệp

Vô Nhai lại gửi đến một câu khác:

“Tôi không để ý đâu”.

Mẹ kiếp! Lần này, Kỳ Hiếu Nguyệt hiểu rồi!

Gì mà không ngại chứ! Ai thèm lấy hãnh ta hả? Hãnh ta không để ý gì chứ? Cô vẫn còn chưa muốn cưới đâu!

Tế Nguyệt Thanh Thanh gửi lên một loạt icon giận dữ, nhưng rồi cô nhanh chóng nhận ra sự tồn tại của mình bị bỏ qua một cách phũ phàng. Kênh Thế Giới đang chuyển mình!

Thanh Phong Bất Tương Thức: “Phong Diệp Vô Nhai, nhận luôn cả tôi đi!”

Cô Dâu Nhỏ: “Nhận cả tôi nữa! Nhận cả tôi nữa!”

Ngày Kia “Sư phụ! Xin nhận của đồ đệ một lạy!”

Quần Của Ta Mất Rồi: “Mẹ kiếp! Nhận một mình lão tử thôi! Nhận một mình lão tử thôi!”

Cô Dâu Nhỏ: “Anh trai khoả thân ời, anh mặc quần vào trước đi!”

...

Hiển nhiên, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng lựa chọn cách hiểu hai chữ “Có thể” theo tầng nghĩa khác: Phong Diệp Vô Nhai chắc chắn sẽ thu nhận đồ đệ khác ngoài Tế Nguyệt Thanh Thanh!

Vì thế, tất cả mọi người nhất loạt bị kích động!

Thế giới lập tức âm ỉm sục sôi.

Vì thế, lời nói của Tế Nguyệt Thanh Thanh sớm bị cuốn đi không chút tằm tích.

Kỷ Hiểu Nguyệt ôm một bụng tức không chỗ trút giận, chỉ có thể nổi điên rời mạng, cáu bẳn lấy bánh quy ra cắn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cứ bỏ đi như vậy thì lợi cho kẻ nào đó quá, vì thế cô nàng quyết định đăng nhập lần nữa.

Cùng lúc ấy, có kẻ cảm thấy vô cùng kỳ lạ khi bị bắt đến công ty tăng ca. Rốt cuộc Nhiếp Phong không hiểu vì chuyện gì mà Tế Hạo lại từ bỏ những “mỹ nữ ngon lành” trong bữa yến tiệc xa hoa của nhà họ Bạch để chạy về đối mặt với chiếc máy tính trong văn phòng lạnh lẽo. Việc này đúng là cực kỳ bất thường!

Vì thế, Nhiếp Phong tò mò tiến lại gần xem trò vui, anh lập tức bị hai chữ “Có thể” của Phong Diệp Vô Nhai gây sốc, phải uống một ngụm nước để lấy lại bình tĩnh.

“Không phải cậu thật sự muốn kết hôn với thần tiên tỷ tỷ đấy chứ?” Dù chỉ là game nhưng như vậy không phù hợp chút nào với phong cách của Tế Hạo! Người như cậu ta sao có thể bàn việc kết hôn với người khác được?

Một tay Tế Hạo chống cằm, ngón tay thon dài hơi nâng lên, nhịp nhịp gõ, ánh mắt sâu thẳm lộ ra vài phần xấu xa, dưới ánh đèn văn phòng, gương mặt điển trai càng thêm gợi cảm, hấp dẫn:

“Cậu có tưởng tượng được không? Phía bên kia máy tính, hẳn là có người đang tức đến sùi bọt mép, không phải như vậy rất buồn cười sao?”

“Khụ... khụ... khụ...” Bị sặc thật rồi!

“Thú vị không?” Tế Hạo hào hứng nhìn tài khoản Tế Nguyệt Thanh Thanh trong game sáng lên rồi lại tối đen xám xịt. Xem ra cô nàng đang tức

giận đến phát điên, lên mạng rồi lại rời mạng liên tục. Thú vị thật!

Nhiếp Phong quyết định im lặng không nói gì, rồi liếc mắt sang tỏ vẻ khinh thường. Thú vị cái con khi! Nhìn thôi đã thấy nhàm chán rồi, chưa bao giờ thấy cậu vô vị như lúc này. Lúc nào cũng dán mắt vào máy tính rồi suy nghĩ linh tinh! Bớt chút thời gian chơi game có phải đã “câu được một mẻ lớn” toàn mỹ nữ rồi không!

Nhiếp Phong hoài nghi nhìn Tề Hạo, rồi quay sang nhìn tải khoảng lúc sáng lúc tối trên màn hình. Nghẹn lời!

Dù sau khi được cải tiến, hình tượng và trang phục của các nhân vật trong game đều được nâng cấp hoàn toàn, nhưng mỹ nữ trong game có đẹp thế nào cũng không thể sánh bằng mỹ nữ ngoài đời thực. Không biết Tổng giám đốc Tề đã tu luyện trình độ “ảo – thực hợp nhất” đến cấp độ nào? Chỉ sợ rồi lại không theo kịp bước tiến của thời đại, cứ mãi là một người phàm!

Thủ phạm của vụ âm ỹ trên kênh Thế Giới, Măng Mọc Sau Mưa, Bánh Trôi Tròn Tròn và Tiểu Đậ Tử lại đang trong tình trạng nóng nảy, liều mình dùng lời nói để che kín khung tán gẫu.

Tiểu Đậ Tử: “Bọn tôi đến bái sư trước rồi!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Không được âm ỹ! Đại Thần chỉ nhận bọn tôi làm đồ đệ thôi!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Không được âm ỹ! Đại Thần chỉ nhận bọn tôi làm đồ đệ thôi!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Không được âm ỹ! Đại Thần chỉ nhận bọn tôi làm đồ đệ thôi!”

...

Hệ thống: “Người chơi Bánh Trôi Tròn Tròn nói quá nhiều lần một câu giống nhau, cấm phát ngôn một giờ”.

Mãng Mọc Sau Mưa: “Đại Thần là của bọn tôi!”

Thế giới phút chốc im lặng trong vài giây.

Mãng Mọc Sau Mưa nhanh chóng phát hiện mình vì quá kích động nên đang thiếu mất từ quan trọng, vội vàng gửi lên kênh một câu khác: “Đại Thần là sư phụ của bọn tôi! Anh ấy chỉ đồng ý thu nhận bọn tôi thôi! Không đến lượt mấy người đâu! Đừng có vọng tưởng tiếp tục tranh giành!”

...

Tiểu Đậ Tử: “Đại Thần! Anh thu nhận bọn em đi!”

Trong cảnh hỗn loạn ấy, trên đầu Phong Diệp Vô Nhai hiện một câu:

“Sư mẫu của mấy người vẫn chưa đồng ý mà”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa lên mạng lập tức bị dòng thoại này đập vào mắt.

Sư mẫu...

Kỷ Hiếu Nguyệt đặt tay lên bàn phím nghiêng răng nghiêng lợi.

Người ta vẫn nói “Đỏ tình đen bạc”, cô bây giờ có được xem là ngoài đời đặc ý, trong game bị một tên Đại Thần chèn ép không?

Tế Nguyệt Thanh Thanh còn chưa kịp phát biểu ý kiến, Mãng Mọc Sau Mưa, Bánh Trôi Tròn Tròn và Tiểu Đậ Tử đã dồn dập gửi tin đến.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Tế Nguyệt, mau kết hôn đi thôi!”

Mãng Mọc Sau Mưa: “Tế Nguyệt, đồng ý lấy anh ấy đi!”

Tiểu Đâu Tử: “Sư mẫu, vì tiền đồ của bọn mình, cầu xin cậu đấy!”

Ngày Kia “Sư mẫu, mau đồng ý đi để bọn tôi cũng có thể bá sư!”

Thanh Phong Bất Tương Thức: “Mau trả lời đồng ý đi, Tế Nguyệt, đừng lề mề nữa!”

...

Mãng Mộc Sau Mưa: “Đừng có mà tranh giành với bọn ta! Phong Diệp chỉ đồng ý thu nhận bọn ta làm đồ đệ thôi, người bình thường mau tránh ra đi!”

Ngày Kia “Người có ý gì? Tân thủ muốn bị chém phải không?”

...

Đám người kia chỉ vì một câu nói của Phong Diệp Vô Nhai mà nổi cơn sóng gió, khơi mào trận hỗn chiến giữa ba giới!... Đúng là yêu nghiệt!

Hiếu Nguyệt trợn mắt nhìn khung tán gẫu đang bị đẩy lên nhanh một cách kinh hoàng – Bà con ơi, từ thầy trò trở thành vợ chồng không phải là loạn luân sao?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hửu Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tân Thủ Đòi Cướp Bà Xã Của Đại Thần!

Trong khi đó Phong Diệp Vô Nhai đang rất bình tĩnh, yên lặng đứng trên cao nhìn xuống Tử Y Nữ Hiệp, như thể phía dưới có xảy ra một trận hỗn chiến thế nào cũng không liên quan đến anh!

Tế Nguyệt Thanh Thanh muốn bình tĩnh nhưng lực bất tòng tâm, kênh Bạ Bè của cô sắp phát nổ đến nơi rồi.

Tất cả đều khuyên cô mau lấy Phong Diệp đi!

Đám người này thật không có nghĩa khí! Cứ đến lúc quan trọng là đem cô đi bán! Tình chiến hữu bao lâu thật không bằng một câu của tên Phong Diệp Vô Nhai kia! Cô vốn không tán thành việc kết hôn làm nhiệm vụ, nhưng cái tên Phong Diệp Vô Nhai kia còn cố tình buông một câu: “Tôi không để ý đâu!”

Nếu cô cứ như vậy lấy Phong Diệp Vô Nhai thì sau này còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa. Nhưng, giờ cô có nói không đồng ý hình như đã không còn tác dụng thì phải. Phong Diệp Vô Nhai đã kích động cả thế giới biến thành thuyết khách của mình rồi!

Rời mạng sẽ bị nghi là trốn tránh, thật rất không “nữ hiệp”, lại vô cùng mất mặt! Huống chi cổ nhân có câu: “Trốn được hoà thượng, chạy sao khỏi miếu”.

Nhưng không rời mạng thì lời nói của cô lúc này liệu có ai buồn quan tâm.

Tử Y Nữ Hiệp tay cầm Ngọc Tiêu còn chưa biết nên làm thế nào, đột nhiên một tân thủ với nickname là Lộ Tùng Kim Dạ Bạch bất ngờ gọi tên Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Lộ Tùng Kim Dạ Bạch: “Tế Nguyệt Thanh Thanh, anh biết em đang ở đây. Anh biết em trách anh, dù em đối xử với anh thế nào, anh cũng không trách em, chỉ xin em hãy nghe anh nói!”

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tế Nguyệt, có người đang tìm cậu đấy. Hẳn ta là ai vậy?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Không biết”.

Lộ Tùng Kim Dạ Bạch? Cô thật sự không biết là ai.

Nhưng... Đợi chút! Bạch... Bạch Sùng Tước?

An Húc Dương điên thật rồi, anh ta dám chạy lên đây làm loạn, không sợ ngày mai báo chí “quây” sao?

Thiên Vương đang nhập diễn đàn game thổ lộ tình cảm! Tin tức này đủ làm chấn động toàn cầu cũng nên. Nhưng, thế giới game cũng đủ chấn động lắm rồi.

Ôi trời! Một tân thủ lại dám chạy tới đòi cướp bà xã của Đại Thần! Đúng là không muốn sống nữa!

Lộ Tùng Kim Dạ Bạch: “Năm xưa anh ra đi không lời từ biệt vì tối hôm đó nhà anh bị cháy khiến toàn thân anh bị bỏng. Sau đó anh được người nhà đưa ra nước ngoài phẫu thuật cấy ghép da. Đến khi trở về tìm em thì cả nhà em đã chuyển đi rồi!”.

Thế giới phút chốc lặng như tờ, nhường lại toàn bộ không gian cho Lộ Tùng Kim Dạ Bạch.

Kỷ Hiểu Nguyệt run rẩy khoé môi nhìn kênh Thế Giới một giây trước còn đang sôi sục tranh luận trong nháy mắt đã lặng như tờ. Lòng mảy Tề Hạo từ từ nhúu lại.

Lộ Tùng Kim Dạ Bạch: “Anh đã nghĩ đến việc đi tìm em, nhưng biển người bao la, anh thật không tìm được. Dù vẫn chưa nhận được câu trả lời chính thức từ em, nhưng trong lòng anh, từ đó cho đến tận bây giờ đã coi em là bạn gái duy nhất của anh”.

Kỷ Hiểu Nguyệt im lặng nhìn màn hình. Đúng là từ trước đến giờ An Húc Dương không hề có bất kỳ scandal tình ái nào.

Lộ Tùng Kim Dạ Bạch: “Ngày mai, anh phải sang Anh, có lẽ một tháng nữa mới về. Anh biết, anh không nên vội vàng tìm em như vậy. Có lẽ nên đợi sau khi từ Anh về, anh sẽ có nhiều thời gian để giải thích mọi chuyện với em hơn, để cầu xin em tha thứ. Nhưng anh không kiềm chế được bản thân mình. Vậy nên anh mới lên đây muốn nói với em một điều. Trong lòng anh, em là duy nhất!”.

Cả thế giới một lần nữa đột ngột chìm trong yên lặng.

Lộ Tùng Kim Dạ Bạch: “Tế Nguyệt Thanh Thanh, Tế Nguyệt Thanh Thanh, em còn trên mạng không? Em đang ở đâu, anh sẽ đến tìm em!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh phút chốc tối sầm mặt.

Một lúc sau...

Màn thổ lộ của An Húc Dương khiến thế giới bùng lên những làn sóng đồng cảm.

“Thật là cảm động!”

“Tế Nguyệt, cô tha thứ cho cậu ấy đi!”

“Thật là một anh chàng đa tình! Những người như vậy giờ tuyệt chủng cả rồi!”

...

Cuối cùng cũng có người nhắc đến một vấn đề rất hiện thực:

“Vậy Phong Diệp Vô Nhai thì sao?”

Thế giới lại bùng lên cuộc tranh luận mới!

“Cướp cô dâu! Cướp cô dâu!”

“Tranh bà xã với Phong Diệp Vô Nhai, tên tân thủ này không phải muốn tìm đến cái chết sao?”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Lại Giã Chân Lên Giới Hạn

Mãng Mộc Sau Mưa (cẩn thận, nhẹ nhàng hỏi Phong Diệp Vô Nhai):
“Đại Thần, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Hai chữ “Chúng ta” của Mãng Mộc Sau Mưa khiến Tề Hạo cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Trên đầu Phong Diệp Vô Nhai hiện lên một câu rất thản nhiên: “Nếu sư mẫu của các cậu không đồng ý thì thôi vậy”.

Gì mà “thôi vậy”? Phong Diệp Vô Nhai khó khăn lắm mới đồng ý thu nhận đồ đệ, làm sao có thể cứ vậy mà thôi được.

Mãng Mộc Sau Mưa, Bánh Trôi Tròn Tròn và Tiểu Đậ Tử lén lút, bí mật thương lượng với nhau, rồi cùng rời khỏi Kỳ Lân Cốc. Phải xử lý cái tên Lộ Tùng Kim Dạ Bạch kia thôi, để hã ta vĩnh viễn không ra khỏi được Tân Thủ Thôn, tránh làm vương bận nơi này!

Nhìn ba người họ phi như bay đến Tân Thủ Thôn, Tề Hạo nở nụ cười tà ác.

Trên kênh Thế Giới mọi người vẫn đang sôi sục bàn luận.

Có người ủng hộ Lộ Tùng Kim Dạ Bạch cướp cô dâu, có người lại ủng hộ Phong Diệp Vô Nhai giết tình địch và có cả người khuyên Tế Nguyệt Thanh Thanh nên cân nhắc. Nhưng đại đa số đều ủng hộ Phong Diệp Vô Nhai. Ai bảo người ta lợi hại chứ! Không thể trêu chọc được!

Tế Nguyệt Thanh Thanh vẫn tiếp tục im lặng.

Kỷ Hiểu Nguyệt không ngờ năm đó Bạch Sùng Tước biến mất là do bị bóng, lại càng không ngờ anh phải phẫu thuật chỉnh hình. Thật ra Bạch Sùng Tước của ngày ấy đã là một hot boy của trường, không hề thua kém An Húc Dương bây giờ. Nếu phải phẫu thuật ghép da... vậy năm đó anh bị thương nặng lắm sao?

Đúng lúc này, Lộ Tùng Kim Dạ Bạch đột ngột im lặng.

An Húc Dương nhìn thấy hệ thống liên tục thông báo:

“Mãng Mộc Sau Mưa sử dụng đại hình Ma Phục Tán với bạn, bạn không thể nói chuyện trong năm giờ”.

“Tiểu Đậu Tử sử dụng đại hình Ma Phục Tán với bạn, bạn không thể nói chuyện trong năm giờ”.

“Bánh Trôi Tròn Tròn sử dụng đại hình Ma Phục Tán với bạn, bạn không thể nói chuyện trong năm giờ”.

“Phong Diệp Vô Nhai sử dụng đại hình Ma Phục Tán với bạn, bạn không thể nói chuyện trong mười giờ”.

An Húc Dương chỉ có thể trơ mắt ngồi nhìn Lộ Tùng Kim Dạ Bạch vừa hồi sinh lại bị người khác giết chết trên màn hình, tử vong liên tục...

Mãng Mộc Sau Mưa (vừa chém người vừa nói chuyện): "Tế Nguyệt, vất vả lắm bọn mình mới đợi được Phong Diệp đồng ý thu nhận đồ đệ, cơ hội ngàn năm có một! Cậu mau giúp bọn mình đi!"

Tiểu Đậu Tử: “Đúng vậy Tế Nguyệt, coi như cậu giúp bọn mình, lấy Phong Diệp đi, người ta rất tốt mà!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Tế Nguyệt, cậu mà không đồng ý lấy Phong Diệp thì đúng là không biết nghĩ! Phân tốt không nên để chảy sang ruộng nhà người khác!”

Kỷ Hiểu Nguyệt trong lòng có chút rối loạn, không còn tâm trạng để làm nhiệm vụ, chỉ đáp gọn một câu: “Nói sau đi!” rồi rời mạng.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Có vẻ cái tên Bạch gì đó ảnh hưởng rất lớn tới Tế Nguyệt”.

Tiểu Đẩu Tử: “Không phải Tế Nguyệt thích hẳn ta đấy chứ?”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Có cần phải tiếp tục giết nữa không?”

Mãng Mộc Sau Mưa: “Giết! Vì sư phụ!”

Tuyệt đối không thể để cái tên Lộ Tùng Kim Dạ Bạch rời khỏi Tân Thủ Thôn! Tuyệt đối không thể để hẳn ta trở thành chướng ngại vật cản trở Phong Diệp Vô Nhai!

Nhìn thấy hình ảnh Tế Nguyệt Thanh Thanh mờ đi, sắc mặt Tề Hạo bất thường u ám. Dù động cơ không được trong sáng lắm... và anh cũng không thật sự muốn kết hôn, anh chỉ biết, nếu làm vậy cô sẽ rất tức giận, mà sự tức giận của cô lại là niềm vui của anh. Nhưng rốt cuộc sau cùng cô lại từ chối anh vì một người đàn ông khác. Thật đáng ghét!

Giỏi lắm! Kỷ Hiểu Nguyệt!! Cô dám giẫm chân lên giới hạn của tôi cơ đấy!

Nhiếp Phong lặng lẽ rút lui. Anh không nhìn thấy gì hết, tuyệt đối không nhìn thấy gì hết!

Anh chưa từng thấy Tổng giám đốc Tề đẹp trai, phong lưu, ai gặp cũng yêu mà cầu hôn lại thất bại bao giờ, đã vậy lại còn bị đá "trước toàn

thế giới"! Anh thật sự không nhìn thấy gì hết, cả thế giới có thể làm chứng!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hiếu Nguyệt! Các Cậu Đang Sống Chung Sao?

Sáng hôm sau, Kỳ Hiếu Nguyệt đến công ty thật sớm để nghiệm thu kết quả công việc đêm qua. Hoa Hồ Điệp vừa đi vừa hắt hơi phía sau Kỳ Hiếu Nguyệt.

Kỳ Hiếu Nguyệt đáng ghét! Đêm qua, anh chàng sợ Kỳ Hiếu Nguyệt không vui nên có lòng tốt mua đồ ăn khuya và rượu đến an ủi vì anh chàng biết, mỗi khi tâm trạng không vui, Hiếu Nguyệt đều uống rượu mặc dù tửu lượng của cô nàng kém không còn gì để nói.

Kết quả, hai kẻ không uống rượu giỏi mà cũng chẳng biết uống rượu, say tuý lúy, nằm ngả nghiêng trên sô pha. Giận nhất là, Kỳ Hiếu Nguyệt thừa dịp Hoa Hồ Điệp ngủ say, không chút lương tâm đá anh chàng ngã xuống sàn nhà.

Ôi, cái sàn nhà lạnh như băng ấy... Kết quả, Hoa Hồ Điệp bị cảm! Thế mới nói, người có lòng tốt chưa chắc đã được báo đáp!

Tài liệu trên bàn rất nhiều nhưng đã được sắp xếp gọn gàng, văn bản đánh máy vẫn còn hơi ấm, An Húc Dương chắc mới đi chưa lâu. Phía trên tập tài liệu có dán một mảnh giấy nhỏ:

"Nguyệt, đợi anh về. Tước".

Trong lòng Kỳ Hiếu Nguyệt bỗng cảm thấy vô cùng xúc động.

Tước.

Cái tên trước đây đối với cô đã từng rất quen thuộc. Cô ngỡ rằng, theo dòng chảy của thời gian, mọi thứ rồi sẽ trở nên xa lạ. Không ngờ, khi lần nữa đối mặt với nó, những cảm xúc trong cô vẫn vẹn nguyên như thửa nào.

"Haizzz, thật ra Bạch Sùng Tước cũng rất tốt, đẹp trai, nhiều tiền lại chung tình. Đúng là hàng hiếm trên đời! Ngoài Tổng giám đốc Tề ra, không ai có thể so sánh với cậu ta được!" Hoa Hồ Điệp vừa sắp xếp tài liệu vừa thở dài.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bà "phù thủy già" thật là nhẫn tâm, giao cho Kỷ Hiểu Nguyệt bao nhiêu việc. Có cho người ta sống nữa không?

"Hoa Hồ Điệp, nếu cậu còn tiếp tục nhắc đến người kia nữa, có thể cậu sẽ biến mất đấy!" Kỷ Hiểu Nguyệt đã ghi tạc trong lòng bài học lần trước. Cô sẽ không bao giờ gọi Tề Hạo hoặc Tổng giám đốc nữa. Thay vào đó phải gọi là "người kia".

Cô hận người kia thất xương! Chỉ vì anh ta mà cô phải làm cả đống việc! Cứ gặp "người kia" thế nào cô cũng gặp xui xẻo!

Hoa Hồ Điệp rất muốn mở miệng bênh Tổng giám đốc Tề, nhưng vì hắt hơi mấy cái liên tục nên không thể diễn đạt được ý kiến như mình mong muốn, chỉ có thể khua tay phản đối!

Bực mình quá!

"Này, cậu không sao chứ?" Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn Hoa Hồ Điệp hắt hơi liên tục, trong lòng có chút áy náy.

"Cậu nói thử xem! Có ai vô lương tâm như cậu không, đá mình xuống sàn nhà! Cậu..." Hoa Hồ Điệp chưa chỉ trích xong đã hắt hơi thêm cái nữa.

"Được rồi, được rồi, lát nữa mình đưa cậu đi gặp bác sĩ". Kỷ Hiểu Nguyệt vỗ lưng Hoa Hồ Điệp an ủi.

Tiểu Mai vừa đến văn phòng, trợn mắt khi nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

Hả? Há? Há? Đá xuống sàn nhà? Vậy trước đó ngủ ở đâu?

Thời tiết mấy hôm nay rất nóng, vậy mà Hoa Hồ Điệp không thay đồ cũ mà vẫn mặc bộ đồ quần áo ngày hôm qua!

Tin "hot"! Đúng là tin "siêu hot"!

"53. Hiếu Nguyệt! Các cậu đang sống chung sao?" Tiểu Mai kinh hoàng kêu lên.

Kỷ Hiếu Nguyệt và Hoa Hồ Điệp cùng giật mình quay lại.

Kỷ Hiếu Nguyệt vốn đã quen với những lời ong tiếng ve nói công sở, liền bình tĩnh nhún vai, tỏ vẻ không muốn giải thích.

Nhưng Hoa Hồ Điệp lại căng thẳng đến mức suýt nhảy dựng lên. Bởi anh chàng vừa nhìn thấy một bóng người cao lớn đang từ thang máy bước ra.

Ôi! Tổng giám đốc! Hôm nay Tổng giám đốc đi làm sớm thật đấy! A... a! Tổng giám đốc đang đi đến chỗ bọn họ! A... a... a! Anh chàng hạnh phúc quá! Sớm thế này đã được nhìn thấy Tổng giám đốc rồi! Linh hồn bé nhỏ của Hoa Hồ Điệp không ngừng gào thét ầm ĩ.

"Này, đồ không thể ăn bậy, lời không thể nói liều! Bọn mình không có gì hết!" Hoa Hồ Điệp gần như hét lên biện minh.

Ôi... ôi, Tổng giám đốc Tề ời, anh ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm, tôi rất trong sáng đấy! Tiểu Mai không hề biết rằng sau lưng cô nàng, sắc mặt Tổng giám đốc đang ngày càng u ám, cô tiếp tục la hét, thoả mãn sở thích "bà tám" của mình:

"Tôi nghe thấy cả rồi! Hai người còn định lừa tôi hả? Quần áo hôm qua cậu mặc đến giờ chưa thay. Hẳn là cậu đã qua đêm ở nhà Hiếu Nguyệt, đúng không?"

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hieu Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Bối Lòng Tìm Vết

Hoa Hồ Điệp tức giận. Vu khống! Vu khống trắng trợn!

"Không phải! Giữa bọn tôi tuyệt đối không xảy ra chuyện gì hết! Hôm qua Hiếu Nguyệt không vui nên tôi mới đến an ủi cô ấy. Tôi ngủ ở trên sàn, cậu đừng có nói lung tung!" Hoa Hồ Điệp ra sức bào chữa, giọng nói càng ngày càng lớn.

Sắc mặt Tổng giám đốc Tề hình như rất tệ!

Tiểu Mai cuối cùng cũng nhận ra sự bất thường, cô nàng quay đầu, nhìn theo ánh mắt của Hoa Hồ Điệp... rồi sợ hãi rụt cổ, đi về chỗ ngồi của mình. Đúng lúc này, người trong công ty cũng bắt đầu lục tục đến.

Tổng giám đốc lần đầu tiên đi kiểm tra sớm, may mà không ai đến muộn!

Tề Hạo nhìn khuôn mặt giả vờ vô tội, chăm chú làm việc của Kỷ Hiếu Nguyệt, ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Nhất là khi nhìn thấy mảnh giấy nhỏ mờ ám trên mặt bàn của cô, ánh mắt anh càng thêm giá lạnh.

Vì sao anh lại có cảm giác tức giận như khi đồ vật của mình bị người khác dòm ngó nhỉ?

"Kỷ Hiếu Nguyệt!" Giọng nói lạnh lùng khiến mọi người toát mồ hôi thay Kỷ Hiếu Nguyệt.

"Có ạ! Tổng giám đốc, chúc anh buổi sáng tốt lành!" Kỳ Hiểu Nguyệt nở một nụ cười xu nịnh. Cô vốn rất ngoan, lại là một nhân viên tốt, không đến muộn, không trốn việc.

"Đây là công việc hôm qua cô phải hoàn thành đúng không?" Tề Hạo nhìn lướt qua tập tài liệu đã được chỉnh sửa xong trên mặt bàn, tìm cách "54. Bối lông tìm vết".

"Đây... à... vâng ạ".

Sao cô cứ có cảm giác bất an thế nhỉ? Như thể mây đen từ bốn phương tám hướng hội tụ về đây vậy.

Thật sự không ổn chút nào!

Hoa Hồ Điệp bên cạnh lại tỏ vẻ đặc biệt khổ sở. Tổng giám đốc Tề từ đầu đến cuối chưa hề liếc nhìn anh chàng một cái nào, hức hức!

"Nhưng đêm qua hình như người ở lại làm việc không phải là cô". Ánh mắt Tề Hạo cuối cùng cũng chuyển sang Hoa Hồ Điệp. Hoa Hồ Điệp đang tự thương hại mình trong nháy mắt sống lại, ánh mắt rạng ngời. Nhưng vừa nhìn thấy tia sáng sắc lạnh trong mắt Tề Hạo, anh chàng lập tức rụt người lại.

Hoa Hồ Điệp cứ mãi bị treo lơ lửng giữa niềm vui và nỗi buồn, cho đến khi Tề Hạo nhắc đến tên anh chàng.

"Hồ Điệp!" Giọng nói của Tề Hạo rất lạnh lùng nhưng đối với Hoa Hồ Điệp lại là một sự ngạc nhiên bất ngờ.

"Có ạ!" Hoa Hồ Điệp phấn chấn tinh thần, lập tức đứng thẳng dậy.

"Tối qua cậu đã ở đây". Tề Hạo khẳng định.

Hoa Hồ Điệp thành thật trả lời: "Vâng!" Rồi tiếp tục đứng thẳng. Đang khổ sở đột ngột quay lại với niềm vui nên trong đầu anh chàng hoàn toàn trống rỗng, không ý thức được lực sát thương bọc đường trong câu nói của Tề Hạo.

"Nói vậy..." Tề Hạo quay sang nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt. "Đó là việc của cô, nhưng cô lại để người khác làm thay?"

"Hả?" Hoa Hồ Điệp như người trong mộng giật mình tỉnh giấc. Tổng giám đốc Tề vĩ đại đang nói gì vậy?

Kỷ Hiểu Nguyệt thực muốn bóp chết Hoa Hồ Điệp! Cái con người này, bớt lời một chút cậu ta sẽ chết sao?

"Phù thủy già" vừa đến văn phòng không ngờ đã kịp nghe thấy cuộc nói chuyện này. Sắc mặt chị ta trở nên xám xịt, vội vàng chạy tới, nện thành thịch đôi guốc đế dày bình bịch của thập niên tám mươi xuống sàn:

"Kỷ Hiểu Nguyệt! Cô thật không ra làm sao cả!"

"Tổng giám đốc, chuyện này tôi nhất định sẽ xử lý cẩn thận!" Chị ta quản lý nhân viên không nghiêm khiến Tổng giám đốc tức giận rồi! "Phù thủy già" khép nép bước lên trước nói.

Kỷ Hiểu Nguyệt khốn khổ đành giơ đầu chịu trận. "Phù thủy già" lần này nhất định sẽ không để cô được sống yên ổn. Cô biết mà, cứ đụng phải Tề Hoạ là cô gặp toàn vận xui xẻo thôi!

Mọi người nín thở chờ đợi, trong lòng chắc chắn biết lần này Kỷ Hiểu Nguyệt sẽ bị phạt thê thảm lắm! Ai bảo để Tổng giám đốc tóm được!

"Không cần đâu". Giọng Tề Hạo nhẹ nhàng hơn.

"Trên tầng vừa có một nhân viên tạp vụ mới nghỉ, cô lên tầng 48 đăng ký đi".

Hả? Không đuổi việc à? Lên tầng 48 sao?

"Phù thủy già" cùng tất cả mọi người há hốc miệng nói không nên lời. Khoé miệng Kỳ Hiểu Nguyệt khẽ co giật, nhìn chăm chăm vào gương mặt kiêu ngạo của Tề Hạo, cô rất... rất... rất muốn cắn chết anh ta! Lấy việc công báo thù riêng, anh ta đang lấy việc công báo thù riêng đây mà!

Tề Hạo nhìn dáng vẻ ngạc nhiên đến tròn mắt há mồm của Kỳ Hiểu Nguyệt, đột nhiên cảm thấy rất thoải mái.

"Hồ Điệp, giúp cô ấy thu dọn đồ đạc, lên tầng, ngay lập tức, nhanh lên!" Tề Hạo nói xong nhẹ nhàng quay người bỏ đi.

Hôm nay, thời tiết rất đẹp!

Bỗng một tiếng sấm ầm ầm vang lên ngoài cửa sổ, mọi người cũng cùng lúc bừng tỉnh bước ra khỏi cơn mê.

Khoan đã, làm tạp vụ? Vậy không phải là chân - sai - vặt sao?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Nhất Cự Ly...

Trong văn phòng Tổng giám đốc, Tề Hạo vui vẻ nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Bất ngờ Kỷ Hiếu Nguyệt như một đầu tàu xông thẳng vào văn phòng, liếc qua cũng biết cô nàng đến đây tìm cách chống đối. Vì thế, trước khi Kỷ Hiếu Nguyệt kịp mở miệng, Tề Hạo đã chậm rãi nói:

"Không biết cô có hài lòng với công việc mới này không, nếu hài lòng thì cố gắng làm cho tốt, công ty sẽ không bạc đãi cô. Nếu không hài lòng, cô có thể xin nghỉ. Theo hợp đồng, cô sẽ phải bồi thường cho công ty ba tháng tiền lương".

Kỷ Hiếu Nguyệt nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi đưa ra lựa chọn khó khăn.

"Có điều tôi phải nhắc cô, mức lương ở tầng này cao nhất trong toàn bộ toà nhà. Cô là nhân viên tạp vụ, nếu tính theo hệ số tiền lương trước kia, tiền lương hàng tháng của cô là con số này".

Tề Hạo lấy bút tiện tay viết lên giấy vài con số, giơ lên cho Kỷ Hiếu Nguyệt xem, khoé miệng cô nàng lập tức run run.

"Nếu làm tốt sẽ còn được tăng lương. Căn cứ vào biểu hiện của cô ở công ty lúc trước, tôi có thể bố trí cho cô một máy tính để cô kiêm thêm công việc cố vấn, đưa ra ý tưởng phát triển cho Bộ phận Khai thác game. Nếu đề xuất tốt sẽ được hưởng hoa hồng. Tôi nhớ lúc trước chúng ta đã có

thoả thuận miệng, cô sẽ được hưởng 1% tiền thưởng cuối năm, đương nhiên nếu cô muốn nghỉ, cứ tự nhiên". Tề Hạo nhẹ nhàng phất tay.

Kỷ Hiểu Nguyệt nuốt nước miếng ừng ực, nuốt luôn cả nỗi oán hận đang sôi sục trong lòng.

Suýt chút nữa cô quên mất, cô vẫn còn 1% lợi nhuận. Nếu giờ nhất thời chọn nghĩa khí mà từ bỏ công việc, vậy thì cô lỗ to rồi. Quan trọng nhất là, cô không thừa tiền để nộp khoản bồi thường ba tháng lương cho công ty!

Thiệt hơn thế nào, đến đũa ngọc cũng chọn được.

"Thế nào? Còn vấn đề gì không?" Tề Hạo thanh thoi nhấp một ngụm cà phê hỏi.

"Không ạ..." Kỷ Hiểu Nguyệt trong lòng không ngừng hận ông trời bất công không có mắt.

"Vậy cô đến đây là để đăng ký?" Tề Hạo nhất quyết không buông tha cơ hội chế giễu cô hồ ly nhỏ.

"... Đúng vậy, thưa Tổng giám đốc". Hiểu Nguyệt uất ức nghĩ: Trời sinh Hạo sao còn sinh Nguyệt?!!

"Tốt lắm, pha cho tôi một tách cà phê đi. Cà phê phải đặc, không đường. Sau này từ từ cô sẽ quen với khẩu vị của tôi". Câu nói cuối cùng của Tề Hạo chứa đầy hàm ý.

Kỷ Hiểu Nguyệt cố gắng kiểm soát biểu cảm trên gương mặt, không tức giận, thật sự không cần tức giận. Cô được tăng lương thì có gì phải tức giận? Hơn nữa lại đang ở vị trí nhiều người mơ ước, sao cô có thể bồng bột được chứ? Giờ cô đang đối mặt với vị Tổng giám đốc mà người người yêu mến, cô không thể tức giận được!

"... Vâng thưa Tổng giám đốc". Kỳ Hiếu Nguyệt bưng tách cà phê xoay người đi ra cửa.

Nhìn Kỳ Hiếu Nguyệt ôm hận trong lòng bước ra, nghĩ đến đôi mắt tràn ngập sự tức giận kia, Tề Hạo không nhìn được, cất tiếng cười lớn.

Thật thú vị! Đáng ra nên kéo cô hồ ly nhỏ này lên đây sớm một chút mới phải! Kéo đến bên cạnh mình, phải rồi, đúng là một quyết định không tệ!

Lúc Nhiếp Phong vừa đến công ty đã thấy Kỳ Hiếu Nguyệt cầm tách cà phê từ phòng Tổng giám đốc đi ra, động tác cực kỳ kính cẩn nhưng về mặt lại tỏ rõ thái độ tức giận cùng phần nộ.

"Kỳ Hiếu Nguyệt?" Nhiếp Phong thoáng kinh ngạc, sau đó anh nhanh chóng hiểu ra âm mưu của Tề Hạo.

Xem ra để chứng minh thực lực của mình, Tổng giám đốc Tề đã thật sự chú tâm vào việc rồi! Cậu ta còn nghĩ ra cách đưa thẳng người lên tầng cơ đấy! Định dùng chiêu "nhất cự ly" đây mà! Tề Hạo, cậu gian trá thật!

Nhưng vì 30% tiền lương sắp được tăng của mình, tôi nhất định sẽ không để cậu thành công! Nhiếp Phong nắm chặt tay, cay đắng tuyên thệ.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Kế Hoạch “Mượn Dao Giết Người”

Nhiếp Phong quyết định phải tiếp tục kiên trì, không ngừng làm công tác phá hoại. Biện pháp đơn giản nhất là "mượn dao giết người".

Những cô nàng ở tầng 48 này sẽ không chịu được bất kỳ cô gái nào dám chen chân vào công việc của mình, nhất là công việc phục vụ những yêu cầu của Tổng giám đốc. Vì thế muốn "mượn dao giết người" là việc vô cùng dễ!

Nhưng điều bất ngờ là vào lúc Nhiếp Phong và Tề Hạo vừa từ văn phòng đi ra đã nghe Kỷ Hiểu Nguyệt đang đứng giữa một đám con gái diễn thuyết sinh động, miêu tả về "lịch sử tình yêu cay đắng" của cô.

Trong câu chuyện, cô và Hoa Hồ Điệp là "đôi uyên ương bất hạnh" đã trải qua rất nhiều kiếp nạn, lại gặp phải một tên Tổng giám đốc xấu xa luôn tìm cách gây sự, với ý đồ "chia loan rẽ thúy".

Nếu cô còn mắc lỗi một lần nữa sẽ bị Tổng giám đốc đuổi việc. Đến lúc đó chỉ còn cách một mình trở về quê nhà, xa cách người bạn trai thân yêu.

Khốn khổ thay... Thật khốn khổ thay!

Gương mặt nhỏ được che khuất bởi cặp kính gọng đen biểu hiện rất chân thật, cảm xúc sinh động, diễn xuất tuyệt vời, cô nàng nhanh chóng "bỏ túi" được không ít nước mắt của đám thánh giá.

"Tôi vừa từ tầng dưới lên, nghe nói cái người tên Hồ Điệp kia đang bị "phù thủy già" chinh!" Cô nàng bà tám Đào Song Song bổ sung thêm vào câu chuyện.

Cứ như vậy, một câu chuyện cảm động được dựng lên hoành tráng. Hình tượng cô gái khốn khổ, yếu đuối, si tình Kỳ Hiểu Nguyệt nhanh chóng được mọi người chấp nhận. Cô ấy đã có bạn trai, lại ăn mặc theo phong cách "phù thủy nhỏ", chắc chắn sẽ không thể khơi dậy hứng thú của Tổng giám đốc, không thể tạo uy hiếp gì với các cô. Hơn nữa, những tin đồn trước đây đã khiến Kỳ Hiểu Nguyệt trở thành một người có khuynh hướng tâm thần trong mắt mọi người.

Nói tóm lại, ai có thể đối xử tệ với một bệnh nhân tâm thần vừa si tình, vừa đáng thương, lúc nào cũng có thể bị đuổi việc cơ chứ?

Nhiếp Phong dờ khóc dờ cười. 56. Kế hoạch "mượn đao giết người" của anh còn chưa bắt đầu thực hiện đã bị phá sản hoàn toàn. Cô nàng này đã khôn ngoan đi trước một bước! Nhưng cứ nghĩ đến nhân vật Tề Hạo sắm vai trong câu chuyện của cô ta, Nhiếp Phong lại thấy buồn cười.

Kỳ Hiểu Nguyệt gian trá thật! Cô nàng mới chỉ dùng một đòn mà đã hạ gục cả hai người bọn họ, hơn nữa còn rất nhanh thu phục được đám đàn bà con gái nơi đây!

Kỳ Hiểu Nguyệt vừa nhắc thấy bóng dáng "tình địch", lập tức xoay người, cúi đầu chào:

"Kính chào Tổng giám đốc! Tôi, tôi, tôi... đi làm việc ngay đây ạ!"

Đáng ghét thật, sao lại bị anh ta bắt được thế này! Tên Tề Hạo này chắc chắn là khắc tinh truyền kiếp với cô mà! Cô gái nhỏ đáng thương vội chạy vào góc tường cầm chổi quét phòng.

Lập tức mọi người hướng theo cô với ánh mắt cảm thông, nhưng rất nhanh bừng tỉnh lại trước ánh mắt lạnh lùng của Tề Hạo. Họ phải làm việc chứ không phải đứng đây tám chuyện. Trở lại làm việc của mình thôi!

Nhìn bóng dáng cô hồ ly Kỳ Hiểu Nguyệt biến mất, trong ánh mắt Tề Hạo đột nhiên loé lên tia sáng xảo quyệt.

Cô nàng Kỳ Hiểu Nguyệt kia rõ ràng hận đến mức muốn giết chết anh, nhưng bên ngoài lại tỏ ra không thể không khuất phục. Đúng là khiến người ta hận không thể ôm cô vào lòng mà yêu thương! Từ trước đến giờ, chưa có người phụ nữ nào có thể khiến Tề Hạo nảy sinh thứ cảm xúc mãnh liệt như thế này.

Đột ngột một ý tưởng chợt loé lên.

"Kỳ Hiểu Nguyệt!" Giọng Tề Hạo vô cùng đặc ý.

Lại bị "điểm danh" rồi, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía người mặc bộ váy ống cũ kỹ đang cầm chổi trốn trong góc phòng, Kỳ Hiểu Nguyệt.

"Tổng... tổng... Tổng giám đốc gọi tôi ạ!" Kỳ Hiểu Nguyệt làm ra vẻ đáng thương ngập ngừng trả lời.

Trong khi đó, linh hồn bé nhỏ của cô đang gào thét: "Lại có chuyện gì nữa đây?"

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Động Lòng

Đứng trước chiếc Lincoln sang trọng, Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy như mình đang mơ.

Cô đến đây với Tề Hạo làm gì nhỉ? Nhưng mà... nhưng mà ai bảo cô đuổi lý chứ!

Tối hôm trước, sau khi đá An Húc Dương, cảm thấy chưa hết giận nên cô cố ý để An Húc Dương đứng bên ngoài toilet nữ ăn năn hối lỗi. Mười phút sau, trong đại sảnh, một lượng lớn fan của An Húc Dương kéo đến. Người kéo mái tóc dài của anh để kiểm tra thật giả, người lại kéo quần áo của anh bàn luận về chất liệu, rồi người ôm tay, người ôm chân. An Húc Dương lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng với hình ảnh vô cùng nhếch nhác. Còn Kỳ Hiểu Nguyệt rất đặc ý, nhân lúc hỗn loạn bỏ đi.

Camera của công ty đã ghi lại mọi việc từ đầu đến cuối, Kỳ Hiểu Nguyệt muốn chối cũng không được.

“An Húc Dương là đại diện hình ảnh của công ty, cô phá hủy hình tượng của anh ta khác nào phá hủy hình tượng công ty. Cô muốn lập công chuộc tội hay trực tiếp bồi thường tổn thất cho công ty? Cô tự chọn đi.” Tề Hạo đẩy một lựa chọn mới đến Kỳ Hiểu Nguyệt.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Kỳ Hiểu Nguyệt đang đứng trước chiếc xe sang trọng, xa hoa khiến cô hoa mắt này.

Lập công chuộc tội? Kỳ Hiểu Nguyệt nghĩ không ra Tề Hạo muốn làm gì.

Trên suốt đường đi, Kỳ Hiếu Nguyệt ngồi nghiêm chỉnh, ngay ngắn, có vẻ rất thận trọng. Tề Hạo cũng không chủ động bắt chuyện, chỉ nhìn cô đánh giá, khiến Kỳ Hiếu Nguyệt bị nhìn đến nổi nổi da gà.

Chiếc Lincoln sang trọng hiên ngang lướt nhanh trên phố, đưa Kỳ Hiếu Nguyệt đến một nơi có khung cảnh vô cùng xinh đẹp. Sau khi dặn cô không được đi đâu xa, anh liền cùng những thương nhân khai thác mỏ đi bàn việc làm ăn, để lại một mình Kỳ Hiếu Nguyệt đứng đó ngắm phong cảnh.

Cái gì thế? Sao hôm nay anh ta lại tốt bụng vậy?

Dù rất nghi ngờ dụng ý của Tề Hạo, nhưng bên cạnh không có sói khiến Kỳ Hiếu Nguyệt cảm thấy thoải mái vô cùng.

Nơi đây thật sự rất đẹp! Đẹp đến mức tưởng như không hề tồn tại.

Cây cầu nhỏ xinh, nước chảy róc rách, hoa dại ven đường. Giàn hoa Cát Đằng xinh xinh màu tím leo từ mặt đất lên thân cây, rồi buông mình xuống mặt hồ như một dòng thác tím. Trên mặt nước, bèo dại bập bênh trôi, khiến mặt hồ nơi đây ngập tràn một màu xanh tươi mát.

Nếu xây ở đây một tòa lâu đài cổ như trong game. Ôi chao! Đúng là tuyệt diệu!

Kỳ Hiếu Nguyệt nhanh chóng đắm chìm trong không gian tuyệt đẹp của tự nhiên.

Lần bàn việc này Tề Hạo không mấy quan tâm nên để Nhiếp Phong toàn quyền xử lý, còn anh lặng lẽ rút lui đi tìm Kỳ Hiếu Nguyệt. Thật ra anh không có ý định gì khác, chỉ là muốn giữ cô ở bên mình. Hơn nữa anh cảm thấy, Kỳ Hiếu Nguyệt chắc chắn sẽ rất thích nơi này.

Lúc tìm thấy Kỳ Hiểu Nguyệt, cô đang đeo tai nghe, lơ đãng tựa vào gốc cây, đứng bên dòng nước nghe nhạc, dáng vẻ say mê, thậm chí Tề Hạo đến bên cạnh từ lúc nào cô cũng không hay biết.

Cặp kính gọng đen không che giấu được nét đẹp vốn có của cô, bộ trang phục lỗi thời giờ bỗng trở nên đáng yêu. Da thịt trắng trẻo của cô dưới ánh mặt trời trở nên tinh khiết như thủy tinh, đôi môi gợi cảm khẽ cong lên duyên dáng.

Trái tim Tề Hạo bỗng đập mạnh. Đây là cảm giác rung động sao?

Tề Hạo dừng bước chân, cúi đầu nhìn cô gái đang say mê nghe nhạc rồi không kìm lòng được chỉ muốn hôn lên đôi môi đang hé mở kia.

Mọi việc vốn đang rất tốt đẹp.

Chỉ là, lúc môi Tề Hạo còn cách Kỳ Hiểu Nguyệt 0,01 cm, di động của Kỳ Hiểu Nguyệt đột nhiên hết pin, tiếng nhạc lập tức dừng lại. Phản ứng đầu tiên của Kỳ Hiểu Nguyệt sau khi mở mắt ra là... đẩy cái người không biết xuất hiện trước mặt mình từ lúc nào ra.

“Bùm”, bọt nước văng tung tóe.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Mình Có Bị Điên Không Vậy?

Khi Tề Hạo khoác tấm áo bèo dại xuất hiện trước mặt, Nhiếp Phong ngã thẳng từ ghế sofa xuống, cười đến đứt hơi.

Tổng giám đốc Tề đây sao? Là Tổng giám đốc Tề vĩ đại thật à? Đúng là rất... rất... rất buồn cười!

Nhiếp Phong nhanh chóng rút ra một kết luận, chỉ cần Tề Hạo ở cùng cô nàng tiểu khắc tinh kia, nhất định sẽ có trò vui để xem!

“Nếu không muốn chết, lập tức câm miệng cho tôi!”

Nhiếp Phong cố nín cười đến mức co giật.

“Nhớ đấy, từ hôm nay trở đi, không được nhắc tới cô gái kia trước mặt tôi nữa, nếu không cậu cút sang Malaysia cho tôi ngay!”

Từ hôm đó trở đi, cuộc sống của Kỳ Hiếu Nguyệt “sóng yên biển lặng” đến bất ngờ.

Mỗi lần nhìn thấy cô, Tề Hạo đều coi như không khí, còn anh chàng Nhiếp Phong thì vòng đi rất xa, trong ánh mắt còn có chút kính sợ.

(Nhiếp Phong hạnh phúc nói leo: “Thế giới thật là kỳ diệu! Hiếu Nguyệt đụng độ Tề Hạo. Không cần phá hoại kẻ địch đã tự diệt vong!”)

Về phần các chị em khác, do động lực của sự cảm thông quá lớn, họ dần trở nên thân thiện với Kỳ Hiếu Nguyệt. Vì vậy, Kỳ Hiếu Nguyệt lại có thể ung dung ngồi chơi game.

Ngay cả trong game không khí cũng trở lại vẻ thanh bình trước đây. Mỗi ngày liền, Phong Diệp Vô Nhai không lên mạng. Vì đương sự không xuất hiện nên chuyện thu nhận đồ đệ cùng cưới gả của Phong Diệp Vô Nhai cũng dần dần “cuộn cờ im trống”. Ngay cả nhóm mấy cô nàng Măng Mọc Sau Mưa cũng không “vận động tinh thần” Tế Nguyệt Thanh Thanh nữa, chỉ thỉnh thoảng mới nói mấy câu oán trách, kiểu như: “Cơ hội tốt như vậy mà lại bỏ qua, đúng là đáng tiếc!”

Nhưng khi thế giới yên bình trở lại, trong lòng Kỳ Hiếu Nguyệt bỗng có chút trống vắng.

Thật ra... những ngày được Đại Thần dẫn đi đánh quái thăng cấp rất thích!

“58. Mình có bị điên không vậy?” Kỳ Hiếu Nguyệt thầm khinh thường bản thân.

Mấy cô bạn Măng Mọc Sau Mưa ngày nào cũng lên mạng, nhưng lần này Kỳ Hiếu Nguyệt không dám kể chuyện cô đẩy anh chàng Tổng giám đốc xuống nước. Lý do là vì, Ta Là Một Con Rồng cũng ở trên mạng.

Kỳ Hiếu Nguyệt sợ Hoa Hồ Diệp sẽ nhảy bổ ra từ trong máy tính để giết cô!

Những hoạt động mới nhân dịp lễ Giáng sinh đã được triển khai, đáng tiếc đề xuất của Kỳ Hiếu Nguyệt lại không được lựa chọn. Nghe nói lần này công ty dùng ý tưởng của Hoa Hồ Diệp. Giờ mọi người trong công ty đều nhìn Hoa Hồ Diệp với ánh mắt khác.

Vừa vào Bộ phận Phát triển game đã lập được công trạng rồi, đúng là “hậu sinh khả úy”!

Hoa Hồ Điệp cứ bay bổng trong những lời khen ngợi, khích lệ.

Hoạt động nhân dịp lễ Giáng sinh lần này như sau: Những khách hàng mua album của Phong Tín Nhi và An Húc Dương đều nhận được thẻ cào của game Chân Linh Thần Giới, cơ cấu giải thưởng không giống nhau. Hấp dẫn nhất là mười giải thưởng lớn rất có giá trị, nghe nói là những nhân vật kinh điển với phiên bản hạn chế, năm nam năm nữ. Những nhân vật này khi gia nhập giang hồ đã đạt đến cấp độ 18, không cần tu luyện ở Tân Thủ Thôn, có thể trực tiếp gia nhập môn phái, còn được mang theo bên mình ba kỹ năng giết người vô địch. Ngoài ra, những giải thưởng khác như vũ khí, trang bị, thú nuôi hay thẻ cào tăng điểm kinh nghiệm cũng hấp dẫn không kém.

Sau khi tin tức này được thông báo nhanh chóng tạo nên một làn sóng trong cộng đồng người chơi.

Nhân vật được tạo ra có giới hạn đấy nhé! Nghe nói từ tạo hình nhân vật đến trang bị, kỹ năng đều độc nhất vô nhị.

Rất khó “vớ tới” những nhân vật đó nhưng đạt được những thứ khác cũng không tệ. Tất cả đều không thể mua được ở ngoài!

Do vậy, đĩa nhạc của Phong Tín Nhi và An Húc Dương bị tranh giành mua hết sạch, game Chân Linh Thần Giới trong một thời gian ngắn số lượng người chơi cũng tăng lên không ít.

Dù là Phong Tín Nhi, An Húc Dương hay Chân Linh Thần Giới cũng đều hừng hực khí thế.

Đối với những người chơi game, điều họ quan tâm nhất vẫn là mười nhân vật phiên bản giới hạn sẽ thuộc về ai. Kỷ Hiểu Nguyệt suýt chút nữa

cũng vì xúc động mà định đi mua đĩa nhạc về thử vận may, nhưng nghĩ tới cơ hội 1/100000 và ví tiền của mình, cô lập tức từ bỏ ý định.

Nhưng cô cũng không khỏi nghi ngờ, ý tưởng này có thật là do Hoa Hồ Diệp nghĩ ra không? Với trí thông minh của Hoa Hồ Diệp... liệu có thể?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Người Mới – Tùng Phong Hàn

Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa mới đánh xong một con Boss, rời khỏi phụ bản[1], lập tức nhìn thấy một công tử áo trắng đang nhẹ nhàng đi đến.

[1] Phụ bản là một trong những yếu tố quan trọng không thể thiếu trong trò chơi. Những kinh nghiệm phong phú, những phẩm vật quý giá, kịch bản và cách chơi đa dạng đều có trong hệ thống phụ bản của trò chơi.

Người này mặc áo trắng, tay cầm thanh Ngọc Tiêu phi thúy, được trang trí bằng dải tua rua màu vàng nhạt, phía sau một làn linh khí lay động theo từng chuyển động của cơ thể, cả người anh ta toát lên thân khí như tiên giáng trần. Cái tên anh ta cũng thật thi vị: Tùng Phong Hàn. Nghe mới quen thuộc làm sao!

“Lãnh lãnh thất huyền thượng

Tĩnh tĩnh tùng phong hàn”[2]

[2] Đây là hai câu thơ trong bài Thính đàn cầm của nhà thơ đời Đường Lưu Trường Khanh. Nghĩa thơ là: Trên bảy dây đàn cầm lạnh lẽo, thoảng nghe có tiếng gió lạnh trên hàng thông.

Một cái tên đậm chất thơ!

Tế Nguyệt Thanh Thanh không thể không chú ý, cô phát hiện trên thắt lưng đối phương có gắn một chiếc vòng phi thúy Phượng Huyết Linh Lung, món đồ này trước đây Tế Nguyệt Thanh Thanh đã từng nghe qua, nó có thể gia tăng khả năng tấn công và phòng ngự lên 50%.

Chỉ cần nhìn trang bị cũng biết đây chính là nhân vật phiên bản giới hạn.

Không ngờ nhân vật đặc biệt đầu tiên, thiên hạ đệ nhất mỹ nam lại bị cô bắt gặp! Đúng là may mắn, vô cùng may mắn! Xin hỏi vị đại hiệp đây, anh đã mua mất bao nhiêu đĩa CD vậy?

Tế Nguyệt Thanh Thanh nhìn ngấm chán chê, đang định bỏ đi, nào ngờ đối phương cất tiếng gọi:

“Tế Nguyệt Thanh Thanh”.

Hả? Tìm cô sao? Tế Nguyệt Thanh Thanh quay lại đánh giá kỹ đối phương lần nữa.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Anh tìm tôi sao?”

Tùng Phong Hàn: “Cuối cùng anh cũng tìm được em!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “?”

Tùng Phong Hàn: “Là anh, A Tước đây”.

Hôm nay, tâm trạng Hoa Hồ Diệp lâng lâng bay bổng. Tổng giám đốc muốn gặp anh chàng. Ôi trời ơi! Tề Hạo muốn gặp anh chàng, hạnh phúc quá đi mất!

Hoa Hồ Diệp mặc bộ quần áo màu hồng, sung sướng “trôi” vào phòng làm việc, rồi trước ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, anh chàng lại “trôi” xuống tầng với vẻ mặt đặc biệt si mê, cho đến khi đụng phải một “chướng ngại vật”.

“Nói mau, đệ nhất mỹ nam tử rốt cuộc là thế nào?” Kỳ Hiểu Nguyệt lạnh lùng lườm anh chàng đang “lên cơn háo sắc” Hoa Hồ Điệp, trong lòng thầm khinh thường thậm tệ.

Hoa Hồ Điệp vội vàng chạy lại che miệng cô nàng, quay đầu nhìn quanh. Sau khi chắc chắn không có ai để ý mới kéo Kỳ Hiểu Nguyệt ra góc cầu thang.

“Suyt... nhỏ tiếng thôi”. Tên Hoa Hồ Điệp này đúng là có tật giật mình.

“Sợ rồi hả? Nếu không thành thật khai báo, mình sẽ đi tìm Tổng giám đốc vĩ đại trong lòng cậu để nói chuyện đấy. Đúng lúc dạo này mình đang rất rảnh rỗi!” Kỳ Hiểu Nguyệt cười tươi như hoa, còn anh chàng Hoa Hồ Điệp đang khóc thét trong lòng, cô nàng này rõ ràng đang uy hiếp mình mà.

“Mình khai! Mình khai hết, được chưa?”

Thì ra, An Húc Dương đã đến nhờ Hoa Hồ Điệp kiếm cách tìm Kỳ Hiểu Nguyệt trong game. Nếu bắt đầu luyện cấp từ tân thủ, cùng với lịch trình công việc bận rộn, không biết bao giờ An Húc Dương mới ra được khỏi Tân Thủ Thôn. Hơn nữa, anh cũng chưa chơi game online bao giờ, động tác rất gượng gạo, muốn học cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Sau đó Hoa Hồ Điệp buột miệng, trừ phi không cần qua Tân Thủ Thôn mà được thăng cấp thẳng, nếu không e là An Húc Dương sẽ chẳng có cơ hội tiếp cận Tế Nguyệt Thanh Thanh, thậm chí chưa tiếp cận đã chết rồi. Lộ Tùng Kim Dạ Bạch là một bài học xương máu, tốt nhất không nên giẫm lên vết xe đổ ấy.

An Húc Dương nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hỏi Hoa Hồ Điệp ba vấn đề.

Thứ nhất: Anh chàng có muốn lập công trạng không?

Thứ hai: Anh chàng có muốn tạo cơ hội tiếp cận Tề Hạo không?

Thứ ba: Anh chàng có muốn trở thành một người không hề tầm thường trong mắt Tề Hạo không?

Hoa Hồ Điệp nghe xong nhanh chóng phát điên.

Dự án Giáng sinh được Hoa Hồ Điệp điên cuồng lên kế hoạch, cuối cùng cũng được đưa ra thị trường.

Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩ ngợi: “Anh ta không sợ bị đuổi giết sao?”

Từ trước đến giờ không có ai dám khẳng định người “đẹp mã” sẽ không bị đuổi đánh.

Hoa Hồ Điệp tỏ ra đặc ý: “Yên tâm đi! Lần này chắc chắn không có ai dám giết cậu ta đâu. Mình giới thiệu cậu ta gia nhập Ngạo Tuyết Thần Vực, bang phái lớn nhất game Chân Linh Thần Giới, ba vị bang chủ ai cũng nổi danh trên bảng xếp hạng. Tam bang chủ Lãnh Huyết Vô Kỳ là bạn cũ của mình, cậu ta vừa nghe nói đây là nhân vật phiên bản giới hạn thì lập tức đồng ý cho A Tước gia nhập bang phái, đã vậy còn để cho Tùng Phong Hàn làm Đường chủ của một gia tộc nữa. Cậu thấy sao, hãnh diện chứ? Yên tâm đi, bây giờ có người nâng đỡ, không ai dám tìm Tùng Phong Hàn gây khó dễ nữa đâu!”

Hoa Hồ Điệp vừa dứt lời đã thấy trong ánh mắt của Kỷ Hiểu Nguyệt có tia sáng khác thường. Thôi xong, trúng kế rồi! Kỷ Hiểu Nguyệt đâu có lo lắng cho An Húc Dương, chắc chắn cô nàng thích nhìn An Húc Dương bị người ta đuổi giết.

Hoa Hồ Điệp vội chuyển chủ đề.

“Này... thật ra cậu cũng đừng nên trách A Tước, cậu ta cũng chỉ hết lòng vì cậu thôi. Ý tưởng là do cậu ta nghĩ ra, nhưng để tìm được tấm thẻ

đặc biệt, cậu ta đã phải mua mười nghìn đĩa CD đấy! Cậu tính xem, mười nghìn đĩa! Tấm lòng này trời cao có thể làm chứng. Ôi, thật cảm động biết bao! Cậu tha thứ cho cậu ta đi!”

Mười nghìn chiếc đĩa CD... anh ta điên thật rồi!

(Hoa Hồ Diệp thầm nghĩ: “Ngàn vạn lần đừng cho Hiếu Nguyệt biết tôi đã “xâu xé” những tấm thẻ cào gia tăng kinh nghiệm của An Húc Dương!”)

An Húc Dương rất bận rộn, việc này ai cũng biết, ngay cả buổi hòa nhạc “Cặp đôi vàng” cùng Phong Tín Nhi vốn đã được lên kế hoạch từ trước cũng bị hủy bỏ, trở thành buổi biểu diễn riêng của Phong Tín Nhi. Ấy vậy mà anh vẫn có thời gian lên mạng.

Kỷ Hiếu Nguyệt là người rất biết sắp xếp thời gian, hàng ngày trước mười giờ bao giờ cũng hoàn thành hết mọi công việc được giao, sau đó đàng hoàng lên mạng. Làm việc và chơi game, cô không hề bỏ lỡ một cái nào. Còn An Húc Dương dù bận đến mấy cũng đúng mười giờ sáng hàng ngày lên mạng tìm Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Lần đầu tiên, Tùng Phong Hàn xuất hiện trước mặt mọi người, anh đã khiến tất cả lóa mắt. Nhân vật phiên bản giới hạn đúng là khác thường! Mãng Mộc Sau Mưa đã từng nhiều lần đề nghị anh gia nhập Bang Không Tưởng nhưng Tùng Phong Hàn đều lịch sự từ chối. Theo như lời anh, gia nhập bang phái nào không quan trọng, quan trọng là được ở cùng Tế Nguyệt Thanh Thanh. Tế Nguyệt muốn anh làm gì, anh sẽ làm như vậy.

Ôi, cảm động quá đi mất! Sau màn cảm động đó, Mãng Mộc Sau Mưa vội chạy đi tìm Tế Nguyệt Thanh Thanh, nhưng Tế Nguyệt Thanh Thanh khăng khái cho biết: Những vấn đề bang phái không liên quan đến cô. Mãng Mộc Sau Mưa nhận được câu trả lời này đành ủ rũ quay về.

Bánh Trôi Tròn Tròn và Tiểu Đâu Tử thấy vậy liền an ủi Măng Mọc Sau Mưa trong kênh Riêng Tư:

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, vẫn còn cơ hội mà, đợi Phong Diệp Vô Nhai quay về, bọn mình lại đi an ủi “linh hồn chịu tổn thương” Tùng Phong Hàn, lúc đó việc thu phục mỹ nam dễ như trở bàn tay!”

Măng Mọc Sau Mưa nghĩ ngợi hồi lâu. Cũng đúng! Vậy cứ nên yên tĩnh chờ đợi cơ hội thì hơn!

Làm người ai chẳng yêu, chẳng tiếc cái đẹp, thế nên thái độ của mọi người đối với một nhân vật đặc biệt như Tùng Phong Hàn quả là bao dung, quảng đại chưa từng thấy.

Người mới ấy mà, kỹ thuật có kém một chút cũng không sao.

Người mới ấy mà, đi đứng có kém một chút cũng không sao.

Người mới ấy mà, bị chết trong nháy mắt cũng là chuyện bình thường.

Người mới ấy mà, dĩ nhiên không vào được những phụ bản cấp độ cao rồi.

Cuối cùng Tế Nguyệt Thanh Thanh không thể chịu nổi:

“Với trình độ của Tùng Phong Hàn, anh ta chỉ có thể vào được phụ bản sơ đẳng nhất thôi”.

Măng Mọc Sau Mưa (vô cùng nghĩa hiệp): “Sao lại gọi là “sơ đẳng” được? Tế Nguyệt, cậu đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, phải nói là phụ bản bình thường”.

Nói thế có khác gì nhau? Tế Nguyệt Thanh Thanh nhìn trời ai oán.

Tiểu Đậ Tử: “Mãng à, cậu không nên dùng “thương hoa tiếc ngọc”, câu đấy miêu tả con gái thôi.”

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tập trung đến ý nghĩa tinh thần đi!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “...”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Mình không đi đâu, các cậu đi đi”.

Tùng Phong Hàn: “Tế Nguyệt không đi, tôi cũng không đi”.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tế Nguyệt, cậu muốn độc chiếm mỹ nam sao?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh lại không biết nói gì.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Tế Nguyệt và Đại Thần quen đánh phụ bản Anh Hùng rồi, tất nhiên sẽ không để ý đến loại phụ bản bình thường âu cũng dễ hiểu. Nhưng bọn mình không thể không hướng dẫn người chơi mới, làm như vậy không có nghĩa khí chút nào. Hay thế này đi, bọn mình PK một trận, ai thắng thì nghe người đó, thế nào?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh không có hứng thú PK vì mấy việc như thế này, nhưng không đợi cô trả lời, Mãng Mộc Sau Mưa đã nhanh tay chọn hình thức PK, là ba đánh một!

Tế Nguyệt Thanh Thanh (nổi giận): “Có nhầm không đấy? Ba cậu cùng đánh sao?”

Nếu là trước đây, Tế Nguyệt Thanh Thanh đấu với cả ba không thành vấn đề. Nhưng ba tháng vừa qua, Tế Nguyệt Thanh Thanh không thể lên mạng, trong khi cấp độ của cả ba đã tăng lên vùn vụt, đứng trong hàng ngũ Tiên cấp rồi. Nếu là một đấu một, thậm chí là một đấu hai, thì với trình độ và thao tác của Tế Nguyệt Thanh Thanh còn có thể thắng được, chứ ba đấu một thì... kết quả thật khó nói.

Tiểu Đậ Tử: “Đúng vậy, bọn mình đứng cùng một chiến tuyến, Tế Nguyệt, cậu đồng ý đi!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh rơi vào im lặng, đúng là “hỗ xuống đồng bằng bị chó nhà bắt nạt”! Cô bỗng cảm thấy những tháng ngày đi chung với Đại Thần mới tươi đẹp biết bao!

Phong Diệp Vô Nhai, anh chết ở đâu rồi!

Trong giây lát, Tế Nguyệt Thanh Thanh có suy nghĩ muốn tự sát.

Tùng Phong Hàn: “Thôi đừng đánh nữa, để tôi xem mấy bạn chơi cũng được!”

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tiểu Thanh Thanh, cậu thấy chưa, Tiểu Hàn Hàn người ta quan tâm cậu chưa kìa!”

Tiểu Thanh Thanh và Tiểu Hàn Hàn...

Tế Nguyệt Thanh Thanh nổi điên: “Mình đồng ý, được chưa?”

Đến lúc đó các cậu đừng có mà hối hận đấy!

Còn chưa PK nhưng kết quả đã rõ: không phải Tế Nguyệt Thanh Thanh chết trận mà là bị Mãng Mộc Sau Mưa làm cho tức chết.

Nhưng Mãng Mộc Sau Mưa nhanh chóng hiểu vì sao Tế Nguyệt Thanh Thanh thà chết chứ không chịu vào phụ bản với Tùng Phong Hàn.

Người mới ấy mà, kỹ thuật có kém một chút cũng không sao, nhưng đừng đánh người trong nhà chứ!

Người mới ấy mà, đi đứng có kém một chút cũng không sao, nhưng đừng đứng chặn đường vào giây phút quan trọng chứ!

Người mới ấy mà, bị chết trong nháy mắt cũng là chuyện bình thường, nhưng nếu vừa hồi sinh lại chết ngay thì...

Thật ra Tùng Phong Hàn đã rất cố gắng, nhưng muốn tiến bộ đều phải trả giá đắt bằng máu.

Lần này, lại tiến vào một phụ bản mới, Tế Nguyệt Thanh Thanh thận trọng chọn một cửa thật đơn giản, Tùng Phong Hàn cũng cẩn thận đi theo phía sau, cố gắng không để mình trở thành mục tiêu của kẻ địch. Đáng tiếc, lúc đi lên thang trời, An Húc Dương ngáp một cái, Tùng Phong Hàn tự nhiên lao thẳng xuống vách đá đen ngòm, chết ngay tại chỗ.

[Tổ Đội] Mãng Mọc Sau Mưa (không thể tin vào mắt mình): “Anh ta lại làm sao vậy?”

[Tổ Đội] Bánh Trôi Tròn Tròn: “Nếu mình không nhìn nhầm thì... anh ta ngã chết”.

[Tổ Đội] Tiểu Đậ Tử: “Mình làm chứng, là anh ta tự sát đấy”.

Phía trước không có kẻ địch, đằng sau không ai đuổi theo, “Tùng đại hiệp” lại tự ngã xuống vực chết, đúng là thần kỳ!

Trên màn hình, Tùng Phong Hàn đã quay về thành hồi sinh.

Kỷ Hiểu Nguyệt run rẩy nhìn cột kinh nghiệm tăng lên với tốc độ ốc sên mấy ngày nay, không nói gì, ngẩng đầu nhìn trời cao oán thán.

Đến khi Tùng Phong Hàn quay lại đội ngũ, bốn người bọn họ đã đánh xong Boss đi ra. Không phải bọn họ làm việc hiệu quả, mà là sự thật phụ bản này rất đơn giản, chỉ phù hợp với cấp độ của Tùng Phong Hàn thôi.

[Tổ Đội] Tiểu Đậ Tử: “Anh không sao chứ?”

Ý của Tiểu Đậ Tử là, trong một tiếng đồng hồ mà Tùng Phong Hàn đã bị chết đến ba lần, còn bị giáng một cấp. Thành tích của Tùng Phong Hàn cũng rất đáng nể, trong hai ngày bị giáng xuống ba cấp... Chỉ khác ở chỗ, lúc trước anh bị người ta giết, còn lần này là tự sát, đã vậy cách tự sát còn rất – gì – đó!

[Riêng Tư] Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Bên chỗ anh giờ là hai giờ sáng phải không? Mau đi ngủ đi!”

Nếu anh ta không nghe lời mà rời mạng, có lẽ Tế Nguyệt Thanh Thanh sẽ nhất thời lỡ tay giết chết Tùng Phong Hàn mất.

Câu nói của Kỳ Hiếu Nguyệt khiến An Húc Dương cực kỳ kích động, chàng tân thủ Tùng Phong Hàn không kịp chuyển đổi hình thức tán gẫu đã gửi thẳng lên kênh Tổ Đội:

[Tổ Đội] Tùng Phong Hàn: “Anh có thể hiểu là em đang quan tâm anh không?”

[Tổ Đội] Tiểu Đậ Tử: “..Có thể..”

[Tổ Đội] Tùng Phong Hàn: “Xin lỗi, gửi nhầm kênh!”

[Tổ Đội] Măng Mọc Sau Mưa: “>_”

[Tổ Đội] Bánh Trôi Tròn Tròn: “@_@ |||||...”

[Riêng Tư] Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Cuối cùng Tùng Phong Hàn cũng rời mạng.

[Tổ Đội] Măng Mọc Sau Mưa: “Ôi trời ơi, may là anh ta không gia nhập bang mình, nếu không bang phái sẽ bị hủy hoại trong chốc lát mất!”

[Tổ Đội] Tiểu Đậ Tử: “Mình bắt đầu thấy nhớ Phong Diệp Vô Nhai”.

[Tổ Đội] Bánh Trôi Tròn Tròn: “Mình cũng vậy!”

[Tổ Đội] Tế Nguyệt Thanh Thanh: ...

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hieu Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Sau Đây, Ít Trêu Chọc Kỷ Hiếu Nguyệt Là Hay Nhất!

Sau khi tiễn được Tùng Phong Hàn đi, cuối cùng Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng có cơ hội đánh hai trận đã đời. Hai trận này tuy vất vả lắm mới hoàn thành nhưng khiến có cảm thấy thích thú vô cùng. Chứ như sáng nay, bị Tùng Phong Hàn quấy nhiễu thật là bực mình. Kỷ Hiếu Nguyệt khẽ vươn vai ưỡn người đón ánh nắng mặt trời, gương mặt được che dưới cặp kính gọng đen tràn ngập ánh nắng.

Đang lúc ấy, Kỷ Hiếu Nguyệt nhắc thấy bóng Phong Tín Nhi, cô ta đang điệu đà đi đến trong bộ đồ khá mát mẻ. Gần đây Phong Tín Nhi rất nổi tiếng, cô ta và An Húc Dương cùng mới được trao tặng danh hiệu “Kim đồng – Ngọc nữ”. Giờ An Húc Dương không ở trong nước, Phong Tín Nhi một mình độc chiếm ngôi vị đầu bảng, hưởng hết toàn bộ vinh quang, cô ta đi đến đâu cũng được bao quanh bởi hoa tươi và ánh đèn flash.

Gần như cùng lúc, khi chỉ còn cách văn phòng Tổng giám đốc vài bước, Phong Tín Nhi cũng nhìn thấy Kỷ Hiếu Nguyệt. Cô ta giật mình ngạc nhiên, sau đó đổi hướng đi về phía Kỷ Hiếu Nguyệt. Đôi giày cao gót đỏ nạm đá nện dồn dập lên nền cẩm thạch trắng.

Con bé này dám chạy lên tầng 48, lại cách Tổng giám đốc có một bức tường. Dù bộ đồ lỗi thời với cặp kính gọng đen thui kia khiến cô ta mất điểm, nhưng trực giác phụ nữ mách bảo, cô gái không bắt mắt này ẩn chứa mối nguy hiểm tiềm tàng.

Nhiếp Phong vốn định nói với Phong Tín Nhi rằng Tổng giám đốc không có ở văn phòng, nhưng thấy đây là dịp hiếm, anh dừng lại, tựa người

vào bàn làm việc, khoanh tay trước ngực, khoái trá xem trò vui.

Kỷ Hiểu Nguyệt ngậy ra trong ba giây, đột nhiên cảm nhận được sự đối địch mãnh liệt toát ra từ người Phong Tín Nhi. Cô muốn co người lại ẩn thân nhưng không kịp nữa rồi. Vì vậy, trước khi Phong Tín Nhi kịp lên tiếng, Kỷ Hiểu Nguyệt quyết định giơ tay vẫy cô nàng kia, gương mặt ngập tràn sự ngưỡng mộ và hạnh phúc, cô cất tiếng chào, mỉm cười thân mật: “Hi...”

Như vậy... là... là cô ta đang chào đón mình? Ánh mắt Phong Tín Nhi chuyển sang nghi ngờ.

Không chỉ Phong Tín Nhi giật mình, người đứng một bên xem kịch vui như Nhiếp Phong cũng phải giật mình, khóe miệng anh không ngừng co giật... Vậy cũng được sao? Xem như cô lợi hại!

Phong Tín Nhi còn chưa kịp hoàn hồn, Kỷ Hiểu Nguyệt vội cầm quyển sổ trên bàn đưa đến trước mặt Phong Tín Nhi:

“Ký... ký tên!”

Ánh mắt Phong Tín Nhi nghi ngờ hết nhìn quyển sổ lại chuyển sang Kỷ Hiểu Nguyệt.

“Phong tiểu thư, chị... chị có thể... có thể ký... ký tên cho em được không? Em là... người... người hâm mộ chị!” Kỷ Hiểu Nguyệt cố ý vừa nhấn mạnh vừa nói chậm ba chữ “người hâm mộ”.

Là “người hâm mộ” đấy nhé! Không thể đối xử quá đáng với “người hâm mộ”, điểm này dĩ nhiên Phong Tín Nhi hiểu. Vì vậy, ánh mắt nghi ngờ kia chuyển thành cái liếc mắt đầy khinh thường, cô ta “hừ” một tiếng, đôi giày cao gót quay ngoắt 180 độ, bỏ lại cho Kỷ Hiểu Nguyệt bóng lưng kênh kiệu và cao ngạo, tấm lưng trần trắng mịn, sáng bóng khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh con công đang xòe đuôi. Mọi người nhìn Kỷ Hiểu

Nguyệt với ánh mắt ngập tràn sự cảm thông. Ôi, đứa trẻ đáng thương! Cô ấy sợ đến mức nói cũng không trôi chảy.

Chỉ có Nhiếp Phong trong lòng choáng váng, lần trước xem màn độ sức của hai cô gái này trong băng video, anh đã không ngớt lời khen ngợi Kỳ Hiểu Nguyệt, lần này được tận mắt chứng kiến, anh càng không thể không “tâm phục khẩu phục”.

Sau này anh nên ít trêu chọc Kỳ Hiểu Nguyệt là hay nhất!

Rồi nhìn lại Phong Tín Nhi đang òng ẹo đi đến, Nhiếp Phong đột nhiên cảm thấy cô gái này chỉ có mỗi khuôn mặt xinh đẹp, “ngực to nãy ngấn”. Những cô gái như vậy thế nào cũng khiến người ta cảm thấy họ thật ngu ngốc, nhạt nhẽo. Chẳng trách Tổng giám đốc Tề bỏ mặc một mình Phong Tín Nhi để quay về văn phòng ngồi ôm chiếc máy vi tính. Giờ thì anh đã hiểu rồi, hiểu thật rồi!

Nhiếp Phong đột nhiên cảm thấy lạnh buốt sống lưng, vừa quay đầu lại đã thấy khuôn mặt lạnh tanh của Tề Hạo. A, Tổng giám đốc Tề!

Nhiếp Phong có tật giật mình, lập tức lấy lại tác phong của con người công việc, ngay ngắn, nghiêm trang.

“Tổng giám đốc Tề...” Phong Tín Nhi lập tức thay đổi dáng vẻ cao ngạo, kênh kiệu trước đó, nháy mắt biến thành một chú chim nhỏ nhút nhát, vội vàng lao về phía Tề Hạo.

Trên gương mặt Tề Hạo không hiện một chút cảm xúc, đôi môi vẫn nhếch lên lạnh lùng như trước. Rõ ràng anh đã nhìn thấy màn kịch vừa rồi, nhưng không nói gì, quay người đi vào văn phòng. Phong Tín Nhi cũng nhanh chóng “bay” vào ngay phía sau anh. Vừa “bay” đến cửa phòng, Phong Tín Nhi đột nhiên dừng lại, quay đầu về phía Kỳ Hiểu Nguyệt nói:

“Này, cô gì kia, pha một tách... à, pha hai tách cà phê mang vào đây, Tổng giám đốc thích uống cà phê đặc, không đường”.

Câu nói đầy ẩn ý!

Kỷ Hiểu Nguyệt đang âm thầm cảm thấy may mắn thì vô duyên vô cớ bị “điểm danh”, đã vậy tên tuổi còn bị đổi thành “cô gì kia” nên trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Nhưng dưới ánh mắt quan sát của Nhiếp Phong và tất cả các chị em, Kỷ Hiểu Nguyệt không thể không bảo vệ hình tượng “cô gái ngoan hiền”, cô cố nở một nụ cười miễn cưỡng, cắn răng nặn ra một chữ:

“Vâng...”

Lúc Kỷ Hiểu Nguyệt bưng hai tách cà phê vào văn phòng, Phong Tín Nhi đang dựa vào người Tề Hạo, hai cánh tay trắng muốt ôm lấy cổ anh, dịu dàng ghé sát vào tai Tề Hạo nũng nịu:

“Tổng giám đốc Tề, đại nhạc hội tối nay của người ta vốn tổ chức chung với An Húc Dương, nhưng anh ta vẫn chưa về, bắt người ta phải một mình chống đỡ. Người ta chẳng biết phải làm sao nữa. Tổng giám đốc Tề, anh đi cùng người ta được không?”

Hình ảnh này thật mờ ám.

Kỷ Hiểu Nguyệt do dự một lát, đang định lui ra ngoài, nào ngờ Phong Tín Nhi đã nhanh mồm nhanh miệng:

“Mang vào đây đi”.

Kỷ Hiểu Nguyệt hít một hơi thật sâu, bước vào. Phong đại tiểu thư của tôi ơi, chúng ta ngày trước không oán, ngày nay không thù, sao cô cứ cắn tôi mãi không chịu thả ra thế này! Tôi không có hứng thú gì với Tổng giám đốc Tề của cô đâu!

Nhiếp Phong dài cổ ngó qua cánh cửa chưa khép để tiếp tục xem kịch hay, những cái đầu khác cùng tầng cũng âm thầm chia sẻ trò vui với anh.

Tò mò, hóng hớt là bản tính trời sinh!

Phong Tín Nhi với nụ cười trong sáng nổi tiếng, nhanh nhẹn đứng dậy, đến bên cạnh Kỳ Hiểu Nguyệt, tao nhã đỡ lấy một tách cà phê, Kỳ Hiểu Nguyệt cúi đầu, mày nhíu chặt. Thái độ của Phong Tín Nhi rất không bình thường, càng không bình thường thì càng chứng tỏ tình hình có gì đó không ổn.

Quả nhiên, tay cô ta run lên. Thấy tách cà phê nóng sắp đổ lên mu bàn tay mình, Kỳ Hiểu Nguyệt nhanh tay nhanh mắt thả lỏng tay tránh đòn, tách cà phê trong khay loảng xoảng rơi xuống đất vỡ tan, nước nóng bắn ra tung tóe.

“A...!” Phong Tín Nhi đi giày cao gót bị nước nóng bắn vào kêu lên sợ hãi.

Ngược lại, Kỳ Hiểu Nguyệt đi giày da đen cũ kỹ lại tỏ ra rất bình tĩnh, cô nhẹ nhàng lùi về sau một bước, giữ khoảng cách với Phong Tín Nhi để tránh bị mấy cái “móng vuốt” vừa dài vừa sáng của cô ta đâm phải. Trong đôi mắt sáng lấp lánh đằng sau cặp kính gọng đen to sụ kia hiện lên bốn chữ “Tự làm tự chịu”, rất nhanh sau đó cô lấy lại vẻ áy náy:

“Xin lỗi chị, xin lỗi chị!”

“Cô làm cái gì vậy hả? Tay chân hậu đậu, cô làm tôi bị bỏng rồi đấy!” Phong Tín Nhi tức giận quát lên. Đúng là thất sách, định cho con bé này một bài học, ai ngờ lại làm bỏng chính mình!

“Xin lỗi, để tôi đi pha tách khác!” Lúc này không đi còn đợi đến khi nào?

Không ngờ một cảnh thường diễn ra trong phim lại xảy đến với cô, Kỳ Hiểu Nguyệt không so đo với người “không có tiêu chuẩn”, cô quay người định lui ra ngoài.

“Đứng lại! Cô định cứ như vậy mà đi sao? Cô có biết cô làm tôi bị bồng không? Tối nay tôi còn có buổi biểu diễn, nếu vì lý do này mà tôi đến muộn thì tính sao đây?” Phong Tín Nhi lớn tiếng quát Kỳ Hiểu Nguyệt.

“Xin lỗi chị, thật sự không phải em cố ý!” Đừng có bắt tôi đền tiền, tôi không có tiền đâu! Kỳ Hiểu Nguyệt khóc thầm, tất cả là tại cái tên xấu xa kia, lần nào cũng chỉ có cô là gặp xui xẻo.

“Một câu xin lỗi là xong sao? Tay chân thì hậu đậu, pha có một tách cà phê cũng không xong, cô nghỉ việc đi là được rồi đấy!” Phong Tín Nhi hùng hổ hăm dọa.

“Đủ rồi!” Tề Hạo im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng, giọng nói lạnh lùng khiến Phong Tín Nhi đang hùng hực lửa giận bị đông lạnh trong nháy mắt.

“Tổng giám đốc Tề...!” Phong Tín Nhi ảm ức quay lại.

“Đi ra ngoài!” Giọng Tề Hạo không chút cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng “chiếu tướng” Phong Tín Nhi khiến cô ta không thể không rùng mình.

Thế... thế này là sao? Tổng giám đốc Tề bảo cô đi ra ngoài sao? Phong Tín Nhi trợn tròn mắt kinh ngạc.

Đôi mắt long lanh phía sau cặp kính gọng đen to sụ khẽ chớp chớp:

“Vâng, tôi ra ngoài, tôi xin phép ra ngoài!”

Kỳ Hiểu Nguyệt thấy “ánh sáng cuối con đường” là lập tức lao như bay tới, phải chạy trốn khỏi nơi nguy hiểm này. Tề Hạo khẽ nheo mắt, nhìn

theo bóng Kỳ Hiểu Nguyệt đang bỏ chạy. Cô ấy... có bị bóng không?

Nhiếp Phong rút cổ lại, trong lòng thầm “tụng kinh” cho Phong Tín Nhi, cô gái này đến là ngu ngốc. Ai mà không biết Tổng giám đốc Tề ghét nhất những cô nàng âm ỹ, đặc biệt là những cô nàng hay ghen tuông, đố kỵ. Vậy mà cô ta lại phạm phải tất cả những điều cấm kỵ đó. Có lẽ sắp phải đổi “Ngọc nữ” rồi!

Lúc Kỳ Hiểu Nguyệt bước ra ngoài, cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy tất cả những người này giờ ngó vào xem kịch vui đã yên vị ngồi trên bàn làm việc, thái độ cực kỳ nghiêm túc. >_

“Tổng giám đốc Tề à, anh phải đứng ra làm chủ cho người ta đi!” Phong Tín Nhi đang định “bám dính” lên người Tề Hạo, nhưng còn chưa kịp chạm đến ống tay áo của anh, Tề Hạo đã đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng gạt phăng cánh tay cô ta ra. Tề Hạo chưa nói gì, nhưng bầu không khí lạnh lẽo toát ra từ người anh khiến Phong Tín Nhi rùng mình.

“Tổng giám đốc Tề... là cô ta...” Những từ định nói cứ nghẹn lại trong cổ họng Phong Tín Nhi.

Tề Hạo lạnh lùng nhìn cô, gương mặt đẹp trai lạnh như băng khiến Phong Tín Nhi sợ hãi, rùng mình lùi về phía sau, giọng nói cũng đã nhỏ đi mấy phần:

“Em... em... tối nay em còn có buổi biểu diễn”.

Trời ơi, ánh mắt này của Tề Hạo là sao? Thái độ gì thế này? Cô chưa bao giờ thấy, thật đáng sợ!

Dù vẫn biết Tổng giám đốc Tề đối xử với phụ nữ luôn luôn lạnh lùng lại vô tình, nhưng Phong Tín Nhi vẫn cho rằng, với thân hình và vẻ đẹp sẵn có, lại được đích thân Tề Hạo lựa chọn làm người đại diện hình ảnh cho công ty, anh sẽ có sự “đãi ngộ đặc biệt” với cô. Nào ngờ, lúc này trên người

Tề Hạo lại tỏa ra một luồng khí lạnh lùng đến thô bạo, bầu không khí xung quanh nhanh chóng trở nên buốt giá. Lúc này, anh như một con báo tuyết bị chọc giận, bất thành hình có thể tấn công đối phương. Phong Tín Nhi thoáng run rẩy.

“Nếu không thoải mái, cô có thể không cần tham gia buổi biểu diễn này.” Cuối cùng, Tề Hạo cũng lên tiếng, giọng nói lạnh đến kinh người.

“Không... không biểu diễn sao?” Phong Tín Nhi hoàn toàn kinh ngạc. Vì buổi biểu diễn lần này, Lăng Thăng đã bỏ ra không ít tâm sức để tuyên truyền, còn cô cũng phải chuẩn bị trong suốt một thời gian dài. Vậy mà chỉ một câu nói của Tề Hạo, không lẽ từ bỏ như vậy sao?

“Không, em có thể biểu diễn mà! Thoải mái lắm! Rất thoải mái!” Với Phong Tín Nhi, buổi biểu diễn này có ý nghĩa đặc biệt quan trọng.

“Đi ra ngoài!” Giọng nói tàn nhẫn không chút hơi ấm của Tề Hạo khiến Phong Tín Nhi rùng mình. Cũng may ánh mắt Tề Hạo đã bớt tia sắc lạnh, anh nhắc tách cà phê trên bàn lên, hơi ấm xung quanh dần quay trở lại.

“Vậy... buổi biểu diễn tối nay... anh... có thể...” Phong Tín Nhi cắn môi cố gắng nỗ lực lần cuối.

“Không rảnh. Kêu Nhiếp Phong đi cùng đi, dù sao cậu ta cũng rảnh rồi không có việc gì làm”. Tề Hạo làm như vô tình liếc ra ngoài cửa.

Nhiếp Phong đang hớn hờ xem kịch hay đột nhiên bị chỉ đích danh, nhất thời không khỏi khóc thầm.

Gì mà “Rảnh rồi không có việc gì làm”? Anh có việc mà, rất... rất... rất nhiều việc là đằng khác. Xem trò vui cũng có tội sao? T_T

Anh không muốn đi xem cái đại nhạc hội khi mốc nào đó! Đến lúc ấy chắc chắn sẽ có vô số phóng viên, vô vị chết đi được! Không muốn đâu!

“Hả...?”

“Còn việc gì sao?”

Phong Tín Nhi không dám nói gì, quay mình chạy như bay ra khỏi văn phòng.

Ánh mắt của Tề Hạo vừa rời thật đáng sợ! Phong Tín Nhi vừa chạy vừa khóc.

Tổng giám đốc Tề vì con bé xấu xí kia mà từ chối cô! Kỳ Hiểu Nguyệt! Tất cả việc này đều do Kỳ Hiểu Nguyệt!

“Sao anh ta lại giận dữ vậy nhỉ?” Kỳ Hiểu Nguyệt khó hiểu nghĩ.

“Bà tám” Đào Song Song đến bên cạnh Kỳ Hiểu Nguyệt nói nhỏ:

“Cô không biết sao? Nghe nói bố của Tổng giám đốc, chính là ngài Tổng giám đốc cũ đấy, ông ta có hai vợ, ngày nào ở nhà hai người ấy cũng âm ỹ, khiến trong nhà không lúc nào yên. Tổng giám đốc Tề do không chịu nổi nên mới một mình sang Anh học. Cuối cùng, người vợ chính thức của ngài Tổng giám đốc, chính là mẹ của Tổng giám đốc Tề qua đời. Hai mẹ con không được nhìn mặt nhau lần cuối, vì vậy Tổng giám đốc Tề và ngài Tổng giám đốc luôn xảy ra xích mích. Bà vợ lẽ kia cũng là người không ra gì, nghe nói bà ta là diễn viên, giờ chạy theo người đàn ông khác rồi! Ngài Tổng giám đốc vì tức giận mà bệnh đến không dậy được, sau đó thì lệnh cho Tổng giám đốc Tề về tiếp quản công việc. Thế nên Tổng giám đốc Tề ghét nhất mấy người phụ nữ hay ghen tuông, đố kỵ, chắc do bóng ma từ thời thơ ấu”.

Đào Song Song kể chuyện rất có bài bản, Kỳ Hiểu Nguyệt chăm chú lắng nghe.

Lại là ân oán của tầng lớp giàu sang! Vô vị, nhàm chán thật!

Trong lúc đó đã có người gọi điện thoại kể chuyện xui xẻo của Kỳ Hiểu Nguyệt cho Hoa Hồ Điệp. “Cậu bạn trai” Hoa Hồ Điệp đương nhiên phải ‘bay’ lên tầng này xem trò hay rồi.

“Hiểu Nguyệt, có bị thương không? Có bị bỏng không?” Hoa Hồ Điệp tìm thấy Kỳ Hiểu Nguyệt đang pha cà phê trong phòng trà.

Phòng trà trong văn phòng được chia thành gian trong và gian ngoài, gian ngoài dành cho nhân viên, còn toàn bộ vật dụng gian trong đều dành riêng cho Tổng giám đốc. Bình thường gian này là nơi yên tĩnh nhất, trừ Tề Hạo và Nhiếp Phong, người duy nhất được cho phép vào phòng này là Kỳ Hiểu Nguyệt, vì cô phải pha cà phê cho Tổng giám đốc. Tách cà phê lúc này bị đổ, Tổng giám đốc vẫn chưa kịp uống. Trợ lý Nhiếp vừa rồi có bảo cô: “Pha lại tách khác”. Kỳ Hiểu Nguyệt quyết tâm, phải tìm mọi cách để Nhiếp Phong mang tách cà phê này vào, cô không muốn chạy đến trước mặt người nào đó đang bị ám ảnh bởi “bóng ma thời thơ ấu” để chịu chết.

“Không sao”. Kỳ Hiểu Nguyệt cay đắng đáp. Cô đã sớm biết, hễ gặp cái tên xấu xa kia là cô sẽ gặp xui xẻo, hại cô suýt chút nữa thì bị bỏng. May mà cô thông minh, nếu không bản thân cô chết lúc nào có khi cô cũng chẳng kịp biết.

“Lần sau cẩn thận một chút! Đừng có tranh giành với Phong Tín Nhi, cậu không làm gì được cô ta đâu!” Hoa Hồ Điệp kéo tay Kỳ Hiểu Nguyệt ra kiểm tra, sau khi chắc chắn cô không sao mới yên tâm. Kỳ Hiểu Nguyệt tức giận giật tay về:

“Mình tranh giành với cô ta lúc nào? Mình thà đi tranh cướp với chó chứ không thèm giành giật với cô ta! Tên dê tiện kia có gì tốt chứ!”

“Suýt...” Hoa Hồ Điệp luống cuống che miệng cô nàng.

“Tên dê tiện mà cậu nói là thần tượng của mình, là Tổng giám đốc điều hành ở đây, lại đang ngồi ngay bên cạnh đây, cậu làm ơn nhỏ tiếng thôi, giữ thể diện cho mình chút được không!” Hoa Hồ Điệp nghiêng răng nghiêng lợi, anh chàng không thể tha thứ cho kẻ nào nói xấu Tề Hạo, càng không thể tha thứ cho kẻ nào dám cướp miếng cơm manh áo của mình! Không, không, không, ngược rồi, phải là không thể tha thứ cho kẻ nào cướp miếng cơm manh áo của anh chàng, lại càng không thể tha thứ cho kẻ nào dám nói xấu Tề Hạo!

Kỷ Hiểu Nguyệt “hừ” một tiếng lạnh lùng, đập mạnh vào tay Hoa Hồ Điệp. Nhưng anh chàng đã sớm tiếp tục than thở:

“Chẳng hiểu Tổng giám đốc Tề chọc giận gì cậu mà sao cậu lại ghét người ta vậy chứ? Cậu có biết có bao nhiêu cô gái mơ ước được lấy anh ấy không?” Ví dụ như anh chàng chẳng hạn, dù không phải là con gái nhưng vẫn muốn được lấy Tề Hạo, bằng chứng sống ở đây chứ đâu.

“Bởi vì mấy cô gái đó đều bị bệnh hết, còn bệnh đến mức hết thuốc chữa cơ. Là mình, mình thà nuôi một con chó còn hơn phải lấy anh ta. Nếu không thì nhảy sông tự vẫn cho rồi!” Kỷ Hiểu Nguyệt cứ nghĩ đến “khắc tinh” của cuộc đời là lửa giận lại phùng phùng.

Đúng là lần nào gặp anh ta cũng toàn gặp chuyện xui xẻo!

Tề Hạo vốn định đến xem Kỷ Hiểu Nguyệt có bị bỏng không, nhưng lại nghe nói cô và bạn trai đang ở phòng trà. Trai chưa vợ, gái chưa chồng ở một nơi vắng vẻ, yên tĩnh thì có thể làm gì? Lửa giận bùng lên, Tề Hạo cũng không biết vì sao mình lại tức giận, anh bước nhanh đến gian trong, nào ngờ lại nghe được một cuộc nói chuyện sặc mùi đặc sắc.

Được lắm, Kỳ – Hiếu – Nguyệt! Là cô nói đấy nhé!

Tề Hạo lạnh lùng quay người đi khỏi.

Lúc nhìn thấy Tề Hạo bước ra từ phòng trà, gương mặt xanh mét hiện lên một nụ cười lạnh lùng quái dị, Nhiếp Phong không khỏi rùng mình.

Hiếu Nguyệt ơi Hiếu Nguyệt, cô lại làm gì khiến cậu ta nổi giận rồi?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 60: “... Phú Quý Bất Năng Dâm”

Buổi tối về nhà, Kỳ Hiếu Nguyệt lại lên mạng theo thường lệ.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tế Nguyệt, cuối cùng cậu cũng lên mạng rồi! Mau lên diễn đàn xem đi!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh đi dạo một vòng quanh diễn đàn, chủ đề được nhiều người quan tâm thứ hai là những nhiệm vụ ngẫu nhiên sắp được tăng thêm vào hệ thống. Hả? Nhiệm vụ ngẫu nhiên? Đây không phải ý kiến đề xuất lúc trước của cô sao? Cô vẫn nghĩ sẽ không được dùng, hóa ra hôm nay đã chính thức được áp dụng rồi. Vậy có phải tiền hoa hồng cuối năm của cô sẽ được tăng thêm không?

Kỳ Hiếu Nguyệt đang đắc chí, cảm giác tiền từ trên trời rơi xuống thật là thích, liền tiện tay kích chuột vào chủ đề được nhiều người quan tâm nhất. Thì ra hệ thống sắp thêm một số nhiệm vụ sư đồ và phu thê. Hệ thống quy định, hoàn thành nhiệm vụ này có thể đạt được phần thưởng rất lớn, không chỉ được gấp ba lần điểm kinh nghiệm mà tất cả trang bị được thưởng đều là vật phẩm Thần cấp bình thường không mua được.

Kinh nghiệm gấp ba lần! Trang bị Thần cấp! Chẳng trách diễn đàn lại tắc nghẽn như vậy.

Biến thái hơn, nhiệm vụ này còn có thể thực hiện liên tục nhưng chỉ có hiệu lực trong hai ngày cuối của tuần này. Quá thời gian sẽ hết hiệu lực.

Còn hạn chế thời gian nữa! Chẳng trách... đúng là biến thái!

Từ giờ đến cuối tuần chỉ còn ba ngày, Tể Nguyệt Thanh Thanh nghĩ thầm có lẽ cô nên dự trữ một ít thuốc hồi phục. Cái trò chơi biến thái này chẳng qua chỉ muốn lấy mạng người ta mà thôi!

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Tể Nguyệt, lần này cậu nhất định phải giúp bọn mình nhận Phong Diệp Vô Nhai làm sư phụ! Một lần thôi cũng được!”

Mãng Mọc Sau Mưa: “Đúng vậy, đúng vậy. Lần trước đều do cái tên Bạch gì đó làm loạn, hại bọn mình không có cơ hội báỉ sư. Lần này mà bỏ qua cơ hội nữa, mình sẽ tự sát mất, a... a... a! Hơn nữa cái tên Tùng Phong Hàn kia gốc chết đi được, đi làm nhiệm vụ với tên đó không khác gì tự tử mãn tính. Tốt nhất là để bọn mình nhận Đại Thần làm sư phụ đi, dù chỉ một ngày thôi cũng được”.

Tiểu Đậủ Tử: “Đúng, đúng, Tể Nguyệt, cậu nhất định phải giúp bọn mình! Làm ơn đi mà!”

Tể Nguyệt Thanh Thanh không biết phải trả lời thế nào. Sao đột nhiên bọn họ lại nhớ đến việc này vậy?

Mãng Mọc Sau Mưa thấy thuyết phục không có hiệu quả, liền đánh bạo nói: “Tể Nguyệt, không phải cậu thích Phong Diệp Vô Nhai đấy chứ?”

Tể Nguyệt Thanh Thanh: “Sao có thể!”

Mãng Mọc Sau Mưa: “Vậy sao cậu cứ giữ người ta như giữ chồng thế! Chẳng qua bọn mình chỉ báỉ sư thôi mà, đâu phải là kết hôn với anh ta. Hơn nữa, bọn mình nhận anh ta làm sư phụ, còn cậu kết hôn với anh ta, vậy thì không ai bị thiệt cả, đúng không?”

Tể Nguyệt Thanh Thanh lại lần nữa im lặng. Đám người chơi với cô thật chẳng phải người thường.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Đúng thế, cậu nghĩ xem, nhiệm vụ này còn có thể làm liên tục. Đầu tiên, cậu và anh ta hoàn thành nhiệm vụ sơ đồ, sau đó thay đổi quan hệ để hoàn thành nhiệm vụ phụ thê. Như vậy phần thưởng cả hai loại cậu đều nhận được”.

Tiểu Đậ Tử: “Đúng vậy, bọn mình không có lòng tham đâu, chỉ cần hoàn thành một lần nhiệm vụ sơ đồ với anh ta là được rồi”.

Mặng Mọc Sau Mưa: “Hơn nữa, cậu có thể cùng anh ta hoàn thành nhiệm vụ phụ thê liên tục, cậu xem, phần thưởng của nhiệm vụ phụ thê thật sự rất hấp dẫn!”

Lại một bài thuyết phục nữa bắt đầu...

Tế Nguyệt Thanh Thanh giương cao ngọn cờ “Độc thân” đứng trong làn nước lũ “Kết hôn”, tư thế anh hùng, hiên ngang, bất khuất...

Hai ngày liên tục, Mặng Mọc Sau Mưa, Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn kiên trì làm công tác tư tưởng, ngay đến cả Tùng Phong Hàn cũng vội vàng tìm Tế Nguyệt Thanh Thanh:

“Hiểu Nguyệt, bọn mình kết hôn đi”.

Kỷ Hiểu Nguyệt đang uống nước suýt sặc.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Hả?”

Tùng Phong Hàn: “Nếu em đồng ý lấy anh ngoài đời, anh cầu còn không được”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Chuyện cười của anh nhạt quá”.

Tùng Phong Hàn: “Anh nói thật mà. Nhưng anh biết bây giờ em không muốn, anh sẽ đợi em”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đại hiệp, tôi đang muốn vào phụ bản luyện cấp. Cấp bậc này anh không vào được đâu, tìm người khác chơi cùng đi”.

Bản cô nương không tiếp chuyện được!

Tế Nguyệt Thanh Thanh định bỏ đi, Tùng Phong Hàn nóng nảy, phi thân đến trước mặt Tế Nguyệt Thanh Thanh chặn cô lại:

“Được rồi, anh không đùa nữa, anh đang nói đến nhiệm vụ phụ thể trong game. Không phải hoàn thành nhiệm vụ phụ thể trong game có thể tăng gấp ba lần kinh nghiệm sao? Ngay cả Vực chủ Ngạo Tuyết Thần Vực Lãnh Huyết Vô Kỵ cũng sắp tìm người hỏi cưới rồi, bọn mình cũng kết hôn đi?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh hoàn toàn phớt lờ Tùng Phong Hàn. Lãnh Huyết Vô Kỵ sắp kết hôn thì liên quan gì đến cô? Cô không muốn kết hôn làm nhiệm vụ! (Mặc dù kinh nghiệm được tăng lên ba lần đúng là rất hấp dẫn, nhưng mà “Phú quý bất năng dâm”, giàu sang không thể buông thả! Lá cờ “Độc thân” kiên cường tung bay trước gió...)

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Không phải anh bận lắm sao?”

Tùng Phong Hàn: “Anh sắp xếp công việc hay ngài cuối tuần rồi, lúc nào cũng có thể lên mạng với em”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh muốn ngắt! Đừng mà...

Mãng Mộc Sau Mưa lén lút mở một vụ cá cược: “Liệu trong hai ngày, Tùng Phong Hàn có bị Phong Diệp Vô Nhai xử không?”

Tiểu Đẩu Tử đặt cược đầu tiên: “Ngày mai Phong Diệp Vô Nhai chắc chắn sẽ xuất hiện, chỉ cần Đại Thần xuất hiện thì, hừm, tên lính mới kia chết chắc rồi! Đại Thần tung một chiêu là có thể định càn khôn”.

Bánh Trôi Tròn Tròn rất biết thời thế: “Mấy ngày nay Phong Diệp Vô Nhai mai danh ẩn tích, ngày mai chưa chắc sẽ xuất hiện. Khó nói lắm, khó nói lắm! Lòng Đại Thần như kim đáy bể vậy!”

Rốt cuộc thứ Sáu cuối cùng cũng đã đến.

Nhưng không hiểu sao hôm nay công việc của Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên nhiều hơn hẳn, cộng thêm việc Tổng giám đốc Tề đích thân giao: Sửa lại toàn bộ một đồng ghi chép hội nghị vô nghĩa thì đến lúc Kỷ Hiểu Nguyệt rảnh rỗi cũng đã là bốn rưỡi chiều, còn nửa tiếng nữa tan ca. Kỷ Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng xong việc.

Đăng nhập thôi!

Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa lên mạng đã thấy tin nhắn Tùng Phong Hàn gửi lại:

“Hiểu Nguyệt, tối nay anh sẽ đến tìm em, đợi anh nhé”.

Kỷ Hiểu Nguyệt choáng váng. Trời ơi, không phải An Húc Dương thật sự xin nghỉ rồi lên mạng với cô chứ? Đừng mà...!

Tế Nguyệt Thanh Thanh đột nhiên nhớ tới lời tỏ tình “từ trên trời rơi xuống” mấy hôm trước của Lộ Tùng Kim Dạ Bạch, hại cô bỏ lỡ mất nhiệm vụ tăng gấp đôi kinh nghiệm. Vì thế sau này mỗi lần nhớ đến hai chữ “gấp đôi”, cô đều cảm thấy tiếc nuối vô cùng!

Nếu lần này Tùng Phong Hàn còn muốn “phá” hai ngày cuối tuần tươi đẹp của cô, cô chỉ có thể “hủy” Tùng Phong Hàn thôi!

Phải xử lý anh ta!

Tuyệt đối không thể để MỘT gã mới chơi game HAI lần liền phá hoại kế hoạch thăng cấp của cô được! Tế Nguyệt Thanh Thanh hạ quyết tâm, cười hạc tiên bay đến chỗ làm nhiệm vụ. Lúc qua miếu Nguyệt Lão, cô thấy nơi đây chật kín người, xem ra số người muốn kết hôn để hoàn thành nhiệm vụ cũng không ít. Trong cơn bão kết hôn, Mãng Mộc Sau Mưa, Tiểu Đậu Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn lại tạm ngưng chiến dịch thuyết phục, rủ nhau cùng im lặng, sự yên lặng này khiến Tế Nguyệt Thanh Thanh nghi ngờ động cơ của mấy cô nàng.

Quả nhiên, thực tế đã chứng minh suy nghĩ của Tế Nguyệt Thanh Thanh hoàn toàn chính xác – đây chỉ là 47. Sự tĩnh lặng trước cơn bão lớn!

Đúng lúc này, một tiếng “tinh tinh” vang lên, Phong Diệp Vô Nhai đã đăng nhập.

Khéo thật đấy...

Mấy hôm rồi không nhìn thấy Đại Thần, bỗng nhiên hôm nay cái tên đó lại sáng, Tế Nguyệt Thanh Thanh đột nhiên thấy thân thiết lạ lùng.

Không, không, không, sao có thể thân thiết được? Chắc chắn là ảo giác, ảo giác rồi!

Lần này Phong Diệp Vô Nhai không chủ động gọi cô mà phát lên kênh Thế Giới một tin tức khiến tất cả mọi người sôi sục:

“Phong Diệp Vô Nhai thu nhận đồ đệ, ai muốn bá sứ nhanh chóng đến”.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Đây Rõ Ràng Là Một Âm Mưu!

Lúc Tế Nguyệt Thanh Thanh thấy tin này, cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Đại Thần à, việc này đã qua mấy ngày rồi, sao anh không chịu ngồi yên đi, anh sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao? Rốt cuộc anh muốn gì? Chẳng lẽ anh không biết, một câu nói này của anh cũng đủ để khơi mào chiến tranh thế giới một lần nữa sao?

Quả nhiên, thế giới thật sự đã sôi sục lên vì một câu nói của Phong Diệp Vô Nhai.

Vô số người sau khi đọc được tin nhắn của Phong Diệp Vô Nhai đã không ngừng hò hét âm ỹ, hy vọng Phong Diệp Vô Nhai thu nhận mình làm đồ đệ. Thậm chí còn có một cô gái tên là Lam Sắc Yêu Cơ chủ động muốn kết hôn với Phong Diệp Vô Nhai.

Có một người dẫn đầu như vậy, lập tức xuất hiện rất nhiều người theo sau phụ họa.

Những người sớm đã muốn “theo” Phong Diệp Vô Nhai vội vàng nhảy bổ ra, vì thế, vốn là thu nhận đồ đệ bỗng trở thành cuộc chiến tranh giành kết hôn.

Trong bối cảnh rối ren, Mãng Mộc Sau Mưa lo sợ thiên hạ vẫn chưa đủ loạn, cô nàng gửi lên một câu:

“Phong Diệp chỉ lấy Tế Nguyệt thôi, mấy kẻ các người đừng có phí lời”.

Đột nhiên, tất cả mũi giáo đều hướng về phía Tế Nguyệt Thanh Thanh:

“Giết Tế Nguyệt đi, Phong Diệp là của chúng ta”. Người đầu sỏ vẫn là Lam Sắc Yêu Cơ.

Sức mạnh của Internet đúng là vô cùng mạnh mẽ, có người đã nhanh chóng báo cáo vị trí cụ thể của Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Vì vậy, Kỳ Hiếu Nguyệt vừa từ nhà vệ sinh bước ra đã phát hiện cột máu của mình bị giảm mạnh, một lần nữa kề cận với cái chết. Cách đó không xa, rất nhiều người, yêu, ma, thần tay cầm thương, đao, búa lao đến muốn giết cô.

Tế Nguyệt Thanh Thanh toát mồ hôi lạnh, cảnh này sao quen thuộc đến thế?!

Oan uổng quá, thật sự cô không làm gì hết! Chẳng lẽ đi vệ sinh cũng là có tội sao?

Tế Nguyệt Thanh Thanh chạy như điên, nhưng dù cô chạy đến đâu cũng có một đám con gái đuổi theo muốn giết cô.

Ai nói cho tôi biết, lúc tôi không ngồi máy đã xảy ra chuyện gì được không?

(Mãng Mộc Sau Mưa thầm nghĩ: “Trăm ngàn lần đừng ai cho cô ấy biết việc này là Đại Thần sai tôi làm!”)

Khi cột máu đã sắp cạn kiệt, Tế Nguyệt Thanh Thanh đột nhiên nhận ra –Âm mưu! Đây rõ ràng là một Âm mưu! Giống như trước đó, khi Phong

Diệp Vô Nhai ép cô làm người hầu cho anh ta! Trừ phi cô đồng ý, nếu không bất kể cô đi đâu, làm gì cũng đều bị người ta đuổi giết. Tế Nguyệt Thanh Thanh bất đắc dĩ ngẩng mặt lên trời hét lên: “Đại Thần, cứu mạng!”

Thật là bức ép dân lành!

Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa dứt lời, Đại Thần đã nhanh chóng xuất hiện.

Đừng nói cho cô biết, Đại Thần vẫn theo sau nhóm “binh tôm lính tép” đang đuổi giết cô để xem trò vui nhé!

Phong Diệp Vô Nhai xuất hiện, anh không vội ra tay ngay mà thân nhiên gửi cho cô yêu cầu “Một cái ôm”.

Cô còn có thể lựa chọn sao???

Thôi được, không thể không thừa nhận game này rất biến thái, lại còn có kiểu ôm nhau khi đang chiến đấu nữa chứ, nhưng yêu cầu động tác phải thật nhanh. Dù kỹ năng chơi game của Kỷ Hiếu Nguyệt đã đạt đến trình độ “xuất quỷ nhập thần”, nhưng lúc Tế Nguyệt Thanh Thanh nhảy vào lòng Phong Diệp Vô Nhai, cô nàng cũng đã gần hấp hối.

Kỷ Hiếu Nguyệt vẻ mặt đau thương: Sao lần nào “dính đến” Đại Thần cũng đều có kết quả thế này?

Trong văn phòng Tổng giám đốc, Tề Hạo mỉm cười, vừa nhìn màn hình game vừa theo dõi màn hình giám sát trực tiếp, khuôn mặt đau khổ của Kỷ Hiếu Nguyệt đúng là càng nhìn càng thấy đáng yêu!

Trên màn hình, Tử Y Nữ Hiệp yếu đuối dựa vào lồng ngực rắn rỏi của Phong Diệp Vô Nhai, một bức tranh vừa mạnh mẽ lại dịu dàng!

Nhiều trái tim cùng lúc tan vỡ...

Phong Diệp Vô Nhai: “Em đồng ý lấy anh chứ?”

Phong Diệp Vô Nhai cầu hôn trước sự chứng kiến của tất cả mọi người kia! Chụp hình thôi!

Lập tức có người đăng bức ảnh chụp trực tiếp cảnh cầu hôn lên diễn đàn, thực hiện bài đưa tin theo tình hình thực tế.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “>_

Kỷ Hiểu Nguyệt rất muốn ném chuột vào màn hình.

Cô dám nói không sao? Cô chắc chắn 100% là nếu cô nói một chữ “Không”, Phong Diệp Vô Nhai nhất định sẽ ném cô cho những người kia thoải mái chém giết.

Đôi khi, im lặng cũng là cam chịu. Phong Diệp Vô Nhai không bỏ qua cơ hội này, ngẩng đầu cao giọng tuyên bố:

“Hôn lễ sắp cử hành, tặng mỗi người hai tấm hồng bao”.

Tất cả mọi người có mặt cùng tỉnh ngộ. Mẹ kiếp! Thì ra các cô đều đang bị lợi dụng à!

Đám người xắn tay áo, tức giận định lao vào tấn công nhưng nghĩ đến hai tấm hồng bao... lại vội vàng đi đến miếu Nguyệt Lão.

“Chờ chút, ta không đồng ý!” Tùng Phong Hàn vừa lên mạng đột nhiên lao đến, tà áo trắng bay bay, phảng phất có nét giống tiên nhân giáng trần.

Tế Nguyệt Thanh Thanh bỗng cảm thấy tối sầm mặt mày, “Tùng đại hiệp” à, anh có biết anh đang làm cái gì không?

Oa, cướp dâu kia!

Mọi người lại được một phen xông xáo.

Nhưng vừa thấy người đến cướp dâu, tất cả lại im lặng.

Tùng Phong Hàn à, cậu chắc là cậu muốn cướp vợ của Phong Diệp Vô Nhai chứ? Cậu chắc chắn đấy chứ?

Làm ơn để ý một chút, cướp dâu cũng phải có thực lực đấy!

Có lẽ do nghĩ đến một kết quả không thể tránh khỏi, hoặc do hai tấm hồng bao làm cho lóa mắt, ai đó đã khởi xướng tung một luồng điện xanh ngắt đánh thẳng vào Tùng Phong Hàn. Bạch Sam Hiệp Khách ngã phịch xuống đất nhưng vẫn chưa chết. Liên ngay sau đó, hàng loạt những tia chớp lấp loáng từ khắp nơi không hẹn mà cùng lao đến, đánh vào Tùng Phong Hàn, Tùng Phong Hàn nhanh chóng anh dũng hi sinh.

Đây là lần đầu tiên ngoài những lần làm nhiệm vụ, có nhiều người “nhất trí đồng lòng” cùng hành động đến vậy, Tùng Phong Hàn phút chốc tạo nên một truyền thuyết mới!

Vì hai tấm hồng bao, dòng người kéo đến miếu Nguyệt Lão khi bước qua xác Tùng Phong Hàn đều không quên chém thêm một dao. Tùng Phong Hàn đau đớn liên tục tử vong...

Mãng Mộc Sau Mưa lặng lẽ nói với Tiểu Đậ Tử: “Về sau trăm ngàn lần đừng nên đắc tội với Đại Thần”.

Tiểu Đậ Tử trịnh trọng nói: “Mình sớm đã biết điều đó rồi”.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nếu Không Phải Là Cô, Anh Sẽ Không Lấy Ai Hết

Phong Diệp Vô Nhai đặt Tế Nguyệt Thanh Thanh vào sau xe ngựa rồi lao như bay đến miếu Nguyệt Lão.

Trong chiếc xe rộng rãi, Phong Diệp Vô Nhai mặc áo giáp vàng ngồi rất gần Tế Nguyệt Thanh Thanh. Đây không phải lần đầu tiên họ ở gần nhau như vậy nhưng trong giây lát khiến Tế Nguyệt Thanh Thanh cảm thấy gò bó, như thể có một đôi mắt ở phía bên kia màn hình đang xuyên qua lớp sóng điện từ nhìn cô chăm chăm, khiến cô cảm thấy mất tự nhiên.

Tế Nguyệt Thanh Thanh do dự, cô không biết phải nói gì để khẳng định lập trường của mình, nhằm vớt vát lại chút thể diện vừa ném đi lúc này, đúng lúc đó, Phong Diệp Vô Nhai đột nhiên nói một câu:

“Phu nhân chờ chút”. Sau đó yên lặng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh biết, đây chỉ là một cách nói khác của cảm máy. Không biết Đại Thần có việc gì? Xe ngựa vẫn đang phi như bay về hướng miếu Nguyệt Lão, Tế Nguyệt Thanh Thanh thần trí bất định:

Không phải mình thật sự muốn lấy Đại Thần chứ? Lá cờ “Chủ nghĩa độc thân” phải kiên cường giữ vững không phải sao?

Nhưng... căn cứ vào tình hình này, không lấy liệu có được không?

Lấy Phong Diệp Vô Nhai còn tốt hơn bị người ta đuổi giết?

Lấy Phong Diệp Vô Nhai còn tốt hơn lấy Tùng Phong Hàn?

Dù kết hôn vì nhiệm vụ là nỗi xấu hổ của cô, nhưng... kinh nghiệm được tăng ba lần... cũng hấp dẫn lắm, nhất là kinh nghiệm lại được tăng ba lần khi ở cùng Đại Thần!

Hay là... cứ kết hôn trước, đợi qua hai ngày, hoàn thành xong nhiệm vụ rồi lại ly hôn, như thế cũng được phải không?

Dù nói “Phú quý bất năng dâm”, nhưng mà... chỉ hai ngày thôi, hai ngày thôi mà, thật ra... chắc là... cũng không tổn hại gì.

Mãng Mộc Sau Mưa nói cũng có cái đúng, chỉ là game thôi, sao phải nghiêm trọng như vậy. Lấy thì cứ lấy, sao phải sợ mất mặt!

Bản lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai! [1]

[1] Hai câu trong bài kệ của Lục Tổ Huệ Năng, nghĩa là: Từ xưa đến nay chưa từng có vật nào cả, nếu vậy bụi bám vào đâu. Cũng như nếu tâm mình là một vật không hình không tướng thì sẽ không bao giờ dính bụi, mà trở nên mờ tối.

A Di Đà Phật!

Tâm trí Tế Nguyệt Thanh Thanh còn đang lơ lửng thì đột nhiên một tiếng “ầm” vang lên, pháo hoa rợp trời, trăm hoa đua nở. Chiếc xe ngựa Tế Nguyệt Thanh Thanh đang ngồi biến thành một bông pháo hoa lớn, “bụp” một tiếng, nổ tung! Tâm trí Kỳ Hiểu Nguyệt vẫn đang phiêu dạt tận phương trời nào. Mãi đến khi thấy Tử Y Nữ Hiệp bị pháo hoa tung lên không trung, hồn phách cô mới vội vã quay trở về, muốn tự cứu mình nhưng xem ra bị chậm một bước!

Phong Diệp Vô Nhai bay lên cùng tiếng nổ mạnh, chuẩn xác ôm lấy Tế Nguyệt Thanh Thanh vào lòng, sau đó xoay người rất đẹp mắt, vững vàng dừng lại trước miếu Nguyệt Lão.

Lúc này, trước miếu Nguyệt Lão, một khung cảnh hoành tráng chưa từng thấy khiến Tế Nguyệt Thanh Thanh trợn tròn hai mắt vì ngạc nhiên.

Chưa nói đến một biển người đột nhiên xuất hiện, chỉ riêng hai hàng Thần Điều lấp lánh hào quang đứng hai bên miếu Nguyệt Lão cùng hai hình trái tim lớn được kết bằng hoa hồng vàng trên quảng trường cạnh miếu Nguyệt Lão cũng đã đủ khiến Tế Nguyệt Thanh Thanh không nói nên lời.

Nguyệt Lão bắt đầu đọc lời thề cho cặp đôi mới.

Tế Nguyệt Thanh Thanh hoàn toàn bị sốc. Đại Thần, trò chơi này của nhà anh à? Hay là anh có quá nhiều tiền không biết tiêu vào đâu? Thật chưa từng thấy ai đặt tiệc cưới xa hoa bậc nhất như thế này.

Đợi chút! Tế Nguyệt Thanh Thanh giật mình. Khung cảnh này, nếu không mất vài ngày chuẩn bị thì không thể làm được. Đại Thần đã sớm biết ngày hôm nay sẽ kết hôn sao?

Mãng Mộc Sau Mưa đột nhiên xuất hiện nói với cô:

“Tế Nguyệt, cậu xem bộ lễ phục này của mình có đẹp không? Đại Thần tặng đấy! Mỗi người được một bộ! Đây là hôn lễ xa hoa nhất mà mình từng thấy, nghe nói lát nữa trong tiệc cưới, mỗi người có mặt đều được nhận hồng bao 8888, còn có thần dượng gia tặng giới hạn nữa. Đại Thần nhà cậu tốt với cậu quá!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh lại lần nữa kinh ngạc: Tặng mỗi người một bộ lễ phục? Hồng bao 8888? Thần dượng gia tặng giới hạn? Đại Thần, anh... anh... anh cho tôi đi! Tôi cũng muốn được ăn tiệc, a... a... a...! Cuối cùng, cô cũng hiểu vì sao ở đây lại có cả biển người như vậy. Thì ra đều là tới để nhận hồng bao và thần dượng!

Tế Nguyệt Thanh Thanh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác nên không biết Nguyệt Lão đang hỏi cô có đồng ý lấy Phong Diệp Vô Nhai

không.

Mãng Mọc Sau Mưa gửi tin nhắn đến: “Mau đồng ý! Đồng ý đi!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh ngậy người hỏi lại: “Đồng ý cái gì?”

Mãng Mọc Sau Mưa phút chốc nổi giận:

“Tế Nguyệt Thanh Thanh! Phong Diệp Vô Nhai làm nhiều việc như vậy cũng chỉ vì cậu. Anh ấy thể hiện rất rõ thái độ nếu không phải là cậu thì quyết không lấy ai hết. Nếu cậu còn tiếp tục nói rằng cậu không biết anh ấy thích cậu, mình sẽ giết cậu đấy!”

Lần đầu tiên Kỷ Hiểu Nguyệt cảm thấy đầu óc mình không còn dùng được nữa.

Không phải quân ta quá yếu, mà thật sự là do quân địch quá mạnh!

Đại Thần thích cô?

Tế Nguyệt Thanh Thanh cố gắng xâu chuỗi những sự kiện đã xảy ra giữa hai người bọn họ, thật sự có chuyện này sao? Nếu không phải cô thì anh ta sẽ không lấy ai hết sao? Chuyện quái quỷ gì xảy ra thế này? Sao cô lại cảm thấy trong lòng rối bời như vậy chứ?...

Trước miếu Nguyệt Lão, sự im lặng của Tế Nguyệt Thanh Thanh khiến không khí xung quanh phút chốc lại sôi sục.

Không phải đầu Tế Nguyệt Thanh Thanh có vấn đề thì hẳn là cô ta muốn bị giết!

Chưa cần nhắc đến chuyện đối phương là Phong Diệp Vô Nhai, chỉ nhìn khung cảnh xa hoa này thôi cũng đủ khiến người ta nói “Tôi đồng ý” một vạn lần rồi! Nhưng Tế Nguyệt Thanh Thanh trong thời khắc quan trọng này lại bỗng nhiên im lặng!

Ngược lại, đương sự lại tỏ ra rất thân nhiên, Phong Diệp Vô Nhai ung dung chờ đợi phản ứng tiếp theo của Tế Nguyệt Thanh Thanh. Trong lúc khán giả không chịu đựng được nữa, anh lại bình thản ra mặt giải thích:

“Phu nhân xúc động quá rồi, xin mọi người chờ cho một lát!”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Động Phòng Trong Truyền Thuyết

Kỷ Hiếu Nguyệt thoáng bối rối. Một mặt cô tự nhủ với bản thân, đây chỉ là trò chơi; mặt khác lại bị nguyên tắc “Phú quý bất năng dâm” làm cho phân vân; nhưng rồi cô nghiêm túc suy nghĩ vào giây phút cuối, Đại Thần... thật sự thích cô sao?

Ta Là Một Con Rồng đứng bên cạnh đang háo hức chuẩn bị nhận hồng bao không nhịn được lạng lẽ gửi tin nhắn đến trách móc:

“Kỷ Hiếu Nguyệt! Cậu mà không đồng ý thì mình cũng muốn giết cậu đấy!”

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tế Nguyệt Thanh Thanh! Cậu có phải là tiên hiệp không vậy? Chỉ là kết hôn trong game thôi mà, cậu lè mè gì chứ!”

Trên đầu mọi người hiện lên đủ các loại câu nói, nhưng trong mắt Kỷ Hiếu Nguyệt, khung tán gẫu đã trở thành một lưỡi đao sắc nhọn đang nhe nanh cười với cô.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ cần lên tiếng từ chối, cô sẽ lập tức trở thành kẻ thù của toàn thế giới, và sẽ bị loạn đao giết chết!

Bạn bè xa lánh, và quả thực bạn bè đang xa lánh cô rồi!

Cô có thể từ chối sao?

Tế Nguyệt Thanh Thanh lạng lẽ khóc thầm.

[Riêng Tư] Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đại Thần, anh đang bức hôn phải không?”

[Riêng Tư] Phong Diệp Vô Nhai: “Nếu phu nhân không thích, ta cũng có thể cướp dâu”.

Cướp dâu...

>_

Tế Nguyệt Thanh Thanh lại lần nữa khóc thầm.

Cướp dâu trong game có hai tình huống.

Tình huống thứ nhất là nhiều nam tranh một nữ hoặc nhiều nữ tranh một nam. Khi không thể giải quyết, có thể đến trước miếu Nguyệt Lão PK để Nguyệt Lão làm chứng, người thắng có thể ôm mỹ (nam) nhân về. Như vừa rồi, nếu Tùng Phong Hàn muốn cướp dâu, anh phải chính thức PK với Phong Diệp Vô Nhai, nhưng khoảng cách thực lực của hai người quá lớn, kết quả ai cũng có thể đoán được. Kiểu PK này hoàn toàn không có chút ý nghĩa gì. Vì vậy mới có người không nhìn được, quyết tâm đi xử lý Tùng Phong Hàn – thời gian chính là kinh nghiệm!

Tình huống thứ hai là cả nam lẫn nữ đều không đạt được sự đồng thuận về việc kết hôn, lúc đó có thể cưỡng chế cướp dâu. Quá trình cướp dâu rất đơn giản, hai bên nam nữ PK. Người nào PK thắng là cướp dâu thành công. Người cướp dâu thành công từ đây về sau có quyền tuyệt đối trong cuộc hôn nhân này.

Cô và Phong Diệp Vô Nhai PK? Vậy khác nào tìm đến cái chết! >0

Hơn nữa nghe nói người bị cướp sẽ không có tư cách đòi ly hôn, nếu Phong Diệp Vô Nhai cướp dâu thành công, liệu có phải cô sẽ vĩnh viễn không thể làm lại cuộc đời không?

Kỷ Hiểu Nguyệt mặc định bàn phím là Phong Diệp Vô Nhai, nghiêng rãnh nghiêng lợi ẩn lẩ ẩn đẩ.

Cuối cùng, trên màn hình, Tử Y Nữ Hiệp cũng nói ra ba chữ:

“Tôi đồng ý”.

Tất cả những người chứng kiến hôn lễ hoan hô ầm trời! Pháo hoa lại một lần nữa làm nóng bầu không khí ở miếu Nguyệt Lão, cả vùng trời ngập tràn sắc màu. Tất cả mọi người đều thở phào, miếu Nguyệt Lão tràn ngập niềm vui.

Kỷ Hiểu Nguyệt không biết nói gì, chỉ đành ngẩng đầu nhìn trời cao trong lòng thầm oán thán.

Cứ như vậy mà lấy anh ta sao?

Lá cờ “Độc thân” chưa kịp giương lên đã bị đốn xuống.

Hôn lễ chính thức bắt đầu, người người hoan hô ầm trời. Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng được lĩnh hồng bao rồi!

Vui mừng nhất phải kể đến Mãng Mộc Sau Mưa, Tiểu Đâu Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn.

Tốt quá rồi! Cuối cùng Đại Thần cũng đã kết hôn, bọn họ có thể bái sư học đạo rồi! Bang Không Tưởng từ nay về sau đã có thêm một hậu phương vững chắc, có thể phát triển hùng mạnh rồi.

Không những vậy, trong vụ cá cược lần trước, Mãng Mộc Sau Mưa thắng đậm. Phong Diệp Vô Nhai không hề động thủ đối với Tùng Phong Hàn, thay vào đó đã có người khác ra mặt xử lý anh ta. Vì thế, Tiểu Đâu Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn đều thua.

Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn không cam lòng! Vụ cá cược này sao giống một cái bẫy thế nhỉ? Tùng Phong Hàn không phải bị Măng Mọc Sau Mưa xử lý đấy chứ? Nhưng Măng Mọc Sau Mưa kiên quyết không thừa nhận.

Hai người Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn nhanh chóng quyết định từ nay sẽ không bao giờ cá cược thêm bất cứ thứ gì với Măng Mọc Sau Mưa nữa.

Sau khi nhận hồng bao và sử dụng thần dược tăng giới hạn, Ta Là Một Con Rồng bỗng nhận ra một vấn đề vô cùng quan trọng: Vậy Tùng Phong Hàn thì sao? Anh chàng đó không hiểu sao bỗng im lặng lạ thường, không phải cậu ta bị kích động mạnh quá nên rời mạng, tìm một góc, gặm nhấm nỗi đau khổ một mình đấy chứ? Mình làm vậy, có phải hơi... bất nhân bất nghĩa không? Nhưng quay lại nhìn điểm giới hạn tăng cao, lại có thêm cả tiền bạc, Ta Là Một Con Rồng cuối cùng cũng bình tâm trở lại. Chỉ là game thôi mà, có phải sự thật đâu! Hơn nữa, chẳng phải Tế Nguyệt Thanh Thanh tự nguyện sao...

Tân lang, tân nương thay lễ phục do hệ thống cung cấp. Vì tiệc cưới của họ thuộc diện xa hoa bậc nhất nên bộ lễ phục dĩ nhiên cũng thập phần sang trọng. Nhìn mũ phượng đính bảo thạch lấp lánh trên đầu tân nương cũng đủ biết nó xa xỉ thế nào.

Lúc hôn lễ bắt đầu, hai người đều nhận được một bao lễ vật lớn, vô cùng sang trọng mà hệ thống gửi tặng. Lúc mở bao lễ vật ra, ánh sáng rực rỡ của bộ trang bị Thần cấp hiếm có khiến Tế Nguyệt Thanh Thanh bị chấn động mạnh.

Người đến người đi đông không sao kể xiết, mục đích để xem hôn lễ và lấy hồng bao là chính!

Thật là cảnh tượng xa xỉ nhất từ trước đến nay! Con số 8888 bay đầy màn hình khiến Kỷ Hiểu Nguyệt cực kỳ đau lòng. Mình cũng muốn!

Trong tiếng hoan hô của mọi người, tân lang ôm tân nương đi giữa hai hàng Thần Đâu sắc sỡ, sau đó phi thân, cưỡi mây, đạp gió bay đi.

Cùng với hình ảnh đó, trái tim của biết bao cô gái đồng thời tan nát... Vì sao lại chỉ có chế độ một vợ một chồng cơ chứ???

Tế Nguyệt Thanh Thanh nép vào lòng Phong Diệp Vô Nhai, làn gió khẽ mơn trớn mái tóc đen của hai người, lướt nhẹ lên bộ hỷ phục đỏ thắm, tay áo khẽ bay bay, Phong Diệp Vô Nhai cúi đầu, tròng mấn nhìn Tế Nguyệt Thanh Thanh. Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng mỉm cười dịu dàng với Phong Diệp Vô Nhai.

Từ lúc bắt đầu lễ cưới đến giờ, Kỷ Hiểu Nguyệt hết sức đến giật mình rồi lại chuyển sang trạng thái kinh ngạc. Ngay cả giây phút khi hôn lễ đã hoàn toàn kết thúc, cô vẫn chưa hồi phục được thần trí. Hình ảnh hai bộ hỷ phục đỏ thắm, sinh động, quyến rũ trên màn hình làm nổi bật hình ảnh đôi trai tài gái sắc trên nền phong cảnh tuyệt đẹp thật đậm nét thần tiên.

Nhất là lúc Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh nhìn nhau cười, trong lòng Kỷ Hiểu Nguyệt bỗng thấy nhẹ nhàng rung động.

Đây... đây... đây là cảm giác gì thế? Sao đột nhiên cô lại thấy Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh rất xứng đôi nhỉ? Kỷ Hiểu Nguyệt vừa không ngừng khinh thường bản thân vừa tiếp tục than thở.

Kế đó là màn động phòng tại cư gia của Phong Diệp Vô Nhai.

Trước khi đến đó, Tế Nguyệt Thanh Thanh đã liên tục nhắc nhở mình: “Không thể để Phong Diệp Vô Nhai dễ dàng toại nguyện, dù lấy anh ta rồi

nhưng mình vẫn có thể phản kháng. Phản kháng, phải kiên quyết phản kháng!”

Nhưng vừa đến cư gia của Phong Diệp Vô Nhai, lá cờ “Phản kháng” của Tế Nguyệt Thanh Thanh lại bị đánh bay. Tế Nguyệt Thanh Thanh không ngờ đó lại chính là tòa thành nhỏ mà cô vẫn đến hàng ngày – Tòa thành cổ màu trắng!

Tế Nguyệt Thanh Thanh kinh ngạc đi một vòng quanh tòa thành, sau đó chạy đến trước mặt Phong Diệp Vô Nhai: “Anh mua chỗ này rồi sao?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Ừ”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Chắc là tốn kém lắm”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Điều đó không quan trọng”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “.....”

Phong Diệp Vô Nhai: “Vào thôi”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đi theo Phong Diệp Vô Nhai vào phòng tân hôn. Ủây! Căn phòng này cũng do anh ta bỏ tiền ra trang trí sao? Tinh tế, xinh đẹp thật! Mỗi gian phòng trong tòa thành này đều không thể chê vào đâu được.

Tế Nguyệt Thanh Thanh như một người mới từ quê ra tỉnh, vừa dạo quanh nhà vừa nhớ đến những lời của Mãng Mộc Sau Mưa. Đại Thần... sao anh lại mua nơi này?

Đầu tiên là tổ chức một hôn lễ xa xỉ, sau đó lại mua tòa thành mà cô thích, đến cả phòng ngủ cũng trang trí theo màu tím nhạt mà cô yêu. Ý của Đại Thần chẳng phải rất rõ ràng sao.

Chẳng lẽ... Hay là... đúng như Mãng Mộc Sau Mưa nói, Đại Thần... thật sự thích cô?

Nhưng mà... Không lý nào! Không thể như thế được!

Chắc là... không phải chứ!

Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa suy nghĩ vừa ngắm nghía khu vườn lộng lẫy.

Vẫn đi theo phía sau, Phong Nguyệt Vô Nhai đợi đến khi cô đi tham quan một vòng tòa thành xong, mới nói: “Động phòng thôi”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đỏ mặt, toát mồ hôi: “Hả?”

Thật ra, động phòng trong game rất đơn giản, hai người mới kết hôn sẽ bị nhốt trong một căn phòng xa hoa, lộng lẫy, ngoài nói chuyện ra không làm được gì hết.

Kỷ Hiểu Nguyệt còn đang bối rối, không biết nên nói gì với Đại Thần thì cửa phòng Tổng giám đốc đột nhiên bật mở. Một bóng người cao lớn trầm ổn bước về phía Kỷ Hiểu Nguyệt.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Anh Rất Muốn... Ôm Cô!

Từ sau lần bị đẩy xuống nước, Tổng giám đốc Tề không buồn liếc cô lấy một lần, nên lúc thấy Tề Hạo đi về phía mình, Kỷ Hiểu Nguyệt rất bất ngờ, có cảm giác mây đen đang kéo đến bao phủ trên đầu mình. Vội nhìn ra xung quanh cầu cứu thì cô mới phát hiện ra cả văn phòng lúc này đã về hết, chỉ còn lại mỗi mình cô “đơn thương độc mã”.

Đều tại Đại Thần cả, sao lại chọn kết hôn giờ này cơ chứ. Mọi người tan ca hết rồi, giờ còn mỗi mình cô. Chẳng may Tổng giám đốc muốn báo thù, ném cô từ trên này xuống thì sao?!

Nên nhớ, đây lại còn là tầng 48 đấy nhé!

Đôi mắt đen hấp háy, Kỷ Hiểu Nguyệt thu nhỏ cửa sổ game lại, chuyển sang cửa sổ soạn thảo văn bản Word.

“Chào Tổng giám đốc, hết giờ làm rồi mà anh vẫn chưa nghỉ sao?”
Lúc Tề Hạo đến trước mặt, Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên đứng dậy, cúi đầu lễ phép chào hỏi.

Tôi vốn là một nhân viên tốt lại rất biết nghe lời. Nhưng đáng tiếc lời nói này đã không còn sức thuyết phục nào nữa.

Nhìn đôi mắt tinh ranh và cảnh giác của Kỷ Hiểu Nguyệt, Tề Hạo nhẹ nhàng nói:

“Rót cho tôi một tách cà phê”.

“Vâng, thưa Tổng giám đốc”. Kỳ Hiểu Nguyệt đi vòng qua Tề Hạo đến phòng trà.

Chỉ vậy thôi sao? Chỉ cần rót một tách cà phê thôi à? Kỳ HIỂU NGUYỆT trong lòng không khỏi nghi ngờ. Ngay giây tiếp theo, Tổng giám đốc Tề lập tức dùng hành động để đáp lời cô. Tề Hạo rất nhanh nắm lấy cánh tay Kỳ Hiểu Nguyệt, hơi dùng sức, lập tức cơ thể xinh đẹp của cô đã ngã vào lòng anh.

Hơi thở đàn ông lẫn với mùi nước hoa nhẹ nhàng nhanh chóng tác động tới tất cả các giác quan của Kỳ Hiểu Nguyệt. Bị tấn công bất ngờ đến mức choáng váng mặt mày, cô lập tức lộ nguyên hình, tức giận kêu lên:

“Buông tôi ra! Đồ bỉ ổi!”

Phụ nữ xung quanh hẳn ta còn thiếu sao? Sao hẳn ta vẫn tỏ ra đói khát vậy? Cô tuyệt đối không bao giờ hạ thấp giá trị của bản thân. So với những cô gái của Tề Hạo, cách trang điểm bây giờ của cô mà cũng có thể khiến Tề Hạo thấy hứng thú, nếu không phải vì hẳn ta đang đói bụng ăn quàng thì chẳng còn cách giải thích nào nữa? Đúng là tên dê tiện bỉ ổi?

Ánh mắt Tề Hạo phút chốc trở nên vô cùng lạnh lẽo khiến cô sư tử nhỏ đang nổi giận nhanh chóng tỉnh táo lại. Địch mạnh ta yếu, nên dùng trí, không nên dùng sức! Vì thế, giọng Kỳ Hiểu Nguyệt nhanh chóng trở nên dịu dàng, khuôn mặt nhỏ cố nặn ra một nụ cười lấy lòng:

“Sư huynh... anh cứ như vậy tôi không thể đi rót cà phê được!”

Tề Hạo khẽ nhếch môi, tặng cho cô một nụ cười mê hoặc.

Đóng kịch! Phải tiếp tục đóng kịch thôi!

Anh rất thích nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này thay đổi thái độ trong nháy mắt, cũng đặc biệt thích nhìn dáng vẻ nổi giận nhưng lại không thể

không khuất phục của cô. Anh thực sự rất muốn... ôm cô! Tề Hạo bỗng phát hiện, khao khát được ôm cô không biết từ bao giờ đã âm ỉ, nhen nhóm trong trái tim anh. Vì thế, khi đã ôm được, anh càng không muốn buông tay. Cô chắc không biết, giờ này đúng ra là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Nghĩ đến “động phòng hoa chúc”, ánh mắt Tề Hạo bừng lên hai ngọn lửa sáng rực. Mới nghĩ đến thôi mà anh đã không thể kiềm chế được, Kỷ Hiểu Nguyệt, cô ấy là người đầu tiên khiến anh có cảm giác này! Kỷ Hiểu Nguyệt ngây ngô lại không ngừng vận vẹo cơ thể, cô có biết mình đang làm gì không?

Cánh tay Tề Hạo càng ghì chặt hơn khiến cơ thể Kỷ Hiểu Nguyệt càng dán chặt vào người anh. Sự mạnh mẽ của đàn ông cùng sự mềm mại của phụ nữ đúng thời điểm này đạt đến độ kết hợp hoàn hảo – nhưng khuôn mặt “muốn nổi giận lại không dám” của Kỷ Hiểu Nguyệt đang “tàn phá” khung cảnh lãng mạn.

“Cà phê không cần nữa”. Tề Hạo gần như lạc giọng đáp.

Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên cảm thấy vật gì cương cứng đâm vào bụng mình.

Á!!! Đó... đó... đó là cái gì vậy?!!!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Người Thật Pk

Một lần nữa bị nguy hiểm tấn công, Kỳ Hiểu Nguyệt không thể giữ hình tượng nhân viên tốt đẹp nữa, cô dùng sức lên gối, đập mạnh vào cái vật cương cứng kia. Cuối cùng cũng tự do rồi, Kỳ Hiểu Nguyệt như một chú thỏ con thoát khỏi nanh vuốt con sói lớn chạy trốn như bay.

“Á!” Cũng lúc đó tiếng kêu thảm thiết vang lên. Cảm giác này Tề Hạo tuyệt nhiên chưa từng nếm trải.

Tề Hạo tức giận, vươn tay định bắt lại chú thỏ bé nhỏ ấy. Nào ngờ chú thỏ hoảng sợ đến mức không còn nhận ra đường lối, cứ thế mở cửa sổ nhảy xuống.

“Kỳ Hiểu Nguyệt!” Đây là tầng 48 đấy! Cô gái này vì muốn trốn chạy anh mà sẵn sàng nhảy lầu!

Tề Hạo trơ mắt nhìn Kỳ Hiểu Nguyệt nhảy ra ban công nhỏ bên ngoài cửa sổ, giẫm lên mấy chậu hoa, rồi chống hai tay lên lan can, lách người trèo sang ban công ngoài phòng trà, chạy mất tăm. Một loạt các động tác liên mạch, đến là trơn tru.

Shit! Cô ấy nghĩ mình đang PK trong game sao? Lại còn chơi trò “chạy đến vách, bay trên mái” nữa chứ. Tề Hạo thật sự tức giận, ngày mai anh sẽ sai người đóng kín tất cả các cửa sổ này lại!

Kỳ Hiểu Nguyệt điên cuồng chạy một mạch xuống tầng dưới, đột nhiên nhớ ra máy tính của cô vẫn chưa tắt, nếu để cái tên Tổng giám đốc biến thái kia thấy cô chơi game trong giờ làm việc, cô nhất định sẽ chết rất

thảm! Thế là cô quay trở lại tầng trên, “cạch”, gạt cầu dao điện xuống. Giờ thì an toàn rồi! Dù sao văn phòng cũng không còn ai, phòng Tổng giám đốc đã có cầu dao điện riêng, sẽ không ảnh hưởng đến ai hết. Nghĩ vậy, Kỳ Hiếu Nguyệt yên tâm bỏ đi.

Nhưng, bạn nhỏ Kỳ Hiếu Nguyệt không biết chút nào về điện đã vô tình gạt nhầm cầu dao điện mất rồi. Vì thế, Tề Hạo vừa bước vào thang máy đã bị kẹt cứng trong đó. Sau một thoáng giật mình, Tề Hạo nổi điên:

“Kỳ Hiếu Nguyệt!”

“Rầm”, anh đấm thật mạnh vào vách cầu thang máy.

Ôi, đứa trẻ đáng thương!

Kỳ Hiếu Nguyệt vừa về đến nhà đã nghe chủ nhà thông báo: Một là quý sau nộp tiền, hai là chuyển đi! Đúng là năm xui tháng hạn!

Kỳ Hiếu Nguyệt cắn răng đáp: “Ba ngày nữa cháu sẽ rời đi!”

Dù sao căn nhà mới cũng đã dọn dẹp gần xong, chỉ còn một ít đồ gia dụng chưa sắm kịp nữa thôi. Cô tính ba ngày sau sẽ chuyển vì thời gian hai ngày này rất quan trọng, không thể lãng phí được!

Lại phải “đổ máu” một trận nữa rồi!

Trước mắt Kỳ Hiếu Nguyệt hiện lên những con số 8888, nếu tiền trong game có thể biến thành tiền thật thì tốt biết bao! Kỳ Hiếu Nguyệt cắn miếng bánh quy rẻ tiền mua ở siêu thị, vừa đăng nhập game vừa nghĩ: “Tổng giám đốc Tề nói sẽ chia hoa hồng, nhưng không biết phải đợi đến khi nào?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh lên mạng nhưng Phong Diệp Vô Nhai không còn trên mạng nữa, tòa thành cổ lộng lẫy có chút trống trải.

Đúng lúc này, Măng Mọc Sau Mưa gửi tin nhắn đến:

“Tế Nguyệt Thanh Thanh, cậu còn mặt mũi để quay về à? Đêm động phòng lại dám bỏ rơi người ta, giờ tất cả mọi người đến muốn giết cậu đấy!”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tên Biến Thái Đó Chính Là Ông Xã Em Đây!

Đêm động phòng lại bỏ rơi người ta... Tội danh lớn thật đấy! Tế Nguyệt Thanh Thanh cảm thấy thập phần xấu hổ. Sự thật đúng là như thế... Nhưng có phải cô cố ý đâu, cô cũng là người bị hại mà! Nhớ tới hành vi xấu xa của Tề Hạo, Kỷ Hiếu Nguyệt lại thấy tức giận, tên đàn ông thô lỗ đó đúng là vận hạn của cô mà!

Tám giờ, nick Phong Diệp Vô Nhai vẫn một màu xám xịt.

Ta Là Một Con Rồng lặng lẽ nói với Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đừng nói với ai là cậu quen mình nhé, mình sợ bị người ta giết lắm”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Vậy lúc cậu chỉ vì một tấm hồng bao và ít tiền được gì đó mà ép mình lấy Phong Diệp Vô Nhai, cậu có nghĩ đến việc Tùng Phong Hàn sẽ giết cậu không?”

Ta Là Một Con Rồng tự biết mình đuối lý, vội vàng rời mạng.

Chín giờ, nick Phong Diệp Vô Nhai vẫn tối đen. Tế Nguyệt Thanh Thanh đứng trong tòa thành đưa mắt nhìn xa xăm, không dám bước ra ngoài.

Lúc này, Kỷ Hiếu Nguyệt có đạo qua diễn đàn xem người khác mạng Tế Nguyệt Thanh Thanh vô tình vô nghĩa thế nào, rồi vừa đợi Đại Thần xuất hiện vừa xem tivi.

Trên tivi đang chiếu bộ phim An Húc Dương được mời diễn ở nước ngoài. Đúng là anh chàng đang rất được hâm mộ, đi đến đâu cũng được rất

nhều fan chào đón. Lúc đứng trên sân khấu, An Húc Dương thường có thói quen hất nhẹ mái tóc dài, mỉm cười với ống kính, dáng vẻ thân thiện lại đẹp trai khiến không biết bao nhiêu nữ sinh mê mẩn.

“Bài hát này dành tặng cho người con gái tôi yêu nhất”. An Húc Dương trên ti vi nói xong, tất cả khán thính giả đều ồ lên bất ngờ.

Vô số thiếu nữ sau phát ngôn đó của anh mà tan nát cõi lòng. An Húc Dương có bạn gái rồi sao?!!!

Kỳ Hiểu Nguyệt cùng lúc lập tức bị sặc nước trái cây.

Giọng hát tha thiết đầy lời cuốn bắt đầu cất lên:

“... Trong lòng anh, em luôn là người con gái đẹp nhất, mỗi nụ cười đều khiến anh say mê. Từng thói quen xấu, vẻ đẹp của em, đến cái mím môi mỗi khi em tức giận, la la ♪ ♪ ♪, trong lòng anh em luôn là đẹp nhất...”

Giai điệu quen thuộc khiến Kỳ Hiểu Nguyệt giật mình nhớ lại thời gian sáu năm về trước. Dưới ánh trăng, bên gốc liễu, một chàng trai đẹp dễ ôm đàn ghita hát. Giọng hát của anh như bầu trời thu, trong sáng và tinh khôi. Tiếng hát ấy nhẹ nhàng theo làn gió bay đến trái tim người nghe. Chính vào giây phút ấy, Kỳ Hiểu Nguyệt đã nhìn anh với ánh mắt khác.

Cô thoáng giật mình.

Nhưng An Húc Dương của hiện tại đã không còn ôm đàn ghita nữa. Theo sau anh là đám paparazzi chuyên săn lùng tin tức về cuộc sống riêng tư. Kỳ Hiểu Nguyệt choàng tỉnh, tự nhủ nhất định phải tránh xa An Húc Dương, cô không muốn trở thành “món ngon” của đám phóng viên ấy.

Mười giờ, Phong Diệp Vô Nhai vẫn chưa đăng nhập. Tế Nguyệt Thanh Thanh bắt đầu mất kiên nhẫn. Vì sao... không có Đại Thần thời gian trôi qua lâu vậy?

Sợ bị đám người đang bức xúc ngoài kia đánh hội đồng, Tế Nguyệt Thanh Thanh không dám bước ra khỏi cửa. Cô cứ quanh quẩn trong nhà, sắp xếp đi sắp xếp lại các loại hoa, dược thảo và đồ trang trí để giết thời gian.

Mười một giờ, Phong Diệp Vô Nhai vẫn không chịu đăng nhập.

Tế Nguyệt Thanh Thanh trong lòng không ngừng gào khóc: “Đại Thần, anh mau ra đây đi! Nếu không, chưa bị người ta giết thì tôi đã chết vì buồn chán rồi!”

Nhưng mất kiên nhẫn không chỉ có mình Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Chỉ còn một tiếng nữa là mười hai giờ đêm, giờ nhiệm vụ bắt đầu, vậy mà Phong Diệp Vô Nhai vẫn chưa thấy xuất hiện. Chắc chắn anh bị Tế Nguyệt Thanh Thanh làm tổn thương rồi! Ôi, Phong Diệp Vô Nhai đáng thương!

Mãng Mộc Sau Mưa, Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn liên tục từng người ra sức mắng Tế Nguyệt Thanh Thanh. Nội dung là: Ông xã cậu tốt thế nào, đúng là cổ phiếu chất lượng cao, vậy mà cậu lại bạc tình ra sao, đã không biết quý trọng thì thôi, còn làm ra cái việc khiến cả người và thần đều phẫn nộ.

Tế Nguyệt Thanh Thanh ngoan ngoãn nghiêm khắc tự kiểm điểm bản thân.

Đại Thần, tôi sai rồi! Anh mau xuất hiện đi! Nếu không tôi sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất!

Mười hai giờ, cuối cùng tài khoản Phong Diệp Vô Nhai cũng sáng, Tế Nguyệt Thanh Thanh vội vàng chạy đến:

“Ông xã, cuối cùng anh cũng lên rồi!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa dứt lời, Đại Thần cũng phải giật mình.

Ông xã... Cách gọi này xem ra cũng không tệ, Tề Hạo sau giây phút bất ngờ, mỉm cười như một chàng hồ ly. Tế Nguyệt Thanh Thanh nhanh chóng rời mạng, cô lại lần nữa nghiêm khắc tự kiểm điểm.

Chỉ tại mấy người Mãng Mộc Sau Mưa kia cả tối cứ luôn miệng “ông xã cậu” thế này, “ông xã cậu” thế kia làm cô bị ảnh hưởng lúc nào không biết.

Xấu hổ quá đi mất!!!

Nhưng... kết hôn trong game rồi gọi “ông xã” không phải cũng là chuyện rất bình thường sao... cô đỏ mặt gì chứ!

Để tránh rơi vào tội danh vứt bỏ “ông xã chất lượng cao”, cũng để chứng minh lòng mình không có gì mờ ám, Tế Nguyệt Thanh Thanh khổ sở lên mạng, nói hết những lời chưa kịp nói:

“Nếu anh không lên, dù em không bị người ta giết, chắc cũng buồn mà chết mất! Không phải em cố ý bỏ lại anh trong đêm động phòng đâu, tại em bị một tên biến thái quấy rối, không thể không out được!”

Phong Diệp Vô Nhai ngồi trước màn hình máy tính mặt mày tối sầm lại.

Em có biết không? Cái tên biến thái đó, chính là ông xã em đấy!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Không Phải Đại Thần... Ghen Đây Chứ?

Dù bị người ta gọi là “biến thái” cảm giác rất khó chịu, nhưng Tề Hạo vẫn rất bình tĩnh, anh bị đả kích quen rồi. Cô gái này có bao giờ không đả kích anh đâu?

Nhưng đây là lần đầu tiên anh được người ta gọi là “ông xã”, Tề Hạo cảm thấy, cách gọi này... rốt cuộc không ngại ngùng như anh vẫn tưởng, phải nói... rất thoải mái nữa là đằng khác!

Đã như thế, vậy thì...

Sau một lúc im lặng, Phong Diệp Vô Nhai đáp:

“Bà xã, em yên tâm. Trừ anh ra, kẻ nào dám bắt nạt em, anh sẽ giết kẻ đó!”

>_

Bà xã...

Đại Thần đúng là rất biết nghe lời!

Tiểu Đậu Tử thấy Đại Thần lên mạng, nịnh nọt chạy tới. Cô nàng sợ thiên hạ chưa đủ loạn nên gửi tin nhắn thẳng lên kênh Thế Giới:

“Đại Thần, cuối cùng anh cũng lên mạng! Bọn em đã mắng Tế Nguyệt Thanh Thanh một trận rồi. Cả tối nay cô ấy trốn trong nhà tự kiểm điểm, bọn em có thể làm chứng. Ngoài ra cô ấy không làm gì khác cả!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh mặt mày tối như đêm ba mươi, cô đâu có “tự kiểm điểm” chứ, cô chỉ là sợ bị người ta giết thôi!

Phong Diệp Vô Nhai (nhìn qua phòng tân hôn đã được sắp xếp lại hoàn toàn): “Sau này không được phép mắng bà xã của anh!”

Tiểu Đậu Tử: “@@ Oa, Đại Thần tốt thật đấy, lại rất thương bà xã nữa!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “0!@\$&^\$&*%&*^*...”

Cô còn nói được gì đây?

Nhìn thế giới chuẩn bị nổi sóng, Tế Nguyệt Thanh Thanh chỉ muốn ngẩng mặt lên trời hét lớn.

Trả lại sự trong sạch cho tôi đi!

(Ta Là Một Con Rồng nói leo: “Từ ngày cậu đi theo Đại Thần, “sự trong sạch” của cậu đã mất lâu rồi...”)

Tiểu Đậu Tử nhanh chóng bỏ mình, hy sinh dưới lưỡi đao của Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Mãng Mộc Sau Mưa và Bánh Trôi Tròn Tròn rất muốn đòi lại công bằng cho Tiểu Đậu Tử, nhưng thấy Phong Diệp Vô Nhai oai phong lẫm liệt đứng cạnh Tế Nguyệt Thanh Thanh như “thiên thần hộ mệnh” nên chỉ có thể âm thầm nuốt nước mắt vào trong: “Tiểu Đậu Tử, cậu đừng quá đau lòng, bọn mình không thể giết sư mẫu trước mặt sư phụ được!”

Phong Diệp Vô Nhai rất thản nhiên đỡ lời trước hành động của Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Phu nhân kích động quá rồi, các vị đừng để ý”.

Mãng Mộc Sau Mưa, Bánh Trôi Tròn Tròn: “@#\$%#@#.....”

Tế Nguyệt Thanh Thanh thấy mình sắp phát điên!

Mãng Mọc Sau Mưa (rất cẩn thận hỏi): “Đại Thần, anh sẽ giữ lời hứa, thu nhận bọn em làm đồ đệ chứ?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Đương nhiên rồi!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Hay quá, hay quá! O(∩_∩)O...”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Giữ lời hứa? Thế là sao? Máy người có bí mật gì không muốn cho ai biết à?”

Mãng Mọc Sau Mưa: “Mau lên, báỉ sư đi thôi!”

Tiểu Đậủ Tử, Bánh Trôi Tròn Tròn: “Báỉ kiến sư phụ~~~~”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Máy người rồỉ cuộc có chuyện gì lừa mình đúng không?!!!!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Đại Thần, chúng ta đi làm nhiệm vụ ở đâu trước đây?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Đến Tử Thanh Sơn đi. Phần thưởng ở đấy đều là trang bị Thần cấp đặc biệt, chắc sẽ thích hợp với các em”.

Tiểu Đậủ Tử: “Được ạ, vậy mình đi thôi”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “>”

Bị “lơ” đẹp rồi, rõ ràng cô đang bị phớỉ lờ!

Ta Là Một Con Rồỉng: “Mình không nhìn thấy gì hết!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “@#%\$#%^&...”

Nửa đêm, tâm trạng Tề Hạo tươi sáng như ánh mặt trời giữa buổi ban trưa.

Theo thỏa thuận từ trước, Phong Diệp Vô Nhai sẽ dẫn ba người Măng Mộc Sau Mưa đi hoàn thành nhiệm vụ sư đồ.

Tế Nguyệt Thanh Thanh buồn chán, cộng thêm ức chế nên thu nhận một tân thủ tên Nhất Lộ Lê Hoa Bạch chủ động đến xin làm đồ đệ. Hai người theo sát phía sau nhóm Phong Diệp Vô Nhai, cứ đợi bọn họ đánh xong quái thì chạy lên cướp trang bị, lấy việc công trả thù riêng.

Măng Mộc Sau Mưa vừa điên cuồng kiếm điểm kinh nghiệm, vừa chạy tới tìm Tế Nguyệt Thanh Thanh, cô nàng sợ hãi nói: “Mấy tin đăng trên diễn đàn không thấy đâu nữa rồi!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh chạy lên diễn đàn xem, quả nhiên, toàn bộ bài viết nhiec móc cô đã hoàn toàn được xóa sạch.

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ ngợi hồi lâu rồi đưa lời ướm hỏi Phong Diệp Vô Nhai: “Mấy bài viết trên diễn đàn là anh hack phải không?”

Phong Diệp Vô Nhai thẳng thắn trả lời: “Ừ”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh ngân ngấn nước mắt. Đại Thần đúng là người tốt!

Lúc hoàn thành nhiệm vụ sư đồ, Phong Diệp Vô Nhai đột nhiên vung kiếm, lập tức giết chết Nhất Lộ Lê Hoa Bạch.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Sao anh lại giết cậu ta! Cậu ta là đồ đệ của em mà!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Nhìn không thuận mắt”.

Mãng Mộc Sau Mưa lặng lẽ nói với Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Có phải vì tên cậu ta có một chữ Bạch không?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh không biết nên nói gì. Có một chữ Bạch nên phải chết sao?

Đột nhiên, Tế Nguyệt Thanh Thanh lại nghĩ, nếu Đại Thần biết Tùng Phong Hàn chính là Lộ Tùng Kim Dạ Bạch, có lẽ sau này Tùng Phong Hàn không cần phải lên mạng nữa. Nhưng Đại Thần với anh ta không thù không oán, sao lại đuổi giết anh ta vậy nhỉ?... Không phải Đại Thần... ghen đấy chứ?

Nghĩ vậy, Tế Nguyệt Thanh Thanh lập tức đuổi đồ đệ ra khỏi sư môn.

Đồ đệ à, sư phụ cũng vì muốn tốt cho con thôi!

Nhiệm vụ sư đồ hoàn thành, ba người Mãng Mộc Sau Mưa rất biết điều tự động biến mất, nhường không gian lại cho đôi vợ chồng mới cưới.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hửu Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 68: “Cặp Đôi Trời Sinh”

Vì bị ép hôn nên trong lòng Tế Nguyệt Thanh Thanh vẫn ôm giận, cô vốn định sẽ phát huy tinh thần “phi bạo lực, bất hợp tác” trong lúc làm nhiệm vụ phu thê, nhưng rồi nghĩ đến giá trị điểm kinh nghiệm sẽ nhận được.

Đối nghịch với Đại Thần sẽ không mang lại lợi ích gì cho cô, thậm chí có khi còn tiền mất tật mang.

Dù sao... không muốn lấy cũng đã lấy rồi, không nhân cơ hội này kiếm cho mình chút lợi lộc thì đúng là có lỗi với bản thân quá!

Nghĩ vậy, Tế Nguyệt Thanh Thanh quyết định, phải lợi dụng Đại Thần để thăng cấp, giải mỗi hận trong lòng.

Nếu muốn đánh bại kẻ địch, chỉ có một cách là mạnh hơn kẻ địch. Phải nhanh chóng làm mình mạnh hơn kẻ địch!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, làm nhiệm vụ với Đại Thần cực kỳ thích!

Trước hết, cả hai người đều có thực lực, đều thích đánh quái PK, thích vào phụ bản Anh Hùng làm nhiệm vụ, có thể nói là hai người “cùng chung chí hướng”.

Hơn nữa, trước đó hai người đã có một thời gian đi chung nên phối hợp cực kỳ ăn ý.

Có khi cả hai không cần nói trước mà vẫn kết hợp rất chuẩn xác. Như khi Tế Nguyệt Thanh Thanh bay người lên tấn công Boss, Đại Thần lập tức hiểu ý chuyển sang thu hút sự chú ý của đám quái nhỏ xung quanh. Thậm chí có khi còn giải quyết hết toàn bộ chướng ngại vật trước khi Tế Nguyệt Thanh Thanh gặp nguy hiểm, hoặc làm “5. Anh hùng cứu mỹ nhân”... giành chiến thắng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh háo hức chờ đợi cảm giác được người khác che chở, chăm sóc, sau đó vừa tự khinh thường chính mình, vừa tiếp tục mê muội.

Có những lúc Đại Thần chỉ ra lệnh một câu vắn vẹn hai chữ đơn giản, nhưng sau một thời gian dài cùng hợp tác, Tế Nguyệt Thanh Thanh lập tức hiểu được ý của Đại Thần. Vì vậy, dù là loại hình chiến đấu gì, hai người đều có thể phối hợp không chút sơ hở.

Lực tấn công và phòng ngự của Đại Thần đã đạt đến trình độ siêu việt, Tế Nguyệt Thanh Thanh chỉ cần phối hợp đơn giản đã có thể qua cửa một cách dễ dàng. Thao tác của Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng rất xuất sắc, cô luôn giáng cho địch những đòn trí mạng vào thời điểm quan trọng. Vì vậy, khi chiến đấu, thường thấy hai người không hện mà cùng ra tay tấn công, đao tuyết sắc tím cùng vô số tia chớp trắng bùng nổ, khiến kẻ địch “đi đời nhà ma”, quân ta toàn thắng.

Đòn tấn công sắc bén dưới sự kết hợp cực kỳ ăn ý khiến tất cả người chơi chứng kiến đều phải xuýt xoa. Nghe nói, có người còn quay lại cảnh hai người đánh quái tung lên mạng bán, kiếm được không ít tiền.

Bởi vậy, Tế Nguyệt Thanh Thanh rất nhanh đã quên sạch nỗi ám ảnh bị bức hôn trước đó. Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, nhìn điểm kinh nghiệm tăng lên một cách chóng mặt, cô liền cảm thấy... cực kỳ... cực kỳ thích!

(Ta Là Một Con Rồng nói leo: “Nguyên tắc “Phú quý bất năng dâm” của cậu đâu rồi hả? Phú quý bất năng dâm, phú quý bất năng dâm, phú quý bất năng dâm...”)

Mãng Mộc Sau Mưa: “Tế Nguyệt này, cậu và Đại Thần đúng là một cặp trời sinh! Hay là hai người gặp mặt đi, có khi cũng thành một đôi trời sinh bên ngoài đấy!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh (ngây ra một lúc rồi đáp): “Mình chưa bao giờ làm mấy việc như vậy cả”.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Vì sao?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đấy là nguyên tắc”.

Mãng Mộc Sau Mưa nhanh chóng chuyển mấy lời ấy đến Phong Diệp Vô Nhai, Phong Diệp Vô Nhai đọc xong liền im lặng.

Gặp mặt?

Theo lý thuyết mà nói, sau khi gặp mặt sẽ xảy ra hai tình huống:

Thứ nhất, Kỳ Hiểu Nguyệt “yêu ai yêu cả đường đi lối về”, cô sẽ đi theo Tề Hạo.

Thứ hai, Kỳ Hiểu Nguyệt “ghét ai ghét cả tông ty họ hàng”, từ nay về sau cô sẽ tránh xa Phong Diệp Vô Nhai.

Căn cứ vào tình hình trước mắt, khả năng xảy ra tình huống thứ nhất là cực thấp.

(Nhiếp Phong gào thét bên ngoài: “Gì mà “cực thấp” hả? Rõ ràng là hoàn toàn không có khả năng!”)

Nếu cô nàng biết ông xã của mình chính là “tên biến thái” cô luôn miệng chửi rủa chắc sẽ nhảy sông tự tử mất. Chẳng may cô ấy nhảy xuống sông thật thì... sau này lấy ai để trêu đùa đây!

Tạm thời vẫn chưa cần gặp mặt.

Nhưng lời Mãng Mộc Sau Mưa nói cũng khiến Phong Diệp Vô Nhai suy nghĩ rất lâu. Sao đột nhiên lại có cảm giác tương lai nguy hiểm thế nhỉ?

Đúng lúc Tế Nguyệt Thanh Thanh đang rất thích thú, thì Đại Thần dẫn cô đến Thanh Phong Cốc.

Không, có lẽ không nên nói là “dẫn”, phải thay bằng “dụ dỗ” mới đúng! Đến khi con người đang điên cuồng muốn được thăng cấp Tế Nguyệt Thanh Thanh phát hiện ra, cô đã bị phong cảnh Thanh Phong Cốc cuốn hút.

Đánh Boss cả buổi tối, trước mắt lúc nào cũng là những hình ảnh chớp lóe, giờ đột nhiên chuyển sang khung cảnh non xanh nước biếc, Tế Nguyệt Thanh Thanh lập tức cảm thấy bị thu hút, không ngừng ngắm nhìn xung quanh.

Tử Y Nữ Hiệp chạy vội đến bên bờ suối sương mờ phảng phất, nước suối trong xanh nhìn thấy tận đáy, nơi có những cánh hồng lẳng đọng. Trên mặt nước, những bông thủy liên trắng muốt bồng bềnh trôi, khung cảnh thiên nhiên đẹp tuyệt vời, lại có đôi phần huyền ảo. Ở phía bờ bên kia, một thảm cỏ xanh biếc trải hút tầm mắt, khắp thảm cỏ mọc vô số những bông hoa đầy màu sắc. Cứ cách vài bước chân lại có một gốc tùng cổ với dáng vẻ đặc biệt, vừa cổ điển trang nghiêm lại vừa hiện đại tao nhã.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Nơi này đẹp quá!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Đây là Thanh Tuyền Cốc, vừa được mở”.

Thanh Tuyền Cốc là nơi người chơi cắm máy tu luyện trong game.

Có lẽ đoán được sẽ có những người chơi vì việc thăng cấp mà không thiết sống, nên hệ thống hạn chế các nhiệm vụ mở cùng một lúc. Còn đặc biệt tạo một không gian tuyệt đẹp như thế này để game thủ có thể đến thư giãn sau những phút giây căng thẳng đánh quái. Khi người chơi đến đây, chỉ cần cắm máy là có thể hoàn thành nhiệm vụ tu luyện sáu giờ.

Trong quá trình tu luyện, người chơi sẽ bị “cách ly”, chỉ có thể nói chuyện trong kênh Hiện Tại đến khi tu luyện xong.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ tu luyện, không chỉ điểm kinh nghiệm tăng lên đáng kể mà còn có thể học được một kỹ năng mới do hệ thống cập nhật. Sau đó còn ngẫu nhiên được hệ thống tặng thưởng trang bị không có trên thị trường. Vì thế có rất nhiều người chơi liều mạng làm nhiệm vụ để được nhân ba điểm kinh nghiệm, nhưng số người đến Thanh Tuyền Cốc cũng không ít.

Tử Y Nữ Hiệp chạy tới chạy lui một vòng ngắm nghía, sau khi chờ cô quan sát hết một lượt, Phong Diệp Vô Nhai mới nói:

“Cắm máy ngủ đi, ngày mai lại tiếp tục”.

Kề vai chiến đấu bên nhau lâu ngày tự nhiên nảy sinh trong họ sự ăn ý không cần nói ra bằng lời. Đại Thần nói không nhiều, nhưng mỗi lời nói ra đều có sức mạnh vô hình khiến người nghe không thể không thực hiện. Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn đồng hồ đã chỉ hai giờ sáng, hiểu ý hỏi:

“Được, thế ngày mai mấy giờ anh lên mạng?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã mong mấy giờ anh lên?”

Lúc Tế Nguyệt Thanh Thanh nghe câu hỏi của Phong Diệp Vô Nhai thì lập tức choàng tỉnh. Không phải họ đang làm nhiệm vụ sao? Sao cô lại

nghe lời anh ta vậy? Không... không... không... ngay vào lúc làm nhiệm vụ cô cũng không cần phải nghe lời của anh ta. Tế Nguyệt Thanh Thanh cảm thấy trong phút giây dường như có thể nhìn thấy khuôn mặt cùng nụ cười gian trá của Phong Diệp Vô Nhai đằng sau khung cảnh mỹ lệ trên màn hình.

Tế Nguyệt Thanh Thanh (nghiến răng nghiền lợi): “Tốt nhất là sau này anh đừng lên mạng nữa!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Không lẽ bà xã dùng anh xong rồi bỏ? Một đêm vợ chồng, trăm năm tình nghĩa, bà xã đừng tuyệt tình vậy chứ?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh lập tức lửa giận bùng bùng.

Tề Hạo mỉm cười, tưởng tượng ra dáng vẻ giận dữ của Kỳ Hiểu Nguyệt. Nhưng anh biết mình phải dừng lại, không nên chọc cô hồ ly nhỏ ấy nổi điên lên.

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã ngủ ngon, ngày mai gặp lại”.

Sau đó Phong Diệp Vô Nhai ngồi xuống, chuyển sang trạng thái tu luyện.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đang hăng say đánh quái, giờ lại thêm cơn tức không có chỗ trút giận chỉ còn cách chạy lên diễn đàn lướt qua một vòng xem sao. Trên diễn đàn, rất nhiều video quay cảnh cô và Đại Thần làm nhiệm vụ, số lượng người vào xem rất cao. Tế Nguyệt Thanh Thanh không khỏi tò mò kích vào xem thử, đa số những lời bình luận bên dưới đều nói bọn họ là “Cặp trời sinh”, “Cặp vợ chồng phối hợp ăn ý”...>_

Nhưng cũng có người nói Tế Nguyệt Thanh Thanh không xứng với Phong Diệp Vô Nhai. Đặc biệt có người chơi tên Tây Phương Ma Thần dùng hàng ngàn từ cổ văn để chứng minh Tế Nguyệt Thanh Thanh gả cho Phong Diệp Vô Nhai chỉ là “đũa mốc chôi mâm son”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh lặng lẽ ghi nhớ ID của hắn ta.

Nhưng cũng phải công nhận người ghi lại những video này đúng là rất có trình độ, hình ảnh rõ nét, góc máy có chọn lọc, ghi lại toàn bộ quang cảnh trận đấu cùng sự phối hợp hoàn hảo của cặp đôi. Tế Nguyệt Thanh Thanh xem đoạn video hai lần, rồi đột nhiên trong đầu liền xuất hiện suy nghĩ “Hai người này đúng là rất xứng đôi”! Nhưng rất nhanh sau đó, cô lại không ngừng tự khinh thường chính bản thân mình.

Cắm máy tính, leo lên giường nằm, trước mắt Kỳ Hiểu Nguyệt lại hiện lên hình ảnh trong đoạn video: Phong Diệp Vô Nhai phi thân lên trước, tạo một cơn gió lốc nhắc Tế Nguyệt Thanh Thanh lên giữa không trung, dễ dàng né tránh đòn tấn công trí mạng của kẻ địch. Rồi gần như cùng lúc, một tia chớp sắc bén nhắm trúng tử huyệt kẻ thù phóng tới, còn Tử Y Nữ Hiệp nhẹ nhàng bay vào lòng Phong Diệp Vô Nhai, dáng vẻ nhỏ nhắn, yếu đuối khiến hình ảnh đậm nét thần tiên.

Không biết trần trọc trong bao lâu, lúc mơ màng chuẩn bị đi vào giấc ngủ, Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy, thật ra... lấy Phong Diệp Vô Nhai... cũng rất tốt.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hửu Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Buổi Sáng Bất Ngờ

Đột nhiên chuông cửa kêu dồn dập, kéo cô tỉnh dậy từ trong giấc ngủ nặng nề.

“Ai vậy?” Kỳ Hiếu Nguyệt mắt nhắm mắt mở trong trạng thái lâng lâng đi lại phía cửa.

Kết quả...

“Hiếu Nguyệt!” Một vòng ôm ấm áp lập tức khiến Kỳ Hiếu Nguyệt tỉnh cả ngủ nhanh chóng về với thực tại.

Phản ứng đầu tiên của Kỳ Hiếu Nguyệt là giơ chân tung cước, tiện tay nghiêng người dễ dàng quật ngã đối phương còn chưa kịp phòng bị kia xuống đất.

“Á...”

Cùng với một tiếng kêu thất thanh, Kỳ Hiếu Nguyệt kinh ngạc tròn mắt nhìn người đàn ông đang ôm bụng gập người rên rỉ:

“An Húc Dương? Sao anh lại ở đây?”

Đang nhiệt huyết hưng phấn lại bị đánh bầm dập, tả tơi, An Húc Dương ngược mắt lên nhìn, rồi nhanh chóng nở nụ cười.

Kỳ Hiếu Nguyệt mặc bồ đồ ngủ hình chú mèo Kitty thật đáng yêu!

Bị cười mỉa mai, Kỳ Hiểu Nguyệt đóng “rầm” cửa lại, vừa tức giận vừa ngượng ngùng.

“Hiểu Nguyệt”. An Húc Dương nhẹ nhàng gõ cửa. “Mở cửa cho anh được không? Để gặp được em, một ngày một đêm anh không ăn, không uống, không ngủ rồi đấy. Vừa xuống máy bay là anh chạy đến đây ngay, em nhẫn tâm để anh đứng bên ngoài thế này sao?”

“Hiểu Nguyệt, anh xin lỗi, vừa rồi anh lỡ mồm quá, nhưng anh có rất nhiều điều muốn nói với em”. An Húc Dương đứng bên ngoài gõ cửa mãi không thôi.

Kỳ Hiểu Nguyệt vừa vội vàng đánh răng rửa mặt vừa chán nản nhìn đồng hồ treo tường. Một giờ rồi! Cô đã ngủ một mạch đến một giờ chiều!
>_

Vội vàng liếc nhìn máy tính, thật may, Phong Diệp Vô Nhai vẫn ngồi cạnh Tế Nguyệt Thanh Thanh, hai người vẫn đang tu luyện. Đại Thần vẫn chưa dậy?

Tiếng An Húc Dương ngoài cửa vẫn vọng vào không ngừng. Để tránh thu hút đám săn ảnh, thay quần áo xong, Kỳ Hiểu Nguyệt vội vàng kéo An Húc Dương vào, nhìn ngó xung quanh, chắc chắn không có ai cô mới yên tâm đóng cửa.

“Em yên tâm, anh lén về nên không ai biết anh ở đây đâu!” An Húc Dương đứng sau Kỳ Hiểu Nguyệt nở nụ cười tươi rói, căn phòng nhỏ bỗng trở nên tươi sáng lạ thường. Kỳ Hiểu Nguyệt quay lại vắn vẹo:

“Anh đang chụp ảnh ở nước ngoài. Sao đột nhiên lại quay về thế?”

“Vì anh nhớ em!” An Húc Dương đúng là mỗi lời nói không khiến người khác kinh ngạc thì chết không yên.

Kỷ Hiểu Nguyệt cứng đờ, khoe môi khê giật, nói không nên lời.

...

Đừng thẳng thắn vậy chứ!

An Húc Dương mỉm cười, thoải mái quay người tiến đến chiếc ghế sofa màu cam đỏ rồi ngồi xuống.

“Em có gì ăn không? Anh đói quá! Đồ ăn trên máy bay anh không ăn được”.

Sắc đỏ cam của chiếc ghế sofa kết hợp với nền trắng áo sơ mi của An Húc Dương tạo nên cảm giác vô cùng dễ chịu.

Anh ta đúng là rất tùy tiện!

Được rồi! Kỷ Hiểu Nguyệt cũng chưa ăn gì! Mở tủ lạnh, cô lục lọi tìm kiếm những thứ có thể ăn được.

Mì ăn liền.

Bánh bích quy.

Khoai tây chiên.

...

Cuối cùng, cô quyết định lấy thêm ra hai quả cà chua và hai quả trứng.

An Húc Dương không biết đã tiến lại gần từ lúc nào, thấy Kỷ Hiểu Nguyệt “đào” mấy thứ này ra từ tủ lạnh, lông mày anh càng lúc càng nhíu chặt:

“Bình thường, em vẫn ăn mấy thứ này à?”

Kỷ Hiểu Nguyệt nhún vai, sống một mình nên cô ăn uống rất tùy tiện. Hơn nữa hai ngày nay mãi chơi game, cô cũng không có thời gian nấu cơm, vì vậy...

An Húc Dương nhanh chóng ném gói mì ăn liền vào trong tủ lạnh: “Đừng ăn cái này nữa, em chơi game đi, anh ra ngoài một lát rồi về nhanh thôi”. An Húc Dương nói xong liền đi ra ngoài.

“Này...”

Kỷ Hiểu Nguyệt đang định hỏi anh muốn làm gì thì An Húc Dương đột ngột quay người, tươi cười rạng rỡ: “Nhớ đấy, không được ăn mấy thứ linh tinh kia đâu, đợi anh về nhé”.

Không phải anh ta nói mới xuống máy bay sao? Phải rất mệt mỏi chứ, sao nét mặt cứ rạng ngời vậy?

Nhìn cánh cửa mở ra rồi khép lại, Kỷ Hiểu Nguyệt gãi đầu.

Anh chàng An Húc Dương này sau khi bị mọi người đuổi giết trong game thì yên lặng đến bất thường, giờ lại đột ngột xuất hiện ở đây, không hề nhắc đến chuyện trong game, còn tỏ ra rất bí ẩn nữa. Rốt cuộc anh ta muốn làm gì vậy nhỉ?

Kỷ Hiểu Nguyệt nhún vai, quyết định mặc kệ không quan tâm đến anh ta nữa.

An Húc Dương vốn nổi tiếng kén ăn, hơn nữa còn có yêu cầu rất cao với đồ ăn. Từng có người viết một bài phóng sự đặc biệt về thói quen ăn uống của anh, nhưng người ta thuộc diện “vạn người mê” vẫn cứ là “vạn người mê”! Tin tức này không những không ảnh hưởng đến hình tượng An Húc Dương, mà “kén ăn” bỗng dưng còn trở thành từ đồng nghĩa với “thanh tao”, “cao quý”.

Vì thế, những thứ trong tủ lạnh của cô dĩ nhiên không thể phù hợp với khẩu vị của An đại thiếu gia rồi. Nhưng An Húc Dương lại nói đúng một việc, cô cứ chơi game trước đã.

Kỷ Hiểu Nguyệt ngồi trước máy tính. Trên màn hình, Tử Y Nữ Hiệp và Đại Thần đang sóng vai ngồi bên hồ sen, xung quanh một làn sương mờ nhẹ nhàng bao phủ, chim hót, hoa nở, đúng là tiên cảnh chốn nhân gian. Không khí nơi đây hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, cả thế giới dường như chỉ còn lại hai người, Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Sau vài phút nhìn đến độ say mê, Kỷ Hiểu Nguyệt mới nhẹ nhàng di chuột, Tử Y Nữ Hiệp thốt tha đứng dậy. Hệ thống thông báo: “Tế Nguyệt Thanh Thanh đã tu luyện xong, đạt được kỹ năng Dâm Vũ Phi Phi”.

Trên diễn đàn đã sớm có bài giới thiệu chi tiết về các kỹ năng và trang bị mới nhất, Tế Nguyệt Thanh Thanh nhớ kỹ năng Dâm Vũ Phi Phi là kỹ năng tấn công hệ thủy phạm vi rộng và mạnh nhất, nên cô cực kỳ hài lòng. Hệ thống còn ngẫu nhiên tặng cô một tấm áo choàng Bạch Hồ, có tính năng tự động tăng máu khi đang chiến đấu. Điều thú vị hơn nữa là khi khoác tấm áo này điểm thành thạo gia tăng, mỗi lần tăng máu đồng thời tăng một lượng điểm kinh nghiệm bất kỳ, thật là một bảo vật hiếm có.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đang đặc ý chuẩn bị mặc áo choàng vào thì Phong Diệp Vô Nhai cũng đứng dậy.

Phong Diệp Vô Nhai: “Em lên rồi à?”

Sao khéo vậy nhỉ? Tế Nguyệt Thanh Thanh thầm hỏi. Không phải anh ta... ngồi đợi bên máy tính suốt đấy chứ?

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Anh vẫn ở trên mạng sao?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Ừ”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Anh đợi lâu chưa?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Không lâu lắm”.

Đúng là anh đang đợi cô!

Khóe môi Kỳ Hiếu Nguyệt khẽ cong lên, được, nể tình anh phối hợp với tôi rất tốt, mối thù bức hôn tôi sẽ bỏ qua, không tính toán cùng anh nữa. Tế Nguyệt Thanh Thanh vui vẻ hỏi: “Anh học được kỹ năng gì?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Di Hoa Tiếp Mộc”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “... Vậy còn trang bị?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Long Chiến Y”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh lập tức nổi điên.

Đánh không lại người ta thì thôi bỏ qua, nhưng sao cả may mắn cũng không bằng người ta vậy!

Di Hoa Tiếp Mộc là kỹ năng bao người mơ ước. Lúc chiến đấu, có thể chuyển mọi thương tổn kẻ địch dùng với mình sang một kẻ khác, một tuyệt - tuyệt - tuyệt kỹ không cần ra tay cũng có thể đưa kẻ địch vào chỗ chết!

Còn Long Chiến Y, phòng ngự tăng 100%, tấn công tăng 100%, nhanh nhẹn tăng 100%. Còn gì tốt hơn nữa chứ?

Sao lần nào may mắn của Đại Thần cũng khiến người ta phẫn nộ vậy?

Tế Nguyệt Thanh Thanh đang tức giận thì nhận được thông báo từ hệ thống:

“Phong Diệp Vô Nhai tặng bạn Long Chiến Y, bạn nhận hay từ chối?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh gửi lên một dấu hỏi chấm.

Phong Diệp Vô Nhai: “Em nhận đi”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Anh chắc là anh không cần chứ? Đó là Long Chiến Y đấy, cả server chỉ có một cái thôi!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Em dùng là được rồi”.

Trong lòng Tế Nguyệt Thanh Thanh: Cảm động quá, cảm động quá!

Phong Diệp Vô Nhai: “Dù sao của em cũng là của anh mà”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Thế mới nói, cảm động gì đó chỉ là mây bay gió thoảng mà thôi! Nếu cô còn nói thêm câu gì, cái tên không biết xấu hổ kia biết đâu lại nói: “Cả bà xã cũng là của anh mà...”

Vì thế, Tế Nguyệt Thanh Thanh nhanh chóng ấn “Tiếp nhận”. Dù sao... cô cũng không thiệt thòi gì... >0

Mặc Long Chiến Y vào, khoác thêm chiếc áo choàng Bạch Hồ, cả người Tử Y Nữ Hiệp lấp lánh ánh sáng vàng nhạt, chiếc áo choàng trắng như tuyết trên vai càng khiến cô thướt tha, đứng chung với Phong Diệp Vô Nhai toàn thân mặc áo giáp vàng đúng là “cương nhu kết hợp”, cực kỳ xứng đôi. Tế Nguyệt Thanh Thanh đã từng nghi ngờ không biết có phải Phong Diệp Vô Nhai vì nguyên nhân này mới “quên mình vì người khác” không? Nhưng Long Chiến Y là vật phẩm quý hiếm, làm sao có thể vì một nguyên nhân vô vị như vậy mà tặng cho cô được? Vì vậy Tế Nguyệt Thanh Thanh nhanh chóng bóp chết suy nghĩ đó từ trong trứng nước.

Ra khỏi Thanh Tuyền Cốc, họ lập tức thoát khỏi tình trạng cách ly, toàn bộ chức năng trao đổi thông thường đều được khôi phục, kênh Bàn Bè của Tế Nguyệt Thanh Thanh sắp bùng nổ đến nơi rồi.

Kỷ Hiểu Nguyệt toát mồ hôi mở từng tin nhắn ra xem, trạng thái vô cùng tập trung, đến mức An Húc Dương xách túi to túi nhỏ quay về cô cũng không hề hay biết.

Thật không ngờ trong lúc cô ngủ, thế giới lại có nhiều biến đổi như vậy!

Đầu tiên là Tiểu Đậ Tử kết hôn với Tam bang chủ của Ngạo Tuyệt Thần Vực Lãnh Huyết Vô Kỵ, theo tin nhắn để lại thì chắc là Lãnh Huyết Vô Kỵ cướp dâu.

Kế đó là Nhị bang chủ của Ngạo Tuyệt Thần Vực Đạp Huyết Vô Ngân kết hôn với Bánh Trôi Tròn Tròn, cũng là cướp dâu. Không ngờ Đạp Huyết Vô Ngân hiểm khi lên mạng cũng đã đến rồi!

Cuối cùng, Măng Mọc Sau Mưa kết hôn với Ta Là Một Con Rồng, cũng là cướp dâu.

Cướp dâu, cướp dâu, cướp dâu... rốt cuộc lúc cô ngủ đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tế Nguyệt Thanh Thanh quyết định đi tìm từng đương sự để điều tra rõ ràng.

Thì ra nguyên nhân bắt đầu từ việc Tiểu Đậ Tử phải hoàn thành nhiệm vụ giết một cao thủ. Đêm hôm đó, trời không trăng không sao, trên đỉnh núi hoang vu, Lãnh Huyết Vô Kỵ đang ngồi hành công tu luyện một mình dưới một gốc cây ở dốc Lạc Hà. Tiểu Đậ Tử thấy xung quanh không có ai, lợi dụng lúc đối phương cảm máy liền bước tới đánh lén. Thành công, đoạt lấy trang bị của hắn ta rồi bỏ chạy. Thần không biết, quý chẳng hay! Không chỉ hoàn thành được nhiệm vụ mà còn cướp được trang bị hiếm có. (Trang bị trên người Lãnh Huyết Vô Kỵ dĩ nhiên hiếm có rồi! Dù không dùng được cũng có thể bán lại với giá rất cao).

Nào ngờ may mắn không hoàn toàn mỉm cười với Tiểu Đậ Tử, chiêu tất sát cuối cùng giết được Lãnh Huyết Vô Kỵ nhưng cũng làm hao tổn toàn bộ lượng máu, khiến cô nàng đi đời nhà ma theo.

Tiểu Đậ Tử đoạn mệnh, chỉ có thể vừa đập đầu vào tường tiếc nuối vừa đợi hồi sinh. Vất vả lắm mới hồi sinh lại được thì Lãnh Huyết Vô Kỵ đến, Tiểu Đậ Tử bị bắt ngay tại trận. Cũng may Lãnh Huyết Vô Kỵ hồi sinh rồi nhưng vẫn cần thêm thời gian để sắp đặt lại trang bị nên Tiểu Đậ Tử nhân cơ hội này chạy trốn được.

Nhưng Lãnh Huyết Vô Kỵ là ai chứ? Là lão tam của Ngạo Tuyết Thần Vực đấy!

Mọi người đều biết, lão đại Thiết Huyết Vô Tình và lão nhị Đạp Huyết Vô Ngân của Ngạo Tuyết Thần Vực không thường xuyên lên mạng. Vậy nên mọi việc của Ngạo Tuyết Thần Vực đều do lão tam phụ trách. Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào cô nàng Tiểu Đậ Tử lại dám to gan đắc tội với Lãnh Huyết Vô Kỵ. Đúng là “tự tạo nghiệp chướng”, không thể sống yên!

Hai ngày nay Lãnh Huyết Vô Kỵ đang tìm người kết hôn để làm nhiệm vụ phu thê, bỗng dưng nhớ tới cô nàng oan gia Tiểu Đậ Tử, vậy là anh chàng quyết định... cướp dâu. Theo cách nói của Lãnh Huyết Vô Kỵ thì đây là “Lấy mạng đền mạng”! Vậy là Tiểu Đậ Tử bị Lãnh Huyết Vô Kỵ ôm đi. Vì là cướp dâu nên Tiểu Đậ Tử không có cơ hội từ chối.

Còn việc Đạp Huyết Vô Ngân cưới Bánh Trôi Tròn Tròn cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Vô tình Bánh Trôi Tròn Tròn có nói: “Cái tên của lão nhị đúng là dễ khiến người ta có những liên tưởng không lành mạnh”.

Đúng lúc ấy người “dễ khiến người ta có những liên tưởng không lành mạnh” đang đứng ngay sau lưng cô. Đạp Huyết Vô Ngân cướp dâu xong còn nói:

“Sau này ngày nào cô cũng có thể liên tưởng rồi đấy”.

Rồi mạnh mẽ ôm Bánh Trôi Tròn Tròn bỏ đi.

Mãng Mọc Sau Mưa có vẻ thông minh nhanh nhẹn hơn. Ngay khi hai cô bạn tốt cùng bị cướp đi, để tránh mình cũng bị một kẻ nào đó xông ra cướp làm vợ, cô nàng lập tức đi tìm Ta Là Một Con Rồng, bắt anh chàng lấy. Nhưng Ta Là Một Con Rồng là ai chứ, dĩ nhiên không đồng ý. Sau đó hai người PK, Mãng Mọc Sau Mưa dùng trang bị mới nhất vừa nhận được sau khi làm nhiệm vụ sư đồ với Phong Diệp Vô Nhai chiếm thế thượng phong, nhanh chóng hạ gục Ta Là Một Con Rồng, cướp dâu thành công!

Ta Là Một Con Rồng khóc thầm: “Mình đã trêu đùa gì ai chứ!” Cả đời này không ngóc đầu lên nữa rồi.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đồng cảm: “Kìm nén đau thương đi bạn tôi ơi”.

Người ta đã thành vợ thành chồng rồi, cô còn cách gì nữa. Nếu có cách, cô đã giải quyết người bên cạnh cô trước tiên. Nhưng như bây giờ cũng tốt, chẳng phải trong một đêm tất cả đều đã kết hôn hết rồi sao? Tế Nguyệt Thanh Thanh thấy rất công bằng.

Mãng Mọc Sau Mưa: “Làm sao bây giờ? Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn đều bị cướp đi rồi, Bang Không Tướng của mình bị mất hai đại tướng rồi!”

Nhân số vốn đã không nhiều, giờ lại càng thiếu thốn trầm trọng!

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Việc trong bang phải trước giờ mình không tham dự. Nhưng mà... hai cậu ấy là đại tướng của Bang Không Tướng, lại là bà xã của Vực chủ Ngạo Tuyết Thần Vực, tính ra cậu được lời lắm đấy”.

Mãng Mọc Sau Mưa nghĩ ngợi, có lý!

Ta Là Một Con Rồng được gọi ý, gấp rút chạy đi tìm Lãnh Huyết Vô Ky.

Ta Là Một Con Rồng: “Vô Ky huynh, anh thu nhận tôi đi, để tôi làm chức gì nhỏ nhỏ cũng được!”

Mãng Mọc Sau Mưa: “Một Con Rồng! Anh quay lại đây cho tôi!”

Ta Là Một Con Rồng: “Cứu mạng với, mưu sát chồng kìa!”

...

Tế Nguyệt Thanh Thanh cười ngất. Xem ra hôm qua cô đến Thanh Tuyền Cốc là hoàn toàn đúng, tránh được một phen hỗn chiến!

Phong Diệp Vô Nhai vẫn yên lặng đứng cạnh Tế Nguyệt Thanh Thanh, cùng cô xem trò vui náo nhiệt.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hửu Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Hãy Cho Anh Một Cơ Hội

Một mùi thơm thoang thoảng từ nhà bếp bay ra, Kỳ Hiểu Nguyệt không chịu nổi cảm dỗ bèn rời tay chuột chạy vào bếp. Trước khi đi, cô không quên nhìn lại với Phong Diệp Vô Nhai:

“Em có việc, đợi một lát nhé”.

“Anh cũng biết nấu ăn sao?” Nhìn An Húc Dương đang bận rộn trong bếp, Kỳ Hiểu Nguyệt tỏ rõ vẻ kinh ngạc. An đại công tử đây sao!

An Húc Dương cười đáp: “Anh yêu cầu cao với đồ ăn như vậy, nếu không biết tự làm thì chẳng phải sẽ đói chết sao?”

Kỳ Hiểu Nguyệt thấy An Húc Dương bỏ mấy con tôm đỏ tươi vào đĩa, “Tùng đại hiệp”, “Tùng tôm” [1]. Trước mắt cô bỗng hiện lên hình ảnh Tùng Phong Hàn bị người người đuổi giết, không nén được bật cười lớn. Thật ra Tùng Phong Hàn trong game và An Húc Dương ngoài đời có sự khác biệt rất lớn.

[1] Tác giả chơi chữ, trong tiếng Trung, đại hiệp (大侠) và tôm (大虾) phát âm giống nhau.

Tùng Phong Hàn trong game rất ngốc nghếch, nhưng do kinh nghiệm chơi game không có nên tay chân chậm chạp, thật không thể trách anh ta được. Còn An Húc Dương ngoài đời... thật sự rất nam tính, nếu không sao được mọi người công nhận là “vạn người mê”.

“Yên tâm, nhất định sẽ không làm em thất vọng đâu”.

An Húc Dương nhanh nhẹn dọn các món ăn lên bàn, nhìn nụ cười của Kỷ Hiểu Nguyệt, anh bất chợt cảm thấy chói mắt.

Màu sắc hấp dẫn, mùi thơm cuốn hút, hương vị...

Kỷ Hiểu Nguyệt với tay bốc một miếng đậu cô ve cho vào miệng.

“Ngon quá!”

“Từ từ nào, không ai ăn tranh với em đâu”. An Húc Dương mỉm cười vỗ nhẹ lên tay Kỷ Hiểu Nguyệt rồi lấy một đôi đũa đưa tới cho cô.

“Đợi một chút”. Kỷ Hiểu Nguyệt đặt đũa xuống, vội vàng chạy đến máy tính nói thêm mấy câu với Phong Diệp Vô Nhai rồi quay lại bàn, ăn lấy ăn để.

Tay nghề của An Húc Dương đúng là rất giỏi.

“Anh có thể làm đầu bếp cho chương trình nấu ăn được đấy!” Kỷ Hiểu Nguyệt vừa ăn vừa không tiếc lời khen ngợi.

Dù cũng đói, nhưng An Húc Dương lại ăn rất ít, chủ yếu nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt ăn, trong mắt lấp lánh những tia sáng.

“Anh chỉ muốn làm cho người mình thích ăn thôi”. Giọng của An Húc Dương rất nhẹ, nhưng lực chấn động lại mạnh khiến cơn thèm ăn của Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên tắt ngấm.

Lúc Kỷ Hiểu Nguyệt ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt sáng rực của An Húc Dương đang nhìn mình.

“...” Khóe môi cong lên nhưng cô không cười nổi.

Đôi đũa cứ chọc tới chọc lui con tôm thơm ngon hấp dẫn trong đĩa. Hóa ra nuốt không trôi là thế này đây!

Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, vẫn là lời thổ lộ nhiều năm trước, anh chưa từng biến mất, cô cũng chưa từng thất vọng... có lẽ... kết quả sẽ khác. Nhưng bây giờ... cuộc sống khác nhau, thân phận khác nhau, rất nhiều thứ cũng đã diên cuồng biến đổi. Kỳ Hiểu Nguyệt cắn môi, cặp mắt không biết phải mở lời thế nào.

Thấy Kỳ Hiểu Nguyệt bỗng nhiên trở nên bối rối, An Húc Dương đứng lên vòng qua phía bàn nơi cô ngồi, nắm đôi bàn tay mềm mại, chân thành nói:

“Hiểu Nguyệt, em biết không, dù chỉ là trong game, nhưng khi thấy em kết hôn với người khác, anh đã rất ghen tị với Phong Diệp Vô Nhai. Anh biết anh không thể ngăn anh ta lấy em, nên sau khi suy nghĩ rất nhiều, anh quyết định chỉ còn cách đến đây”.

Trái tim Kỳ Hiểu Nguyệt khẽ rung động, cô ngược đôi mắt long lanh thoáng ẩn hiện nét kinh ngạc nhìn An Húc Dương. Anh cũng mỉm cười nhìn cô, đôi mắt dịu dàng như những vì sao lấp lánh:

“Lúc trước, anh muốn nhanh chóng bước vào cuộc sống của em, được ở gần bên em, nên đã không do dự tham gia vào Chân Linh Thần Giới. Nhưng anh không ngờ quyết định ấy ngốc quá, lần nào cũng bắt em phải bảo vệ anh, cuối cùng còn khiến em chơi game không được vui vẻ. Anh thực sự xin lỗi!” Giọng An Húc Dương khẽ run, dù rất nhẹ nhưng Kỳ Hiểu Nguyệt vẫn tinh tế nhận ra.

Bỗng nhiên cô thấy mềm lòng, chẳng phải đây vẫn là ánh mắt quen thuộc, giọng nói quen thuộc và một Bạch Sùng Tước của ngày xa xưa sao?!

“Hiểu Nguyệt... trước kia... thật ra... lúc trước anh không đúng, anh không nên đột nhiên biến mất, nhưng mong em hãy tin bởi anh có nỗi khổ riêng. Giờ anh đứng đây, chân thành cầu xin em, xin em hãy cho anh thêm

một cơ hội, để anh chứng minh mình có thể đem lại hạnh phúc cho em, được không?”

Kỷ Hiểu Nguyệt khẽ chớp mắt, đối diện với ánh mắt An Húc Dương sáng rực cô không biết nên làm gì, chỉ dám đưa mắt nhìn đi chỗ khác:

“Em...”

“Em không cần trả lời anh vội”. An Húc Dương đột nhiên ngắt lời Kỷ Hiểu Nguyệt, giọng nói rất nhẹ nhàng.

“Vì... anh phải quay về đoàn làm phim bây giờ. Em cứ từ từ suy nghĩ, lúc nào muốn trả lời thì nói với anh, được không?”

Kỷ Hiểu Nguyệt ngạc nhiên: “Anh phải đi ngay sao?”

An Húc Dương cười nhẹ: “Phải, anh chỉ xin nghỉ phép được ba ngày thôi nên đến lúc phải quay về rồi. Nhưng lúc nào em cũng có thể tìm anh”.

An Húc Dương liếc nhìn chiếc di động trên mặt bàn. Kỷ Hiểu Nguyệt hiểu ý, khẽ mỉm cười.

“Nhanh lên nào, hy vọng bữa cơm này không quá tệ”. An Húc Dương nhẹ nhàng đứng dậy, cười tươi. Trong nháy mắt từ một cậu trai si tình khôi phục lại thành người đàn ông “vạn người mê”.

“Không đâu... rất ngon”.

An Húc Dương mỉm cười, đưa tay nhẹ xoa mái tóc Kỷ Hiểu Nguyệt.

“Anh đi đây. Trong tủ lạnh anh có chuẩn bị ít đồ ăn, chắc cũng đủ để em ăn trong hai ngày. Đừng ăn đồ ăn nhanh mãi như thế, không tốt cho sức khỏe đâu”.

Và kết cục là An Húc Dương đi như thế nào, Kỳ Hiểu Nguyệt cũng không nhớ rõ.

Tâm tư rối loạn, tinh thần chấn động. Rốt cuộc An Húc Dương có ý gì? Vội vã ngồi máy bay từ một nơi xa xôi vạn dặm về đây chỉ để làm một bữa cơm cho cô thôi sao?

@_@...

Một cơn gió lốc thổi đến, cuốn Tế Nguyệt Thanh Thanh lên không trung, né đòn tấn công hung hãn của Boss. Tế Nguyệt Thanh Thanh sức tình, nhanh chóng trả đòn.

Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ...

Phong Diệp Vô Nhai: “Em sao vậy?”

Đánh Boss lại đứng ngây ra như phỗng, cô nàng đang suy nghĩ lung tung gì thế không biết?

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Không sao”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh (im lặng vài phút): “Nếu có một người vượt ngàn dặm xa xôi về chỉ để làm một bữa cơm cho anh, anh nghĩ thế nào?”

Thao tác luôn chính xác đến không thấy mấy giây nhưng khi nghe cô hỏi, Phong Diệp Vô Nhai cũng phải im lặng vài phút, sau đó ngắn gọn trả lời:

“Giết kẻ đó”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “... ..>_

Tế Nguyệt Thanh Thanh cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Dê Vào Miệng Cọp

“Kỷ Hiếu Nguyệt!”

“Kỷ Hiếu Nguyệt!!”

“Kỷ Hiếu Nguyệt!!!”

Tiếng gọi càng lúc càng to và rõ, cuối cùng cũng đánh thức được Kỷ Hiếu Nguyệt đang mơ màng bất dậy.

“Trợ lý Nhiếp?!” Sau khi nhìn rõ người đứng trước mặt mình, Kỷ Hiếu Nguyệt mới hoàn toàn tỉnh táo.

Nguy rồi! Vì “hết mình lần cuối”, cô và Đại Thần đã một lần nữa thâu đêm làm nhiệm vụ. Giờ thì hay rồi... Không ngờ lại bị “tóm gáy”!

Thật ra Nhiếp Phong cũng rất... xinh đẹp. Da trắng, khuôn mặt thanh tú, nhưng khi cười để lộ ra hàng răng trắng khiến Kỷ Hiếu Nguyệt sững sờ. Cô cứ có cảm giác người đang đứng trước mặt mình rất giống một con sói.

Thế mới nói: “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”!

“Tổng giám đốc muốn uống cà phê”. Giọng Nhiếp Phong lạnh lạnh, nghe có chút chế nhạo.

Cô nàng tiểu khắc tinh ngủ gà ngủ gật trong giờ làm việc, chắc chắn con sói gian ác xảo quyệt Tề Hạo sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này! Không biết có phải sắp có trò vui để xem không?

Mà nhầm tính lại thì thời hạn một tháng cũng đã trôi qua ba tuần rồi, hai người này hình như vẫn chưa có gì mới mẻ. Nhất là sau khi Kỷ Hiểu Nguyệt đẩy Tề Hạo xuống nước, cậu ta ngày càng dành nhiều thời gian cho thần tiên tỷ tỷ hơn. Chẳng lẽ sở thích của Tề Hạo thực sự thay đổi rồi?

Với tính cách của Tề Hạo thì... không thể nào! Tổng giám đốc Tề trước giờ chưa bao giờ dễ dàng chịu thua như vậy, càng không thể bỏ dở giữa chừng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại cứ nghĩ thấy mùi âm mưu vậy nhỉ?

“Cà phê?” Kỷ Hiểu Nguyệt đang buồn ngủ bỗng giật mình.

Đối với Kỷ Hiểu Nguyệt, “Tổng giám đốc muốn uống cà phê” đồng nghĩa với “Tổng giám đốc muốn bắt lỗi mình”.

Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức lấy lại tinh thần, pha một tách cà phê đặc cho Tổng giám đốc với thái độ cực kỳ chuyên nghiệp.

Lúc cô vào văn phòng, Tề Hạo vẫn đang xử lý tài liệu. Kỷ Hiểu Nguyệt cẩn thận đặt tách cà phê xuống rồi nhẹ nhàng đi ra, cố gắng không gây ra một tiếng động nào. Ngay khi Kỷ Hiểu Nguyệt nắm lấy tay nắm cửa, trong lòng không ngừng tung hô “Hôm nay bình an vô sự” thì một âm thanh vang lên từ phía sau.

“Hiểu Nguyệt”.

...

Tuyết rơi tháng Sáu, lạnh quá đi!

Cái tên hay như vậy, sao khi được “nhả” ra từ miệng anh ta lại lạnh lẽo vậy nhỉ! Giống như thứ - gì - đó được phun ra từ miệng con chó vậy!

Từ từ quay người lại, đối diện với vẻ mặt “cười mà như không” của Tề Hạo, Kỷ Hiểu Nguyệt chuyển sang nụ cười xu nịnh, cung kính hỏi.

“Dạ, Tổng giám đốc có việc gì cần ạ?”

Làm ơn đừng có gọi tôi là Hiểu Nguyệt, tôi họ Kỷ, Kỷ Hiểu Nguyệt, Kỷ Hiểu Nguyệt!

Nhưng, dù trong lòng cô kêu ca, gào thét thế nào, Kỷ Hiểu Nguyệt tuyệt đối không đủ can đảm công khai “chỉnh” trước mặt Tổng giám đốc.

Có câu gì ấy nhỉ? “Họa từ miệng mà ra”! Vì thế, ít lời vẫn là hay nhất, ít lời vẫn là tốt nhất!

Trên gương mặt đẹp trai của Tề Hạo đột nhiên xuất hiện một nụ cười, khiến mặt trời phía sau anh cũng trở nên lu mờ, tất cả những màu sắc tuyệt đẹp đều chỉ là phong nền cho nụ cười quyến rũ ấy.

Nếu cô nhớ không nhầm, đây là lần thứ hai Tề Hạo cười với cô từ sau lần anh bị cô đẩy xuống nước.

Lần thứ nhất, anh cười, Kỷ Hiểu Nguyệt nhảy lầu.

Lần này thì...

Chuông báo động trong lòng cô lập tức réo lên âm ỹ.

“Quét qua phòng nghỉ cho tôi, nhớ kỹ, không được bỏ qua một góc ngách, một hạt bụi nào đâu đấy”, Tề Hạo nói xong thản nhiên với tay lấy chiếc áo vest treo bên cạnh, đứng dậy đi ra ngoài.

Kỷ Hiểu Nguyệt tự giác nhường đường cho ai đó, không quên tránh xa hẳn ra một đoạn.

Tề Hạo vừa đi khỏi, Kỳ Hiểu Nguyệt đã thở phào nhẹ nhõm. Có vẻ hôm nay tâm trạng của ai kia rất tốt, không buồn gây khó dễ cho cô. Kỳ Hiểu Nguyệt tự cảm thấy vô cùng may mắn.

Tên biến thái không có ở đây, đúng là bớt đi được rất nhiều phiền phức!

Nhưng mà... quét dọn phòng nghỉ? Thôi được, ai bảo cô được giao nhiệm vụ “nữ lao công” chứ!

“Nữ lao công” chăm chỉ, cam chịu vất vả đành mang dụng cụ dọn dẹp vào phòng nghỉ... Phòng nghỉ của tên biến thái này sao lớn vậy?

Kỳ Hiểu Nguyệt thức suốt đêm, tinh thần không còn minh mẫn nên không để ý cánh cửa được điều khiển từ xa lặng lẽ khóa lại phía sau lưng cô.

Phòng nghỉ của Tổng giám đốc không chỉ cực kỳ lớn mà còn rất đặc biệt. Đó là cách âm cực tốt.

Thế nào gọi là “Kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay”, Kỳ Hiểu Nguyệt sẽ sớm cảm nhận được thôi.

Cô biết cứ gặp tên biến thái đó là nhất định không có chuyện gì tốt mà! Tên biến thái ấy nhất định là “khắc tinh”, là “sao chổi” của cô.

Sau một đêm thức trắng, tinh thần mỏi mệt, lại lao động vất vả, cuối cùng, Kỳ Hiểu Nguyệt vừa mệt vừa đói vừa buồn ngủ lăn ra hồn nhiên ngủ trong “hang sói”.

Nhiếp Phong thấy vậy cực kỳ tức giận!

Vì sao ông trời lại ban tặng “vẻ đẹp anh tuấn” và “cơ trí đa mưu” cho cùng một con người cơ chứ?

“Cần thận lúc tỉnh dậy cô nàng khắc tinh sẽ cắn chết cậu đấy!” Nhiếp Phong nghĩ đến 30% tiền lương của mình mà nghiêng rãng nghiêng lợi.

Nhìn vẻ mặt “rất tiếc có muốn cũng không được” của Tề Hạo, Nhiếp Phong càng thêm bức bối.

Cửa phòng lặng lẽ mở, Kỳ Hiểu Nguyệt bên trong vẫn vô tư say giấc nồng.

Chiếc giường lớn trắng tinh đã được dọn dẹp không sót một hạt bụi nào. Hơn nữa Kỳ Hiểu Nguyệt chỉ ngủ ở một góc giường nhỏ thôi. Ngay cả lúc ngủ, trông cô vẫn rất cảnh giác. Bộ đồ tối màu, rộng thùng thình ôm lấy cơ thể đang cuộn tròn kia càng khiến cô vô cùng nhỏ bé. Mái tóc đen được búi lên gọn gàng, cặp kính gọng đen khiến cô trở nên già dặn hơn, nhưng hai gò má mịn màng lại làm toát lên vẻ hồn nhiên, trong sáng.

Cô nhóc này vẫn đang chơi trò mèo vờn chuột với anh! Khóe môi Tề Hạo khẽ cong lên.

Chi bằng gọi cô ấy tỉnh dậy trước, sau đó “thưởng thức” dáng vẻ xấu hổ của cô nàng. Chắc chắn sẽ rất thú vị!

Hay là, chụp lại dáng vẻ hiện giờ của cô ấy rồi dán lên khắp phòng, đến lúc đó không biết thái độ của cô nàng sẽ thế nào đây?!

Hay là...

Nhưng rốt cuộc, Tề Hạo chỉ lặng lẽ ngồi dựa khung cửa, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp đang ngủ ngon lành. Sau đó nhẹ nhàng vươn tay tắt đèn, kéo rèm cửa sổ lại, chỉ bật mỗi chiếc đèn tường tỏa ánh sáng mờ ảo. Anh khẽ bước đến bên giường, cúi người nhìn cô nàng đang say giấc. Cô hồ ly này dù có thông minh lanh lợi thế nào thì giờ cũng đang ngủ

trên giường của anh thôi. Nghĩ vậy, ánh mắt Tề Hạo bỗng sầm lại, như vực sâu thăm tối!

Giây phút này, cô chỉ cách anh trong gang tấc, thậm chí anh còn có thể cảm nhận được từng hơi thở của cô. Tề Hạo đột nhiên thấy căng thẳng, một cảm giác chưa từng có đan xen cùng những xúc cảm nóng bỏng nhẹ nhàng khiến anh cảm thấy xốn xang.

Cô nàng đang say ngủ hoàn toàn không biết Tề Hạo đang nhẹ nhàng gỡ cặp kính vướng víu của cô xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn cùng hàng lông mi dày và dài khẽ khép lại như cánh bướm lộ ra. Hàng mi đang khép ấy nhẹ che đi đôi mắt sáng long lanh, in bóng lên làn da mịn màng. Đôi môi khẽ mở như trái anh đào phớt đỏ, tươi tắn, bóng bẩy.

Tề Hạo không kiềm chế được, cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn rất nhẹ.

Cảm giác mềm mại của làn môi nhỏ xinh không làm dịu bớt những xúc động trong anh, trái lại còn thổi bùng lên những cảm xúc cháy bỏng khác. Tề Hạo, một người trước giờ vẫn tự hào về khả năng tự kiểm soát của bản thân, lần đầu tiên không được sự cho phép của não bộ đã thực hiện một hành động bất thường.

Nhẹ nhàng, mềm mại, mùi thơm của đôi môi ấy khiến người ta không thể thỏa mãn, khát khao phút chốc càng thêm cháy bỏng.

Đúng lúc này, “người đẹp ngủ trong rừng” nhíu mày khẽ rên nhẹ. Tiếng rên rất nhỏ nhưng trong căn phòng yên tĩnh vang lên rất rõ, gọi thần trí lang thang của ai đó trở về. Tề Hạo lần đầu tiên nếm mùi vị “không kiềm chế được” ngạc nhiên ngẩng đầu.

Cô nhóc này...

Hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại cảm xúc, bàn tay Tề Hạo khẽ dừng lại trên búi tóc của Kỳ Hiểu Nguyệt, nắm lấy chiếc kẹp kéo nhẹ, mái tóc đen bung ra như thác nước xõa trên tấm ga giường màu trắng, nhìn cực kỳ bắt mắt.

Làn da mịn màng, đôi môi đỏ thắm, mái tóc đen mượt...

Giường nệm mềm mại, mùi hương dễ chịu, cảm giác thoải mái, thật... khủng khiếp!

Lúc ý thức vừa quay lại, Kỳ Hiểu Nguyệt mới “cọ” một cái đã nhảy dựng lên. Cô thề, cô chỉ muốn ngồi xuống nghỉ một lát thôi... Những người đang rất buồn ngủ chỉ mong tìm được một cái giường, thế nên cô chỉ định ngồi bên mép giường. Cô thề, cô muốn chớp mắt một chút thôi. Sao, sao lại ngang nhiên chiếm nửa cái giường thế này? Cô thề, tuyệt đối không phải cố ý!!!

Nhưng tất cả sự kinh ngạc, bối rối vừa qua của Hiểu Nguyệt cũng không sốc bằng việc toàn bộ hành động này rơi vào đôi mắt sâu thẳm yên lặng của ai kia. Ánh mắt có chút chế nhạo nhưng đẹp đến phát cuồng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt anh tuấn phác lên một đường cong dịu dàng, rung động lòng người.

Khóe miệng Kỳ Hiểu Nguyệt khẽ co giật. Căn phòng ngập tràn thứ ánh sáng mờ ảo im ắng đến lạ thường. Trong giây phút, có cảm giác cô nghe được cả tiếng tim mình đang loạn nhịp.

“Anh... anh...” Cuối cùng Kỳ Hiểu Nguyệt cũng tìm lại được giọng nói của mình.

Đừng nói là tên biến thái này nhìn cô ngủ nhưng không thèm đánh thức cô dậy nhé! Đúng là đồ biến thái!

“Cô thấy nên xử lý chuyện này thế nào?”.

Kỷ Hiểu Nguyệt trợn tròn mắt, nhìn nụ cười gian trá của Tề Hạo, trong nháy mắt cô hiểu hơn ai hết thế nào là “Cá nằm trên thớt”!

Mây đen bắt đầu tụ lại trên đầu, có điềm xấu, chắc chắn có điềm xấu rồi!

“Không hoàn thành công việc được giao đúng thời hạn là lỗi thứ nhất”. Ánh mắt Tề Hạo liếc về phía đồng dụng cụ vệ sinh đặt bên cạnh.

...

“Ngủ gật lúc làm việc là lỗi thứ hai”.

“...” Tự gieo nghiệp chướng rồi! Cô thề sau này không thức trắng đêm nữa!

“Sử dụng tài sản của công ty khi chưa được phép là lỗi thứ ba”. Tề Hạo chỉ chỉ chiếc giường còn nguyên dấu vết.

“!@#\$\$”

“Ba lỗi vừa rồi không biết có đáng bị kỷ luật không?” Khóe môi Tề Hạo cong lên, trong lòng lá cờ chiến thắng phần phật bay trong gió.

Kỷ Hiểu Nguyệt hít một hơi thật sâu tự biết lúc này dù có thanh minh cũng không giải thích được gì nữa. Nhân chứng có, vật chứng cũng đủ luôn.

“Tôi...” Tôi sai rồi, vậy được chưa?

Tề Hạo không cho Kỷ Hiểu Nguyệt có cơ hội lên tiếng.

“Tôi sẽ cho cô một cơ hội để sửa sai. Ba ngày tới, công ty sẽ tổ chức chương trình đón Giáng sinh cho lãnh đạo cao cấp ở Vịnh Bích Hải. Hôm đó cô phải đi theo phục vụ”.

Tề Hạo nở nụ cười gian xảo.

Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận nghiến răng, nhìn chăm chăm Tề Hạo, đôi tay khế siết chặt lại thành nắm đấm.

Đi theo phục vụ! Đám người họ đi chơi còn muốn mang theo cô làm a hoàn?! Đây chắc chắn sẽ là ngày lễ Giáng sinh tồi tệ nhất từ trước đến nay của cô! Bị tước đoạt trắng trợn ngày nghỉ lễ đây mà, thật là đáng giận!

“Dĩ nhiên, cô có thể từ chối. Nhưng tôi sẽ thông báo chuyện ngày hôm nay với công ty rồi căn cứ theo quy định để có hình thức xử phạt công khai”.

Thông báo...

Nếu để mọi người biết cô ngủ trên giường Tề Hạo cả buổi sáng, sau này chắc cô không sống nổi nữa!

“Tôi đi...!” Ngoài hai chữ này, Kỷ Hiểu Nguyệt không biết phải nói gì nữa. Ông trời đúng là không có mắt! “Trăng đêm” hại người rồi!

“Cô không cần phải miễn cưỡng!” Tề Hạo cố nín cười.

“... Không miễn cưỡng...” Bàn tay đang nắm chặt chỉ muốn vung lên đấm thẳng vào mặt anh ta.

“Rất tốt, giờ cô có thể lựa chọn. Một là tiếp tục ngủ, hai là tan ca”. Người thẳng được làm vua mà!

Tan ca?... Liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, mới một giờ chiều mà! Vẫn có thể ngủ được!

“Trả kẹp tóc cho tôi!” Kỳ Hiểu Nguyệt đưa tay ra.

Tề Hạo nhẹ nhàng ngoắc tay với Kỳ Hiểu Nguyệt, ý tứ rất rõ ràng: Đến đây mà lấy.

Đi ra đó lấy? Vậy có khác gì đưa dê vào miệng cọp!

Nhiếp Phong vừa về công ty thì thấy Kỳ Hiểu Nguyệt tóc tai bù xù, tức giận đùng đùng, bước đi như muốn giẫm chết người, lao nhanh ra ngoài.

Có chuyện gì...? Có chuyện gì vậy...? Bản tính hiếu kỳ trong Nhiếp Phong lập tức trỗi dậy, vội lao về phía văn phòng.

“Cậu “thịt” tiêu khắc tinh” rồi à?”

Tề Hạo nhẹ nhàng vuốt ve chiếc kẹp tóc nhỏ, vui vẻ nhấp một ngụm cà phê, dù cà phê đã nguội nhưng hương vị còn rất ngon.

“Chưa”.

“Vậy sao cô ấy...”

“Tôi chỉ bắt cô ấy cùng đi đến Vịnh Bích Hải thôi”.

Nhiếp Phong vỡ lẽ, chẳng trách cô nàng tiểu hồ ly tức giận đến vậy.

“Cậu có cảm thấy đáng vẻ tức giận của cô ấy rất vui mắt không?”

Tề Hạo cười rất tươi, nụ cười khiến Nhiếp Phong chói mắt. Sao anh lại thấy nụ cười của Tề Hạo hôm nay rất... rất... dịu dàng. Dịu dàng đến rợn cả tóc gáy!

Mà “vui mắt” á? Câu này sao nghe quen thế? Nghe ở đâu rồi nhỉ?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Không Ngờ Đại Thần Lại Lợi Hại Như Vậy

Tế Nguyệt Thanh Thanh tức giận đăng nhập trò chơi, đang chuẩn bị ôm cục tức trút lên người Boss. Nào ngờ vừa lên mạng đã nhận được tin động trời - nửa tiếng trước, tam đại Vực chủ của Ngạo Tuyết Thần Vực đã quyết đấu với Phong Diệp Vô Nhai!

Thì ra, từ hôm đó đến giờ Tùng Phong Hàn không lên được mạng là do tài khoản đã bị hack.

Sáng sớm hôm nay, lúc tam đại Vực chủ biết Đường chủ của mình bị người ta bắt nạt, đương nhiên không thể ngoảnh mặt làm ngơ, nên quyết định đến tìm Phong Diệp Vô Nhai nói chuyện. Nào ngờ Phong Diệp Vô Nhai không muốn giải thích, trực tiếp chọn cách PK để nói chuyện. Kết quả là Phong Diệp Vô Nhai thắng cả ba vị Vực chủ, kết thúc một màn quyết đấu đặc sắc hiếm có trong game.

Ba vị Vực chủ của Ngạo Tuyết Thần Vực cùng xuất hiện đã đủ gây chấn động rồi, giờ lại thêm cả Phong Diệp Vô Nhai nữa. Thế nên lực chấn động, sức ảnh hưởng, không cần nói cũng biết lớn đến mức nào.

Việc này không chỉ khiến thế giới dậy sóng mà còn thu hút không ít người chơi ở các server khác tạo tài khoản phụ sang xem. Có người còn quay lại trận quyết đấu rồi tung lên mạng. Hình thức ấy, khí thế ấy, thủ pháp ấy, tốc độ ấy, chắc... chắc..., đúng là cực kỳ hiếm thấy. Thật là trận đấu tráng lệ nhất trong lịch sử mà Tế Nguyệt Thanh Thanh từng xem.

Sao cô lại bỏ qua giây phút quan trọng thế nhỉ? Vì việc này Tế Nguyệt Thanh Thanh càng chắc chắn một điều - sau này tuyệt đối không được thức

đêm đánh quái nữa!

Không ngờ Đại Thần lại lợi hại như vậy! Ngay cả ba vị Vực chủ của Ngạo Tuyết Thần Vực liên thủ cũng không phải đối thủ! Trong lòng Tế Nguyệt Thanh Thanh đột nhiên dâng lên một niềm tự hào khôn xiết - anh ấy là ông xã của cô đấy!

Nhưng tài khoản của Tùng Phong Hàn do Đại Thần hack thật sao?

Nghĩ kỹ lại, trên đường đến miếu Nguyệt Lão, đúng là có một lúc Phong Diệp Vô Nhai không ở đó. Anh nói có chút việc, không phải đi hack tài khoản của Tùng Phong Hàn đấy chứ?

.....000.....o..... \ (∇) /

Tế Nguyệt Thanh Thanh nhanh chóng quyết định, sau này nhất định không được đắc tội với Đại Thần!

(Mãng Mộc Sau Mưa nói leo: “Đồ ngốc, giờ mới biết à?”)

Nghe Hoa Hồ Diệp nói, tài khoản của Tùng Phong Hàn đã tìm lại được, nhưng giờ anh ta rất bận, không có thời gian lên mạng chơi game.

Ba ngày tiếp theo, Kỳ Hiểu Nguyệt gần như biến mất trên mạng. Cô phải chuyển nhà. Nói là phải chuyển nhà nhưng thực chất là bóc lột sức lao động của Hoa Hồ Diệp. Anh chàng đáng thương lúc hoàn thành xong mọi việc, mệt quá nằm luôn xuống sàn gỗ ngủ. Vì vậy... ngày hôm sau... hai người lại cùng nhau đi làm...

Cho nên, những lời đồn đại... không cần đoán cũng biết.

Nhưng Kỳ Hiểu Nguyệt bỏ tất cả ngoài tai. Tề Hạo cũng chẳng buồn quan tâm. Trong tay anh đã có những thông tin vô cùng chi tiết và rõ ràng

về Hoa Hồ Điệp. Anh chàng này không có chút sức lực uy hiếp nào với anh.

Kỷ Hiểu Nguyệt vừa giải quyết xong mọi việc thì chuyển du lịch ba ngày tới Vịnh Bích hải cũng sắp bắt đầu.

Trong phòng riêng...

Nhiếp Phong cười gian xảo:

“Không phải cậu định “thịt” tiểu khắc tinh ở Vịnh Bích Hải đấy chứ?”

Tề Hạo nhú mày, im lặng. Anh cũng luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Cô ấy đá anh rồi bỏ chạy. Anh giận.

Cô ấy gọi anh một tiếng “Ông xã”. Anh hạnh phúc.

Cô ấy rời mạng. Anh hụt hẫng.

Cô ấy lên mạng. Anh vui mừng.

Cô ấy vừa gọi anh là “Tên biến thái”, vừa gọi anh là “Ông xã”. Anh thực không biết phải làm thế nào? Từ trước đến nay, chưa có người nào khiến anh trải qua nhiều cung bậc cảm xúc đến vậy.

Lúc trước, đơn giản anh chỉ muốn trêu đùa cô, thấy vẻ mặt tức giận của cô, anh cảm thấy vui vẻ, sáng khoái. Nhưng dần dần, anh phát hiện ra rằng, không chỉ lúc tức giận mà ngay cả khi ngủ cô cũng rất đáng yêu. Thậm chí những lúc vui hay nhẫn nhịn chịu đựng, những khoảnh khắc, diễn biến tình cảm của cô đều biến thành những tinh linh nhỏ bé, len lỏi trong tâm trí anh.

Từ ngày gặp cô, những cô gái khác với anh đều trở nên nhàm chán, vô vị. Ngay cả Phong Tín Nhi xinh đẹp, quyến rũ lại trong sáng, thuần khiết

chủ động hiến thân, anh cũng không để tâm. Anh chỉ khát khao mùi thơm mê người trên cơ thể cô.

Đây đúng là một vấn đề, còn là vấn đề rất nghiêm trọng.

Hơn nữa, trong thế giới ảo Tế Nguyệt Thanh Thanh cuối cùng cũng đã thừa nhận thân phận “ông xã” của Phong Diệp Vô Nhai, lại rất nghe lời. Nhưng ở thế giới thực, cô tỏ rõ thái độ e ngại, xa lánh anh.

Liệu anh có nên chữa trị căn bệnh “tâm thần phân biệt” cho “bà xã” của mình trước không?

Bộ óc đáng giá ngàn vàng của Tề Hạo vì vấn đề này mà nhiễu loạn bấy lâu nay.

Nhiếp Phong tính đầu ngón tay đếm ngày, sắp hết thời hạn một tháng rồi, không thể để Tề Hạo thuận lợi “vượt vũ môn” như vậy được. Anh nhất định phải thực hiện kế hoạch phá hoại. Nhân lúc Tề Hạo không để ý, anh lén lút chạy đến bên Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Cô biết vì sao Tổng giám đốc chọn Vịnh Bích Hải không? Vì nơi đó có rất nhiều cô gái đẹp. Tổng giám đốc Tề thích nhất là những cô gái xinh đẹp lại yêu kiều. Nếu có cơ hội, cô kiếm cho cậu ta mấy cô, có khi cậu ta sẽ bỏ qua chuyện cũ cho cô đấy”.

Nhìn nụ cười gian xảo của Nhiếp Phong, Kỷ Hiểu Nguyệt rất muốn nói:

“Trợ lý Nhiếp à! Anh có biết dù đã khoác lên người bộ lông của Cừu Vui Vẻ, nhưng trông anh cũng không hề giống một con cừu không?”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cổ Tình Kiếm Chuyện

Với mọi người, đây là chuyến du lịch thoải mái, nhưng đối với Kỳ Hiểu Nguyệt, đây lại là những ngày tăm tối tù đày! Vì chuyển nhà, Kỳ Hiểu Nguyệt đã sức cùng lực kiệt, vậy mà giờ còn phải phục vụ đám người vô vị, nhàm chán.

Trước sự xuất hiện của một người không - có - tư - cách - xuất - hiện như Kỳ Hiểu Nguyệt, mọi người đều “ngờ một, ghét mười”, nhất là “phù thủy già” Lưu Dĩnh. Khi biết Kỳ Hiểu Nguyệt có tên trong danh sách đoàn đi, ánh mắt sau cặp kính gọng đen dường như đủ lực giết chết Kỳ Hiểu Nguyệt hàng ngàn lần! Đã từng là tâm phúc, là thân tín, giờ lại trở thành tình địch lớn nhất! Ông trời thật là biết trêu người!

Toàn bộ công ty đang đồn đoán, Kỳ Hiểu Nguyệt là tình nhân mới của Tề Hạo.

Phòng trà của Tổng giám đốc chỉ một mình Kỳ Hiểu Nguyệt có thể vào. Tổng giám đốc cũng chỉ uống cà phê do Kỳ Hiểu Nguyệt pha. Một việc này thôi cũng đủ biến Kỳ Hiểu Nguyệt thành cái gai trong mắt toàn bộ nữ nhân viên của tòa nhà.

Mặc dù chị em trên tầng 48 có góp lời giải thích cho Kỳ Hiểu Nguyệt, như trùm buôn chuyện Đào Song Song, cô ta giải thích với giọng cao chót vót:

“Kỳ Hiểu Nguyệt nhà chúng tôi thật sự vô tội! Cô ấy có bạn trai rồi! Chính là cậu Hoa Hồ Điệp ở Bộ phận Khai thác trò chơi trực tuyến đấy”.

Nhưng lời giải thích đó lại gây ra sự phẫn nộ của người người.

Được Tổng giám đốc coi trọng như vậy, cô ta đã không biết tốt xấu, còn dám một chân đạp hai thuyền! Thật đáng ghét!

Cộng thêm “bộ đồ phù thủy” không được ai chú ý của Kỳ Hiểu Nguyệt, khiến cô không nhận được bất kỳ sự “thương hoa tiếc ngọc” nào của cánh đàn ông, đã vậy còn chọc giận cánh phụ nữ, nên kết quả tất yếu...

“Kỳ Hiểu Nguyệt, đi rót nước đi!”

“Kỳ Hiểu Nguyệt, lấy kem chống nắng cho tôi!”

“Kỳ Hiểu Nguyệt, tôi muốn uống cà phê!”

...

Người duy nhất đứng lên giúp cô là Tùng Ca. Người vô tình trông thấy “khuôn mặt thật” đã lên tiếng bảo vệ người đẹp:

“Mấy người này, việc nhỏ như vậy không tự mình làm được sao?”

Người tốt đây rồi! Kỳ Hiểu Nguyệt ngân ngấn nước mắt.

“Đúng!” Một giọng nói nhã nhặn vang lên, ánh mắt mọi người hướng về phía giọng nói phát ra. Gần như cùng lúc, xung quanh Kỳ Hiểu Nguyệt vang lên không ít những tiếng hít thở sâu.

Yêu nghiệt xuất trận rồi!

Bóng người cao lớn bưng tách cà phê ra boong thuyền, bộ vest trắng ôm sát người khiến toàn bộ xung quanh rực sáng. Ánh mặt trời dường như cũng chiếu cố đặc biệt tới anh, khiến cả người Tề Hạo tỏa ra thứ ánh sáng trắng nhạt. Trong phút chốc, mọi thứ xung quanh bỗng trở nên mờ ảo, chỉ có bóng người cao lớn như bước ra từ một bức tranh sang trọng, thanh lịch

từ từ đi tới. Ánh mắt anh vừa sắc lạnh, lại vừa phảng phất vài phần cao ngạo.

Tổng... Tổng giám đốc!

Đẹp trai quá đi!

Ngày thường chỉ thấy anh mặc những bộ vest tối màu, hôm nay mặc vest trắng trông đến là chói mắt!

Ngay cả Kỳ Hiểu Nguyệt cũng không kiềm chế được, khẽ giật mình. Vẫn biết anh “đẹp đến gây họa”, nhưng mỗi lần xuất hiện đừng khiến người ta chú ý thế chứ!

Nhiếp Phong đứng bên cạnh liên tục thở dài, sao người bị “lơ” lúc nào cũng là mình thế!

Ánh mắt Tề Hạo lướt qua một lượt, tất cả những người có mặt đều đứng rất trang nghiêm. Ánh mắt anh dừng lại trên người Kỳ Hiểu Nguyệt, khóe môi khẽ cười đầy ẩn ý, ánh mắt đã dịu dàng hơn rất nhiều, như khúc nhạc lạnh lùng đột ngột biến đổi vang lên vài nốt tươi vui.

Anh khẽ nhấp ngụm cà phê, thoải mái tiến đến gần bên Kỳ Hiểu Nguyệt.

“Kính t... Kính chào Tổng giám đốc!” Mắt Kỳ Hiểu Nguyệt lóe lên sự khiêu khích, nhưng ngay sau đó được thay bằng một nụ cười cung kính, trang trọng.

Cô cố ý đẩy, có sao không? Nếu không phải vì anh thì giờ cô đã được nằm ngủ trong căn phòng mới, chứ không phải phơi nắng ở đây cho người ta sai khiến.

Anh là một tên kinh tởm, đáng kinh tởm!

Tề Hạo không chấp nhận, đưa tách cà phê cho Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Thêm đường vào!”

Thêm đường! Trước đây có bao giờ anh uống cà phê cho thêm đường đâu! Đúng là cố tình kiếm chuyện! Bàn tay Kỷ Hiểu Nguyệt nắm chặt, cốc nuốt cục tức trôi xuống:

“Vâng, thưa Tổng giám đốc!” Nhận tách cà phê, cô quay người bước vào khoang tàu.

Cà phê nguội rồi, nhưng chỗ Tề Hạo vừa cầm vẫn còn khá ấm. Hơi ấm của anh, Kỷ Hiểu Nguyệt giật mình.

Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt! Kỷ Hiểu Nguyệt lại lần nữa khẳng định chắc chắn.

Đi chưa được hai bước, tiếng Tề Hạo đã vang đến ở phía sau:

“Từ giờ trở đi, cô chỉ cần nghe lệnh tôi là được rồi. Những việc khác không cần quan tâm”.

Kỷ Hiểu Nguyệt hóa đá. Một bên chim khách chao liệng, một bên quạ réo vong hồn!

Cuối cùng cũng không phải nhìn mấy khuôn mặt ấy nữa, cô có nên thấy may mắn không?

Nhưng mà...

Giọng Tề Hạo vừa rồi không lớn nhưng cũng đủ để mọi người nghe thấy.

Lập tức vô số ánh mắt đổ ky, đằng đẵng sát khí bắn thẳng về phía Kỷ Hiểu Nguyệt. Cô nàng biết mình đang rơi vào tình trạng mây đen bên này,

quạ réo bên kia.

Tên xấu xa này vốn chẳng tốt bụng gì đâu! T_T

Kỷ Hiểu Nguyệt quay lại, hung hăng bắn thẳng ánh mắt căm giận về phía Tề Hạo. Không chèn ép tôi một ngày, anh không sống được sao?!

Đúng lúc Tề Hạo cũng quay lại, kèm theo ánh mắt chế nhạo. Bốn mắt trong thời khắc chạm nhau bừng bừng tóe lửa.

Ngay giữa lúc nước sôi lửa bỏng, Tùng Ca suy sụp chui vào một góc. Làm việc với Tổng giám đốc lâu như vậy, chưa bao giờ thấy Tổng giám đốc cười với ai... thì ra... Tổng giám đốc có ý với Kỷ Hiểu Nguyệt...

Kỷ Hiểu Nguyệt không hề hay biết Tề Hạo tiên sinh vừa không tốn chút sức lực đã đánh bại một tình địch. Hơn nữa, còn dán mác “Tề Hạo độc quyền” lên người cô trước sự chứng kiến của bao người.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hieu Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Bà Xã “Ngoại Tình”

Vịnh Bích Hải quả là đẹp như lời đồn. Trời xanh biển xanh, bờ cát trắng mịn màng, thi thoảng có vài chú hải âu chao liệng giữa khung cảnh trời xanh nước thăm.

Giám đốc điều hành của Vịnh Bích Hải đã chuẩn bị sẵn sàng đón khách quý từ sớm. Dưới ánh mặt trời, chiếc đồng hồ lớn nạm kim cương trên tầng cao nhất của tòa nhà tỏa ra ánh sáng khiến Kỳ Hieu Nguyệt lóa mắt.

Đúng là thiên đường của những kẻ lả tiền!

Bữa tiệc chào đón Tập đoàn Lãng Thăng cũng được đích thân Giám đốc điều hành chuẩn bị trước. Rất đông người nổi tiếng đến đây nghỉ ngơi đều được mời tham dự. Kỳ Hieu Nguyệt cẩn thận tìm hiểu, họ đều là những nhân vật có máu mặt trên thương trường.

Từ kinh nghiệm bản thân, Hieu Nguyệt biết những buổi tiệc kiểu này cực kỳ, cực kỳ nhàm chán, vô vị. Vì thế phản ứng đầu tiên của cô là... tìm cách chạy trốn.

Đẩy cặp kính gọng đen lên, Kỳ Hieu Nguyệt nhanh chóng tìm cơ hội. Nào ngờ có ai đó đã nhìn thấu âm mưu của cô, nhẹ nhàng gọi:

“Kỳ Hieu Nguyệt!”

“Vâng, thưa Tổng giám đốc!”

“Đi theo tôi!”

...

Lý tưởng to lớn còn chưa kịp thực hiện đã bị bóp chết từ trong trứng nước. Nhìn dáng vẻ giận dữ của tiểu khắc tinh, Nhiếp Phong cố nhin cười đến run cả người.

Khung cảnh xa hoa, sang trọng này thật không hợp với cách ăn mặc của Kỷ Hiểu Nguyệt. Ở đây, cô là “loại khác” nên vừa xuất hiện đã nhanh chóng thu hút mọi ánh nhìn. Đặc biệt lúc cô đi phía sau hai người đàn ông nổi bật như Tề Hạo và Nhiếp Phong, đúng là “một trời một vực”, thiên nga và cóc ghè...

Trước ánh nhìn ngạc nhiên của mọi người, ngoài cách lờ đi, Kỷ Hiểu Nguyệt chẳng biết làm gì hơn. Đặc biệt khi cô thấy “phù thủy già” đã thay đổi một trăm tám mươi độ, từ bỏ gu thời trang ngày thường chuyển sang một bộ sườn xám màu đỏ rực rỡ, Kỷ Hiểu Nguyệt càng không biết làm gì hơn.

Nhìn đi, nhìn đi! Dù sao... nhìn quen là được ấy mà...

Chỉ tại tên xấu xa kia gây họa!

Suốt bữa tiệc, việc duy nhất Kỷ Hiểu Nguyệt có thể làm là... lẳng nhẳng theo sau. Đi sau Tề Hạo cao lớn cũng có cái lợi, khi tất cả những lời nhảm chán kia tràn qua đám đông như một cơn bão, ở phía cô vẫn sóng yên biển lặng.

Tề Hạo đúng là một cây đại thụ giúp cô che gió chắn mưa! Đi theo Tề Hạo thế này cũng tốt lại nhẹ nhàng đầu óc.

Giờ thì gió bão có thổi mạnh hơn cũng được!

Thấy Tề Hạo nói chuyện rất thoải mái tự tin với những người đa màu da đa sắc tộc, Kỷ Hiểu Nguyệt không thể không thừa nhận Tề Hạo là một người đàn ông rất có sức hút lại tài giỏi.

Trước những lời khen tặng nịnh nọt, anh lạnh nhạt thờ ơ; đối với những lời thách thức khiêu khích, anh bình thản điềm tĩnh. Mỗi cử chỉ đều khéo léo, tao nhã, giọng nói trầm ổn, uy nghiêm. Kể cả những lúc anh mỉm cười cũng vẫn không mất đi nét nghiêm nghị bất khả xâm phạm. Kỷ Hiểu Nguyệt còn nghĩ, nếu sinh vào thời cổ đại, chắc chắn anh sẽ là một vị vua xuất chúng.

Ánh nắng nhẹ chiếu lên người anh, bộ vest trắng tô đậm thêm dáng vẻ quyến rũ. Mái tóc ngắn đen, sáng bóng. Kỷ Hiểu Nguyệt bất ngờ không kiềm chế được sự hiếu kỳ muốn được ngắm nhìn khuôn mặt anh. Khuôn mặt với đường nét rõ ràng, lạnh lùng, xa cách nhưng lại cực kỳ hấp dẫn. Mũi anh thẳng, duyên dáng như một người đàn ông Hy Lạp cổ đại. Đôi mắt sâu thẳm, bình tĩnh. Đôi môi mỏng, có chút lạnh lùng thần bí, nhưng vẫn không mất đi vẻ sang trọng.

Người đàn ông như vậy chẳng trách khiến phụ nữ phải điên cuồng.

Kỷ Hiểu Nguyệt còn chưa định thần lại thần trí thì một giọng nói đầy chế nhạo vang lên:

“Cô mà còn tiếp tục nhìn như thế nữa, tôi sẽ tố cáo cô có ý đồ không đứng đắn với Tổng giám đốc đấy”.

Khuôn mặt đang nhin cười đến mức méo mó của Nhiếp Phong khiến cho câu dọa vừa rồi thật chẳng có chút sức thuyết phục nào. Không phải anh chưa từng thấy những cô gái nhìn Tề Hạo đến mức ngây người, nhưng nếu cô gái đó là tiểu khắc tinh thì... anh cảm thấy rất... rất kỳ lạ!

“Bùm!” Lúc thần trí ngoan ngoãn quay về, Kỷ Hiểu Nguyệt tự cảm thấy cực kỳ xấu hổ, pha lẫn tức giận, không ngừng tự kiểm điểm bản thân.

Cùng lúc ấy, một người nào đó dù không quay đầu lại nhưng khóe môi như đang cười, đôi mắt sáng lên một cách kỳ lạ.

Cái tên biến thái chết tiệt này, thấy cô bối rối anh ta vui đến thế sao!

Đúng là nguừ tầm nguừ, mã tầm mã!

Thẹn quá hóa giận, Kỷ Hiểu Nguyệt quay người lại nhìn Nhiếp Phong, nở nụ cười vô cùng trong sáng:

“Trợ lý Nhiếp này, việc anh nói Tổng giám đốc thích những cô gái xinh đẹp yêu kiều ở đây ấy, là thật hả?”

“...” Khóe miệng Nhiếp Phong khẽ run run.

Gì gọi là “lấy đá đập chân mình”? Gì gọi là “tự làm tự chịu”? Chắc cũng chỉ đến thế này là cùng thôi.

Đúng lúc này, Tề Hạo cũng quay người thân thiết mỉm cười với anh...

A...

Nhiếp Phong suy sụp đến nơi rồi!

Đừng... đừng có nhìn tôi như vậy...

Nhiếp Phong tự thề với lòng mình từ nay sẽ không bao giờ trêu chọc hai kẻ biến thái này nữa! Ông trời ơi, cứu con với!

“Trợ lý Nhiếp đúng là rất hiểu ý tôi”. Tề Hạo nói với Nhiếp Phong, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào cô nàng hồ ly đang chuẩn bị đào tẩu.

Kỷ Hiểu Nguyệt bỗng phát hiện, đôi mắt vốn lạnh lùng của Tề Hạo đang bùng lên hai ngọn lửa cháy bỏng, nhẹ nhàng hút Kỷ Hiểu Nguyệt vào một cơn mê loạn.

Lần đầu tiên Kỳ Hiếu Nguyệt cảm thấy đứng không vững, thần trí hỗn loạn, cô thấy cơ thể trong phút chốc thiếu oxy nghiêm trọng!

Ánh mắt tên biến thái này... là thế nào vậy!!!

“Tôi... bây giờ tôi có thể đi...?”... Tìm phụ nữ cho anh không? Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách!

“Hiếu Nguyệt...”. Ánh mắt Tề Hạo nóng rực, bước chân nhẹ nhàng tiến thẳng về phía mục tiêu.

Nếu Kỳ Hiếu Nguyệt không nghe nhầm, giọng anh hơi khàn, gọi cảm hơn bình thường. Ngọn lửa trong mắt đã càng ngày càng cháy bỏng theo mỗi bước chân.

Anh... anh... anh ta muốn làm gì?

Kỳ Hiếu Nguyệt bất giác lùi lại, căng thẳng nhìn chăm chăm người đàn ông nguy hiểm trước mặt. Mọi thứ xung quanh nhanh chóng mờ đi, chỉ còn khuôn mặt Tề Hạo đang tiến lại càng lúc càng gần...

Thiếu... thiếu oxy!

Kỳ Hiếu Nguyệt cố gắng lùi về sau, nhưng phía sau là chiếc bàn trang trí. Không thể lùi được!

“Kỳ... Kỳ Hiếu Nguyệt!” Ánh mắt cô lộ rõ sự bối rối, làm ơn đừng gọi tên cô thân mật như vậy trước đám đông được không?! Đến khi Kỳ Hiếu Nguyệt sực tỉnh, ý thức được lời nói của mình ngốc nghếch thế nào, Tề Hạo đã nở nụ cười quyến rũ. Đôi môi anh dừng lại cách cô chưa đầy ba centimet, đôi mắt sâu thẳm như thế giới ma thuật giữ chặt cô ở bên trong. Cô như con vật nhỏ bị nhốt, đang ra sức đấu tranh giãy giụa.

Tiếng thở sâu liên tục vang lên. Ôi trời ạ, cô đang, đang...

Kỷ Hiểu Nguyệt xấu hổ, giận dữ không nghĩ được gì ngoài việc đẩy mạnh Tề Hạo ra:

“Tôi... tôi đau bụng quá!”

Đến cả tìm lý do chạy trốn cũng thật đáng thất vọng! Kỷ Hiểu Nguyệt xấu hổ vội vàng bỏ chạy khỏi đám đông.

Nhìn bóng dáng cô hồ ly nhỏ biến mất, Tề Hạo ý cười càng tươi. Vừa rồi, anh ngửi được một mùi hương nhẹ nhàng, hấp dẫn mê người tỏa ra trên cơ thể cô...

Nhiếp Phong chứng kiến cảnh này được dịp tròn mắt, anh có nhìn nhầm không? Vừa rồi... Tề Hạo giống như... muốn hôn tiểu khắc tinh? Trong bối cảnh này? Trước sự chứng kiến của bao người?

Không, không, không, Tổng giám đốc Tề chưa bao giờ làm những việc thiếu lý trí như vậy. Nhưng cảnh anh vừa thấy nên giải thích thế nào đây?

Nghe nói, tin đồn sau ngày hôm ấy lan truyền với tốc độ chóng mặt thế này: Cô phù thủy nhỏ quyến rũ Tổng giám đốc Tề trước mặt rất nhiều người, còn có ý đồ không đứng đắn với Tổng giám đốc nữa. Việc này có Nhiếp Phong làm chứng.

Kỷ Hiểu Nguyệt nằm dài trên chiếc ghế ngoài bờ cát, nhắm mắt suy nghĩ.

Cô sai rồi! Tên biến thái đó có gì tốt đẹp chứ! Đúng là điên nên cô mới thấy anh ta có sức hút. Nhưng sao mỗi khi nhớ đến ánh mắt hôm đó, cô lại... cảm thấy rất khó thở?

Chắc chắn cô bị tên biến thái đó dọa rồi! Sau này phải tránh xa anh ta càng xa càng tốt!

Cũng may hôm nay tên biến thái này bận họp cùng ban lãnh đạo cấp cao của công ty nên không có thời gian để ý đến cô. Nếu không cô thật sự không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Nghe nói đến tối lại có một bữa tiệc ngoài trời. Tiệc tùng! Đúng là vô vị! Hay là cô giả vờ bị bệnh!

Kỷ Hiểu Nguyệt đang suy mưu tính kế thì bỗng nhiên một bàn tay nhẹ nhàng bịt chặt lấy mắt cô.

“Đoán xem mình là ai nào?” Giọng nói ỏn ẻn không cần đoán cũng biết.

“Không bỏ tay cậu ra mình sẽ đưa số di động của cậu cho Mãng Mọc Sau Mưa đấy”. Kỷ Hiểu Nguyệt lạnh lùng đáp.

Hoa Hồ Điệp chán nản thở dài:

“Chẳng đáng yêu chút nào! Đoán một chút thì cậu sẽ chết ư?”

“Sao cậu lại ở đây?” Kỷ Hiểu Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Vẻ mặt Hoa Hồ Điệp sáng bừng, anh chàng tiếp tục trò úp mở:

“Cậu đoán xem!”

Đôi mắt phía sau cặp kính gọng đen khẽ nhíu lại, tóe ra tia nhìn sắc lạnh.

“Được rồi, được rồi, mình nói là được chứ gì!” Hoa Hồ Điệp nhìn trái nhìn phải, sau khi chắc chắn không có ai nghe lén mới nói đầy đắc ý: “Giờ

mình đang là người phát ngôn tạm thời của “Chàng trai vàng” An Húc Dương. Vì thế sao lại không thể đến đây?”

“Nói chuyện chính đi!”

Hoa Hồ Điệp bĩu môi, mắt húng tiếp tục nói:

“Vì mình nói cho An Húc Dương biết cậu đi theo phục vụ các lãnh đạo cao cấp của công ty ở đây nên An Húc Dương đã cố gắng vượt mọi khó khăn đưa đoàn làm phim đến. Cậu ấy nói muốn được thấy cậu, còn mình đến là để được thấy Tổng giám đốc Tề. Như vậy chả phải vẹn cả đôi đường ư? Hôm nay cậu ấy có lịch quay nên không thể ra ngay được, cậu ấy bảo mình đến báo trước với cậu một tiếng”.

Ánh mắt Hoa Hồ Điệp đột nhiên sáng ngời, miệng vẫn thao thao bất tuyệt:

“Nói gì thì nói, An Húc Dương đúng là rất tuyệt vời! Vì cậu mà cậu ấy chạy hết nửa vòng trái đất, đàn ông như vậy hiếm lắm đấy. Là chị em với nhau, mình chỉ muốn tốt cho cậu, cậu nên suy nghĩ kỹ trước khi quyết định nhé!”

Kỷ Hiểu Nguyệt gõ mạnh vào đầu Hoa Hồ Điệp:

“Cậu ít háo sắc thôi! Mắt mặt quá đi mất!”

Hoa Hồ Điệp không cam lòng kêu lên âm ỹ: “Ai háo sắc chứ, mình cũng vì muốn tốt cho cậu thôi!”

Kỷ Hiểu Nguyệt nhớ An Húc Dương đang ở nước ngoài chụp ảnh, sao bỗng nhiên lại chạy đến đây? Liên sau đó cô nghe Hoa Hồ Điệp hô lớn:

“Nhìn kìa, nhìn kìa! Mình biết cậu ấy sẽ không đợi được đến lúc chụp hình xong đâu! An Húc Dương đến rồi kìa!”

Kỷ Hiểu Nguyệt nheo mắt nhìn theo hướng Hoa Hồ Điệp chỉ. Dưới ánh mặt trời chói chang, một anh chàng đẹp trai cao lớn đang đi ngược nắng, chiếc áo khoác mỏng màu vàng nhạt tung bay trong gió khiến anh nổi bật như thiên sứ. Mái tóc dài mềm mại bay bay, đôi mắt sâu phảng phất màu xanh, hòa cùng màu của biển trời.

“Hiểu Nguyệt!” Khuôn mặt tươi cười ngược nắng tỏa sáng.

Hoa Hồ Điệp biết điều nhường không gian lại cho hai người, anh chàng vốn không thích làm kỳ đà. Lúc đi còn không quên nói bên tai Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Cố gắng tận dụng nhé!”

“Cố cái đầu cậu ấy!” Kỷ Hiểu Nguyệt muốn gõ vào đầu anh chàng mà không kịp, lần này Hoa Hồ Điệp thoát nhanh hơn thỏ.

“Hai ngày nay không được nghỉ ngơi chắc em mệt lắm?” An Húc Dương quan tâm hỏi.

Có thể thấy miệng lưỡi tên Hoa Hồ Điệp này đưa tin nhanh đến mức nào. Nếu An Húc Dương điều gì cũng biết thì cô còn cần giải thích gì nữa.

“Em vẫn khỏe. Sao anh lại ở đây? Không phải anh vẫn chưa quay hình xong sao?” Kỷ Hiểu Nguyệt ngồi dậy hỏi.

An Húc Dương mỉm cười, nhẹ ngồi xuống bên cạnh cô:

“Mọi việc gần như hoàn thành rồi, chỉ còn vài phân đoạn quay cảnh biển ở cuối thôi. Mà cảnh biển thì quay ở đâu chẳng giống nhau”.

Kỷ Hiểu Nguyệt nhún vai mỉm cười, không biết phải tiếp tục nói chuyện gì cùng anh.

Dù biết anh là Bạch Sùng Tước trước đây cô từng quen, nhưng nghĩ đến thân phận đại minh tinh của anh, Kỷ Hiểu Nguyệt cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

“Cái này tặng em!” Trong lòng bàn tay An Húc Dương là một chú sao biển nhỏ nhắn được chế tác từ pha lê tinh xảo, sáng lấp lánh.

“Là đạo cụ dùng lúc quay quảng cáo, cũng không đắt tiền lắm nhưng anh thấy nó rất đáng yêu. Anh nghĩ hẳn là em sẽ rất thích nên lén mang ra đây”. An Húc Dương vừa nói vừa cười rất tươi.

“Sao anh biết em sẽ thích?”

“Bởi vì em luôn thích sưu tầm những đồ vật nhỏ nhắn. Anh nhớ ngày trước có lần vì muốn lấy ngôi sao nhỏ nhỏ trên cây thông Noel, nửa đêm em đã mò vào thư viện...” An Húc Dương dụi dàng kể lại kỷ niệm của những ngày xa xưa.

“Sao anh biết?” Hiểu Nguyệt đến tận lúc này vẫn cho rằng việc cô làm ngày đó “thần không biết quỷ không hay”!

“Vậy em nói xem vì sao tối hôm ấy con chó dữ trước cửa thư viện đột nhiên không sủa?” Anh lại cười giải thích.

Ồi trời...

Chuyện cũ như một thước phim cổ chậm chậm tua ngược trong suy nghĩ của hai người. Đồng thời cũng đem lại cho họ cảm giác thân thuộc của thời xa xưa từng chút, từng chút một.

Dưới ánh mặt trời, bên bờ cát trắng xóa cùng nước biển xanh trong, hai người sóng vai nhau bước thật chậm, tiếng cười cũng trải khắp một vùng không gian rộng lớn.

Vừa họp xong, Tề Hạo liền nhanh chóng đi tìm Kỷ Hiểu Nguyệt. Nhưng đập vào mắt anh là hình ảnh Kỷ Hiểu Nguyệt và An Húc Dương đang sóng vai ngồi trên bờ cát, ánh hoàng hôn dịu dàng nhuộm vàng bóng hai người bọn họ, kéo dài trên cát.

Ánh mắt Tề Hạo phút chốc lạnh như băng.

Được lắm! Mới xênh ra một lúc mà bà xã đã dám “ngoại tình”!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 75: “Uyên Ương Nghịch Nước”

Sau đó vài phút, An Húc Dương nhận được một cuộc điện thoại.

“Studio có chút việc, anh phải qua đó gấp. Buổi tối còn phải quay thêm một cảnh nữa. Xong việc anh sẽ đến tìm em. Đợi anh nhé!” Ánh mắt An Húc Dương hơi dừng lại trên chiếc trán trắng xinh của Kỷ Hiểu Nguyệt, cuối cùng anh chỉ khẽ mỉm cười rồi đứng dậy rời đi.

Nhìn An Húc Dương quay lại vẫy tay từ đằng xa, chiếc áo khoác vàng nhẹ đong đưa theo gió, ánh hoàng hôn phía sau anh sáng rực, bỗng nhiên Kỷ Hiểu Nguyệt nhận ra An Húc Dương vẫn là Bạch Sùng Tước trước đây cô từng mến mộ!

Dạ tiệc ngoài trời đúng là cực kỳ nhàm chán lại vô vị!

Cảnh đêm ở Vịnh Bích Hải đặc biệt đẹp, một nét lung linh và huyền ảo được tạo nên từ sự kết hợp ánh sáng của đèn neon vòng cung duyên dáng và vô số những vì sao trên bầu trời. Nhưng cứ nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Tề Hạo, Kỷ Hiểu Nguyệt lại cảm thấy mất hết cả hứng thú.

Cũng may lần này tên biến thái không làm khó, không lấy việc công trả thù riêng bắt cô đi cùng. Kỷ Hiểu Nguyệt bụng đói vội vàng trốn chạy. Đúng là nếu không có “cây đại thụ” Tề Hạo che chắn, ánh mắt những người nơi đây đủ giết cô trăm ngàn vạn lần rồi! Không trốn đi chẳng lẽ cô cứ ngồi đây chờ người ta đuổi giết sao?

Kỷ Hiểu Nguyệt nhanh chóng quyết định về phòng chơi game. Chỗ này quả không hổ danh nơi chốn dành cho những kẻ lăm tiền. Ngay cả đến cấu hình máy tính trong phòng khách cũng cực kỳ mạnh. Chơi game rất thích!

Đáng tiếc là Phong Diệp Vô Nhai không có trên mạng.

Sau khi Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn bị cướp dâu, hai người này rất ít khi liên lạc với cô. Kể cả khi mấy người đó đang ở trên mạng, họ cũng không có thời gian mà để ý đến cô. Có phải bị mấy ông chồng giam giữ rồi không?

Còn về Mãng Mộc Sau Mưa, một mặt vì muốn Bang Không Tưởng của cô nàng phát triển mạnh mẽ, mặt khác còn phải đi tìm ông xã cô nàng đã cướp về được, nên bận đến mức tối tăm mặt mũi.

Tế Nguyệt Thanh Thanh cô độc lướt sông, vượt núi làm nhiệm vụ thăng cấp. Trên đường vô tình nhìn thấy Tiểu Đậ Tử đang theo sau Lãnh Huyết Vô Kỳ hăm hở làm nhiệm vụ.

Nhớ Đại Thần quá!

Từ bao giờ, trong game không còn Phong Diệp Vô Nhai bỗng trở nên vô vị, nhàm chán thế này?

Lúc nhân viên phục vụ mang đồ ăn đến, Kỷ Hiểu Nguyệt thoáng thấy nghi ngờ:

“Tôi không gọi đồ ăn mà!”

“Xin mời quý khách thưởng thức!” Nhân viên phục vụ không nói nhiều, lịch sự đưa đồ ăn đến rồi rời đi.

Nhìn những món ăn thơm ngon, Kỷ Hiểu Nguyệt tự hỏi: Không biết ai tốt bụng vậy nhỉ?

An Húc Dương? Không thể nào, giờ anh ta đang bận.

Hoa Hồ Điệp? Càng không thể, cậu ta thậm chí còn bận rộn hơn! Chỉ sợ ngay cả đến thời gian ăn uống cũng không có. Đứng trước cả rừng mình tinh, chắc chắn phát bệnh háo sắc rồi cũng nên.

Nếu là chị em cùng tầng 48 thì chắc chắn đã để lại tên tuổi. Nhưng có lẽ, sau sự việc vừa rồi, e rằng cô đã không còn chị em gì nữa! Tất cả đều tại tên xấu xa chết tiệt mà ra!

Cơ mà còn ai tốt bụng vậy nữa nhỉ?

Chẳng lẽ là... Tề Hạo?

Không thể nào, tên xấu xa đó có thể tốt bụng vậy sao?! Suy nghĩ này lập tức bị Kỷ Hiểu Nguyệt gạt phăng ra khỏi đầu.

Nhưng cứ nhét đầy bụng trước đã!

Ăn uống no say, Kỷ Hiểu Nguyệt buồn chán hăng hái chiến đấu tiếp rồi lăn ra ngủ. Cô không hề hay biết, trong lúc cô đang say sưa mộng đẹp, một âm mưu khác đã được bắt đầu.

Tại dạ tiệc.

Dạ tiệc quả thật rất “bình dân”, chỉ cần là khách du lịch đến nghỉ tại Vịnh Bích Hải đều có thể tham gia. Hoa Hồ Điệp chạy tới chạy lui trong đám đông, anh chàng vẫn tin tưởng vào câu “nhất cự ly” nên cố gắng tiếp cận “người trong mộng”. Anh chàng vừa nói chuyện vừa mơ màng “xẹt

điện” sang người đang đứng trong đám đông - Tề Hạo. Đẹp trai quá, mạnh mẽ quá, đến bóng lưng cũng làm người ta mê mệt!

“Cậu là quán quân bơi lội? Thật hay giả vậy?” Bà tám Đào Song Song tò mò “đánh giá” Hoa Hồ Điệp, không nhìn ra anh chàng này cũng có tài đấy!

“Đương nhiên là thật! Không tin mấy cô có thể hỏi Hiếu Nguyệt!” Hoa Hồ Điệp đúng là không phải hảo hán, chuyện tám trăm năm trước cũng lấy hết ra buôn, volume còn vụn to hết cỡ, anh chàng chỉ sợ Tề Hạo không nghe thấy.

“Vậy chẳng phải cậu có rất nhiều cơ hội làm “Uyên ương nghịch nước” với Kỳ Hiếu Nguyệt sao?” Một loạt tiếng cười vang lên khiến sắc mặt Tề Hạo đột nhiên u ám.

“Tôi và Hiếu Nguyệt hoàn toàn trong sáng!” Hoa Hồ Điệp không ngừng lên tiếng thanh minh, anh chàng đã làm gì khiến mọi người nghĩ rằng anh chàng và Kỳ Hiếu Nguyệt là một đôi vậy! Tổng giám đốc Tề ời, anh nhất định không được hiểu lầm đấy!

Sắc mặt Tề Hạo thoáng dịu lại làm Hoa Hồ Điệp mừng rỡ trong lòng.

“Cô ấy là vịt bơi cạn, tính tình lại xấu, ai thèm bơi với cô ấy!” Thế khác nào bản thân không có việc lại chạy đi tìm người đánh mình! Hoa Hồ Điệp thận trọng không nói ra câu cuối cùng.

Tề Hạo khẽ nheo mắt. Vịt bơi cạn? Được lắm!

Ngày hôm sau, tất cả nhân viên được hoạt động tự do. Kỳ nghỉ chính thức bắt đầu.

Kỷ Hiểu Nguyệt vừa mở mắt, đang sung sướng đón nhận một ngày đẹp trời thì nhận được tin nhắn do chính Tổng giám đốc gửi tới:

“Mang cà phê lên phòng số 8! Ngay lập tức, ngay bây giờ!”

Phòng số 8, là phòng tắm hơi.

Với sự hiểu biết của Kỷ Hiểu Nguyệt về Tề Hạo, trong chuyện này nhất định có nguy hiểm bất thường đang rình rập. Vì vậy sau khi lập kế hoạch tác chiến, Kỷ Hiểu Nguyệt đến gõ cửa phòng Hoa Hồ Điệp, cô nàng ngoắc ngoắc ngón tay với anh chàng đang còn ngái ngủ:

“Có muốn xem Tổng giám đốc Tề tắm không?”

Hoa Hồ Điệp lập tức bừng tỉnh, hai mắt sáng rực.

Một lát sau, tại phòng tắm hơi trong khi chàng sói Tề Hạo giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi, đồng thời ngấm nghĩ không biết nên xử phạt bà xã hồ ly ngoại tình thế nào thì Hồ Điệp hai mắt lấp lánh hình trái tim, vừa nóng vội vừa hồi hộp bưng cà phê bước vào. Nào ngờ, do quá hưng phấn, Hoa Hồ Điệp cầm khay cà phê ngã “bùm” xuống nước.

Đúng là “Uyên ương nghịch nước”!

Tề Hạo vô cùng tức giận, đứng bật dậy quyết đi tìm cô hồ ly tính sổ.

Hồ ly nhà ta ở ngoài cửa nghe lén thấy Tề Hạo nổi giận, không chút do dự vội khóa trái cửa từ bên ngoài. Hoa Hồ Điệp yêu quý! Hiểu Nguyệt mình đã đủ tốt với cậu chưa? Cố gắng tận hưởng thế giới của hai người đi nhé!

Muốn đùa giỡn người không ngờ lại bị người ta đùa giỡn, Tề Hạo uất nghẹn không nói nên lời.

Vì vậy, lúc tìm thấy cô nàng đang trốn bên hồ bơi, Tề Hạo cười nham hiểm với Kỷ Hiểu Nguyệt đang mặc bộ đồ lỗi thời trước mặt những cô gái xinh đẹp mặc bikini nhiều màu sắc:

“Hiểu Nguyệt, đúng là cô rất hiểu tôi!”

“Roẹt, roẹt, roẹt!”, nếu ánh mắt là những mũi tên sắc nhọn chắc giờ này Kỷ Hiểu Nguyệt đã bị hàng ngàn mũi tên bắn trúng rồi. Cô nàng Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức bị mọi người xa lánh, đám con gái còn cố ý làm khó mà đẩy cô ngã xuống bể bơi.

5. Anh hùng cứu mỹ nhân Tề Hạo nhanh chóng xuất hiện, nhìn cô nàng hồ ly quấy đạp trong nước liền thành thoi nhảy xuống cứu người. Sau đó là gì? Đương nhiên là hô - hấp - nhân - tạo rồi.

Còn lo không hôn được cô sao!

Đôi môi mỏng không chút do dự “dán” lên đôi môi hồng của Kỷ Hiểu Nguyệt, lại một lần nữa Tề Hạo được tận hưởng cảm giác “điện giật” như lời đồn. Thì ra có cảm giác “điện giật” thật. Sau đó rất nhanh, hô hấp nhân tạo trở thành “tấn công tìm hiểu”. Trong tiếng thở của mọi người, Tổng giám đốc Tề đang cưỡng hôn phù thủy nhỏ.

Kỷ Hiểu Nguyệt cũng bị “điện giật” nhưng cảm giác hoàn toàn khác. Không phải “điện giật” mà là “sét đánh” mới đúng!

Cùng lúc đó, An Húc Dương rẽ đám người ra, nhanh chóng tiến lại gần.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Công Khai Phạm Tội

Không thể nào, ảo giác, chắc chắn là ảo giác! Những cô gái xinh đẹp đứng bên hồ bơi trong lòng đồng loạt hét lên.

Vì sao người rơi xuống nước không phải mình chứ?

Hoa Hồ Điệp vừa phục hồi tinh thần trong đau thương lại một lần nữa bị cảnh trước mắt đả kích nặng nề. Vì sao cùng rơi xuống nước mà lại có sự phân biệt đối xử như vậy! Hoa Hồ Điệp đau khổ tự kỷ ngồi góc tường đếm kiến.

Tề Hạo phớt lờ mọi ánh mắt đổ kỵ, ngưỡng mộ, kinh ngạc xung quanh, anh hôn lên đôi môi hồng kia mãi không rời.

Thật sự anh chỉ định hô hấp nhân tạo thôi, muốn trách chỉ có thể trách cô nàng, ai bảo cô nàng xinh đẹp khiến anh muốn “Phạm tội công khai”!

Kỷ Hiếu Nguyệt bị sắc nước chỉ ngắt đi một lát, nhưng cảm giác mềm mại lại mạnh mẽ trong miệng như một tia sét đánh vào cô, làm cô tỉnh táo ngay lập tức.

Khuôn mặt đẹp như một tác phẩm điêu khắc kia đang áp sát mặt cô, đôi môi anh, hơi thở anh khiến cơ thể cô không ngừng truyền lên từng đợt khô nóng đáng sợ. Trước khi ý thức hoàn toàn khôi phục, cánh tay cô chưa được sự đồng ý của não bộ đã giơ thẳng lên.

Rồi, “Bốp”, âm thanh vang dội bể bơi yên lặng. Tiếng hít thở vừa ngừng lại vang lên.

Không phải sự thật đâu, không thể nào! Một chân sai vặt nhỏ nhoi, một phù thủy nhỏ ăn mặc tầm thường, thô tục lại dám đánh Tổng giám đốc vừa lạnh lùng vừa đẹp trai, ai nhìn cũng thích, lại nằm trong tay quyền sinh sát của tất cả mọi người!

Quá đáng thật!

Nhiếp Phong nghe tin chạy đến xem trò hay cũng phải há hốc mồm, khóe mắt run rẩy.

Tiểu Nguyệt Nguyệt, các cụ xưa có dạy “Không nên vuốt râu hùm”, ấy vậy mà cô còn dám đánh! Cô không muốn sống nữa à?

Không...không...không...không phải râu, mà là mặt, là mặt đấy!

Nhưng...nhưng...có phải anh đang nhìn nhầm không? Tề Hạo đưa tay sờ lên chỗ bị đánh...rồi còn cười kìa!

Khủng khiếp, quá khủng khiếp! Bị đánh ngổ người rồi sao?

Đúng là Tề Hạo đang cười, nụ cười gian trá pha lẫn sự đắc ý.

“...” Nhiếp Phong không biết nói gì hơn. @@

Sau khi tỉnh táo trở lại, Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức ý thức được mình đã làm gì.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Sau một lúc cân nhắc, Kỷ Hiểu Nguyệt lại tiếp tục vung tay lên mắng:

“Đồ khốn!” Dù sao cũng lỡ đánh rồi, một cái hay hai cái cũng không khác nhau là mấy! Con giun xéo lăm cũng quẩn!

Tề Hạo giữ lấy bàn tay đang định hành hung mình lần nữa, ánh mắt vừa mờ ám vừa gian ác:

“Cô đối xử với ân nhân cứu mạng như thế sao?”

Kỷ Hiểu Nguyệt im lặng nhìn con sói đội lốt người trước mặt mình. Ân nhân cứu mạng? Toàn bộ việc này đều do anh ta đạo diễn, giờ còn dám nói khoác không biết ngượng! Trời cao chắc bị thủng một lỗ rồi nên cái tên vô liêm sỉ này mới rơi xuống trần gian! Thôi bỏ đi, nói chuyện phải tránh với tên này khác gì “Đàn gậy tai trâu”.

“Cút ngay!” Kỷ Hiểu Nguyệt nổi điên, gạt bàn tay đang mò mẫm khỏi người rồi tức giận đứng dậy.

Đúng lúc này, một chiếc áo khoác vàng choàng lên vai cô, bọc lấy thân hình xinh đẹp đang ướm sững.

“Chúng ta đi thôi!” Tiếng An Húc Dương ấm áp mà bình tĩnh, anh lạnh lùng nhìn lướt qua Tề Hạo cũng đang chậm rãi đứng dậy, đôi mắt sâu lạnh tựa băng.

Chỉ là thoáng chốc, nhưng trong giây phút giao nhau ấy, một thứ cảm xúc mãnh liệt bùng lên như ngọn lửa.

Khán giả phát điên rồi!

Ôi, An Húc Dương!

Kỷ Hiểu Nguyệt làm thế nào mà lại có sự quan tâm của cả Tổng giám đốc và siêu sao vậy!

Ông trời thật quá bất công!!!

Nhìn bóng Kỷ Hiểu Nguyệt và An Húc Dương bỏ đi, nụ cười trên gương mặt Tề Hạo biến mất. Nhiếp Phong sợ hãi bỏ chạy đầu tiên. Tôi không có ở đây. Tôi không nhìn thấy gì hết!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hổ Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Trường Quay

Kỷ Hiểu Nguyệt thay quần áo rồi bước ra khỏi phòng, cũng may cô có mang quần áo đi thay, nếu không đúng là đã bị Tề Hạo hại chết rồi. Hoa Hồ Diệp liếc mắt nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt thoát cái đã trở nên rục rở, anh chàng không thấy bất ngờ, chỉ ngáp một cái rồi tiếp tục giả chết.

Từ lúc gặp lại nhau, đây là lần đầu tiên An Húc Dương thấy Kỷ Hiểu Nguyệt mặc đồ trẻ trung như vậy, không kiềm chế được liền giật mình đứng dậy.

Bỏ đi cặp mắt kính đen cồng kềnh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô càng thêm thanh tú, quyến rũ, mái tóc đen còn ướt rớt tung sau vai, sáng bóng. Chiếc áo tím nhạt, váy trắng tinh khôi kết hợp cùng đôi boots đen bóng càng làm tôn lên dáng vẻ yếu điệu của cô.

Không ngờ bên trong bộ đồ lỗi thời lại ẩn giấu một thân hình đẹp, thậm chí còn xinh đẹp, duyên dáng hơn cả cô bé trong trí nhớ của An Húc Dương, đôi mắt anh thoáng bừng lửa. Dù cách nhau một chiếc sofa và một đoạn hành lang nhưng dường như anh vẫn có thể ngửi được mùi hương thơm ngát sau khi tắm trên cơ thể cô

“Thanh thủy xuất phù dung” [1] chính là thế này đây!

[1] Câu thơ trong bài Kinh loạn ly hậu thiên ân lưu da lang ức cực du thư hoài tăng

Giang Hạ Vi thái thủ lương tể của Lý Bạch, ca ngợi vẻ đẹp tự nhiên.

Sau khi bị sói tập kích, Kỳ Hiểu Nguyệt vẫn trong trạng thái đề phòng, ngay cả ánh mắt An Húc Dương cũng khiến cô lùi về phía sau một bước theo bản năng:

“Anh nhìn gì vậy?”

“Em đẹp quá!” An Húc Dương cất lời chân thành khen ngợi.

...

“Đẹp cái con khi! Dáng người đẹp thì có ích gì, ngày nào cậu ta cũng chỉ mặt bộ đồ bỏ đi kia, có khác gì bông hoa nhài cắm vào cái bãi - gì - đó, đứng chung với cậu ta chỉ tổ mất mặt! Có giỏi thì hôm nay cậu đừng mặt bộ đồ giẻ rách kia nữa rồi đi ra ngoài cho mình”. Hoa Hồ Điệp vẫn rất tức giận, anh chàng kia thật sự nghĩ mãi không ra, rõ ràng Kỳ Hiểu Nguyệt đã ăn mặc giống hệt một bà phù thủy mà sao trong mắt Tổng giám đốc Tề vẫn chỉ có mình cô ấy? Vì sao...vì sao...vì sao hả?

Kỳ Hiểu Nguyệt mặc kệ cái tên đang bị rối loạn hormone nội tiết kia, cô hỏi An Húc Dương:

“Ở đây có giặt quần áo miễn phí chứ?”

“Ừ, anh vừa gọi quầy lễ tân rồi, lát nữa sẽ có người đến lấy, anh cũng gọi luôn cả bữa trưa nữa, chắc lát người ta sẽ mang lên”. An Húc Dương hít một hơi thật sâu, cố gắng lấy lại hơi thở đang có chút rối loạn.

“Không muốn ăn”. Hoa Hồ Điệp mệt mỏi ngồi lỳ trên sô pha.

“Đừng giả chết nữa, đứng lên đi!” Kỳ Hiểu Nguyệt tiến lại kéo Hoa Hồ Điệp đứng lên.

“Tổng giám đốc Tề ời!” Hoa Hồ Điệp phút chốc gào khóc vô cùng thảm thiết.

“Không được nhắc đến cái gã đê tiện ấy nữa!”

“Đồ con gái vô lương tâm! Người ta đã cứu mạng cậu đấy!” Hoa Hồ Điệp trực tiếp bỏ qua sự thật Tề Hạo đã cưỡng hôn Kỷ Hiểu Nguyệt. Tự lừa dối bản thân đó chỉ là hô hấp nhân tạo!

Anh chàng sai rồi, anh chàng không nên khoe mình biết bơi. Ôi trời ơi!

“Gì mà cứu mạng, rõ ràng anh ta ...chỉ là một tên xấu xa bỉ ổi!” Kỷ Hiểu Nguyệt nhớ lại hơi ấm trên đôi môi mình, đột nhiên có cảm giác toàn thân khô nóng, khuôn mặt phút chốc đỏ như gấc chín.

“Vì sao anh ấy không “Xấu xa bỉ ổi” với mình?” Hoa Hồ Điệp thất vọng than thở, kết quả ...lập tức bị ăn đánh.

“Anh bạn, cơ hội phải do mình tạo ra!” An Húc Dương mỉm cười vỗ vai Hoa Hồ Điệp.

“Cơ hội gì?” Hoa Hồ Điệp trong nháy mắt sống lại, hai mắt nhấp nháy bản tim tung tóe.

“Ví dụ như...” An Húc Dương còn chưa kịp cất lời.

“Cậu chết đi!” Kỷ Hiểu Nguyệt vung tay đánh một cái vào đầu Hoa Hồ Điệp. Ngu ngốc! Tề Hạo có gì tốt đáng để cậu phải sống dở chết dở vậy chứ?

“Sao cậu lại đánh mình?”

“Vì cậu đáng bị đánh đòn!”

“Kỷ Hiểu Nguyệt!”

“Được rồi, được rồi, đừng âm ý nữa!”

“Cái đôi gian phu dâm phụ này!”

Bang, bốp, bịch...

Bình, bình, bình, bình...

Một lát sau, phục vụ phòng đến lấy quần áo ướt của Kỳ Hiểu Nguyệt, tiện thể mang luôn bữa trưa dành cho năm người ăn đến.

Hoa Hồ Điệp tức giận ăn lấy ăn để còn liều mạng tranh đồ ăn với Kỳ Hiểu Nguyệt. An Húc Dương hóa thân thành “Quái vật ăn thịt”, kiên quyết bảo vệ người trong lòng. Hoa Hồ Điệp đơn thương độc mã lại bị đả kích, anh chàng quyết định tuyệt thực chống đối.

Cuối cùng...

Cuối cùng, Hoa Hồ Điệp dù tức giận đến mấy cũng phải đầu hàng... cái bụng của mình, bị đánh chết chỉ là chuyện nhỏ, đói chết mới là chuyện lớn! Hơn nữa “Rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun”! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Kỳ Hiểu Nguyệt, An Húc Dương, hai người cứ chờ đó!

Rất nhanh sau đó, Hoa Hồ Điệp đã có cơ hội báo thù.

Lịch quay của An Húc Dương đã gần đến giai đoạn kết thúc. Theo dự kiến ban đầu sẽ hoàn thành trong hôm nay. Tối nay lại là Giáng sinh, có thể nhân dịp này tổ chức luôn bữa tiệc mừng công cùng bữa tiệc mừng năm mới. Thật là một công đôi việc!

Nhưng An Húc Dương cũng có kế hoạch của riêng mình. Anh muốn quay xong càng nhanh càng tốt để sớm thoát thân, sau đó xin nghỉ phép dài hạn. Đến lúc ấy có thể ở bên Kỳ Hiểu Nguyệt dài dài rồi. Nhưng nghĩ đến việc nếu không có anh ở đây, Kỳ Hiểu Nguyệt sẽ thế nào? Không biết Tề Hạo có tiếp tục quấy rầy cô không? An Húc Dương tỏ ra vô cùng lo lắng.

Ánh mắt Tề Hạo cứ hiện lên trước mắt anh. Đều là đàn ông, anh dễ dàng thấy được sự thèm khát mà chỉ có đàn ông mới hiểu được trong mắt Tề Hạo, một mối nguy hiểm tiềm tàng nhưng có sức uy hiếp rất lớn!

Bất kể Tổng giám đốc Tề có ý đồ gì với Kỷ Hiểu Nguyệt, tóm lại chỉ cần Tề Hạo nhắm trúng là không phải chuyện gì tốt đẹp!

Tề Hạo là một người đàn ông tai tiếng, lại là một gã xấu xa đầy cuốn hút, vì vậy...anh rất sợ.

Suy đi nghĩ lại, An Húc Dương quyết định không đi nữa, anh muốn dành hai ngày này ở cạnh Kỷ Hiểu Nguyệt. Mấy cảnh quay cuối đợi qua Giáng sinh rồi tính sau vậy.

“Không đi? Không đi sao được!” Hoa Hồ Điệp nhanh chóng quay về từ cận kề cõi chết, anh chàng nhảy dựng lên như sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Một người mê xem phim truyền hình như Hoa Hồ Điệp hiểu, kết thúc phim thường sẽ “ấn tượng” như thế nào.

Ví dụ, nếu là bi kịch, nam nữ sẽ ôm hôn tạm biệt. Nếu là hài kịch, nụ hôn kia sẽ lâu hơn một chút, thậm chí có thể có những “Cảnh phải che mắt”, nhất là bộ phim An Húc Dương đang quay lại là bộ phim thần tượng tình yêu mộng mơ lãng mạn. Hoa Hồ Điệp trong lòng thầm lên kế hoạch. Nhất định phải để Kỷ Hiểu Nguyệt thấy An Húc Dương quay cảnh hôn mới được. Nếu không thì ôm cũng tạm.

Ôi...ôi...ôi, mình thông minh quá đi mất!

Hoa Hồ Điệp cố gắng tỏ ra nghiêm khắc:

“Ngày nào cậu cũng quay phim, không có thời gian ở cạnh Hiểu Nguyệt. Cậu có biết Hiểu Nguyệt đã chờ cậu quay xong bộ phim này vất vả

thế nào không? Giờ sắp quay xong rồi, cậu lại nói không đi. Thật là không có trách nhiệm!”

An Húc Dương: “*^% ^%##***^%\$”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “&*^&%^\$%#@*^”

Hoa Hồ Diệp: “Cậu nhất định phải đi! Cùng lắm mình và Kỷ Hiểu Nguyệt sẽ đi cùng cậu. Đến lúc đó cậu vừa có thể quay phim, vừa có thể thấy Hiểu Nguyệt, bọn mình cũng được mở mang thêm kiến thức, biết quay phim là thế nào. Chẳng phải vẹ cả ba đường!”

An Húc Dương nghĩ: Thật ra ý kiến này không phải không thể thực hiện. Anh cũng muốn Hiểu Nguyệt thấy anh làm việc, nhưng mà...

Kỷ Hiểu Nguyệt lại nghĩ: Thật ra ý kiến này không tệ. Dù sao cô cũng không có việc gì làm, tiện thể đến phim trường xem qua đôi chút vì vốn cô chưa từng thấy phim trường thực sự bao giờ. Không biết An Húc Dương “Vạn người mê” Lúc quay phim thế nào, cô rất muốn nhìn tận mắt!

“Được đấy! Em cũng muốn xem anh quay phim!” Kỷ Hiểu Nguyệt tươi cười với vẻ mặt mong đợi. Cuối cùng cũng có việc để làm rồi.

An Húc Dương có thể nói không sao?

Hoa Hồ Diệp cảm thấy thập phần sung sướng hãnh diện! Ha...ha...ha, không cần đợi mười năm đã báo thù được rồi! An Húc Dương ơi là An Húc Dương, xem lần này cậu xử lý thế nào!

Kỷ Hiểu Nguyệt chỉ muốn xem người được mệnh danh là “Vạn người mê” quay phim mà không để ý rằng bộ quần áo cô đang mặc đã tiết lộ bí mật của chính mình mà cô vẫn thường giấu kín. Chỉ là đến phim trường thôi mà, chắc sẽ không gặp phải Tề Hạo đâu! Không mặc “Đồ phù thủy” chắc cũng không có vấn đề gì!

Chẳng ai ngờ sơ sẩy nhất thời này lại khiến cô từ đó về sau muốn hỏi cũng không kịp.

Hôm nay quay một cảnh trong phòng, để tránh bị ảnh hưởng, An Húc Dương quyết định quay ngay tại phòng mình. Lúc Kỳ Hiểu Nguyệt đến, căn phòng đã được trang trí xong, chỉ đợi An Húc Dương bấm máy.

Ngôi sao lớn có khác, cả thế giới chỉ đợi mình anh! Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy mình như một kẻ phạm tội – vì An Húc Dương đang phải đợi cô.

Lúc Kỳ Hiểu Nguyệt vừa đến trường quay lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người ở đó. Đúng là khi không mặc “Đồ phù thủy”, Kỳ Hiểu Nguyệt rất có sức hấp dẫn. Hoa Hồ Điệp bị bỏ rơi lần nữa lại chịu đả kích nghiêm trọng.

“An Húc Dương, sao lại mời được cô bé xinh đẹp này đến đây vậy?”

“Chào em, người đẹp, anh là Văn Sâm, em tên gì?”

“Oa, người đẹp đến quay thử sao?”

“Cô ấy là bạn của tôi, cô ấy tên gì không liên quan đến các cậu, đi làm việc đi!” An Húc Dương nhanh chóng đứng chắn trước Kỳ Hiểu Nguyệt, sẵn sàng bảo vệ.

Nếu đến đây làm khách thì không thể không chào hỏi chủ nhà được, Kỳ Hiểu Nguyệt vui vẻ cười:

“Xin chào mọi người, tôi là Kỳ Hiểu Nguyệt, bạn của An Húc Dương, hôm nay đến xem anh ấy quay phim, hy vọng sẽ không quấy rầy mọi người”.

“Không hề, không hề!”

“Hoan nghênh, hoan nghênh!”

...

Ánh mắt những người ở đó hết nhìn An Húc Dương lại nhìn Kỳ Hiểu Nguyệt, ai nấy đều mỉm cười mờ ám. Xem ra, anh chàng “Vạn người mê” trước giờ chưa có scandal giờ đã bắt đầu phát triển theo hướng “Tình yêu không công khai” rồi

Hoa Hồ Điệp cũng nghĩ ra một đoạn tự giới thiệu nhưng chưa kịp mở miệng đã bị ngắt lời, anh chàng một lần nữa rơi vào trạng thái bực bội.

Cuối cùng cũng đến lúc quay phim, bộ phim này rất “Sến”, Kỳ Hiểu Nguyệt càng xem càng thấy tẻ nhạt.

“Nhìn đi, nhìn đi, sắp đến đoạn hay rồi đây!” Hoa Hồ Điệp sung sướng, hai mắt tỏa sáng.

Theo kịch bản ban đầu, nữ chính rơi vào tuyệt vọng, buồn bã đến bên cửa sổ. Lúc mở cửa sổ ra, chuẩn bị tự gieo mình tự vẫn, nam chính xuất hiện, cứu nữ chính khỏi cái chết trong gang tấc. Sau đó hai người đứng bên cửa sổ thề non hẹn biển rồi...hôn nhau, rồi máy quay dừng lại trước khung cảnh tuyệt đẹp này.

Đương nhiên phía ngoài ô cửa sổ này chỉ là mấy bậc thang đá cẩm thạch, bên dưới có một ban công, nhờ góc quay nên người xem nhìn nữ chính như đang đứng ở cửa sổ của một tòa nhà cao. Để khung cảnh thêm sống động y như thật, đạo diễn còn bố trí đặt dưới cửa sổ một lan can giả cao nửa thân người. Mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, nam nữ chính cùng bước lên bắt đầu diễn.

Ha...ha...ha! KISS! Hoa Hồ Điệp cười tươi như hoa, cuối cùng cũng đợi được đến giây phút này, anh chàng chờ nó lâu lắm rồi!

Hai mắt Kỳ Hiểu Nguyệt cũng sáng lên, “Vạn người mê” diễn cảnh hôn kìa!

An Húc Dương hơi do dự nhưng khi quay đầu lại Kỳ Hiểu Nguyệt mỉm cười, giơ tay chữ V. An Húc Dương đột nhiên thấy buồn!

Dù chỉ là quay phim nhưng đây là cảnh hôn, Kỳ Hiểu Nguyệt thật sự không để ý chút nào sao?

Ôm trong lòng bài thử nghiệm tâm lý, “Vạn người mê” nhập tâm diễn.

Nữ chính bước qua lan can định kết thúc cuộc đời, nam chính nhìn nữ chính chân thành thổ lộ:

“Hương Minh, anh đến rồi! Hãy tin anh, anh chưa bao giờ muốn phản bội tình yêu của chúng ta. Anh chỉ sợ không thể yêu em nhiều hơn, sợ không thể khiến em hạnh phúc. Xin em hãy tha thứ cho sự yếu đuối của anh!”.

Nữ chính cảm động, nước mắt ngấn dài.

“Không! Xin anh đừng nói vậy! Không có anh, em như ngọn cỏ không thấy ánh mặt trời, vĩnh viễn không thể có hạnh phúc. Chỉ có anh...ở bên anh mới có thể khiến em hạnh phúc!”

Lời thoại buồn nôn quá! Kỳ Hiểu Nguyệt thề dứt khoát không xem bộ phim này!

Trên màn hình, nam nữ chính nhìn nhau âu yếm.

“Hương Minh...”

“Thái Hy...”

Đầu nam chính, An Húc Dương dần dần sát gần nữ chính, nữ chính nhập vai nhắm mắt lại.

...

Môi của nam chính sắp chạm vào môi nữ chính đột nhiên dừng lại, như đang chăm chú nhìn cô gái trong lòng mình. Nhân cơ hội này, An Húc Dương khẽ liếc mắt về phía Kỷ Hiểu Nguyệt.

Nhưng Kỷ Hiểu Nguyệt lại đang tranh giành di động với Hoa Hồ Điệp.

Ánh mắt An Húc Dương nặng nề, anh cúi xuống hôn nữ chính, nụ hôn lướt rất nhẹ, không có động tác tiếp theo, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đơn giản đặt môi lên như vậy. Mắt anh nhắm chặt, cố gắng điều chỉnh nhịp thở, nhưng trong lòng anh như bị vật gì đè xuống, nặng trĩu.

Hiểu Nguyệt, em thật sự không để ý chút nào sao?

“Cắt! Diễn sâu sắc hơn một chút đi An Húc Dương! Thử nghĩ xem, nam nữ chính đã phải trải qua biết bao khó khăn mới được ở bên nhau, phải thể hiện được thần thái này chứ! Diễn sâu sắc hơn nhé, làm lại một lần nữa”.

Nữ chính hậm hực, An Húc Dương hôm nay diễn không tập trung, trước giờ chưa bao giờ cô ta thấy anh như vậy! An Húc Dương vốn nổi tiếng diễn rất nhập tâm, chắc chắn vì con bé kia! Nữ chính lạnh lùng liếc về phía Kỷ Hiểu Nguyệt.

Kỷ Hiểu Nguyệt đang mãi tranh giành di động với Hoa Hồ Điệp nên không để ý cô đang tự tìm cho mình một kẻ thù mới. Mãi đến lúc An Húc Dương bắt đầu quay lại, Kỷ Hiểu Nguyệt mới chuyển sự chú ý sang hai nhân vật chính.

Lần này An Húc Dương diễn rất xuất thần, anh nhìn sâu vào đôi mắt cô gái trước mặt. Trong phút giây hình anh cô bạn diễn biến mất, thay vào đó là khuôn mặt xinh xắn của Kỷ Hiểu Nguyệt.

Trong lòng An Húc Dương không ngừng tự hỏi: Không biết kết cục giữa anh và Kỷ Hiểu Nguyệt có được như thế này không? Người có tình liệu có được đền đáp?

Nhưng anh nhất định sẽ đợi đến lúc đó!

Không sao, Hiểu Nguyệt, dù bây giờ em không để ý cũng không sao, chỉ cần anh để ý là được. Anh nhất định sẽ đợi em, một ngày nào đó...

Anh sẽ không yếu đuối như nam chính, mà sẽ dũng cảm trân trọng, bao bọc người mình yêu.

Mái tóc dài chấm vai của An Húc Dương tung bay trong gió, ánh trời chiếu nhẹ lên khuôn mặt điển trai của anh, ánh mắt anh toát lên nỗi buồn, rồi nỗi buồn ấy biến thành một tia sáng hy vọng, như thể trước mắt anh đang hiện lên một tương lai tươi đẹp.

Mọi thứ đều hoàn hảo.

Nữ chính ấn tượng sâu sắc gương mặt trước mắt, không hề báo trước nhanh chóng rơi sâu vào trong đôi mắt nặng tình, chứa đựng nỗi buồn và hy vọng ấy. Đúng là “Vạn người mê”! Gương mặt ấy, ánh mắt ấy, chẳng trách khiến người ta mê muội!

Nam, nữ diễn viên chính mỗi người đều ôm tâm sự riêng, đôi môi nam chính khẽ đặt lên môi nữ chính...Nữ chính từ từ nhắm mắt lại...

Ánh mắt nặng tình của An Húc Dương lập tức khiến Kỷ Hiểu Nguyệt bỗng nhớ lại chuyện sáng nay.

Cảm giác của nụ hôn...

Khuôn mặt hấp dẫn đến xấu xa chợt hiện lên trước mắt cô, nụ cười ấy, đôi môi ấy, hơi ấm ấy...

Kỷ Hiểu Nguyệt hoảng sợ với chính suy nghĩ của mình, tức giận nghĩ: “Tề Hạo chết tiệt, gã đàn ông biến thái! Ôi nụ hôn đầu của tôi, thế là bị tên biến thái đó phá hỏng rồi! Đáng hận, thật đáng hận!”

“OK! Diễn tốt lắm, hoàn hảo!”

Phim trường vang lên những tràng pháo tay, An Húc Dương nhanh chóng hoàn hồn.

Người anh hôn không phải Kỷ Hiểu Nguyệt.

Hôn phách Kỷ Hiểu Nguyệt cũng tức khắc quay về, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt cô là An Húc Dương đột ngột đẩy nữ chính ra rất mất phong độ, nữ chính đứng ngoài lan can không ngờ An Húc Dương làm vậy, bất ngờ mất trọng tâm, lùi ra sau một bước, đôi giày cao gót vì thế bị trượt, một tiếng hét kinh hoàng vang lên.

“Anny!”

“Anny, cô sao rồi?”

“Nhanh lên! Mau đến xem thế nào!”

“Hình như bị trật khớp rồi!”

...

Cả trường quay phút chốc trở nên náo loạn.

Kỷ Hiểu Nguyệt và Hoa Hồ Điệp cười đến không đứng thẳng người lên được. Kỷ Hiểu Nguyệt thầm nghĩ: sau này không bao giờ xem phim truyền hình nữa.

Nữ ngôi sao Anny được kéo lên, lúc đi ngang qua Kỷ Hiểu Nguyệt, còn hung hăng lườm nguýt. Nhưng trước hành động quen thuộc, Kỷ Hiểu Nguyệt hoàn toàn không chút bận tâm.

Hoa Hồ Điệp bỗng nhiên có hứng thú với “Những nụ hôn”, hóng hớt chạy lại gần An Húc Dương:

“Vừa nãy cậu cảm thấy thế nào?”

An Húc Dương: “...”

Hoa Hồ Điệp “Quay” người khác thành nghiện, anh chàng tiếp tục hỏi:

“Hiểu Nguyệt, không phải sáng nay cậu cũng được Tổng giám đốc Tề hôn sao? Cảm giác thế nào? Đấy hình như là nụ hôn đầu của cậu phải không?”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”

Không nghi ngờ gì nữa, Hoa Hồ Điệp lại bị đánh.

Cùng lúc đó, Tề Hạo nhận được tin mật báo, khuôn mặt phút chốc trở nên tươi cười hạnh phúc. Là nụ hôn đầu tiên à...

(Nụ hôn trong phòng nghỉ của Tổng giám đốc hóng hớt: “Tôi mới là nụ hôn đầu tiên nhé!”)

“An Húc Dương, An Húc Dương, không ổn rồi. Vịnh Bích Hải đột nhiên xuất hiện rất nhiều phóng viên, bọn họ đang đến đây, người của ta không cản được!” Trợ lý của An Húc Dương đẩy cửa bước vào.

Phóng viên? Sao ở đây lại có phóng viên? Việc họ đến đây quay phim được giữ bí mật tuyệt đối, nhất là với cánh phóng viên.

An Húc Dương: “Đợi anh một lát, để anh đi xem sao!”

Đợi?

Đây là khu vực phòng V.I.P, người bình thường không được vào đây, nếu để đám phóng viên nhìn thấy cô, một người - không - phải - người - nào - cả ở đây thì dù cô có mười cái miệng cũng không cãi lại được! Kỷ Hiểu Nguyệt không đời nào làm việc ngu ngốc này, cô gõ đầu Hoa Hồ Điệp đang không ngừng ăn năn hối hận:

“Còn không mau đi! Nếu người ta phát hiện bọn mình ở đây, sau này chắc không sống yên ổn được!”

Dứt lời hai người lao vội ra khỏi phòng, rồi nhanh chóng tách ra chạy trốn. Kỷ Hiểu Nguyệt vừa rẽ vào một khúc ngoặt đã rơi vào vòng tay của một người. Cô ngẩng đầu lên, lập tức hít phải luồng khí lạnh.

Tên...tên xấu xa! Sao lại là tên xấu xa này? Đúng là oan gia ngõ hẹp! Trước khi đối phương có phản ứng, cô vội vàng bỏ chạy.

Nhìn khuôn mặt xinh xắn không đeo cặp kính to đùng, thêm bộ đầm ngắn màu tím, hai mắt Tề Hạo sáng rực lên, nụ cười càng hiện rõ vẻ gian tà: “Không, không, không, không nên gọi là “Oan gia ngõ hẹp”, mà phải là “Ôm cây đợi thỏ” chứ”.

Đội quân phóng viên hùng hậu này do anh đón đến đây bằng trực thăng để đối phó riêng với An Húc Dương. Dám tranh giành người phụ nữ của Tề Hạo, kẻ đó chán sống rồi sao!

Nhìn theo hướng bóng dáng Kỷ Hiểu Nguyệt đang bỏ trốn, khóe môi Tề Hạo khẽ cong lên, anh bình tĩnh mở cửa phòng bên cạnh, lững thững

bước vào trong, thoải mái ngồi lên ghế sofa, thích thú nhìn ra cửa phòng rồi bắt đầu đếm:

“Một...hai...”

Kỷ Hiểu Nguyệt chưa đi được hai bước đã quay trở lại, nhiều phóng viên quá, bọn họ gần như chặn kín tất cả các hành lang rồi!

Phía trước có sỏi dử chặn đường, đằng sau có truy binh kéo đến, sao cảnh này quen thế nhỉ!

Kỷ Hiểu Nguyệt lùi lại phía sau, phát hiện cả hai đầu đều có phóng viên, thậm chí có người còn chỉ vào cô:

“Nhìn kia, bên kia có người!”

Kỷ Hiểu Nguyệt sợ hãi, mặt mày trắng bệch, đây là khu vực phòng V.I.P, nếu bị người nào bắt được thì cô chết chắc. Không kịp nghĩ Tề Hạo vừa ở đây đã biến đâu mất, cô chạy thẳng vào cánh cửa đang mở sẵn rồi đóng “Rầm” cửa lại.

Tốt rồi, yên lặng rồi, an toàn rồi! Kỷ Hiểu Nguyệt không ngừng thở hổn hển.

Trong phòng, sỏi nhà ta cười vô cùng gian ác!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Lần Này Xem Cô Trốn Thoát Thế Nào!

Sao căn phòng này rất yên tĩnh mà lại có bầu không khí âm u vậy nhỉ? Hình như có cả mây đen nữa?

Kỷ Hiểu Nguyệt cảnh giác nhìn lướt qua căn phòng. Phòng này và phòng An Húc Dương kiểu cách tương đối giống nhau, nhưng cách bài trí lại chẳng giống nhau một chút nào. Ánh mắt Kỷ Hiểu Nguyệt nhanh chóng chạm phải một đôi mắt quyến rũ mà gian ác. Chuông báo động trong lòng cô đột nhiên rung lên mạnh mẽ, cô quay người định mở cửa chạy trốn.

“Đây là phòng của tôi, bên ngoài là đám phóng viên, cô đoán xem nếu cô từ trong này đi ra, bọn họ sẽ nghĩ gì?” Tề Hạo từ từ đứng dậy, dáng người cao lớn khiến căn phòng đột nhiên chật chội, chiếc bóng nghiêng nghiêng nuốt lấy hình dáng bé nhỏ Kỷ Hiểu Nguyệt.

Tay Kỷ Hiểu Nguyệt cứng đờ, khóe miệng run rẩy nói không nên lời.

Âm mưu! Đây chắc chắn là âm mưu của anh ta!

Quay người lại thấy Tề Hạo cười gian xảo đang tiến tới từng bước một, Kỷ Hiểu Nguyệt vội vàng lấy tay che mặt.

Anh ta không thấy gì hết! Anh ta không thấy gì hết! Anh ta không thấy gì hết!

Tiếng cười nặng nề vang lên, Kỷ Hiểu Nguyệt không thể giả ngốc được nữa, cô hơi hạ tay xuống, nhìn về phía phát ra tiếng cười. Ánh mắt quyến rũ của Tề Hạo sâu tựa biển, lại phảng phất một nụ cười.

Anh ta cười cái gì?

@@

Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên hiểu ra... anh ta biết rồi, anh ta nhận ra cô rồi!

Không, không đúng, nhìn ánh mắt này của anh ta, có lẽ anh ta đã nhận ra cô từ trước rồi.

Là lúc nào vậy? Lúc cô quét dọn trong phòng nghỉ của anh ta? Lúc anh ta điều cô lên tầng 48? Hay là ... lúc cô ra mặt vì Tiểu Bạch?

Kỷ Hiểu Nguyệt hốt hoảng lật lại trong đầu những lần gặp nhau từ lúc mới quen đến giờ. Đôi mắt Kỷ Hiểu Nguyệt chuyển từ kinh hoàng, lo lắng sang nghi ngờ, khó hiểu, cuối cùng bùng bùng lửa giận.

Càng nghĩ càng tức, tên Tề Hạo chết tiệt này thì ra đã nhận ra cô từ lâu. Vậy mà còn vờ như không biết. Anh ta vừa nhìn cô giả làm phù thủy “Bị tai trộm chuông” vừa cố tình tìm cách làm cô xấu mặt.

Thật là đáng ghét!

Kỷ Hiểu Nguyệt nổi giận, hạ tay xuống, quát Tề Hạo:

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

Tề Hạo trái lại không hề giận, còn cười rất tươi. Tốt lắm, cuối cùng cũng lộ nguyên hình, cô nàng đã thay đổi cách xưng hô, không coi anh là Tổng giám đốc nữa rồi.

“Cô nói xem?” Tề Hạo chỉ còn cách Kỷ Hiểu Nguyệt trong gang tấc, nhìn cô hồ ly bé nhỏ từ trên cao.

Lần này xem cô trốn thoát thế nào!

Dáng vẻ của cô sau khi bỏ đi cặp mắt kính đen thật sự khiến anh nhớ nhung!

Chỉ một cái nhìn của cô cũng khiến tim anh loạn nhịp. Trước đây, chưa từng có người con gái nào khiến anh mất kiểm soát như vậy.

Cô nhóc ơi, trò “Mèo vờn chuột” cũng nên kết thúc được rồi!?

Nụ cười trên môi Tề Hạo càng thêm rạng rỡ.

Đột nhiên anh hiểu vì sao mình cứ thích giữ cô không muốn buông, bởi vì... anh rất thích trông thấy cô! Nghĩ đến đây, sâu trong đáy mắt Tề Hạo bùng lên hai ngọn lửa, nóng bỏng và sâu lắng.

Đối đầu gần như vậy, Kỷ Hiểu Nguyệt có thể cảm nhận được sức hút nam tính từ Tề Hạo và mùi nước hoa Cologne trên người anh. Mùi thơm đột nhiên khiến cô nhớ đến nụ hôn lúc trước...

Hơi ấm đôi môi...

Ầm, khuôn mặt nhỏ đỏ lựng lên, dường như cô còn nghe thấy cả tiếng trái tim mình đang loạn nhịp.

Ôi, yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt!

“Đường đường là một trong mười Tổng giám đốc giàu nhất thế giới mà lại bắt nạt một nữ nhân viên quèn, anh không sợ bị người dân cả nước phỉ nhổ sao?” Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận nói.

Gương mặt đẹp trai đặt nhằm lên một con sói. Đúng là tạo hóa sai lầm!

“Đây là phòng của tôi, cô nói xem mọi người sẽ phỉ nhổ tôi hay phỉ nhổ cô? Mà cô nghĩ đi, mọi người sẽ tin cô hay tin tôi?” Đôi môi gợi cảm của Tề Hạo cong lên hấp dẫn, đôi mắt mê hoặc lấp lánh, ngón tay anh chạm

vào mái tóc dài còn chưa kịp khô của Kỳ Hiểu Nguyệt, nhẹ nhàng vuốt ve. Cảm giác thật mềm mại!

Kỳ Hiểu Nguyệt chụp lấy tay Tề Hạo:

“Anh cho rằng anh là ai? Giàu nhất thế giới hay lắm à? Có tiền giỏi lắm sao? Là Tổng giám đốc thì đã sao? Tất cả mọi người đều phải nghe lời anh à? Tôi ghét nhất loại người luôn cho mình là đúng, nghĩ mình là cái rốn của vũ trụ như anh. Anh cho rằng mọi người phải vây quanh một tên khốn kiếp vừa ngu ngốc vừa lạnh lùng lại vô tình, coi phụ nữ như đồ chơi giống anh sao?”

Kỳ Hiểu Nguyệt đẩy Tề Hạo đang ngậy người ra, chạy như bay tới căn phòng bên trái. Căn phòng này và phòng của An Húc Dương khá giống nhau, phòng bên trái sẽ là phòng vệ sinh.

Kỳ Hiểu Nguyệt chạy vào phòng lập tức đóng “Rầm” cửa còn nhanh nhẹn khóa trái cửa lại. Cô lôi di động, bấm nút gọi viện binh.

Ánh mắt Tề Hạo dõi theo Kỳ Hiểu Nguyệt cho đến khi cô chạy vào nhà vệ sinh. Anh cảm thấy có chút chờ đẫn, nặng nề. Phải rất lâu sau, anh mới hung hăng đấm cửa, ánh mắt lạnh lẽo, âm u.

Sao anh cứ có cảm giác không thở được? Mỗi câu nói của Kỳ Hiểu Nguyệt như nhát búa gõ vào lòng anh từng đợt, từng đợt, đau đớn...

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói bồn chột của Nhiếp Phong:

“Tổng giám đốc, đám phóng viên đã bị tôi đuổi đi rồi. Không sao nữa! Hai người ... có thể đi ra”.

Thật ra, mục đích anh đến để phá rối đấy chứ! Nếu để Tề Hạo ra tay nhanh như vậy, ai sẽ tăng lương cho anh đây!

Không ngờ Nhiếp Phong vừa dứt lời, cửa đã mở ra. Sao thế? Sao nhanh vậy? Nhiếp Phong giật mình đối mặt với khuôn mặt xám xịt đủ khiến anh hồi hận nghìn lần.

Tề Hạo lạnh lùng liếc nhìn Nhiếp Phong, không nói câu nào, bỏ đi. Nhiếp Phong tò mò nhòm vào trong phòng, tiểu khắc tinh đâu rồi? Cô ta lại làm gì rồi, sao lại khiến Tề Hạo tức giận như vậy?

Có vẻ không cần anh đến phá rồi, Tổng giám đốc Tề à, cũng có ngày cậu không thu phục được một cô gái cơ đấy! Nhiếp Phong càng nghĩ càng thấy cực kì thích thú.

Tầng 3 khách sạn, trong một căn phòng xinh đẹp tao nhã, Tề Hạo một mình rầu rĩ uống rượu. Mỗi lần anh ngẩng đầu lên, rượu mạnh như một thanh kiếm sắc lại trượt xuống cổ họng, cửa một vết cắt trong lòng.

Lời Kỳ Hiểu Nguyệt vẫn quanh quẩn trong tâm trí anh rất lâu không chịu tiêu tan.

Cô ấy nói ... ghét anh.

Dù trong lòng đã sớm biết đáp án, nhưng chính tai nghe cô nói ra lại là một cảm giác hoàn toàn khác.

Nhiếp Phong gọi một cốc rượu rồi lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Tề Hạo, anh chưa bao giờ thấy Tề Hạo chán nản thất vọng như lúc này. Kể cả những năm tháng tứ cố vô thân ở nước ngoài gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, anh cũng không thấy Tề Hạo suy sụp chút nào. Họ cứ thế dựa vào hai bàn tay xây dựng cơ nghiệp cho đến khi Tề Hạo về nước tiếp nhận công ty của bố.

Nhưng bộ dạng lúc này của cậu ta khiến Nhiếp Phong không thể không suy nghĩ theo hướng - Tổng giám đốc Tề ơ là Tổng giám đốc Tề, cậu không thấy đáng vẻ mình lúc này rất giống thất - tình sao!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hổ Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Đùa Giỡn Với Đại Thần

Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận quay về phòng, cô vừa ngồi xuống thì nhân viên phục vụ mang quần áo đã được giặt sạch đến. Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn bộ quần áo trong tay rồi quay sang nhìn chính mình trong gương, bỗng cô nhớ đến câu “Hoa nhài cắm bãi - gì - đó” của Hoa Hồ Điệp, lại nhớ đến “Lịch sử nhục nhã của phù thủy nhỏ” hai ngày vừa rồi, lửa giận lại bùng lên bùng bùng.

Đơn giản cô chỉ cần:

“Thoát ngã chiến thời bào

Trước ngã cựu thời thượng

Đương song lý vân mẫn

Đối kính thiếp hoa hàng.” [1]

[1] Những câu thơ trong bài Mộc Lan từ.

Dịch nghĩa:

“Ta cởi chiến bào ra

Mặc xiêm áo thường ngày

Vấn tóc mây bên cửa sổ,

Tô điểm nhan sắc trước gương”

Từ hôm nay trở đi, cô không phải trốn tránh nữa rồi. Dù sao “Bình đến thì tướng đỡ, nước dâng đất chặn”! Cùng lắm thì đuổi việc chứ gì, nếu anh ta muốn đuổi việc, cô sẽ đòi tiền đền bù. Chẳng phải anh ta đã từng đồng ý sẽ chia lợi nhuận cuối năm cho cô rồi sao! Ký Hiệu Nguyệt tức giận cầm lược chải đầu, nhìn gương không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghĩ lại, hình như lần đầu gặp tên biến thái xấu xa đó, cô cũng phải trải qua một phen hú vía, bắt đầu hoảng sợ, lo lắng và kết thúc là đen đui, xui xẻo!

Tề Hạo đáng ghét!

Nhưng khuôn mặt đáng ghét đó cứ vương vấn trong đầu cô mãi không chịu biến mất, nụ cười của anh ta, ánh mắt của anh khiến cô bối rối. Rất nhanh sau đó, Ký Hiệu Nguyệt quyết định chơi game.

Đại Thần không có ở trên mạng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh cô độc cười hạc tiên bay tới bay lui. Một lát sau Ta Là Một Con Rồng đăng nhập, Hoa Hồ Diệp cũng đã về nhà an toàn.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đành tổ đội đánh quái với Ta là Một Con Rồng. Đúng là hai con người tẻ nhạt!

Ở một nơi khác, di động Tề Hạo khẽ rung lên, có tin nhắn thông báo: “Phu nhân của bạn, Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập.”

“Phu nhân của bạn” ... Nhìn mấy chữ này thật thoải mái. Mọi buồn bã chán nản trong nháy mắt biến mất.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đã từng muốn giết Phong Diệp Vô Nhai, nhưng cuối cùng lại lấy Phong Diệp Vô Nhai, thế mới nói ... ghét bỏ tạm thời không thể nói lên điều gì. Người anh đã muốn, nhất định không thể trốn thoát!

Tề Hạo ngửa đầu, uống hết rượu trong ly.

Thái độ của Tề Hạo phút chốc thay đổi 180 độ, anh cười mê hoặc, thu hút mọi ánh mắt từ bốn phương tám hướng. Nhiếp Phong háng hót ghé sát lại xem:

“Thì ra là thần tiên tỷ tỷ! Cậu dành cả đêm làm game online di động gì đó không phải để bắt thần tiên tỷ tỷ của cậu chứ?” Nhiếp Phong vừa chế nhạo vừa nghi ngờ nhìn Tề Hạo.

Cuộc sống hiện thực tươi đẹp biết bao ấy vậy mà Tề đại thiếu gia từ chối mọi cuộc hôn nhân lại nảy sinh tình cảm với một người trong thế giới ảo! Chuyện Tề Hạo kết hôn trong game đã khiến miệng Nhiếp Phong há suốt một ngày, hôm sau mới miễn cưỡng khép lại được. Cuối cùng anh cũng tìm được lý do để coi thường Tề Hạo.

Tề Hạo nhú mày, im lặng không định trả lời.

“Lần này định chơi đùa thần tiên tỷ tỷ của cậu thế nào?” Nhiếp Phong tiếp tục chế nhạo.

Tề Hạo đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng, chỉ mỉm cười. Nhìn vẻ mặt bí ẩn, mờ ám, Nhiếp Phong đột nhiên nhớ đến câu nói lúc trước của Tề Hạo:

“Cậu có cảm thấy cô nhóc đó tức giận nhìn rất thú vị không?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh, Kỷ Hiểu Nguyệt.

Tế Nguyệt, Kỷ Hiểu Nguyệt!

“Chờ chút! Thần tiên tỷ tỷ không phải là tiểu khắc tinh chứ?” Nhiếp Phong không tin được, lại lần nữa tròn tròn mắt nhìn Tề Hạo.

Tề Hạo cười, lắc nhẹ ly rượu trong tay, trong ánh mắt ý cười cũng lan tỏa.

Nhiếp Phong lập tức phát điên!

Vô liêm sỉ!

Dù Phong Diệp Vô Nhai đã cưới Tế Nguyệt Thanh Thanh, dù Tế Nguyệt Thanh Thanh chính là Kỷ Hiểu Nguyệt nhưng anh kiến quyết không thể thừa nhận Tề Hạo thắng!

“Không được! Như thế không tính! Trong game không tính!” Nhiếp Phong nhảy dựng lên, khuôn mặt “Baby” liên tục nhăn nhó.

Tề Hạo nhấp một ngụm rượu, hỏi vặn lại: “Ai nói vậy?”

“Dù Tế Nguyệt Thanh Thanh lấy cậu rồi thì đã sao? Có bản lĩnh thì làm tiểu khắc tinh yêu cậu đi, cả ngày chơi game có nghĩa lý gì...” Nhiếp Phong vẫn có tranh luận.

“Nhiếp Phong!” Tề Hạo quay lại nhìn Nhiếp Phong, vẻ mặt nghiêm túc.

“Tiền lương có thể tăng, nhưng cậu nên nhớ, từ trước đến giờ không có quy định về đánh bạc”.

...

Câu này là có ý gì?

Anh còn tưởng Tề Hạo sẽ nói, cậu ta đã kết hôn, đã động phòng với Tế Nguyệt Thanh Thanh rồi... vân vân và mây mây, ít nhất cũng sẽ không để anh thắng một cách thoải mái, vậy mà ... Sao anh lại có cảm giác Tề Hạo lúc này khang khác thế nhỉ?

“Cậu ... không phải cậu định làm thật chứ?”

Nhiếp Phong nghẹn ngào hồi lâu mới cẩn thận ngồi xuống khẽ khàng hỏi.

Từ tận đáy lòng, Tề Hạo bỗng thấy cực kỳ xúc động, thật sự anh ... thích hay đúng hơn ... yêu cô gái ấy?

Anh đã từng cho rằng chữ “Yêu” thật xa vời nhưng rồi chính anh lại bị nó làm cho trái tim mình đau đớn. Không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, Tề Hạo lại lặng lẽ uống một ngụm rượu.

Nhiếp Phong đột nhiên muốn cười lớn. Không phải chứ! Tổng giám đốc Tề mà cũng có ngày biết rung động sao? Sáng mai có lẽ mặt trời sẽ mọc hướng Tây mất!

Tế Nguyệt Thanh Thanh lấy Phong Diệp Vô Nhai, nhưng Kỳ Hiểu Nguyệt lại cực kì ghét Tề Hạo! Lần này Tề Hạo vất vả rồi! Tổng giám đốc Tề bất khả chiến bại trên tình trường hả? Rồi cũng gặp báo ứng thôi!

“Cậu yêu tiểu khắc tinh thật đấy à?” Nhiếp Phong vừa dứt lời lập tức nhận ra giọng mình không ổn, hình như vui vẻ quá. Anh vội uống một ngụm rượu, điều chỉnh giọng nói, vẻ mặt nghiêm túc hỏi lại:

“Vậy cậu tính sao?”

Tề Hạo liếc nhìn Nhiếp Phong đang vô cùng khoái trá, không muốn so đo, đứng dậy định bỏ đi.

“Này, đợi đã! Tế Nguyệt Thanh Thanh vẫn chưa biết phải không?” Nhiếp Phong đứng bật dậy phát huy tinh thần hóng hớt.

Nhưng anh chàng bị Tề Hạo phớt lờ.

“Này, cậu đi đâu vậy?”

“Về nhà với bà xã”.

“...” Nhiếp Phong tức khắc sắc rượu.

Hai chữ “Bà xã” phát ra từ miệng Tề Hạo sao nghe khủng khiếp vậy! Nhưng ... hình như lại rất thú vị. Thì ra Tế Nguyệt Thanh Thanh chính là tiểu khắc tinh, Tề Hạo yêu tiểu khắc tinh nên ngày nào cũng cắm đầu vào chơi game. Quan trọng là, tiểu khắc tinh lại không biết người cô nàng kết hôn trong game chính là tên xấu xa bỉ ổi mà cô vẫn ghét cay ghét đắng.

Ha... ha... ha, thật thú vị! Việc thú vị như vậy sao có thể thiếu anh được. Nhiếp Phong quyết định lập tức quay về bắt đầu chơi game. Anh muốn xem đánh nhau!

Nhưng lúc Phong Diệp Vô Nhai đăng nhập, Tế Nguyệt Thanh Thanh đã không còn trên mạng.

Bởi vì Đại Thần không đăng nhập nên Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng không có hứng chơi game. Hơn nữa bạn bè trước đây cùng chơi game một là không ở trên mạng, ví dụ như Măng Mọc Sau Mưa, hai là ở trên mạng nhưng vì mãi làm nhiệm vụ cũng quên băng cô luôn, ví dụ như Tiểu Đậu Tử, Bánh Trôi Tròn Tròn. Chỉ còn mỗi Ta Là Một Con Rồng là kẻ duy nhất chịu chơi với cô.

Ở chung với Đại Thần điểm kinh nghiệm tăng lên cả ngàn lần, bây giờ đi chung với Hoa Hồ Diệp lại thành bò sát lê lét từng chút một, Tế Nguyệt Thanh Thanh cảm thấy cùng cực vô vị, nhàm chán.

Cô bị Đại Thần làm hư rồi!

Trước khi đi, Tế Nguyệt Thanh Thanh nhắn với Ta Là Một Con Rồng một câu:

“Đại Thần lên mạng thì báo mình một tiếng”. Sau đó rời mạng.

Chán quá! Kỳ Hiếu Nguyệt lặng bước ra ban công ngắm nhìn cảnh biển.

Ánh nắng chiếu xuống mặt nước khiến từng gợn sóng phía xa bùng lên lấp lánh, bờ biển xanh thẳm kết hợp cùng những sắc màu xinh đẹp, khung cảnh thật hút tầm mắt.

Bên bờ biển hình như đang tổ chức bữa tiệc nhỏ náo nhiệt. Cô còn nhìn thấy Đào Song Song, “Phù thủy già”, Lý Nhụy, Tùng Ca... nhưng cô lại không có can đảm ra ngoài đó.

Tất cả là do tên biển thái kia! Bây giờ cô đã trở thành kẻ địch trong mắt tất cả những cô gái ở đây. Huống hồ giờ cả đảo đang ngập tràn phóng viên. Sao cô phải ra ngoài tự chuốc lấy rắc rối chứ!

Nghĩ vậy, Kỳ Hiếu Nguyệt lại cảm thấy oán giận.

Hơn nữa hôm nay lại là Giáng sinh! Những năm trước, mặc dù cô đều đón Giáng sinh một mình nhưng ít nhất không khí vô cùng yên bình. Bây giờ thì sao? Chỉ cần tên biển thái kia không đến tìm cô gây phiền phức là cô đã cảm tạ trời đất lắm rồi!

Một suy nghĩ bỗng lóe lên, mấy hôm nay không được gặp Đại Thần, không biết bây giờ Đại Thần đang làm gì? Anh ấy sẽ đón Giáng sinh thế nào? Kỳ Hiếu Nguyệt trầm nghĩ.

Vừa hay tiếng di động vang lên, Hoa Hồ Diệp gửi tin nhắn đến:

“Ông xã của cậu lên mạng rồi!”

Cuối cùng, Phong Diệp Vô Nhai cũng lên rồi!

Kỷ Hiểu Nguyệt vội vàng chạy đến trước màn hình máy tính, một tý tưởng chợt lóe lên trong đầu, cô muốn đùa giỡn Đại Thần một chút. Cô đột nhiên muốn biết, khi không có cô trên mạng, Đại Thần làm gì?

Kỷ Hiểu Nguyệt nhanh chóng tạo một tài khoản mới với nickname: Tiểu Thiên Sứ, nhiệm vụ tân thủ đối với một người thao tác giỏi như Tế Nguyệt Thanh Thanh thật sự chẳng khó khăn gì. Bỏ qua những nhiệm vụ phụ, cô hoàn thành nhiệm vụ chính trong vài phút rồi ra khỏi Tân Thủ Thôn đi tìm Đại Thần.

Phong Diệp Vô Nhai đang nói chuyện với Ta Là Một Con Rồng. Kỷ Hiểu Nguyệt thấy Hoa Hồ Diệp đang rêu rao lịch sử vẻ vang hai ngày nay của cô với Phong Diệp Vô Nhai, thậm chí cả chuyện cô bị người ta “Hô hấp nhân tạo” thế nào cũng kể hết!

Cái tên phản bạn này!

Kỷ Hiểu Nguyệt cực kỳ tức giận, chạy thẳng đến thẳng tay chém Ta Là Một Con Rồng một đao.

Ta Là Một Con Rồng nổi giận: “Tên mới chơi này muốn chết à!”

Tiểu Thiên Sứ: “ Ai bảo mi không đẹp trai bằng Đại Thần”.

Ta Là Một Con Rồng phụt máu, miệng lưỡi tên nhóc mới chơi này sao ác như Kỷ Hiểu Nguyệt vậy!

Tiểu Thiên Sứ chạy đến trước mặt Phong Diệp Vô Nhai: “ Đại Thần, anh nhận em làm đồ đệ đi, em ngưỡng mộ anh lâu lắm rồi!”

Phong Diệp Vô Nhai vung tay lên, Tiểu Thiên Sứ đáng thương đi đời nhà ma, kinh nghiệm tụt về 0, bị hệ thống đẩy thẳng về quê nhà.

Mặc dù cũng có chút xót xa ... nhưng ... Kỳ Hiếu Nguyệt lại cảm thấy rất vui!

Vừa lúc đó, Hoa Hồ Diệp lại gửi tin nhắn đến:

“Hiếu Nguyệt, Đại Thần của cậu lên mạng rồi đấy, sao cậu còn chưa lên?”

“Đại Thần của cậu” ... Câu nói này xem ra dễ nghe thật!

Nhưng chẳng may Đại Thần hỏi cô chuyện “Hô hấp nhân tạo” thì biết trả lời làm sao?

Kỳ Hiếu Nguyệt ôm di động do dự một lúc rồi nhắn lại:

“Cứ nói mình không có ở đây”.

Ta Là Một Con Rồng lập tức nói với Phong Diệp Vô Nhai: “Cô ấy nói, cô ấy không có ở đây”.

Cái tên này muốn bị giết đây mà!

Mấy giây sau, Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập, Ta Là Một Con Rồng vội vàng rời mạng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Em lên rồi đây! Mình đi đâu làm nhiệm vụ bây giờ!”

Kế đó là một màn hợp tác ăn ý. Tế Nguyệt Thanh Thanh thờ phào nhẹ nhõm, may là Phong Diệp Vô Nhai không hỏi gì.

Không biết từ bao giờ, Tế Nguyệt Thanh Thanh bắt đầu phụ thuộc vào Phong Diệp Vô Nhai. Đi đâu làm nhiệm vụ, làm nhiệm vụ gì và làm nhiệm vụ ra sao, cô hoàn toàn nghe theo ý kiến của Đại Thần.

Nhưng hôm nay mới làm được một nửa nhiệm vụ thì không hiểu từ đâu xuất hiện một tân thủ nick là Thiên Sát Cô Tinh 845. Nhìn cấp bậc chắc anh ta mới ra khỏi Tân Thủ Thôn, hơn nữa rõ ràng anh chàng này đang muốn tìm đến cái chết.

Thiên Sát Cô Tinh 845: “ Tể Nguyệt Thanh Thanh, làm nhiệm vụ chung với tôi đi! Tể Nguyệt Thanh Thanh, làm nhiệm vụ chung với tôi đi! Tể Nguyệt Thanh Thanh, làm nhiệm vụ chung với tôi đi!”

Nói theo sự việc của Tiểu Thiên Sứ lúc trước, Tể Nguyệt Thanh Thanh tung ra một chiêu kết thúc sinh mạng của anh ta - học của Đại Thần cả đấy!

Nhiếp Phong không biết nói gì, nhìn nhân vật của mình bị đẩy về quê nhà.

Cái cô nàng tiểu yêu này, anh mới nói có một câu thôi mà.

Tể Nguyệt Thanh Thanh giết chàng tân thủ xong quay lại nói với Phong Diệp Vô Nhai:

“Chúng ta đi thôi!”

Đại Thần từ trước đến giờ động tác luôn chính xác, nay lại không có chút động tĩnh. Tể Nguyệt Thanh Thanh khó hiểu gửi lên một dấu chấm hỏi.

Phong Diệp Vô Nhai từ từ trả lời: “Anh rất vui”.

Lần này đến lượt Tể Nguyệt Thanh Thanh im lặng, anh ấy nói anh ấy rất vui. Vì cô giết một tân thủ mò đến tán tỉnh sao?

Trong lòng Tể Nguyệt Thanh Thanh chợt xuất hiện một cảm xúc lạ thường, cô cũng ... rất vui!

Tề Hạo kiểm tra qua thời gian đăng nhập và địa chỉ IP của Thiên Sát Cô Tinh 845 rất nhanh sau đó lấy di động gọi cho Nhiếp Phong.

“Cậu hết việc rồi phải không?”

Nhanh thế đã biết rồi à? Nhiếp Phong cười như một con hồ ly gian xảo:

“Tổng giám đốc Tề, mình phát hiện ra một vấn đề quan trọng!”

Anh cố ý dừng lại một chút, sau đó mới từ từ nói tiếp:

“Trò chơi này có thị trường rất lớn nên mình quyết định đi sâu nghiên cứu thêm”.

Tề Hạo lạnh lùng nói:

“Đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa, nếu không cứ gặp lần nào tôi giết cậu lần ấy đấy.”

Nhiếp Phong lại không hề lo lắng đáp:

“Nếu cậu giết tôi nữa, tôi sẽ nói cho Tế Nguyệt Thanh Thanh biết cậu chính là Phong Diệp Vô Nhai. Nếu cậu mượn cơ này đẩy tôi sang Malaysia, tôi sẽ nói cho Tế Nguyệt Thanh Thanh biết Phong Diệp Vô Nhai chính là cậu”.

...

Sau một phen cò kè mặc cả, Thiên Sát Cô Tinh 845 có thể tiếp tục sống, nhưng phải thề sống thề chết nguyện trung thành với Phong Diệp Vô Nhai. Tuyệt đối không được làm phản!

Những lúc rảnh, Phong Diệp Vô Nhai có thể giúp Thiên Sát Cô Tinh 845 thăng cấp, nhưng với điều kiện, trước hết Thiên Sát Cô Tinh 845 phải

hoàn thành một nhiệm vụ: Đến Thúi Trúc Sơn bắt một trăm con khi.

Nhiếp Phong nghi ngờ, cậu ta cần nhiều khi như vậy làm gì? Nhưng, nếu một trăm con khi có thể làm “Vé thông hành” thì cũng đáng lắm!

Vì thế, trên Thúi Trúc Sơn vắng vẻ, một mình Thiên Sát Cô Tinh 845 không ngừng chạy khắp núi bắt khi. Cùng thời điểm, ở một nơi khác, Phong Diệp Vô Nhai thích thú làm nhiệm vụ với bà xã Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Dù lúc trước Nhiếp Phong chưa từng chơi qua game này nhưng Chân Linh Thần Giới là sản phẩm của công ty nên anh khá thông thuộc. Hơn nữa anh từng là sinh viên hàng đầu của ngành tin học, lúc trước chơi không ít game cho nên thao tác rất nhanh. Chẳng mấy chốc đã bắt đủ một trăm con khi.

Xem ra cũng không khó khăn lắm!

Thiên Sát Cô Tinh 845 đặc ý mang chiến lợi phẩm đi tìm Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Sao lại là anh vậy?”

Lại dám đến đây, đúng là chán sống rồi!

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ: “Anh có biết dù tôi không giết anh thì ông xã tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh không?”

Thiên Sát Cô Tinh 845 gửi lên một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ với Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Ông xã cô bảo tôi đến!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh hỏi Đại Thần qua kênh Riêng Tư, Phong Diệp Vô Nhai nói:

“Mặc kệ cậu ta, sau này cậu ta không dám quấy rầy em đâu”.

Hả?

Thiên Sát Cô Tinh 845: “Nhiệm vụ hoàn thành, một trăm con khi, cho ... hai người hết đây coi như là quà cưới!”

Phong Diệp Vô Nhai không nói nhiều, nhận lấy đám khi.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Thế là thế nào?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Phí bái sư đây”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh giật mình, Phong Diệp Vô Nhai chưa bao giờ dễ dàng thu nhận đệ tử như vậy. Từ sau khi Tiểu Đẩu Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn bị bức hôn, hai cô nàng ấy cũng từ bỏ quan hệ sư đồ với Đại Thần. Từ lúc đó có không ít người hy vọng được Phong Diệp Vô Nhai nhận làm đệ tử nhưng Phong Diệp Vô Nhai chưa bao giờ để ý đến bọn họ, tên Thiên Sát Cô Tinh 845 có tài đức gì lại khiến Phong Diệp Vô Nhai nhận làm đồ đệ vậy?

Đây là vấn đề của Đại Thần, cô không nên hỏi nhiều, nhưng ...

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Anh cần nhiều khi như vậy làm gì?”

Thiên Sát Cô Tinh 845: “Tôi cũng muốn biết”.

[Riêng Tư] Phong Diệp Vô Nhai: “Lát nữa em sẽ biết”.

Thiên Sát Cô Tinh 845: “Cậu cần khi làm gì?”

Thiên Sát Cô Tinh 845: “Cậu cần khi làm gì?”

Thiên Sát Cô Tinh 845: “Cậu cần khi làm gì?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Cẩn thận bị cấm phát ngôn”.

Cuối cùng Thiên Sát Cô Tinh cũng yên lặng.

Kỷ Hiểu Nguyệt cười lớn.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Thiên Sát Cô Tinh 845, tên anh sao kỳ lạ vậy?”

Thiên Sát Cô Tinh 845: “Thật ra tôi muốn đăng ký tài khoản là Thiên Sát Cô Tinh nhưng tiếc là không được, có người đăng ký trước mất rồi”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Vậy sao lại thêm số 845?”

Vì sao không thêm số 123?

Thiên Sát Cô Tinh 845: “Ý nghĩa của 845 là: Không phải tôi!”[2]

Đọc liền lại có nghĩa là: Thiên Sát Cô Tinh không phải tôi.

Tế Nguyệt Thanh Thanh cười sặc sụa. Đại ca à, rốt cuộc anh muốn nói gì?

Đúng lúc này, trên kênh Thế Giới đột nhiên có người lớn tiếng chửi rủa.

[2] 845 đọc là bã sì wũ, đọc gần giống với bù shì wõ (Không phải tôi)

Tây Phương Ma Thần: “Tên quái gở nào bắt hết khí ở Thúy Trúc Sơn vậy? Mẹ kiếp, mi bị bệnh à!”

Cô Dâu Nhỏ: “Khí ở đó có ích lợi gì?”

Xuân Phong Bất Tương Thức: “Làm nhiệm vụ liên hoàn phải không?”

Ngày Kia ♥ Cô Đơn: “Tôi biết này! Tôi biết này! Nghe nói đó là một nhiệm vụ nhỏ trong nhiệm vụ Nhân Duyên Tuyệt Thế, yêu cầu trong nửa giờ phải bắt được mười con khí để đổi lấy thuốc giả. Nghe nói khí ở Thúy

Trúc Sơn có hạn, mỗi ngày hệ thống chỉ thả ra một trăm con, bắt hết thì không có thêm nữa!”

Cô Dâu Nhỏ: “Nhiệm vụ Nhân Duyên Tuyệt Thế à, nhiệm vụ này khó lắm đấy, nó kiểm tra lòng kiên nhẫn nên không mấy người có thể qua cửa được!”

Quần Của Ta Mất Rồi: “Đúng là khó thật, lần trước ta có thử một lần, đến vòng thứ ba thì không làm tiế được nữa, người anh em làm đến vòng mấy rồi?”

Tây Phương Ma Thần: “ Vòng cuối cùng rồi! Để hoàn thành nhiệm vụ này, ta đã ba ngày ba đêm không ngủ, chỉ còn một vòng cuối cùng này thôi! Tên quái gở nào bắt hết khi ở đây vậy? Cần nhiều khí như vậy làm cái con khí gì hả?”

Cô Dâu Nhỏ: “ Để ngày mai bắt lại đi anh!”

Anh Trai Gào Thét: “Bị hạn chế thời gian mà. Trong thời gian quy định mà không hoàn thành nhiệm vụ thì coi như “Kiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

Quần Của Ta Mất Rồi: “Sai rồi, không phải “Kiếm củi ba năm thiêu một giờ” mà là bị giáng cấp!”

Lãng Tử Bên Thành: “Một phút mặc niệm bắt đầu ...”

Vũ Tuyết Phi Phi: “Như trên!”

...

Thiên Sát Cô Tinh 845 im lặng. Tây Phương Ma Thần à, không phải anh bạn đắc tội với Phong Diệp Vô Nhai đấy chứ? Nếu không sao cậu ta lại bảo tôi đi bắt khi làm gì?

Tề Nguyệt Thanh Thanh thấy ID của Tây Phương Ma Thần khá quen, cũng không nhớ đã gặp qua ở đâu. Nhưng mấy con khi này có cũng như không, sao Phong Diệp Vô Nhai lại sai Thiên Sát Cô Tinh 845 đi cướp khi với anh ta chứ?

Trên kênh Thế Giới, Tây Phương Ma Thần không ngừng chửi bới, cuối cùng mắng chửi đến mức khiến Thiên Sát Cô Tinh 845 nổi điên.

Thiên Sát Cô Tinh 845 hiện thân lên kênh Thế Giới, hết đấu võ mồm lại đọ kiếm với Tây Phương Ma Thần. Cuối cùng kết thúc bằng việc Thiên Sát Cô Tinh 845 tử vong, Tây Phương Ma Thần làm nhiệm vụ thất bại bị giáng cấp.

Phần kết của câu chuyện này là: Tây Phương Ma Thần tuyên bố trước toàn thế giới, sau này đừng để anh ta nhìn thấy Thiên Sát Cô Tinh 845, nếu không gặp lần nào giết lần đó!

Rốt cuộc Tề Nguyệt Thanh Thanh cũng nhớ ra Tây Phương Ma Thần là ai, anh ta chính là người từng nói cô lấy Phong Diệp Vô Nhai chỉ vì muốn trèo cao.

Từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy Đại Thần nhắc đến việc này, cô nghĩ Đại Thần không biết, huống hồ ngay cả cô cũng quên lâu rồi, không ngờ Đại Thần không chỉ biết việc này mà còn nhớ đến tận bây giờ.

Nhưng làm sao Đại Thần biết anh ta đang làm nhiệm vụ liên hoàn?

Sau khi được Phong Diệp Vô Nhai giải thích, cuối cùng Tề Nguyệt Thanh Thanh cũng hiểu, thì ra ba ngày trước Phong Diệp Vô Nhai gặp Tây Phương Ma Thần ở trước NPC Nhân Duyên Tuyệt Thế. Vòng ba của nhiệm vụ này diễn ra ở Tuyết Sơn, hôm qua anh đã tính toán thời gian rồi đến Tuyết Sơn đợi, quả nhiên gặp Tây Phương Ma Thần, vì thế mới chắc chắn Tây Phương Ma Thần đang làm nhiệm vụ khảo nghiệm lòng kiên nhẫn.

Vì là nhiệm vụ liên hoàn nên Phong Diệp Vô Nhai giúp anh ta làm nhiệm vụ của Hoàn Tiểu Tiểu ở Tuyết Sơn, để anh ta qua cửa ải này thuận lợi. Tây Phương Ma Thần vốn rất sùng bái Phong Diệp Vô Nhai nên đã hoàn toàn quỳ gối dưới Bạch Thủ Tọa Kỵ của anh.

Kết quả thật không ngờ ...

Tế Nguyệt Thanh Thanh toát mồ hôi, Đại Thần làm việc đúng là rất nhanh. Không chỉ nhớ rõ từng chi tiết vòng nhiệm vụ trong trò chơi, mà còn tính toán thời gian rất chuẩn. Đúng là khiến người ta không biết nói gì, đến giờ có khi Tây Phương Ma Thần vẫn mang ơn Phong Diệp Vô Nhai cũng nên.

Sau cùng Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng hiểu được dụng ý của Phong Diệp Vô Nhai - “Một mũi tên trúng hai đích”, “Mượn đao giết người”.

Trong lòng Tế Nguyệt Thanh Thanh thầm quả quyết: Từ nay về sau, không nên đắc tội với Đại Thần là hơn.

Thiên Sát Cô Tinh 845 cũng nhanh chóng hiểu ra, nhưng một người mới như Thiên Sát Cô Tinh 845 bây giờ đi lại rất khó khăn. Bởi vì sau khi Tây Phương Ma Thần bị giáng cấp, anh ta đã tìm huynh đệ trong bang bao vây tứ phía nhằm giăng thiên la địa võng tiêu diệt Thiên Sát Cô Tinh 845.

Thiên Sát Cô Tinh 845 chất vấn Phong Diệp Vô Nhai, có phải vừa rồi cố ý mượn đao giết người không? Phong Diệp Vô Nhai bâng quơ đáp, anh đã từng giúp Tây Phương Ma Thần qua ải liên hoàn, không tin có thể đi hỏi người trong cuộc.

Sau khi Thiên Sát Cô Tinh 845 kiểm chứng, anh hoàn toàn nín lặng. Nhưng vì sự an toàn của bản thân, anh quyết định theo sát Phong Diệp Vô Nhai, cũng đổi luôn tên thành Đồ đệ của Phong Diệp Vô Nhai.

Nhiếp Phong khoái trá nghĩ: “Bây giờ, Thiên Sát Cô Tinh 845 là đồ đệ của Phong Diệp Vô Nhai, giết ta chẳng khác nào không nể mặt sự phụ. Với danh tiếng của Phong Diệp Vô Nhai, trên giang hồ chắc không ai dám trêu chọc anh nữa rồi. Hơn nữa, Phong Diệp Vô Nhai cũng không thể đứng nhìn đồ đệ mình bị giết mà không quan tâm được”.

Nhiếp Phong đang đắc ý vì sự thông minh của mình thì Tây Phương Ma Thần lại tới.

Tây Phương Ma Thần đứng cạnh Phong Diệp Vô Nhai một lúc khá lâu. Tế Nguyệt Thanh Thanh đoán chắc anh ta đang nói chuyện riêng với Đại Thần.

Chỉ một lát sau, Đại Thần quyết định thu nhận Tây Phương Ma Thần làm đồ đệ, Tây Phương Ma Thần đổi tên thành Đồ đệ hai của Phong Diệp Vô Nhai.

Nếu đều là quan hệ sư đồ thì ân oán giữa Tây Phương Ma Thần và Thiên Sát Cô Tinh 845 sẽ là ân oán huynh đệ đồng môn. Vì thế ... Đại Thần không quan tâm!

Tế Nguyệt Thanh Thanh lại cười ngất!

Bất kể tình huống nào, Đại Thần cũng có thể lấy yếu địch mạnh khiến mọi người không thể ngờ tới.

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã, chuyện trẻ con thì để mấy đứa tự xử lý, chúng ta đi làm nhiệm vụ thôi!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh thoải mái: “Đi thôi, ông xã”.

Một ngày cứ như vậy trôi qua trong ân oán và tàn sát.

Lát sau, nhân viên phục vụ mang bữa tối và đồ uống đến, Kỳ Hiểu Nguyệt vừa xem đánh nhau vừa làm nhiệm vụ, bận đến nỗi không có thời gian hỏi ai đã gọi họ mang đến. Dù sao cũng có kẻ thích làm anh hùng vô danh, cô nên tác thành cho kẻ đó! ~^o^~

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tối Nay, Cô Là Của Anh

Màn đêm từ từ buông xuống, đêm Giáng sinh cuối cùng cũng đã đến.

Đúng lúc này, Kỳ Hiểu Nguyệt nhận được điện thoại của Tề Hạo.

Lúc nghe điện, Kỳ Hiểu Nguyệt tức đến mức muốn ném bay điện thoại ra ngoài cửa sổ. Nhưng rồi nhanh chóng quyết định lại, đây là điện thoại của cô mà ...

>0

Trên đời này sao lại có kẻ đáng ghét vậy nhỉ!

Tên quái gở đột nhiên muốn ra biển, còn chỉ đích danh cô đi cùng, anh ta còn uy hiếp, nửa giờ sau nếu Kỳ Hiểu Nguyệt không xuất hiện trên du thuyền, anh ta sẽ cho người gọi loa truy tìm.

Nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, ánh chiều tà cuối cùng đã bị biển lớn nuốt gọn. Kỳ Hiểu Nguyệt thật sự rất muốn giết người.

Đáng ghét! Làm gì có ai ra biển vào buổi tối bao giờ, đồ thần kinh!

Việc khiến Kỳ Hiểu Nguyệt phát điên hơn cả là, trước khi Tề Hạo gác máy, anh ta còn buông lại một câu:

“Không phải cô sợ chứ? Hay là ... cô nghĩ tôi sẽ có hứng thú với cô?”

Kỳ Hiểu Nguyệt muốn gọi Phong Diệp Vô Nhai tới giết anh ta quá!

Bây giờ đang là những ngày cuối cùng của tháng Mười hai, vì thế gió biển vào ban đêm mang lại cảm giác lạnh thấu xương.

Kỷ Hiểu Nguyệt vốn không muốn quay về hình tượng “Cô phù thủy”, nhưng cô chỉ có mỗi chiếc áo khoác lỗi thời đó là có thể mặc được. Vậy nên, lúc Tề Hạo thấy cô lại mặc bộ đồ phù thủy trước đó, anh không khỏi mỉm cười. Chẳng lẽ cô ấy không biết câu “Giấu đầu hở đuôi”? Sau khi được “Chiêm ngưỡng” dáng người yếu điệu, thướt tha giờ lại thấy cô hóa trang thành phù thủy, thật sự khiến người ta ... càng muốn phạm tội!

Nụ cười của Tề Hạo hiển nhiên đã lập tức chọc giận Kỷ Hiểu Nguyệt, thù mới hận cũ cùng ập đến một lúc:

“Tổng giám đốc Tề, anh không biết lao công cũng có quyền được nghỉ à?”

Không có cặp kính che chắn, ánh mắt kia đặc biệt lấp lánh, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ xinh xắn động lòng người.

“Tôi còn biết thật ra cấp dưới ngủ trên giường của cấp trên cũng không phải việc gì to tát”. Tề Hạo mỉm cười lắc nhẹ ly rượu vang trong tay, tâm trạng cực kỳ thoải mái.

Kỷ Hiểu Nguyệt không nói gì, ngẩng đầu ai oán nhìn trời.

Sau khi nuốt ác ý xuống, Kỷ Hiểu Nguyệt quyết định, nếu đã đánh không lại thì đành chọn cách lờ đi vậy. Phải phớt lờ hoàn toàn! Nhưng quyết tâm của Kỷ Hiểu Nguyệt còn chưa kịp thực hiện thì đã bị một câu của Tề Hạo bóp nghẹt.

“Thôi thế này đi. Để chứng minh tôi thật sự là một cấp trên tiến bộ, tôi sẽ cho cô một cơ hội, chúng ta đấu một trận, nếu cô thắng, tôi lập tức đưa

cô về”.

Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận nhú mày, trong lòng thầm nghĩ: “Con sói này lại muốn làm gì nữa đây?”

Tề Hạo suy nghĩ: “Đấu gì bây giờ? Hay là ... đấu cờ nhé!”

“OK!”

Trước đây cô là quán quân cờ vây liên trường, đấu cờ vây với cô à?! Chờ xem anh sẽ chết thế nào đi! Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận nghĩ.

“Vây thì đi thôi!” Tề Hạo nói xong đi thẳng vào khoang thuyền.

Kỷ Hiểu Nguyệt thấy vậy thoáng do dự. Dù sao họ cũng là trai chưa vợ, gái chưa chồng, lại vào chung một phòng thế này, thật có chút ...!!!

Tề Hạo chân không dừng bước, ném lại một câu:

“Nếu cảm thấy hối hận hoặc nhận thua thì vẫn còn kịp đấy!”

Kỷ Hiểu Nguyệt nhanh chóng gạt bỏ danh dự, xông thẳng vào.

>0

Gian phòng riêng được bố trí như một cung điện nhỏ, sàn nhà sáng bóng phản chiếu hình bóng hai người, ánh đèn tươi sáng, rực rỡ như ban ngày. Chính giữa căn phòng đặt một bàn làm việc hình bầu dục rất lớn, hai bên mỗi bên đặt một chiếc máy tính. Phía bên trái căn phòng đặt một chiếc đàn dương cầm kiểu dáng châu Âu, lớp sơn ngoài sáng bóng như một viên ngọc trai, bên phải là quầy bar, trên các ngăn tủ cao đặt đầy rượu vang và các loại đồ uống. Trước quầy bar là một bộ ghế sofa bằng da mềm mại, trên bàn trà trước bộ ghế đặt một bộ bàn cờ được thiết kế tinh xảo và xinh đẹp.

Đúng là xa xỉ đến thái quá!

Kỷ Hiểu Nguyệt thề sẽ giết chết Tề Hạo trong trận cờ đầu tiên.

Kết quả... chiếc du thuyền xa hoa từ từ tiến ra biển lớn, thắng bại bất phân. Bằng con mắt chuyên nghiệp, Kỷ Hiểu Nguyệt biết Tề Hạo đang cố ý.

Cố ý để hai người luôn ở trong thế cân bằng, điển hình cho việc muốn kéo dài thời gian! Cuối cùng, Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận đẩy bàn cờ đứng bật dậy:

“Này, rốt cuộc anh muốn thế nào hả? Thắng cho ra thắng, thua cho ra thua, kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục!”

Tề Hạo nhẹ nhàng nhún vai:

“VẬY ĐỐI CÁI KHÁC ĐỂ PHÂN THẮNG THUA LÀ ĐƯỢC, CÔ THẤY THẾ NÀO?”

Tề Hạo chỉ về phía hai bộ máy tính bên cạnh. Kỷ Hiểu Nguyệt chơi game đến mức “Tẩu hỏa nhập ma”, bỗng giật mình, chẳng lẽ thi đấu bằng game?

Không hiểu sao, cô lại nghĩ đến Chân Linh Thần Giới và Phong Diệp Vô Nhai.

Không thể nào ...

Kết quả ... trò chơi Tề Hạo mở ra lại là - Dò mìn!! =.=

Tốc độ đúng là rất nhanh, nhìn Tề Hạo trong 44 giây đã hoàn thành cửa dò mìn cấp độ khó, Kỷ Hiểu Nguyệt lặng lẽ đóng cửa sổ trò chơi của mình.

“Anh có chơi game online không?” Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên hỏi.

Với thao tác này, nếu anh ta chơi game online chắc chắn sẽ là một cao thủ.

Tề Hạo nhíu mày hỏi lại: “Cô thì sao?”

Kỷ Hiểu Nguyệt kéo nhẹ khóe miệng, coi như tôi chưa hỏi gì. -_-

Tề Hạo cười đầy ẩn ý.

Kỷ Hiểu Nguyệt liệu mình tranh đấu vì tự do! Nhưng từ dò mìn đến xếp bi, rồi đánh bài, thậm chí cả Pikachu cũng đã chơi hết mà cô thua vẫn hoàn thua.

Kỷ Hiểu Nguyệt bắt đầu hối hận, cô không nên đọ thắng thua với tên quái gở này. Cô sai rồi!

Kỷ Hiểu Nguyệt còn đang mãi ăn năn hối lỗi, thì cách đó không xa một tiếng nổ lớn vang lên, bầu trời bên ngoài đột nhiên đầy màu sắc.

Có chuyện gì vậy?

Kỷ Hiểu Nguyệt chạy vội ra phía cửa sổ, kinh ngạc thấy pháo hoa nở đầy trời đêm, chiếu sáng cả một khoảng trời.

“Đẹp quá!” Kỷ Hiểu Nguyệt trầm trồ, trong thành phố cấm pháo hoa nên đã rất rất lâu rồi cô không nhìn thấy pháo hoa nữa!

Từ trước đến giờ cô không hề biết, thì ra biển đêm lại đẹp đến như vậy.

Mặt trăng như chiếc mâm ngọc treo trên bầu trời, gần đến mức có cảm giác chỉ cần vươn tay ra sẽ có thể với tới. Hòn đảo nhỏ phía xa dưới ánh trăng huyền ảo như được dát ánh sáng, mờ ảo như một giấc mơ trôi về phía xa. Trong giấc mơ ấy đột nhiên xuất hiện thứ ánh sáng rực rỡ đủ màu kết hợp cùng những hàng cây chạy dọc theo bờ biển được gắn đèn nhấp nháy

vô cùng xinh đẹp. Pháo hoa lại nổ, trên trời, dưới biển khắp nơi càng thêm rực rỡ sắc màu.

Đúng là đẹp không gì sánh nổi!

Kỷ Hiểu Nguyệt đứng bên cửa sổ ngơ ngẩn nhìn ra xa, bỗng phía sau vang lên tiếng dương cầm du dương êm dịu. Kỷ Hiểu Nguyệt ngạc nhiên quay đầu lại...

Tề Hạo biết chơi dương cầm! Tên quái gở này cũng biết chơi loại nhạc cụ tao nhã đó sao?

Hòa trong tiếng dương cầm du dương, pháo hoa nở đầy trời.

Kết thúc khúc nhạc, Tề Hạo đứng dậy mỉm cười nhẹ nhàng nói:

“Có người đã từng nói với tôi, ngắm pháo hoa trong tiếng dương cầm là cảnh giới tuyệt vời nhất của cuộc sống”.

Trong ánh đèn rực rỡ của căn phòng, cô dường như có thể cảm nhận được ánh sáng nhẹ nhàng của trăng đang rót xuống khuôn mặt mang nét dịu dàng của Tề Hạo khiến khuôn mặt đẹp trai bỗng thêm phần góc cạnh. Mái tóc đen bóng, đôi lông mi khê chớp, trong đôi mắt phảng phất nét sâu lắng không diễn tả được bằng lời.

Nụ cười của anh phút chốc khiến trái tim cô đập mạnh. Ánh mắt thật ... dịu dàng, không hề giống ánh mắt của tên xấu xa, bị ối hàng ngày cô vẫn gặp.

Ảo giác ... Chắc chắn là ảo giác!

Kỷ Hiểu Nguyệt hít một hơi thật sâu, cố gắng tìm lại chút lý trí trong giây phút bối rối này. Anh ta vừa nói cái gì nhỉ? Cảnh giới tuyệt vời nhất của cuộc sống? Nghe chẳng hiểu gì cả!

Kỷ Hiểu Nguyệt bèn chuyển sự chú ý sang ngắm pháo hoa.

Sao giống ... bị điện giật vậy?

Ảo giác ... Cô khẳng định đây vẫn là ảo giác!

Đợi chút! Không khí giữa bọn họ bắt đầu trở nên ôn hòa từ khi nào vậy? Lại còn khúc nhạc dưới trăng nữa chứ?!

Không phải cô tự nhủ với lòng sẽ lờ anh ta mà kiên quyết chống đối đến cùng sao?

Đúng lúc này, cùng màn pháo hoa cực lớn, mặt biển phía xa vọng đến tiếng chuông ngân, Giáng sinh đến rồi!

Tiếng chuông đó ...

“Đó, đó là từ ... Vịnh Bích Hải?” Kỷ Hiểu Nguyệt không dám tin vào tai mình, chỉ đánh một ván cờ, chơi mấy trò chơi thôi mà bọn họ đã đi xa vậy rồi sao?

“Đúng vậy, đó chính là Vịnh Bích Hải, rất đẹp đúng không?” Tề Hạo cười rạng rỡ.

Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận, trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt hấp dẫn ở gần nhau bên cạnh. Lại một lần nữa cô oán thán đặt câu hỏi về sức sáng tạo của ông trời.

“Tổng giám đốc Tề, mười hai giờ đêm rồi, anh chưa muốn ngủ nhưng tôi thì muốn rồi. Tôi có thể quay về không?!”

Tề Hạo khẽ nhú mày, ngón tay lờ đãng ấn lên một phím đàn: “Cô đã thắng chưa?”

“...” Kỳ Hiểu Nguyệt thật muốn cắn người. Vừa rồi ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại cho rằng anh ta dịu dàng chứ? Anh ta đơn giản chỉ là một con sói gian ác quỷ quyết mà thôi!

“Hay là chúng ta thi đấu một lần nữa nhé!” Sói ta lên tiếng.

Bàn tay nắm chặt, ánh mắt căm giận!

“Đơn giản lắm, thi xem ai ngủ trước người đó thắng. Tất cả phòng ở đây tùy cô chọn”. Tề Hạo thoải mái phất nhẹ tay.

Kỳ Hiểu Nguyệt vươn tay phải với gối ôm hung hăng ném về phía anh:

“Tề Hạo!”

Cú ném hoàn toàn không trúng đích!

“À, phải rồi, phòng của tôi nằm cuối cùng bên tay trái, cẩn thận vào nhầm phòng!” Khóe môi Tề Hạo cong lên, mỉm cười quyến rũ với cô hồ ly đang bồng bồng lửa giận.

A...a ...a!

“TÔI - MUỐN - VỀ - NHÀ!”

Giọng nói giận dữ đủ lực công phá toàn bộ cửa sổ của du thuyền, vang vọng trên mặt biển yên tĩnh. Tiếng Tề Hạo nhẹ nhàng từ bên ngoài vọng vào:

“Ở đây không còn ai khác, nói chuyện với tôi cô không cần lớn tiếng vậy đâu!”

Câu nói của anh có thể dịch thành: Kêu đi, có kêu vỡ cổ họng cũng không có ai nghe thấy đâu!

Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ, dịu dàng rơi xuống trên chiếc giường trải ga lụa mềm mại, chiếu lên khuôn mặt đang say ngủ như trẻ nhỏ của Kỷ Hiểu Nguyệt.

Tề Hạo một tay chống đầu, nghiêng người nằm nhìn cô gái bên cạnh, ánh mắt ấm áp, dịu dàng.

Dưới ánh nắng mặt trời, làn da cô trắng mịn mềm mại như em bé, đôi lông mi dày và dài như hai cánh ve, nhẹ nhàng che đi đôi mắt sáng tựa sao, đôi môi hồng mềm mịn.

Cô gái đang say ngủ khẽ cựa mình.

Thoải mái quá, giường mềm quá!

Cảm giác này có chút quen thuộc ... Kỷ Hiểu Nguyệt xoay người, tiếp tục ngủ.

Đợi chút! Sao cô cảm thấy ...lạnh sống lưng thế này? Kỷ Hiểu Nguyệt mở cặp mắt đang trong cơn mơ màng, sao trong mơ cũng thấy tên xấu xa kia vậy? Không nghĩ ngợi nhiều, Hiểu Nguyệt nhắm mắt, tiếp tục ngủ.

Nhưng đột nhiên, trong đây cô xẹt lên một tia chớp. Ý thức Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức bị tiếng nổ kinh hoàng làm cho tỉnh táo. Cô ngạc nhiên mở to mắt, một tiếng sét vang lên giữa trời quang!

“Á ...! Sao anh lại ở đây!” Kỷ Hiểu Nguyệt bật dậy, kéo chăn che trước người. Sau đó cô phát hiện hành động này là dư thừa, bởi vì quần áo của cô vẫn còn nguyên trên người.

May quá, may quá!

“Bởi vì đây là phòng của tôi”. Khóe môi Tề Hạo cong lên một cách đa tình, đôi mắt quyến rũ giống như viên ngọc lưu ly, vừa sáng lại vừa trong. Qua đôi mắt đó, Kỷ Hiểu Nguyệt có thể soi rõ hình ảnh của chính mình.

“Tôi ... tôi ... sao tôi lại ở đây?” Nhất định cô đang mơ, chắc chắn là vậy!

“Vì thấy cô ngủ trên sô pha vất vả quá nên tôi tốt bụng bế cô vào đây, không ngờ cô ôm tôi mãi không chịu bỏ ra, cho nên, tôi chỉ còn cách ở lại”.

Cô đang bị đôi mắt kia hút hồn, nhưng khi nghe xong câu vừa rồi Kỷ Hiểu Nguyệt lại có ý muốn được đánh người.

“Anh...” Kỷ Hiểu Nguyệt nhận ra nói chuyện với Tề Hạo là cách “Tự rước nhục vào thân” nhanh nhất nên cô đành hậm hực cắn răng nhẫn nhịn.

“Cô biết không? Đêm qua, cô nói mơ đấy”.

“Hả?”

“Cô nói: Tề Hạo! Anh thật là đáng yêu”. Tề Hạo cố nín cười, giọng nói nhẹ nhàng mang lực sát thương chết người.

“Đồ biến thái!” Hiểu Nguyệt vươn tay lấy gối ném về phía Tề Hạo nhưng anh nhanh nhẹn né được.

Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận đẩy Tề Hạo ra, xoay người ngồi bật dậy rồi chạy vào nhà vệ sinh, mở vòi nước rửa mặt như điên.

Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc!

Sao mình có thể ngủ quên được chứ? Lại còn bị người ta bế về phòng mà không biết? Ngu ngốc ...ngu ngốc chết đi được!

Đã một lần, hai lần, ba lần ... không ...không! Tuyệt đối không thể có lần thứ ba. Tuyệt đối!

Kỷ Hiểu Nguyệt uất ức lấy tay che mặt. Cũng may... con sói này còn có chút lương tâm, không nhân cơ hội làm gì cô.

Đợi chút, anh ta có thể bế cô về giường của mình sau khi cô ngủ khiến cô không biết, như vậy nói cách khác, chẳng may anh ta thực sự có làm gì cô thì cô cũng không thể biết rồi?!

A...a...a! Rốt cuộc là có làm gì hay không!!!

Kỷ Hiểu Nguyệt sắp phát điên lên rồi.

Kỷ Hiểu Nguyệt rửa mặt xong ôm một bụng tức giận và quyết tâm phải quay về bằng được, cô lao lên boong thuyền, lớn tiếng quát Tề Hạo:

“Tổng giám đốc Tề, lúc nào anh mới chuẩn bị về? Hôm nay là ngày cuối cùng của chuyến du lịch rồi, tất cả mọi người đều đang đợi anh đấy!”

Ánh mặt trời chiếu lên boong thuyền trắng bóng, biển xanh tĩnh lặng. Tề Hạo thư thái ngồi trước chiếc bàn tròn màu trắng ăn bít tết:

“Ném thử đi, bít tết mới làm xong đấy, mùi vị cũng không tệ”.

“Không thích!”

“Thì ra Hiểu Nguyệt thích nhìn tôi ăn”.

“...Sao anh không chết đi!”

“Tôi chết rồi ai nói chuyện với cô?”

A...a...a!

Nếu thời gian có thể quay lại, cho cô một cơ hội để lựa chọn, cô thà để tên quái gỡ này bật loa tìm cô khắp bãi biển chứ không mong cùng anh ta thưởng thức “Thế giới riêng của hai người” ở đây thế này!

Hối hận quá đi, a...a...!

“Cô biết vì sao tôi điều cô từ tầng dưới lên trên không?” Tề Hạo nhã nhặn ăn một miếng bít tết hỏi.

Hít thật sâu - Không tức giận!

“Cô biết không, đáng vẻ khi tức giận của cô nhìn rất đáng yêu!”

...

Ý anh ta là, anh ta thích nhìn cô tức giận? Nói cách khác, cô càng tức giận anh ta càng vui?

Đúng là biến thái!

Để không cho ai đó cơ hội vừa lòng như ý, Kỳ Hiểu Nguyệt cố gắng nặn một nụ cười khẳng định: Tôi không hề tức giận.

“Phải không đấy? Tổng giám đốc Tề đúng là Tổng giám đốc Tề, lúc nào cũng có thể nói lời ngon tiếng ngọt, anh nói chuyện với mấy cô gái quen rồi phải không?” Ý tứ châm chọc rất rõ ràng.

“Cô muốn chỉ mấy người ... bạn gái của tôi sao?” Tề Hạo nhú mày, cố ý mở đường.

“Mấy người”!

Kỳ Hiểu Nguyệt cười lạnh:

“Bạn gái của Tổng giám đốc Tề nhiều như cá chép dưới sông, chỉ sợ chính anh cũng không đếm được, nếu có nói với nhau những gì chắc anh cũng không thể nhớ hết được!”

Lửa giận thiêu đốt trong lồng ngực, Hiếu Nguyệt không chút chú ý đã quyết định đi nhầm đường.

“Nếu so sánh như vậy, tôi sẽ cho rằng ý của cô là ... cô là bạn gái của tôi!” Tề Hạo cười như một con hồ ly gian xảo. Mà không, là một con sói gian ác!

Bị lừa rồi!

Kỷ Hiếu Nguyệt tức giận nổi điên:

“Tổng giám đốc Tề, anh nên bớt tự cho mình là đúng đi! Có quý mới đồng ý làm bạn gái anh, tôi chỉ quen anh thôi đã tự thấy hồ thẹn lắm rồi!”

Tề Hạo đã bị đá kích tâm lý đủ để trở nên mạnh mẽ, anh khẽ mỉm cười:

“Xem ra cô chỉ có thể tiếp tục xấu hổ thôi”.

Kỷ Hiếu Nguyệt: “@@#%!”

Ánh mắt Tề Hạo thích thú hướng ra biển, Kỷ Hiếu Nguyệt nhìn theo, mặt trời mọc kìa!

Nước biển xanh thăm trải dài đến vô tận, nơi trời và biển giao nhau ẩn hiện rặng mây đỏ đẹp xinh, rặng mây đó từ từ lớn dần, càng ngày càng sáng...

Đợi chút! Hình như có gì đó không ổn!

“Đây là đâu? Vịnh Bích Hải đâu? Anh định cho thuyền chạy đi đây vậy?” Kỳ Hiểu Nguyệt muốn điên quá! Trong khi Tề Hạo nhún vai, tiếp tục ăn bít tết.

Đúng lúc này một nhân viên bồi bàn mang lên một đĩa bít tết đặt đối diện với Tề Hạo.

“Kỳ tiểu thư, mời dùng bữa!”

Bồi bàn thậm chí còn gọi cô là Kỳ tiểu thư, sau đó cúi mình kính cẩn chào Kỳ Hiểu Nguyệt rồi lặng lẽ lui ra.

“Tôi muốn về!”

“Nếm thử đi, đầu bếp hôm nay làm ngon lắm đấy”. Tề Hạo chỉ tay vào đĩa bít tết nóng hổi.

“Tôi muốn về!!”

“Nếu cô không thích ăn cơm Tây, để tôi bảo bọn họ làm cơm truyền thống”.

“Tôi muốn về!!!”

“Hiểu Nguyệt...”

“Đừng có gọi tôi là Hiểu Nguyệt, tôi và anh không thân quen”.

“Tôi nghĩ chúng ta đã thân quen lắm rồi”.

“Tôi muốn đi về!”

“Nếu bơi về chắc một ngày là đến!”

...

Cô nàng vịt bơi cạn Kỳ Hiểu Nguyệt tức giận trừng mắt nhìn con sói đang cười vô cùng đắc ý, đột nhiên quay người bỏ đi. Nhìn dáng vẻ tức giận của Kỳ Hiểu Nguyệt, Tề Hạo cười khoái trá. Sao những lúc ở bên cạnh cô gái này, anh lại cảm thấy hạnh phúc như vậy chứ.

Đúng lúc này anh nghe một tiếng “Ùm” ở đầu kia du thuyền, tay Tề Hạo cứng đờ, Kỳ Hiểu Nguyệt! Không phải cô định bơi về thật đấy chứ, cô không biết bơi mà!

Anh vội lao đến cạnh thuyền, xung quanh không có ai, trên mặt biển chỉ có từng gợn sóng nhỏ.

“Hiểu Nguyệt!”

Tề Hạo không kịp suy nghĩ, lao xuống nước.

Kỳ Hiểu Nguyệt đứng trên thuyền xem trò vui, tròn tròn mắt nhìn Tề Hạo chạy vội đến rồi nhảy xuống nước, anh ta đang làm gì vậy? Anh ta nhảy xuống nước thật à?

Cô thừa nhận cô chỉ muốn dọa anh ta một chút, chỉ là dọa một chút thôi, theo lý mà nói Tề đại thiếu gia cũng đây cần ... nông nổi như vậy chứ? Không lẽ anh ta thật sự nghĩ cô sẽ bơi về? Nhìn cô giống một kẻ ngốc vậy sao?

Nhưng mà ...

Nhìn Tề Hạo vất vả nhô đầu lên khỏi mặt nước đột nhiên Kỳ Hiểu Nguyệt rất muốn cười, thật sự rất muốn cười!

Đến tận khi Tề Hạo lên khỏi mặt nước, cả người ướt sũng ngồi trước mặt cô, Kỳ Hiểu Nguyệt vẫn chưa thể dừng cười.

Bỗng nhiên cô hiểu, vì sao Tề Hạo lại nói nhìn dáng vẻ tức giận của cô cũng rất đáng yêu, thì ra ... nhìn dáng vẻ đối phương tức giận, xui xẻo đúng là ...rất buồn cười.

Ông trời có mắt, ác giả ác báo! Ha...ha...ha.

“Còn cười sao!” Tề Hạo lườm Kỷ Hiểu Nguyệt.

Tề Hạo trên thương trường là người thế nào chứ? Có thể hô phong hoán vũ, tính toán chính xác chưa bao giờ nhầm. Hôm nay lại tính lầm một bước! Giây phút ấy, bộ não tự cho mình là thiên tài của anh đã ngừng hoạt động, trong lòng anh vô cùng hoảng loạn, lo lắng. Anh thông minh cả đời cuối cùng đã thật sự thất bại trong tay cô gái này!

Có người liều mạng vượt râu hùm vẫn cười rất công khai, tỏ ý không chọc giận con hổ này không được!

Tề Hạo đưa tay ôm cô nàng Kỷ Hiểu Nguyệt đang cười đến không biết trời đất vài lòng, nhanh như chớp dùng nụ hôn cuồng nhiệt bịt đôi môi cô lại.

...

Mãi cười đắc ý nên bị người ta lợi dụng cơ hội làm bậy, Kỷ Hiểu Nguyệt muốn hối hận cũng không kịp nữa, cô trợn tròn mắt nhìn con sói đột nhiên tập kích mình.

Anh... anh ta đang làm gì vậy? Anh ta đang hôn cô kìa!

Cảm giác gần gũi trong nháy mắt xâm lấn toàn bộ giác quan Tề Hạo, cánh tay anh siết chặt hơn, cảm nhận sự ngọt ngào ngoài ý muốn. Sau khoảnh khắc sinh ly tử biệt vừa trải qua, anh muốn từ từ cảm nhận cô, có được cô ... Kỷ Hiểu Nguyệt giãy giụa, anh biết, chẳng qua ... anh không dừng lại được.

Có lẽ, chỉ trong giây phút này Kỳ Hiểu Nguyệt mới cảm nhận hết được sự khác biệt giữa nam và nữ. Cánh tay anh siết chặt khiến cô thở dốc.

Nụ hôn của anh vội vã khiến cô bối rối.

Cảm xúc của anh dâng trào trong nháy mắt khiến cô sợ hãi...

Trốn không thoát, chạy không xong, cô đánh để mặc Tề Hạo đặt mình xuống boong thuyền lạnh như băng, thân hình cao lớn dán chặt lên người cô, hai tay cô bị nắm chặt, khoảng cách giữa hai người không có một khe hở, cô không còn đường thoát.

Cảm xúc cháy bỏng khiến Kỳ Hiểu Nguyệt rơi vào hoảng loạn trước giờ chưa từng có, một cảm giác khô nóng khó hiểu truyền dọc khắp cơ thể, cô như con thuyền nhỏ trước sóng lớn biển cả, bị bão tố nhấn chìm.

Nhưng, lý trí lại giúp cô tỉnh táo.

Anh ta muốn làm gì? Anh ta nghĩ cô là người có thể “Yêu vội” sao? Cô muốn phản kháng nhưng lại không kiểm soát được cơ thể đang bị một cơn bão uy hiếp, càng không thể đẩy người mang bão ra.

Không kiểm soát được sự rối loạn, không từ chối được sự thân mật, lại ảm ức tích tụ nhiều ngày chưa trút ra, những cảm xúc lẫn lộn ngưng tụ thành một cảm giác chua xót mãnh liệt lập tức tràn ngập trong tim Kỳ Hiểu Nguyệt.

Tề Hạo đang đắm mình chìm trong ngọt ngào bỗng nếm thấy vị mặn.

Cô ấy khóc?

Đam mê cháy bỏng đột ngột hạ nhiệt. Vì anh hôn nên cô khóc?

Kết thúc ham muốn vô tận, Tề Hạo ngẩng đầu nhìn vẻ mặt ảm ức, hai mắt đỏ hoe, nước mắt đã lăn chã của cô gái nằm bên dưới, trái tim anh se lại.

“Đừng khóc nữa ...” Giọng nói khàn khàn đầy thất vọng.

Kỷ Hiểu Nguyệt cắn nhẹ đôi môi sưng, mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Tề Hạo bất đắc dĩ thờ dài, anh xúc động quá nên đã không nghĩ đến cảm nhận của cô, là lỗi của anh. Nhưng ...rõ ràng là cô dụ dỗ anh!

Cô đã cướp đi trái tim anh, trong nháy mắt khiến anh sợ hãi, khiến anh ngập tràn cảm xúc, khiến anh rơi xuống vực sâu...

“Hiểu Nguyệt, đừng khóc nữa...” Tề Hạo lấy tay lau nước mắt cho cô.

Kỷ Hiểu Nguyệt cuối cùng cũng chuyển sang nhìn người trước mặt. Ánh mắt Tề Hạo dịu dàng chưa từng thấy. Cô không nhìn nhầm, nhưng sự dịu dàng ấy khiến cô đau xót.

“Anh bắt nạt tôi!” Cô vừa khóc vừa lên án.

“Tôi...” Anh không muốn bắt nạt em, anh chỉ muốn được ở gần em, muốn có được em. Nhưng những lời này không thể nói ra, ít nhất bây giờ vẫn chưa phải lúc, nếu không anh nhất định sẽ bị cô gái bé nhỏ này từ chối thẳng thừng. Bỗng nhiên anh thấy sợ nếu phải nghe lời từ chối của cô.

Tề Hạo bất đắc dĩ thờ dài: “... Xin lỗi”.

Hả? Cô có nghe nhầm không, anh ta xin lỗi? Tổng giám đốc Tề luôn đứng trên người khác mà cũng nói lời xin lỗi sao?

Nhưng lời xin lỗi vừa bật ra ấy lại khiến trong lòng Kỷ Hiểu Nguyệt cảm thấy đau đớn. Cô rốt cuộc cũng chỉ là một trong số rất nhiều người phụ nữ của anh ta mà thôi! Sau giây phút nông nổi xúc động, câu nói còn lại dành cho tất cả các cô đều là một câu xin lỗi. ..

Nước mắt lại không kiềm chế được tiếp tục chảy xuống như mưa, mãi không chịu ngừng.

“Hiếu Nguyệt...” Tề Hạo nhẹ lau nước mắt cho cô, làn da cô mềm mịn thật! Đúng là khiến người ta không muốn buông tay ...

Nhưng sao nước mắt của cô lại nhiều vậy? Sao lau mãi không hết thế? Tề Hạo lặng lẽ thở dài, làm gì để cô ngừng khóc đây?!

“Tôi muốn về!” Kỳ Hiếu Nguyệt lạnh lùng chuyển ánh mắt nhìn trời, nơi đó không có khuôn mặt hấp dẫn mê hoặc kia.

“...Được, chúng ta về”.

Nhiếp Phong tuyệt đối không tự rước họa vào thân những lúc gương mặt Tề Hạo đang xám xịt thế này. Anh chỉ yên lặng ngồi bên cạnh không ngừng nghịch ly rượu.

“Nhiếp Phong!”

“Sao?”

“Tôi nghĩ... tôi yêu cô ấy thật rồi”.

“...”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chi Bằng Thoái Ẩn Giang Hồ

Từ Vịnh Bích Hải trở về, suốt dọc đường Kỳ Hiểu Nguyệt một mực im lặng, không nói một câu nào. An Húc Dương và Hoa Hồ Điệp đã dùng mọi cách nhưng Kỳ Hiểu Nguyệt vẫn không chịu mở lời. Về đến nhà, Kỳ Hiểu Nguyệt nhanh chóng đóng cửa, nhốt hai người kia ở bên ngoài.

Vì sao trong tâm trí cô cứ hiện luôn khuôn mặt tươi cười dịu dàng trong tiếng đàn dương cầm đầy mê hoặc của kẻ xấu xa kia nhỉ?

Vì sao bên tai cô cứ vang lên giọng nói nhẹ nhàng cuốn hút dưới bầu trời ngập tràn pháo hoa ấy?

Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy vô cùng bối rối, phiền muộn, thật... khó giải thích!

An Húc Dương và Hoa Hồ Điệp đứng bên ngoài khó hiểu nhìn nhau.

An Húc Dương: “Sao cậu không ở cùng cô ấy?”

Hoa Hồ Điệp: “Vậy sao cậu không ở cùng cô ấy?”

An Húc Dương: “Cậu biết rõ tôi bị cánh phóng viên làm cho quay cuồng đầu óc, lúc xử lý xong cũng đã mười hai giờ rồi. Thấy phòng cô ấy không có ánh đèn, tôi nghĩ cô ấy ngủ, sợ làm phiền cô ấy nghỉ ngơi nên tôi mới không đến tìm. Cậu thì sao, không phải lúc nào cậu cũng liên lạc với cô ấy trên mạng sao, cô ấy xảy ra chuyện tại sao cậu lại không biết?”

Hoa Hồ Điệp: “Này, cậu nói chuyện có lý một chút được không? Cô ấy lên mạng thì cũng là ở cùng ông xã, tôi mà đến gần thì chỉ có nước bị chém thôi. Ông xã cô ấy khủng khiếp thế nào không phải cậu không biết!”.

An Húc Dương: “Đó chỉ là trò chơi thôi! Nếu cậu thật sự quan tâm Kỳ Hiểu Nguyệt thì sao đến việc cô ấy xảy ra chuyện cậu cũng không biết?”

Hoa Hồ Điệp: “Này, tôi cũng có bà xã đấy biết không? Dù tôi muốn quan tâm đến cô ấy cũng phải có cơ hội mới được, cậu không biết Mãng Mộc Sau Mưa đáng sợ thế nào đâu! Cô ấy...”

An Húc Dương: “Đừng có nhắc đến mấy trò chơi ấy với tôi!”

Hoa Hồ Điệp: “Là cậu muốn theo đuổi cô ấy chứ không phải tôi! Bạn gái mình mà không chăm sóc được, bây giờ trách tôi có tác dụng gì?”

An Húc Dương: “...”

Cánh cửa đột nhiên mở ra, khuôn mặt tức giận của Kỳ Hiểu Nguyệt xuất hiện:

“Đủ rồi đấy! Hai người có thấy phiền không, tôi nói lại một lần nữa, TÔI – KHÔNG – SAO!”

Rồi “rầm” một tiếng, cánh cửa lại bị đóng chặt lại.

Hoa Hồ Điệp: “!@#%\$^\$^\$^\$”

An Húc Dương: “@#%#”

Đúng là không sao thật, cô chỉ cần yên lặng một chút.

Trên màn hình máy tính, sau khi được xử lý cẩn thận, hình ảnh Tử Y Nữ Hiệp cười hạc tiên, Bạch Y Thư Sinh đứng dưới ngược mắt nhìn lên, tạo nên một khung cảnh đặc biệt nên thơ trữ tình.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đang nhập. Phong Diệp Vô Nhai rõ ràng là đã chờ khá lâu.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Anh lên mạng rồi à?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Anh đang đợi em”

Đợi mình? Đại Thần thẳng thắn thật... Đột nhiên cô muốn biết Đại Thần đón Giáng sinh thế nào. Không biết anh ấy có... đợi cô?

Phong Diệp Vô Nhai: “Mình làm nhiệm vụ nhé?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Được”

Phong Diệp Vô Nhai: “Đến Tử Thanh Sơn đi”

Yêu ma quỷ quái ở Tử Thanh Sơn nhiều nhất, rất thích hợp với yêu cầu lúc này của Tế Nguyệt Thanh Thanh. Lần này mục đích đến Tử Thanh Sơn tu luyện đặc biệt khác so với những lần trước đó.

Tế Nguyệt Thanh Thanh lúc này khác xưa rất nhiều. Trên mình khoác chiếc áo choàng Bạch Hồ, toàn thân bận Long Chiến Y. Giờ cô đánh đầu thẳng đó, sức mạnh không gì ngăn cản nổi.

Tế Nguyệt Thanh Thanh chuyển tức giận thành sát khí, đi trước càn quét yêu ma như vũ bão. Phong Diệp Vô Nhai ngự kiếm phi hành theo sát phía sau, không vội vàng giết yêu quái mà chỉ yểm trợ và thêm máu khi Tế Nguyệt Thanh Thanh không chống đỡ được. Vì thế, trên màn hình, Tử Y Nữ Hiệp đại khái sát giới, cô đến đâu chỗ đó ngập tràn sắc tím, yêu quái chết nhiều như ngã rạ. Còn Đại Thần oai phong lẫm liệt theo sau Tử Y Nữ Hiệp nghiêm nhiên trở thành “Sứ giả hộ hoa”, dù không phải lúc nào cũng ra tay nhưng một khi đã ra tay sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu, phối hợp vô cùng ăn ý cùng Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Lúc hai người lên đỉnh Tử Thanh Sơn ngắm nhìn mây mờ che phủ ánh hoàng hôn, tâm trạng Kỷ Hiểu Nguyệt đã thoải mái hơn rất nhiều.

Phong Diệp Vô Nhai lặng lẽ đứng cạnh bên Tử Y Nữ Hiệp, áo giáp vàng tỏa hào quang rực rỡ trong ánh chiều tà.

Tử Nguyệt Thanh Thanh: “Cám ơn anh”.

Bản thân Kỷ Hiểu Nguyệt cũng không hiểu vì sao cô lại buộc miệng nói như vậy. Thế nên sau khi gửi tin nhắn lên cô lập tức rơi vào trạng thái bối rối, ngượng ngùng.

Phong Diệp Vô Nhai: “Muốn cảm ơn anh thì em thổi một khúc tiêu đi”.

Vũ khí của Tử Y Nữ Hiệp vốn là một cây thanh tiêu, nhưng từ trước đến giờ cô lại chưa từng sử dụng qua công dụng này. Lắc qua lắc lại cả nửa ngày cô mới thổi được gọi là mấy nốt nhạc. Dĩ nhiên để đạt đến trình độ thanh tao, có lẽ phải luyện tập nhiều.

Trong lúc Tế Nguyệt Thanh Thanh thổi tiêu, Phong Diệp Vô Nhai nhanh chóng phi thân lên rặng trúc đối diện vung mấy đường kiếm, trong không trung chợt lóe lên những tia sáng trắng. Tế Nguyệt Thanh Thanh dần nhận ra anh đang dùng kiếm vẽ nên một hình trái tim trong không khí.

Đại Thần... đang thổ lộ?

Tế Nguyệt Thanh Thanh hiểu, nếu cô còn tiếp tục nghịch cây tiêu này đúng là rất “sát phong cảnh”, nhưng đột ngột cô cũng không tìm được chủ đề gì để nói. Trong giây phút đó Tế Nguyệt Thanh Thanh chỉ biết cầm Ngọc Tiêu yên lặng đứng đó.

Phong Diệp Vô Nhai dần chậm động tác, buông kiếm, đến bên cạnh Tế Nguyệt Thanh Thanh cùng cô ngắm hoàng hôn.

Những ngày tiếp theo đúng như Kỳ Hiểu Nguyệt mong muốn, cuộc sống của cô thực sự rất yên bình.

Trong game, Tùng Phong Hàn không lên mạng nữa, Hồ Hoa Diệp bị Mãng Mộc Sau Mưa nghiêm khắc theo dõi nên cũng không có thời gian đến quấy rầy Tế Nguyệt Thanh Thanh. Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai giờ có thể thoải mái tận hưởng thế giới riêng của hai người mà không bị ai làm phiền.

Lần nào cũng vậy, cứ Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập được một lúc thì Phong Diệp Vô Nhai cũng lên mạng. Việc này khiến Tế Nguyệt Thanh Thanh từng nghi ngờ không biết Phong Diệp Vô Nhai gán ra đa theo dõi lên người cô không.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Anh có thiên lý nhãn đấy à?”

Phong Diệp Vô Nhai (rất nghiêm túc): “Không hề”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ, óc hài hước của Đại Thần hình như hơi “nhạt”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Nhưng anh có linh tê”. [1]

“Tâm hữu linh tê nhất điểm thông”. [2]

[1] Sừng tê giác, còn gọi là tê thông thiên, theo truyền thuyết thời cổ đại Trung Quốc, sừng bên ngoài có vệt trắng như tơ, bên trong có lỗ nhỏ thông suốt từ gốc đến mũi.

[2] Câu thơ trong bài thơ Vô đề của Lý Thương Ẩn, ý nói trong lòng có sừng tê nên rất hiểu ý nhau.

Được rồi, Tế Nguyệt Thanh Thanh thừa nhận óc hài hước của Đại Thần rất “nóng”, nóng đến mức hai bên gò má Kỷ Hiểu Nguyệt cũng nóng theo. Đại Thần đã thay đổi vô cùng ngoạn mục nữa là khác. Nhớ lần trước khi Tế Nguyệt Thanh Thanh hỏi Đại Thần đón Giáng sinh thế nào? Đại Thần đáp một câu rất gọn: “Ngủ” . Tế Nguyệt Thanh Thanh đang định coi như mình chưa hỏi gì thì đột nhiên Đại Thần lại nói thêm: “Anh mơ thấy em”

Tế Nguyệt Thanh Thanh liền bốc cháy!

Cô phải nhanh chóng thích ứng với “óc hài hước nóng bỏng” này của Đại Thần thôi.

Nhưng hình như gần đây Đại Thần khá bận, anh thường xuyên cầm máy hành công, cũng phải thôi đang là cuối năm mà! Kỷ Hiểu Nguyệt cũng không khác Đại Thần là mấy nên nhanh chóng tập thói quen mới, đến công ty là vào game. Dù sao vừa làm việc vừa cầm máy chắc cũng không sao đâu!

Có vẻ như sau lần đến Tử Thanh Sơn đợt đó, hai người ngày càng thêm ăn ý. Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai thường xuyên sóng vai nhau đứng lặng lẽ trên đỉnh núi cao hoặc trong u cốc tịch mịch, hiếm hoi lắm mới thấy trò chuyện cùng nhau một hai câu.

Phong Diệp Vô Nhai: “Mấy ngày nữa có cuộc thi dành cho các cặp vợ chồng. Chúng ta tham gia nhé?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Sao anh biết?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Trong diễn đàn có thông báo”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh vội lên diễn đàn tìm hiểu. Đúng là có thật!

Để chào mừng năm mới, trong game đã thiết kế rất nhiều cuộc thi dành cho các cặp vợ chồng nhưng có hai nhiệm vụ Tế Nguyệt Thanh Thanh thấy hứng thú nhất. Một là nhiệm vụ theo giờ, thời gian diễn ra là tối thứ Sáu, phần thưởng của nhiệm vụ này không nhỏ. Tế Nguyệt Thanh Thanh còn nghĩ, đến lúc đó nhất định phải tham gia cùng Đại Thần, không chừng họ có thể thu về mấy bảo bối hiếm gặp như áo khoác Bạch Hồ, Long Chiến Y.

Hai là cuộc thi trang trí nhà mới, thời gian hạn chế trong vòng một tháng. Trong một tháng phải đăng hình ảnh tham gia dự thi của mình lên diễn đàn để những người chơi khác bình chọn. Người tham gia dự thi phải đăng ảnh chụp mọi góc độ ngôi nhà, sau đó là một đoạn phim ngắn ghi lại cuộc sống trong ngôi nhà mới của hai vợ chồng.

Cuối cùng Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng có việc để làm. Trước đây, Phong Diệp Vô Nhai mua rất nhiều đồ trang trí, mà ngôi nhà của bọn họ - một tòa thành cổ đại khá lớn, đủ để Tế Nguyệt Thanh Thanh chạy tới chạy lui, mãi mê sắp xếp đồ dùng gia đình.

Lúc Tề Hạo ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu, đã thấy Tử Y Nữ Hiệp đang tắt bật trong “nhà”. Dù chỉ là trong game nhưng Tề Hạo vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp, khoe môi khẽ nở một nụ cười.

Nhiếp Phong thấy vậy gõ nhẹ lên mặt bàn rồi đẩy một chồng tài liệu đến trước mặt Tề Hạo:

“Tề đại thiếu gia, món ăn tinh thần không thể lấp đầy được dạ dày, nhân viên cả tòa nhà đang đợi cậu phát lương đấy!”

Tề Hạo nhìn Nhiếp Phong rồi lại mỉm cười: “Cậu không hiểu được đâu”, sau đó hạ bút ký xuống tập tài liệu xong, tiếp tục vùi đầu vào công việc. Giờ anh phải tranh thủ thời gian để hoàn thành sớm mọi việc, như vậy anh mới được nhanh chóng chơi game với Kỳ Hiểu Nguyệt.

Nhìn Tề Hạo bỗng trở nên tích cực làm việc, Nhiếp Phong cảm thấy có chút không kịp thích ứng!

Khi sắp bố trí nhà xong, Tề Nguyệt Thanh Thanh gọi Đại Thần đến tham quan, góp ý, sau đó lại cặm cụi sắp xếp không biết mệt mỏi theo ý kiến của Đại Thần. Toàn bộ thời gian nghỉ Tết Dương lịch, Tề Nguyệt Thanh Thanh đều dành để làm việc này.

Đôi khi Tề Nguyệt Thanh Thanh vừa chuyển đồ vừa lên ý tưởng quay gì cho đoạn phim. Trước đây, cô và Đại Thần lúc ở bên nhau chỉ chủ yếu dành thời gian đi đánh quái, rất ít khi ở nhà, giờ muốn quay phim về ngôi nhà của hai người thật khó có ý tưởng tốt...

Tề Nguyệt Thanh Thanh nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra nên lại quyết định đi hỏi Đại Thần.

Phong Diệp Vô Nhai thoáng im lặng rồi nói: “Em thôi tiêu đi”.

Tề Nguyệt Thanh Thanh nhớ lại hình ảnh một người thổi tiêu, một người múa kiếm trên Tử Thanh Sơn ngày đó. Lúc ấy Phong Diệp Vô Nhai múa kiếm rất đẹp còn cô lại thổi tiêu quá tệ. Nghĩ vậy, Tề Nguyệt Thanh Thanh quyết định luyện tập thổi tiêu!

Đến lúc Tề Nguyệt Thanh Thanh thổi tiêu khá hay rồi, cô liền cùng Đại Thần quay một đoạn “Tiêu kiếm hợp bích” ở vườn hoa trong tòa thành họ đang sống. Thật không ngờ đoạn clip ấy sau khi được up lên diễn đàn đã nhanh chóng tạo bão. Tề Nguyệt Thanh Thanh thấy thế càng thêm tự tin!

Việc một người điên cuồng thăng cấp như Tề Nguyệt Thanh Thanh gần đây “bỏ võ theo văn” khiến người người xôn xao, ngay cả Tiểu Đậu Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn cũng phải chạy đến hỏi Tề Nguyệt Thanh Thanh xem liệu có phải cô nàng đã xảy ra chuyện gì không.

Nhìn hai vị Vực chủ phu nhân cấp độ nay đã tăng cao, Tế Nguyệt Thanh Thanh đáp lại một câu đầy văn vẻ:

“Đánh đánh giết giết chi bằng thoái ẩn giang hồ”.

Mãng Mộc Sau Mưa lời ít mà ý nhiều tổng kết lại một câu:

“Ôi chao! Chí hướng của phụ nữ sau kết hôn đây mà!”

Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn rất nhanh hiểu ý. Nhưng vì sao hai cô nàng không ăn ý được với hai ông chồng quý báu nhỉ?

Đúng lúc này, Ta Là Một Con Rồng đăng nhập. Mãng Mộc Sau Mưa quyết định tung tuyệt kỹ dạy chồng, cô ngoắc ngoắc tay với Ta Là Một Con Rồng:

“Ông xã, lại đây!”

Ta Là Một Con Rồng nịnh nọt chạy đến: “Bà xã, anh đến đây!”

Mãng Mộc Sau Mưa vung tay chém xuống, cột máu của Ta Là Một Con Rồng giảm mạnh, anh chàng vẫn nịnh bợ hỏi han:

“Bà xã, anh lại làm gì sai à? Anh nhất định sẽ sửa!”

Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn: “...”

Tiểu Đậ Tử: “Nếu là Lãnh Huyết Vô Kỳ, anh ta nhất định sẽ chém lại”.

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Nếu là Đạp Huyết Vô Ngân, anh ta sẽ bắt mình trồng rau cả đêm để kiểm điểm, vườn nhà mình đã trồng kín chỗ rồi”.

Mãng Mộc Sau Mưa: “Các cậu đoán thử xem, nếu là Đại Thần anh ấy sẽ làm gì?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh quyết định không để ý đến “nhóm các bà vợ” vô vị này nữa, một mình đi tu luyện.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Nhất Định Phải Giúp Cậu Thu Phục Tề Phu Nhân

Ở công ty của Kỳ Hiếu Nguyệt cũng rất yên tĩnh.

Cô cứ nghĩ từ Vịnh Bích Hải trở về mình sẽ trở thành mục tiêu để mọi người chỉ trích, không ngờ xung quanh cô lại hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả cô nàng Đào Song Song thường hay hóng hớt khi thấy cô cũng chỉ mỉm cười rồi bỏ chạy. Kỳ Hiếu Nguyệt biết, có thể chuyện của cô và Tổng giám đốc Tề ra biển đã bị công khai nên tất cả mọi người đều cho rằng cô – một con hồ ly tinh đã dụ dỗ thành công Tổng giám đốc Tề, chính thức trở thành “tình mới” của anh, nên không ai dám đắc tội.

Kỳ Hiếu Nguyệt không muốn giải thích nhiều bởi dù sao cô cũng được yên tĩnh rồi!

Kỳ Hiếu Nguyệt không biết thật ra trước lúc du thuyền cập bến, Nhiếp Phong đã cảnh cáo mọi người không được phép tiết lộ chuyện ở Vịnh Bích Hải ra bên ngoài. Thậm chí còn dọa, từ nay về sau, ai đắc tội với Kỳ Hiếu Nguyệt chính là đắc tội với Tổng giám đốc.

Còn Kỳ Hiếu Nguyệt sau khi từ Vịnh Bích Hải trở về, luôn sống theo nguyên tắc chống đối Tổng giám đốc đến cùng. Cô quyết tâm thay đổi hình tượng bản thân, từ một cô phù thủy chuyên mình thành một mỹ nữ, rất phù hợp và hoàn toàn ăn khớp với lời Nhiếp Phong: Cô gái này và Tổng giám đốc Tề tuyệt đối không đơn giản đâu.

Vì thế ngay cả Tùng Ca thấy cô giờ cũng lảng lảng tránh từ xa. Lý Nhụy nhân cơ hội này lại ân cần ra sức chăm sóc Tùng Ca, tạo một tin đồn mới nơi công sở.

An Húc Dương cũng không đến làm phiền cô nữa, nhưng ngày nào cũng gọi điện đến vài lần hỏi thăm, thỉnh thoảng còn tặng cả hoa nữa.

Hoa Hồ Điệp không có cơ hội nghe lời cảnh báo của Nhiếp Phong, nên anh chàng vừa tiếp tục làm nhiệm vụ “Uyên ương hồ điệp mộng” vừa lên mạng chơi game với bà xã. Dù bận nhưng ngày nào Hoa Hồ Điệp cũng tìm cơ hội lên tầng 48 để nhìn tận mắt “Bạch mã vương tử” của lòng mình – Tổng giám đốc Tề, tiện thể mang hoa Kỷ Hiểu Nguyệt không cần đi chia cho cả văn phòng. Vì vậy, biểu đồ quan hệ của Hoa Hồ Điệp chẳng mấy chốc tăng vọt thậm chí có rất nhiều lời tiếc thương dành cho anh chàng: Nhìn kìa, đó là một nhân vật chính khác trong lời đồn đấy, bạn gái bị Tổng giám đốc cướp mất nhưng anh ta vẫn vui vẻ mang hoa chia cho mọi người.

Có nguồn tin tiết lộ, những bó hoa đấy không phải do Tổng giám đốc gửi mà là của một nam nhân khác. Cuộc tình tay tư bí ẩn lãng mạn nhanh chóng thu hút sự quan tâm của cả toàn nhà. Nhưng tất cả âm thầm hoạt động trong bề chìm, thậm chí đương sự cũng không hề hay biết.

Nhân vật nữ chính trong lời đồn, Kỷ Hiểu Nguyệt từ chối cho bất kỳ tiếp xúc trực tiếp hoặc gián tiếp nào với Tề Hạo. Lần này Tề Hạo không làm khó cô nhưng mỗi lần anh nhìn cô, trong ánh mắt hiện lên những cảm xúc rất lạ.

Cuối năm, việc công ty bận hơn ngày thường, những bản tổng kết tuyên truyền, hoạt động kiểm kê khiến tất cả mọi người choáng váng cả đầu óc. Tề Hạo và Nhiếp Phong dĩ nhiên vì thế bận càng thêm bận. Ngày nào cũng có những việc xử lý không xong, hộp hành không ngừng, báo cáo nghe không ngớt.

Giữa lúc vô cùng bận rộn, Nhiếp Phong vẫn tranh thủ thời gian hỏi Tề Hạo:

“Cậu định cứ như vậy mà bỏ qua tiểu khắc tinh sao?”

Tề Hạo ngẩng đầu lên khỏi đám công văn trước mặt:

“Bây giờ chỉ có thể đợi thôi”.

Nhiếp Phong kinh ngạc: “Đợi?”

Nhìn lướt qua màn hình game , Tề Hạo từ từ nói: “Đợi cô ấy hạ hỏa đã”.

Nhiếp Phong: “...”

Tề Hạo im lặng một lát rồi nói: “Nhiếp Phong!”

Đừng có gọi tên người ta giật gân như vậy chứ! Nhiếp Phong rùng mình rồi tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe.

Tề Hạo: “Từ giờ trở đi cậu phải phối hợp với tôi, ngày cô ấy trở thành Tề phu nhân cũng là ngày tiền lương của cậu được tăng ba lần”.

Gấp ba lần...

Nhiếp Phong nhanh chóng bị tiền làm cho choáng váng, “chim chết vì môi”, coi như cậu lợi hại! Nhưng xem ra lần này Tổng giám đốc Tề thật lòng rồi! Chưa đạt được mục đích, cương quyết không bỏ qua!

Tiểu khắc tinh? Tề phu nhân? Anh phải thích ứng sớm một chút mới được. Nhiếp Phong lập tức đứng thẳng dậy lập lời thề thốt:

“Nhất định phải thu phục Tề phu nhân”.

Sai rồi, nhận thấy ánh mắt lạnh giá của Tề Hạo, Nhiếp Phong vội vàng sửa lại:

“Nhất định phải giúp cậu thu phục Tề phu nhân”.

Hình như vẫn sai thì phải! Thôi, nói không đúng chi bằng hành động đúng là được!

Lúc toàn dân đang vô cùng bận rộn, đương nhiên Kỷ Hiểu Nguyệt cũng không thể nhàn rỗi. Khi không còn ai dám sai việc tiểu khắc tinh, sau khi suy xét kỹ lưỡng, Nhiếp Phong mới mang một chồng tài liệu đến trước mặt Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Sửa lại toàn bộ thành biểu đồ rồi in ra, lát nữa dùng trong cuộc họp”.

Nội dung tài liệu là: Thành tích đạt được khi Tổng giám đốc nhậm chức...

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”

Đào Song Song đang bận trăm công nghìn việc thì nhận được điện thoại hỏi bài của cháu. Cô nàng đành bất đắc dĩ nhỏ giọng dạy:

“Ý nghĩa của cụm từ “Lang bối vi gian” hả? Thế này nhé, con sói rất độc ác, còn con bối trong truyền thuyết là một loài thú thuộc họ sói rất tinh ranh, nhưng vì nó chân trước ngắn chân sau dài nên không thể tự đi được, phải bám sau con sói rồi phụ thuộc mọi hoạt động vào sói. Bình thường bối không di chuyển được, nó chỉ bày mưu tính kế giúp sói thôi. Nếu sói gặp vấn đề không thể giải quyết, nó mới nhờ bối làm quân sư, còn bối sống nhờ vào thức ăn sói kiếm được. Đó gọi là “Lang bối vi gian”, kẻ xấu thông đồng giúp nhau làm chuyện xấu, việc đó khiến chúng thường thành công”.

Nhiếp Phong: “@#@#@#%”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Cô... Cô Tấn Công Đại Thần

Trong khi Tề Hạo quyết định chờ đợi thì An Húc Dương cảm thấy mình không thể chờ đợi thêm được nữa.

Tết Dương lịch được nghỉ một ngày, lại thêm hai ngày cuối tuần nên thành ra được nghỉ ba ngày. Trước kỳ nghỉ một hôm, Hoa Hồ Điệp đến tìm Kỷ Hiểu Nguyệt, chuyển đi này có hai mục đích:

Thứ nhất: Đưa bánh quy.

Thứ hai: Ăn theo.

Mấy ngày nay, để nâng cấp game Chân Linh Thần Giới, Bộ phận Phát triển game ai cũng thức đêm ăn cơm hộp, ăn nhiều đến mức Hoa Hồ Điệp sắp biến thành hộp cơm luôn! Khó khăn lắm mới có một kỳ nghỉ, anh chàng quyết định phải ăn một bữa no nê, sau đó ngủ một giấc thật đã mắt.

Nể tình Hoa Hồ Điệp đã cống hiến hết mình cho game, Kỷ Hiểu Nguyệt tự mình xuống bếp nấu một bữa tối ngon lành. Cơm no rượu say, hai người ngồi trên sofa tiến hành trận chiến tranh giành mấy cái bánh quy.

Kỷ Hiểu Nguyệt: “Không phải cậu không ăn sao?”

Hoa Hồ Điệp: “Ai nói thế?”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “Cậu mua bánh ở đâu vậy? Ăn khá ngon đấy!”

Hoa Hồ Điệp: “Mua? Mua không được đâu, cái này có một không hai trên đời đấy!”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “Sao cơ?”

Hoa Hồ Điệp: “An Húc Dương làm đấy!”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”

Hoa Hồ Điệp cắn một miếng bánh rồi nói tiếp: “Hiểu Nguyệt này, cậu còn muốn bế quan bao lâu nữa? Cứ tiếp tục thế này mình bị An Húc Dương làm phiền chết mất!”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “Anh ta làm phiền cậu gì vậy?”

Hoa Hồ Điệp: “Cậu ta nói không thấy cậu thì nhìn mình cũng được! Mình giống cậu lắm sao?”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “Anh ta bệnh rồi!”

Hoa Hồ Điệp: “Bệnh không nhẹ đâu! Làm ơn đi, rốt cuộc cậu sao vậy? Nếu không, sao không muốn gặp cậu ta?”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “Mình không hề nói là không muốn gặp anh ấy!”

Hoa Hồ Điệp: “Vậy sao cậu lại tránh cậu ta đến cả hàng ngàn dặm, gọi điện thoại thì cậu lạnh nhạt, tặng hoa thì cậu bỏ đi? Cậu có biết mấy ngày nay tên đó bị tương tư trầm trọng không? Ngày nào cũng đứng dưới đường nhìn ánh đèn cửa sổ phòng cậu, bảo cậu ta tới tìm cậu thì cậu ta nói sợ cậu không vui, bánh quy cũng phải nhờ mình mang đến”.

Hoa Hồ Điệp tiếp tục trách cứ khiến Kỷ Hiểu Nguyệt thấy hơi xấu hổ. Ngày nào An Húc Dương cũng đứng ngoài nhìn ánh đèn cửa sổ phòng cô? Có sao? @@

Bánh quy này cũng do An Húc Dương làm?

Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn chiếc bánh quy trong tay, sắc – hương - vị đều hoàn hảo, cũng giống tất cả các tác phẩm khác của anh.

Hoa Hồ Điệp: “Mình thật sự không hiểu sao giờ cậu ta vẫn còn làm bánh quy? Nếu là mình, có đánh chết mình cũng không làm”.

Kỷ Hiểu Nguyệt nghe ra ý nghĩa khác trong lời nói ấy: “Cậu có ý gì?”

Hoa Hồ Điệp: “Lúc trước vì làm bánh quy tặng cậu nên nhà cậu ta mới bị cháy đó!”

...

Kỷ Hiểu Nguyệt im lặng, đột nhiên cô nhớ lại lần cuối cùng cô gặp Bạch Sùng Tước, anh còn rất nghiêm túc nói ngày mai sẽ cho cô nếm thử bánh quy do chính tay anh làm...

Kỷ Hiểu Nguyệt nhớ, cô từng đứng trước một cửa hàng bánh ngọt rồi mơ ước trong ngày sinh nhật mình sẽ được nếm thử những loại bánh quy ở đây. Lúc ấy Bạch Sùng Tước đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô như một tiên ông rồi phán một cậu khiến người ta giật mình:

“Nhất định sẽ thành hiện thực!”

Lúc ấy anh còn khiến cả đám con gái không mang tiền đang mơ mộng linh tinh chạy tán loạn.

...

Hoa Hồ Điệp đi rồi, Kỷ Hiểu Nguyệt ngồi suy nghĩ rất lâu, sau cùng cô quyết định gọi điện thoại cho An Húc Dương.

“Hiếu Nguyệt, là em sao? May quá, cuối cùng em cũng chủ động gọi cho anh”.

“Cảm ơn anh”.

Kỷ Hiếu Nguyệt không biết nên nói gì ngoài hai chữ cảm ơn.

“Cảm ơn anh?... Em nói đến bánh quy phải không? Ăn có ngon không?”

“Em đang nói đến bánh quy, nhưng mà...không phải bánh quy lần này, là... bánh quy của sáu năm về trước...?”

An Húc Dương im lặng một lát rồi nói:

“...Là Hoa Hồ Điệp nói phải không? Cậu ta lắm mồm quá!”

“Thật ra anh nên nói cho em biết sớm hơn”.

“Lúc trước là anh đã làm em thất vọng. Nghe Hoa Hồ Điệp nói mấy ngày nay em không vui, anh xin lỗi, anh biết nếu nói ra em sẽ không trách anh nhưng anh không muốn làm em thêm gánh nặng. Hiếu Nguyệt, anh không muốn em ở bên anh vì lòng biết ơn, nên anh không muốn cho em biết”.

“...”

“Hơn nữa mọi việc đều đã qua rồi. Em xem, không phải giờ anh rất tốt sao? Nếu không ra nước ngoài phẫu thuật cấy da, có lẽ anh đã không có ngày hôm nay, việc duy nhất anh thấy tiếc đó là đã khiến em thất vọng”.

“...”

“Đúng rồi Hiếu Nguyệt, giờ em có lên mạng không?”

“Lên mạng?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh đang nhập, Tùng Phong Hàn quả nhiên đã ở trên đó từ lúc nào.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Lâu rồi không thấy anh”.

Tùng Phong Hàn: “Em lên rồi! Bọn mình đến Tam Thanh Sơn đi!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Làm gì vậy?”

Với cấp độ và thao tác của Tùng Phong Hàn, đến Tam Thanh Sơn khác nào tự tìm đến cái chết?

Tùng Phong Hàn: “Em sẽ biết nhanh thôi”.

Tam Thanh Sơn đối với Phàm nhân mà nói là một thử thách không hề nhỏ, Tế Nguyệt Thanh Thanh bất ngờ phát hiện cấp độ của Tùng Phong Hàn không thay đổi nhưng thao tác của anh lại thành thạo hơn trước rất nhiều.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Anh tập luyện đấy à?”

Tùng Phong Hàn: “Không thể lần nào lên mạng cũng làm phiền em nên anh tạo riêng một tài khoản phụ để luyện tập, trình độ của anh bây giờ đi đánh quái không khó khăn gì rồi chứ?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Cũng khá hứa hẹn đấy!”

...

Sau đó, Tế Nguyệt Thanh Thanh dẫn Tùng Phong Hàn vào phụ bản đánh quái, thao tác của Tùng Phong Hàn đúng là khá hơn rất nhiều, xem ra đã không ít thời gian luyện tập!

Kỷ Hiểu Nguyệt biết, An Húc Dương vì cô nên mới làm vậy.

Không biết lấy gì báo đáp, cô chỉ có thể tặng trang bị. Nhưng hầu hết trang bị của cô đều do Đại Thần tặng. Giờ tặng lại có vẻ không hay lắm. Vì vậy Tế Nguyệt Thanh Thanh quyết định dẫn Tùng Phong Hàn đi tìm đánh những yêu quái thường rơi trang bị tốt. Phong Diệp Vô Nhai xong việc quay về đúng lúc nhìn thấy Tế Nguyệt Thanh Thanh đang dẫn Tùng Phong Hàn đánh quái thăng cấp.

Không ngờ buổi tối anh không lên mạng một chút bà xã đã đi ngoại tình rồi.

Đột nhiên máu ghen tuông bùng lên, một ánh chớp màu vàng lóe lên Phong Diệp Vô Nhai thẳng tay chém xuống, Tùng Phong Hàn bỏ mạng tại chỗ.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Sao anh lại giết anh ấy?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Lỡ tay thôi”.

Thật ra anh có thể tấn công từ xa không cần xuất hiện, nhưng anh xúc động quá rồi. An Húc Dương dám thay đổi chiến thuật tranh giành phụ nữ với anh, anh ta đáng chết!

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Tùng Phong Hàn: “Không sao, một ngày nào đó, anh sẽ cướp em về”.

Tùng Phong Hàn vừa mới hồi sinh lại tiếp tục bỏ mạng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ đến những chiếc bánh quy của An Húc Dương, cô phi thân đến trước mặt Tùng Phong Hàn:

“Em không cho phép anh giết anh ấy, anh ấy là bạn em!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Tranh giành bà xã với anh là tự tìm cái chết!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Anh ấy chỉ đùa thôi”.

Tùng Phong Hàn muốn thắng Phong Diệp Vô Nhai, ngày ấy còn xa lắm. Ngay cả Vực chủ Ngạo Tuyết Thần Vực còn phải tu luyện thêm một năm nữa mới hy vọng tái chiến. Tùng Phong Hàn cứ đợi đi!

Tùng Phong Hàn: “Anh không nói đùa!”

Một tia sáng nữa lóe lên, Tế Nguyệt Thanh Thanh bất lực trợn tròn mắt, anh chàng này đúng là đang muốn chết mà!

Nhưng cô không thể đứng nhìn Tùng Phong Hàn bị giết liên tục như vậy được, Tế Nguyệt Thanh Thanh cố gắng đứng ra hòa giải. Đáng tiếc không có tác dụng!

Nhìn Tùng Phong Hàn sắp bị giáng cấp, cô muốn cản Đại Thần nhưng không kịp, tình thế cấp bách, cô đành vung Ngọc Tiêu về phía Đại Thần...

Cột máu của Đại Thần giảm mạnh, cả thế giới chìm trong tĩnh lặng.

Phong Diệp Vô Nhai im lặng, Tùng Phong Hàn ngậy người, Tế Nguyệt Thanh Thanh bối rối.

Cô... cô... cô tấn công Đại Thần. Do tình thế bức ép nhưng... vẫn được coi là mưu sát chồng... Bây giờ phải làm sao?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Yên Tâm, Để Tôi Giúp Cậu

Tử Y Nữ Hiệp bối rối đứng giữa hai người đàn ông. Đúng lúc Tế Nguyệt Thanh Thanh chuẩn bị nói vài lời với Đại Thần thì Phong Diệp Vô Nhai rời mạng.

Trái tim Kỳ Hiểu Nguyệt bỗng dưng chùng xuống, cảm tưởng như rơi xuống vực sâu không đáy. Đại Thần chưa bao giờ không từ mà biệt. Ngay người một lúc trước màn hình, Kỳ Hiểu Nguyệt bỗng thấy trong lòng cực kỳ trống rỗng.

Trong game, Tùng Phong Hàn gọi Tế Nguyệt Thanh Thanh đến hai lần cô mới nhẹ trả lời:

“Em out đây”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh rời mạng. Tùng Phong Hàn có chút sững sờ, sau đó rất nhanh cũng quyết định rời mạng.

An Húc Dương gọi điện đến: “Hiểu Nguyệt, anh xin lỗi, có phải anh lại gây phiền phức cho em không?”

Kỳ Hiểu Nguyệt hơi mất tập trung, trả lời: “Không sao, chỉ là trò chơi thôi mà!”

“Anh xin lỗi... nhưng anh thật sự muốn kết hôn với em!”

Kỳ Hiểu Nguyệt thoáng im lặng rồi nói: “An Húc Dương, anh đừng chơi game nữa. Anh không hợp với trò chơi ảo trên mạng đâu. Con người

anh quá nghiêm túc!”

“Với em, anh luôn rất nghiêm túc”.

...

Tận mắt nhìn thấy Phong Diệp Vô Nhai bị đánh, Nhiếp Phong muốn cười to, nhưng ánh mắt lạnh lẽo của Tề Hạo khiến anh lập tức bóp chết ý định đó. Khuôn mặt “baby” méo mó nhin cười đến biến dạng:

“Yên tâm, để tôi giúp cậu!”

Rất nhanh, Thiên Sát Cô Tinh 845 tung chuyện này lên diễn đàn, anh công kích Tế Nguyệt Thanh Thanh một lòng hai dạ, có mới nói cũ, vì người tình mà tấn công chồng, đúng là làm người người căm phẫn. Những từ ngữ mạnh mẽ, cảm xúc dạt dào, giọng văn cay độc đã làm dấy lên làn sóng tức giận trong diễn đàn.

Tây Phương Mã Thần lần đầu đứng chung chiến tuyến với Thiên Sát Cô Tinh 845, cả hai cùng chỉ trích Tế Nguyệt Thanh Thanh đứng núi này trông núi nọ, có ông xã tốt như vậy còn đi ngoại tình, đúng là muốn chết...

Một tảng đá cũng có thể tạo nên ngàn tần sóng. Những chuyện cũ gần như đã rơi vào quên lãng được người ta cố tình lôi ra, gây nên một trận tranh cãi lớn trong diễn đàn.

Chuyện này muốn nói thì phải bắt đầu từ mấy ngày trước.

Sau lễ Giáng Sinh, trò chơi Chân Linh Thần Giới cập nhật thêm phương tiện vận chuyển trên sông nước. Các loại thuyền hình dạng to nhỏ lớn bé so với các phương tiện truyền thống khác đều có tốc độ nhanh hơn gấp đôi, có thể sánh với thú bay. Người chơi có thể trải nghiệm cảm giác thích thú khi lao như bay qua những dòng nước xiết, cũng có thể chậm chậm xuôi dòng ngắm cảnh đẹp ven sông. Thử tưởng tượng xem, cảnh đẹp

như tranh, đứng trên thuyền cùng người thương ngắm cảnh, thật là một niềm vui lớn trong đời!

Mua thuyền còn có một lợi ích nữa là người mua sẽ trở thành thuyền trưởng, không những được hẹn hò ngắm cảnh cùng người thương mà còn có thể chở người kiếm tiền, kiếm kinh nghiệm. Đương nhiên nếu làm ăn sẽ có thêm nhiều “Quy tắc cạnh tranh”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh có xem qua cái này, nhưng vì không thoải mái với những kinh nghiệm đã trải qua trong quá khứ nên cô không có hứng thú với thuyền bè, chỉ xem rồi để đấy mà thôi.

Nhưng nếu có thể cùng Đại Thần ngắm khung cảnh sông nước chắc hẳn cũng rất thú vị, nhưng vừa nhìn giá niêm yết... Tế Nguyệt Thanh Thanh nhanh chóng rút lại suy nghĩ ấy.

Những chiếc thuyền được cập nhật lần này Tề Hạo lấy cảm hứng từ lần ra biển cùng Hiếu Nguyệt lần trước. Anh thậm chí còn thức trắng hai đêm tự mình thiết kế một con thuyền dành tặng riêng cho Tế Nguyệt Thanh Thanh. Một là để làm vui lòng bà xã, hai là kiểm tra xem Hiếu Nguyệt đã nguôi giận chưa.

Nào ngờ hôm ấy Kỳ Hiếu Nguyệt đang phải xử lý “Bảng thành tích của Tổng giám đốc” do Nhiếp Phong giao, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: “Tên biến thái xấu xa đê tiện”, đến khi mở giao diện trò chơi thấy xuất hiện một con thuyền, Kỳ Hiếu Nguyệt đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra trên chiếc du thuyền hôm đó. Sau một thời gian dài hợp tác với Đại Thần, trong cô đã tạo nên một tác phong cực kì nhanh nhẹn, yêu thích rõ ràng, chưa cần động đến não bộ, cô nhanh chóng chọn “Vứt bỏ”.

Trong trò chơi, vứt đi rồi đương nhiên có người đến nhặt. Vài giây sau khi Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập, Phong Diệp Vô Nhai cũng lên mạng.

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã, em thấy thuyền chưa? Có thích không?”

Phong Diệp Vô Nhai vừa dứt lời, con thuyền đang neo trước mặt đã bị người khác lái đi. Dĩ nhiên Phong Diệp Vô Nhai phải phi thân lên cứu thành quả vất vả mấy ngày qua của mình về, cuối cùng hai bên bất hòa, người nhặt được thuyền vô tội bị giết.

Lúc Kỷ Hiểu Nguyệt đi nộp tài liệu đã chỉnh sửa xong cho Nhiếp Phong quay về thì đã xảy ra vụ huyết án. Dù sao thuyền do cô vớt, Tế Nguyệt Thanh Thanh vô cùng áy náy với người bị giết, Phong Diệp Vô Nhai lại kiên trì giữ lại thuyền.

Kết quả, thuyền lấy về rồi, nhưng Tế Nguyệt Thanh Thanh cực kỳ tức giận.

Cô nàng Tế Nguyệt không biết nội tình, cảm thấy Phong Diệp Vô Nhai là kẻ chỉ biết “chuyện bé xé ra to”, “ý thế hiếp người”, chỉ là một con thuyền thôi mà. Phong Diệp Vô Nhai rơi vào tình thế khó giải thích tường tận, đành chỉ biết im lặng.

Thật ra anh rất muốn nói rồi: “Bà xã à, con thuyền đó được chế tạo dành riêng cho em, nó là độc nhất vô nhị và có tên là Luyện Nguyệt Hào đấy”.

Đúng lúc này, Hoa Hồ Diệp gọi điện đến hẹn Kỷ Hiểu Nguyệt về chung. Cô nàng gửi lên một câu “Có việc” rồi rời mạng.

Lần đầu tiên lấy việc công làm việc riêng, lần đầu tiên trắng đêm làm một món quà tặng một cô gái, lần đầu tiên tặng quà, kết quả lại tự chuốc bực vào thân. Cuối cùng Phong Diệp Vô Nhai cũng chán nản rời mạng.

Sau lần đó cả Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh đều ngầm hiểu không nên nhắc lại chuyện này nữa. Ai dè vì bài chỉ trích kia của Thiên Sát Cô Tinh 845 mà chuyện mấy ngày trước bị đào xới.

Thế giới lại xôn xao. Mọi người ai nấy đều tò mò về con thuyền, nguyên nhân gây ra vụ huyết án. Đáng tiếc họ không tìm thấy và từ đó đến giờ cũng chưa từng được nhìn thấy. Đơn giản vì Tề Hạo đã sớm rút con thuyền đó ra khỏi hệ thống rồi.

Khi hai đương sự đều không có mặt, mọi người thoải mái nói chuyện, nhất là những kẻ vốn ghen ghét Tế Nguyệt Thanh Thanh lâu nay lại càng liều mạng nói xấu cô. Bọn họ hy vọng nhân dịp này Phong Diệp Vô Nhai sẽ thấy vậy mà bỏ cô – ai bảo Tế Nguyệt Thanh Thanh sống trong phúc mà không biết hưởng phúc.

Có thể nhận được món quà quý giá như vậy lại không biết trân trọng, đã vậy còn thẳng tay ném đi, đúng là muốn chết mà! Thậm chí đã có ông xã tốt như vậy còn muốn đi ngoại tình, đúng là không thể chấp nhận được!

Nhiếp Phong không ngờ mình lại có tài năng lớn như vậy. Chỉ mới đăng một bài viết đã được nhân dân toàn thế giới hưởng ứng, càng không ngờ có thể thu hoạch một chuyện xấu hổ khác của Tề Hạo, đúng là quá hời!

Thế mới biết, sống tốt sẽ được báo đáp!

Nhiếp Phong vui vẻ chạy đến bên Tề Hạo: “Này! Chiếc thuyền kia trông như thế nào?”

Tề Hạo ném cho anh một ánh nhìn lạnh buốt, Nhiếp Phong vội vàng rút cổ: “Coi như tôi chưa từng hỏi gì.”

Báo đáp ấy hả, đôi khi cũng đến muộn một chút...

Đại Thần, em sai rồi!

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Hiểu Nguyệt vừa mở cửa đã nhận được một lẵng hoa lớn, tấm thiệp gài trên lẵng hoa viết: “Mong em chấp nhận lời xin lỗi chân thành của anh. Tùng Phong Hàn”.

Kỷ Hiểu Nguyệt tiện tay ném lãng hoa lên trên bàn.

Mấy ngày nghỉ nhàm chán chỉ có thể chơi game, nhưng đợi cả buổi sáng Đại Thần cũng không buồn xuất hiện. Lúc Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập vào trò chơi, hòm thư của cô như muốn nổ tung vì vô số tin nhắn được gửi tới: Nào là sao lại vớt con thuyền của Đại Thần tặng? Nào là sao lại tấn công Đại Thần?...

Mãng Mộc Sau Mưa gửi cho Tế Nguyệt Thanh Thanh cả một tràng giang đại hải những câu hỏi: Vì sao lại muốn vớt đi? Vì sao không đưa cho người khác, ví dụ như cô ấy chẳng hạn?... vân vân và mây mây...

Tế Nguyệt Thanh Thanh toàn thân toát mồ hôi, sao những chuyện đó cả thế giới lại đều biết hết vậy? Kỷ Hiểu Nguyệt không ngờ chỉ trong một đêm, cô trở thành đích ngắm để mọi người chỉ trích.

Lúc biết tin Tế Nguyệt Thanh Thanh vớt thuyền, Hoa Hồ Điệp tức giận phi thẳng lên tầng 48 mảng Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Cậu, cậu, cái cô nàng ngu ngốc này! Cậu không cần thì có thể tặng mình mà! Sao lại vớt đi?”

...

Hình như lần này Hoa Hồ Điệp nói cũng có lý... Ông trời ơi, ông có thể cho con thêm một cơ hội nữa không? Con nhất định sẽ không vớt đi nữa.

T_T

Có điều sao cách nói chuyện của Hoa Hồ Điệp và Mãng Mộc Sau Mưa lại giống y chang như vậy?! Hai người này đúng là càng ngày càng ăn ý.

Giờ nghĩ lại, Kỳ Hiểu Nguyệt cũng không hiểu vì sao lúc đó cô lại xúc động đến mức ngu ngốc vứt bỏ con thuyền ấy đi như vậy. Chắc chắn nguyên nhân sâu xa là do Tề Hạo! Hay vì hôm ấy xem quá nhiều thành tích của anh ta nên cô bị “Rối loạn kết cấu”, vì vậy mới “Giận cá chém thớt”...

Chung quy lại đều là lỗi của tên biến thái xấu xa đê tiện kia!

Còn việc vì sao cô tấn công Phong Diệp Vô Nhai, đó là vì Tùng Phong Hàn mà. Truy đến căn nguyên, vì sao An Húc Dương phải vào game tìm cô? Đó là vì cô thấy bức bối trong lòng, không muốn gặp ai. Nhưng vì sao cô lại bức bối? Tất cả đều là vì tên xấu xa!

Đều là lỗi của tên biến thái ấy!

(Phong Diệp Vô Nhai ngược nhìn trời cao không nói gì, lặng lẽ để những oan khuất bị gió cuốn đi).

Không có tên Tổng giám đốc biến thái ở đây đúng là một chuyện vui không có Đại Thần ở đây, cuộc sống của Kỳ Hiểu Nguyệt rất u ám...

Hôm nay lại đúng là ngày các đôi vợ chồng tham gia tranh tài chính thức nhận nhiệm vụ. Đại Thần à! Anh sẽ đến chứ?

Tế Nguyệt Thanh Thanh cô độc đứng trên đỉnh núi nhìn mặt trời mọc, nhớ lại những lời Mãng Mộc Sau Mưa nói: Nếu đồ cô tặng bị người ta vứt đi, cô nhất định sẽ giết chết người đó một trăm lần! Còn nếu người này là ông xã của cô thì sẽ tăng thêm một trăm lần nữa!

Mãng Mộc Sau Mưa còn nói: Nếu Ta Là Một Con Rồng đi ngoại tình, cô sẽ hoạn Một Con Rồng thành Một Con Giun! Sau đó gặp lần nào giết lần đó. Không giết được cũng phải giết! Giết được thì càng phải giết!

Ông xã, anh giận rồi à?

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ, nếu đổi lại là cô, chắc cô cũng sẽ rất tức giận! Hơn nữa, cô còn... rất...rất đau lòng...

Tế Nguyệt Thanh Thanh bị cả ngàn người lên án, chỉ trích cứ không ngừng chìm sâu trong hối hận.

Trên kênh riêng tư, Tế Nguyệt Thanh Thanh nhắn cho Đại Thần:“Đại Thần, em sai rồi”.

Nhưng tài khoản Đại Thần vẫn xám xịt. Đại Thần vốn không phải là người ích kỷ, chẳng lẽ... anh ấy xảy ra chuyện gì sao? Nhưng hôm nay là Tết Dương lịch, liệu có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Nghĩ đến đây, trong đầu Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên hiện lên hình ảnh của Tề Hạo. Biến thái đúng là biến thái! Anh ta sao cứ phải để mấy việc ký kết quan trọng sang ngày Tết Dương lịch tốt lành thế này nhỉ?! Giờ có lẽ anh ta còn đang ở ngoại ô mua khu đất mới rồi cũng nên.

Lúc Kỷ Hiểu Nguyệt làm bảng thành tích cuối năm của Tổng giám đốc mới được biết đây là kế hoạch lớn nhất của công ty trước khi nghỉ Tết, đón mừng năm mới. Kế hoạch của công ty là sẽ mua lại khu đất chưa được khai thác sau đó thiết kế đầu tư thành khu du lịch hấp dẫn nhất thành phố.

Thật ra năng lực của gã xấu xa đó ai nhìn cũng biết, hơn nữa là một người đã xem qua bảng thành tích của anh ta như Kỷ Hiểu Nguyệt lại càng hiểu rõ. Chỉ có điều cái cô hiểu rõ nhất là gã biến thái ấy vô liêm sỉ như thế nào mà thôi!

Kỷ Hiểu Nguyệt lắc nhẹ đầu, sao đột nhiên cô lại nghĩ đến tên xấu xa đó nhỉ!

Lúc này Đại Thần đang làm gì? Tế Nguyệt Thanh Thanh đoán già đoán non, thời gian giờ đối với cô bỗng dài lê thê. Không có Đại Thần trò chơi thật chẳng còn gì thú vị!

Tế Nguyệt Thanh Thanh cô đơn dạo quanh diễn đàn, không ngờ vẫn còn có người đăng lại đoạn clip lúc cô và Phong Diệp Vô Nhai kết hôn. Đang lúc buồn chán, Kỳ Hiếu Nguyệt kích vào xem. Đập vào mắt là hình ảnh Phong Diệp Vô Nhai ôm Tế Nguyệt Thanh Thanh từ trên trời đáp xuống, lơ lửng giữa đám Thần Điểu, khung cảnh vừa hoành tráng lại tinh tế, chắc hẳn Đại Thần đã bỏ ra không ít tâm sức. Giờ ngồi ngẫm lại, hình như Đại Thần có hơi thủ đoạn một chút. Nhưng liệu có đúng là nếu không phải cô, anh sẽ không lấy ai?!

Về lý thì khó tha, nhưng về tình có thể chứ! Kỳ Hiếu Nguyệt khẽ mỉm cười. Thật ra đôi lúc Đại Thần cũng rất đáng yêu.

Suốt hôm lễ, từ đầu đến cuối Phong Diệp Vô Nhai rất bình thản, Tế Nguyệt Thanh Thanh thì ngược lại, lúc nói lời thề cô còn do dự vài ba phút, chẳng trách đám người xung quanh lại nhốn nháo ầm ĩ lên như vậy.

Ba phút, lâu vậy sao? Kỳ Hiếu Nguyệt có chút xấu hổ.

Đối chiếu bài viết này với bài viết của Thiên Sát Cô Tinh 845, Tế Nguyệt Thanh Thanh rõ ràng đã trở thành kẻ thù của tất cả mọi người.

Lam Sắc Yêu Cơ than thở: “Chỉ thấy người nay cười, có ai nghe người xưa khóc bao giờ”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh nước mắt rùng rùng...

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Bà Xã Để Yêu Để Thương Chứ Không Phải Để Giẫm Lên!

Đúng lúc này hệ thống thông báo: “Phu quân của Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập”.

Sau vài giây sững sốt, cuối cùng Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng vực tỉnh, Phong Diệp Vô Nhai đã lên mạng rồi. Cuối cùng, Đại Thần cũng giá lâm!

Nhưng... Đại Thần sửa tên từ bao giờ vậy?

Tế Nguyệt Thanh Thanh gửi đến anh icon khuôn mặt tươi cười rạng rỡ:

“Đại Thần, anh lên rồi!”

Phong Diệp Vô Nhai đứng trên Ngự Thiên Kiếm, im lặng không nói gì, anh gửi yêu cầu “Một cái ôm”. Ngón tay Tế Nguyệt Thanh Thanh vội ấn đồng ý khi chưa được bộ não cho phép.

Phong Diệp Vô Nhai: “Hôm nay anh có việc nên sáng không lên mạng được”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “À!”

Sau đó, Ngự Thiên Kiếm lướt đi ngược gió, mái tóc dài của Tử Y Nữ Hiệp khẽ vuốt ve lồng ngực Phong Diệp Vô Nhai. Phong Diệp Vô Nhai nghiêng người ra trước, áp sát vào lưng Tử Y Nữ Hiệp, nàng dựa vào lòng

chàng, chàng ôm lấy nàng. Ngự Thiên Kiếm, tử y, kim giáp bay giữa trời xanh mây trắng.

Đúng như Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ, Đại Thần có việc nên mới không lên mạng.

Lúc trước Phong Diệp Vô Nhai cũng từng ôm Tế Nguyệt Thanh Thanh bay như vậy, nhưng cảm giác hôm nay hình như rất khác, đến phong cảnh đường như cũng trở nên xinh đẹp hơn.

Hoa anh đào trong Thần Tiên Cốc như một ánh mây hồng nhạt. Lúc Ngự Thiên Kiếm bay qua rừng hoa oải hương, bộ não Tế Nguyệt Thanh Thanh cuối cùng cũng có phản ứng, cô thốt lên:

“Đẹp quá!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Em thích hoa oải hương à!”

Tâm trạng vui vẻ nhìn cái gì cũng thấy đẹp, Tế Nguyệt Thanh Thanh gửi icon khuôn mặt vui vẻ, thừa nhận.

Phong Diệp Vô Nhai: “Sau này có thể trồng thêm hoa ở nhà của chúng ta”.

Phong Diệp Vô Nhai đưa Tế Nguyệt Thanh Thanh bay qua sông qua núi khiến những kẻ đang mong mỏi Phong Diệp Vô Nhai bỏ vợ tan nát trái tim. Phong Diệp Vô Nhai à, thiên nhai đâu chẳng xanh cỏ, cứ chi yêu riêng một cành hoa?

Cùng thời điểm đó, tâm trí Tế Nguyệt Thanh Thanh vẫn còn đang bay bổng – Nhà của chúng ta?

Đến giờ thi tài, người chơi chuyển sang chế độ chiến đấu, Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng vội vàng kéo mình trở lại với thực tại.

Nhiệm vụ lần này là giúp một đôi vợ chồng đang phải chia lìa xa cách. Nội dung câu chuyện đại khái là người chơi giúp anh chàng đáng thương đi tìm người vợ của mình, nhưng sau khi tìm được lại phát hiện cô ấy bị trúng độc nên phải đi hái thuốc giúp vợ anh ta giải độc.

Cốt truyện rất đơn giản, nhưng quá trình thực hiện thì vô cùng “hóc”.

Bước thứ nhất: Tìm vợ. Cửa này còn có tên gọi khác là Đồng sinh cộng tử.

Họ phải cùng nhau đi qua một đường hầm tối để giúp anh chồng tìm người vợ bị thất lạc. Trong tình cảnh nhìn không thấy, sờ không được, lại không thể thông báo tình hình cho nhau, thời gian hai người ra khỏi đó không được chênh lệch quá năm giây, nếu không coi như nhiệm vụ thất bại. Vì vậy cửa đầu tiên yêu cầu cặp chơi phải thật ăn ý.

Cũng may Tế Nguyệt Thanh Thanh và Đại Thần “song kiếm hợp bích” đã lâu, nên phối hợp vô cùng ăn ý, hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên một cách dễ dàng.

Bước thứ hai: Nhận vợ. Cửa có tên: Chấp tử chi thủ.

Sau khi tiến vào phụ bản, hai người bị cấm phát ngôn. Tế Nguyệt Thanh Thanh đột nhiên phát hiện xung quanh xuất hiện vô số Tử Y Nữ Hiệp giống mình như đúc, Phong Diệp Vô Nhai đứng bên cạnh cũng biến thành rất nhiều người.

Hệ thống thông báo: “Trong một phút phải tìm được chính xác đối phương”.

Một phút! Biến thái quá!

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ ngợi một lát sau đó chạy đến trước mặt một Phong Diệp Vô Nhai, giơ tiêu tung một đòn hy sinh, lập tức một bóng

vàng phi đến, ôm lấy thê tử hung hãn của mình bay đi.

Ảo ảnh biến mất, hai người qua cửa vô cùng thuận lợi!

Không phải vì hai người bọn họ quá lợi hại mà sự thật là họ còn biến thái hơn cả trò chơi.

Bước thứ ba: Tay trong tay. Tên cửa này là: Sinh tử khiết khoát.

Trong vòng ba phút người chơi phải đi từ đỉnh núi này sang một đỉnh núi khác để hái thuốc giải. Nối hai ngọn núi chỉ bởi một sợi dây thừng.

Tiên thuật của người chơi bị ẩn đi, họ chỉ có thể dùng ba cách:

Thứ nhất, đi trên dây thừng.

Thứ hai, đi đường vòng.

Thứ ba, dùng khinh công.

Khoảng cách giữa hai ngọn núi lại rất xa, cơ bản dùng khinh công không thể bay qua. Nếu đi đường vòng lại không đủ thời gian. Còn nếu đi trên dây thừng sang bên kia lại rất dễ rơi xuống vách núi.

Hai người đứng trên vách đá nhìn đôi vợ chồng liên tục rơi xuống vực ba lần, sau đó rất nhanh hệ thống liền thông báo nhiệm vụ thất bại. Xôi hồng bồng không!

Phong Diệp Vô Nhai suy nghĩ một lát rồi lập tức ra quyết định: Dùng khinh công.

Tử Nguyệt Thanh Thanh gửi đến một dấu chấm hỏi. Cách này chẳng phải người ta đã dùng qua rồi mà.

Phong Diệp Vô Nhai: “Anh dùng khinh công chắc cũng chỉ bay đến nửa đường. Em mượn sức anh rồi dùng thêm một lần khinh công nữa, chắc có thể qua được ải này”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “@_@...”

Phong Diệp Vô Nhai: “Mình thử xem”.

Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh người trước kẻ sau, sử dụng khinh công bay đến đỉnh núi đối diện. Lúc bay đến giữa hai ngọn núi, Tế Nguyệt Thanh Thanh đứng trên lưng Phong Diệp Vô Nhai nhún nhẹ người, tiếp tục phi thân lên rồi nhẹ nhàng đáp xuống vách núi đối diện.

Nhưng Phong Diệp Vô Nhai thì lại rơi thẳng xuống vực, biến mất giữa làn sương mờ.

Sau khi Tử Y Nữ Hiệp đứng vững trên vách núi, nàng quay đầu lại nhìn ngọn núi hoang vắng, không còn bóng dáng Đại Thần bên cạnh, trong lòng nàng bỗng thấy cực kỳ cô đơn.

Trên đỉnh núi cao, một bóng hình nhỏ bé cô độc nhuộm màu đau thương. Làn gió núi thổi bay mái tóc dài của Tử Y Nữ Hiệp, nàng không vội đi hái tiên thảo ở phía sau, mà đứng trên vách đá đợi Phong Diệp Vô Nhai xuất hiện.

Một lát sau, Phong Diệp Vô Nhai hồi sinh xuất hiện bên cạnh Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đại Thần...”

Đột nhiên không biết phải nói gì, trong lòng Tế Nguyệt Thanh Thanh xuất hiện một cảm giác mơ hồ khó tả.

Phong Diệp Vô Nhai: “Ơi?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Lúc quay về, anh phi thân lên người em mà đi”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã là để yêu để thương chứ không phải để giẫm lên”.

Thật ra, cảm giác được che chở, bảo vệ không tệ chút nào! Kỷ Hiểu Nguyệt bối rối đỏ mặt, Đại Thần đúng là có óc hài hước rất “nóng bỏng”! Cô vẫn chưa thể thích ứng kịp!

Nhiệm vụ được hoàn thành một cách thuận lợi, dù Phong Diệp Vô Nhai hy sinh hai lần nhưng phần thưởng kinh nghiệm của nhiệm vụ này lại lớn hơn rất rất nhiều lần so với số anh bị mất. Tế Nguyệt Thanh Thanh nhìn phần thưởng lớn ấy, rất... rất lâu sau cũng không thể bình tĩnh được.

Trước khi rời mạng, Tế Nguyệt Thanh Thanh đổi tên mình thành: Phu nhân của Phong Diệp Vô Nhai.

Phu nhân của Phong Diệp Vô Nhai, thật ra cũng rất dễ nghe đấy chứ!

Kỷ Hiểu Nguyệt kéo rèm cửa ra, bên ngoài tràn ngập sắc nắng, trời xanh biển xanh, bỗng nhiên Kỷ Hiểu Nguyệt... thật sự... thật sự rất muốn yêu!

(Hoa Hồ Diệp kéo rèm nói chen vào: “Shit! Cậu bị hỏng dây thần kinh nào vậy? Giờ đang là ban đêm, giờ tay ra còn không thấy năm ngón mà!”)

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Gặp Ngụy

Trước khi rời mạng, Phong Diệp Vô Nhai nói với Tế Nguyệt Thanh Thanh ngày mai anh vẫn bận, không thể online được. Tế Nguyệt Thanh Thanh rất rộng lượng đáp: “Không sao! Anh cứ làm việc của mình đi”. Nhưng nói gì thì nói, không có Đại Thần, chơi game cũng mất động lực. Vì thế hôm sau, khi An Húc Dương tặng cô vé xem ca nhạc, Kỳ Hiểu Nguyệt vui vẻ nhận ngay.

Ngày nghỉ cuối cùng dĩ nhiên phải vui chơi thoải mái!

Trong game Tùng Phong Hàn rất ngốc nhưng An Húc Dương của hiện thực lại cực kỳ cẩn thận, chín chu. Anh gửi vé xem ca nhạc trong một phong bì dán kín rồi nhờ Hoa Hồ Diệp đưa tới, góc dưới phong bì chỉ viết một chữ “Tức” rất đẹp, Kỳ Hiểu Nguyệt nhìn lập tức hiểu ngay.

Trong đó không chỉ có một mà đến tận tám vé! Tầng 48, trừ Tề Hạo và Nhiếp Phong ra thì vừa đủ tám người.

Lúc Kỳ Hiểu Nguyệt gọi điện cho mấy chị em hỏi xem có muốn xem An Húc Dương biểu diễn không, hình tượng Kỳ Hiểu Nguyệt trong mắt mấy cô nàng chớp mắt được cải thiện. Vé xem An Húc Dương biểu diễn đấy nhé!

Mặc dù họ là nhân viên thuộc tầng quan trọng nhất trong công ty nhưng cũng rất khó có được vé. Không ngờ Kỳ Hiểu Nguyệt lại có một lúc tám vé, mà vé nào cũng là vé VIP cả!

Thiện cảm của mọi người với Kỳ Hiểu Nguyệt nhanh chóng tăng vọt. Có thể thấy, sức hấp dẫn của “Vạn người mê” là rất lớn.

Nhiếp Phong nhận được tin liền đến trêu chọc Tề Hạo:

“Tề phu nhân sắp dẫn người đi xem ca nhạc, Tổng giám đốc Tề thấy có phải cần chuẩn bị một chút không?”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Tề Hạo lóe lên một tia sắc lạnh.

Buổi biểu diễn của An Húc Dương chật kín chỗ, còn vé của Kỳ Hiểu Nguyệt lại là những tấm vé vị trí tốt nhất! Máy cô nàng trong nhóm Đào Song Song sớm nhận ra rằng lấy lòng Kỳ Hiểu Nguyệt đúng là một việc cần thiết và đúng đắn!

Trên sân khấu, giọng hát cuốn hút của An Húc Dương khiến tất cả mọi người gần như phát điên, ánh đèn flash liên tục chớp lên. Máy cô nàng trong nhóm Đào Song Song đứng dưới sân khấu điên cuồng hò hét khiến Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy nếu mình không hét lên mấy tiếng sẽ thành kẻ ngoại đạo. Nghĩ vậy cô cầm chiếc gậy sáng giơ cao, đưa qua đưa lại. Đúng là vô vị thật! Thật không bằng về nhà chơi game!

Kỳ Hiểu Nguyệt bỗng thấy nhớ Đại Thần, không biết giờ anh ấy đang làm gì?!

Phía trên sân khấu, An Húc Dương đang say sưa biểu diễn trước mặt bao người dáng vẻ vô cùng tự nhiên. Từng động tác, từng cử chỉ đều toát lên khí chất hơn người. Chiếc áo khoác da màu đỏ bó sát người tôn lên làn da nâu đồng của anh. Mái tóc dài chấm vai tung bay theo từng động tác vũ đạo. Dưới ánh đèn, nụ cười rạng ngời làm điên đảo bao trái tim thiếu nữ.

“An Húc Dương!”

“An Húc Dương!”

...

Dưới sân khấu, những tiếng thét chói tai liên tục vang lên, nhưng ánh mắt An Húc Dương chỉ dán chặt lên người cô gái xinh đẹp ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Ánh mắt ấy khiến đám săn ảnh nhanh nhạy người thấy điều bất thường liền nhanh chóng tìm hiểu rồi chĩa ống kính về hướng đó. Kỷ Hiểu Nguyệt bỗng thấy rét run!

Để tránh trở thành chủ đề của tất cả các bài báo vào sáng ngày hôm sau, Kỷ Hiểu Nguyệt nhân lúc không có người chú ý vội vàng bỏ chạy... Cô không muốn trở thành mục tiêu để đám săn ảnh mặc sức xâm xé!

Nào ngờ vừa chạy đến một góc hành lang, cô bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc:

“Tôi không có thời gian!”

Hả? Là Tề Hạo biến thái? Sao anh ta lại ở đây? Bước chân Kỷ Hiểu Nguyệt bất giác chậm lại, một giọng nói quen thuộc khác vang lên:

“Tổng giám đốc Tề, người ta đã biết sai rồi mà...Lần sau e sẽ không làm vậy nữa. Người ta biết nghe lời lắm đấy, được không!”

Là Phong Tín Nhi!

Kỷ Hiểu Nguyệt thề không hề có ý định nghe lén, nhưng từ sân khấu điên cuồng chạy ra đại sảnh chỉ có duy nhất con đường này. Giờ đi qua có vẻ không hay lắm, mà quay lại thì không cam lòng nên Kỷ Hiểu Nguyệt cứ đứng đó chần chừ do dự mãi. Nhưng rất nhanh, Tề Hạo và Phong Tín Nhi đã tiến đến góc rẽ.

Bóng dáng cao lớn của Tề Hạo lọt vào tầm mắt của Kỳ Hiểu Nguyệt. Người đó cũng đã nhìn thấy Hiểu Nguyệt, đột nhiên khựng lại, trong ánh mắt hiện lên một tia sáng kỳ lạ, nhưng rất nhanh đã tan biến trong vòng xoáy sâu thẳm tĩnh lặng vốn có.

Phong Tín Nhi lúc đuổi kịp Tề Hạo liền bám lấy cánh tay anh nũng nịu: “Tổng giám đốc Tề...”

Nhưng vừa nói đến đây thấy Tề Hạo có điều khác thường liền nhìn theo hướng ánh mắt anh.

Cô gái này... Kỳ Hiểu Nguyệt?

Phong Tín Nhi lập tức nhớ tới đám tin tức mới nghe gần đây. Lúc quay về từ chuyến đi chụp ảnh tại Pháp, cái tên cô ta nghe nhiều nhất chính là Kỳ Hiểu Nguyệt. Con bé này đúng là không đơn giản!

Phong Tín Nhi hoàn toàn kinh ngạc trước ánh mắt Tề Hạo dành cho Kỳ Hiểu Nguyệt không có thái độ lạnh lùng, cũng không có sự thờ ơ mà sâu sắc đến khôn cùng. Dựa vào trực giác của người phụ nữ, Phong Tín Nhi chắc chắn quan hệ của hai người này tuyệt đối không đơn giản! Cùng lúc ấy, trong ánh mắt của cô ta hiện lên sự ghen ghét rõ rệt.

Kỳ Hiểu Nguyệt không chờ chỉ trong vài giây do dự cô lại gặp phải hai người mà cô không muốn gặp nhất. Đúng là thời gian không chờ đợi ai!

Hình ảnh Phong Tín Nhi dựa vào người Tề Hạo khiến cô cảm thấy rất khó chịu! Ngay sau đó, cô không ngừng khinh bỉ tên sói già háo sắc Tề Hạo. Bộ não nhanh chóng hoạt động lại, Hiểu Nguyệt đưa mắt nhìn nhanh về phía chiếc đèn pha lê:

“Ôi, mình làm rơi đồ rồi!”

Không thấy gì hết, tôi không thấy gì hết!

Kỷ Hiểu Nguyệt vội vàng quay người chạy về phía sân khấu đang phát ra những tiếng nhạc đinh tai nhức óc. Đoán chừng hai người đã rời đi, cô mới vội vàng chạy ra đại sảnh. Khu đài phun nước bên ngoài nơi tổ chức nhạc hội không một bóng người, gió đêm lại se lạnh, Kỷ Hiểu Nguyệt đi dọc theo hành lang ra bãi lấy xe đạp. Bỗng thấy một bóng người xuất hiện đằng sau gốc cây bên cạnh. Một mùi thơm lạ phảng phất xộc thẳng vào mũi Hiểu Nguyệt, Phong Tín Nhi với vẻ mặt lạnh lùng đột ngột xuất hiện.

“Phong... Phong tiểu thư!” Lần này đúng là bị dọa cho giật mình thật! Cô ta không ở trong phòng đợi sang trọng của mình mà chạy đến đây làm gì? Đi tản bộ à? Hay là giả ma?

“Sao thế, vẫn muốn giả bộ à?” Vẻ mặt Phong Tín Nhi lạnh lùng, sự tức giận hiện lên rất rõ ràng trong mắt cô ta.

Con bé này trêu đùa mình rất nhiều lần, nó nghĩ mình là đứa ngốc chắc?

Đôi mắt Kỷ Hiểu Nguyệt liếc về phía sau Phong Tín Nhi:

“A! Tổng giám đốc Tề!” Kỷ Hiểu Nguyệt kinh ngạc kêu lên. Phong Tín Nhi lập tức quay người lại nhìn nhưng rồi nhận ra rằng đằng sau mình không một bóng người.

Lại bị lừa rồi!

Kỷ Hiểu Nguyệt nhân lúc đó quay người bỏ chạy, nhưng lần này cô không được may mắn như ý muốn. Mới chạy được vài bước cô chợt thấy đầu mình nặng trĩu, bước chân nhẹ bẫng, cả người bị một luồng khí không nóng bao phủ, hô hấp cũng trở nên khó khăn khiến cô dựa người vào một gốc cây ven đường thở dốc.

Phong Tín Nhi cười lạnh đi đến, cô gái luôn tỏ ra thanh lịch này phút chốc trở nên lạnh lùng đến vô tình:

“Chạy à, sao mà không chạy nữa đi? Con bé chết tiệt! Mà dám tranh giành Tổng giám đốc Tề với tao à? Sao không nhìn lại mình xem, bản thân mà được mấy phân mấy lượng!”

Làn gió đêm khiến chiếc váy dài của cô ta nhẹ bay. Dưới ánh trăng, khuôn mặt xinh đẹp của Phong Tín Nhi hiện lên vài phần dữ tợn.

Kỷ Hiểu Nguyệt khó khăn ngẩng đầu lên nhìn Phong Tín Nhi đang vô cùng đắc ý và vênh váo:

“Cô... cô đã làm gì?”

Phong Tín Nhi mỉm cười thích thú, đung đưa dải khăn lụa trong tay:

“Nước hoa kích thích, loại cao cấp đấy, coi như cô hồi rồi! Cái này vốn được chuẩn bị cho Tổng giám đốc Tề, nể tình cô là fan trung thành của tôi nên giờ tôi để cô dùng trước thử xem!”

Kỷ Hiểu Nguyệt cảm thấy vô cùng tức giận, thế giới của cô vốn rất đơn giản. Cô chưa bao giờ gặp người hay việc nào như vậy. Thật không ngờ Phong Tín Nhi không chỉ cao ngạo, kهن kiệu, mà còn nham hiểm, vô liêm sỉ nữa! Nhưng giờ toàn thân cô không còn chút sức lực, ý thức dần bị rút đi, cô không còn hơi sức để tranh cãi nữa, phải mau chóng rời khỏi đây thôi.

Tức giận lờm Phong Tín Nhi, Kỷ Hiểu Nguyệt cố gắng đứng dậy, nhưng đôi chân càng ngày càng nặng, mỗi bước dường như phải vận dụng toàn bộ sức lực trong người.

Giọng Phong Tín Nhi mơ hồ vang lên sau lưng cô:

“Thứ này tao chuẩn bị cho Tổng giám đốc Tề, đương nhiên phải dùng liều lượng mạnh, mà nghĩ mà có thể thoát được không?”

Trước mặt Kỳ Hiếu Nguyệt đột nhiên xuất hiện hai bức tường người cao lớn, hai gã đàn ông mặc vest đen, vẻ mặt vô tình đang cúi đầu nhìn Kỳ Hiếu Nguyệt. Lần đầu tiên trong đời, Kỳ Hiếu Nguyệt cảm thấy mình nhỏ bé và bất lực như thế.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Nước Hoa Kích Thích Tình Dục

Trong một phòng VIP trên tầng hai, Tề Hạo ngồi dưới ngọn đèn tĩnh lặng, một mình nhấm nháp rượu vang, có nên đuổi theo không, đuổi kịp rồi không biết cô nhóc đó sẽ có phản ứng như thế nào. Tề Hạo cứ đắn đo do dự mãi không thôi.

Từ trước tới giờ, chưa có cô gái nào khiến anh hao tâm tổn sức nhiều như vậy! Đúng hơn là, anh chưa bao giờ lãng phí thời gian vì một người phụ nữ nào cả. Nhưng giờ không hiểu sao anh lại chỉ muốn dẹp cả núi công việc để được ở bên cô, mặc dù nhiều lúc ở bên cạnh cô anh chẳng biết làm gì. Thật không ngờ Tề Hạo anh cũng có ngày hôm nay!

Đang nghĩ thì di động Tề Hạo vang lên, đó là bản nhạc lúc anh và Tế Nguyệt Thanh Thanh thành thân trong Chân Linh Thần Giới. Là Kỷ Hiếu Nguyệt?!

Đây là lần đầu tiên Kỷ Hiếu Nguyệt chủ động gọi điện cho anh! Ánh mắt Tề Hạo sáng bừng lên, anh vội vàng nhận điện thoại.

“A lô!” Giọng nói nam tính vừa vang lên liền nghe thấy giọng nói yếu ớt phía bên kia vang lên:

“Cứu... cứu tôi...!”

Sắc mặt Tề Hạo lập tức đóng băng.

“Hiếu Nguyệt! Hiếu Nguyệt! Cô đang ở đâu?” Cơ thể Tề Hạo cứng lại, khuôn mặt trắng bệch khiến Nhiếp Phong nhanh chóng cảm nhận được

tính nghiêm trọng của vấn đề. Anh bật dậy, lo lắng nhìn Tề Hạo.

Đầu bên kia điện thoại

“Cứu... mạng...”

“Con nhóc chết tiệt này! Còn dám chạy à!”

“Trói nó lại!”

Tiếng hai gã đàn ông, hình như xung quanh còn có tiếng nhạc huyền não.

Chiếc di động đáng thương trong tay Tề Hạo gần như bị bóp đến “thịt nát xương tan”:

“Hiếu Nguyệt! Bây giờ cô đang ở đâu? Hiếu Nguyệt!”

Tút...tút...tút...

“Nhiếp Phong, lập tức phái người đi lục soát toàn bộ khu này, không được bỏ qua bất kỳ góc ngách nào!” Khuôn mặt Tề Hạo lạnh như băng nhưng trong ánh mắt lại ngập tràn sự hoảng loạn.

“Còn nữa, hãy điều tra xem có ai rời khỏi buổi trình diễn không?”

“Tôi hiểu rồi”. Nhiếp Phong nhanh chóng gọi điện thoại, sắp xếp mọi việc. Lần đầu tiên bộ não luôn hoạt động rất chính xác kia phút chốc trở nên trống rỗng, Kỷ Hiếu Nguyệt xảy ra chuyện rồi!

“Tổng giám đốc Tề, Kỷ Hiếu Nguyệt vẫn chưa rời khỏi đây, tôi đã phái người đi kiểm tra toàn bộ tòa nhà này rồi”. Nhiếp Phong gác máy, trả lời dứt khoát, thái độ nghiêm túc khác hẳn thường ngày.

Tề Hạo hít một hơi thật sâu, khẽ nhắm chặt mắt lại. Chết tiệt, rốt cuộc kẻ nào dám đụng đến người con gái của anh? Lúc mở mắt ra, đôi mắt anh toát lên tia nhìn sắc lạnh. Tất cả khả năng đều đã được loại bỏ và xác định rõ ràng trong suy nghĩ của anh. Rất nhanh sau đó, anh bước vội ra ngoài cửa.

An Húc Dương vừa hát xong liền nhắc máy gọi cho Hiếu Nguyệt nhưng điện thoại cô vẫn tắt máy. Trên sân khấu, An Húc Dương thấy Kỷ Hiếu Nguyệt bỏ đi rồi quay lại, vừa quay về lại bỏ đi, đã xảy ra chuyện gì? An Húc Dương cảm thấy trong lòng đặc biệt lo lắng bất an, nhưng gọi điện suốt mà không được. Gọi điện cho Hoa Hồ Điệp thì cái tên háo sắc kia chỉ biết cầm đèn huỳnh quang phát sáng rồi hò hét, thỉnh thoảng phóng điện với mấy gã đẹp trai bên cạnh. An Húc Dương nôn nóng, cảm giác bất an càng lúc càng dâng lên mạnh mẽ.

“An Húc Dương, nhanh nào, mau thay quần áo đi, màn biểu diễn tiếp theo sắp bắt đầu rồi!”

Có người không ngừng giục bên tai An Húc Dương, mọi người ai nấy đều bận rộn sắp xếp mọi thứ. Lòng mày An Húc Dương vẫn nhú chặt, lòng lo lắng mãi không thôi. Nhân viên phụ trách hóa trang giúp anh thay một chiếc áo khoác ngắn tay bó sát người màu vàng, đội mũ và mang theo chiếc mặt nạ của thần mặt trời.

Đúng lúc An Húc Dương chuẩn bị lên sân khấu, di động của anh vang lên

“Kỷ Hiếu Nguyệt đang trong tay bọn tao, muốn cứu người thì mang theo ba mươi triệu đến Vườn hoa Thế Kỷ. Ngay bây giờ, ngay lập tức!”. Một giọng nam cố ý hạ xuống thật trầm từ đầu kia điện thoại.

Vườn hoa Thế Kỳ? Đó không phải là tòa nhà bỏ hoang gần nhà Kỳ Hiếu Nguyệt sao? Chẳng lẽ Kỳ Hiếu Nguyệt gặp chuyện không may trên đường về nhà?

“A lô, anh là ai? Các anh muốn gì?” An Húc Dương tức giận hỏi.

Điện thoại đã cúp máy.

An Húc Dương nhanh chóng vút đi động, tháo bỏ chiếc mặt nạ, vớ lấy áo khoác phi như bay ra ngoài.

“An Húc Dương sắp biểu diễn rồi, cậu định đi đâu vậy?”

“An Húc Dương!”

...

Bỏ lại những tiếng gọi phía sau, An Húc Dương gạt mọi chướng ngại vật chạy như bay ra khỏi phòng thay đồ vừa hay chạm mặt với Tề Hạo đang vội vàng đi đến.

“Cậu muốn đi đâu?” Tề Hạo lạnh lùng nhìn An Húc Dương.

Buổi biểu diễn mới diễn ra được một nửa mà An Húc Dương lại muốn rời đi. Anh ta còn là gương mặt đại diện cho công ty, bỏ đi như vậy sẽ khiến người hâm mộ cực kỳ thất vọng. Ngay cả sự nghiệp của mình anh ta cũng không cần sao?

Trừ phi còn có việc quan trọng hơn?

“Hiếu Nguyệt xảy ra chuyện rồi, tôi phải đi tìm cô ấy!” An Húc Dương vừa chạy đi vừa buông một câu.

Quả nhiên!

Trong ánh mắt sâu thẳm lạnh như băng của Tề Hạo lóe lên một tia sáng khó nhận ra.

“Tổng... tổng... Tổng giám đốc, bây giờ phải làm sao?” Quản lý của An Húc Dương lo lắng hỏi Tề Hạo.

“Bình thường anh sẽ phải làm thế nào?” Giọng Tề Hạo lạnh lùng khiến mọi người rét run, quản lý cũng đầm đìa mồ hôi:

“VẬY... vậy có lẽ phải nhờ Phong tiểu thư lên chống đỡ một chút... Dù sao cô ấy với An Húc Dương cũng được mệnh danh là đôi Kim đồng – Ngọc nữ... Nhưng nếu như... An Húc Dương không về kịp, chỉ sợ fan của cậu ấy...”

Anh ta còn chưa nói dứt lời, Tề Hạo đã quay người bỏ đi.

Trong phòng, Phong Tín Nhi đang nhàn nhã chờ Tề Hạo. Anh nhất định sẽ đến, cô tin chắc là vậy.

Phong Tín Nhi ngắm bộ lễ phục đỏ ôm gọn lấy cơ thể mỹ miều của mình trong gương, cô không tin hai hướng tấn công này không bắt được Tề Hạo.

“RẦM”, cửa bị đá văng ra, Tề Hạo mặt mày nặng nề đi đến.

Quả nhiên anh đã đến!

Nhưng hơi khác so với cô tưởng tượng...

Nụ cười trên gương mặt Phong Tín Nhi còn chưa kịp hé, cô ta đã bị Tề Hạo hung hăng bóp lấy cổ, giọng nói lạnh lùng vang lên trong căn phòng u ám:

“Kỳ Hiếu Nguyệt ở đâu?”

“Kỳ... Kỳ Hiếu Nguyệt nào? Em... em không hiểu...” Phong Tín Nhi bị anh nhắc lên khỏi mặt đất, bàn tay nhỏ bám lấy cánh tay Tề Hạo, hô hấp khó khăn, đôi mắt xinh đẹp trợn lên đầy nét kinh ngạc.

Khấp người Tề Hạo được bao phủ bởi một lớp khí lạnh tiến thẳng tới trái tim của Phong Tín Nhi, khiến cô ta không ngừng run rẩy.

Sao anh ta lại biết? Làm sao anh ta có thể đoán ra được?

“Tôi cho cô một cơ hội, lập tức đưa Kỳ Hiếu Nguyệt ra đây! Sau đó ngoan ngoãn lên sân khấu biểu diễn thay An Húc Dương trong thời gian chờ đợi, nếu không, cô sẽ phải hối hận”. Giọng Tề Hạo lạnh lùng, dứt khoát.

“Em... em không... không biết... anh đang... nói cái gì...” Phong Tín Nhi liếc đồng hồ. Chỉ cần kéo dài thêm một vài phút nữa là cô sẽ có thêm một phần trăm thắng lợi.”

“Tôi có năng lực thế nào, chắc cô đã biết, hậu quả của việc nói dối...” Giọng Tề Hạo càng thêm lạnh giá, bàn tay từ từ dùng sức, hơi ấm trong ánh mắt hạ xuống, khuôn mặt xinh đẹp của Phong Tín Nhi trở nên tái nhợt.

Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí lạnh lẽo. Tề Hạo nói lỏng tay, Phong Tín Nhi lập tức ngã xuống, thờ hồn hển, nước mắt trào ra vì sợ hãi.

Thật không ngờ, Tổng giám đốc Tề vì con bé kia mà muốn giết cô!

Phong Tín Nhi sợ hãi, thật sự cực kỳ sợ hãi!

Cô ta không biết vì sao Tề Hạo biết Kỳ Hiếu Nguyệt xảy ra chuyện. Đám người kia chỉ nhận lệnh gọi cho An Húc Dương, nhằm mục đích kéo

anh ra khỏi buổi nhạc hội. An Húc Dương và cô đều là gương mặt đại diện của công ty, nếu An Húc Dương bỏ đi lúc đang biểu diễn nhất định ảnh hưởng tới công ty. Chỉ cần cô ta lên biểu diễn thay, không những có thể “tấn công” An Húc Dương mà còn có thể nâng vị thế của mình trong công ty. Quan trọng hơn cả, cô ta sẽ được Tổng giám đốc Tề coi trọng.

Hơn nữa cô ta còn có nước hoa kích thích.

Vốn dĩ cô ta cho rằng tất cả rất hoàn hảo không chút sơ hở, nhưng không ngờ cẩn thận đến mấy vẫn có sai sót. Tề Hạo xưa nay vẫn đối xử lạnh lùng với phụ nữ nhưng lại vì Kỷ Hiểu Nguyệt sẵn sàng hy sinh hình tượng chuẩn mực, làm những chuyện không có lý trí. Cô ta thật sự đã xem nhẹ Kỷ Hiểu Nguyệt trong lòng Tề Hạo rồi!

Phong Tín Nhi khó có thể diễn tả được cảm xúc trong lòng mình lúc này, bất lực chống tay lên mặt đất khóc nức nở.

Tề Hạo nhận xong điện thoại của Nhiếp Phong liền liếc mắt nhìn qua Phong Tín Nhi đang ngồi dưới đất, vứt lại một câu:

“Chuẩn bị ra biểu diễn thay An Húc Dương”.

Rồi vội vàng rời đi.

Sự bình tĩnh của Tề Hạo khiến Phong Tín Nhi thấy căng thẳng! Lúc cô ta ngẩng đầu lên thì Tề Hạo đã bước nhanh ra phía cửa rồi.

Trong điện thoại, Nhiếp Phong nói Kỷ Hiểu Nguyệt đã bị người ta đưa đến phòng 605

Phòng 605!

Tề Hạo thề, anh sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào dám động đến Kỷ Hiểu Nguyệt. Còn Phong Tín Nhi! Có thời gian anh sẽ từ từ chơi đùa với

cô ta sau. Lúc này quan trọng nhất là cứu Hiếu Nguyệt. Không kịp chờ thang máy, Tề Hạo lao thẳng đến lối thang bộ. Nhiếp Phong thấy vậy lắc đầu ngán ngẩm. Tổng giám đốc Tề à! Bao nhiêu năm không leo cầu thang rồi? Tốc độ của cậu vẫn nhanh lắm đấy!

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Tề Hạo, lại nhìn An Húc Dương chạy đi với dáng vẻ vội vã, Nhiếp Phong khẽ thở dài.

Chẳng trách người ta vẫn nói tình yêu khiến người ta trở nên mù quáng. Tổng giám đốc Tề ơi, siêu sao họ An ơi! Chẳng lẽ hai người không biết trên thế giới này có một thứ gọi là camera theo dõi sao? May là còn có một người đầu óc sáng suốt như anh ở đây đấy!

Thật là, trước tình yêu, mọi đầu óc sáng suốt đều trở nên tăm tối!

Trên sân khấu, đợi lâu không thấy An Húc Dương lên biểu diễn, khán giả bắt đầu âm ỉ xôn xao. Lúc này Hoa Hồ Điệp mới để ý An Húc Dương gọi cho mình mấy lần, anh chàng tách đám đông ra ngoài gọi điện nhưng lần này đến lượt An Húc Dương không bắt máy.

Hoa Hồ Điệp chạy đến phòng thay đồ thì nghe được thông báo: An Húc Dương bất ngờ không hiểu vì lý do gì chạy đi đâu mất. Tổng giám đốc vừa đích thân đến mời Phong Tín Nhi biểu diễn thay.

Tề Hạo sao? Tổng giám đốc Tề à? Hai mắt Hoa Hồ Điệp lập tức sáng bừng lên.

Để “truy tìm dấu vết” Tề Hạo, Hoa Hồ Điệp chạy một mạch lên phòng V.I.P trên tầng hai. Nào ngờ vừa ra khỏi thang máy, anh chàng liền thấy Tề Hạo chạy lại cầu thang bộ.

Đang xảy ra chuyện gì? Sao Tổng giám đốc lại không đợi thang máy mà đi cầu thang bộ? Nhìn xem, dáng đi cầu thang của Tổng giám đốc Tề đúng là rất đẹp trai, cực kỳ phong độ! Anh chàng Hoa Hồ Điệp tò mò chạy theo sau.

Tề Hạo không dám tưởng tượng lúc lên đến phòng 605 anh sẽ thấy cảnh gì. Chỉ cần nghĩ đến việc một người đàn ông khác ngoài anh chạm vào Kỷ Hiểu Nguyệt, dù chỉ là chạm vào sợi tóc thôi cũng khiến tim anh đau nhói, sục sôi lửa giận!

Đôi mắt Tề Hạo đỏ ngầu bùng bùng sát khí!

Phòng 605, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên trong hành lang yên tĩnh, dường như Tề Hạo có thể nghe thấy cả tiếng trái tim đang đập một cách điên cuồng của mình.

Đúng lúc này cửa phòng bật mở, bóng người lão đảo chạy ra. Kỷ Hiểu Nguyệt đầu tóc rối tung, quần áo bị xé rách, dáng vẻ như một con sư tử bị chọc giận, hung hăng đánh loạn về phía trước.

“Hiểu Nguyệt!” Tề Hạo nhanh nhẹn chạy đến ôm lấy cô.

“Buông ra...” Đầu óc Kỷ Hiểu Nguyệt đã không còn minh mẫn, cô theo bản năng ra sức vùng vẫy, khi giãy giụa không có hiệu quả, cô cắn tay Tề Hạo. Tề Hạo khẽ rùng mình, không hề khán cự. Kỷ Hiểu Nguyệt dùng hết sức để cắn, cánh tay Tề Hạo truyền đến một cơn đau khủng khiếp, nhưng cơn đau truyền đến tim lại mang đến cho anh một cảm giác yên tâm.

Có thể thấy cô, thật là tốt!

Đúng lúc này hai gã đàn ông từ trong phòng chạy ra, vừa chạy vừa ôm bộ phận quan trọng.

“Mẹ nó chứ, dám đánh ông mày à! Đuổi theo mau.”

“Đừng để nó chạy thoát, mau đuổi theo!”

Quá rõ ràng, bọn chúng bị trúng đòn rồi! Xem ra, ngày thường Kỳ Hiếu Nguyệt lấy Hoa Hồ Điệp làm bia ngắm không uổng phí chút nào, một cước trúng hồng tâm. Hai gã đàn ông vừa thấy Tề Hạo lập tức sợ sệt kinh hãi, sau vài giây liền xoay người bỏ chạy nhưng lập tức bị vệ sỹ do Nhiếp Phong dẫn đến bắt lại.

Nhìn hai tên vô lại, Tề Hạo giận dữ khôn xiết. Anh rất muốn giết chết bọn chúng nhưng Kỳ Hiếu Nguyệt trong lòng anh đang muốn giãy giụa như phát điên. Nhẹ ôm chặt lấy cô, anh dịu dàng an ủi:

“Hiếu Nguyệt, là tôi đây! Không sao rồi, Hiếu Nguyệt!”

Như cảm nhận được hơi thở quen thuộc, Kỳ Hiếu Nguyệt ngừng giãy giụa, cô ngược đôi mắt mờ mịt lên nhìn khuôn mặt mơ hồ phía trước.

Cơ thể Kỳ Hiếu Nguyệt nóng dần lên, ánh mắt mơ màng, gò má đỏ hồng, Tề Hạo lờ mờ đoán được chuyện gì đã xảy ra. Anh ôm chặt Kỳ Hiếu Nguyệt vào lòng, hai chân cô giờ đã mềm nhũn không còn sức lực. Tề Hạo lạnh lùng nhìn theo bóng hai tên khốn đã bị Nhiếp Phong đưa đi.

“Cậu biết làm như thế nào rồi đấy”. Tề Hạo nói với Nhiếp Phong

“Yên tâm”. Nhiếp Phong gật đầu, xem ra lần này tiểu khắc tinh thật sự bị “ăn sạch” rồi.

Tiểu khắc tinh đáng thương! À không... không... không, có lẽ sáng mai nên gọi là Tề phu nhân mới phải. Ôi chao ôi! Tiền lương của mình sẽ được tăng lên gấp ba lần! Nhiếp Phong khoái chí cười thầm. Thế mới nói: “Tái ông thất mã, họa phúc khôn lường”!

Nhìn Tề Hạo bế Kỷ Hiếu Nguyệt bị trúng thuốc kích thích vào một căn phòng trống. Nhiếp Phong phát tay, ra lệnh áp tải hai tên cặn bã luôn miệng xin tha kia xuống.

Bị tính tò mò dẫn lối, Hoa Hồ Điệp từ đầu đến cuối kinh hãi khiếp sợ chứng kiến toàn bộ sự việc. Trời đất ơi! Chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao Kỷ Hiếu Nguyệt lại biến thành như thế? Tề Hạo ôm Kỷ Hiếu Nguyệt vòng phòng...

Nhưng rõ ràng, hai tên bỉ ổi kia muốn ăn hiếp Kỷ Hiếu Nguyệt. Vì thế lúc bọn chúng đi qua, Hoa Hồ Điệp hung hăng đá cho hai tên cặn bã ấy một cái để chúng biết thế nào là “Gieo gió ắt gặp bão”, “họa vô đơn chí”.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Cảnh Này Không Thích Hợp Với Trẻ Em

Tề Hạo dùng sức đá mạnh cánh cửa rồi vội vã không kịp quay người lại khóa nên Hoa Hồ Điệp dễ dàng mở cửa ngó vào.

Đứng bên ngoài nhìn vào, Hoa Hồ Điệp thấy Kỷ Hiểu Nguyệt giãy giụa trong lòng Tề Hạo nhưng một con thú nhỏ đang sợ hãi còn Tề Hạo lại ôm chặt cô như sợ cô biến mất. Rồi anh nhanh chóng đặt một nụ hôn mãnh liệt lên vầng trán bướng bỉnh của cô

“Hiểu Nguyệt, không sao rồi, không sao rồi.”

Hoa Hồ Điệp có ngu ngốc đến mấy cũng nhìn ra Tề Hạo đang rất căng thẳng, rất lo lắng cho Kỷ Hiểu Nguyệt, cũng có nghĩa là... anh ấy thích Kỷ Hiểu Nguyệt.

Tề Hạo thích Kỷ Hiểu Nguyệt...

Khung cảnh trước mặt... thật cảm động... Còn anh chàng thì thật thê thảm rồi... Anh chàng giờ chính thức thất tình!

Kỷ Hiểu Nguyệt cuối cùng cũng thôi không vùng vẫy, nhanh chóng thay vào đó là những tư thế hấp dẫn mê người, những tiếng rên rỉ khó chịu thoát ra từ miệng cô trở thành lời mời gọi mê hoặc.

Lúc Nhiếp Phong đến gần thang máy bỗng phát hiện vẫn còn một người đang lén lút rình trộm nên vội quay lại, vở vai Hoa Hồ Điệp:

“Cảnh này không thích hợp với trẻ em đâu”.

Sau đó, Nhiếp Phong cũng tiện tay đóng cửa giúp Tề Hạo. Gần như cùng lúc, Nhiếp Phong kinh ngạc phát hiện: Hoa Hồ Điệp đang khóc.

Ôi, cậu bé đáng thương!

Thế giới là vậy đấy, “chỉ thấy người nay cười, có ai nghe người xưa khóc bao giờ”, người anh em à, cậu nên nén thương đau! Nhiếp Phong cảm thông sâu sắc nhìn Hoa Hồ Điệp rồi xoay người đi xét hỏi phạm nhân.

Hoa Hồ Điệp lau nước mắt, ngồi bệt xuống một góc tường tự kỷ. Đau lòng quá!

Người tôi yêu không yêu tôi, lại đi yêu bạn thân của tôi. Thật đau lòng chết mất!

Tiếng di động của Hoa Hồ Điệp bỗng vang lên rất to trong hành lang vắng vẻ.

“A lô, An Húc Dương à...” Hoa Hồ Điệp thều thào trả lời.

Trong phòng, cơ thể Kỷ Hiểu Nguyệt ngày càng khô nóng, cô không còn kiểm soát được ý thức của bản thân. Vừa rồi vì vùng vẫy giãy giụa, Kỷ Hiểu Nguyệt đã tiêu hao gần hết sức lực, giờ cô như một đứa trẻ yếu ớt, có cảm giác chỉ cần chạm nhẹ là có thể vỡ vụn. Nhưng cô vẫn bướng bỉnh cắn chặt môi, bàn tay giữ trước ngực tỏ ra thái độ thà chết chứ không chịu khuất phục khiến Tề Hạo nhìn thấy mà đau lòng. Màn đấu tranh tư tưởng của cô trở thành sự căm dỗ chết người. Tề Hạo hít một hơi thật sâu, lý trí, sự kiềm chế của anh thật sự bị cô bé này tra tấn đến suy sụp!

“Hiểu Nguyệt, không sao rồi”. Câu này là nói cho Kỷ Hiểu Nguyệt nghe, cũng là nói cho chính anh nghe.

Tề Hạo một tay nắm chặt bàn tay Kỷ Hiểu Nguyệt, tay kia mạnh mẽ ôm cô vào lòng như muốn chôn sâu cô vào trong cơ thể. Anh không nhớ

được cảm xúc của mình đã thế nào khi nghe tin cô gặp nguy hiểm, anh chỉ biết rằng, anh thật sự yêu cô gái tên Kỷ Hiểu Nguyệt này đến khốn khổ mất rồi!

Tề Hạo cúi người, đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của cô vì tác dụng của thuốc kích thích.

Mùi hương quen thuộc mang lại cảm giác an tâm, ấm áp.

Trong tâm trí hỗn loạn của Kỷ Hiểu Nguyệt bỗng hiện lên nụ cười dịu dàng cuốn hút. Nụ cười ấy giúp cô cảm thấy vững tâm, yên lòng.

Hình ảnh bỗng đột ngột thay đổi, một chàng trai mặc áo giáp vàng bỗng xuất hiện như một thiên thần, với ánh mắt dịu dàng như nước mùa thu, anh vững vàng dang đôi tay mạnh mẽ bảo vệ cô. Hai khuôn mặt ấy phút chốc bỗng chùng chéo lên nhau trong cơn hỗn loạn...

Tay Kỷ Hiểu Nguyệt cuối cùng cũng từ từ thả ra, đôi mắt lơ mơ nhìn khuôn mặt có nét mơ hồ lại có phần rõ ràng trước mặt.

Phong Diệp... Vô Nhai...

Nếu là Phong Diệp Vô Nhai thì cô nguyện lòng...

Giữa biển trời xanh bao la, Tử Y Nữ Hiệp và Đại Thần đứng trên Ngự Thiên Kiếm bay qua núi xanh mây trắng...

Cùng lúc cơ thể thả lỏng, Kỷ Hiểu Nguyệt cảm nhận một cách rõ ràng khát vọng dâng cao như thủy triều, từng đợt từng đợt nuốt lấy cơ thể cô. Kỷ Hiểu Nguyệt không biết làm thế nào để thoát mái hơn, chỉ biết yếu ớt tìm kiếm nụ cười khiến cô bình tâm trở lại.

Trong lúc ý thức mơ hồ, cô vẫn có thể cảm nhận được sự thương cảm, kìm nén, khát vọng cùng sự nóng bỏng trong anh. Có lẽ do tác dụng của

thuốc, cũng có lẽ vì một thoáng hoảng hốt, cơ thể Kỳ Hiểu Nguyệt khẽ run lên, chủ động đón lấy nụ hôn của Tề Hạo.

Không ngờ, chỉ một động tác đơn giản như vậy cũng khiến cho toàn thân Tề Hạo cứng đờ, nụ hôn an ủi trong nháy mắt trở thành nụ hôn cuồng dại. Anh không kìm nén được ham muốn, tiếp tục đón nhận sự ngọt ngào của cô, rồi nhẹ nhàng đặt Kỳ Hiểu Nguyệt xuống giường. Cơ thể cao lớn dán chặt lấy cơ thể mềm lại nóng bỏng, cảm nhận rõ ràng từng đường cong tinh tế trên cơ thể cô.

Ngay lúc mọi việc sắp vượt khỏi tầm kiểm soát, Tề Hạo ngẩng đầu lên, trong lòng khó khăn tự nhủ: Không được, anh không thể chiếm đoạt cô trong tình trạng này. Nếu không, với tính cách của Kỳ Hiểu Nguyệt, cô sẽ càng ngày càng ghét anh.

Anh không muốn đánh cược, cũng không muốn chịu thua.

Chết tiệt! Tề Hạo đẩy Kỳ Hiểu Nguyệt ra, cố gắng kìm nén những xúc cảm đang gào thét trong mình, xoay người ngồi dậy.

“Nhiếp Phong, gọi ngay một bác sĩ đến đây tiêm cho cô ấy”. Tề Hạo thất vọng ngồi trên sofa nhắc điện thoại gọi Nhiếp Phong.

“Hả? Gọi ai đến cơ?” Nhiếp Phong nghĩ mình nghe nhầm. Có phải Tề đại công tử lại bị Kỳ cô nương chọc giận không? Sao thức ăn đến miệng rồi còn không ăn!

“Đi ngay lập tức!” Tề Hạo tức giận gầm lên một tiếng rồi tắt máy.

Bác sĩ liền được đưa đến với tốc độ nhanh nhất, lúc An Húc Dương nhận được tin lao lên phòng, Kỳ Hiểu Nguyệt vừa được tiêm xong đang lạng yên ngủ, khuôn mặt hơi ửng hồng vì mệt mỏi, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp.

“Không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi thôi”. Tề Hạo nhẹ nhàng vuốt ve vầng trán sáng trong của Kỷ Hiểu Nguyệt, động tác dịu dàng, thân hình cao lớn vì lo lắng vẫn còn khá cứng nhắc.

Lúc An Húc Dương chạy đến liền đứng ngoài cửa kính ngạc nhìn Tề Hạo. Anh vẫn cho rằng Tề Hạo chỉ là muốn chơi đùa với Kỷ Hiểu Nguyệt như những cô gái trước đó mà thôi. Nhưng nhìn Tề Hạo lúc này... dịu dàng như biến thành một người khác, An Húc Dương có chút giật mình.

Tổng giám đốc Tề cũng biết nhẹ nhàng với phụ nữ sao?

“An Húc Dương, cuối cùng cậu cũng quay về, mau lên, Phong Tín Nhi không chống đỡ được lâu nữa đâu. Nếu cậu không lên diễn khán giả sẽ làm loạn lên mất!” Quản lý vội vàng kéo An Húc Dương xuống dưới lầu, vừa đi vừa không ngừng giải thích.

Biết Kỷ Hiểu Nguyệt đã bình an vô sự, An Húc Dương cũng thả lỏng mình. Lúc rời đi, anh thấy Kỷ Hiểu Nguyệt đang ngủ nhưng vẫn nắm chặt tay Tề Hạo.

Trong mấy tiếng đồng hồ Kỷ Hiểu Nguyệt ngủ say, Tề Hạo cứ ở mãi bên cô không chịu rời một bước.

Sau buổi biểu diễn thành công tốt đẹp, An Húc Dương không kịp tẩy trang, thay trang phục, chạy ngay đến bên cạnh Kỷ Hiểu Nguyệt.

Hoa Hồ Điệp xem ra chưa thoát khỏi trạng thái tuyệt vọng, đau thương vẫn đang ngồi tự kỷ trong góc tường. Đừng nói chuyện với người ta! Người ta đang thất tình!

Di động của Tề Hạo đột ngột vang lên.

“Tổng giám đốc, Phong Tín Nhi đã khai hết rồi”. Nhiếp Phong nói.

Tề Hạo nhìn Kỳ Hiểu Nguyệt đang ngủ say, bước ra khỏi phòng tiếp tục nghe điện thoại.

Ngón tay Kỳ Hiểu Nguyệt khẽ giật.

“Hiểu Nguyệt, Hiểu Nguyệt!” An Húc Dương vội vàng cầm đôi tay nhỏ của cô, lo lắng gọi.

Đôi mắt mơ màng khẽ mở, Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy đầu óc quay cuồng. Tác dụng của thuốc mê đúng là rất mạnh, trí nhớ của Kỳ Hiểu Nguyệt rối loạn, mông lung. Cô không nhớ rõ ràng chuyện gì đã xảy ra nhưng trong hồi ức lộn xộn, cô thấy mình chạy trốn, sau đó Phong Diệp Vô Nhai từ trên trời đáp xuống, sau một trận hỗn chiến, anh dịu dàng ôm cô đến một nơi tràn ngập sắc xuân. Ở đó, cô nhớ mình thấy một khuôn mặt đặc biệt tuấn tú, dịu dàng.

Vô lý! Kỳ Hiểu Nguyệt lắc đầu, không xác định được là mơ hay là thật!

“Hiểu Nguyệt, em sao rồi? Đã thấy đỡ hơn chưa?”

Chiếc áo khoác da vàng sáng bóng cùng một chiếc mũ mô phỏng thần mặt trời lấp lánh khiến Kỳ Hiểu Nguyệt nheo mắt... Phong Diệp Vô Nhai?

Cuối cùng, mắt cô cũng thích nghi được với ánh đèn. Thì ra là An Húc Dương, anh ấy chắc hẳn là vừa biểu diễn xong, còn chưa kịp tháo đồ hóa trang trên người!

Nghĩ đến việc mình biến An Húc Dương thành Phong Diệp Vô Nhai, Kỳ Hiểu Nguyệt không nhịn được khẽ mỉm cười.

“Thấy em cười là tốt rồi, em làm anh lo lắng chết đi được!” An Húc Dương bất thần kéo Kỳ Hiểu Nguyệt ôm chặt vào lòng.

Trí nhớ thoáng lướt qua, đây là bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay cô trong mơ sao? Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn bàn tay đang được nắm chặt, lại quay sang nhìn An Húc Dương mỉm cười yếu ớt.

Cám ơn anh... đã cứu em...

Tề Hạo nói chuyện điện thoại xong bước vào phòng, đúng lúc thấy An Húc Dương nắm tay Kỷ Hiểu Nguyệt, hai người còn nhìn nhau khẽ mỉm cười.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Với Người Phụ Nữ Nào Anh Cũng Lạnh Lùng Thế Sao?

Lúc Kỷ Hiểu Nguyệt thoáng thấy Tề Hạo, ánh mắt cô toát lên sự căm ghét, xem thường. Vẫn là tai họa do tên xấu xa này gây ra! Không còn hơi sức cãi nhau, Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn Tề Hạo “hừ” một tiếng rồi thờ ơ quay đầu đi.

“Hiểu Nguyệt, là Tổng giám đốc Tề, anh ấy...” An Húc Dương vốn định nói, là Tổng giám đốc Tề cứu em.

Nhưng trên mặt Kỷ Hiểu Nguyệt lại thể hiện thái độ rất rõ ràng: Em không muốn nghe!

Cô muốn về nhà nhưng cả người mềm nhũn, không còn chút sức lực. Cô không muốn gặp tên kia nhưng đây là địa bàn của anh ta, Kỷ Hiểu Nguyệt bất lực lấy chân trùm kín đầu:

“Em muốn ngủ”.

Có thể hiểu: Những người không có nhiệm vụ vui lòng đi ra ngoài.

An Húc Dương và Tề Hạo cùng bị đuổi khéo. Trước khi Tề Hạo bước ra, Kỷ Hiểu Nguyệt nói với theo:

“Việc này có thể được coi là tai nạn lao động không?”

Tề Hạo quay đầu nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt đang trốn ở trong chăn, khẽ mỉm cười:

“Được, cho cô nghỉ phép ba ngày”.

Kỷ Hiểu Nguyệt đang trốn ở trong chăn vừa mừng vừa lo. Mừng vì cô được nghỉ, có thể tự do đi chơi; còn lo là – lại một kỳ nghỉ ba ngày! Sao cô cứ cảm thấy bản thân mình đang có xu hướng tiến hóa thành “sâu gạo lười biếng” thế nhỉ?

Đợi hai anh chàng đẹp trai rời đi, Hoa Hồ Điệp mới từ góc tường đứng dậy, giận dữ nói:

“Kỷ Hiểu Nguyệt, cậu sẽ bị báo ứng!”

Hai anh chàng đẹp trai vậy mà cô nàng lại không cần! Đúng là phạm của trời!!!

Kỷ Hiểu Nguyệt hoàn toàn bất ngờ. Sao Hoa Hồ Điệp lại có vẻ mặt bi thương, uất hận như bị ai trêu chọc vậy?

Trong ba ngày, Kỷ Hiểu Nguyệt thoải mái nghỉ ngơi đã có vài chuyện trọng đại xảy ra.

Đầu tiên là việc Phong Tín Nhi bị truyền thông đưa tin: Nhiều năm trước cô ta từng làm gái trong một câu lạc bộ đêm, sau khi phẫu thuật thẩm mỹ mới có cơ hội gia nhập ngành giải trí. Cô ta thậm chí còn nhiều lần dùng thủ đoạn bất chính để hối lộ đạo diễn và nhà đầu tư, nhờ vậy mới có thành tựu như ngày hôm nay.

Lúc tin tức này được giới truyền thông công bố đã làm dấy lên những làn sóng phản ứng mạnh mẽ, hình tượng Ngọc nữ của Phong Tín Nhi trong lòng người hâm mộ hoàn toàn bị sụp đổ.

Tập đoàn Lãng Thăng cũng mượn chuyện này ra tuyên bố: Vì những hành vi lừa gạt của Phong Tín Nhi, họ chấm dứt tất cả hợp đồng với cô ta,

toàn bộ thiệt hại chấm dứt hợp đồng, Phong Tín Nhi sẽ phải chịu trách nhiệm.

Mọi người đều không khỏi nghi ngờ, Phong Tín Nhi rốt cuộc đã làm chuyện gì khiến Tập đoàn Lãng Thăng dứt khoát đến vậy? Sau đó còn xuất hiện tin đồn: Phong Tín Nhi nhiều lần dùng sắc đẹp dụ dỗ Tập đoàn Lãng Thăng – Tề Hạo nhưng không thu được kết quả, đã vậy còn cố ý phá hỏng buổi biểu diễn của An Húc Dương. Lúc đấy tất cả mọi người cùng vỡ lẽ: Thì ra là như vậy! Người như thế đúng là không xứng với danh hiệu Ngọc nữ!

Danh tiếng của Phong Tín Nhi nhanh chóng bị thiêu rụi!

Chuyện thứ hai là về An Húc Dương: Vì chuyện của Phong Tín Nhi nên cặp đôi Kim đồng – Ngọc nữ tan vỡ. Việc bỏ dở buổi diễn giữa chừng của An Húc Dương cũng tạo ảnh hưởng không tốt, vì thế hai ngày nay An Húc Dương phải bận rộn xây dựng lại hình tượng. Không chỉ tặng CD có chữ ký cho tất cả khán giả có vé xem hôm ấy, An Húc Dương còn chủ động tham gia các hoạt động từ thiện, bận quay cuồng đến tối tăm mặt mũi.

Có phóng viên phỏng vấn An Húc Dương, hỏi anh suy nghĩ gì về chuyện của Phong Tín Nhi, liệu anh có “ra tay nghĩa hiệp” giúp đỡ Phong Tín Nhi không? An Húc Dương im lặng một lúc rồi nói:

“Tôi sẵn sàng giúp đỡ những người xứng đáng, nhưng tôi tuyệt đối không giúp một người không xứng đáng như vậy”.

Vì thế khán giả lại càng khinh bỉ Phong Tín Nhi.

Chuyện thứ ba chắc chắn là chuyện gây chấn động nhất! Có một người bí ẩn nghĩa hiệp đã quyết định mua lại Vườn hoa Thế Kỷ, đồng thời còn lập kế hoạch tu sửa trong thời gian tới.

Có tin đồn người mua lại Vườn hoa Thế Kỷ là tập đoàn tài phiệt chỉ đứng sau Tề Thị, tập đoàn Bạch Thị.

Bạch Thị là tập đoàn gia đình, mấy trăm năm qua luôn đứng đầu các doanh nghiệp. Sau khi Tề Thị phát lên, Bạch Thị vẫn nỗ lực không ngừng giữ vị thế ngang bằng với Tề Thị. Nhưng sau khi Tề Hạo vào quỹ đạo quốc tế, cổ phiếu của Bạch Thị nhanh chóng giảm mạnh, tâm thế ngang bằng trước đây bị đẩy xuống một bậc, xếp ngay sau Tề Thị. Lần này Bạch Thị mua lại Vườn hoa Thế Kỷ là đang khiêu chiến với Tề Hạo, khiêu chiến với Tập đoàn Lãng Thăng.

Nhưng cũng có tin đồn người mua lại Vườn hoa Thế Kỷ có thể chính là Tề Hạo.

Những lại cũng có người nói, thật ra cổ đông lớn của Vườn hoa Thế Kỷ là một người bí ẩn, không phải Tề Thị, cũng không phải Bạch Thị.

Vì chuyện này liên quan đến Tập đoàn Bạch Thị, mà tập đoàn này kiểm soát 80% giới truyền thông cả nước nên không có bất kỳ phương tiện truyền thông nào dám công khai đưa tin về việc này. Chỉ có tin tức bên ngoài và những lời đồn đại lan truyền trong giới bất động sản với nhau thôi.

Rốt cuộc ai đã mua lại Vườn hoa Thế Kỷ, Kỳ Hiểu Nguyệt không quan tâm, việc cô quan tâm là: Nếu Vườn hoa Thế Kỷ bị người ta mua lại, vậy có phải tiền thuê nhà của cô bị tăng lên? Kỳ Hiểu Nguyệt vội vàng gọi điện cho chủ nhà nhưng bà chủ vui vẻ nói với Kỳ Hiểu Nguyệt không phải thêm tiền nhà, mọi thứ vẫn y như cũ. Kỳ Hiểu Nguyệt thấy vậy có chút nghi ngờ nhưng vì không tăng tiền nhà là một việc tốt nên cô cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều.

Vườn hoa Thế Kỷ đang được tu sửa, sau này có thể tiếp tục được đưa vào kinh doanh, nơi Kỳ Hiểu Nguyệt đang sống sẽ náo nhiệt hơn. Con đường vào nhà cô cũng được sửa chữa, nghe nói sẽ sửa thành con đường

tình yêu lãng mạn, kéo dài ra đến tận bờ biển. Chỗ cô đang sống sẽ không còn vắng vẻ hẻo lánh nữa mà sẽ trở thành bãi biển dành cho các cặp tình nhân. Việc này đối với Kỳ Hiểu Nguyệt đúng là một tin tốt! Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy cái người bí ẩn kia đúng là một “quý nhân hạ phàm”.

Ở một nơi khác, có người không được may mắn như vậy.

Cuối cùng Phong Tín Nhi cũng biết mình đang trêu chọc ai, nhưng giờ mới hiểu liệu có phải quá muộn rồi không?

“Tổng giám đốc Tề, em sai rồi, em sai thật rồi, sau này em sẽ không dám làm vậy nữa, em xin anh...” Phong Tín Nhi đau khổ cầu xin bên ngoài xe Tề Hạo, cửa kính chiếc Lincoln sang trọng từ từ kéo lên, khuôn mặt Tề Hạo thể hiện rõ sự chán ghét pha lẫn lạnh lùng.

Nhiếp Phong có lòng tốt nhắc nhở:

“Nếu cô còn tiếp tục ở lại đây, hậu quả sẽ thê thảm hơn đây”.

“Tổng giám đốc Tề... Tổng giám đốc Tề! Em sai rồi, em biết em sai thật rồi!...”

Chiếc xe chuyển bánh, để lại phía sau một làn khói mỏng, dáng vẻ mỏng manh trong gió của Phong Tín Nhi nhìn thật khốn khổ.

Sớm biết sẽ phải hối hận, sao lúc trước vẫn cứ làm?

Cuối cùng cô ta cũng hiểu vì sao lúc trước Tề Hạo lại chấm mình làm hình ảnh đại diện. Không phải Tề Hạo có ý với cô ta mà là vì anh đã nắm hết được toàn bộ tư liệu về cô ta từ trước. Còn cô ta chẳng qua chỉ là người phù hợp nhất với yêu cầu mà thôi.

Tổng giám đốc Tề, anh đúng là con người độc ác, lạnh lùng!

Nhưng có phải đối với người phụ nữ nào anh cũng lạnh lùng? Vậy Kỷ
Hiếu Nguyệt thì sao?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Thuận Vợ Thuận Chồng, Tát Biển Đông Cũng Cạn

Kỷ Hiểu Nguyệt đang khoái chí chơi game...

Không bận tâm đến chuyện bên ngoài, Tế Nguyệt Thanh Thanh một lòng một dạ tập trung chơi game, hạnh phúc hưởng thụ thế giới riêng không bị ai quấy nhiễu với Phong Diệp Vô Nhai. Hai người ngày càng phối hợp ăn ý, quan hệ cũng dần trở nên thân mật hơn, nhờ vậy những lời đồn lúc trước cũng dần tự tan biến. Ngay cả những bài viết trên diễn đàn lúc trước cũng đã âm thầm bị hack. Tế Nguyệt Thanh Thanh không cần xác minh cũng biết đây là phong cách của ai đó vì thế cô càng thêm sùng bái Đại Thần.

Thuận vợ thuận chồng, tát Biển Đông cũng cạn!

Thiên Sát Cô Tinh 845 thỉnh thoảng cũng có xuất hiện. Mỗi lần đăng nhập đều theo sau Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh làm chân sai vặt, ngồi không hưởng kinh nghiệm. Tây Phương Ma Thần giờ lại rất hòa hợp với Thiên Sát Cô Tinh 845, dù sao bọn họ cũng là huynh đệ đồng môn.

Thiên Sát Cô Tinh 845: “Sao cậu cứ đi theo tôi vậy?”

Tây Phương Ma Thần: “Tôi đang đi theo sư phụ mà”.

Thiên Sát Cô Tinh 845: “Nếu không phải cậu là đàn ông thì tôi đã cho rằng cậu có ý đồ với Phong Diệp Vô Nhai rồi”.

Tây Phương Ma Thần: “Đó là trước đây thôi, giờ tôi lại thấy có hứng thú với cậu kia, hay là chúng ta kết hôn đi!”

Thiên Sát Cô Tinh 845: “... Kết hôn thì xin mời tìm người khác phái nhé!”

Tây Phương Ma Thần: “Tôi có thể tạo thêm một tài khoản nữ mà”.

Thiên Sát Cô Tinh 845: “!@#\$\$#!#\$\$#”

Nhiếp Phong không biết phải nói gì, ai oán than: Sao Tề Hạo lên mạng có thể tìm thấy mỹ nữ còn anh chỉ tìm thấy nhân yêu?

Tề Nguyệt Thanh Thanh cười phá lên, đi chung với Đại Thần đúng là rất vui!

Tề Nguyệt Thanh Thanh đang vui vẻ tới quên trời quên đất thì Hoa Hồ Điệp từ trên trời rơi xuống.

Nguyên nhân là như thế này: Đại ca một bang hội nào đó đã chạy đến chỗ bọn họ phá rối, lấy đi không ít người trong bang. Bang Không Tưởng vừa xây dựng được quy mô nhỏ đã bị một đòn đả kích lớn, Măng Mọc Sau Mưa không muốn tâm huyết của mình thành bọt biển nên định tham gia Tranh Phong Đại Chiến mỗi tháng để gia tăng danh tiếng và điểm kinh nghiệm. Nhưng với thực lực của họ, muốn đấu với người của các bang lớn khác thì đúng là không biết lượng sức, chỉ có thể chết mà thôi. Vì thế Măng Mọc Sau Mưa chạy đến tìm Tề Nguyệt Thanh Thanh khóc lóc cầu xin giúp đỡ.

Tranh Phong Đại Chiến thật ra là một cuộc hỗn chiến nhân – thần – ma mỗi tháng, người cầm cự được đến phút cuối sẽ nhận được phần thưởng rất lớn. Dù không cầm cự được đến phút cuối thì mười người đứng đầu cũng sẽ trở nên nổi tiếng. Với cuộc chiến danh lợi này, Tề Nguyệt Thanh Thanh và Phong Điệp Vô Nhai đều tỏ thái độ xem thường, hơn nữa hai

người họ vốn không thích gia nhập bang hội nên Mãng Mộc Sau Mưa có khóc lóc thế nào cũng vô dụng, cô nàng đành “tận dụng” ông xã mình.

Ta Là Một Con Rồng nhận lệnh của bà xã, anh chàng biến thành bướm bướm bay đến nhà Kỳ Hiếu Nguyệt rồi ở lì đó không chịu đi. Mỗi lần Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai nói chuyện, Hoa Hồ Diệp lại biến thành ruồi bọ, ong ong ve ve xung quanh Kỳ Hiếu Nguyệt khiến cô phát điên.

Kỳ Hiếu Nguyệt tức giận quát: “Hoa Hồ Diệp! Không phải cậu thích cái tên đáng ghét kia sao? Sao lại biến thành chó săn của Mãng Mộc Sau Mưa vậy?”

Hoa Hồ Diệp còn giận dữ hơn: “Không được gọi anh ấy là tên đáng ghét, anh ấy là thần tượng của mình, là thần tượng đấy!”

Kỳ Hiếu Nguyệt lại thét: “Một thần tượng đáng buồn nôn!”

Hoa Hồ Diệp lập tức gào lên: “Kỳ Hiếu Nguyệt!”

Kỳ Hiếu Nguyệt luôn cảm thấy mỗi lần nhắc đến Tề Hạo trong mắt Hoa Hồ Diệp lại hiện lên vẻ ai oán bi thương, cô tốt bụng chuyển chủ đề:

“Đồ con trai hay thay lòng đổi dạ!”

Ngón tay Hoa Hồ Diệp giật giật, anh chàng rất muốn bóp cổ cô nàng trước mặt nhưng lại thôi vì biết không có khả năng chiến thắng, anh chàng chỉ tay lên trời thề thốt:

“Ai nói mình thay lòng đổi dạ? Tình cảm mình dành cho Tổng giám đốc Tề như mặt trăng với mặt trời, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!”

Kỳ Hiếu Nguyệt lườm Hoa Hồ Diệp, đồ ngu ngốc!

Mãng Mộc Sau Mưa trên mạng liên tục gọi Hoa Hồ Điệp làm anh chàng chột nhớ ra mục đích đến đây của mình, vội vàng quay lại chủ đề chính. Sức lý của anh chàng đúng là rất lợi hại, không chỉ mặt dày, sức chịu đựng dẻo dai, mà còn đánh không chạy, đuổi không đi, mắng không nghe. Sau cùng, để được yên tĩnh, Kỳ Hiểu Nguyệt phải gật đầu, Hoa Hồ Điệp lập tức tung hô vang trời.

“Mình đồng ý nhưng Đại Thần có đi hay không thì không liên quan đến mình nhé”. Kỳ Hiểu Nguyệt chán nản bỏ lại một câu, Hoa Hồ Điệp cũng nhanh chóng dùng di động chuyển lời này đến Mãng Mộc Sau Mưa.

Một lát sau, Mãng Mộc Sau Mưa hô hào âm ỹ trên kênh Thế Giới:

“Tế Nguyệt, cậu thật vĩ đại! Có cậu thì Bang Không Tưởng lo gì không phát triển lớn mạnh!”

Kỳ Hiểu Nguyệt lập tức chặn kênh Thế Giới để tránh bị “oanh tạc”. Tế Nguyệt Thanh Thanh cho rằng Phong Diệp Vô Nhai sẽ hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, nào ngờ Phong Diệp Vô Nhai rất bình tĩnh, thậm chí còn không buồn hỏi nguyên nhân. Cuối cùng, Tế Nguyệt Thanh Thanh không kiềm chế được lên tiếng hỏi Đại Thần:

“Anh không muốn biết đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phong Diệp Vô Nhai nhẹ nhàng đáp: “Bà xã quyết định là được rồi”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Câu trả lời... “nóng” thật đấy!

Hoa Hồ Điệp nghi ngờ nhìn hai gò má dần ửng đỏ của Kỳ Hiểu Nguyệt:

“Cậu với Đại Thần phát triển đến giai đoạn này từ bao giờ vậy?”

“Giai... giai đoạn gì... gì hả?” Kỳ Hiểu Nguyệt có tật giật mình quát lên.

Hoa Hồ Điệp nghiêm túc quan sát biểu hiện của Kỳ Hiểu Nguyệt:

“Chính là giai đoạn, nhắc đến Đại Thần là đỏ mặt ấy”.

Kỳ Hiểu Nguyệt: ”...”

Hoa Hồ Điệp vô cùng nghiêm túc ngồi xuống trước mặt Kỳ Hiểu Nguyệt:

“Hiểu Nguyệt, không phải cậu... thích Đại Thần đấy chứ?”

Anh chàng và Kỳ Hiểu Nguyệt là bạn học với nhau từ thời trung học nên Hoa Hồ Điệp luôn cho rằng mình hiểu rất rõ Hiểu Nguyệt. Những chuyện yêu đương trên mạng nếu xảy ra với người khác thì anh chàng còn tin, nhưng nếu xảy ra với Kỳ Hiểu Nguyệt thì đúng là không thể tưởng tượng nổi. Nhưng nhìn đôi mắt Kỳ Hiểu Nguyệt mỗi khi nhìn thấy Đại Thần đều dịu dàng như nước hồ thu, anh chàng tin rằng: Hai người này không có gì mới là lạ!

Ánh mắt Kỳ Hiểu Nguyệt quét sang Hoa Hồ Điệp lạnh buốt:

“Cậu có muốn mình dẫn Đại Thần đến san bằng Bang Không Tưởng của cậu không?”

Hoa Hồ Điệp lập tức bay về nhà chơi game với bà xã.

Kỳ Hiểu Nguyệt nhìn Đại Thần đứng trong gió, dáng vẻ ung dung, không gò bó lại toát lên vẻ hoàn toàn thoát tục. Tất cả dường như đều quy phục dưới chân anh.

Kỳ Hiểu Nguyệt rất vui khi nhớ lại những thời điểm nguy hiểm nhất cô từng trải qua, anh đã luôn đứng cạnh bên cô, không rời nửa bước!

Nghĩ đến đây, Kỳ Hiếu Nguyệt lại nhớ lần trước, trong cơn mê man cô đã có ảo giác Phong Diệp Vô Nhai thật sự xuất hiện bên cạnh mình, hơn nữa hình như còn có... những màn hạn chế độ tuổi nữa...

Cô... thích Phong Diệp Vô Nhai?

Đây có được xem là yêu qua mạng?

Kỳ Hiếu Nguyệt chột thấy lạnh người. Không... không phải chứ!

Đúng lúc này, Mãng Mộc Sau Mưa mời Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh cùng tham gia Tranh Phong Đại Chiến.

Tại đấu trường Tranh Phong Đại Chiến, các đại môn phái không ngừng phô trương sức mạnh, không khí tràn ngập mùi vị của mưa máu gió tanh. Có không ít bang phái nhân số lên đến hơn nghìn người, nhìn lại bang của Mãng Mộc Sau Mưa mới có hơn chục mạng... Tế Nguyệt Thanh Thanh muốn hồi hận đã không còn kịp. Nếu cô đơn thương độc mã, thua cũng không sao, nhưng giờ lại còn liên lụy đến Đại Thần. Tế Nguyệt Thanh Thanh lén liếc sang phía Đại Thần, Phong Diệp Vô Nhai vẫn vô cùng bình tĩnh.

Nhìn cảnh hỗn chiến trước mặt, Mãng Mộc Sau Mưa lần đầu cảm thấy bưng bưng phẫn chấn, cô nàng vung trường kiếm định dẫn người xông lên, nào ngờ Đại Thần thản nhiên nói: “Đợi một chút”.

[Riêng tư] Mãng Mộc Sau Mưa: “Đợi gì vậy?”

[Riêng tư] Phong Diệp Vô Nhai: “Đợi bọn họ chết bớt đi đã”.

[Riêng tư] Mãng Mộc Sau Mưa: “...”

Đúng là Đại Thần có khác! Loạn thế xuất anh hùng!

[Riêng tư] Phong Diệp Vô Nhai giải thích: “Nhân số chúng ta quá ít, lực tấn công không mạnh, giờ mà tấn công chỉ có thất bại, cứ ”giữ xác” trước đã. Phải nhớ thấy tình thế có lợi mới xuất kích, tối đa sau ba lần phải thay đổi vị trí”.

”Giữ xác” là đi tìm những người đã chết nhưng chưa kịp hồi sinh, đợi họ sống lại lập tức giết thêm lần nữa để họ liên tục bỏ mạng. Như vậy không những kiếm được điểm mà còn không sợ bị phản công. Phong Diệp Vô Nhai bảo mọi người cố gắng tấn công một lần rồi đổi vị trí cũng là có nguyên nhân. Một mặt có thể tránh gây thù chuốc oán, mặt khác, nếu người chơi biết mình bị giữ xác, nhất định sẽ gọi cứu viện, nên phải rút lui trước khi cứu viện đến.

Mãng Mộc Sau Mưa đột nhiên hiểu ra, trong đầu chợt hiện lên tám chữ lớn: Không được dùng sức, chỉ được dùng chí.

Đại Thần đúng là Đại Thần! Sao mình không nghĩ ra nhỉ?

Rất nhanh sau đó, Mãng Mộc Sau Mưa vung trường kiếm lên, dẫn theo một đám lâu la đi chém xác.

Tế Nguyệt Thanh Thanh khó hiểu chạy đến hỏi: “Mấy cậu làm gì vậy?”

[Riêng tư] Mãng Mộc Sau Mưa: “Giữ xác.”

[Riêng tư] Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Chiêu này nham hiểm quá”.

[Riêng tư] Mãng Mộc Sau Mưa: “Đại Thần nhà cậu dạy đấy”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh im lặng ngẫm nghĩ, đột nhiên cô hiểu ra dụng ý của Đại Thần.

[Riêng tư] Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Vẫn là Đại Thần thông minh!”

Măng Mọc Sau Mưa nghẹn lời, nhưng nghĩ đến việc Tế Nguyệt Thanh Thanh đang đến giúp đỡ nên chỉ có thể trút giận lên đám thi thể. Ở một góc đấu trường, có một người đang điên cuồng chém mấy cái xác chưa kịp hồi sinh.

Mấy chị em trong bang lên hỏi nhau: “Bang chủ hơi phấn khích thì phải?”

Một thành viên nhận xét: “Dù sao chúng ta cũng đã mời được Phong Diệp Vô Nhai đến, anh ta không ra tay nhưng chịu đứng bên mình đã là nể mặt lắm rồi. Vì thế hành vi bất thường của bang chủ cũng là điều dễ hiểu.”

Ta Là Một Con Rồng không nhịn được bèn đứng ra bên vực bà xã:

“Kỷ Hiêu Nguyệt, cậu bắt nạt bà xã của mình!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Rõ ràng mình đang giúp cô ấy mà!”

Nói chuyện phải trái với người không ý thức được mình đã phạm phải lỗi gì hệt là phí nước bọt. Ta Là Một Con Rồng và Măng Mọc Sau Mưa lại cùng nhau chém xác.

Toàn bộ bang chúng đều nhận ra: Ông xã của bang chủ đúng là rất yêu thương vợ!

Thành viên Bang Không Tưởng dưới sự chỉ huy của Măng Mọc Sau Mưa chỉ đánh ở ven chiến trường, chuyên đi săn tìm thi thể. Cứ đánh xong một trận họ lại đổi chỗ một lần, gặp đối thủ không quá mạnh hầu như có thể tự mình đối phó được. Vì thế Đại Thần và phu nhân dành phần lớn thời gian đứng xem cuộc chiến, chỉ những lúc thấy đám người bọn họ không địch lại được mới ra tay giúp đỡ.

Trong cảnh mưa máu gió tanh, Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh nhàn nhã lơ lửng bay phía trên đấu trường xem trận chiến.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đại Thần, anh xem đó có phải nhân vật hệ thống mới cập nhật không?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh chỉ vào một cô gái áo xanh đeo mạng che mặt đang tấn công. Từ chiêu thức đến trang phục đều rất đẹp, thú nuôi của cô ta là một con bướm đầy màu sắc.

Phong Diệp Vô Nhai: “Đây là nhân vật mới ra mắt sau lễ Giáng sinh, có kỹ năng ẩn thân”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “@.@ Em thích nhân vật này! Bọn mình lập tài khoản mới chơi đi!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Nếu chỉ vì kỹ năng ẩn thân ấy thì không cần đâu”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: ”?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Có một loài cây tên là Ẩn Thân Thảo, sau khi dùng có thể ẩn thân, không cần đổi nhân vật đâu”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “@_@”

Phong Diệp Vô Nhai: “Lát nữa anh sẽ dẫn em đi tìm”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Hay quá!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Em vừa gọi anh là gì thế?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đại Thần”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Em nên gọi anh là ông xã”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Măng Mộc Sau Mưa không nói nên lời, cô nàng nhìn hai người sống xa vời thực tế trong đầu thầm hỏi: Họ có thể nói chuyện yêu đương ở cái nơi thắm đẫm máu tanh này sao? Đến gần tham gia thì sợ đặc tội với Đại Thần, Măng Mộc Sau Mưa chỉ có thể lờ đi, dẫn đám lâu la tiếp tục chém xác.

Vì mỗi lần đánh xong một trận lại đổi địa điểm nên cơ bản họ không gặp phải đối thủ quá mạnh. Tuy có gặp cả bang phái Ngạo Tuyết Thần Vực nhưng họ cũng biết tìm cách tránh đi ngay. Cuối cùng Bang Không Tưởng cũng ”lách” được vào mười bang mạnh nhất. Bang Không tưởng không đánh trận nào lớn nên đạt vị trí thấp nhất bảng, nhưng có thể lọt vào được top mười cũng đủ khiến mấy cô nàng Măng Mộc Sau Mưa ăn mừng nhảy múa.

Phong Diệp Vô Nhai: “Đi thôi”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh lập tức hiểu ý Đại Thần: trợ chiến thì được, không nên tham chiến. Vừa giúp Măng Mộc Sau Mưa vừa tỏ rõ thái độ của mình.

Đại Thần thật thông minh!

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Đi tìm Ấn Thân Thảo”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Hay quá!”

Phong Nguyệt Vô Nhai ôm Tế Nguyệt Thanh Thanh rời khỏi đội ngũ sau khi Bang Không Tưởng lọt vào mười bang mạnh nhất. Họ quyết định bỏ đấu trường đầy gió tanh mưa máu lại phía sau, bay về phía chân trời xanh thẳm.

Kết quả, dù Bang Không Tướng không dành được vị trí thứ nhất nhưng độ nổi tiếng đã bay rất xa. Đến hai nhân vật có tiếng Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh vốn hành động rất tùy ý, tuy không gia nhập Bang Không Tướng nhưng cũng thể hiện rõ thái độ của mình trong việc đứng ra trợ giúp. Vì thế tiếng tăm Bang Không Tướng càng thêm lẫy lừng, Măng Mọc Sau Mưa nhanh chóng bện tối tăm mặt mũi.

Hiệu ứng “hàng hiệu” đúng là rất có tác dụng!

Phong Diệp Vô Nhai dẫn Tế Nguyệt Thanh Thanh ngao du sơn thủy, gần đây họ không mãi làm nhiệm vụ mà có xu hướng thích du sơn ngoạn thủy hơn. Thỉnh thoảng trên đường đi ngắm cảnh sẽ tiện tay ngắt một cành Ẩn Thân Thảo.

Không biết Phong Diệp Vô Nhai đã cởi bộ giáp vàng từ bao giờ, thay vào đó là một bộ giáp đen, đao trắng. Trong sự gò bó toát lên nét điên cuồng, trong sự đơn giản toát lên vẻ hoang dã.

Kỳ lạ thật, Đại Thần mặc gì cũng đẹp!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Cuối Cùng, Anh Cũng Được Được Rồi!

Mới yên tĩnh được một ngày, hôm sau Ta Là Một Con Rồng lại chạy đến tìm Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Trong kênh riêng tư:

Ta Là Một Con Rồng: “Cứu mình với, làm sao bây giờ, bà xã mình nói mấy hôm nữa cô ấy rảnh, cô ấy muốn gặp mình”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Vậy thì sao?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ, người nên lo lắng phải là Mãng Mọc Sau Mưa chứ!

Ta Là Một Con Rồng (khóc lớn): “Chẳng may cô ấy là nữ thì phải làm sao?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh cười té ghế.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Cũng có thể là nam mà!”

Ta Là Một Con Rồng: “Kỷ Hiếu Nguyệt!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Vậy cậu từ chối gặp là được rồi”.

Ta Là Một Con Rồng: “Không được đâu, cô ấy nói nếu mình không đến gặp, cô ấy sẽ ly hôn.”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Không phải cậu muốn bỏ vợ từ lâu rồi sao?”

Ta Là Một Con Rồng: “Thì lửa gần rơm mà, thế cậu có bỏ được Đại Thần không?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Ta Là Một Con Rồng: “Mẹ cậu lại gọi điện cho mình đấy”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Tình hình chiến đấu ra sao?”

Ta Là Một Con Rồng: “Bác ấy nói muốn đến gặp bọn mình”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đừng để mẹ mình đến!”

Ta Là Một Con Rồng: “Mình giúp cậu thuyết phục mẹ, cậu giúp mình đi gặp Mãng Mọc Sau Mưa”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Một Con Rồng, cậu sẽ bị báo ứng cho xem!”

Ta Là Một Con Rồng (gửi icon cười toe toét): “Xem như cậu đồng ý rồi nhé!”

Và quả thực báo ứng đến rất nhanh!

Mười phút sau, Tế Nguyệt Thanh Thanh nói với Ta Là Một Con Rồng trên kênh Thế Giới:

“Được rồi!”

Ta Là Một Con Rồng phẫn khích vội vàng đáp lại: “Mình yêu cậu chết đi được!”

Lập tức hai tia sáng từ hai hướng khác nhau đồng thời tấn công Ta Là Một Con Rồng.

Mãng Mọc Sau Mưa: “Anh dám đi bồ bịch à?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Kẻ nào dám trêu ghẹo bà xã của ta, giết không tha!”

Ta Là Một Con Rồng khóc thầm: “Cậu gài bẫy mình!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh “hừ” lạnh: “Là do cậu ngu ngốc quá thôi!”

Ta Là Một Con Rồng đau khổ phụt máu chết tại chỗ.

Sau khi làm xong việc, An Húc Dương vội vàng chạy đến nhà Kỳ Hiểu Nguyệt chuẩn bị một bữa tối rất thịnh soạn, còn cô chỉ ngồi ăn bánh quy. Tay nghề làm bếp của An Húc Dương không cần phải nghi ngờ gì nữa. Sau khi ăn uống no say, An Húc Dương đề nghị ra ngoài đi dạo, Kỳ Hiểu Nguyệt thấy Đại Thần không có trên mạng nên lập tức đồng ý.

Gió biển mát mẻ, ánh mặt trời lúc hoàng hôn vàng rực khiến đôi mắt An Húc Dương càng thêm hấp dẫn. Đột nhiên An Húc Dương kéo tay Kỳ Hiểu Nguyệt lại:

“Hiểu Nguyệt, anh biết anh không thể bước vào thế giới của em trong game, nhưng hãy để anh làm Phong Diệp Vô Nhai trong thế giới thực này của em được không? Hãy để anh được bảo vệ em, yêu thương em, che chở cho em nhé?”

Chắc chắn là do Hoa Hồ Diệp lừa lời rồi!

Nhưng... là Phong Diệp Vô Nhai trong thế giới thực...

Trái tim Kỳ Hiểu Nguyệt khẽ rung động.

“Hoa Hồ Diệp nói với anh phải không?”

An Húc Dương khẽ gật đầu, anh im lặng trong chốc lát rồi nói:

“Hiểu Nguyệt, Phong Diệp Vô Nhai dù sao cũng chỉ là một nhân vật ảo trong trò chơi, còn anh, anh mới là hiện thực. Anh không muốn em phải chịu áp lực, anh chỉ muốn em cho anh thêm một cơ hội mà thôi”.

Lời An Húc Dương nhẹ nhàng, chậm rãi, sau khi được gió biển thanh tẩy lại càng thêm chân thành, tha thiết. Kỳ Hiểu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn An Húc Dương, trong đôi mắt anh lấp lánh, Kỳ Hiểu Nguyệt nhìn thấy hình bóng bé nhỏ của chính mình.

Nghĩ đến tất cả những việc An Húc Dương đã làm vì cô...

Nghĩ đến đại nhạc hội lần trước...

Nghĩ đến bàn tay luôn nắm chặt tay cô lúc khó khăn...

Nghĩ đến nụ hôn khiến cô hỗn loạn...

Khuôn mặt Kỳ Hiểu Nguyệt thoáng ửng hồng. Phong Diệp Vô Nhai của hiện thực... Lúc ấy không phải cô đã nghĩ An Húc Dương là Phong Diệp Vô Nhai sao? Dù cô từng thề sẽ không lấy người có tiền, nhưng nếu người đó là Phong Diệp Vô Nhai thì...

Thấy Kỳ Hiểu Nguyệt khẽ gật đầu, An Húc Dương cười rạng rỡ:

“Tốt quá, Hiểu Nguyệt! Cuối cùng anh cũng đợi được rồi!”

An Húc Dương xúc động ôm lấy Kỳ Hiểu Nguyệt, miệng không ngừng sung sướng hò reo:

“Cuối cùng anh cũng đợi được rồi!”

Kể từ khi làm bạn trai Kỷ Hiểu Nguyệt, An Húc Dương thấy mình có nghĩa vụ đón đưa Kỷ Hiểu Nguyệt đi làm. Vì thế sáng sớm anh đã đứng đợi dưới nhà, còn không quên chuẩn bị cả một “bữa sáng tình yêu” cho cô nữa.

Lúc An Húc Dương lái xe đưa Kỷ Hiểu Nguyệt đến đại sảnh Lăng Thăng vừa đúng giờ đi làm nên người và xe qua lại rất nhiều, Kỷ Hiểu Nguyệt sợ người ngoài nhìn thấy lại sinh chuyện rắc rối nên nói một tiếng cảm ơn An Húc Dương rồi chạy một mạch vào trong tòa nhà, không dám quay đầu nhìn lại. Kỷ Hiểu Nguyệt không biết khi cô vừa từ xe An Húc Dương bước xuống, lập tức đã bị một cặp mắt theo dõi.

Bóng dáng Kỷ Hiểu Nguyệt vừa khuất, một chiếc limousine Lincoln chậm chậm lướt qua chiếc BMW màu bạc của An Húc Dương. Cách hai ô cửa sổ, ánh mắt hai người đàn ông có một thoáng lướt qua nhau, dù chỉ là một thoáng nhưng An Húc Dương đột nhiên cảm nhận rõ một áp lực vô hình.

Anh phải cố gắng nhiều hơn nữa mới được!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Âm Mưu Của Chàng Sói

Kỷ Hiểu Nguyệt cảm thấy nụ cười của Tề Hạo hôm nay cực kỳ quái dị. Việc đầu tiên tên biến thái ấy làm là gọi cô vào phòng, tiện thể ra lệnh bảo cô pha cho hắn một tách cà phê.

Pha cà phê?

Hình như lâu lắm rồi anh ta không yêu cầu cô đi pha cà phê thì phải. Hôm nay rốt cuộc định làm gì đây? Kỷ Hiểu Nguyệt như “chim sẻ sợ cành cong” cẩn thận bưng cà phê vào văn phòng Tổng giám đốc.

Tề đại biến thái đang tựa lưng vào chiếc ghế da mềm mại, đầu gối lên chiếc nệm sau ghế, ánh mặt trời buổi sớm dịu dàng chiếu lên khuôn mặt, mái tóc đen bóng càng tăng thêm vẻ thanh lịch. Một tay anh chống đầu, tay kia khẽ day trán, lông mày nhíu lại, đôi mắt khép chặt, không khó nhận ra anh đang rất mệt mỏi. Kỷ Hiểu Nguyệt thoáng ngẩn người, tên biến thái này cả lúc mệt mỏi cũng quyến rũ vậy sao?! Đúng là đáng ghét!

Kỷ Hiểu Nguyệt hậm hực xoay người định rời đi.

“Hiểu Nguyệt!” Một giọng nói lôi cuốn vang lên phía sau cô.

Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức toàn thân cứng đờ theo phản xạ. Gã đàn ông này lại định làm gì đây?

“Cho tới giờ, chắc cô cũng đã khá quen thuộc với Chân Linh Thần Giới, không biết cô có cái nhìn thế nào về việc này?” Tề Hạo đẩy một tập tài liệu đến trước mặt Kỷ Hiểu Nguyệt.

Kỷ Hiểu Nguyệt cầm tài liệu lên, vừa liếc qua đã lập tức hóa đá...

“Anh muốn biến Chân Linh Thần Giới thành hiện thực?” Kỷ Hiểu Nguyệt cuối cùng cũng có thể tỉnh táo lại.

Kế hoạch cuối năm trước của Tề Hạo là mua lại khu đất trống ở ngoại ô để phát triển du lịch, việc này Kỷ Hiểu Nguyệt biết. Nhưng cô không ngờ Tề Hạo lại muốn biến những khung cảnh trong Chân Linh Thần Giới thành điểm du lịch. Việc... việc này... việc này đúng là rất bất ngờ!

Tề Hạo tặng cho Kỷ Hiểu Nguyệt một nụ cười điên đảo trái tim thiếu nữ, cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm. Tay nghề Kỷ Hiểu Nguyệt đúng là càng ngày càng giỏi!

Tiếp tục xem xét bản kế hoạch, Kỷ Hiểu Nguyệt liền cảm thấy não bộ của mình hình như bị quá tải... Theo bản kế hoạch, Tề Hạo muốn dùng du lịch để thúc đẩy việc phát triển game và dùng game để quảng bá du lịch, còn có thể xây dựng “Vườn tình nhân” hay “Khu kết bạn”...

Đúng là ... biến thái!

Điều Kỷ Hiểu Nguyệt không thể ngờ đến là Tề Hạo lại triển khai nhanh như vậy, hôm qua anh đã hoàn thành việc mua lại khu đất và chính thức ký kết hợp đồng. Giờ chỉ đợi qua năm mới là chính thức khởi công xây dựng. Năm sau Lăng Thăng sẽ chào đón một bước tiến thịnh vượng mới.

Ôi, ánh mặt trời tỏa sáng! Tương lai công ty thật rực rỡ!

Phía sau bản kế hoạch còn kèm theo bản thiết kế, đúng là Chân Linh Thần Giới rồi! Mắt Kỷ Hiểu Nguyệt ngập tràn những tia sáng lấp lánh.

“Trên thực tế, dự án này đã được khởi công, cô có thích đến xem Chân Linh Thần Giới của hiện thực không?”

“Có ạ!”

Nhìn dáng vẻ hối hận muộn màng của cô hồ ly nhỏ sau khi nói mà không kịp suy nghĩ, Tề Hạo cười như một chàng sói vừa tiến hành thành công âm mưu do mình vạch ra.

Nơi Tề Hạo dẫn Kỳ Hiểu Nguyệt đến chính là nơi Tổng giám đốc Tề đã anh dũng rơi xuống nước.

“Là chỗ này sao?” Kỳ Hiểu Nguyệt ngăm nhìn thảm cỏ xanh mướt trải dài đến vô tận.

Đúng là rất đẹp dù vẫn chưa lột tả hết được vẻ đẹp của Chân Linh Thần Giới nhưng với cảnh quan thiên nhiên sẵn có này, chỉ cần thêm ít bàn tay sắp đặt nữa là hoàn hảo.

Nơi này... vẫn có chút khiến Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy sợ hãi. Tổng giám đốc Tế sẽ không ra tay “báo thù rửa nhục”, “giết người diệt khẩu” ở đây chứ! Tổng giám đốc Tế biến thái có việc gì mà không dám làm?!

Trong lòng Kỳ Hiểu Nguyệt thầm lo lắng, đúng lúc ấy Tề Hạo nhẹ nhàng chỉ về một hòn đảo nhỏ xa xa:

“Không, ở đằng kia!”

Kỳ Hiểu Nguyệt định thần lại, lúc nhìn thấy nơi Tề Hạo đang chỉ, cô giật mình:

“Anh mua luôn cả đảo kia sao?! Vậy chỗ này thì sao? Anh định làm gì ở đây?”

”Chỗ này được tặng kèm. Còn dùng vào việc gì thì tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra. Tương lai sẽ tính tiếp”.

Kỷ Hiểu Nguyệt không còn lời nào để nói. Ai bảo người ta có nhiều tiền!

Kỷ Hiểu Nguyệt nhanh chóng nhận ra một điều, sao lần nào ở cùng Tề Hạo cô cũng bị sốc vậy nhỉ?

“Lên đảo tham quan một chút nào”. Tề Hạo lịch sự đi trước, không nhanh cũng không chậm, đủ để Kỷ Hiểu Nguyệt có thể đuổi kịp. Một trước một sau, phối hợp vô cùng ăn ý.

Hòn đảo nhỏ vẫn giữ trong mình nét nguyên sơ. một vài nơi đang trong giai đoạn thi công. Cả hai quyết định ngồi trên cáp treo giám sát nhìn xuống toàn cảnh đảo. Cáp treo từ từ tiến về phía trước, Tề Hạo vừa chỉ vào bản đồ vừa giới thiệu sơ qua với Kỷ Hiểu Nguyệt.

“Ở đây sau này là Tam Thanh Sơn”.

“Đây là Lưỡng Giới Hà”.

“Nơi này thời gian tới sẽ xây dựng thành Tử Thanh Sơn, đằng sau núi sẽ trồng một vùng hoa oải hương lớn, có lẽ sẽ rất đẹp”. Tề Hạo vừa nói vừa tinh ý liếc nhìn phản ứng của Kỷ Hiểu Nguyệt.

“Hoa oải hương?!” Kỷ Hiểu Nguyệt thật sự thích thú. Trước mắt Kỷ Hiểu Nguyệt hiện lên hình ảnh cô và Phong Diệp Vô Nhai ngự kiếm bay qua đỉnh Tử Thanh Sơn. Một rừng hoa oải hương thực nhất định sẽ đẹp hơn rất nhiều. Kỷ Hiểu Nguyệt đứng lên say mê ngắm nhìn đồng cỏ phía dưới.

Mỗi nơi Tề Hạo giới thiệu dường như đều có dấu chân của Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai. Kỷ Hiểu Nguyệt chợt nghĩ, không biết Đại Thần khi nhìn thấy nơi đây sẽ có cảm nghĩ thế nào?

Như là mơ vậy...

Tề Hạo nhân lúc cô hồ ly nhỏ đang ngần ngợ liền tiến lại gần, một tay chống lên thành cabin, tay kia chỉ về phía xa:

“Nhìn xem, bên kia là cửa vào”.

Kỷ Hiểu Nguyệt nheo mắt nhìn về phía mặt trời sáng chói.

Thân hình cao lớn của Tề Hạo vòng quanh người Kỷ Hiểu Nguyệt, từ xa nhìn lại như thể anh đang ôm Kỷ Hiểu Nguyệt vào lòng. Cô hồ ly bé nhỏ kiễng chân nhìn về phía xa, không để ý đằng sau mình còn có một con sói.

Nặng chiều rục rờ chiếu rọi phía sau lưng họ, Tề Hạo chỉ ngón núi cách đó không xa tiếp tục giới thiệu:

“Có hai cách để lên đảo này, một là ngồi du thuyền dành riêng cho khách hàng của Chân Linh Thần Giới, họ có thể ngắm cảnh núi non sông nước như chúng ta vừa thấy. Cách khác là ngồi cáp treo từ ngọn núi bên kia qua đây, khi đó khách hàng có thể thấy toàn bộ phía Đông Nam hòn đảo”.

Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn theo hướng tay Tề Hạo:

“Anh không định mua đứt luôn cả ngọn núi chứ!” Có tiền cũng đừng tiêu hoang!

“Không, chỉ cần xây trên đỉnh núi một vườn treo là được rồi, tạo không gian nghỉ ngơi miễn phí cho mọi người”.

...

Tề đại nhân đúng là có tầm nhìn xa!

Đầu tiên một lần, vừa có điều kiện thuận lợi cho khách tham quan vừa tạo được danh tiếng, lại có thể thu được nguồn lợi lớn. Thử tưởng tượng những người thích ngắm cảnh sẽ vô cùng muốn được đến vườn hoa trên đỉnh núi, rồi phóng tầm mắt nhìn ngắm quang cảnh ở phía xa...

Kỷ Hiểu Nguyệt trong lòng không ngừng khâm phục Tề Hạo!

Sao bỗng nhiên cô lại có cảm giác phong thái của Tề biến thái... có nét giống Đại Thần vậy nhỉ? Là ảo giác?

Kỷ Hiểu Nguyệt liếc nhìn Tề Hạo, đúng lúc này anh cũng cúi đầu nhìn cô, thoáng nghi ngờ vừa lóe lên trong tâm trí đột nhiên bay biến. Đôi mắt quyến rũ của Tề Hạo như có ma lực.

Kỷ Hiểu Nguyệt thất thần trong giây lát rồi vội vàng quay đầu nhìn sang hướng khác.

“Vậy... vé vào cửa chắc sẽ rất đắt!”

Nóng quá...

Tề Hạo mím môi cười khẽ, cúi xuống nhìn cô hồ ly đang cố tình trốn tránh:

“Không, khi điểm kinh nghiệm của người chơi đạt trên một trăm nghìn sẽ được một vé vào cửa miễn phí. Sau đó mỗi lần tăng thêm một trăm nghìn điểm sẽ nhận được một vài phần thưởng”.

Kỷ Hiểu Nguyệt thích thú thốt lên:

“Thật vậy sao? Hay quá!” Cô và Đại Thần đều có cơ hội nhận được vé vào cửa miễn phí rồi!

“Kịch!” Đôi tay Kỷ Hiểu Nguyệt đang vung lên vì thích thú còn chưa kịp hạ xuống, cáp treo bỗng đột ngột dừng lại giữa không trung.

Không phải lỗi của tôi, Kỷ Hiểu Nguyệt vô tội nhìn cáp treo. Tề Hạo bình tĩnh nhắc điện thoại.

“Yên tâm đi, mạch điện bên kia có chút vấn đề, chắc họ sẽ sửa xong nhanh thôi”. Sau khi gác máy, Tề Hạo nhẹ nhàng an ủi Kỷ Hiểu Nguyệt.

Ở một nơi khác, nhân viên phòng điều hành bối rối nhìn chiếc cabin lơ lửng giữa không trung:

“Đầu năm mới chuyện kỳ quái nào cũng có thể xảy ra, giờ lại còn có người muốn treo mình giữa không trung phơi nắng. Đúng là thú vị!”.

“Cậu không hiểu rồi, thế gọi là “lãng mạn” đấy!”

Cô bạn hồ ly của chúng ta không ngờ tất cả đều nằm trong âm mưu của đại ca sói xám nên nhanh chóng chìm vào u mê. Nếu bị nhốt trên cabin lâu thì phải làm chuyện gì đó chứ.

Tề Hạo đã có mưu tính từ trước:

“Chân Linh Thần Giới vừa chính thức mở dịch vụ truy cập qua di động cho khách hàng, cô đã dùng thử chưa?”

Kỷ Hiểu Nguyệt lắc đầu, điện thoại “cục gạch” của cô làm sao mà lên mạng được chứ. Tề Hạo liền nhanh nhẹn rút điện thoại của mình ra:

“Thử đi rồi cho tôi vài ý kiến”.

Nói đến game Kỷ Hiểu Nguyệt thay đổi thái độ ngay, không ngờ ở đây cũng có thể lên mạng! Vui vẻ nhận lấy di động, cô chuẩn bị đăng nhập. Nhưng chờ chút! Kỷ Hiểu Nguyệt bất ngờ cảnh giác, không phải bên cạnh mình còn có một con sói sao? Vì thế cô chuyển sang chế độ đăng ký mới.

Đăng ký một tài khoản mới, cô lại chân ướt chân ráo vào trò chơi. Từ bảng xếp hạng có thể thấy tên Phong Diệp Vô Nhai trên bảng tên Thần. Đáng tiếc giờ anh không online.

Đây là lần đầu tiên Kỳ Hiểu Nguyệt dùng di động truy cập game. Cảm giác dùng tài khoản mới gặp bạn bè cũ thật khác lạ. Dù không thích bằng chơi trên máy tính nhưng vẫn có thể làm một số nhiệm vụ đơn giản, vì thế, trong lúc vô thức, đầu hai người chụm lại gần nhau. Mùi hương thoang thoảng trên người Kỳ Hiểu Nguyệt phảng phất quanh chớp mũi Tề Hạo.

Kỳ Hiểu Nguyệt nghĩ, bây giờ Đại Thần đang làm gì nhỉ?

Tề Hạo nghĩ, bà xã à, em có biết anh đang đợi em không?

Hoàng hôn dần buông xuống, nhuộm ánh lam hồng dịu dàng lên mặt biển. Khung cảnh thật là thơ mộng. Lúc xuống khỏi cáp treo trời đã chuyển sang chạng vạng, bụng hai người không ngừng kêu réo âm ỹ. Cả hai quyết nhanh chóng định cùng nhau đi ăn... >_

Từ đầu đến cuối Tề Hạo rất nghiêm túc không có bất kì hành vi nào trái với khuôn phép, thái độ cũng vô cùng lịch sự nhã nhặn. Vì thế... không khí của bữa tối cũng không đến mức tệ lắm. Lúc Kỳ Hiểu Nguyệt về đến nhà đồng hồ cũng đã điểm chín giờ tối.

Mệt mỏi! Kỳ Hiểu Nguyệt nén mình lên giường, vươn người muốn ngủ. Hôm qua cô bị An Húc Dương làm phiền đến tận khuya, hôm nay lại...

Đợi chút, An Húc Dương! Kỳ Hiểu Nguyệt bật dậy.

Sáng nay lúc xuống xe, An Húc Dương đã hẹn cùng cô đi ăn trưa, không ngờ cô lại ra ngoài với Tề Hạo cả ngày. Kỳ Hiểu Nguyệt vội vàng lấy di động trong túi ra, lúc ấy mới phát hiện di động đã hết pin, tự động tắt nguồn từ lúc nào.

Nguy rồi! Làm sao bây giờ? Không biết giờ An Húc Dương đang ở đâu? Với tính cách của anh ta... chắc sẽ không ngốc mà đứng trước tòa nhà

Lăng Thăng đợi cô chứ? Kỳ Hiếu Nguyệt dẫn đò, cuối cùng cô chạy vội ra ngoài.

Trên con đường lớn ngoài tòa nhà Lăng Thăng, xe cô nườm nượp, đèn đường, đèn xe lấp lánh. Dưới ánh đèn đường, chiếc BMW màu bạc của An Húc Dương cô đơn đậu ngoài sảnh, nó đã ở đó suốt một ngày.

Qua gương, An Húc Dương thấy Kỳ Hiếu Nguyệt đang hốt hải chạy đến, anh đẩy cửa xe bước xuống.

“An Húc Dương...” Kỳ Hiếu Nguyệt dừng lại cách anh một mét, không phải anh vẫn đợi ở đây từ trưa đến giờ chứ.

“Nếu em không đến chắc anh không còn sức xuống xe đón em mất”. An Húc Dương gượng cười, nói với Kỳ Hiếu Nguyệt.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hieu Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Ông Xã Ngoại Tình

“Nếu em vẫn không đến chắc anh không còn sức xuống xe đón em mất!” Anh không hề trách cứ mà chỉ sợ không đón được cô. Đối diện với người đàn ông đã lặng lẽ đợi mình cả một ngày trời, Hiếu Nguyệt còn có thể nói được gì đây...

“Đồ ngốc! Sao anh không đi?”

“Nhờ anh đi rồi, em đến không tìm thấy anh thì sao?”

“...” Kỳ Hiếu Nguyệt cảm động không nói nên lời...

“Vậy sao anh không gọi điện thoại?” Nói xong người nào đó mới chợt nhớ ra điện thoại của mình cũng tắt vì hết pin từ lúc nào.

“Anh chỉ hy vọng dù anh không gọi điện thoại, em vẫn sẽ đến”. An Húc Dương cười âm áp đáp.

Kỳ Hiếu Nguyệt tiếp tục cảm động...

Vì thế lúc An Húc Dương hẹn cô trưa hôm sau đi ăn, Kỳ Hiếu Nguyệt lập tức đồng ý ngay.

Chín rưỡi tối, Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập. Trước khi đăng nhập, Kỳ Hiếu Nguyệt cứ phân vân mãi không biết có nên nói cho Phong Diệp Vô Nhai biết cô có bạn trai rồi không. Dù game và hiện thực có một khoảng cách nhất định, nhưng nếu cô không nói... hơn nữa Đại Thần là “ông xã” của cô. Cô thấy có chút... mặc cảm tội lỗi.

Nhưng nếu nói ra không biết Đại Thần sẽ có phản ứng thế nào? Dù sao kết hợp với anh lâu, cô cũng đã biết “sở thích chiếm hữu” của Đại Thần. Nhưng cũng không thể nói việc cô đã coi An Húc Dương là Phong Diệp Vô Nhai của thực tại được.

Hiếu Nguyệt còn đang chìm trong những suy nghĩ, thì Măng Mọc Sau Mưa đã chạy tới trước mặt cô:

“Tế Nguyệt, cuối cùng cậu cũng đã lên mạng! Cậu mà không lên ông xã cậu sẽ bị người khác cướp mất đấy!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh gửi một dấu chấm hỏi to đùng lên.

Măng Mọc Sau Mưa: “Mau đến Tử Thanh Sơn đi, ông xã cậu đang làm nhiệm vụ với Lam Sắc Yêu Cơ đấy!”

Lam Sắc Yêu Cơ? Chính là cô nàng đã từng tuyên bố phải lấy Phong Diệp Vô Nhai vào ngày cô và Phong Diệp Vô Nhai thành thân đấy phải không?

Tiểu Đậ Tử: “Đúng đấy, đúng đấy, mau đi đi. Bọn mình sẽ giúp cậu đi cướp Phong Diệp về!”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Đúng vậy, đúng vậy, “đoạt phu”, “đoạt phu”!”

Hai vị vựch chủ phu nhân xem ra đã tu luyện rất chăm chỉ, cấp độ tăng lên đáng kể, trang bị và vũ khí đều là loại cao cấp nhất trong nhân vật mà mình lựa chọn. Điều đó cũng chứng tỏ các vị phu quân kia đối xử với mấy cô nàng này không tệ. Vậy còn Đại Thần, Đại Thần đang ở đâu?

Vốn trong lòng còn nhiều vướng mắc, đột nhiên Tế Nguyệt Thanh Thanh cảm thấy có vài phần mất mát.

Ông xã cô đang làm nhiệm vụ với một cô gái khác! Tế Nguyệt Thanh Thanh im lặng, dù không vui nhưng không thể để những người khác nghĩ là cô đang ghen được. Vì thế, Tế Nguyệt Thanh Thanh nhanh chóng đáp lại một câu: “Mình nhìn giống một kẻ bắt cóc lắm sao?”

Măng Mọc Sau Mưa: “Không giống”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đang định gửi lên icon mặt cười thì Măng Mọc Sau Mưa đã bổ sung thêm:

“Cậu sẽ giết Lam Sắc chứ?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Bánh Trôi Tròn Tròn: “Dù mình đã từng làm nhiệm vụ chung với Lam Sắc Yêu Cơ nhưng cậu cũng không cần nể mặt mình đâu, muốn giết cứ giết, loại người đi cướp chồng người khác mình nhìn cũng không được thuận mắt. Nếu cậu không đánh lại cô ta được, mình sẽ gọi ông xã đến giúp cậu!”

Tiểu Đậu Tử: “Đồng ý!”

Cảm thấy giải thích đồng nghĩa với việc che giấu sự ghen tuông nên Tế Nguyệt Thanh Thanh liền im lặng.

Không đi thì trong lòng khó chịu, mà đi thì cô sẽ trở thành một cô nàng ghen tuông.

Tế Nguyệt Thanh Thanh còn đang do dự, Phong Diệp Vô Nhai đột nhiên gửi tin nhắn đến:

“Đến Tử Thanh Sơn”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh vội vàng chạy đến.

Lam Sắc Yêu Cơ: “Phu nhân của anh đến rồi, em đi đây”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Cảm ơn”.

Lam Sắc Yêu Cơ: “Thật sự muốn cảm ơn thì anh lấy em là được”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Em cũng biết việc đó là không thể mà”.

Lam Sắc Yêu Cơ gửi một icon khuôn mặt tươi cười rồi bỏ đi.

Ôi... ôi... ôi! Đại Thần thật là tàn nhẫn!

Kỷ Hiểu Nguyệt ngồi trước máy tính cười tươi như hoa. Khụ... khụ, bình tĩnh, bình tĩnh nào!

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Sao anh lại cảm ơn cô ta?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Cô ấy phát hiện ra lỗi bug của hệ thống, rất nhiều người chơi đã đến đây kiểm kinh nghiệm”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh chăm chú nhìn lại, đúng là thế thật. Tế Nguyệt Thanh Thanh vui vẻ thấy rõ, hôm nay Tề Hạo vừa nói nếu cô có ý tưởng gì mới sẽ được thưởng, đúng là cô rất có duyên với Chân Linh Thần Giới!

Rất nhanh sau đó, cô lại lao vào làm nhiệm vụ, quên luôn chuyện mình đã có bạn trai. >0

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Hiểu Nguyệt hào hứng chạy vào văn phòng Tề Hạo xin xét thưởng, Tề Hạo đúng là không nuốt lời.

“Đây là mẫu di động mới nhất năm nay, có thể đăng nhập vào Chân Linh Thần Giới rất nhanh. Công ty đã mua tổng cộng mười chiếc để làm phần thưởng cho mười nhân viên có thành tích tốt nhất năm. Ban lãnh đạo

đã thảo luận và thông qua danh sách mười nhân viên, cô là một trong số đó. Hy vọng sau này cô có thể tiếp tục đóng góp những ý kiến quý báu khác”.

Thật là hấp dẫn... nhưng... cô thật sự có thành tích vậy sao? Nếu suy đến tận cùng thì tất cả là do có được sự tin tưởng của đồng nghiệp trong Bộ phận Phát triển game nên cô mới có cơ hội đưa ra vài gợi ý giúp họ thôi. Thế này có phải được xem là “ngư ông đắc lợi” không?

Kỷ Hiểu Nguyệt ôm một bụng đầy nghi ngờ nhìn phần thưởng đang cầm trên tay, nhưng vẻ mặt Tề Hạo lại rất nghiêm túc, giọng nói cũng đậm tính chất công việc.

“Phần thưởng của công ty trước nay không phải dễ dàng mà có được, cô cũng không thể nhận không, phải lao động đánh đổi lấy nó. Sáng nay bên Bộ phận Phát triển game mới thử nghiệm hai nhiệm vụ mới, cô vào game xem thử rồi cho biết ý kiến luôn. Tôi hy vọng và chờ đợi những đề nghị mới của cô”.

Tề Hạo chỉ chiếc MacBook đời mới nhất đặt trên sofa, sau đó tập trung nhìn vào màn hình máy tính của mình. Từ ngôn ngữ cơ thể đến thái độ trên khuôn mặt đều chứng tỏ anh đang rất bận.

Kỷ Hiểu Nguyệt liếc nhìn chiếc MacBook trên bàn, nếu cô nhớ không lầm, đây là “máy tính quý tộc” mới nhất trên thị trường! Không biết dùng để chơi game sẽ thế nào?!

Kỷ Hiểu Nguyệt len lén nhìn về phía Tề Hạo, nhưng đã thấy anh tiếp tục vui đầu vào công việc, ánh mắt chăm chú nhìn vào máy tính, thỉnh thoảng lại cúi xuống viết viết gì đó.

Tốt lắm, cứ tiếp tục vậy đi, đừng có ngẩng đầu lên! Kỷ Hiểu Nguyệt vui vẻ đăng nhập trò chơi.

Phong Diệp Vô Nhai đã online rồi này!

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đại Thần, anh online rồi à! Có hai nhiệm vụ mới đấy, anh biết không?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Anh thấy rồi. Em có thời gian làm không?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Có ạ!”

Chinh phục nhiệm vụ mới cùng Đại Thần là một việc vô cùng vui vẻ. Để chứng minh mình có thể đưa ra những ý kiến mang tính xây dựng, và xứng đáng với phần thưởng đã đạt được, Kỳ Hiểu Nguyệt cực kỳ chăm chú, nhập tâm. Cô còn nghiêm túc xem xét hai nhiệm vụ mới này dưới góc độ kỹ thuật.

Vì thế, Kỳ Hiểu Nguyệt hoàn toàn không để ý có người đang “một công đôi việc”.

Tề Hạo vừa dẫn Tế Nguyệt Thanh Thanh đi làm nhiệm vụ, vừa chú ý đến mọi biểu cảm trên khuôn mặt của Hiểu Nguyệt, từng cái nhăn mặt, từng nụ cười. Khuôn mặt nhỏ trắng trẻo mịn màng, khóe môi cong lên xinh đẹp, đôi mắt trong veo chăm chú nhìn vào máy tính. Ở cô toát lên vẻ đẹp thật trong sáng, thuần khiết!

Kỳ Hiểu Nguyệt dù đang hăng hái chơi game vẫn không quên mình đang ở đâu. Vì thế những lúc Phong Diệp Vô Nhai dẫn đường hay đang ngự kiếm phi hành, cô lại len lén liếc về phía Tề Hạo. Dáng vẻ chăm chú làm việc của anh ta thật sự rất đẹp trai!

Lông mày dài, đôi mắt sâu, khuôn mặt cương nghị, đôi môi khê mỉm cười khiến người ta cảm thấy trong lòng thoải mái như đón gió xuân về.

Thầy giáo thời trung học đã từng nhận xét vẻ đẹp này, kiểu như đây là sự kết hợp giữa sức mạnh và vẻ đẹp... Khụ... khụ... không đứng đắn chớ có nhìn! Không đứng đắn chớ có nghĩ!

Tề Hạo trong lòng thầm than thở: Cô bé của tôi ơi, em có thể nhìn nhưng chớ có nhìn anh như vậy?! Nếu không anh sẽ cho rằng em đang dụ dỗ anh đấy!

Kỷ Hiểu Nguyệt tỏ ra vô cùng hiểu biết khi chỉ ra những điểm thiếu sót của nhiệm vụ, dĩ nhiên không quên bổ sung một câu:

“Đây chỉ là ý kiến của cá nhân tôi”.

Tề Hạo nghiêm túc lắng nghe, còn ghi chép chi tiết lại, không khí giữa hai người xem ra rất hòa hợp. Lúc sắp tan ca, Nhiếp Phong đột nhiên xông vào bàn luận sôi nổi với Tề Hạo về một vấn đề nhỏ trong trò chơi. Kỷ Hiểu Nguyệt tò mò cũng đến góp vui.

Thì ra là một nhiệm vụ đang trong giai đoạn thử nghiệm, trong đó có yêu cầu phải giết một con Boss khá mạnh trong khoảng thời gian nhất định. Lúc đầu bên Bộ phận Phát triển game đặt thời hạn là ba phút, nhưng sau đó Tề Hạo đã sửa lại thành một phút, Nhiếp Phong cảm thấy thay đổi như vậy quá khó khăn! Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn qua rồi nhận xét: Có thể làm được nếu Đại Thần và cô cùng hợp tác.

Sau đó, ba người cùng tiến hành tìm hiểu vấn đề này.

Phòng phát triển game gửi tài khoản thử nghiệm lên, ba người bọn họ cùng dùng chung một tài khoản trên máy tính Tề Hạo để thi xem ai là người cần ít thời gian đánh Boss nhất. Người thắng sẽ có một đặc quyền còn người thua sẽ phải mời cơm. Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩ ngợi một lát liền đồng ý. Thứ nhất, cô cảm thấy mình chắc chắn sẽ không thể thua. Thứ hai, qua cuộc đối thoại giữa Tề Hạo và Nhiếp Phong thì hình như họ cũng chơi game thì phải. Cô muốn biết kỹ thuật của hai người đó thế nào?!

Tề Hạo “xuất trận” đầu tiên, nhìn những động tác đẹp mắt của Tề Hạo, Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên giật mình. Tài khoản thử nghiệm này thuộc bậc Thần cấp, so với Phong Diệp Vô Nhai của Ma đạo, chiêu thức hay kỹ thuật

đều không giống nhau, nhưng nhìn những động tác linh hoạt và mạnh mẽ, đột nhiên Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy đã từng thấy ở đâu. Ánh mắt cô lại một lần nữa chuyển đến khuôn mặt Tề Hạo, sao... bỗng nhiên cô lại có cảm giác...

“Năm mươi giây! Cậu đúng là không phải người!” Tiếng kêu kinh ngạc của Nhiếp Phong kéo Hiểu Nguyệt trở về với thực tại, nhưng cô vẫn nhớ rất kỹ cảm giác trong giây phút vừa rồi. Tề Hạo và Đại Thần, dường như có điểm gì đó rất giống nhau, liệu có phải ảo giác? Hay đơn giản chỉ vì những động tác điêu luyện của hai người?

Người thứ hai “lâm trận” là Nhiếp Phong. Động tác của Nhiếp Phong cũng rất thành thạo, mạnh mẽ, nghe nói lúc trước Trợ lý Nhiếp cũng học về tin học nên thao tác thành thạo cũng là chuyện bình thường, hơn nữa hiểu biết về sản phẩm của công ty cũng là điều nên làm. Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy hai người này chắc chắn đều chơi game. Không biết trong game họ chơi nhân vật gì?

Kỳ Hiểu Nguyệt vốn luôn tự tin về thao tác của mình, không ngờ... lần này cô thua!

Kỳ Hiểu Nguyệt đau khổ nhớ lại mọi việc, cô cảm thấy hình như mình bị người ta lừa vào bẫy. Nếu không sao đến lượt cô chơi máy tính lại bị đứng hình. Kỳ Hiểu Nguyệt vốn không quen thua cuộc, nhưng thua thì vẫn là thua, đã chấp nhận chơi thì không thể rút lui. Rốt cuộc cô chỉ còn cách mời cơm hai anh chàng đẹp trai...

Kỳ Hiểu Nguyệt nhiều lần nhấn mạnh, trưa hôm nay cô đã có hẹn nên sẽ mời họ ăn cơm hôm khác. Nhưng Tổng giám đốc Tề và Trợ lý Nhiếp lại kiên quyết không tin, còn tuyên bố: Giải thích là để che dấu, che dấu là sự khởi đầu của tội lỗi, nếu Kỳ Hiểu Nguyệt từ chối có nghĩa là cô có tội giết mình, muốn lật lọng chạy trốn!

Lật lọng chạy trốn? Cô sao? Kỳ Hiểu Nguyệt này trước giờ chưa bao giờ làm cái trò đấy, mời thì mời!

“Tôi nói trước, tôi chỉ là tầng lớp làm công ăn lương, không mời nổi mấy món bào ngư vây cá đâu, muốn ăn thì sẽ ăn lẩu, món ăn sẽ do tôi chọn, ai không thích thì đừng đi”.

Nhiếp Phong: “Này, cô keo kiệt quá rồi đấy nhé...”

Tề Hạo: “Được!”

Nhiếp Phong: “...”

Kỳ Hiểu Nguyệt: “Tôi đã nói là trưa nay tôi có hẹn mà các anh không tin, vậy các anh phải tự chịu lấy mọi hậu quả!”

Tề Hạo: “Không sao”. Chịu hậu quả gì cũng được!

Nhiếp Phong than thở trong lòng, chẳng trách Tổng giám đốc Tề được mệnh danh là sát thủ tình trường! Xem kìa, cả việc phá đám cũng làm rất chi là... nghệ thuật!

Kỳ Hiểu Nguyệt nghĩ, hôm qua cô đã để An Húc Dương đợi cả ngày, hôm nay nói gì cũng không thể thất hẹn. Kỳ Hiểu Nguyệt ôm đầu nghĩ lên nghĩ xuống, cuối cùng cô quyết định giao công việc gian khổ này cho Hoa Hồ Điệp.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Ôi, Tốt Quá Rồi! Tổng Giám Đốc Tề Bị Kỳ Hiếu Nguyệt “Đá” Rồi!

“Mình không đi! Đánh chết mình cũng không đi!” Hoa Hồ Điệp hét lên, trong khi bị Kỳ Hiếu Nguyệt đuổi chạy khắp văn phòng. Anh chàng không muốn đến đó làm kỳ đà.

“Vậy mình đánh chết cậu là được chứ gì!” Kỳ Hiếu Nguyệt không hề khách khí vung tay lên giáng một cái tát xuống mặt anh chàng.

Đánh thật đấy à! Hoa Hồ Điệp kêu lên:

“Đồ con gái không có lương tâm, mình không đi! Mình mà đi thì mình là heo!”

“Ai cần biết cậu là heo hay là chó! Dù sao cậu cũng phải đi, cậu không đi làm sao mình đi ăn với An Húc Dương được! Cậu bắt buộc phải đi!”

Hoa Hồ Điệp không bỏ chạy nữa, anh chàng quay lại, khuôn mặt sợ hãi nhìn Kỳ Hiếu Nguyệt:

“Cậu nói gì? Cậu vừa mới nói gì hả? Cậu đi ăn với An Húc Dương, vậy Tổng giám đốc Tề thì sao? Nói vậy giữa Tổng giám đốc Tề và An Húc Dương, cậu chọn An Húc Dương à?”

Kỳ Hiếu Nguyệt đánh anh chàng thêm một cái, may là bây giờ trong văn phòng không có ai, nếu không cô cũng không biết sẽ nảy sinh thêm lời đồn đáng sợ nào nữa.

“Nói bậy bạ gì đó! Tề Hạo và mình vốn là người của hai thế giới khác nhau, biết chưa?!”

“Tóm lại là cậu thích An Húc Dương, đúng không?” Hoa Hồ Điệp bị đánh đến mức sững vù mặt nhưng vẫn gắng hỏi.

“Phải, phải, phải, vậy giờ cậu có đi không?” Kỳ Hiểu Nguyệt lười giải thích, dù sao có giải thích cái đầu không thông minh kia cũng chẳng hiểu nổi.

“Đi!” Hoa Hồ Điệp hoàn toàn quên mất những lời vừa thề, hai mắt tràn ngập niềm mong chờ.

Ôi, tốt quá rồi! Tổng giám đốc Tề bị Kỳ Hiểu Nguyệt “đá” rồi! Anh chàng phải đến an ủi tâm hồn đang bị tổn thương của Tổng giám đốc Tề thôi! Ôi... ôi... ôi, đây đúng là cơ hội trời cho!

Vì thế, có người vui vẻ đi làm heo.

Trước khi đi, Hoa Hồ Điệp không quên hỏi:

“Mình có thể nói với mẹ cậu là bọn mình chia tay rồi không?”

Bạn trai “chính hiệu” đã “nhậm chức” rồi, “hàng giả” như anh chàng đương nhiên phải được “xuất ngũ”!

Kỳ Hiểu Nguyệt hậm hực nói:

“Đừng có mơ! Nếu cậu dám đem chuyện An Húc Dương nói cho mẹ mình, hoặc nói chuyện của mẹ mình cho An Húc Dương, đừng có mơ mình thay cậu đi gặp Mãng Mộc Sau Mưa!”

Nếu để mẹ biết A Tước lúc trước chính là An Húc Dương bây giờ, hơn nữa anh lại còn đang hẹn hò với Kỳ Hiểu Nguyệt, chắc chắn bà sẽ nhất

hai người họ vào động phòng ngay lập tức! Hiếu Nguyệt kiên quyết không để cho mẹ biết.

Dưới sự đe dọa, uy hiếp của Kỳ Hiếu Nguyệt, Hoa Hồ Điệp buồn bã bỏ đi. Sao lần nào anh chàng cũng bị cô nàng này hành hạ thế!

Trong quán lẩu, vừa ném được chút đồ ăn, Nhiếp Phong lấy lý do “mấy món ăn này khiến tôi không nuốt nổi” rồi vội vàng bỏ đi, để không gian lại cho Tề Hạo và Kỳ Hiếu Nguyệt.

Kỳ Hiếu Nguyệt cười tươi: “Nếu Tổng giám đốc Tề cũng nuốt không nổi thì...”

Còn chưa nói xong, cô đã thấy Tề Hạo thản nhiên bỏ đồ ăn vào trong nồi lẩu, cô đành im lặng.

“Chuyện này... việc tôi mời anh ăn... anh có thể giữ bí mật được không?”

Tề Hạo nhú mày lại.

“Tôi sợ người khác hiểu lầm, một nhân viên bình thường đi ăn với Tổng giám đốc là chuyện rất dễ khiến người khác hiểu sai, tôi sợ... sẽ gây ra những phiền phức cho Tổng giám đốc Tề, vì thế tôi nghĩ... đừng để ai biết vẫn tốt hơn. Không biết Tổng giám đốc Tề có thể... giữ bí mật được không?”

Kỳ Hiếu Nguyệt cẩn trọng nhìn Tề Hạo, đôi mắt khẽ chớp. Tề Hạo rất thoải mái, mỉm cười:

“Không thành vấn đề”.

Kỳ Hiếu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, tiếng Hoa Hồ Điệp ngọt ngào vang lên:

“Hiếu Nguyệt, thì ra cậu ở đây! Khéo thật đấy!”

Kỷ Hiếu Nguyệt cũng nhập vai vô cùng xuất sắc, cô nàng cũng lập tức tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên đứng lên:

“Ồ, Hoa Hồ Điệp, sao cậu lại ở đây?”

Trời ơi, làm ơn đi, trước mặt Tổng giám đốc Tề đừng có gọi người ta là Hoa Hồ Điệp được không! Người ta tên là Hồ Điệp! Linh hồn bé nhỏ của Hoa Hồ Điệp hò hét nhảy loạn xạ, tiếc là không ai nghe thấy.

“Ôi trời ơi, Tổng giám đốc Tề, anh cũng ở đây à! Đúng là khéo thật đấy!” Hoa Hồ Điệp vươn tay ra, Tề Hạo chỉ lạnh lùng nhìn anh chàng một cái rồi lờ đi, tiếp tục gắp rau bỏ vào bát.

Hoa Hồ Điệp vẫn bất khuất, kiên cường, không ngừng cố gắng.

“Không sao... không sao... vừa rồi tôi cũng quên chưa kịp rửa tay”. Tất cả đều là lỗi của tôi, không phải là lỗi của Tổng giám đốc Tề. Nếu Tổng giám đốc Tề sai thì vẫn là lỗi của tôi. Trên mặt Hoa Hồ Điệp hiện lên hai chữ: Si tình.

Kỷ Hiếu Nguyệt tối tăm mặt mày, tên này còn có thể ngu ngốc hơn nữa không! Cô bắt đầu cảm thấy gọi Hoa Hồ Điệp đến là một sai lầm.

“Sao cậu lại ở đây?” Kỷ Hiếu Nguyệt nhắc lại lời thoại.

“Phải rồi... phải rồi... mình cũng đến đây ăn, mình ngồi đây có phiền không?” Cuối cùng Hoa Hồ Điệp cũng đi vào việc chính.

“Không phiền! Cậu ngồi đi”. Kỷ Hiếu Nguyệt nhanh chóng giành lời nói trước.

Tề Hạo lạnh lùng nhìn cặp đôi này diễn hài, tiếp tục ăn lẩu.

Sao lại có người cả ăn lẩu cũng “tao nhã thoát tục” vậy! Hoa Hồ Điệp và Kỷ Hiểu Nguyệt đồng thời cùng nghĩ.

Nhân lúc đồ ăn còn chưa mang lên, Kỷ Hiểu Nguyệt lấy cớ đi vệ sinh rồi làm “hoàng hạc một đi không trở lại”. Trước khi đi, Kỷ Hiểu Nguyệt không quên gửi một tin nhắn cho Tề Hạo:

“Dám cược, dám nhận thua, đã mời cơm, chúng ta sòng phẳng. Tôi có cuộc hẹn không thể bỏ, tạm biệt”.

Đi đi, đi đi, Hoa Hồ Điệp trong lòng không ngừng hò hét: Tổng giám đốc Tề, mau bước vào vòng tay tôi để tôi an ủi anh nào! Tôi chính là bến đỗ của anh, mau lại đây đi!

Muốn phá đám cuộc hẹn mà không thành công, Tề Hạo yên lặng nhìn di động rồi lại tiếp tục ăn lẩu.

“Lần trước cậu nói cậu và Kỷ Hiểu Nguyệt là bạn chơi thân với nhau từ nhỏ đến giờ phải không?” Tề Hạo tỏ ra rất bình tĩnh quay sang hỏi Hoa Hồ Điệp.

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu xét về thời gian lớn lên bên nhau, chúng tôi cũng được gọi là thanh mai trúc mã đấy!” Sau lúc phấn khích, Hoa Hồ Điệp lập tức ý thức được mình đã nói sai, vì thế nhanh chóng nhấn mạnh:

“Có điều chúng tôi chỉ là bạn bè, bạn bè bình thường thôi. Tôi không hề thích cô ấy”.

“Nói vậy chuyện của cô ấy hẳn cậu biết rất rõ”.

“Việc đó thì đương nhiên”. Tôi vốn rất tài giỏi!

“Vậy bây giờ cô ấy đi đâu?”

“Đi hẹn hò với An Húc Dương”.

Hiếu Nguyệt ơi, mình thề là mình không cố ý, chỉ là lỡ miệng thôi...
Hoa Hồ Diệp lập tức che miệng lại, không ngừng ăn năn...

Nụ cười của An Húc Dương hôm nay cực kỳ rực rỡ, phục vụ ở đây cũng rất tận tình chu đáo nhưng Kỷ Hiếu Nguyệt không hiểu sao lại cảm thấy không thích ứng được.

Đồ ăn Pháp, tại sao phải là đồ ăn Pháp? Dĩ nhiên cô biết An Húc Dương có ý tốt, nhưng nhìn mấy món vừa đắt vừa ăn không được no này, Kỷ Hiếu Nguyệt không thấy ngon miệng. Không ngon bằng ăn lẩu!

Thật ra thì... ném người ta vào trong quán lẩu như vậy, liệu có phải cô rất quá đáng không? Kỷ Hiếu Nguyệt bắt đầu thấy hối hận. Không gian ở đây cũng quá lịch sự, lớn tiếng cũng bị coi như đang phạm tội. Vì thế Kỷ Hiếu Nguyệt kiên quyết không nói chuyện, chỉ yên lặng tự kiểm điểm.

“Dạo này... công việc của em có thuận lợi không?” An Húc Dương dịu dàng hỏi.

“Rất tốt”.

“Đồng nghiệp không làm khó dễ em nữa chứ?”

“Không, chỉ cần tên trời đánh kia không xuất hiện thì không có chuyện gì hết”.

“Tên trời đánh?”

“Là Tề Hạo! Em thật sự không hiểu vì sao mấy cô nàng kia thấy anh ta là y như ruồi bọ nhìn thấy trứng thối vậy!”

So sánh vậy có chút... An Húc Dương mỉm cười.

“Nhưng thật ra anh ta rất có đầu óc kinh doanh. Anh biết không, anh ta đã mua đứt một hòn đảo, chuẩn bị xây dựng thành Chân Linh Thần Giới của hiện thực...”

Nói đến game, Kỳ Hiểu Nguyệt thích thú thao thao bất tuyệt.

“... Thật ra em cũng đã xem qua bản thiết kế rồi, đúng là giống trong game như đúc, đến lúc đó chắc chắn sẽ thu hút không ít người chơi! Không biết nếu Đại Thần biết, anh ấy sẽ nghĩ thế nào...”

“Đúng rồi, anh biết không, sáng nay em đã cùng Đại Thần làm chung một nhiệm vụ, thú vị lắm...”

An Húc Dương không nhận được ngắt lời Kỳ Hiểu Nguyệt:

“Hiểu Nguyệt...”

Em có thể... đừng nói đến Tề Hạo, cũng đừng nói đến Phong Diệp Vô Nhai được không? Hãy chỉ nói về chúng ta thôi...

Kỳ Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn thái độ muốn nói rồi lại thôi của An Húc Dương, đôi mắt chớp khẽ tò mò. Đúng lúc này, một tiếng hét kinh hoàng vang lên:

“Kỳ Hiểu Nguyệt! An Húc Dương!”

Hai người không hẹn mà cùng bất ngờ quay lại nhìn. Thì ra là Đào Song Song đi cùng hai cô em gái.

Vì sợ bắt gặp người quen nên họ đã chọn một chỗ khá xa, không ngờ vẫn bị người ta nhìn thấy, còn là người to mồm, buôn chuyện có tiếng cả tòa nhà nữa chứ! Đúng là “ghét của nào trời trao của ấy”!

Đào Song Song mặt mày rạng rỡ, ánh mắt không rời An Húc Dương:

“Kỷ Hiểu Nguyệt này, hai người... thân thiết thật đấy!”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”

Song Song này, cậu có chắc cậu đang nói chuyện với mình không?

“Chào anh, An Húc Dương, không biết anh có thể chụp chung với tôi một kiểu không?”

Đào Song Song chuyển ánh mắt về phía Kỷ Hiểu Nguyệt, Kỷ Hiểu Nguyệt không biết nên nói gì, Song Song này, cậu có nhận ra đối tượng nói chuyện của mình là ai không vậy?

An Húc Dương mỉm cười, quay đầu nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt. Cô khẽ nhún vai, ý muốn nói, chẳng phải người ta muốn chụp ảnh với em, nhìn em làm cái gì. Nào ngờ An Húc Dương lại hiểu sai ý, anh cười tươi đáp:

“Các em là bạn của Kỷ Hiểu Nguyệt tất nhiên cũng là bạn của anh, dĩ nhiên không thành vấn đề rồi”.

“Oa...” Không gian yên tĩnh của nhà hàng nhanh chóng bị phá vỡ bởi tiếng hét chói tai của Đào Song Song và hai cô em gái.

“Suýt... Không phải ở đây”. An Húc Dương tỏ ra rất phong độ, chỉ tay về phía bãi cỏ đằng sau cánh cửa nhà hàng. Sau đó Kỷ Hiểu Nguyệt chuyển sang ngồi vị trí gần cửa sổ, nhìn An Húc Dương bị người ta tranh giành như một con rối.

“Vạn người mê” đúng là vạn người mê, bất kể anh mặc gì, đứng thế nào cũng đều rất cuốn hút. Mấy cô gái bên cạnh anh, ai cũng xinh đẹp quyến rũ, nam thanh nữ tú, đúng là một hình ảnh vô cùng đẹp mắt! Kỷ Hiểu Nguyệt thích thú xem kịch vui, thỉnh thoảng lại nhăm nháp một ít đồ

ăn. Đồ ở đây cũng không khó nuốt cho lắm. Kỳ Hiểu Nguyệt thầm nghĩ, may mà đây là nhà hàng chứ không phải công ty, nếu không An Húc Dương có bị chia năm sẻ bảy cũng không đủ.

Dù bên cạnh ngập tràn mùi nước hoa phụ nữ nhưng ánh mắt An Húc Dương vẫn không rời Kỳ Hiểu Nguyệt, qua cửa kính lúc thấy vẻ tươi cười của Kỳ Hiểu Nguyệt, trong lòng An Húc Dương thoáng cô đơn. Anh hồi tưởng lại cảnh diễn hôn ở phim trường lần trước... Kỳ Hiểu Nguyệt cũng cười vui như vậy...

Trong lúc buồn chán, Kỳ Hiểu Nguyệt tiện tay lật mấy cuốn tạp chí dành cho khách hàng, thì thấy có một cuốn tạp chí dùng hình Tề Hạo làm trang bìa. Dưới ngọn đèn mờ ảo, trông anh càng thêm lạnh lùng. Nhớ đến những hành vi quái gở của tên biến thái ấy, Hiểu Nguyệt căm ghét dùng đĩa chọc chọc vào khuôn mặt hoàn hảo đó. Nhưng ngẫm lại, đôi lúc Tề Hạo cũng không xấu xa đến vậy. Nghĩ đến việc mình vừa bỏ rơi anh ta ở quán lẩu... Kỳ Hiểu Nguyệt tiện tay phủ khăn ăn lên mặt Tề Hạo.

Mắt không thấy, tâm không phiền.

Lại nhớ đến chiếc điện thoại mà công ty thưởng cho sáng nay, Hiểu Nguyệt liền rút ra nghịch. Điện thoại thông minh đúng là khác hẳn, rất khó làm quen! Kỳ Hiểu Nguyệt ngồi mày mò cả nửa ngày mới tìm ra cách vào game. Đúng lúc ấy, An Húc Dương đã trở lại.

“Để em đợi lâu rồi”. Tiếng An Húc Dương vang lên, Kỳ Hiểu Nguyệt cũng bỏ di động xuống.

“Không sao! Nhìn mọi người chụp ảnh cũng là một cách hưởng thụ cuộc sống!” Kỳ Hiểu Nguyệt cầm chiếc khăn ăn trên mặt Tề Hạo lau tay, chuẩn bị “nhập tiệc”.

An Húc Dương: “...”

An Húc Dương rất muốn hỏi: Nhìn những cô gái khác đến gần anh, em không để ý chút nào thật sao? Nhưng cuối cùng anh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhấp một ngụm rượu vang.

Sau khi hoàn thành công việc quan trọng nhất, Đào Song Song đã mãn nguyệt, nhưng vẫn không quên tiếp tục hóng chuyện.

“Hiểu Nguyệt, mình thật sự cảm ơn cậu, không ngờ cậu và An Húc Dương lại là bạn. Sau này nếu cậu có vé xem An Húc Dương biểu diễn trăm ngàn lần đừng quên bọn mình nhé!” Đào Song Song cười tít cả mắt, vẻ mặt tỏ rõ thái độ “Tôi biết hết rồi nhé”, lại rất vô tình liếc qua cuốn tạp chí bên cạnh Kỳ Hiểu Nguyệt.

Người đàn ông bí ẩn cuối cùng đã được công bố! Không ngờ lại là An Húc Dương! Tình địch của Tổng giám đốc thì ra là An Húc Dương!

Tin tức này thật là “hot”!

Vì quá kích động, hai gò má Đào Song Song đỏ ửng lên.

“Dĩ nhiên rồi”. An Húc Dương thay Kỳ Hiểu Nguyệt đáp lời.

“Vậy cảm ơn nhé! Bọn em đi trước đây”. Đào Song Song vẫy tay, lúc đi ra tới cửa, nhân lúc không có ai để ý, cô nàng lặng lẽ quay lại lấy máy ảnh chụp lại khoảnh khắc An Húc Dương và Kỳ Hiểu Nguyệt đang ngồi bên nhau.

An Húc Dương vẻ mặt si tình nhìn Kỳ Hiểu Nguyệt đang ngồi phía đối diện, đúng lúc Kỳ Hiểu Nguyệt đang vô thức cúi đầu xem tạp chí, vẻ mặt đầy bí ẩn. Theo nguồn đáng tin cậy, bìa cuốn tạp chí đó là Tề Hạo...

Cùng với tốc độ bỏ đi của Đào Song Song, một tin đồn mới nhanh chóng được phát tán...

Lúc kết thúc bữa ăn, nhìn thấy còn nửa tiếng nữa mới đến giờ làm, An Húc Dương liền rủ Kỳ Hiểu Nguyệt đi tản bộ. Kỳ Hiểu Nguyệt liếc nhìn ánh nắng như thiêu đốt bên ngoài, tản bộ ấy hả... thôi được rồi, nề tình An Húc Dương thật sự có thành ý, phơi nắng thì phơi nắng vậy!

Nào ngờ mới đi được hai bước, Kỳ Hiểu Nguyệt chợt thấy chiếc Lincoln sang trọng đang đậu ở ngã tư đối diện, chiếc xe thật sự rất bắt mắt, muốn lờ đi cũng không được.

Tề Hạo! Không phải anh ta đang ăn lẩu với Hoa Hồ Điệp sao? Sao có thể ở đây được?

Nước sơn đen bóng của chiếc xe dưới ánh mặt trời giữa trưa hắt lên một thứ ánh sáng lạnh lẽo, giống như đôi mắt lạnh lùng của ai đó khiến người ta phải sợ hãi.

Cửa xe từ từ hạ xuống, Kỳ Hiểu Nguyệt không kịp suy nghĩ, vội vàng kéo tay An Húc Dương chạy trốn. Đằng sau, ánh mắt Tề Hạo bỗng trở nên lạnh buốt.

Đọc đường, An Húc Dương chỉ tập trung lái xe, vẻ mặt luôn tươi cười rạng rỡ trước đó bỗng trở nên ngột ngạt, u ám.

Nhìn anh ở bên những cô gái khác, Hiểu Nguyệt... lại tỏ ra rất vui vẻ, như xem một bộ phim mà anh là nhân vật chính, còn cô chỉ là khán giả... Ngược lại, lúc thấy Tề Hạo, Kỳ Hiểu Nguyệt lại kéo tay anh bỏ chạy, như một cô vợ sợ hãi vì bị bắt gặp khi đang đi bồ bịch.

Cảm giác này khiến An Húc Dương khó chịu, anh dùng sức đánh tay lái. Cô ấy đang sợ hãi, lo lắng, trốn tránh điều gì?

Kỳ Hiểu Nguyệt lặng lẽ nhìn cảnh vật bên ngoài, trong lòng cô cũng đang rất buồn bực!

Không hiểu sao, thấy Tề Hạo cô lại chột dạ mà bỏ chạy thục mạng. Cô với An Húc Dương, không, Bạch Sùng Tước vốn là bạn học, lại đang công khai hẹn hò yêu đương. Vậy thì vì nghĩa lý gì mà mới nhìn thấy “thú cưỡi”, chưa nhìn thấy anh ta mà cô đã hoảng loạn, điên cuồng chạy trốn? Thậm chí không hiểu sao lại còn cảm thấy rõ ràng sự tức giận của anh ta nữa?!

Loạn rồi, loạn thật rồi!

Sau cùng, An Húc Dương cũng quyết định phá tan sự im lặng:

“Hiểu Nguyệt...”

“Vâng?” Kỳ Hiểu Nguyệt choàng tỉnh đáp.

Tất cả những nghi vấn đang lấp đầy tâm trí An Húc Dương cứ nghẹn lại nơi cổ họng, cuối cùng chỉ có thể bật ra một câu:

“Chúng ta đi du lịch đi”.

“Cái gì?”

Câu nói của anh phút chốc khiến Kỳ Hiểu Nguyệt hoảng sợ. An Húc Dương đột ngột phanh xe lại, cầm tay Hiểu Nguyệt nôn nóng nói:

“Bọn mình đi du lịch đi. Maldives, biển Aegean, Hawaii, đâu cũng được. Bất cứ nơi nào em thích, được không?”

Sắc mặt Kỳ Hiểu Nguyệt thoáng thay đổi:

“Mấy nơi đó em chưa từng đến, hơn nữa em cũng không thấy thích”.

“Hiểu Nguyệt, anh chỉ muốn cùng em đến một nơi không có Tề Hạo, cũng không có Phong Diệp Vô Nhai, không có bất kỳ ai cả, một nơi chỉ có anh và em, để bọn mình tận hưởng thế giới chỉ có hai người, được không?”

em?” Ánh mắt An Húc Dương nồng cháy, trong ánh mắt chân thành ấy hiện lên những lo lắng bất an, những áp lực không diễn đạt thành lời.

Kỷ Hiểu Nguyệt bỗng cảm thấy có đôi phần áy náy.

Hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của cô và An Húc Dương sau khi chính thức quen nhau, kết quả lại biến thành một mớ hỗn độn, sau cùng còn bị cái kẻ trốn trong xe dọa cho sợ chết vía. Thật là mất mặt quá!

“Em xin lỗi...”

“Anh không muốn nghe câu xin lỗi, anh muốn em đồng ý đi với anh, được không em? Sắp đến kì nghỉ rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ đi du lịch, được chứ?” Ánh mắt An Húc Dương hiện rõ sự nôn nóng.

“Việc này... hãy để em có chút thời gian suy nghĩ!” Kỷ Hiểu Nguyệt mất tự nhiên quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa kính ô tô đáp.

“VẬY... anh sẽ đợi em”.

...

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Cường Hôn Trong Thang Máy

Tòa nhà Lăng Thăng đứng sừng sững như một con quái vật to lớn trong khu vực sầm uất nhất của trung tâm thành phố. Trước đại sảnh tòa nhà đó, chiếc xe của An Húc Dương nhìn có vẻ khá bé nhỏ. Cả An Húc Dương lẫn Kỳ Hiểu Nguyệt đều có cảm giác như có một thứ áp lực vô hình nào đó dồn lên hai người bọn họ. Lúc Kỳ Hiểu Nguyệt xuống xe, An Húc Dương có ý muốn đưa cô lên nhưng Kỳ Hiểu Nguyệt kiên quyết từ chối.

Cô hoàn toàn không nghi ngờ về sức hấp dẫn và khả năng gây chấn động của An Húc Dương, cuộc sống của cô giờ đã đủ “đặc sắc” lắm rồi, càng không muốn điên đầu thêm nữa. Kỳ Hiểu Nguyệt cầm túi xách chạy như bay khi xuống xe, để lại sau lưng ánh mắt buồn bã của An Húc Dương.

Chiếc BMW màu bạc chậm chậm tiến vào biển người, sau một quãng tăng tốc chiếc xe đột ngột quay đầu, tiến thẳng về bãi đỗ xe của Lăng Thăng.

An Húc Dương vừa dừng xe, quay người đã thấy một chiếc Lincoln như hổ rình mồi dừng ở phía sau anh từ lúc nào. Tề Hạo nghiêm nghị đứng cạnh xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn An Húc Dương.

Hai người đàn ông gặp nhau luôn không cần quá nhiều từ ngữ, ánh mắt họ đã nói lên tất cả. Cuộc nói chuyện của bọn họ rất đơn giản, đồng thời cũng vô cùng thẳng thắn.

Tề Hạo: “Tôi nghĩ bản hợp đồng của chúng ta có thể kết thúc tại đây được rồi”.

An Húc Dương: “Anh nghĩ tôi sẽ để ý đến việc đó sao?”

Tề Hạo: “Đó là việc của anh”.

An Húc Dương: “Hiếu Nguyệt là bạn gái của tôi!”

Tề Hạo: “Anh tự tin quá rồi đấy!”

An Húc Dương: “Đừng nghĩ tôi có thể dễ dàng bị anh đánh bại giống Phong Tín Nhi”.

Tề Hạo: “Đã dám mời anh đến dĩ nhiên tôi đã biết tất cả về anh”.

An Húc Dương: “Anh cho rằng tôi sẽ thua anh sao?”

Tề Hạo mỉm cười, lạnh lùng quay người rời đi. An Húc Dương đang định quay lại tìm Kỷ Hiếu Nguyệt, nhưng vừa bước được hai bước, đột nhiên anh nhận ra: Kết thúc hợp đồng có nghĩa là anh không thể tùy tiện bước vào tòa nhà Lăng Thăng này nữa.

Kỷ Hiếu Nguyệt vừa bước vào văn phòng đã thấy bảy cái đầu đang túm tụm vội vàng tản ra, mọi người ai cũng tỏ vẻ “nhiệt tình làm việc, tích cực đi lên”. Kỷ Hiếu Nguyệt đã quen với việc trở thành nhân vật chính trong những tin đồn, vì thế cô nhanh chóng lờ đi.

Đào Song Song tỏ ra vô cùng thân thiết, mỉm cười rạng rỡ với Kỷ Hiếu Nguyệt rồi bí ẩn sát lại gần:

“Hiếu Nguyệt, cậu giấu kỹ thật đấy! Thì ra cậu và An Húc Dương đang hẹn hò!”

Kỷ Hiếu Nguyệt chỉ cười nhẹ, không đáp.

“Bắt đầu từ khi nào vậy?” Nàng ta tiếp tục hóng chuyện.

Kỷ Hiểu Nguyệt tiếp tục mỉm cười.

“Vậy cậu với Tổng giám đốc...”

Ánh mắt lạnh lẽo của Kỷ Hiểu Nguyệt liếc sang, Đào Song Song gượng cười rồi biết điều bỏ đi.

Người ta là “quý nhân”, không thể đắc tội được!

Kỷ Hiểu Nguyệt lại nghĩ đến chuyện lúc trưa, không biết Tổng giám đốc Tề sẽ “xuất chiêu” gì để đối phó với cô đây? Cô vẫn phải lên kế hoạch tự bảo vệ mình trước đã.

Vì thế, lúc Tề Hạo và Nhiếp Phong kẻ trước người sau đi lên đã thấy “cô gái lao công” đang cố gắng lau dọn sàn nhà.

Nhiếp Phong che miệng cười trộm, cô nàng này đúng là lúc nào cũng rất tinh ranh! Anh liếc nhìn sang “người đàn ông bị bỏ rơi trong nồi lẩu”, khuôn mặt Tề Hạo vẫn nghiêm nghị, thái độ đang cực kỳ khó đoán. Nhiếp Phong quyết định bước chậm lại, cách xa đôi “oan gia” một chút, nhằm tránh bị va lây.

Dù không ngẩng đầu lên, nhưng từ không khí xung quanh cũng có thể dễ dàng nhận ra ai đó đang “giá lâm”. Kỷ Hiểu Nguyệt cúi đầu, tiếp tục cần mẫn làm việc, tỏ ra thái độ tôi là một con ong thợ chăm chỉ...

Bóng người cao lớn từ từ đi đến chỗ cô, Kỷ Hiểu Nguyệt nín thở... Bước chân quen thuộc, tiến đến, rồi... rồi... lướt qua.

Hả? Há? Há? Đi rồi sao?

Kỷ Hiểu Nguyệt hơi ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng Tề Hạo đang đi thẳng vào văn phòng Tổng giám đốc, rồi lại cúi đầu nhìn lại chính mình. Lạ

thật, mặc dù cô đã thay đồng phục nhân viên vệ sinh, lại đeo thêm cả khẩu trang nhưng Tề Hạo không thể nào không nhận ra cô chứ?

Bỗng nhiên anh ta lại... không tìm cô gây sự?!

Kỷ Hiểu Nguyệt dừng công việc đang làm lại. Bình tĩnh như vậy, thật không giống Tề “đại quái nhân” chút nào!

Anh ta tức giận? Hay là anh ta sẽ ra tay sau? Kỷ Hiểu Nguyệt ngây người không biết sẽ phải đối phó thế nào.

“Này, làm việc nghiêm túc một chút đi, lau chỗ này này, cả ở đây nữa!” Bả vai Nhiếp Phong rung lên bần bật trong trạng thái nhẫn nhịn không dám cười to.

Xem ra cô nàng này không bị người ta chèn ép, bắt nạt thì không thấy thoải mái. Đứng ngây ra đó nhìn theo bóng Tề Hạo làm gì? Xông lên cãi nhau đi, như vậy mới thú vị chứ! Mình muốn xem trò vui quá!

Kỷ Hiểu Nguyệt lờm sang Nhiếp Phong, thu hết vẻ mặt gian trá của anh ta vào trong tầm mắt, rồi dùng chổi lau nhà tấn công trực diện vào chiếc giày da bóng bẩy của anh ta.

“Này, cẩn thận một chút! Lau bên kia ấy, không phải bên này!” May mắn là Nhiếp Phong nhảy lên kịp thời.

Có phải mình nói sai gì không? Mình muốn Kỷ Hiểu Nguyệt xông lên tấn công Tề Hạo chứ không phải nhắm vào mình mà!

Chiếc chổi lau nhà trong tay Kỷ Hiểu Nguyệt tiếp tục múa như bay: “Tránh đường, tránh đường...”

Nhiếp Phong vừa nhảy vừa kêu, cuối cùng không còn đường thoát đành nhanh chóng nhảy vào văn phòng của Tề Hạo. Nhiếp Phong lo sợ

thiên hạ đang quá thái bình, vội vàng chạy đến trước mặt Tề Hạo khuyển khích:

“Cậu cứ để cô nàng của cậu không biết “kiêng trời nể đất” như vậy sao?”

Tề Hạo lạnh lùng ngược mắt lên khiến Nhiếp Phong sợ hãi rụt cổ.

“Muốn ăn lại không dám ăn! Đây vốn không phải phong cách của Tổng giám đốc Tề mà mình biết. Cậu nói xem, trận chiến này có vẻ kéo dài cũng quá lâu rồi đấy!”

Ánh mắt Tề Hạo mỗi lúc một thêm lạnh lẽo: “Cậu nghĩ tôi muốn như vậy sao?”

Nhiếp Phong vừa nghe đã thấy hấp dẫn, lập tức chạy đến, khuôn mặt baby ghi rõ hai chữ “tò mò”: “Có kế hoạch gì chưa?”

“Không có”.

“Không có?” Không thể nào!

“Cậu rảnh quá hả?”

“...” Nhiếp Phong ngại ngùng lui ra ngoài.

Đúng là chẳng thu được kết quả gì tốt đẹp!

Tề Hạo ngồi bất động rất lâu nhìn bút máy trên tay. Đúng là anh chẳng có kế hoạch gì cả. Vì bất kỳ kế hoạch nào cứ áp dụng với Kỷ Hiểu Nguyệt liền lập tức “biến dạng”. Nhưng cứ kéo dài mãi thế này đúng là rất bất lợi!

Tề đại nhân đột nhiên không đến gây sự khiến Kỷ Hiểu Nguyệt vừa vui mừng vừa lo lắng. Vì thế lúc tan tầm, Kỷ Hiểu Nguyệt chạy như bay vào trong thang máy.

Lúc thấy cửa thang máy từ từ khép lại, cô nghĩ mình sắp rời xa được chốn nguy hiểm rồi thì một bàn tay to lớn đột nhiên chặn ngang cửa.

Ôi! Không phải chứ?

Kỷ Hiểu Nguyệt ai oán nhìn khuôn mặt của kẻ đang đứng ngoài thang máy. Cô biết mà, cô biết sẽ như vậy mà!

Với “nhân phẩm” của Tề Hạo, anh ta làm sao có thể bỏ qua cho cô được!

“Chào Tổng giám đốc! Tạm biệt Tổng giám đốc!” Kỷ Hiểu Nguyệt định lao ra ngoài chạy trốn thì bị một cánh tay ôm chặt lấy, đẩy thẳng vào một góc của thang máy.

“Á...!” Có nhầm hay không vậy? Anh ta ra tay rồi!

Kỷ Hiểu Nguyệt cố gắng phản kháng, nhưng ai đó có vóc dáng cao hơn cô, mạnh hơn cô nên sự phản kháng không có chút hiệu quả. Tiếng hét chói tai của Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, nhưng cùng lúc đó cánh cửa thang máy từ từ khép lại.

“Anh... anh... anh muốn làm gì hả?”

Tề Hạo im lặng nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt với ánh mắt bí hiểm. Anh khóa chặt Kỷ Hiểu Nguyệt trong một góc thang máy, một tay ôm chặt eo lưng cô, kéo cô vào lòng. Hơi thở nam tính tràn ngập mọi giác quan của Hiểu Nguyệt.

Sao lại thế này?

Kỷ Hiểu Nguyệt gần như phát điên! Nhưng giờ cần phải lý trí, lý trí!

“Này... này, bỏ tôi ra rồi nói chuyện được không? Như thế này... vất vả quá...” Vốn Kỷ Hiểu Nguyệt định nói như thế này rất bất lịch sự, nhưng với Tổng giám đốc Tề ba chữ này chỉ sợ không ăn thua. Hơn nữa, cô nhanh chóng phát hiện, hình như cô có nói gì cũng không có tác dụng. Tề Hạo chỉ lặng lẽ nhìn cô, hoàn toàn im lặng.

Đôi mắt kia quá sâu khiến cô không thể thăm dò được cảm xúc. Trống ngực Kỷ Hiểu Nguyệt đập thành thịch, nói gì đi, nói gì đi chứ, anh muốn làm tôi ngạt chết à?

Sao hôm nay thang máy tầng 48 lại xuống thẳng tầng 1? Sao tầng 48 lại cao vậy? Sao thời gian trôi qua chậm thế? Sao... không khí lại loãng vậy?

Kỷ Hiểu Nguyệt phát hiện, cô càng giãy dựa ánh mắt người nào đó càng u ám. Cô sai rồi...

Người xưa vẫn nói, con thỏ bị chọc giận cũng biết cắn người. Kỷ Hiểu Nguyệt vốn không phải là thỏ, sau khi cố gắng vùng vẫy nửa ngày cũng không chạy thoát, ngược lại còn thêm nguy hiểm. Cô hít một hơi cắn mạnh lên cánh tay của Tề Hạo.

Hic... cảm giác này hình như có chút quen thuộc, hình như một lúc nào đó cô đã cắn như vậy rồi...

Lúc đó, anh ta cũng im lặng không hề nhúc nhích, để mặc cô trút giận...

Ký ức thoàng hiện lên, quay về một ngày trong quá khứ...

Lực cắn của Kỷ Hiểu Nguyệt yếu dần, miệng cô từ từ thả lỏng, một cảm giác không chắc chắn lại hiện lên.

Đúng lúc này, một giọng nói khàn khàn vang lên:

“Cần xong rồi hả? Vậy giờ đến lượt tôi”.

Không để Kỳ Hiểu Nguyệt kịp tỉnh táo, đôi môi nóng bỏng của anh đã chính xác ôm trọn môi cô, mạnh mẽ cạy bờ môi đang hơi hé mở, tiến vào vùng đất ngát hương.

Lúc mới bắt đầu, nụ hôn của anh rất thô bạo, mạnh mẽ như muốn trừng phạt, nhưng khi Kỳ Hiểu Nguyệt khó chịu kêu lên một tiếng, nụ hôn của anh nhẹ nhàng hơn. Trong lưu luyến có áp lực, trong nồng cháy có thương tiếc, như một ngọn núi lửa sắp phun trào nhưng lại cố gắng kiềm chế sự bùng nổ mãnh liệt.

Cảm giác này... rất giống...

Không thể nào! Không thể là anh ta được!

Nụ hôn của Tề Hạo cuối cùng cũng dừng lại nhưng cánh tay vẫn ôm chặt lấy thắt lưng Kỳ Hiểu Nguyệt, vóc dáng cao lớn ấy khóa cô trong một góc nhỏ của thang máy.

“Lần sau còn chơi trò “dịch chuyển tức thời” nữa thì đây là cái giá em phải trả”.

“Dịch chuyển tức thời” cái... cái gì hả?

Kỳ Hiểu Nguyệt “giao chiến” với Tề Hạo không ít, vì thế dễ dàng nắm bắt tư duy của anh. Cô hiểu cái mà anh ta gọi là “dịch chuyển tức thời” chắc chắn ám chỉ chuyện cô “dịch chuyển” từ quán lẩu đến nhà hàng Pháp.

Liệu cô có nên cười vì sự hài hước của Tổng giám đốc Tề không?

Nhưng giờ phút này Kỳ Hiểu Nguyệt không thể cười nổi. Theo bảng số hiển thị trên thang máy, họ đang từ tầng 4 xuống tầng 3.

Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ... làm sao bây giờ? Cô không muốn đến lúc thang máy mở ra họ vẫn ở... cái tư thế này! Nếu dùng sức thì không phải đối thủ, vậy chỉ còn cách...

Ánh mắt Kỳ Hiếu Nguyệt bỗng dịu dàng hơn, giọng nói đột ngột trở nên mềm mỏng: “Tôi... lần sau tôi sẽ không làm vậy nữa...”

Tề Hạo bất giác sững sờ, nhìn khuôn mặt ửng đỏ thoáng ngượng ngùng, đôi mắt sụp xuống ngân ngấn nước, nhìn mà lại như không nhìn, hơi thở gấp gáp. Nhất là giọng nói của cô, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ dịu dàng đến thế...

Trái tim anh bỗng rung động mãnh liệt, lực cánh tay cũng vì thế mà yếu đi rất nhiều.

Gần như cùng lúc, khi thang máy xuống đến tầng 1, nhân lúc Tề Hạo còn đứng ngây người, Kỳ Hiếu Nguyệt vội vàng đẩy “chướng ngại vật” trước mắt, xoay người bỏ chạy như bay ra khỏi thang máy.

Tề Hạo vẫn đứng lặng ở đó, không hề cử động, chỉ khẽ quay đầu nhìn theo hướng Hiếu Nguyệt bỏ chạy, ánh mắt sáng lấp lánh.

Đầu ngón tay anh vẫn còn cảm nhận được sự mềm mại của cơ thể cô. Trên môi anh vẫn còn vương lại hơi thở thơm mát của cô. Bên tai anh vẫn còn vang vọng giọng nói dịu dàng của cô. Còn cô... đã đi từ bao giờ.

Anh biết rõ sự dịu dàng đó chỉ là cạm bẫy để lừa anh, nhưng anh lại không thể kháng cự. Nếu... một ngày nào đó... cô có thể thành tâm, nguyện ý dịu dàng với anh như vậy thì...

Tề Hạo khẽ mỉm cười, cô nhóc của anh ơi, em nghĩ em sẽ chạy thoát sao?

Tin đồn lại một lần nữa lan đi rất nhanh với tốc độ ánh sáng: Kỳ Hiếu Nguyệt và Tổng giám đốc Tề đi chung một thang máy, có những hành động thân mật mờ ám. Đáng chú ý nhất là, lúc Kỳ Hiếu Nguyệt vào thang máy vẫn rất bình thường, nhưng lúc ra khỏi thang máy môi lại sưng đỏ, khả nghi lắm, khả nghi lắm!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Không Sao, Chẳng Qua Em Bị Chó Cản Thôi!

Kỷ Hiểu Nguyệt chạy một mạch về nhà, trong đầu vẫn không ngừng hiện lên cảm xúc về những hình ảnh không thể lý giải... Chắc chắn cô đã bị tên quái gỡ ấy làm cho hồ đồ rồi. Nếu không sao cô lại có thể nghĩ rằng người cứu cô lần trước là Tề Hạo chứ?

Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Nhưng chuyện hôm nay cũng một lần nữa chứng minh: Tên biến thái này tuyệt đối không có điều tốt đẹp gì!

Hôm nay, Tề Nguyệt Thanh Thanh lên mạng với tâm trạng rất khác thường, gặp ai cũng giết.

Phong Diệp Vô Nhai hỏi: “Bà xã, có chuyện gì vậy?”

Tề Nguyệt Thanh Thanh: “Không có gì”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Thật sự không có gì chứ?”

Tề Nguyệt Thanh Thanh: “Không sao, chẳng qua em bị chó cản thôi!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Không sao, nếu có cơ hội, em có thể xem xét đến việc cắn lại nó”.

Nhưng mà phải cùng một con chó.

Tề Nguyệt Thanh Thanh: =.=||

Thật chẳng hài hước chút nào!

Đúng lúc này, Ta Là Một Con Rồng đang nhập, anh chàng thấy Tế Nguyệt Thanh Thanh đang ở trên mạng liền ném lên một câu

“Tế Nguyệt Thanh Thanh, chuyện của mẹ cậu đừng đến tìm mình nữa!”

Bệnh cũ của tên này lại tái phát à? Sao nói gì cũng phát lên kênh Thế Giới vậy, không biết dùng kênh Riêng Tư sao?

Không lẽ mẹ lại gọi điện thoại cho cậu ta? Kỳ Hiểu Nguyệt hết cách, cô cũng không muốn mà!

Tế Nguyệt Thanh Thanh gõ lên hai chữ: “Riêng Tư”, Ta Là Một Con Rồng đổi sang kênh Riêng Tư.

Phong Diệp Vô Nhai: “Cậu ta đang nói cái gì vậy?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ, việc này không cần để Đại Thần biết, vì thế cô nói:

“Cậu ta đang mắng người khác, anh mặc kệ cậu ta đi”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Có cần anh giúp không?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Không cần đâu”.

Xử lý Hoa Hồ Diệp là một việc quá dễ dàng.

Cùng lúc đó, Tế Nguyệt Thanh Thanh và Ta Là Một Con Rồng đang nói chuyện riêng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Cậu làm sao vậy?”

Ta Là Một Con Rồng: “Có phải mẹ cậu có thiên lý nhân không? Trưa nay ở quán lẩu, mình và Tổng giám đốc Tề mới bắt đầu nói chuyện thì bác ấy gọi điện đến, mà cứ bắt đầu nói là chưa xong chưa chịu dừng! Đợi bác ấy nói xong thì Tổng giám đốc Tề đi mất rồi!

Sau đó là một chuỗi những icon mặt khóc lớn.

Ta Là Một Con Rồng tiếp tục đau khổ: “Vì sao có lòng tốt mà không được báo đáp vậy hả!!!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Lần sau mẹ mình gọi đến nữa thì cậu cứ nói bọn mình chia tay rồi. Lần tới mình sẽ mua cho cậu một số mới”.

Ta Là Một Con Rồng: “Mình không cần! Sau này những việc như vậy đừng tìm mình nữa, đi mà tìm An Húc Dương ấy, cậu ta không phải là bạn trai của cậu sao?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Có muốn mình đi gặp Mãng Mọc Sau Mưa thay cậu nữa không?”

Ta Là Một Con Rồng hoàn toàn chìm trong im lặng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh gửi lên mấy dấu chấm hỏi, anh chàng vẫn tiếp tục im lặng.

Tên này bình thường đâu phải người không chịu nổi đả kích như vậy! Tế Nguyệt Thanh Thanh đang nghĩ liệu có nên an ủi anh chàng một chút không thì Ta Là Một Con Rồng sống lại.

Ta Là Một Con Rồng thích thú nói: “Tế Nguyệt, ông xã cậu nói anh ta sẽ giúp cậu!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Cậu nói cho Đại Thần biết!!!”

Ta Là Một Con Rồng: “Cậu chỉ bảo mình không được nói cho An Húc Dương, chứ chưa bảo mình không được nói cho Đại Thần!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh thực lòng muốn đánh Hoa Hồ Điệp một trận.

Như là để xác nhận lại lời của Ta Là Một Con Rồng, Phong Diệp Vô Nhai bình tĩnh gõ lên mấy chữ: “Để anh xử lý”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh thực muốn nhảy lầu!

Kỷ Hiêu Nguyệt tức giận thầm rủa: “Hoa Hồ Điệp! Cậu nhất định sẽ bị báo ứng sớm thôi!”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Đúng Là Báo Ứng!

Quả nhiên, báo ứng giáng xuống đầu Hoa Hồ Điệp rất nhanh.

Hôm sau là ngày Hoa Hồ Điệp và Mãng Mọc Sau Mưa hẹn gặp mặt, Kỳ Hiểu Nguyệt thay Hoa Hồ Điệp “xuất trận”. Để xử lý tốt chuyện của Mãng Mọc Sau Mưa, Kỳ Hiểu Nguyệt đã phải từ chối cuộc hẹn với An Húc Dương, một mình đi tới quán cà phê.

Đúng là giờ tan tầm nên người trong quán không đông, nhưng rốt cuộc người nào mới là Mãng Mọc Sau Mưa đây?

Mấy cô bé nữ sinh trung học ngồi cạnh cửa sổ chắc chắn không phải. Ngồi sát tường là mấy cặp tình nhân, chắc chắn càng không đúng. Duy nhất chỉ có trung tâm quán là một người phụ nữ trung niên tóc xoăn cuộn lớn, vừa uống cà phê vừa nhìn đồng hồ. Là cô ta sao? Nếu đúng là cô ta thật... Mãng Mọc Sau Mưa cũng... quá già đi!

Ánh mắt Kỳ Hiểu Nguyệt nhìn khắp quán một lần nữa, cuối cùng dừng lại ở một ông chú mái tóc hoa râm ngồi trong góc, không phải chứ...

Kỳ Hiểu Nguyệt liền rút chiếc di động Hoa Hồ Điệp đưa cô lúc trước, ấn số gọi... Tiếng di động vang lên ngay phía sau Kỳ Hiểu Nguyệt khiến cô giật mình. Quay đầu lại, đúng lúc thấy một khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, nhưng thái độ trên khuôn mặt lại không thể hiện chút thân thiện nào. Nhìn chiếc di động đang reo trong tay anh chàng này, Kỳ Hiểu Nguyệt gác máy, di động cũng ngừng kêu.

Xem ra đúng là cậu ta rồi!

Nhưng... thật sự là cậu ta sao? Trước mặt cô là, một anh chàng rất đẹp trai!

Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên rất muốn cười:

“Cậu là... Măng Mọc Sau Mưa?”

“Là tôi”. Giọng nói lạnh như băng, nhất là sau khi anh chàng nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt đánh giá một lượt, thái độ càng thêm lạnh lùng:

“Cô không phải Một Con Rồng!”

Măng Mọc Sau Mưa kết luận mà không cần suy nghĩ.

“Tôi... đúng là không phải tôi”. Kỷ Hiểu Nguyệt không nhịn được nữa, cười không dừng lại được.

Xin lỗi nhé... nhưng thật sự rất buồn cười!

Thì ra Măng Mọc Sau Mưa là một chàng trai, hơn nữa lại còn là một anh chàng rất đẹp trai! Đáng tiếc Hoa Hồ Điệp không đến! Nếu anh chàng mà biết mình đã bỏ lỡ một cơ hội như vậy, không biết có phát điên không?”

Đúng là báo ứng!

“Buồn cười lắm sao?” Anh chàng đẹp trai dường như rất tức giận.

“Không... không phải! Không phải tôi cười cậu, tôi đang cười Một Con Rồng, cậu ta... cậu ta... chắc chắn sẽ phát điên lên mất!” Kỷ Hiểu Nguyệt cười đến không thở nổi.

Trong một góc nhỏ của quán cà phê, Kỷ Hiểu Nguyệt và Măng Mọc Sau Mưa ngồi xuống đối diện nhau.

Không được cười, không được cười, Kỳ Hiểu Nguyệt cố gắng tự nhắc nhở bản thân nhưng vẫn không nhịn được. Măng Mọc Sau Mưa rất khó chịu, khuôn mặt cau có:

“Đừng có cười nữa, nếu không tôi sẽ nói cho Phong Diệp Vô Nhai biết, Tế Nguyệt Thanh Thanh là một con khủng long”.

Kỳ Hiểu Nguyệt quả nhiên không cười nữa:

“Cậu biết tôi là ai sao?”

“Cô gái có thể chơi thân với con giun đó, ngoài cô ra còn ai nữa?” Lúc nói đến mấy chữ “con giun”, anh chàng nghiêng răng nghiêng lợi tỏ rõ thái độ vô cùng tức giận.

“Thật ra cậu cũng đừng nên trách tên đó, tên đó cũng là... bất đắc dĩ thôi!” Kỳ Hiểu Nguyệt lại cười.

Thật sự là do bất đắc dĩ mà!

Măng Mọc Sau Mưa cảm giận lườm Kỳ Hiểu Nguyệt, đến khi Kỳ Hiểu Nguyệt không cười nữa mới lạnh lùng “hừ” một cái.

“Cậu đã sớm biết tên đó là đàn ông rồi à?” Sau khi cười đủ, Kỳ Hiểu Nguyệt đi thẳng vào vấn đề.

Nhớ lại lúc trước khi Ta Là Một Con Rồng lớn tiếng nói trên kênh Thế Giới kêu mọi người đừng coi anh chàng là đàn ông, mọi người đã lôi vấn đề giới tính của anh chàng ra bàn luận phân tích, cô nhớ lúc đó chỉ có Măng Mọc Sau Mưa là người có thái độ bình tĩnh nhất.

Măng Mọc Sau Mưa hậm hực, coi như thừa nhận.

“Biết tên đó là con trai mà cậu vẫn muốn gặp sao?” Kỳ Hiểu Nguyệt nghi ngờ nhìn chàng trai ngồi đối diện.

Thật ra anh chàng không những đẹp trai, khuôn mặt trắng trẻo, lông mày thanh tú, sống mũi cao thẳng, mà còn có cả nét mềm mại của con gái.

Măng Mọc Sau Mưa rõ ràng biết Hoa Hồ Điệp là con trai nhưng vẫn muốn lấy, còn yêu cầu gặp mặt, chẳng lẽ... cậu ta cũng là...

Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn Măng Mọc Sau Mưa từ đầu đến chân một lần nữa.

“Không được sao?” Không chịu nổi ánh mắt của Kỷ Hiểu Nguyệt, Măng Mọc Sau Mưa bắt đầu nổi giận.

Thời gian quen biết của Kỷ Hiểu Nguyệt và Hoa Hồ Điệp không phải là ít, dĩ nhiên cô hiểu sự tức giận này có ý nghĩa như thế nào.

“Đừng hiểu nhầm, tôi chỉ là suy nghĩ cho hạnh phúc của Hoa Hồ Điệp thôi”.

Sắc mặt Măng Mọc Sau Mưa quả nhiên dịu đi rất nhiều, giọng nói cũng thân thiện hơn lúc trước:

“Vậy bây giờ con giun kia đang ở đâu?”

“Để tôi gọi cho cậu ta”. Cứ nghĩ đến dáng vẻ tròn mắt há mồm, hồi không kịp của Hoa Hồ Điệp khi thấy Măng Mọc Sau Mưa, Kỷ Hiểu Nguyệt lại thấy cực kỳ, cực kỳ thích thú.

“Không được gọi!” Măng Mọc Sau Mưa tức giận nói.

“Hả?” Kỷ Hiểu Nguyệt quay lại nhìn, trong mắt Măng Mọc Sau Mưa hiện lên sự tức giận và xảo quyệt, Kỷ Hiểu Nguyệt bắt đầu thấy khổ thay cho Hoa Hồ Điệp.

Sau đó thì bi kịch của Hoa Hồ Điệp chính thức bắt đầu.

Hoa Hồ Điệp vừa “hóng” được tin: Kỳ Hiếu Nguyệt vừa hẹn hò với An Húc Dương, vừa hôn Tổng giám đốc Tề trong thang máy. Anh chàng tức giận, hùng hực sát khí lao đến điểm hẹn tìm gặp Kỳ Hiếu Nguyệt.

Hoa Hồ Điệp hoàn toàn không để ý Kỳ Hiếu Nguyệt đang liên tục ra hiệu nhắc nhở, anh chàng phần nộ chỉ trích Kỳ Hiếu Nguyệt vừa hẹn hò với An Húc Dương, vừa lảng nhảng không rõ ràng với Tề Hạo.

Kỳ Hiếu Nguyệt kiên quyết khẳng định mình đã phân rõ giới hạn quan hệ với Tề Hạo nhưng không ngờ lại khiến cho Hoa Hồ Điệp quá tức giận. Anh chàng lấy luôn tình cảm chân thành của bản thân dành cho Tề Hạo làm ví dụ, thuyết giảng cho Kỳ Hiếu Nguyệt nghe một bài giáo dục tình yêu.

Kỳ Hiếu Nguyệt không ngừng nỗ lực hết mình ra hiệu nhắc nhở nhưng Hoa Hồ Điệp đang hùng hực nhiệt huyết nên không thèm chú ý. Anh chàng hăng say chỉ đường dẫn lối, văn chương lai láng, xuất khẩu thành thơ. Đến khi chàng trai ngồi bên cạnh Hiếu Nguyệt từ từ đứng dậy, lạnh lùng liếc nhìn Hoa Hồ Điệp một cái rồi bỏ đi, Hoa Hồ Điệp mới bị ánh mắt đó làm cho nghẹn ngào, mãi một lúc sau mới lấy lại được tiếng nói:

“Cậu ta là ai vậy?”

“Măng - Mọc - Sau - Mưa!” Kỳ Hiếu Nguyệt trả lời rõ ràng, rành mạch.

“Kỳ Hiếu Nguyệt, cậu bớt nói tên bà xã mình ra đi!” Hoa Hồ Điệp lại bốc hỏa, còn nói một câu khiến anh chàng hối hận trong ba trăm sáu mươi ngày sau đó.

“Cậu nghĩ mình sợ cô ấy thật sao? Cho dù cô ấy có thực sự đứng trước mặt mình, mình cũng sẽ nói như vậy!”

Ôi đứa trẻ đáng thương! Muốn xưng anh hùng cũng phải biết chọn thời điểm chứ!

Kỷ Hiểu Nguyệt không tranh cãi với kẻ xui xẻo này nữa, cô thấy Mãng Mộc Sau Mưa quay lại, lần nữa lạnh lung nhìn Hoa Hồ Điệp rồi nhanh chóng bỏ đi.

“Cậu ta chính là Mãng Mộc Sau Mưa, người đã hẹn gặp cậu ngày hôm nay, Mãng Mộc Sau Mưa, bà xã cậu đấy!” Kỷ Hiểu Nguyệt nhấn mạnh từng từ nói cùng Hoa Hồ Điệp.

Hoa Hồ Điệp quay đầu lại nhìn đúng lúc Mãng Mộc Sau Mưa cũng đang nhìn lại, bốn mắt thoáng gặp nhau trong giây lát, rất nhanh sau đó Mãng Mộc Sau Mưa nhanh chóng rời đi.

Cả thế giới phút chốc chìm trong im lặng.

Hoa Hồ Điệp há hốc miệng, ngón tay chỉ theo hướng Mãng Mộc Sau Mưa vừa đi, một lúc lâu sau mới thốt được nên lời:

“Cậu ta... cậu ta là...”

“Mãng - Mộc - Sau - Mưa!” Kỷ Hiểu Nguyệt lần nữa khẳng định chắc chắn.

Đến lúc Hoa Hồ Điệp chạy theo ra ngoài thì người đã sớm đi mất dạng rồi...

Biết mình đã phạm phải tội lỗi quá lớn, Hoa Hồ Điệp vội vàng chạy về nhà, đăng nhập vào trò chơi.

“Bà xã, anh nhớ em quá!”

“Bà xã, sao em vẫn chưa lên mạng vậy?”

“Bà xã, anh sai rồi!”

”Bà xã...”

...

Măng Mọc Sau Mưa vừa đăng nhập, Ta Là Một Con Rồng lao như bay đến dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành. Măng Mọc Sau Mưa hoàn toàn im lặng nhưng rất nhanh sau đó hệ thống xuất hiện thông báo:

“Măng Mọc Sau Mưa đã hủy bỏ quan hệ hôn nhân với bạn”.

Ta Là Một Con Rồng bị “ép hôn” nên lúc ly hôn không cần anh chàng đồng ý cũng được hệ thống chấp nhận. Ngay cả việc đến miếu Nguyệt lão hoàn tất thủ tục cắt đứt quan hệ cũng hoàn toàn được bỏ qua.

“Bà xã, đừng mà! Anh không thể mất em được, anh không muốn ly hôn!” Ta Là Một Con Rồng than khóc như mưa.

Ngay sau đó, Ta Là Một Con Rồng bị bang chủ Măng Mọc Sau Mưa chính thức đuổi ra khỏi Bang Không Tưởng.

Ta Là Một Con Rồng: “Bà xã, anh sai rồi, anh nhất định sẽ sửa đổi mà!”

Sau lần quấy nhiễu thứ N của Ta Là Một Con Rồng, Măng Mọc Sau Mưa rốt cuộc cũng trả lời:

“Đừng có đi theo tôi, nếu không tôi gặp anh lần nào là giết lần đấy!”

Ta Là Một Con Rồng: “Bà xã ơi, anh yêu em mà!”

Măng Mọc Sau Mưa: “Còn nữa, dù tôi không giết anh thì thành viên Bang Không Tưởng cũng sẽ giết anh. Lo bảo vệ mình đi!”

Nói xong, Măng Mọc Sau Mưa rời mạng.

Ta Là Một Con Rồng biết có kêu trời khóc đất cũng vô dụng. Anh chàng đành chạy đến tìm Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Tài khoản của Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai đều sáng, nhưng không ai chịu lên tiếng trả lời. Ta Là Một Con RỒNG đột nhiên nhớ ra hôm nay có cuộc thi bình chọn cặp đôi xuất sắc nhất năm, đôi vợ chồng son này chắc là đi dự thi rồi.

Nghĩ đến việc vợ chồng người ta có đôi có cặp, còn lại mình cô đơn lẻ bóng, Hoa Hồ Diệp tức muốn thổ huyết.

Giữ vững quan niệm “người buộc chuông là người tháo chuông”, Hoa Hồ Diệp buông bàn phím, phi thẳng đến nhà Kỷ Hiểu Nguyệt.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Bà Xã, Anh Yêu Em

Hôm nay là ngày tổ chức cuộc thi bình chọn cặp đôi xuất sắc nhất năm. Trên mạng đã có thông báo từ lâu, cuộc bình chọn này mỗi năm diễn ra một lần, tất cả các cặp vợ chồng muốn dự thi đều có thể tham gia, nhưng mỗi đôi chỉ có thể tham gia một lần. Nếu đạt được danh hiệu “Cặp đôi xuất sắc nhất” sẽ nhận được phần thưởng rất lớn của hệ thống.

Đây là lần đầu tiên Tế Nguyệt Thanh Thanh tham gia một cuộc thi như vậy nên cô cảm thấy rất mới lạ.

Trước khi làm nhiệm vụ, hệ thống có nhấn mạnh: “Phải hoàn thành nhiệm vụ một mình, các cặp đôi không thể trao đổi tin tức cho đến khi nhiệm vụ kết thúc”.

Bắt đầu, cả hai phải trả lời một chuỗi các câu hỏi mà hệ thống đưa ra. Hệ thống cũng không quên nhấn mạnh thêm, các cặp đôi nên suy nghĩ kỹ rồi nghiêm túc trả lời. Bởi đáp án người chơi đưa ra có ảnh hưởng trực tiếp đến kết quả bình chọn cuối cùng.

Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn qua nội dung, toàn mấy câu hỏi ngớ ngẩn, ví dụ bạn thích ăn gì, thích màu gì, vân vân và mây mây...

Lúc đầu Kỷ Hiểu Nguyệt chỉ điền linh tinh cho xong, nhưng càng làm cô lại càng nghiêm túc.

Hệ thống hỏi: “Bạn muốn nói điều gì với đối phương nhất?”

Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩ một lát rồi liền: “Đại Thần, rất vui khi được quen anh”.

Câu hỏi kế tiếp: “Nếu bạn chỉ có thể làm một việc cuối cùng cho cô ấy (anh ấy), bạn sẽ làm điều gì?”

Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩ rồi trả lời: “Không kết hôn nữa”.

Kỷ Hiểu Nguyệt trả lời như vậy vì trò chơi nếu không có Phong Diệp Vô Nhai chắc cô đã không chơi.

Câu hỏi kế tiếp: “Trong trò chơi, nơi bạn thích nhất là nơi nào?”

Kỷ Hiểu Nguyệt liền không chút do dự: “Tòa thành số 25 Rừng Hạnh Phúc, nhà của Phong Diệp Vô Nhai”. Phải nói là, nhà của hai người mới đúng.

...

Sau khi làm xong một loạt các câu hỏi mà cô cho là ngớ ngẩn, đột nhiên hệ thống thông báo, đáp án của họ rất ăn khớp và nhận được bình chọn là cặp đôi xuất sắc nhất.

Tế Nguyệt Thanh Thanh toát mồ hôi, dễ thế sao?!

Nhưng chức năng đối thoại vẫn đang bị khóa, Tế Nguyệt Thanh Thanh không thể trò chuyện với Phong Diệp Vô Nhai, cô chán nản nhìn hệ thống sắp xếp. Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai bị người ta đẩy lên bục lĩnh thưởng, nhận quà tặng, hình ảnh đó thật có chút ngu ngốc.

Sau đó họ nhận nhiệm vụ thứ ba, nhiệm vụ cuối cùng của hệ thống.

Nhiệm vụ này là đánh Boss. Với khả năng của cô và Phong Diệp Vô Nhai, họ có thể thắng chắc nhưng không may Boss này rất biến thái, luôn không ngừng thêm máu cho mình. Sau lần thứ tư thêm máu, Boss đột nhiên

tung ra một chiêu lớn, vì thêm máu lần cuối cho Tế Nguyệt Thanh Thanh mà Phong Diệp Vô Nhai đã anh dũng hy sinh.

Sau khi Phong Diệp Vô Nhai biến mất khỏi nhiệm vụ, Boss bỗng nhiên ngừng tấn công, đồng thời trên màn hình hiện lên thông báo của hệ thống: “Phu quân của bạn, Phong Diệp Vô Nhai đã hy sinh, bạn có thể lựa chọn:

A. Ly hôn với Phong Diệp Vô Nhai, tạm dừng tìm một người khác để tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ. Phần thưởng không thay đổi.

B. Tự mình cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng gấp đôi.

C. Rời khỏi nhiệm vụ, không có phần thưởng”.

Nếu Phong Diệp Vô Nhai đã không thể tham gia, vậy một mình cô chơi tiếp còn ý nghĩa gì. Nghĩ vậy, Tế Nguyệt Thanh Thanh không hề do dự chọn đáp án C.

Nào ngờ, hình ảnh đột nhiên thay đổi, họ đang đứng trước một lâu đài rất lớn.

Đây... đây không phải là nhà Phong Diệp Vô Nhai sao? Phong Diệp Vô Nhai đang đứng ngay cạnh cô. Tuy họ đã rời khỏi nhiệm vụ nhưng cũng không đến mức quay thẳng về nhà Phong Diệp Vô Nhai thế này chứ!

Tế Nguyệt Thanh Thanh đang thấy khó hiểu thì cô phát hiện nhân vật trong màn hình không chịu sự điều khiển của mình. Thì ra cô vẫn đang trong nhiệm vụ.

Trên màn hình, Tế Nguyệt Thanh Thanh đang thổi tiêu, Phong Diệp Vô Nhai từ từ bước tới, Tế Nguyệt Thanh Thanh ngã vào lòng Phong Diệp Vô Nhai, ánh mắt dịu dàng đong đầy cảm xúc:

“Đại Thần, rất vui khi được quen biết anh”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh quỳnh lên! Đây không phải đáp án cô điền lúc trước sao? Không biết Đại Thần sẽ nói gì?

Kỷ Hiểu Nguyệt vội nhìn màn hình.

Phong Diệp Vô Nhai dịu dàng ôm lấy Tế Nguyệt Thanh Thanh:

“Bà xã, anh yêu em”.

Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên xúc động, khuôn mặt bất giác đỏ lên. Đây... đây là câu trả lời của Đại Thần sao?

Trên màn hình, Tế Nguyệt Thanh Thanh tiếp tục nói:

“Nếu em có thể làm cho anh một việc cuối cùng, em sẽ thủ tiết vì anh”.

Phụt...

Kỷ Hiểu Nguyệt vừa uống nước vôi phun hết lên màn hình.

Cùng lúc ấy tại một nơi khác, Tề Hạo cũng bị sặc nước.

Kỷ Hiểu Nguyệt trong lòng hét lớn, cô đâu có trả lời như vậy!!!! Dù về mặt ý nghĩ thì có vẻ không sai.

Trên màn hình, Phong Diệp Vô Nhai nói:

“Nếu anh còn có thể làm cho em một việc cuối cùng, anh chỉ muốn được hôn em”.

Trên màn hình, đầu Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh từ từ kề sát lại, cuối cùng giao nhau tại một điểm.

Trái tim hồng bay khắp không gian...

Cánh tay Kỳ Hiếu Nguyệt bất giác run lên, một dòng thác ấm áp, dịu dàng chảy khắp cơ thể.

Đại Thần...

Kỳ Hiếu Nguyệt nhìn khung cảnh trên máy tính, ánh mắt dịu dàng như nước hồ thu.

Sau đó, trên màn hình xuất hiện hình ảnh quen thuộc: Một đám con nít nhảy múa quanh họ, như tất cả các câu chuyện cổ tích, kết thúc là một gia đình vui vẻ hạnh phúc đến đâu bạc răng long.

Đúng lúc này, Tế Nguyệt Thanh Thanh phát hiện cô đã có thể trò chuyện với Đại Thần.

Cũng đúng lúc này, Tế Nguyệt Thanh Thanh thấy tên của nhiệm vụ thứ ba: Áo ảnh.

Thì ra là vậy! Nhiệm vụ hoàn thành, họ lập tức quay lại hiện thực, nhưng vào giây phút này, Hiếu Nguyệt không biết phải nói gì.

Đúng lúc này, Phong Diệp Vô Nhai cất lời: “Bà xã, chúng ta gặp nhau đi”.

Trong đầu Kỳ Hiếu Nguyệt vang lên một tiếng nổ. Đại Thần đang nói gì vậy?

Gặp... gặp mặt sao?

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ tin vào những thứ tồn tại trên mạng, cũng chưa bao giờ có ý định gặp mặt bạn bè qua mạng. Nhưng nếu đối phương là Đại Thần thì... hình như cô sẽ... đồng ý.

Sự sẵn sàng pha thêm chút mong chờ này khiến Kỳ Hiểu Nguyệt cảm thấy có đôi phần sợ hãi.

Lớn thế này rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô có suy nghĩ muốn gặp gỡ bạn bè trên mạng, hơn nữa người này còn là ông xã trong game của cô...

Gặp mặt với người có mối quan hệ như vậy thật không tránh khỏi có chút mờ ám. Nhưng cô không thấy ghét kiểu gặp mặt như vậy, nó chỉ khiến cô thấy lo lắng và sợ hãi.

Nếu thật sự gặp nhau sẽ thấy những điều không muốn thấy, những mặt không tốt, những điều không hay, lại còn...

Kỳ Hiểu Nguyệt bị tầng tầng lớp lớp những câu hỏi xuất hiện trong đầu làm cho bấn loạn. Đúng lúc này, tiếng chuông cửa dồn dập vang lên.

Tế Nguyệt Thanh Thanh vội vàng trả lời: “Đợi em một chút, có người gọi cửa”.

Nhân cơ hội này, Kỳ Hiểu Nguyệt cũng nhanh chóng lấy lại cảm xúc.

Ngoài cửa, Hoa Hồ Điệp đang đứng cùng An Húc Dương.

“Hiểu Nguyệt, anh có chuyện muốn nói với em”.

“Hiểu Nguyệt, cậu nhất định phải giúp mình!”

An Húc Dương và Hoa Hồ Điệp gần như nói cùng lúc.

An Húc Dương chán nản nhìn Hoa Hồ Điệp: “Cậu làm sao vậy hả?”

Hoa Hồ Điệp bắt đầu sụt sịt kể lại bi kịch “thiên tình sử” của mình. Kỳ Hiểu Nguyệt để mặc hai người ở đó “tâm sự” còn cô quay lại nói mấy câu tạm biệt với Đại Thần trước khi rời mạng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Bạn em đến chơi, để lần sau mình nói chuyện tiếp nhé”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Bao giờ thì chúng ta gặp nhau?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Để em suy nghĩ đã!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Em đã cài đặt điện thoại chưa?”

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Phong Diệp Vô Nhai, Tế Nguyệt Thanh Thanh biết Đại Thần đã dùng dịch vụ đăng nhập bằng di động từ lâu, hơn nữa còn cài đặt cả chế độ thông báo khi có bạn bè đăng nhập. Chẳng trách lần nào Tế Nguyệt Thanh Thanh lên mạng Phong Diệp Vô Nhai cũng liền ngay sau đó đăng nhập. Đúng là có ra đa thật! Tế Nguyệt Thanh Thanh lập tức nhờ Phong Diệp Vô Nhai chỉ cho cô cách cài đặt.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Em cài được rồi, vậy sau này lúc nào cũng có thể giám sát được anh rồi!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Lúc nào anh cũng hoan nghênh phu nhân! Anh nhất định phục vụ tận tình!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh đỏ mặt.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “BBBBBB”.

Sau đó vội vàng rời mạng.

Cho đến tận lúc logout khỏi game, tim Kỷ Hiểu Nguyệt vẫn đập thình thịch. Cô thật sự muốn gặp Đại Thần sao?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Có Lẽ, Em Đã Thích Phong Diệp Vô Nhai

An Húc Dương vừa nghe Hoa Hồ Điệp khóc lóc ỉ ôi vừa lặng lẽ chăm chú quan sát mọi biểu hiện của Kỳ Hiếu Nguyệt. Thật ra Kỳ Hiếu Nguyệt là một người khá lơ là qua quýt, An Húc Dương chưa bao giờ thấy dáng vẻ thiếu nữ then thùng của cô, vậy mà hôm nay anh lại được thấy, nhưng lại là khi cô tiếp chuyện với một nhân vật ảo trên màn hình.

Đột nhiên anh nhớ Hoa Hồ Điệp đã từng nói: Kỳ Hiếu Nguyệt hình như yêu qua mạng rồi.

Cô ấy thật sự đã thích Phong Diệp Vô Nhai? Cô ấy thật sự muốn gặp Phong Diệp Vô Nhai?

Ánh mắt An Húc Dương sáng lại, trái tim anh đồng thời quyết định phải hành động kiên quyết, mạnh mẽ hơn.

“Này, rốt cuộc cậu có nghe người ta nói chuyện không đấy hả?” Hoa Hồ Điệp rất không hài lòng khi thấy An Húc Dương hoàn toàn không tập trung.

An Húc Dương vỗ vai Hoa Hồ Điệp, thở dài:

“Chặng đường theo đuổi một ai đó là chặng đường rất dài và gian khổ, cố lên!”

Kỳ Hiếu Nguyệt vừa vượt qua cơn sốc với lời đề nghị “gặp gỡ” của Đại Thần nên không nghe ra được câu nói đa nghĩa của An Húc Dương. Cô quay người lại hỏi Hoa Hồ Điệp:

“Tổng giám đốc Tề của cậu đâu rồi? Không cần anh ta nữa à?”

Hoa Hồ Diệp nổi đóa: “Ai nói vậy hả? Tổng giám đốc Tề là thần, anh ấy là một vị thần trong lòng mình! Mãng Mộc Sau Mưa là bà xã của mình, mình nhất định phải theo đuổi được cô ấy!”

An Húc Dương nghi ngờ hỏi: “Cậu biết cách theo đuổi không?”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “Chắc chắn là không biết rồi, nếu không thì tỏ tình thử cho bọn mình nghe qua xem sao!”

Hoa Hồ Diệp luống cuống đến mức đáng thương đáp: “Vì thế mình mới tìm các cậu nhờ giúp đỡ. Mau dạy cho mình đi mà! Mình muốn có bà xã...”.

Trong ba mươi sáu kế theo đuổi vị thần ái tình...

Hoa Hồ Diệp “lĩnh ngộ” được “chiêu thức” lại vội vàng chạy về nhà, tiếp tục theo đuổi bà xã.

Mãi mới có thể “tống tiễn” anh chàng thất tình đi, An Húc Dương mới quay sang Kỷ Hiểu Nguyệt nghiêm nghị cất lời.

“Anh đến đây vì có một chuyện muốn nói với em”.

Kỷ Hiểu Nguyệt giật mình khi thấy dáng vẻ nghiêm túc đó của An Húc Dương, cô nghiêm chỉnh ngồi xuống, chăm chú lắng nghe.

“Tên thật của anh là Bạch Sùng Tước”.

“...” Kỷ Hiểu Nguyệt mím môi im lặng, việc này còn cần phải nói sao. Em biết điều này từ nhiều năm trước rồi mà!

“Tổng giám đốc Tập đoàn Bạch Thị, Bạch Thế Cơ là cha ruột của anh”.

...

Suốt buổi tối, Kỳ Hiếu Nguyệt trần trọc mãi mà không sao ngủ được. Bên tai cô vẫn không ngừng vang lên hai câu của An Húc Dương:

“Anh họ Bạch, Tổng giám đốc Tập đoàn Bạch Thị, Bạch Thế Cơ là cha ruột của anh”.

“Anh quyết định rời khỏi giới nghệ sĩ để quay về tiếp nhận công ty của cha anh”.

Tin này đúng là như sét đánh giữa trời quang!

Hóa ra An Húc Dương là con riêng của Bạch Thế Cơ. Nhiều năm trước, một trận hỏa hoạn đã hủy hoại toàn bộ khuôn mặt của Bạch Sùng Tước. Nhưng đồng thời nó lại mang đến cho anh người cha ruột anh vẫn luôn mãi tìm kiếm. Giờ nghĩ lại, ngày trước gia cảnh Bạch Sùng Tước cũng không hề khá giả, làm gì có tiền để ra nước ngoài làm phẫu thuật chỉnh hình, đã vậy sau khi về nước còn bỗng nhiên trở thành một người nổi tiếng trong giới điện ảnh.

Dù từ trước đến giờ Kỳ Hiếu Nguyệt luôn không có hứng thú gì với chuyện nhà của các đại gia, như An Húc Dương đột nhiên trở thành công tử của Tập đoàn Bạch Thị, tin này thật khiến cô không thể “tiêu hóa” ngay được. Ngay cả việc An Húc Dương bỗng nhiên quyết định rời bỏ ánh đèn sân khấu về tiếp quản chuyện kinh doanh của gia đình vì cô cũng thế.

Rồi đến việc đột nhiên Đại Thần nói muốn gặp mặt, không biết vì sao cô lại nghĩ đến khuôn mặt quyến rũ xấu xa, đôi môi mỉm cười đầy bí ẩn của Tề Hạo.

Thật đúng là “Họa vô đơn chí”!!

Vì không ngủ được, Kỳ Hiếu Nguyệt quyết định dậy ra ngoài đi tản bộ.

Sau khi nơi này trở thành bãi biển tình nhân, đêm nào cũng có rất nhiều cặp đôi đến đây hẹn hò, bảo vệ của Vườn hoa thế Kỷ thỉnh thoảng cũng qua đây tuần tra duy trì trị an.

Kỳ Hiếu Nguyệt mặc áo khoác nhẹ, bước chầm chậm trên bãi cát. Kỳ Hiếu Nguyệt mãi suy nghĩ nên không nhận thấy có một bóng người vẫn luôn lặng lẽ theo sau cô, đến tận lúc bảo vệ tiến lại yêu cầu kiểm tra chứng minh thư, Kỳ Hiếu Nguyệt mới giật mình quay đầu lại.

Thì ra là An Húc Dương!

Anh ấy vẫn chưa đi sao?

Bảo vệ lịch sự xin lỗi An Húc Dương rồi rời đi.

“Anh vẫn chưa về?”

“Về rồi cũng không ngủ được, nên anh ở lại đây bảo vệ em”.

“Anh thật sự muốn rời bỏ sân khấu?”

“Phải”.

“Vì em?”

“Cũng có thể nói là vì chính anh. Anh thật sự muốn ở cạnh em, nhưng anh cũng biết, em không muốn cuộc sống của mình suốt ngày bị phóng viên đeo bám. Rời khỏi nghề ca hát cũng chỉ là vấn đề thời gian”.

“Thật ra anh không cần làm vậy. Lúc trước anh lựa chọn con đường này là vì anh yêu thích nó, anh đừng vì em mà từ bỏ ước mơ của mình”.

“Em chính là giấc mơ của anh”.

“...”

Không gian bỗng nhiên trở nên tĩnh lặng một cách kỳ lạ, thời gian cứ chậm chạp trôi, mỗi người bọn họ cùng ôm một tâm tư riêng.

Rồi An Húc Dương đột nhiên nắm chặt tay Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Hiểu Nguyệt, em hãy tin anh, anh nhất định sẽ cho em cuộc sống mà em mong muốn, anh nhất định sẽ khiến em hạnh phúc. Đồng ý lấy anh, em nhé?”

Đôi mắt An Húc Dương lấp lánh dưới ánh trăng, mái tóc dài chấm vai khẽ tung bay theo từng làn gió càng làm tăng thêm nét quyến rũ nơi anh.

Kỷ Hiểu Nguyệt từ từ rút tay ra, giọng nói rất nhẹ: “Em xin lỗi, em không thể đồng ý với anh được!”

Lúc trước cô vẫn luôn không ngừng thắc mắc là ai đã cứu cô ở buổi đại nhạc hội hôm đó. Nhưng khi Đại Thần đột nhiên đưa ra yêu cầu gặp mặt, Kỷ Hiểu Nguyệt mới phát hiện ra một điều, ai cứu cô không quan trọng, quan trọng là cô đã coi người cứu cô hôm đó trở thành ai.

Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức nhìn rõ sự buồn bã, đau khổ trong mắt An Húc Dương, nhưng cô cũng biết mình không thể tiếp tục trốn tránh được nữa.

“A Tước, em nghĩ, có lẽ em đã thích Phong Diệp Vô Nhai rồi. Em có lỗi với anh, em đã xem anh là anh ấy, nhưng mà... em xin lỗi”.

Giọng Kỷ Hiểu Nguyệt rất nhỏ, nhưng từng câu từng chữ như những nhát dao đâm vào trái tim An Húc Dương, đau đớn tột cùng.

“Hiểu Nguyệt, đó chỉ là trò chơi thôi mà...”

“Em sẽ đi gặp Đại Thần. Dù anh ấy nghèo khổ hay giàu sang, là người hay là quý, em cũng đã quyết định gặp mặt. Còn sau đó chuyện sẽ ra sao, em cũng không muốn nghĩ quá nhiều. Nếu em không nói cho anh biết sự thật thì thật không công bằng với anh. A Tước, em biết, anh vẫn là A Tước của ngày xưa, nhưng chúng ta không thể quay lại được nữa rồi. Là do em đã thay lòng đổi dạ, em thích Phong Diệp Vô Nhai, em xin lỗi”.

Kỷ Hiểu Nguyệt muốn chạy trốn, cô không muốn thấy ánh mắt chứa đầy bi thương của An Húc Dương.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tức Quá! Cái Tên Biến Thái Kia Lại Dám Ở Trong Văn Phòng

Hôm sau, Kỳ Hiếu Nguyệt vác đôi mắt thâm quầng đi làm, đáng tiếc cô vẫn bị ai đó đày ải làm “cu li”. Sắp đến kỳ nghỉ lễ nên phải dọn sạch mọi góc ngách trong công ty. Kỳ Hiếu Nguyệt mặc bộ quần áo lao công, cất lực lau dọn trong khu văn phòng.

Nhiếp Phong rất biết điều, ngoan ngoãn chạy vào văn phòng Tổng giám đốc “tránh nạn”.

Bỗng nhiên, chổi lau nhà của Kỳ Hiếu Nguyệt chạm phải một đôi giày cao gót tinh xảo xinh đẹp.

“Tề Hạo có ở đây không?” Giọng nói sắc lạnh đầy vẻ cao ngạo cất lên.

Kỳ Hiếu Nguyệt ngẩng đầu, trước mắt cô là một khuôn mặt xinh đẹp có chút lẳng lơ.

Cô gái này dáng người nóng bỏng, chiếc váy ngắn màu đỏ bó sát người thật dễ khiến người khác phải xị máu mũi. Ngũ quan xinh xắn hài hòa, mày đen môi đỏ, eo nhỏ hông cong, mái tóc dài uốn lọn to nhuộm màu đỏ rực khiến cô càng thêm là lướt yêu kiều.

Trong văn phòng không ngừng vang lên những tiếng xuýt xoa.

Cô nàng từng trải, hiểu biết Ngô Khải Nhi vội vàng đứng dậy nói:

“Bạch tiểu thư, cô đến đây ạ, Tổng giám đốc đang...”

Còn chưa kịp nói xong, cô gái kia đã nhanh nhẹn bước vào văn phòng Tề Hạo.

“Ngô Khải Nhi, đó là ai vậy?” Đào Song Song bắt đầu phát huy tinh thần tám chuyện, hỏi.

“Bạch Y Ngưng, đại tiểu thư nhà họ Bạch đấy”.

“Cô ta chính là Bạch Y Ngưng?”

Người vẫn được mệnh danh là “Người phụ nữ thép” chính là cô ta?

Kỷ Hiểu Nguyệt lại nghĩ, cô gái này có vẻ rất thân quen với tên xấu xa kia, lại còn là một cô gái rất “nóng” nữa chứ! Bên cạnh tên quái gở đó sao có nhiều phụ nữ vậy?

Đợi chút! Bạch Y Ngưng?! Bạch Y Ngưng, đại tiểu thư của Tập đoàn Bạch Thị, vậy chẳng phải cô ta là chị gái của Bạch Sùng Tước sao? Bạch Sùng Tước phải quay về công ty, Bạch Y Ngưng lại chạy tới Lăng Thăng, hai người này có quan hệ gì?

Không thể hiểu nổi.

Nhưng cũng vào giây phút nhìn thấy cô gái xinh đẹp đó đến tìm Tề Hạo, trong lòng Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức bùng lên một ngọn lửa không thể gọi tên.

Xấu xa đúng là xấu xa, lúc nào cũng có thể “trêu hoa ghẹo nguyệt” được!

Dù không muốn nghĩ sai cho chị gái của Bạch Sùng Tước, nhưng từ trước đến nay cô chưa bao giờ tin tưởng cái tên xấu xa ấy.

Cánh cửa lại mở ra, Nhiếp Phong từ bên trong văn phòng vội vã chạy như bay ra ngoài rồi tránh đi thật xa. Lúc cánh cửa văn phòng Tề Hạo đóng

“rầm” lại, tim Kỳ Hiểu Nguyệt đập mạnh một nhịp.

“Mấy cô nói thử xem sao hôm nay Bạch tiểu thư lại đến đây?” Hai mắt Đào Song Song lập tức sáng lên, có chuyện để buồn rồi, hạnh phúc quá!

“Mấy cô không biết sao, Bạch tiểu thư gọi điện đến hẹn gặp Tổng giám đốc mấy lần rồi nhưng Tổng giám đốc không đồng ý, có khi không đợi được nữa nên cô ta mới đến thẳng đây!” “Tay trong” Ngô Khải Nhi thì thầm tiết lộ.

“Không ngờ một người sắt đá như cô ta cũng bị Tổng giám đốc của chúng ta thu phục, Tổng giám đốc Tề đúng là rất hấp dẫn!”

“Mấy cô đoán thử xem, bao giờ Bạch tiểu thư mới ra? Tôi cá là đến tối!”

“Hai tiếng!”

“Sai, ba tiếng!”

“Thôi xin các cô đấy, mấy người có đầu óc một chút được không! Chúng ta có đi ăn tối về bọn họ cũng chưa chắc đã ra”.

“Cũng phải, mấy món công phu của Bạch tiểu thư rất lợi hại đấy! Nghe nói số đàn ông quỳ gối dưới váy cô ta cũng không phải là ít nhưng cô ta chẳng thèm quan tâm đến ai, chỉ thân thiết với Tổng giám đốc của chúng ta thôi. Nếu thật sự cô ta không đợi được, phải tự mình đến đây, tôi thấy, e là tối nay cũng không đi được ấy chứ!”

“Có lý, nếu là tôi, không chỉ có một đêm đâu, có khi tôi ở luôn đây ấy!”

“Cô ấy hả? Thôi cho tôi xin!”

Kỷ Hiểu Nguyệt xách thùng nước sạch lau lau xung quanh:

“Tránh nào, tránh nào, tránh nào!... Chân! Nhắc lên đi! Nói chị đấy! Nếu không nhắc chân lên tôi đánh cho bây giờ!”

Đúng là tai nghe không bằng mắt thấy! Tức quá! Cái tên biến thái xấu xa kia lại dám ở trong văn phòng...

Xấu xa! Bì ổi! Đáng ghét!

Vậy mà cô lại bị tên bì ổi đó cưỡng hôn mới bực mình chứ, ôi... ôi... ôi!

Trong văn phòng, Tề Hạo mỉm cười nhìn Bạch Y Ngưng:

“Sao em lại tới đây?”

“Chuyện lớn như vậy em có thể không đến sao? Em nói này Tề Hạo, sau này làm việc gì anh cũng nên nói trước với em một tiếng, trái tim bé nhỏ của em không chịu nổi sự phá hủy của anh đâu!”

Bạch Y Ngưng ngồi xuống ghế đối diện Tề Hạo, châm một điếu thuốc, đôi giày cao gót không hề khách sáo gác lên bàn làm việc của Tề Hạo.

“Bao giờ thì em mới có thể giống con gái đây!” Tề Hạo không hề ngạc nhiên, anh nhẹ nhàng đẩy đồng hồ tài liệu trên bàn ra.

“Có lúc nào em không phải là con gái đâu!” Bạch Y Ngưng tuyệt đối tự tin với vẻ bề ngoài của mình. Cô ta nhíu mày nhả ra một vòng khói, chỉ ở trước mặt Tề Hạo cô mới không che giấu bản thân mình.

“Nếu em đến vì việc kia thì anh thấy em không cần phải nói gì đâu, việc anh đã quyết định sẽ không thể thay đổi”. Tề Hạo không vòng vo đi

thăng vào vấn đề.

“Anh và An Húc Dương có “đấu đá” gì với nhau cũng không cần phải chấm dứt hợp đồng chứ! Lúc trước chúng ta đã thống nhất rồi mà, anh giữ nó lại Lãng Thăng, em giúp anh xử lý những chuyện bên ngoài. Giờ anh đột nhiên lại hủy bỏ hợp đồng với nó, em lại có thêm một thằng em trai tranh giành tài sản, anh có biết bây giờ ông già kia coi trọng nó hơn cả em không?” Bạch Y Ngưng tức giận phun ra một luồng khói, kẽ vuốt vuốt tóc dài, đôi mắt quyến rũ, xinh đẹp vô cùng.

Tề Hạo đặt bút xuống, hai tay khoanh trước ngực, thản nhiên nở nụ cười: “Đến lúc em bị kiểm tra rồi đấy”.

Bạch Y Ngưng nheo đôi mắt xinh đẹp, lắc nhẹ điều thuốc trong tay, cô ta không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Tề Hạo:

“Không phải Tổng giám đốc Tề định qua cầu rút ván đấy chứ? Nếu không phải Bạch Thị có sức ảnh hưởng trong giới truyền thông, anh nghĩ chuyện của Phong Tín Nhi có thể xử lý êm đẹp? Những lời đồn về anh có thể thu xếp ổn thỏa? Tốt xấu gì cũng phải nhìn vào những gì chúng ta đã vui vẻ hợp tác trong quá khứ mà giúp em chứ!”

Tề Hạo cười lạnh, trong ánh mắt sâu thẳm không nhìn ra được chút cảm xúc:

“Em cũng hiểu quan hệ hợp tác của Tề Thị và Bạch Thị là đôi bên cùng có lợi, em cũng đâu phải chịu bất cứ thiệt thòi gì. Hơn nữa, anh chỉ chấm dứt hợp đồng với cậu ta thôi, cậu ta muốn đi đâu, làm gì, anh không quan tâm”.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt Tề Hạo như một bức tranh mềm mại nhưng cũng đầy sức sống, ở góc độ nào cũng toát lên vẻ đẹp nam tính hoàn mỹ.

Bạch Y Ngưng đã gặp vô số người, nhưng người đàn ông trước mặt cô mới là người tuyệt vời nhất. Những tính toán, kế hoạch trong công việc của Tề Hạo khiến cô không thể không khâm phục. Nếu không có sự giúp đỡ của anh, Bạch Thị đã không thể vượt qua khoảng thời gian khủng hoảng kinh tế lúc trước. Anh là ân nhân của Bạch Thị nhưng cũng là kẻ địch lớn nhất của Bạch Thị, anh khiến người ta vừa yêu lại vừa hận.

Bạch Y Ngưng đột nhiên đổi giọng, vứt điều thuốc trong tay đi, hướng về phía Tề Hạo, đôi chân dài quyến rũ khẽ dịch chuyển, ánh mắt đầy vẻ oán trách:

“Anh nhẫn tâm quá, anh có biết em đã bỏ bao nhiêu tâm huyết vào Bạch Thị không? Đột nhiên An Húc Dương nhảy vào thế này cướp không của em 50% cổ phần. Đúng là không công bằng!”

“Với bản lĩnh của em, việc này không nên lo lắng mới phải. An Húc Dương không phải người biết kinh doanh, Bạch Thị trước sau gì vẫn là của em thôi”. Tề Hạo thản nhiên đẩy cặp đùi trắng ngần trước mặt ra.

Một câu nói này của Tề Hạo cũng đủ khiến đôi mắt xinh đẹp của Bạch Y Ngưng lấp lánh. Nếu Tề Hạo đã nói An Húc Dương không phải người biết kinh doanh thì chắc chắn là như vậy! Xem ra cô không cần phải lo lắng nữa rồi.

Nhưng anh chàng Tổng giám đốc Tề này đúng là lạnh lùng “trăm năm như một”, Bạch Y Ngưng thở dài. Trong số những người đàn ông ít ỏi nhận được sự chú ý của cô, chỉ có Tề Hạo là không hề dao động trước sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cô.

Đúng lúc này, hệ thống thông báo: “Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập”.

Bạch Y Ngưng thích thú tiến lại gần: “A, bà xã của anh lên mạng đấy à?”

Tề Hạo đẩy chân Bạch Y Ngưng trên bàn xuống, ánh mắt toát lên một cảm xúc không thể nói nên lời:

“Không còn việc gì nữa thì em đi được rồi”.

“Này, Tề Hạo, anh mất lịch sự quá đấy, lần nào dùng xong cũng ném đi luôn thế à! Không sợ em đến trước mặt cô bồ nhỏ của anh tố cáo sao?” Bạch Y Ngưng khó chịu nói.

Tề Hạo tâm trạng đang rất tốt nên không quan tâm đến việc Bạch Y Ngưng cố tình gây sự, anh chăm chú đọc tin nhắn Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa gửi đến:

“Đại Thần”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã, sao vậy?”

Tế Nguyệt Thanh thanh im lặng một lát rồi đáp: “Không sao, em cảm máy đây”.

Khuôn mặt Tề Hạo thoáng hiện lên chút mất mát, nhưng sự thay đổi nho nhỏ này không thoát khỏi cặp mắt của Bạch Y Ngưng, cô ta than thở.

“Xem ra sát thủ tình trường cũng có lúc thất thủ. Để em đoán xem, lần trước lỗi hệ thống em phát hiện lại biến thành công lao của cô vợ bé này, đúng không?”

“Cô ấy không phải là vợ bé”. Cô ấy là bà xã, là vợ.

“Tề Hạo! Sao em lại thấy càng ngày càng thích anh vậy nhỉ?” Bạch Y Ngưng lười biếng ngả người về phía Tề Hạo, đôi mắt đong đưa, khóe môi hơi nhếch lên thành một nụ cười.

“Tốt nhất là không nên”.

“Hay là thế này, dù sao mọi người cũng thấy chúng ta rất xứng đôi, vậy sao anh không lấy em? Em không quan tâm anh có bao nhiêu phụ nữ bên ngoài, cũng không để ý anh kết hôn với ai trong game, em chỉ cần vị trí phu nhân Tổng giám đốc Tề thôi! Anh thấy thế nào?” Bạch Y Ngưng cười lảng lơ.

Tề Hạo quay sang nhìn Bạch Y Ngưng, nụ cười có phần lạnh lùng gian ác:

“Em muốn cái gì anh biết quá rõ, không cần kết hôn với anh, em cũng có thể có được mà”.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của Tề Hạo, Bạch Y Ngưng khẽ thở dài:

“Tề Hạo, anh đừng có vậy chứ, em yêu anh thật mà”.

Tề Hạo cười nhạt, nhẹ nhàng nâng cằm Bạch Y Ngưng lên, từ từ áp sát khuôn mặt xinh đẹp của cô:

“Tốt nhất em đừng nên yêu anh, vì cho tới giờ anh chưa từng nghĩ đến việc yêu em. Kết hôn với anh càng là chuyện không thể xảy ra”.

“Nhưng... anh không thấy chúng ta rất xứng đôi sao?” Nụ cười của Bạch Y Ngưng càng thêm quyến rũ, cánh tay trắng trẻo chủ động vòng qua cổ Tề Hạo khiến cô gần anh thêm một chút.

“Em thích anh, cậu em trai ngoan hiền của em lại thích cô nàng của anh. Anh nói xem, nếu chị em Bạch gia liên thủ liệu có khả năng đánh đâu trúng đó không?”

Ánh mắt Tề Hạo đột nhiên lạnh lùng, bàn tay nắm lấy eo Bạch Y Ngưng dùng sức khá mạnh khiến cô khẽ kêu lên. Anh chàng này đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!

“Nếu em có ý đồ gì với cô ấy, hậu quả... sẽ rất nghiêm trọng đấy!”

“Anh... không phải anh thích cô ta thật đấy chứ?”

“Em nghĩ quá nhiều rồi!”

“Tề Hạo, sao càng ngày em càng thích anh vậy nhỉ?”

Trong lòng Bạch Y Ngưng thoáng có chút buồn, người đàn ông cô thích lại thích một cô gái khác. Thật quá đau lòng! Liên đó Bạch Y Ngưng cười híp mắt, càng áp sát vào người Tề Hạo hơn, nụ cười xinh đẹp nhờ vậy mà giấu được cảm xúc.

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên bị cây lau nhà đẩy ra, mọi người đều thấy rõ “khoảng cách zero” mờ ám của Tề Hạo và Bạch Y Ngưng.

A a a... Tổng giám đốc và Bạch tiểu thư đang hôn nhau sao? Nóng bỏng thật đấy! Ánh mắt mọi người từ khắp nơi đều đổ dồn lại đây.

Kỷ Hiểu Nguyệt thề, không phải cô cố ý, cô chỉ đang lau sàn... lau sàn thôi.

Lúc lau đến bàn mình, cô còn cố tình bật máy tính lên chào Đại Thần, ai ngờ Nhiếp Phong y như một tên đao phủ cứ đứng sau lưng cô liên tục giục:

“Nhanh lên nào, ở bên này, còn bên kia nữa! Đã làm việc thì phải làm cho tốt chứ, nếu không lát nữa Tổng giám đốc đi ra nhìn thấy sẽ không vui đâu”.

Lại nhắc tới cái tên Tổng giám đốc đáng khinh thường kia!

Nghe nhắc đến Tề Hạo, cho dù chỉ là danh xưng, lồng ngực Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên trào lên một luồng oán khí, vì thế cô coi mặt anh là cái sàn nhà, bỗng cửa phòng đột ngột bật mở ra.

Trước kia, cánh cửa này có bao giờ mở ra để vậy đâu!

Nhiếp Phong trốn trong một góc cười gian trá, là tôi mở ra đấy.

Tề Hạo và Bạch Y Ngưng cùng nhìn ra ngoài. Trước mặt một đám người đang tò mò đứng xem, Kỷ Hiểu Nguyệt đơn phương độc mã tay cầm chổi lau nhà, khí thế bừng bừng đứng trước cửa. Cây lau nhà hướng về phía văn phòng, dáng đứng như một con hổ rình mồi, kiểu cố gắng thông báo với tất cả mọi người, tôi chính là hung thủ! Nhìn thế nào cũng giống như đang đánh người cướp dâu vậy.

Dù Kỷ Hiểu Nguyệt đã bịt khẩu trang kín mặt, nhưng chỉ cần thấy đôi mắt sáng kia là ánh mắt Tề Hạo lập tức dịu đi.

Anh có thể hiểu là Kỷ Hiểu Nguyệt đang ghen không?

Tề Hạo nhanh chóng đẩy Bạch Y Ngưng ra, đứng thẳng dậy.

Phản ứng của Kỷ Hiểu Nguyệt cũng không hề chậm chạp, cô nhanh chóng cúi người:

“Rất xin lỗi, mời hai người tiếp tục”. Sau đó, cô tiến lên đóng cửa lại.

Có điều lúc Kỷ Hiểu Nguyệt quay người lại, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt lại khiến Nhiếp Phong phải rùng mình.

“Trợ lý Nhiếp, có cần lau tiếp không?”

“Không, không cần nữa”.

Nụ cười thật đáng sợ, lực sát thương của nụ cười này tuyệt đối không thua kém gì Tề Hạo! Có phải anh đã làm sai điều gì rồi không? Liệu có bị báo ứng?

Nhiếp Phong thề, từ giờ trở đi, anh sẽ tập trung chú ý hơn.

Bên trong văn phòng đã trở lại vẻ yên tĩnh vốn có, Bạch Y Ngưng quay đầu lại thích thú nhìn khuôn mặt đang trở nên xám xịt của Tề Hạo. Từ bao giờ mà Tề Hạo đại công tử lại coi trọng một nhân viên vệ sinh bé nhỏ vậy?

“Đi ra ngoài!” Tề Hạo dấm lên mặt bàn, giọng nói lạnh lùng.

Giận thật rồi sao?

“Anh đoán xem, liệu họ có cho rằng chúng ta không có gì với nhau không?” Bạch Y Ngưng không hề tỏ ra sợ hãi, cô vẫn cố đổ thêm dầu vào lửa.

Ánh mắt Tề Hạo lạnh lùng liếc sang, Bạch Y Ngưng biết điều nhún vai:

“Được rồi, em đi đây. Khi nào muốn lấy em thì cứ đến tìm em nhé”.

“Vĩnh viễn sẽ không có ngày đó”.

“Đồ nhẫn tâm!”.

Bạch Y Ngưng nói xong nhã nhặn bước ra ngoài. Đi tới cửa, cô ta còn cố tình lờm Kỷ Hiểu Nguyệt một cái. Nghe nói Tề Hạo đang qua lại với một nhân viên trong tòa nhà, có lẽ chính là cô ta? Đừng bao giờ để cô biết được cô nhân viên này chính là “cô bồ nhỏ” của anh, nếu không cô sẽ không ngừng phá hoại!

Ánh mắt Bạch Y Ngưng trước khi rời đi khiến Kỷ Hiểu Nguyệt thấy không thoải mái, thậm chí còn có chút tức giận. Nên gọi nó là gì nhỉ? Khiêu khích? Khoe khoang? Có được chút quan hệ nhập nhằng với Tề quái gở thì hay lắm sao? Cái tên siu biến thái, đại quái gở ấy, cực kỳ cực kỳ đáng khinh bỉ, có cho cô cũng không thèm!

“Chân! Nhắc lên nào! Đang lau sàn đây, không nhìn thấy sao?” Tiếng Kỷ Hiểu Nguyệt quát vang vọng khu văn phòng yên tĩnh. Không một ai dám lên tiếng!

Mấy lần Nhiếp Phong định thay Tề Hạo giải thích nhưng lại bị Kỷ Hiểu Nguyệt chặn họng:

“Anh biến thái đấy à? Sao lại giẫm lên chổi lau của tôi?”

Nhiếp Phong chỉ còn cách sợ hãi ôm đầu bỏ chạy.

Tôi không biến thái, tên biến thái nhà cô đang ở trong văn phòng ấy, mấy cái từ “khó tả” ấy đừng có dùng với tôi chứ!

Hoa Hồ Điệp bay lên tầng 48 tìm Kỷ Hiểu Nguyệt kể khổ nhưng lại bị cô vung chổi lau nhà đuổi đi không thương tiếc. Hoa Hồ Điệp ngẩng người, đau buồn xen lẫn kinh ngạc:

“Ai trêu chọc cậu hả? Giận gì thế?”

Kỷ Hiểu Nguyệt nổi đoán quát: “Ai nói mình tức giận hả? Mình đang lau sàn, cậu không nhìn thấy à? Đừng có đến làm phiền nữa, đi ra ngoài mau!”

Bên trong văn phòng, Tề Hạo thích thú mỉm cười, đúng là cô ấy rất tức giận! Vậy có phải anh vẫn còn hy vọng không?

Thời tiết hôm nay đẹp thật đấy!

Tên biến thái tự nhiên lại cười quái dị khiến Kỷ Hiểu Nguyệt càng nổi điên.

Sau đó Tề Hạo vui vẻ gọi: “Hiếu Nguyệt, rót một tách cà phê mang vào đây!”

“Vâng, anh đợi một lát!” Kỳ Hiếu Nguyệt mỉm cười gian xảo, Nhiếp Phong thấy cũng phải sợ hãi lùi lại.

Kỳ Hiếu Nguyệt mang tách cà phê được pha chế đặc biệt vào.

Nghe nói Tề Hạo không ăn những thứ có liên quan đến sầu riêng và ớt. Nếu cho sầu riêng vào thì mùi nặng quá, rất dễ bị phát hiện, vì thế Kỳ Hiếu Nguyệt cho ớt vào.

Đây là loại ớt chỉ thiên cực kỳ cay, cô dầm ra cho vào tách cà phê, lấy thìa khuấy đều lên rồi bỏ vỏ ra. Phòng trà dành riêng cho Tổng giám đốc chỉ có một mình cô ra vào, nhân chứng hoàn toàn không có!

Tề Hạo đang chăm chú xem tài liệu thì bị “đánh lén”.

Nhìn khuôn mặt điển trai của Tề Hạo trong nháy mắt bỗng biến mất dạng, Kỳ Hiếu Nguyệt thấy rất sáng khoái. Nhiếp Phong lo lắng cho sự an nguy của cô hồ ly nên tốt bụng nhắc nhở:

“Tổng giám đốc Tề mà tức giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy!”

Kỳ Hiếu Nguyệt lại cười rất tươi: “VẬY sao? Sao tôi lại thấy đáng về tức giận của Tổng giám đốc Tề lại khiến người ta rất thoải mái nhỉ?”

Nhiếp Phong: “...”

Bỗng nhiên anh nhớ đến những lời Tề Hạo đã nói:

“Cậu không cảm thấy nhìn cô ấy tức giận rất vui mắt sao?”

Vui mắt! Thoải mái!

Hai người này có sở thích quái gì thế!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ông Xã, Tên Này Trêu Em!

Hoàn thành xong công việc, còn một lúc nữa mới đến giờ tan ca nên Kỷ Hiếu Nguyệt nhanh chóng bật máy tính lên.

Tài khoản của Phong Diệp Vô Nhai đã sáng, nhưng Tế Nguyệt Thanh Thanh gọi mấy lần mà không thấy anh trả lời. Tế Nguyệt Thanh Thanh đang bực nên định đi đánh quái một mình cho hả giận, vừa quay người thì thấy một người mặc hoàng sam, tay cầm Ngọc Tiêu nhẹ nhàng đi đến.

“Tế Nguyệt Thanh Thanh, nghe tên đã ngưỡng mộ từ lâu!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh nhìn người tên Trường Dao Thanh Ngân trước mặt, không có chút ấn tượng.

“Có việc gì không?”

Trường Dao Thanh Ngân: “Ngưỡng mộ uy danh nữ hiệp đã lâu!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Mi không sợ chết sao?”

Trường Dao Thanh Ngân: “Có ý gì?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Trước khi phu quân của ta đến, mau đi đi. Nếu không ta cũng không cứu được mi đâu”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh liếc thấy tên Trường Dao Thanh Ngân cũng thuộc bậc Tiên cấp, nếu bị giáng một cấp cũng phải mất mấy ngày mới có thể luyện lại được nên cô mới tốt bụng nhắc nhở.

Trường Đào Thanh Ngân thở dài: “Tế Nguyệt Thanh Thanh, cô thật sự không biết gì sao?”

Trường Đào Thanh Ngân: “Phong Diệp Vô Nhai đang cùng Lam Sắc Yêu Cơ làm nhiệm vụ trên Tử Thanh Sơn đấy, lòng dạ hắn ta đã thay đổi rồi, nữ hiệp cần gì phải níu kéo, chi bằng đi theo tôi, tôi sẽ chung thủy không bao giờ thay đổi!”

Chuyện này nghe sao khó chịu thế nhỉ?

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Mi biết tiếng người không vậy?”

Trường Đào Thanh Ngân: “Lấy tôi đi mà!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Xin lỗi nhé, ta đã kết hôn rồi!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh nói xong định bỏ đi, Trường Đào Thanh Ngân đã nhanh chân chặn đến trước mặt. Đúng lúc này, một ánh chớp xanh từ xa bay đến, đánh thẳng vào Trường Đào Thanh Ngân khiến máu của hắn ta giảm mất một nửa.

Trường Đào Thanh Ngân: “Mẹ kiếp! Tên chết tiệt nào đánh lén lão tử vậy?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh vui vẻ ra mặt, trừ phu quân của cô ra, còn ai có thể ra tay tàn ác như vậy chứ! Nhưng cái tên Trường Đào Thanh Ngân cũng thay đổi nhanh thật đấy, mấy giây trước còn thanh tao nho nhã, mấy giây sau đã lộ nguyên hình!

Tế Nguyệt Thanh Thanh phi thân, nhẹ nhàng hạ xuống cạnh Phong Diệp Vô Nhai.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Ông xã, tên này trêu em!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Anh thấy rồi! Mi muốn chết như thế nào?”

Trường Đào Thanh Ngân: “Mẹ kiếp! Phong Diệp Vô Nhai giỏi lắm chắc! Lão tử không sợ người!”

Còn chưa dứt lời, trận chiến khốc liệt đã bắt đầu, từng tia chớp lửa lóe sáng chói mắt.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đứng bên cạnh xem kịch hay, thỉnh thoảng lại thêm máu cho Phong Diệp Vô Nhai.

Trường Đào Thanh Ngân: “Mẹ kiếp! Tế Nguyệt Thanh Thanh, lão tử tới cứu vớt người, người lại còn giúp hấn sao?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh đáp lại một câu: “VẬY MI HÃY HY SINH VÌ NGHĨA ĐI”.

Kỷ Hiểu Nguyệt ghét nhất là những kẻ gian dối nên ngay sau đó cô xuất chiêu. Gần như cùng lúc, Phong Diệp Vô Nhai cũng xuất chiêu, hai luồng ánh sáng đánh mạnh về phía Trường Đào Thanh Ngân khiến hấn tắt thở bỏ mạng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh lại hạ xuống cạnh Phong Diệp Vô Nhai:

“Ông xã, cuối cùng anh cũng lên mạng!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Nhớ anh sao?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Đại Thần đúng là vẫn “mặt dày mày dạn” như lúc trước! Nhưng lâu rồi thành quen, bị Đại Thần trêu như vậy cô cũng không còn cảm thấy tức giận. Hóa ra Đại Thần cũng rất thú vị!

Sau khi mọi việc qua đi, Thiên Sát Cô Tinh chạy đến hỏi Tế Nguyệt Thanh Thanh:

“Cô thật sự không sợ Đại Thần sẽ bị Lam Sát Yêu Cơ bắt cóc sao?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh nói: “Đại Thần sẽ không như vậy đâu”.

Thiên Sát Cô Tinh chết trong im lặng.

Anh còn có thể nói được gì nữa? Tổng giám đốc Tề đúng là Tổng giám đốc Tề, ngay cả tán gái cũng “thần kỳ” vô đối!

Tề Hạo cầm ly rượu vang trong tay, cười không nói.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Bà Xã, Hôm Nay Anh Rất Vui

Tối đến, Tế Nguyệt Thanh Thanh vẫn lên mạng chơi game như mọi ngày. Về chuyện gặp mặt, Đại Thần không nhắc đến nữa, giống như anh đang cho cô thời gian để suy nghĩ. Còn Tế Nguyệt Thanh Thanh, cô cảm thấy có chút ngưng ngưng khi để người khác biết thật ra cô rất muốn gặp mặt Đại Thần. Hơn nữa, Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng cảm thấy vài phần sợ hãi, sau khi gặp mặt không biết họ sẽ như thế nào.

Chuyện gặp mặt này giống như một loại rượu đang được lên men trong bình, nhìn qua thì thấy tĩnh lặng, nhưng bên trong mọi thứ đang âm thầm trỗi dậy.

Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai đều cảm nhận được, từ sau khi đưa ra quyết định gặp mặt, dường như hai người phối hợp ngày càng ăn ý hơn.

Thật ra, Tề Hạo không vội là có nguyên nhân.

Nếu giờ gặp nhau, anh chắc chắn cô gái nhỏ này sẽ bỏ chạy rất xa, thậm chí là bỏ việc rồi chơi trò mất tích. Vì vậy anh phải tìm lý do, nguyên nhân thích hợp để cô nàng này không thể bỏ chạy được nữa!

Tề Hạo tính sẽ lợi dụng đợt nghỉ Tết tới để xử lý tốt chuyện này, rồi mở đầu năm mới sẽ là một khung cảnh hoàn toàn mới: Năm sau có thể đón đưa phu nhân đi làm, chắc chắn đây sẽ là một chuyện rất vui vẻ! Tề Hạo thích thú suy nghĩ về tương lai.

Đối với việc này, Nhiếp Phong chỉ có thể tặng Tề Hạo bốn chữ: “Nhìn xa trông rộng”.

Tề Hạo lắc đầu: “Sai rồi, như vậy gọi là thận trọng từng bước”.

Đây chính là cuộc chiến khó khăn nhất trong cuộc đời anh, chỉ có thể thắng, không thể thất bại! Vì vậy, anh phải thận trọng từng bước một!

Nhiếp Phong nhanh chóng sửa lại: “Sai rồi, phải nói là: Hồ ly có gian xảo đến mấy cũng chỉ là hồ ly, sao có thể đối địch với một con sói tàn bạo và xảo quyết được chứ?!”

Trong khi người ta đang lập mưu tính kế, Tế Nguyệt Thanh Thanh vẫn còn ôm mộng với Đại Thần, cô đang kề vai sát cánh chiến đấu với Phong Diệp Vô Nhai.

Hôm nay, cô và Đại Thần cùng tiến vào một phụ bản cấp độ Anh Hùng.

Phụ bản cấp độ Anh Hùng dĩ nhiên mức độ khó khá cao nên Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai đều rất chăm chú. Nào ngờ đúng lúc quan trọng tiếng di động của Kỳ Hiểu Nguyệt vang lên.

Là điện thoại của mẹ.

Tế Nguyệt Thanh Thanh thật muốn đập đầu vào tường!

Điện thoại của mẹ sao lại luôn “giá lâm” vào thời khắc “kinh điển” như vậy chứ!

“A lô, Hiểu Nguyệt à! Cậu bạn trai kia của con đúng là không tồi chút nào! Biết nhìn xa trông rộng lắm!” Mẹ Kỳ ở đầu dây bên kia cứ tự biên tự diễn, không quan tâm đến ai hết.

Kỷ Hiểu Nguyệt không biết nên nói gì, hai tay vừa thao tác trên bàn phím vừa tự hỏi: “Bạn trai nào cơ?”

Để đối phó với mẹ, Hoa Hồ Diệp đã phải thay tên đổi họ không biết bao nhiêu lần, giờ cô thật sự không biết nên dùng cái tên nào nữa!

“Tên anh chàng này hơi kỳ lạ một chút, Phong Diệp gì đó thì phải, nhưng mà rất thành thật lại thẳng thắn, còn rất biết chăm sóc nữa!!@#!@#\$...” Mẹ Kỷ vẫn tiếp tục nói liên miên chuyện ở đâu đâu, Kỷ Hiểu Nguyệt xem chừng hiểu ra chút vấn đề, động tác cũng chậm lại mấy nhịp

Thì ra là Đại Thần!

Ngay sau đó Hiểu Nguyệt thấy vô cùng xúc động. Trời! Sao có thể là Đại Thần được!

Đại Thần đúng là người thuộc trường phái hành động, lần trước anh nói “Để anh xử lý”, sau đó đúng là anh đã giải quyết xong việc khó khăn này. Điều khiến cô không thể giải thích được là anh đã làm gì khiến mẹ Kỷ cho rằng anh thành thật, thẳng thắn lại còn biết chăm sóc vậy!

Kỷ Hiểu Nguyệt càng thêm hâm mộ Đại Thần.

Lúc mẹ Kỷ gác máy, bà còn nhắn lại một câu rất hài hước:

“Mẹ và Phong Diệp đã nói chuyện xong rồi, qua thời gian này mẹ sẽ đến thăm các con, tiện thể bàn hôn sự của hai đứa luôn. Con bé đáng giận này, nếu lần này con không đồng ý kết hôn thì mẹ cũng không cần đưa con gái như con nữa!”

Mẹ à, mẹ bảo con đi đâu tìm Phong Diệp Vô Nhai cho mẹ bây giờ?

Kỷ Hiểu Nguyệt vô cùng khổ sở, ai ngờ cuộc đời lại “họa vô đơn chí” như vậy, vừa lơ là một chút, Tế Nguyệt Thanh Thanh đã đi đời nhà ma.

Nơi họ bước vào là phụ bản Anh Hùng mức độ khó tương đối cao, người có cấp độ bình thường đều không dám vào. Thân thủ của hai người có thể coi là ngang sức, nhưng Tế Nguyệt Thanh Thanh đã hy sinh nên chỉ còn lại Phong Diệp Vô Nhai đơn phương độc mã. Anh đang phải cố gắng hết sức cầm cự.

Thấy Tế Nguyệt Thanh Thanh tử vong, bốn con quỷ nhỏ nhanh chóng tập trung lại, Boss lớn nhân cơ hội này tung một chiêu liên hoàn khiến cột máu của Phong Diệp Vô Nhai giảm mạnh.

Tế Nguyệt Thanh Thanh vừa lo lắng đợi hồi sinh, vừa không ngừng tự kiểm điểm.

Phía bên kia, cuộc chiến của Phong Diệp Vô Nhai cũng càng lúc càng kịch liệt. Trong tình trạng không có người giúp phục hồi khí huyết, cột máu của Phong Diệp Vô Nhai nhanh chóng sụt giảm với tốc độ chóng mặt.

Đúng lúc này, một bóng áo xanh nhanh chóng bay đến, gửi yêu cầu gia nhập đội ngũ.

Lúc này trong đầu Tế Nguyệt Thanh Thanh chỉ có một suy nghĩ, ngàn vạn lần không thể để tiếng tăm lẫy lừng cả đời của Đại Thần bị cô hủy hoại trong chốc lát được, vì thế cô vội vàng đồng ý.

Đến khi thấy rõ người mới tới là ai, Tế Nguyệt Thanh Thanh lại muốn đập đầu vào tường.

Là Lam Sắc Yêu Cơ! Là tình địch!!!

Quá trình đợi được hồi sinh thật gian nan. Nhất là khi nhìn thấy Phong Diệp Vô Nhai kề vai chiến đấu với một cô gái bụng dạ khó lường, Kỷ Hiểu

Nguyệt càng thêm âm ức.

Đợi đến lúc hồi sinh xong, Lam Sắc Yêu Cơ và Phong Diệp Vô Nhai đã chiếm lấy vị trí tấn công tốt nhất, Tế Nguyệt Thanh Thanh đành ngậm ngùi hồi máu giúp hai người họ.

Bực mình quá đi mất!

Sau khi thắng lợi, ba người bình tĩnh nhìn Boss ngã xuống, không vội chạy đến nhặt trang bị đắt tiền mà Boss vừa làm rơi ra.

Lam Sắc Yêu Cơ: “Phong Diệp Vô Nhai, anh định cảm ơn tôi thế nào đây?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Tất cả trang bị cho cô cả đấy”.

Lam Sắc Yêu Cơ: “Tôi không cần trang bị, tôi muốn có anh”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh nổi giận, ức chế lâu ngày cuối cùng cũng bùng lên:

“Này, anh ấy đã có vợ rồi, trang bị kia cho cô cả đấy, còn những thứ khác cô đừng có nằm mơ!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh sử dụng quyền lợi đội trưởng, lập tức đuổi Lam Sắc Yêu Cơ ra khỏi đội.

Tề Hạo mỉm cười, trên khuôn mặt đẹp trai toát lên vẻ quyền rũ mê người, thì ra cô ấy cũng biết ghen!

Lam Sắc Yêu Cơ: “Á à...! Cô đuổi tôi ra khỏi tổ đội à! Cô đúng là đồ con gái không có lương tâm, vừa rồi ai cứu phu quân của cô rồi lại cứu cô hả!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh không thèm quan tâm đến cô ta, quay sang Phong Diệp Vô Nhai nói:

“Ông xã, chúng ta đi thôi”.

Tề Hạo nghe một tiếng “ông xã” của Tế Nguyệt Thanh Thanh mà như mở cờ trong bụng, rồi rất phối hợp đi theo sau Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Lam Sắc Yêu Cơ: “Phong Diệp, không ngờ anh cũng có tố chất sợ vợ”.

Tâm trạng ai đó đang rất tốt nên lời đi luôn.

Làm xong nhiệm vụ, hai người đứng trên vách đá ở Tử Thanh Sơn ngắm cánh đồng hoa oải hương, thảnh thơi nói chuyện vài câu. Ánh mặt trời trải khắp không gian, cả biển hoa tím xanh rực rỡ trong sắc vàng của nắng.

Đột nhiên Phong Diệp Vô Nhai lại nói: “Bà xã, hôm nay anh rất vui”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh không biết nên trả lời thế nào, chỉ gửi lên một icon mặt cười.

Ta Là Một Con Rồng đứng canh bên cạnh nửa ngày, thấy tâm trạng hai vị thần tiên đáng rất tốt nên vội vàng chạy đến trước mặt khóc lóc:

“Cứu mạng với... Tế Nguyệt ơi! Cứu mình với!”

Thật ra tiếng kêu “cứu mạng” này Hoa Hồ Diệp đã muốn hô lên từ lâu nhưng sáng nay, anh chàng còn chưa kịp kêu khóc đã bị Kỳ Hiểu Nguyệt dùng cây lau nhà đuổi đi. Vì thế anh chàng quyết định bám đuôi, đợi Kỳ Hiểu Nguyệt vui vẻ mới dám nhào đến cầu cứu, anh chàng đúng là đã hao tâm tổn sức rất nhiều. Ai bảo anh chàng có việc cần người ta giúp chứ!

Ta Là Một Con Rồng: “Tế Nguyệt cứu mình với... Mình bị bà xã bỏ rồi...!”

Sau đó là một loạt icon khóc lóc.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Không phải cậu muốn được bỏ từ lâu rồi sao?”

Ta Là Một Con Rồng: “Ai nói vậy chứ? Ai nói vậy chứ? Ai nói vậy chứ? Ai nói vậy chứ? Ai nói vậy chứ?”

Xem ra, tên này phát điên thật rồi.

Phong Diệp Vô Nhai: “Dùng sự chân thành của cậu làm cô ấy 57. Động lòng đi”.

Ta Là Một Con Rồng: “Tôi dùng rồi! Ngày nào tôi cũng mua hoa, ngày nào cũng xin lỗi, chết bao nhiêu lần tôi cũng không sợ, bị giết đến giáng cấp tôi cũng muốn tìm cô ấy. Bây giờ anh em huynh đệ trong Bang Không Tưởng nhìn thấy tôi đều không ngần ngại mà ra tay giết chết, nhưng bà xã vẫn không thèm để ý đến tôi!”

Việc này đúng là có thật, ngày nào cũng có người đến trước cửa Bang Không Tưởng xem trò hay, kênh Thế Giới cũng vì vậy mà sôi nổi hơn hẳn.

Phong Diệp Vô Nhai đột nhiên triết lý: “Vì thế không thể đả tặc tội với bà xã phu nhân được!”

Ta Là Một Con Rồng tròn mắt hỏi: “Nếu anh bị Tế Nguyệt ly dị, anh sẽ làm gì?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Không thể nào, cô ấy không có cơ hội ấy đâu”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “... >_

Phong Diệp Vô Nhai: “Nếu thật sự có ngày ấy, tôi sẽ cướp dâu”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Đại Thần, anh đúng là ngang ngược đến mức khiến người khác phải giận điên lên, nhưng mà... Tế Nguyệt Thanh Thanh vẫn thấy vui vẻ.

Liệu điều đó có thể hiểu là Đại Thần sẽ không lấy ai khác ngoài cô không?

Nghĩ vậy, Tế Nguyệt Thanh Thanh lại đỏ mặt, còn Ta Là Một Con Rồng hộc máu vì ghen tị.

Vì sao mình lại không thể cướp dâu được chứ?

Ta Là Một con Rồng đột nhiên hiểu ra.

Ta Là Một Con Rồng: “Mình muốn thăng cấp! Mình muốn thăng cấp! Hai người phải giúp mình thăng cấp!! Sau khi thăng cấp mình sẽ đi cướp bà xã về!”

Có chí khí lắm!

Thương tình lần đầu anh chàng nghiêm túc như vậy, Tế Nguyệt Thanh Thanh đồng ý dẫn chú sâu lười này cùng thăng cấp. Dĩ nhiên Đại Thần không có ý kiến gì, nói theo cách khác của anh thì:

“Bà xã phu nhân quyết định là được!”

Họ lại khiến Ta Là Một Con Rồng hậm hực ghen tị.

Sau đó, hai người dẫn Ta Là Một Con Rồng đi thăng cấp.

Thật ra, từ đầu cấp độ của Hoa Hồ Diệp đã cao hơn Mãng Mọc Sau Mưa, nhưng ai bảo anh chàng là một con sâu lười, thăng cấp như một con

rùa, “rùa” đến mức để một người đi sau vượt mặt, kết quả hết bị cưỡng hôn lại đến ly hôn.

Sau khi được “cải cách”, Ta Là Một Con Rồng thề sẽ “cày bừa chăm chỉ”, quyết chí “tự lực tự cường”. Anh chàng lấy những tấm thẻ kinh nghiệm lần trước lừa được của An Húc Dương ra nạp dần, sau đó bắt đầu điên cuồng lao vào thăng cấp, anh chàng muốn thăng cấp trước đêm giao thừa! Không ăn, không uống, không ngủ, phải thăng cấp cao hơn Măng Mọc Sau Mưa, sau đó đi cưỡng hôn!

Con sâu lười biếng hăng hái thật rồi!

Tế Nguyệt Thanh Thanh tranh thủ hỏi Đại Thần:

“Đại Thần, anh gọi điện cho mẹ em thật sao?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Ừ”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “>0

Kỷ Hiểu Nguyệt có cảm giác mây đen đang kéo đến trên đầu.

Phong Diệp Vô Nhai: “Bác nói từ nhỏ đến giờ em không có ai theo đuổi nên từ lúc em 15 tuổi, bác đã phải giúp em tìm chồng rồi”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “...”

Ôi... ôi... ôi!!! Không phải không có ai theo đuổi, mà là cô không dám để cho mẹ biết, cô sợ sau khi biết chuyện, mẹ Kỷ sẽ dọa chàng trai ngây thơ nhà người ta chạy mất dép! Đến lúc đó liệu cô còn mặt mũi để sống trên đời này nữa không? Nhưng mẹ Kỷ có nhất thiết phải đem chuyện này ra nói với Đại Thần không chứ?!

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Mẹ em còn nói chuyện gì nữa không?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Cũng không có gì, mẹ em chỉ trò chuyện đôi chút về quá trình trưởng thành của em thôi”.

Quá trình trưởng thành!!!

Quá trình trưởng thành tốt cuộc phải cần bao nhiêu cái “đôi chút” mới có thể nói hết vậy!!!

Kỳ Hiếu Nguyệt không có gan hỏi tiếp nữa.

Mẹ à, mẹ muốn bán đứa con gái này sao?!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hieu Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hôm Nay Là Ngày ... Em Hẹn Gặp Đại Thần

Kỳ nghi “ngàn mong vạn đợi” cuối cùng đã đến.

Trong thời gian ngắn ngủi ấy đã xảy ra vài chuyện.

Tin An Húc Dương rời khỏi làng giải trí khiến dư luận lại một lần xôn xao bàn tán, nhưng việc An Húc Dương chính là con trai thứ hai của Tập đoàn Bạch Thị còn khiến người ta kinh ngạc hơn.

Kỷ Hiếu Nguyệt nghe tin chỉ biết thở dài.

Từ sau buổi tối hôm ấy, Kỷ Hiếu Nguyệt không gặp lại An Húc Dương, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy buồn bã, áy náy. Cuộc sống bây giờ thật sự là cuộc sống mà An Húc Dương mong muốn sao? Anh ấy... vẫn không chịu từ bỏ?

Vì e ngại sức ảnh hưởng của Tập đoàn Bạch Thị với giới truyền thông nên các phương tiện thông tin đại chúng cũng không “đào bới” sâu chuyện này, họ chỉ đưa tin qua loa rồi chuyển sự chú ý của mọi người sang Vườn hoa Thế Kỷ, nơi đang diễn ra lễ cắt băng khánh thành lần hai.

Công việc kinh doanh của Vườn hoa Thế Kỷ phát triển rực rỡ, có thể thấy thực lực của ông chủ đứng phía sau đúng là không thể xem thường. Có điều bây giờ Vườn hoa Thế Kỷ không còn là thiên đường của những kẻ có tiền nữa mà mang hơi hướng “quần chúng hóa”.

Ba tầng dưới là siêu thị lớn với đủ các loại sản phẩm. Thật là muốn gì có nấy! Nhân dịp khai trương, siêu thị còn khuyến mãi rất lớn khiến người

dân đồ xô đi mua hàng.

Tầng bốn là nhà hàng, có đại sảnh, phòng ăn, có thể phục vụ đủ các tầng lớp thực khách.

Tầng năm là một quán cà phê được bài trí rất trang nhã, giá cả phải chăng, Kỳ Hiếu Nguyệt và Hoa Hồ Điệp đã đến đây một lần. Đúng là rất thoải mái!

Từ tầng sáu đến tầng chín là thiên đường giải trí.

Tầng mười là vườn treo, nghe nói còn có dịch vụ và trang thiết bị thuộc hàng cao cấp bậc nhất. Tại đây khách hàng bỏ phí là có thể ngồi thang máy tham quan đến tầng cao nhất của Vườn hoa Thế Kỷ, từ đài quan sát trên cao có thể nhìn ngắm toàn bộ khung cảnh thành phố. Vì thế cũng thật dễ hiểu nếu đây là nơi có chi phí cao nhất trong toàn bộ toàn nhà Vườn hoa Thế Kỷ. Theo nguồn tin đáng tin cậy, tháng nào khu vườn treo này cũng có một ngày miễn phí, phải liên tục chú ý đến bảng thông báo trước cửa siêu thị.

Từ tầng 10 trở lên tạm thời bỏ trống, tương lai sẽ phát triển sau.

Có thể nói đây là nơi vui chơi giải trí, ăn uống nghỉ ngơi hoàn hảo khiến người dân thành phố sôi sục.

Nhưng người vui mừng nhất chính là Kỳ Hiếu Nguyệt. Cô đúng là người có tầm nhìn xa trông xa! Ha... Ha... Ha!

Bây giờ chỉ cần ngồi trong khu vườn nhỏ trước nhà rồi ngược nhìn lên là có thể nhìn thấy những ngọn đèn lấp lánh của Vườn hoa Thế Kỷ; rồi cũng chỉ cần đi bộ hơn mười phút là đến siêu thị lớn nhất, mới nhất thành phố, lại còn là một “tòa thành giải trí” nữa chứ! Thật là “Ngư ông đắc lợi”, Kỳ Hiếu Nguyệt thầm nghĩ.

Còn một chuyện nữa Kỳ Hiếu Nguyệt thấy cực kỳ vui, đó là cô bạn thân Tiểu Bạch mất tích đã lâu gọi điện thông báo cô nàng sắp trở về, còn có một sự ngạc nhiên lớn cho tất cả mọi người.

Ngạc nhiên? Ngạc nhiên gì?

Sau khi khơi gợi thành công trí tò mò của Kỳ Hiếu Nguyệt, Tề Tiểu Bạch cúp máy. Kỳ Hiếu Nguyệt tức giận nhìn điện thoại: Một cô nàng gian manh!

Nhưng dù sao bạn tốt đã về rồi, cũng đáng để ăn mừng đấy chứ.

Những chuyện vui liên tục xảy ra cũng không bằng việc kỳ nghỉ Tết âm lịch đã đến.

Trước khi rời công ty, Kỳ Hiếu Nguyệt hung hăng lườm Tề Hạo, nhưng anh lại mỉm cười nhìn cô đầy bí ẩn. Kỳ Hiếu Nguyệt “hừ” lạnh lùng, từ sau chuyện của Bạch Y Ngưng, cô không nói chuyện gì với Tề quái gở cả, tên biến thái đó hình như cũng không làm khó cô nữa.

Kỳ Hiếu Nguyệt chỉ sợ mẹ Kỳ dùng dùng xuất hiện rồi đòi người nên cô quyết định về nhà nhận sai trước. Kỳ Hiếu Nguyệt gọi điện về, chưa nói được câu nào mẹ Kỳ đã hào hứng ngắt lời:

“Con gái cưng của mẹ ơi, mẹ báo cho con một tin vui lớn nhé, mẹ và bố con mới trúng giải nhất đấy, một chuyến du lịch thế giới miễn phí!! Thế nên năm nay con chịu khó đón Tết với bạn trai đi, không cần lo lắng cho bố mẹ đâu. Nhớ đấy, phải đối xử tốt với Phong Diệp, khi nào đi du lịch về, việc đầu tiên bố mẹ làm là bàn chuyện đám cưới của hai đứa đấy! Lần này mà con không cố gắng “xuất khẩu” mình đi thì mẹ cũng không cần đưa con gái như con đâu! Nghe rõ chưa đấy, cứ thế nhé, mẹ phải lên máy bay rồi, mẹ cúp máy đây!!”

Kỳ Hiếu Nguyệt đứng đó khóc không thành tiếng.

Mẹ ơi, mẹ còn chưa gặp Phong Diệp Vô Nhai, sao mẹ lại “một lòng một dạ” nhận anh ấy làm con rể vậy? Chẳng may anh ấy là một kẻ quái dị hay một tên biến thái thì sao?

Đại Thần ơi, rốt cuộc anh đã dùng cách gì để “mê hoặc” mẹ em “một lòng một dạ” với anh vậy?

Kỷ Hiểu Nguyệt chính thức rơi vào bóng ma mang tên “diện kiến Đại Thần”, vừa hay Đại Thần cũng nhắc đến việc gặp mặt. Lần này, Tế Nguyệt Thanh Thanh gật đầu không do dự.

Đại Thần đề nghị gặp mặt tại vườn treo ở Vườn hoa Thế Kỷ!

Tế Nguyệt Thanh Thanh kinh ngạc, không lẽ cô và Đại thần ở cùng một thành phố?

Đột nhiên cô nhớ ra, có lần chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, Đại Thần đã hack được tài khoản của An Húc Dương, vì vậy nếu Đại Thần muốn tìm cô chắc cũng không phải việc gì khó.

Hẹn xong ngày gặp, tình cờ hôm đó cũng là lần đầu tiên vườn treo mở cửa miễn phí, Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩ mình thật may mắn nhưng cô cũng thầm cảm thấy có gì đó không ổn. Hình như Đại Thần hiểu rất rõ về thành phố này thì phải!

Ngày gặp mặt, Kỷ Hiểu Nguyệt đặc biệt chọn mặc một bộ váy nhung màu trắng sữa, mái tóc uốn nhẹ ngang vai, nhìn cô lúc này vừa trẻ trung vừa tươi vui. Nào ngờ, vừa ra đến cửa, còn chưa kịp đến Vườn hoa Thế Kỷ, cô đã bị nào đó bắt vào trong một chiếc xe màu xám, quá hoảng loạn, cô chống cự đến mức bị bong gân.

Bắt cóc à? Không phải chứ! Cô làm gì có tiền? Ngay cả tiền chơi game cũng không có cơ mà.

“Kỷ tiểu thư đừng quá lo lắng, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô một lúc thôi”. Một giọng nói lớn tuổi nhưng đầy uy lực vang lên phía trước xe.

Kỷ Hiểu Nguyệt ngồi phía sau xe chỉ có thể thấy được mái tóc hoa râm của ông ta.

Một ông già sao? Kỷ Hiểu Nguyệt không còn thấy sợ nữa.

Sau đó cô nhanh chóng nhận ra, người này là Bạch Thế Cơ, người đàn ông tung hoành trong thương trường, cha của “cô nàng sắt đá” Bạch Y Ngưng và cũng chính là cha của An Húc Dương.

Ô tô đưa họ đến thẳng khách sạn thuộc Tập đoàn Bạch Thị. Trong căn phòng sang trọng, Bạch Thế Cơ nghiêm túc nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Ta biết A Tước vì cháu nên mới quay về bên cạnh ta”.

Kỷ Hiểu Nguyệt bình tĩnh nhìn Bạch Thế Cơ, đợi câu nói phía sau. Bạch Thế Cơ nghĩ Kỷ Hiểu Nguyệt sẽ thừa nhận hoặc phủ nhận, ông không ngờ Kỷ Hiểu Nguyệt lại nhìn mình bằng đôi mắt trong trẻo, hoàn toàn im lặng. Vì vậy Bạch Thế Cơ đi thẳng vào vấn đề chính:

“Cháu có thích nó không?”

Kỷ Hiểu Nguyệt vẫn chưa biết mục đích chính của Bạch Thế Cơ là gì nên hơi do dự:

“Bác hy vọng cháu trả lời thế nào?”

Đáp án này thật sự rất mới mẻ, hai tay Bạch Thế Cơ nắm chiếc trượng đầu rồng, ông nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt với đôi mắt sáng ngời:

“Chuyện của cháu và A Tước, ta cũng có nghe nói”.

Cháu chỉ sợ bác đã điều tra đâu ra đấy rồi thôi! Đúng là trò chơi của những kẻ có tiền, Kỳ Hiếu Nguyệt không ngờ cũng có ngày cô lại trở lại đối tượng bị điều tra.

“Vì cháu nên A Tước mới quay về nhà, ta cảm ơn cháu vì điều đó. Nếu cháu thích A Tước, thật lòng muốn đời này kiếp này sống bên nó, ta không phản đối. Nhưng cháu phải xác định rõ giới hạn với những người đàn ông xung quanh mình, bao gồm cả những mối quan hệ trong trò chơi. Con dâu của Bạch gia phải trong sáng, thanh bạch. Còn nếu cháu không thích A Tước, ta hy vọng cháu sẽ rời khỏi nó”.

Thẳng thắn thật!

Cuối cùng Kỳ Hiếu Nguyệt cũng hiểu rõ mục đích của Bạch Thế Cơ.

“Vậy thì bác không phải lo lắng nữa đâu, cháu sẽ rời khỏi anh ấy”. Kỳ Hiếu Nguyệt không muốn tiếp tục nói chuyện vô nghĩa.

Bạch Thế Cơ không ngờ Kỳ Hiếu Nguyệt lại đồng ý dễ dàng như vậy: “Thật sao?”

“Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy[1]. Bác cứ yên tâm”. Kỳ Hiếu Nguyệt quay người định rời đi.

[1] Một lời nói ra, xe bốn ngựa kéo khó đuổi theo kịp: Ý nói: Lời đã nói ra không lại được, có hối hận cũng không kịp.

Kẻ có tiền làm việc gì cũng thật vất vả! Nếu sớm biết chỉ vì mấy câu nói này thì lúc này nói luôn trên xe là được rồi, sao phải chạy đến nơi xa như vậy chứ? Đại Thần vẫn đang đợi cô kia kìa!

“Đợi chút”. Bạch Thế Cơ đứng dậy nói: “Nếu cháu cần gì, cháu có thể đến tìm ta, dù sao A Tước chịu về nhà cũng là nhờ cháu. Ta muốn cảm ơn cháu”.

“Không cần đâu ạ, từ nhỏ anh ấy đã không có được tình yêu của người cha nên bác hãy đối xử tốt với anh ấy”. Kỳ Hiểu Nguyệt quay đầu lại nhìn Bạch Thế Cơ nói, sau cùng nhanh chóng quay người rời đi. Nhưng mới đi được một bước, không ngờ dưới chân cô đau nhói, suýt chút nữa không đứng vững, người đàn ông mặc đồ đen đứng cạnh tiện tay đỡ lấy cô.

Đúng lúc này, một bóng người lao như bay đến cạnh Kỳ Hiểu Nguyệt, bảo vệ cô như một báu vật vô giá.

“Mấy người muốn làm gì? Hiểu Nguyệt, em không sao chứ?” An Húc Dương lo lắng nhìn cô khắp một lượt.

Để không gây hiểu lầm giữa cha con An Húc Dương, Kỳ Hiểu Nguyệt giải thích:

“Em không sao, không cẩn thận nên bị bong gân thôi, Bạch lão gia vừa giúp em, em đang định về”.

Kỳ Hiểu Nguyệt quay lại cúi đầu chào Bạch Thế Cơ, trong ánh mắt ông hiện lên sự khen ngợi.

“Em không phải nói hộ ông ấy, anh biết vì sao ông ấy tìm em, chúng ta đi thôi!” An Húc Dương liếc nhìn Bạch Thế Cơ, ánh mắt dường như có muôn vàn oán hận.

Kỳ Hiểu Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, xem ra mâu thuẫn giữa cha con họ không hề nhỏ! Nhưng dù sao đây cũng là chuyện nhà người ta, người ngoài như cô im lặng vẫn tốt hơn.

Vì Kỳ Hiểu Nguyệt bị đau chân nên An Húc Dương tìm một phòng để cô tạm thời nghỉ ngơi, còn mình không rời khỏi cô nữa bước, anh sợ Bạch Thế Cơ lại phái người đến tìm.

“Em thật sự bị ngã nên mới bong gân, việc này không liên quan đến bố anh. Anh hiểu nhầm bác rồi”.

An Húc Dương im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới nói:

“Thật ra, anh là con riêng của ông ta. Năm đó mẹ anh và ông ta chỉ là “tình một đêm”, không ngờ lại sinh ra anh. Mẹ anh thật lòng yêu Bạch Thế Cơ, bà tình nguyện chịu đựng mọi vất vả vì ông, lặng lẽ nuôi anh lớn khôn. Nếu không phải vì anh bị bỏng, cần rất nhiều tiền để chữa bệnh, bà sẽ không đi tìm Bạch Thế Cơ. Dù lúc ấy bị bỏng nhưng ý thức anh vẫn rất tỉnh táo, anh tận mắt chứng kiến mẹ anh quỳ dưới chân ông ta, cầu xin ông ta cứu anh. Lúc ấy, ánh mắt ông ta nhìn anh lạnh lùng biết bao, thậm chí còn có chút xem thường, đó hoàn toàn không phải ánh mắt của một người cha”.

“Sau khi xét nghiệm AND, xác nhận thân phận của anh, ông ta mới đồng ý đưa anh ra nước ngoài trị liệu, nhưng lại từ chối thừa nhận mẹ anh. Bạch gia là một gia tộc đã tồn tại cả trăm năm, ông ta không chấp nhận một người phụ nữ xuất thân thấp kém làm phu nhân của nhà họ Bạch. Vì vậy, dù sau này ông ta biết cả cuộc đời mẹ anh chỉ có một người đàn ông là Bạch Thế Cơ, dù ông ta biết cả đời mẹ anh ngậm đắng nuốt cay nuôi anh khôn lớn, ông ta cũng chỉ lạnh lùng ném cho mẹ anh một khoản tiền rồi bảo mẹ anh biến mất. Mẹ anh đã biến mất, không còn xuất hiện lại nữa, anh đã dùng mọi cách nhưng vẫn không tìm được mẹ”.

“Nếu ông ta thật sự cần thể diện, sao lúc trước còn tìm đến mẹ anh? Chẳng qua ông ta ích kỷ thôi! Ông ta cho rằng, đàn ông có thể chơi đùa bên ngoài, nhưng người phụ nữ đến về nhà phải phù hợp với yêu cầu của xã hội thượng lưu, phù hợp với thân phận phu nhân của nhà họ Bạch! Ông ta đối xử tốt với anh chẳng qua vì anh là đứa con trai duy nhất của họ Bạch mà thôi. Ông ta không có sự lựa chọn nào khác”.

An Húc Dương dậm mạnh lên tường, mái tóc dài tung bay, Kỷ Hiểu Nguyệt chỉ có thể thấy bóng lưng giận dữ của anh.

Tại sao những gia đình giàu có luôn xảy ra nhiều ân oán như vậy?

Nếu đã là chuyện nhà người ta, Kỷ Hiểu Nguyệt thấy mình không nên can thiệp vào. Một lúc sau không thấy An Húc Dương lên tiếng, Kỷ Hiểu Nguyệt mới lựa lời nói:

“Có lẽ, anh chưa hiểu hết bố mình. Ít nhất hôm nay bác cũng không có ý định làm hại em, bác ấy chỉ hỏi em có thích anh hay không, sau đó bác đã cảm ơn em”.

An Húc Dương từ từ quay đầu lại, đôi mắt buồn bã:

“Nếu như, anh nói nếu như, sau khi gặp Phong Diệp Vô Nhai, em phát hiện hai người không hợp nhau, em có đồng ý cho anh thêm một cơ hội không?”

“...” Việc này Kỷ Hiểu Nguyệt chưa từng nghĩ tới.

An Húc Dương thở dài: “Câu hỏi này có phải rất ngu ngốc không? Anh chỉ muốn em biết, chỉ cần em quay đầu lại, anh lúc nào cũng ở phía sau em”.

“A Tước, như vậy không công bằng với anh. Anh không cần phải...”

“Hiểu Nguyệt, đây không phải là việc anh có thể kiểm soát được”. An Húc Dương ngắt lời Kỷ Hiểu Nguyệt, ánh mắt man mác buồn.

Ánh mặt trời trải xuống bờ vai anh, mái tóc dài nhẹ bay, trong thoáng chốc, cô nhìn anh giống như một thiên thần với đôi cánh bị thương. Một hoàng tử u buồn khiến trái tim Kỷ Hiểu Nguyệt thắt lại.

“Anh yêu em, rất yêu em, trái tim anh muốn chờ đợi em, có công bằng hay không không quan trọng”.

Lời An Húc Dương nhẹ tựa làn gió nhưng lại nặng nề rơi xuống hồ nước trong trái tim Kỷ Hiểu Nguyệt, làm gợn lên những tiếng than vô tận.

Kỷ Hiểu Nguyệt muốn nhanh chóng quay lại Vườn hoa Thế Kỷ, lần hẹn đầu tiên mà đến muộn có lẽ sẽ không hay. Đáng tiếc đôi chân không chịu nghe lời, cô vừa đặt chân xuống lại nhói đau, cô đành phải nghe theo lời đề nghị của An Húc Dương, tạm thời ở lại để bác sĩ đến băng bó. Sau đó xử lý xong xuôi cũng đã quá giờ hẹn.

Không biết bây giờ Đại Thần sao rồi?

Nhìn đôi chân bị băng bó như một cái bánh bao, Kỷ Hiểu Nguyệt lo lắng nhìn điện thoại.

An Húc Dương: “Em sao vậy?”

Kỷ Hiểu Nguyệt do dự một chút rồi nói: “Hôm nay là ngày... em hẹn gặp Đại Thần”.

Kỷ Hiểu Nguyệt do dự một chút rồi nói: “Hôm nay là ngày... em hẹn gặp Đại Thần”.

Lúc này An Húc Dương mới phát hiện, hôm nay Kỷ Hiểu Nguyệt ăn mặc rất cẩn thận, đôi mắt trang điểm nhẹ nhàng, đôi môi tô hồng, quần áo trên người cũng mới.

Người con gái làm đẹp vì người mình yêu.

Trong đầu An Húc Dương đột nhiên hiện lên câu hỏi ấy, từng chữ từng chữ khiến trái tim anh nhói đau.

“Anh đưa em đi”.

...

Dưới toà nhà Vườn hoa Thế Kỷ, An Húc Dương nói:

“Hiếu Nguyệt, điện thoại của anh mở máy 24/7 đợi em”.

Ngoài hai tiếng “cảm ơn”, Kỳ Hiếu Nguyệt không tìm được từ nào khác để diễn đạt cảm xúc của cô lúc này.

Trong giây phút đi vào thang máy, cô vẫn thấy An Húc Dương đứng lặng bên trong đám đông, đột nhiên, cô rất rất muốn An Húc Dương cũng có thể tìm được hạnh phúc của chính mình. Anh là một người đàn ông tốt, hoàn toàn xứng đáng có được hạnh phúc của riêng mình.

Nhìn Kỳ Hiếu Nguyệt đứng trong thang máy đi lên từng tầng, trái tim An Húc Dương chùng xuống. Tự đưa người con gái mình yêu vào vòng tay của người đàn ông khác, có phải anh rất ngu ngốc không?

Tòa nhà Thế Kỷ như một con quái vật khổng lồ, mở chiếc miệng rộng ngoác nuốt lấy vô số người qua lại, lần đầu tiên An Húc Dương cảm thấy mình nhỏ bé như một hạt bụi.

Uể oải ngồi vào trong xe, An Húc Dương ngẩng đầu nhìn vườn treo trên không phía xa xa, Kỳ Hiếu Nguyệt và Phong Diệp Vô Phong... đã gặp nhau chưa?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Bà Xã, Cuối Cùng Em Cũng Đến!

Dịch vụ của vườn treo trên không quả là cao cấp, dù hôm nay là ngày miễn phí nên rất đông khách nhưng nhân viên phục vụ không hề chậm trễ chút nào.

Kỷ Hiểu Nguyệt vừa nhảy lò cò ra khỏi thang máy lập tức có một nhân viên chạy đến đỡ cô, đưa cô từ thang máy lên thẳng khu vườn treo, anh ta giúp cô tìm chỗ thích hợp rồi mới lịch sự rời đi. Tầng thượng của tòa nhà được trang trí vô cùng xinh đẹp, xung quanh có rất nhiều người đang đi lại.

Ngày đầu tiên mở cửa, đông khách cũng là chuyện bình thường, nhưng rốt cuộc ai mới là Đại Thần?

Kỷ Hiểu Nguyệt không thể nhảy lò cò để tìm người nên cô ngồi tại chỗ gửi tin nhắn cho Đại Thần.

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đại Thần, em đến rồi, anh ở đâu vậy?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã, cuối cùng em cũng đến rồi!”

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng chuông báo cháy, đám đông vội vã bỏ chạy.

Không phải chứ! Kỷ Hiểu Nguyệt lo lắng.

Họ chỉ hẹn gặp nhau thôi mà, không đến mức xảy ra nhiều biến động bất ngờ vậy chứ! Lúc thì bị bắt cóc, lúc thì chứng kiến cảnh cha con đối

đầu, giờ lại còn có chuông báo cháy, không lẽ cô phải chơi thêm trò “sinh ly tử biệt” nữa sao?

Đám người vội vàng chạy xuống, Kỷ Hiểu Nguyệt cố gắng dựa người vào lan can, khó khăn lắm mới đến được đây, khó khăn lắm mới có cơ hội gặp Đại Thần, cô không thể bỏ đi được!

Kỷ Hiểu Nguyệt không ngờ những chuyện chỉ có trên phim ảnh lại xảy đến với mình.

Người trên tầng thượng đã rút đi gần hết, những khoảng không tuyệt đẹp của nơi này cũng dần hiện ra, Kỷ Hiểu Nguyệt đưa mắt nhìn xung quanh, trong lòng tự hỏi: “Đại Thần có còn ở đây không?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Đại Thần, có chuông báo cháy đấy, anh còn ở đây không?”

Phong Diệp Vô Nhai: “Anh vẫn ở đây. Chưa tìm thấy em, anh sẽ không bỏ đi đâu hết!”

Trong lòng Tế Nguyệt Thanh cảm thấy ấm áp: “Anh đang ở đâu?”

Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn khắp nơi rồi nhanh chóng gửi vị trí của mình cho anh.

Phong Diệp Vô Nhai nhanh chóng trả lời: “Em rẽ trái, nhìn ra ngoài, em có thấy hòn đảo nhỏ phía xa xa đó không?”

Giờ này mà còn đi ngắm đảo sao? Lẽ nào có liên quan đến vị trí của Đại Thần?

Kỷ Hiểu Nguyệt nghe lời nhìn ra phía xa, thấy rồi, đó là một hòn đảo nhỏ... nhìn khá quen.

Dựa vào phương hướng... nơi đấy chắc là... phiên bản hiện thực hóa của Chân Linh Thần Giới! Đó là hòn đảo mà Tề Hạo đã dẫn cô đến!

Điện thoại Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên vang lên, là Đại Thần gọi đến qua tài khoản game, trái tim Kỷ Hiểu Nguyệt đập thành thịch. Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với Đại Thần, không biết giọng nói của anh ấy thế nào?

“A lô...” Kỷ Hiểu Nguyệt hồi hộp.

Đầu bên kia điện thoại hơi ồn ào, nhưng tiếng ồn nhanh chóng biến mất, Kỷ Hiểu Nguyệt nghe thấy rất rõ tiếng thở của Đại Thần, còn có tiếng bước chân phía sau.

Kỷ Hiểu Nguyệt nắm chặt tay, nín thở.

“Đại Thần...”

Đột nhiên Kỷ Hiểu Nguyệt cảm thấy không chắc chắn, Đại Thần ở ngay sau lưng nhưng không hiểu sao cô không dám quay đầu nhìn lại.

“Bà xã”. Trong di động và sau lưng cùng vang lên một giọng nói quen thuộc.

Giọng nói này như tiếng sấm vang lên giữa trời quang, khiến Kỷ Hiểu Nguyệt choáng váng đầu óc.

Giọng... giọng... giọng nói này rõ ràng là...

“Bà xã, cuối cùng em cũng đến rồi”.

Gần như cùng lúc, một cánh tay rắn chắc khóa chặt Kỷ Hiểu Nguyệt bên lan can, hơi thở quen thuộc khiến cô run rẩy đánh rơi điện thoại trong tay. Kỷ Hiểu Nguyệt vội vàng quay đầu lại, khuôn mặt tuấn tú với nụ cười đầy mê hoặc trước mặt khiến cô hét lên chói tai.

“Á á á.....!”

Không thể nào! Sao lại như vậy! Đầu óc Kỳ Hiểu Nguyệt trống rỗng, theo bản năng cô chỉ muốn chạy trốn.

Đáng tiếc, cũng giống như trước đây, cô có nhảy sang trái nhảy sang phải cũng không thoát được.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra! Buông tôi ra!”

Tiếc là Kỳ Hiểu Nguyệt chỉ có một chân lành, không đâu lại được vờ người ta, sức lực chênh lệch quá lớn nên có lò cò cả nửa ngày cô vẫn ở trong lòng Tề Hạo.

“Bà xã, em nhận tâm thật đấy, nhìn thấy chồng không chào hỏi gì đã muốn đi rồi. Bà xã có biết chồng em đợi ở đây sắp cả bạc đầu rồi không?” Tề Hạo cười tươi, ánh mắt mê hoặc.

Giây phút hạnh phúc! Cuối cùng cũng có thể đổi diện gọi cô ấy là “bà xã” rồi!

“Anh cố ý phải không?” Nhận ra mình có làm mọi cách cũng không thể chạy thoát, Kỳ Hiểu Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận lườm khuôn mặt đang tươi cười đến mức muốn đánh của Tề Hạo.

Tại sao lại là tên quái gở này? Tại sao lại là tên biến thái này? Ông trời ơi...!

“Phải, anh cố ý làm vậy đấy. Kể từ khi anh biết em chính là Tế Nguyệt Thanh Thanh, anh đã cố gắng thu hút sự chú ý của em, cố tình tiếp cận em, cố tình chuyển em lên làm việc gần anh. Tất cả mọi việc, anh đều đã sắp xếp từ trước, chỉ vì, anh yêu em”.

“Anh yêu tôi? Anh hiểu thế nào gọi là yêu sao? Chẳng qua anh đã chán mấy cô gái bên cạnh mình rồi nên mới thấy tôi mới mẻ thôi! Tề Hạo, anh muốn tìm phụ nữ chứ gì, anh chỉ cần vung tay thiên hạ này có vô số cô gái sẵn sàng yêu thương nhớ nhưng anh, đừng đến làm phiền tôi nữa! Tránh ra!”

Tề Hạo mệt mỏi day hai bên thái dương, lần đầu tiên tỏ tình đã bị thất bại là làm sao?! Mọi việc cứ tan biến như khói bụi vậy sao...?!

Kỷ Hiểu Nguyệt chớp cơ hội nhanh chóng nhảy đi nhưng cô chợt nhận ra, trên tầng thượng không còn một bóng người, thang máy đã xuống tầng một từ lâu, toàn bộ cửa ra đều đã bị đóng lại.

“Sinh ly tử biệt” cái gì chứ? Đây rõ ràng là cái bẫy, một cái bẫy hoàn hảo!

Kỷ Hiểu Nguyệt tìm không được lối thoát, tức giận cầm cốc ném người. Còn Tề Hạo rất mực tao nhã xoay người ném đòn.

Tề Hạo biết, để Kỷ Hiểu Nguyệt chấp nhận những việc này là cả một quá trình khó khăn. Nhưng giờ anh không hề lo lắng, thứ anh có là thời gian, anh sẽ từ từ “chơi đùa” với cô gái bé nhỏ này!

Còn Kỷ Hiểu Nguyệt có trở thành “người mất tích” hay không, anh chắc chắn sẽ không có điều đó xảy ra.

Bởi việc bố mẹ Kỷ đi du lịch vòng quanh thế giới là do anh một tay bố trí.

Hoa Hồ Điệp đang bận thăng cấp để cướp bà xã về cũng là anh đưa ra chủ ý.

Còn về An Húc Dương, anh đã sớm dặn Nhiếp Phong tung máy ảnh chụp thân mật của Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Điệp Vô Nhai

trong ngày gặp mặt rồi, cho nên An Húc Dương cũng không còn là vấn đề nữa.

Cô bé ơi, lần này em không chạy được nữa rồi!

Kỷ Hiểu Nguyệt sắp điên lên mất!

Tay chân không nhanh nhẹn linh hoạt cũng không sao, sau khi cố gắng nhảy lò cò khắp cả sân thượng, cuối cùng cô cũng tìm được một cánh cửa có thể mở ra, nhưng mà... bên trong lại là phòng ngủ!

Có nhầm không vậy? Tên biến thái quái gở này rốt cuộc định làm gì vậy?

Nhìn con sói đang từng bước tiến lại gần, Kỷ Hiểu Nguyệt muốn chạy trốn, ngờ đâu sức lực đã cạn kiệt, cô dễ dàng bị người ta ôm ngang eo rồi ném lên... một cái võng trên đài quan sát. Những món ăn đặt trước võng nhắc nhở Kỷ Hiểu Nguyệt đã đến giờ ăn tối.

Để thể hiện sự tức giận, Kỷ Hiểu Nguyệt quyết định tuyệt thực. Tề Hạo không miễn cưỡng mà chỉ lặng lẽ ngồi đó gắp những món ăn thơm ngào ngạt ăn ngon lành trước mặt Kỷ Hiểu Nguyệt, lúc thấy khóe môi cô mấp máy, anh còn rất quan tâm, cẩn thận gắp mấy món ngon đưa đến miệng cô...

Kỷ Hiểu Nguyệt quyết định, ăn no mới có sức chạy, vì thế cô ăn lấy ăn để. >0

Khi Kỷ Hiểu Nguyệt đòi về, Tề Hạo lấy mấy bức ảnh nhìn rất thân mật chụp lúc hai người ngủ chung đưa qua đưa lại trước mặt cô.

A... a... ảnh nóng!

Kỷ Hiểu Nguyệt vừa ăn no lại tiếp tục nổi điên. Dù chỉ có một chân để nhảy lò cò, cô cũng phải đuổi theo cái kẻ hai chân biết chạy kia, cô thề phải tiêu hủy vật chứng! Tên quái gở này đúng là đã giở trò khi cô ngủ mà, a a a a a!

Đi đi lại lại nhiều mệt, không thể nhảy thêm được nữa, Kỷ Hiểu Nguyệt ngã xuống văng thở hỗn hển. Nhìn ánh hoàng hôn phía Tây, Kỷ Hiểu Nguyệt khóc không thành tiếng, bầy, lại là một cái bầy! Bây giờ một chân mỗi nhừ, một chân lại đau, dù Tề Hạo có thả cho cô đi cô cũng đi không nổi! #.....#

Tên sói ranh mãnh, đa mưu túc trí kia lại cười tươi rói:

“Bà xã em đừng giận, thật ra chỉ cần em chịu tin tưởng, em sẽ biết chồng em thật sự đã suy nghĩ cực khổ như thế nào”.

Kỷ Hiểu Nguyệt không còn sức lực để cãi nhau, cô đành dùng ánh mắt “giết chết” anh. Tề Hạo bất chấp nguy hiểm đưa một ly nước cho cô, Kỷ Hiểu Nguyệt do dự một chút, xem xét tính linh hoạt của mục tiêu, cuối cùng vẫn quyết định... uống cạn ly nước.

Hay lắm, rốt cuộc cũng có tiến bộ, Tề Hạo nở nụ cười quyến rũ.

Bầu không khí giữa hai người mới vừa tốt đẹp thì Nhiếp Phong ở đâu ùng ùng chạy tới.

“Không hay rồi, không hay rồi! Chân Linh Thần Giới bị hacker tấn công, xuất hiện rất nhiều lỗi phần mềm”.

“Cái gì?” Hai người mấy giây trước còn như nước với lửa giờ đã chung một chí hướng.

Nhiếp Phong vừa thở dài vừa nói: “Làm ơn đi, hai người có hẹn hò cũng phải bật điện thoại lên chứ!”

Không phải lỗi của tôi! Di động của tôi bị người ta tắt máy rồi ném lên cái bàn xa tít tắp! Tề Hạo làm!!!!

Không phải lỗi của tôi! Di động của tôi bị người ta coi là bao cát, quăng vào góc sân thượng! Kỷ Hiểu Nguyệt làm.

“Ai hẹn hò với anh ta chứ!” Kỷ Hiểu Nguyệt quát lớn.

Tề Hạo quyết định tạm thời không thảo luận vấn đề này, anh vội vã quay sang Nhiếp Phong hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Nhiếp Phong lắc đầu:

“Muốn biết tình hình cụ thể thì đến công ty đi. Nhân viên Bộ phận Phát triển game trừ Hồ Điệp không liên lạc được những người khác đã quay về làm việc rồi, nhưng vẫn không đủ nhân lực”.

Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩ, chắc Hoa Hồ Điệp đang trốn trong nhà “bế quan luyện cấp”, giờ trời có sập xuống anh chàng chắc cũng chẳng còn tâm trạng mà quan tâm.

Mặc dù Kỷ Hiểu Nguyệt rất ghét Tề Hạo nhưng cô lại rất yêu thích trò chơi này, vì thế vừa về đến Lăng Thăng, Kỷ Hiểu Nguyệt nhanh chóng thay vào vị trí bị khuyết của Hoa Hồ Điệp. Hơn nữa lại là game thủ lão luyện, nên cô thực sự đã giúp được rất nhiều việc...

Kỷ Hiểu Nguyệt không ngờ chuyến đi này lại thành chuyến đi bốn mươi tám giờ không ngủ không nghỉ.

Do vào dịp Tết Âm lịch nên số người lên mạng tăng cao, sự cố lại xảy ra quá đột ngột khiến việc xử lý vấn đề càng thêm rắc rối. Cũng may có Tề Hạo bình tĩnh chỉ đạo. Bên cạnh đó còn có chuyên viên hàng đầu khoa Tin

học như Nhiếp Phong ổn định tình hình, cùng toàn bộ nhân viên Bộ phận Phát triển game đồng tâm hiệp lực kháng chiến suốt đêm. Vấn đề cuối cùng cũng được giải quyết.

Kỷ Hiểu Nguyệt ngồi trước máy tính suốt bốn mươi tám tiếng đồng hồ, hai mắt đã thâm quầng... Vì thế lúc Tùng Ca mở sâm panh ăn mừng, Kỷ Hiểu Nguyệt ý thức mơ màng nghĩ sâm panh là nước thường, liền một hơi uống cạn. Đến lúc nhận ra mình đang uống gì thì đã không còn ý thức được mọi việc xung quanh nữa.

Vốn quay cuồng cả ngày, cùng hai đêm không ngủ không nghỉ, lại cộng thêm chút hơi rượu, Kỷ Hiểu Nguyệt lăn ra ngủ đủ mười bốn tiếng đồng hồ. Đến cả khoảnh khắc giao thừa thiêng liêng cũng trôi qua không chút luyến tiếc trong giấc ngủ say ấy. Thấy vậy Nhiếp Phong ngao ngán thờ dài, anh chưa thấy ai có thể ngủ được như vậy!

Tề Hạo tâm trạng vui vẻ rất nhanh đuổi hết đám người không liên quan ra ngoài, vừa nhắm nháp rượu vừa đợi chờ người anh thương yêu tỉnh giấc.

Tính ra đây đã là lần thứ ba Kỷ Hiểu Nguyệt ngủ cạnh anh, việc này chứng tỏ điều gì? Dĩ nhiên là chứng tỏ họ rất có duyên, cô gái này không muốn lấy anh cũng không được! Còn gì nữa nhỉ? Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, có lần thứ ba thì sẽ có lần thứ tư, thứ năm, thứ sáu...

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Lần Đầu Tiên Dẫn Bạn Gái Về Nhà?

Khi Kỷ Hiểu Nguyệt tỉnh giấc, cô hoảng sợ phát hiện quần áo trên người đã bị người ta đổi thành áo ngủ, một tiếng thét chói tai đâm thủng óc nhà. Rồi cũng nhanh chóng nhận ra mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, cơn hoảng loạn càng tăng thêm.

Đây... đây... đây là đâu? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô chỉ nhớ mình và Tùng Ca cùng uống rượu...

Rượu! Trời ơi, từ trước đến giờ cứ uống rượu vào là cô say không biết gì hết.

Cánh cửa mở ra, ánh mặt trời tràn vào phòng, một người đàn ông trong trang phục ở nhà màu trắng mang theo nụ cười quyến rũ bước trong ánh nắng từ từ tiến lại gần.

“Bà xã, em dậy rồi à?”

“Anh đã làm gì?” Kỷ Hiểu Nguyệt hoảng sợ kéo chăn lên che ngực, dù hoàn toàn chỉ là “vẽ rắn thêm chân” nhưng hành động đó cũng giúp cô có thêm chút cảm giác an toàn.

Tề Hạo nhướn mày: “Em thấy thế nào?”

“Rốt cuộc anh đã làm gì?” Tiếng hét như sấm từ Hà Đông lại lần nữa vang lên.

Tề Hạo than thở: “Bà xã, nếu anh thật sự làm gì thì chắc em sẽ biết mà”.

Hiếu Nguyệt cô nương thuần khiết ngây thơ nhất thời không hiểu được ý nghĩa sâu xa của Tề Hạo, cô chỉ đơn giản nghĩ rằng anh đang đề cập đến mấy tấm “ảnh nóng”, vì thế thù mới hận cũ cùng lúc dồn lại, cô liền thuận tay lấy gối ném người:

“Không cho phép anh gọi tôi là bà xã, tôi không phải bà xã của anh!”

“Ai nói vậy, em cũng lấy anh rồi đó thôi!” Tề Hạo sửa lại, tiện thể nhặt gối lên, thả xuống giường.

“Đó chỉ là trong trò chơi thôi”. Kỳ Hiếu Nguyệt vội vàng nhảy xuống giường giữ khoảng cách với Tề Hạo, nào ngờ chân cô vừa chạm đất đã thấy đau nhói, suýt nữa ngã lã ra.

Cũng may, một đôi tay đã kịp thời giữ được cô, tiện đà ôm cô vào lòng, bàn tay kia thì nâng cằm cô lên, bắt cô phải nhìn thẳng vào anh:

“Cho đến giờ, anh chưa bao giờ coi đó là trò chơi”. Trong tiếng nói hút hồn của Tề Hạo chứa đựng tình cảm nồng cháy, trong ánh mắt anh một ngọn lửa đang bùng lên.

Ánh mắt ấy khiến trái tim Kỳ Hiếu Nguyệt loạn nhịp, quên cả kháng cự. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt Tề Hạo, nụ cười hoàn hảo càng thêm rực rỡ, bộ trang phục ở nhà cho anh một phong thái hoàn toàn khác với ngày thường, dường như anh không còn mang vẻ lạnh lùng cao ngạo, mà ngược lại vô cùng thân thiết dịu dàng.

Lần đầu tiên Hiếu Nguyệt thấy một Tề Hạo như vậy, cô cảm thấy có chút gì đó không thật. Không phải, rất không thật mới đúng!

“Em đói chưa? Lại đây ăn sáng đi đã!” Tề Hạo đột nhiên ôm lấy Kỳ Hiếu Nguyệt, quay người đi ra khỏi phòng.

“Chờ chút!” Cuối cùng Kỳ Hiếu Nguyệt cũng hoàn hồn, hai chân đạp loạn lên phản kháng.

“Quần áo của tôi... có phải anh thay không?”

“Em thấy sao?”

Người nào đó rất khó tránh khỏi bị cắn. Hết cách rồi, ở vị trí này, cắn người có vẻ dễ dàng hơn.

Kỳ Hiếu Nguyệt rất đói.

Đối diện với những món ăn ngon lành, bổ dưỡng, cô lập tức ăn quên trời quên đất.

Bên cạnh, dì Lý khuôn mặt hiền lành nhìn Hiếu Nguyệt tùm tùm cười, tiện thể lấy thêm một bát canh cho cô:

“Uống thêm chút canh đi, canh này tôi đặc biệt nấu cho cô cậu đấy!”

“Cảm ơn dì!” Kỳ Hiếu Nguyệt mỉm cười biết ơn.

“Không cần cảm ơn! Đây là lần đầu tiên cậu chủ dẫn bạn gái về nhà, dĩ nhiên tôi phải chuẩn bị cẩn thận rồi! Cậu chủ nói đây đều là những món cô thích ăn, cô ăn thêm nhiều một chút!” Trên mặt dì Lý nở nụ cười theo kiểu “Tề gia sắp có chuyện vui rồi”.

“...” Không ăn nổi nữa mà.

Kỷ Hiểu Nguyệt vụng trộm liếc mắt nhìn Tề Hạo. Tề Hạo vừa tao nhã gấp đồ ăn, vừa đáp lại cô bằng một ánh mắt dịu dàng.

Híc... Tôi không thấy gì hết.

Kỷ Hiểu Nguyệt cảm đầu ăn tiếp, trái tim cô như một chú nai nhỏ đang chạy loạn khắp nơi.

Lần đầu tiên dẫn bạn gái về nhà? Thật vậy sao? Nhưng... chuyện đấy thì liên quan gì đến mình?

Đợi chút! Ai là bạn gái của anh ta chứ?

Kỷ Hiểu Nguyệt liền bị sặc đồ ăn.

“Dì Lý, dì vất vả rồi, dì cứ vào nghỉ trước đi, lát nữa cháu gọi nhân viên phục vụ theo giờ đến dọn dẹp là được rồi”. Tề Hạo thản nhiên dùng khăn ăn lau miệng rồi nói.

Dì Lý tùm tùm cười: “Được rồi, tôi không quấy rầy cô cậu nữa, tôi về trước đây. Kỷ tiêu thụ, quần áo của cô đã khô rồi, tôi để trong tủ quần áo đấy. À, đúng rồi, lúc tôi thay quần áo cho cô thấy chân cô bị sưng, nhớ là mấy ngày tới tuyệt đối không được đi lại, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Dì Lý còn nói thêm rất nhiều việc phải chú ý nhưng Kỷ Hiểu Nguyệt không còn tâm trạng để nghe, vì khi nghe thấy “lúc tôi thay quần áo cho cô” của dì Lý, cả người cô đã đông cứng lại. Kỷ Hiểu Nguyệt len lén nhìn sang Tề Hạo, nụ cười trên môi anh càng rõ ràng, có điều lúc nhìn lại cô, ánh mắt anh có chút châm chọc.

Nhân lúc cô ngủ, Tề Hạo cố tình đưa cô đến đây, anh ta đúng là loại người bụng dạ khó lường. Nhớ lại vụ “ảnh nóng” lần trước, không biết lúc cô ngủ, tên biến thái có làm gì đó không!

Kỷ Hiểu Nguyệt thầm tức giận trong lòng. Nhưng cũng tình quái nghĩ: Mấy kẻ từ bé đã sống sung sướng an nhàn như Tề Hạo nhất định không biết nấu cơm đâu nhỉ?

Đợi dì Lý đi khỏi, Kỷ Hiểu Nguyệt khen: “Tay nghề nấu ăn của dì Lý giỏi thật, như An Húc Dương vậy!”

Sau đó, cô thỏa mãn nhìn khuôn mặt vốn đang ấm áp nắng xuân của Tề Hạo lạnh run.

Hây da, tâm trạng vui vẻ, ăn gì cũng thấy ngon!

Sau khi cơm no rượu say, Kỷ Hiểu Nguyệt nhất quyết đòi về nhà. Tề Hạo lấy lý do chân Kỷ Hiểu Nguyệt bị thương, đi lại không tiện, kiên quyết từ chối. Thậm chí anh còn tuyên bố, nếu Kỷ Hiểu Nguyệt muốn về, cô có thể xem xét đến việc nhảy thẳng từ cửa sổ ra ngoài, bởi vì mọi cánh cửa trong nhà chắc chắn sẽ bị khóa. Đương nhiên, nếu có nhảy lầu thành công cũng không chắc có thể đi ra ngoài, bởi vì quanh đây “non nổi non, lầu nổi lầu”.

Ngôi nhà nằm trên một dải núi non trùng điệp, đường đi quanh eo khúc khuỷu, lúc nào cũng có thể gặp mấy con thú hoang dã... Không đợi Tề Hạo nói xong, Kỷ Hiểu Nguyệt đã hung hăng ném một cái gối về phía anh.

Sao ông trời lại tạo ra một tên biến thái như vậy chứ, a... a... a!

Nhìn ra hồ bơi xa xa dưới cửa sổ, Kỷ Hiểu Nguyệt hậm hực nuốt nước bọt, đánh không đánh lại, chạy cũng chạy không thoát, chi bằng cứ “chiến tranh lạnh” với Tề Hạo đến cùng!

Tề Hạo đã quá quen với hành động “bạo lực, bất hợp tác” của Kỷ Hiểu Nguyệt nên quyết định hỗ trợ. Chiều hôm đó anh tự mình mang một chiếc máy tính cấu hình cao đến trước mặt Kỷ Hiểu Nguyệt.

Máy tính? Game?

Kỳ Hiểu Nguyệt vốn kiên quyết không muốn nhìn thấy trò chơi này nữa, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ.

Phong Diệp Vô Nhai là Tề Hạo?

Tên quái gở đó là Đại Thần?

Một người là Đại Thần mà cô sùng bái, thậm chí còn rất... thích.

Một người là tên biến thái quái gở cô vô cùng căm ghét!

Đúng là không thể chấp nhận được, không thể nào chấp nhận được sự thật này!

Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập, Phong Diệp Vô Nhai quả nhiên đã ở trên mạng đợi cô từ lâu.

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã, cuối cùng em cũng lên mạng rồi!”

Tế Nguyệt Thanh Thanh nhớ đến khuôn mặt “muốn ăn đòn” của Tề Hạo, sau vài giây do dự, cô lao đến vung dao chém tới tấp. Sau việc Ta Là Một Con Ròng cưỡng hôn thành công, kênh Thế Giới lại một lần nữa xôn xao, nhưng lần này không phải cưỡng hôn mà là ly hôn.

Tế Nguyệt Thanh Thanh kiên quyết đòi ly hôn.

Vừa được bầu chọn là đôi vợ chồng xuất sắc giờ lại ly hôn? Có nội tình gì không?

Hình ảnh ôm hôn nhau thắm thiết của Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai sau khi giành được giải nhất cùng hình ảnh Tế Nguyệt Thanh Thanh mưu sát chồng đều bị những kẻ nhiều chuyện tung lên diễn

đàn với tốc độ nhanh chóng mặt, gây nên hiệu ứng tương phản rõ rệt, thu hút vô số người xem.

Phong Diệp Vô Nhai rất bình tĩnh hỏi: “Bà xã, em chắc là mình muốn ly hôn chứ?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh tức giận đáp lại: “Tôi chắc chắn, tôi nhất định và tôi khẳng định”.

Hậu quả của việc bốc đồng này là...

Ta Là Một Con Rồng khoái trá dắt cô vợ vừa cưỡng hôn được đến xem một màn cưỡng hôn khác.

Kênh Thế Giới lại được dịp bùng nổ.

Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh đang diễn trò gì vậy? Trước ly hôn, sau đó lại cưỡng hôn. Dĩ nhiên Tế Nguyệt Thanh Thanh thua là cái chắc!

Kỷ Hiểu Nguyệt giận dữ ném gối về phía cái người đang ngồi trên ghế sofa vui vẻ lên mạng kia, Tề Hạo ngẩng đầu cười: “Bà xã, sau này em hết đường ly hôn rồi nhé!”

Kỷ Hiểu Nguyệt muốn đập đầu vào tường quá, cô thề sẽ không bao giờ chơi trò này nữa!

Dù người nào đó có hống hách khiến người khác tức đến phát điên nhưng không thể phủ nhận một điều, thái độ mấy ngày nay của anh ta khá tốt.

Ví dụ, anh ta khá là đứng đắn, trừ việc thỉnh thoảng nhìn cô mờ ám, hay thỉnh thoảng thừa dịp cô không phòng bị, hôn trộm cô một cái, ngoài ra

có thể coi như khá quý củ.

Ví dụ, anh ta tự mình xuống bếp, dù chỉ là nấu cháo nhưng lần đầu tiên Tề đại thiếu gia xuống bếp vì mình, ít nhiều gì cũng thấy rất hãnh diện.

Ví dụ anh ta tự mình dùng thảo dược đặc chế bóp chân cho Hiếu Nguyệt.

Kỷ Hiếu Nguyệt thấy nghi ngờ động cơ của Tề Hạo, nhất là lúc Tề Hạo bóp chân cho cô, dáng vẻ, ánh mắt chăm chú của anh khiến người ta nghi ngờ, liệu anh có phải tên xấu xa với những chiến tích lẫy lừng trước đây không?

Hay là... Tề Hạo thật sự thích cô?

Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Tuyệt, tuyệt, tuyệt đối không thể nào!

Kỷ Hiếu Nguyệt giữ chặt trái tim đang đập thành thịch, cô cảnh cáo chính mình, không thể tin cái tên biến thái này được!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Tề Tiểu Bạch Về Nước

Kỳ nghỉ Tết sắp kết thúc, chân Kỳ Hiếu Nguyệt cũng sắp lành, công thức thảo dược đặc chế quả nhiên rất có tác dụng, đó là nhờ Tề Hạo học trên Internet.

Kỳ Hiếu Nguyệt đau khổ phát hiện ra, cô đã đón năm mới với Tề Hạo! Rõ ràng ông trời đã không nghe thấy nguyện vọng năm mới của cô! Nếu ông trời đã không giúp cô, cô chỉ có thể tự giúp chính mình.

Kỳ Hiếu Nguyệt quyết định: “Tôi muốn nghỉ việc”.

Tề Hạo hơi do dự rồi gật đầu: “Được thôi”.

Hả? Dễ dàng vậy sao?

“Anh cũng thấy phu nhân Tổng giám đốc mà làm phụ việc ở công ty thì chẳng hay ho gì”.

Kỳ Hiếu Nguyệt nổi giận: “Ai nói tôi muốn làm phu nhân Tổng giám đốc?”

“Bà xã à, bọn mình ở chung lâu như vậy rồi mà em vẫn không chịu cho chồng em một danh phận sao?”

Bực thật, điên thật!

Nhưng sau nhiều lần đọ sức thất bại, Kỳ Hiếu Nguyệt đã sớm ý thức được việc không thể chống đối với anh ta, cô đóng “rầm” cửa lại, quyết nhắm mắt làm ngơ với tất cả.

Ngoài cửa, Tề Hạo nói vọng vào: “Anh cho em hai sự lựa chọn. Thứ nhất, không đi làm nữa, ở nhà làm Tề phu nhân. Thứ hai, phải đi làm, nếu không anh không dám bảo đảm việc chúng ta sống chung sẽ không bị người ngoài biết”.

Hiếu Nguyệt đang xem xét nên nhảy qua cửa sổ để “hy sinh vì nghĩa” hay ở lại kiên quyết chiến đấu đến cùng thì chiếc điện thoại vốn im lặng đã lâu kêu lên ầm ỹ.

“Kỷ Hiếu Nguyệt, nếu trong một tiếng nữa mà cậu không xuất hiện ở sân bay thì bọn mình tuyệt giao!” Tề Tiểu Bạch vui vẻ kéo tay bạn trai đứng đợi ở sân bay nói với Hiếu Nguyệt.

Tề Tiểu Bạch đáng ghét lúc nào cũng thích tạo bất ngờ, nhưng lần này coi như cô nàng đã lập được chút công lao, ít nhất cũng giúp Kỷ Hiếu Nguyệt thoát khỏi tay Tề Hạo.

“Tôi muốn đến sân bay đón bạn”.

“Anh đưa em đi”. Tề Hạo cũng vừa nhận được tin nhắn của em gái nên rất phối hợp.

Một giờ sau, tại sân bay.

Để tránh bị mọi người chú ý, Tề Hạo dừng xe xong chỉ đứng nhìn từ xa. Tề Tiểu Bạch về nước, màn đón tiếp đúng là rất hoành tráng.

Kỷ Hiếu Nguyệt đến, Hoa Hồ Điệp cũng đến, còn cả một đám bạn quen biết hoặc thân quen cũng bị Tề Tiểu Bạch gọi đến sân bay.

Làm gì vậy, dẫn bạn trai về thôi mà cũng phô trương thanh thế vậy sao?

Kỷ Hiểu Nguyệt vừa nhìn rõ bạn trai Tề Tiểu Bạch là ai, cô ghen ngào không nói nên lời.

Đông Ca ơi, em đã đoán trước được tương lai thê thảm của anh rồi!

Quả nhiên, trước mặt tất cả bạn bè thân quen, cô bạn nhỏ Tề Tiểu Bạch của chúng ta đã giáng cho Đông Ca một cái bạt tai rất không nhân đạo:

“Lúc trước bỏ trốn theo con bé kia, anh có nghĩ rồi sẽ có ngày hôm nay không? Anh nghe đây, tôi muốn đá anh trước mặt mọi người ở đây, cho anh biết, Tề đại tiểu thư tôi không dễ bắt nạt như vậy đâu!”

Kỷ Hiểu Nguyệt không biết nói gì hơn.

Đông Ca bị đánh bất ngờ đứng ngây người ra, một lúc lâu sau mới hiểu được tình cảnh của mình lúc này. Từ xấu hổ chuyển sang giận dữ, hẳn ta định lao đến bóp cổ Tiểu Bạch, nhưng còn chưa chạm được đến người cô đã bị hai người đàn ông cao lớn lôi đi.

Suốt quá trình đó, Tề Tiểu Bạch không hề chớp mắt đến một cái.

Rốt cuộc, chuyện gì đang diễn ra thế?

Thì ra Tề Tiểu Bạch không tiếc tiền bạc, công sức chạy đến Malaysia, cô nàng đã được chứng kiến trọn vẹn câu chuyện của Đông Ca. Sau đó, khi tình yêu, sự nghiệp của Đông Ca đều thất bại, Tiểu Bạch xuất hiện trước mặt Đông Ca với ánh hào quang rực rỡ.

Kể đó, hai người quay về với nhau như trước. Đông Ca cảm thấy vô cùng xấu hổ, lại có chút hy vọng về thân phận thực sự của Tiểu Bạch nên Tiểu Bạch nói gì hẳn cũng nghe theo. Sau khi tiêu tốn nhiều tiền vào các điểm du lịch lớn của nước bản địa, hai người cùng nhau về nước.

Lúc kể lại, Tề Tiểu Bạch cố ý bỏ qua việc cô cho Đông Ca biết cô chính là em gái của Tề Hạo, cô muốn khiến hẳn sau khi sám hối phải thấy hối tiếc. Đá tên dê tiện Đông Ca trước mặt mọi người là mục tiêu lớn nhất để cô đi Malaysia, cuối cùng cũng đã thực hiện được!

Kỷ Hiểu Nguyệt hoàn toàn im lặng, Tề Tiểu Bạch đúng là vừa gian xảo lại mưu mô! Sao cô cứ có cảm giác những người xung quanh mình ai cũng “gian” vậy nhỉ? Tề Hạo như thế, Tề Tiểu Bạch cũng vậy, chẳng lẽ ai họ Tề cũng đều “gian” hết sao?

Tề Tiểu Bạch vỗ vai Hiểu Nguyệt nói:

“Lỗ Tấn tiên sinh từng dạy, phải ra sức đánh những kẻ thất thế!”

Tâm trạng vui vẻ, Tiểu Bạch tặng những người có mặt ở đây mỗi người một món quà có giá trị khá lớn.

“Tề Tiểu Bạch, cậu nói thật đi, cậu lấy đâu ra nhiều tiền vậy?” Kỷ Hiểu Nguyệt nghi ngờ Tề Tiểu Bạch đã đi cướp ngân hàng.

“Của Đông Ca đấy”. Tề Tiểu Bạch thân nhiên đáp.

Kỷ Hiểu Nguyệt ghen ngào thay cho Đông Ca, quả nhiên là rất - bất - ngờ!

Nhìn Tề Tiểu Bạch rời khỏi sân bay trong sự reo hò của đám đông, nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt ngồi chung xe taxi với Tề Tiểu Bạch, Tề Hạo lắc đầu thở dài. Cô em gái yêu quý gọi anh đến để thu dọn hiện trường chứ không phải để nhận người thân, dọn dẹp xong tất nhiên không còn việc của anh nữa rồi, đến Kỷ Hiểu Nguyệt cũng bị cô bắt đi luôn. Xem ra quan hệ của Tề Tiểu Bạch và Kỷ Hiểu Nguyệt rất tốt!

Đây chắc chắn là một dấu hiệu đáng mừng!

Chắc Tề Tiểu Bạch sẽ rất vui vẻ dẫn Kỳ Hiểu Nguyệt về Tề gia, nghĩ vậy Tề Hạo nhã nhận quay người lên xe.

Lúc bạn đang ngắm phong cảnh thì phong cảnh cũng đang nhìn lại bạn.

Hoa Hồ Điệp mở lớn miệng nhìn theo bóng người lặng lẽ đứng bên đường.

Là Tổng giám đốc Tề! Không ngờ lại có thể thấy Tổng giám đốc Tề ở đây! Sao Tổng giám đốc Tề lại đến cùng Kỳ Hiểu Nguyệt? An Húc Dương đâu? Rốt cuộc trong quá trình anh chàng “truy đuổi” bà xã đã xảy ra chuyện gì?

“Nhìn có đẹp trai không?” Một giọng nói lạnh lạnh vang lên phía sau tai Hoa Hồ Điệp.

“Đẹp!” Hoa Hồ Điệp còn chưa dứt lời toàn thân đã rét run lên. Ông trời ơi, con vừa mới nói gì vậy!

“Là anh nói Kỳ Hiểu Nguyệt đẹp, Tề Tiểu Bạch đẹp, chứ tuyệt đối không nói Tề Hạo!” Hoa Hồ Điệp chỉ tay lên trời thề thốt với Măng Mọc Sau Mưa.

“Phải không đây? Vậy anh cứ từ từ mà ngắm nhé!” Măng Mọc Sau Mưa lạnh lùng quay đầu bỏ đi.

“Bà xã, em nghe anh nói đã bà xã, anh yêu em...” Bà xã vừa mới dỗ dành được lại bỏ chạy, chặng đường theo đuổi của Hoa Hồ Điệp ấy hả, còn lâu dài lắm!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Thỏa Hiệp Của Hai Con Sói

Trong nhà Tề Tiểu Bạch, hai cô gái nằm trên sô pha tâm sự.

“Vậy cậu đã chia tay An Húc Dương?”

Kỷ Hiểu Nguyệt gật đầu.

“Vậy bây giờ cậu đang hẹn hò với Tề Hạo?”

“Ai nói mình hẹn hò với anh ta! Cái tên biến thái ấy ai thèm thích chứ, mình ghét anh ta! Tên Tề Hạo chết tiệt đó lại còn dám giả mạo làm Đại Thần, mình hận anh ta đến chết!” Kỷ Hiểu Nguyệt ngồi bật dậy, đá mạnh vào sô pha.

Tề Tiểu Bạch hỏi: “Vậy rốt cuộc anh ta có phải Đại Thần của cậu không?”

Không ngờ trong thời gian cô đi vắng lại xảy ra nhiều chuyện thú vị như vậy. Từ góc độ chuyên nghiệp trong tác phong của dòng họ Tề Tiểu Bạch chắc chắn một điều, anh trai cô đã đào một cái bẫy để Kỷ Hiểu Nguyệt nhảy vào, giờ là lúc anh đang thu lưới. Cô trở về thật vô cùng đúng lúc!

Nếu Kỷ Hiểu Nguyệt thành chị dâu của cô thì đó đúng là một việc vô cùng hạnh phúc! Tề Tiểu Bạch quyết định giúp anh trai mình đạt được mục tiêu.

Kỷ Hiểu Nguyệt giận dữ căn môi nói: “Nếu không phải anh ta thì đã tốt rồi”.

Tề Tiểu Bạch tổng kết lại một cách sâu sắc: “Vì vậy có thể nói cậu đã thích một người mà cậu ghét”.

Kỷ Hiểu Nguyệt lại nháy dựng lên: “Ai nói mình thích chứ! Mình rất ghét anh ta!”

“Nhưng cậu lại thích Đại Thần”.

...

“Anh ta chính là Đại Thần, nên có thể nói cậu thích anh ta!” Tề Tiểu Bạch lại tiếp tục dẫn đường.

“Mình chán nói chuyện với cậu rồi”. Đuối lý, Kỷ Hiểu Nguyệt hờn dỗi ôm gối ngồi xuống bên kia ghế sofa.

Nghĩ đến những chiến tích tình trường của Tề Hạo, Kỷ Hiểu Nguyệt lại thầm nhắc nhở bản thân: Cô tuyệt - tuyệt - tuyệt đối sẽ không thích tên biến thái đó! Nhất định cô sẽ không thích anh ta đâu!

Nhìn vẻ mặt hờn dỗi của Kỷ Hiểu Nguyệt, Tề Tiểu Bạch căn một miếng táo rồi nghĩ: “Anh hai thật đáng thương!”

Tề Tiểu Bạch quyết định tạm thời không gặp anh trai, như vậy mới có lợi cho việc “nằm vùng” của cô, Tề Hạo cũng rất đồng ý với việc này.

Sau khi Tề Hạo và Nhiếp Phong biết thêm một phiên bản khác của câu chuyện “tình yêu online”, Tề Tiểu Bạch và Tề Hạo lại bí mật âm mưu suốt đêm, nội dung chi tiết mà hai con sói cò kè mặc cả như sau:

Tề Tiểu Bạch nói: “Thứ nhất, Kỳ Hiểu Nguyệt có ba nguyên tắc lớn. Thứ hai, anh đã bị bắt quả tang tất cả những việc xấu nên tóm lại, nhiệm vụ lần này rất khó khăn”.

Tề Hạo hậm hực: “Chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại”.

Tề Tiểu Bạch nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Được thôi, nhưng anh phải đáp ứng vô điều kiện ba yêu cầu của em, yêu cầu gì thì tạm thời em vẫn chưa nghĩ ra, nhưng anh phải giúp đỡ hết mình một cách vô điều kiện”.

Tề Hạo nói: “Em xem nhiều phim truyền hình quá rồi đấy!”

Tề Tiểu Bạch uy hiếp: “Không cần anh phải quan tâm, không đồng ý em không giúp anh nữa”.

Tề Hạo vặn lại: “Em không sợ anh vạch trần thân phận Tề đại tiểu thư của em sao?”

Tề Tiểu Bạch nổi giận. Cuối cùng, hai con sói thiết lập giao dịch: “Tề Hạo đáp ứng một yêu cầu của Tiểu Bạch một cách vô điều kiện”.

Hôm sau, Tề Tiểu Bạch mang trọng trách lớn trên vai nói với Kỳ Hiểu Nguyệt: “Cậu thật sự không thích Tề Hạo?”

“Đương nhiên là không thích rồi, thậm chí mình còn ghét anh ta, cực kỳ ghét là đằng khác!”

“Vậy thì cậu càng không thể bỏ việc được, nếu không tức là cậu đang chột dạ”.

“Đây là logic gì vậy?”

“Nếu cậu không thích anh ta, vì sao lại sợ đối mặt với anh ta? Còn nữa, mình cảm thấy cậu đi làm an toàn hơn là bỏ việc. Vì sao ấy hả? Cậu nghĩ đi, cậu cứ đi làm, thân nhiên coi như không, dù người khác có lời ra tiếng vào thì cũng chỉ một thời gian ngắn. Nhưng nếu cậu nghỉ việc, với tính cách quái đản của Tề Hạo, có khi anh ta lại đi tung mấy tấm ảnh nóng của hai người... Anh ta thì không sao, nhưng còn cậu thì...”

Khóe môi Kỷ Hiểu Nguyệt khẽ run rẩy, mấy việc này tên biến thái ấy dám làm lắm?!

“Còn nữa, chẳng may hôm nào tâm trạng không tốt, anh ta lại mở một cuộc họp báo tiết lộ chuyện hai người sống chung với giới truyền thông, nửa đời sau này cậu sẽ sống thế nào?”

Mặt Kỷ Hiểu Nguyệt bắt đầu tái mét.

“...” Liệu có thể không? Có không? Có thể lắm chứ! Anh ta là một tên biến thái quái gở mà, có chuyện gì anh ta không dám làm chứ!

“Còn nữa, mấy ngày cậu và anh ta sống chung với nhau. ”

Ánh mắt Kỷ Hiểu Nguyệt sắc bén như lưỡi dao đâm vào Tiểu Bạch, cô nàng lập tức sửa lời:

“Được rồi, được rồi, là hai ngày cậu sống ở nhà anh ta.”

Như thế thì có gì khác?

“Nửa đêm cậu có tỉnh dậy không? Cậu có chắc chắn là nửa đêm anh ta không lén vào phòng cậu làm gì đó không? Ví dụ...”

“Dừng, dừng, dừng...” Kỷ Hiểu Nguyệt bật dậy, cứ tiếp tục nghe Tề Tiểu Bạch lập luận nữa chắc cô nhảy lầu mất.

“Mình chỉ lập luận một cách hợp lý, cậu không muốn nghe thì thôi vậy”. Tề Tiểu Bạch tỏ ra vô tội ngồi uống nước.

Không biết sau này Kỷ Hiểu Nguyệt biết thân phận thật của cô, cô ấy có giết cô không nhỉ? Cô nhất định phải giúp anh trai xử lý chuyện này êm đẹp mới được, đến lúc đó có thể “dựa hơi” anh ấy, chẳng may chị dâu không tha thứ còn có anh trai “đỡ đạ” giúp!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Cuộc Đồi Đầu Bất Tận

Kỷ Hiếu Nguyệt đang rất bối rối.

Cái chân bị thương đã hoàn toàn bình phục, nếu không quay về công ty đúng là không biết nói sao nữa. Nhưng cứ nghĩ đến việc quay về công ty, phải đối mặt với Tề Hạo, Kỷ Hiếu Nguyệt lại thấy muộn phiền.

Nếu không đi thì... thật ra, Tề Tiểu Bạch nói cũng có cái lý!

Kỷ Hiếu Nguyệt vẫn còn đang do dự, Tề Hạo đã lấy danh nghĩa công ty gửi một lá thư đến. Trong thư không viết gì cả, chỉ có một tấm ảnh: Kỷ Hiếu Nguyệt và Tề Hạo cùng nhau ăn tối thân mật.

Vì thế Kỷ Hiếu Nguyệt cảm bức ảnh đi vào Lăng Thăng như muốn giết người.

Hai mắt Nhiếp Phong lóe sáng... Cuối cùng cũng đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi, lại có trò vui để xem rồi! Phù thủy nhỏ đại chiến quái vật ngoài hành tinh!

Màn mở đầu của Kỷ Hiếu Nguyệt và Tề Hạo là như thế này:

“Tổng giám đốc Tề!”

“Hiếu Nguyệt cô nương!”

Roẹt, roẹt, roẹt!

Bốn ánh mắt chạm nhau trong không trung, ánh lửa tóe ra!

Nhiếp Phong sợ bị vạ lây vội vàng chạy mất, chỉ dám đứng nhìn từ xa.

Tề Hạo chết tiệt, anh làm khó tôi, tôi sẽ không để anh sống yên ổn đâu! Chúng ta cùng cười lừa xem kịch, cứ chờ xem!

Đây chắc chắn sẽ là một cuộc đối đầu bất tận.

Ví dụ một ngày nào đó, Hiếu Nguyệt “vô tình” làm rơi hai cái đinh nhỏ trên ghế của Tổng giám đốc Tề. Nhưng Tổng giám đốc Tề có vẻ không dễ bị mắc lừa, anh để Nhiếp Phong hy sinh mang mấy thứ đó đi giúp mình. Vì thế chúng ta mới thấy cảnh Nhiếp Phong vừa kêu la thảm thiết vừa nhảy bấn ra khỏi văn phòng, anh tuyên bố sau này sẽ không bao giờ can thiệp vào mấy việc ngõ ngách của đôi vợ chồng son biến thái này nữa!

Rồi thỉnh thoảng Tề Hạo lại chỉ vào cái giường đã được dọn dẹp rất gọn gàng, sạch sẽ, liên tục soi mói: chỗ này không phẳng, chỗ kia không gọn. Sau đó khoái chí nhìn cô hồ ly nhỏ bò qua bò lại trên giường.

Ví dụ Kỳ Hiếu Nguyệt sẽ “chẳng may vô tình” thả một cây xương rồng lên quần áo Tề Hạo, cây cầu gai bé nhỏ kia sẽ lợi dụng hình dáng thuận lợi của mình lăn xuống nơi quan trọng của anh, kể đó Kỳ Hiếu Nguyệt sẽ nhanh chóng chop lấy quyển sách đánh sang, đập chết anh!

Tề Hạo kịp thời nắm lấy bàn tay cô, đúng lúc cây cầu gai kia lăn lông lốc từ trên người anh xuống, cánh tay anh ôm ngang eo Kỳ Hiếu Nguyệt.

“Em thích nghịch xương rồng sao?”

Tề Hạo ôm Kỳ Hiếu Nguyệt đến cạnh cửa sổ, ở đây có các loại xương rồng khác nhau. Lúc trước anh thấy trồng hoa rất mất công, còn xương rồng lại có sức sống tốt nên đã cho trồng một cây xương rồng lớn ở đây, không ngờ giờ lại có dịp dùng đến.

“Không thích!” Kỳ Hiểu Nguyệt sợ Tề Hạo bỏ tay ra ném cô vào cây xương rồng, khuôn mặt cô tái nhợt, cánh tay ôm chặt cổ Tề Hạo.

“Vừa rồi rõ ràng là em rất thích mà”. Tề Hạo được ôm nên rất thoải mái, anh cố gắng duy trì tư thế.

“Không thích, tôi chỉ không cẩn thận một chút thôi, không cẩn thận thôi mà!” Kỳ Hiểu Nguyệt nhìn rõ “lòng lang dạ sói” của Tề Hạo, trong lòng gào thét muốn thoát khỏi bàn tay kia.

“Hay chúng ta thương lượng một chút đi, em hôn anh một cái, anh sẽ thả em xuống. Em không hôn cũng được, anh đành phải ném em lên đó”. Tề Hạo thản nhiên đếm:

“Một...”

“Tôi vừa mới ăn sầu riêng đấy!” Hiểu Nguyệt bình tĩnh nói.

Giọng Tề Hạo còn bình tĩnh hơn cô: “Không sao hết”.

“Anh không sợ nôn ra sao?”

“Không sao, nôn nữa nôn mãi cũng quen rồi”.

...

“Cuối cùng em có hôn không vậy? Không hôn cũng được, anh không thích cưỡng ép ai cả”.

Vô liêm sỉ quen rồi nên không còn cảm giác gì hết.

“Cái này mà gọi là không cưỡng ép sao?” Kỳ Hiểu Nguyệt nổi giận.

“Hai...”

Kỷ Hiểu Nguyệt không dám nghi ngờ tính cách quái đản của Tề Hạo, anh ta chắc chắn có thể ném cô lên đó lắm.

Sau khi ra quyết định một cách khó khăn... cô áp sát mặt hôn nhẹ lên má anh.

“Thả tôi xuống...!”

Rất tốt! Tề Hạo giữ lời thả cô hồ ly bé nhỏ xuống.

Trên mặt anh vẫn còn hơi ấm của đôi môi cô, dù chỉ là trong thoáng chốc, nhưng hơi ấm trên đôi môi ấy vẫn để lại dư âm đến vô tận.

Nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt chạy như bay ra khỏi phòng, Tề Hạo bắt đầu suy tính, liệu mỗi ngày có nên đòi hôn một cái không.

Ba đại biểu lớn của thương đoàn Pháp đến Lãng Thăng bàn bạc tham gia dự án xây dựng Chân Linh Thần Giới phiên bản hiện thực, các lãnh đạo cấp cao của công ty đều rất bận rộn. Ngày nào Tề Hạo cũng phải đi xã giao nên cơ hội Kỷ Hiểu Nguyệt “được” thấy anh ở công ty không nhiều, nhưng lần nào chạm mặt cũng sặc mùi thuốc súng, sát khí khắp nơi.

Thật ra, Kỷ Hiểu Nguyệt có thể cảm nhận được, giữa cô và Tề Hạo đã có thêm một thứ gì đó, là gì thì cô không rõ, cô chỉ cảm thấy anh không còn đứng trên cao, xa ngoài tầm với như lúc trước nữa. Cho dù là trong cuộc họp công ty, anh đứng ở nơi ngập tràn ánh sáng, cao ngạo và nghiêm nghị, cô cũng dần cảm nhận được hơi thở quen thuộc của anh.

Mỗi lúc như vậy, Kỷ Hiểu Nguyệt đều thầm mắng mình: “Đồ biến thái! Chỉ có yêu nghiệt mới có bản lĩnh mê hoặc như vậy, Tề Hạo chính là yêu nghiệt!”

Để yêu nghiệt không nhiều loạn lòng người, Kỳ Hiếu Nguyệt kiên quyết tăng cường phòng thủ, trấn thủ trận địa, kiên quyết chiến đấu đến cùng với Tề Hạo.

Nhiếp Phong thật không muốn thấy hai người đấu qua đấu lại như vậy, chỉ muốn thành tâm làm chim khách bắc cầu Ô Thước cho hai người.

Nghĩ vậy, Nhiếp Phong nói: “Hiếu Nguyệt, để chúc mừng công ty ký kết thành công với thương đoàn Pháp, tối nay công ty tổ chức tiệc, cô chuẩn bị đi”.

Kỳ Hiếu Nguyệt bình tĩnh cười đáp: “Xin lỗi, tôi có “người thân” đến thăm, không tiện đi”.

Nhiếp Phong: “...”

Tề Hạo: “Không sao, cứ dẫn đi cùng”.

Kỳ Hiếu Nguyệt: “...”

Nhiếp Phong: “...”

Kỳ Hiếu Nguyệt nổi giận: “Anh bị ngốc à, “người thân” tôi nói ở đây là “đến ngày” đấy!”

Tề Hạo: “Anh không để ý đâu”.

Kỳ Hiếu Nguyệt: “...”

Kết quả Kỳ Hiếu Nguyệt lôi kéo Hoa Hồ Điệp đi cùng, trước mặt Tề Hạo và mọi người, cô và Hoa Hồ Điệp diễn tiết mục “tình nhân mùi mẫn”. Nào ngờ Hoa Hồ Điệp không dốc sức biểu diễn, anh chàng bị ánh mắt Tề Hạo quét qua vài lần đã “hồn bay phách lạc” cả tối hai mắt phập phồng trái

tim làm cái đuôi theo sau Tề Hạo, Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận, cô chỉ hận không thể đá mấy cái vào mông con bướm háo sắc này!

Điều đặc biệt là đại biểu thương đoàn Pháp lại rất có hứng thú với Kỷ Hiểu Nguyệt, ông không ngừng nói bằng tiếng Anh: “Beautiful girl, beautiful girl!”

Kỷ Hiểu Nguyệt rất có ác cảm với việc này, nhưng lúc Tề Hạo nghiêm mặt ra lệnh cô đi trước, Kỷ Hiểu Nguyệt lại mặc kệ.

Dựa vào cái gì mà anh bảo tôi đến thì tôi phải đến, anh bảo tôi đi là tôi phải đi?

Kỷ Hiểu Nguyệt từ chối với lý do chính đáng: “Khách chưa đi, chủ sao có thể rời khỏi?”

Đúng lúc này, một trong ba đại diện của Pháp, một người đàn ông tên là Arthur đi đến mời rượu Kỷ Hiểu Nguyệt. Kỷ Hiểu Nguyệt cố gắng giải thích mình không thể uống rượu, nhưng Arthur lại nghĩ chắc Kỷ Hiểu Nguyệt đang làm khách nên chưa nói đến câu thứ hai, móng vuốt của ông ta đã hướng về phía cô.

Tề Hạo đang im lặng đột nhiên bắt lấy móng vuốt của Arthur, bình tĩnh đứng trước mặt Kỷ Hiểu Nguyệt, nói một câu gì đó với Arthur. Arthur xấu hổ cười cười rồi nâng ly với Hiểu Nguyệt, sau khi cạn một ly với Tề Hạo ông ta xoay người bỏ đi.

Kỷ Hiểu Nguyệt: “Anh xì xà xì xồ với ông ta điều gì vậy?”

Tề Hạo nhú mày, vui vẻ sửa lại: “Đó là tiếng Nga, Arthur đã từng du học ở Nga”.

Kỷ Hiểu Nguyệt nổi giận: “Tôi hỏi anh và anh ta đã nói gì với nhau?”

Đôi mắt Tề Hạo sáng lấp lánh: “Em muốn biết không?”

Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận trừng mắt lườm Tề Hạo.

Tề Hạo khẽ mỉm cười, anh từ từ tiến đến bên tai cô nhỏ giọng nói: “Anh nói... em là vợ của anh”.

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”

Hoa Hồ Điệp háo sắc nghĩ: “Tổng giám đốc Tề giỏi quá, anh ấy biết mấy thứ tiếng liền!”

Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận phát tay bỏ đi, Hoa Hồ Điệp sắp bị vứt bỏ như người trong mộng tỉnh lại, anh chàng vội vàng quay lại bên cạnh Kỷ Hiểu Nguyệt sám hối:

“Hiểu Nguyệt, mình sai rồi, mình chỉ không nén nổi cảm xúc thôi mà! Cậu đã nghe bài hát đó chưa?”

Kỷ Hiểu Nguyệt mặc kệ anh chàng!

Sau đó Hoa Hồ Điệp bắt đầu ngâm nga: “Nhớ em, nhớ em, nhớ em, nhớ em~~~~ nhớ em một lần cuối~~~~”.

Kỷ Hiểu Nguyệt bị làm phiền, không chịu nổi đánh vào đầu Hoa Hồ Điệp một cái, quát lớn:

“Câm miệng!”

Hoa Hồ Điệp không phanh lại được, tiếp tục hát:

“... Vì ngày mai, anh sẽ trở thành tân lang của người khác, nhớ em một lần cuối~~~~ Ôi! Tổng giám đốc Tề yêu quý!”

“Nếu cậu còn tiếp tục nhắc đến tên biến thái đó nữa thì chúng ta tuyệt giao!”

“Anh ấy không biến thái! Không được gọi anh ấy là biến thái!”

“Biến thái, biến thái, biến thái!”

“Không cho phép cậu sỉ nhục thần tượng của mình!”

“Vậy thì mình sẽ sỉ nhục bà xã cậu, cậu chọn một người đi!”

“Kỷ Hiểu Nguyệt, mình hận cậu!”

...

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Nội Chiến

Giờ Hoa Hồ Điệp yêu tha thiết ngôi nhà của Kỳ Hiểu Nguyệt vì chỉ cần ngồi trong khu vườn nhỏ trước nhà là có thể nhìn thấy bãi biển tình nhân, không những không phải lo lắng về vấn đề an toàn, mà còn có thể thưởng thức ánh đèn lung linh, tiếng nhạc du dương vang lên từ Vườn hoa Thế Kỷ, bởi vậy Hoa Hồ Điệp ở lại nhà Kỳ Hiểu Nguyệt không chịu đi. Anh chàng đang cân nhắc xem khi nào nên dẫn Mãng Mọc Sau Mưa đến đây “lãng mạn” một chút, củng cố thêm tình cảm vợ chồng.

Kỳ Hiểu Nguyệt không thèm để ý đến Hoa Hồ Điệp, một mình đăng nhập game trút giận.

Trong trò chơi, Tế Nguyệt Thanh Thanh biểu hiện rất... điên cuồng nên cô đã thu hút một đám người đến xin tổ đội để tiến vào phụ bản lớn. Lúc trước Tế Nguyệt Thanh Thanh thường đi cùng Đại Thần, hiếm khi cô đánh phụ bản lớn với nhiều người, hôm nay tâm trạng rất tệ nên ai đến cô cũng đồng ý. Hành vi bất thường này của Tế Nguyệt Thanh Thanh lập tức khiến bạn bè cô chú ý, Mãng Mọc Sau Mưa, Tiểu Đậu Tử, Bánh Trôi Tròn Tròn cũng đến, dĩ nhiên để xem trò hay rồi.

Mọi đám người hùng hổ đi về phía bản đồ phụ bản lớn.

Trong phụ bản lớn, thường là Boss càng khó thì nhiệm vụ càng phức tạp.

Mọi người nhất trí đề bạt Tế Nguyệt Thanh Thanh làm đội trưởng, nhưng hôm nay Tế Nguyệt Thanh Thanh không có tâm trạng, chỉ muốn

kiếm quái đánh nên không muốn chỉ huy, vị trí đội trưởng liền chuyển sang Măng Mọc Sau Mưa.

Tất cả mọi người nhìn Tế Nguyệt Thanh Thanh với vẻ mặt sùng bái.

Tế Nguyệt Thanh Thanh, người nổi tiếng đây mà! Bà xã của Đại Thần đây!

Kỷ Hiểu Nguyệt tối tăm mặt mày. Sao cả trong lẫn ngoài trò chơi, cô đều phải sống dưới bóng ma của tên quái gở đó vậy?

Đúng lúc này, lại có một vị “danh nhân” từ trên rơi xuống - Phong Diệp Vô Nhai.

Quần hùng càng thêm xúc động, tổ đội lại xôn xao. Có hai vị “Thần” ở đây rồi, có gì không đánh lại được chứ!

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã, anh đến rồi đây”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh lờ đi.

Tên biến thái này đã đi xã giao về rồi sao?

Măng Mọc Sau Mưa, Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn lén lút thảo luận, không biết hôm nay lại diễn ra trò gì đây!

Lúc vị “Thần” thứ ba xuất hiện, cả tổ đội đột nhiên im lặng.

Lam Sắc Yêu Cơ thân nhiên cười nói: “Chào mọi người, tôi là Lam Sắc Yêu Cơ. Phong Diệp, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Mọi người không hện mà cùng nhớ đến hôm trước trên Tử Thanh Sơn, Lam Sắc Yêu Cơ đề nghị Phong Diệp Vô Nhai bỏ vợ lấy mình, kết quả bị Phong Diệp Vô Nhai “xử” gọn bằng một chiêu.

Đây vốn chỉ là một chuyện nhỏ, ngờ đâu màn này lại bị Ta Là Một Con Rồng đang trên đường đuổi theo bà xã đến Tử Thanh Sơn nhìn thấy. Để bảo vệ vị trí “chính thất phu nhân” cho cô bạn tốt, Ta Là Một Con Rồng “xuất quân thảo phạt” Lam sắc Yêu Cơ - “kẻ thứ ba xấu xa” trên kênh Thế Giới, anh chàng biến một việc nhỏ thành một trận “sóng to gió lớn”.

Cho nên vừa thấy Lam Sắc Yêu Cơ xuất hiện, mọi người đều lặng đi.

Đội trưởng à, cậu muốn ba người này cùng đánh quái thật hả? Nhìn kiểu gì cũng thấy tỷ lệ họ tự giết lẫn nhau có vẻ cao hơn!

Lúc xảy ra sự kiện “giết kẻ thứ ba”, Tế Nguyệt Thanh Thanh không có trên mạng, nhưng sau đó cô có nghe Hoa Hồ Điệp nói qua. Vì thế khi thấy Lam Sắc Yêu Cơ xuất hiện, Kỳ Hiếu Nguyệt cũng cảm thấy kỳ lạ, dù cô không vừa mắt Lam Sắc Yêu Cơ từ lâu nhưng trong tình hình này, Phong Diệp Vô Nhai im lặng không nói, Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng không tiện nói gì thêm.

Tổ đội tiến vào phụ bản trong sự im lặng đến kỳ quái.

Mãng Mộc Sau Mưa rất khiêm tốn nhường lại chức vị đội trưởng cho Phong Diệp Vô Nhai, mọi người đều nhất trí đồng ý, Tế Nguyệt Thanh Thanh không bỏ phiếu.

Mãng Mộc Sau Mưa lại đề nghị: “Tổ đội lớn như vậy, gõ chữ bàn bạc thì chậm quá, tốt nhất là dùng YY[1]”. Mọi người ủng hộ, Tế Nguyệt Thanh Thanh tiếp tục không bỏ phiếu.

[1] Một hình thức chat voice ở Trung Quốc.

Cả tổ đội lần đầu nghe được giọng nói truyền cảm của Đại Thần, ai nấy đều tỏ ra cực kỳ hưng phấn.

Lần đầu tiên Kỳ Hiếu Nguyệt nghe thấy giọng nói của Tề Hạo qua Internet, giọng nói truyền qua sóng điện từ càng thêm cuốn hút, trái tim Kỳ Hiếu Nguyệt bất giác loạn nhịp.

Cửa thứ nhất là khai chiến theo trận pháp cờ vua. Đội được chia làm hai nhóm, nhóm thứ nhất ở lại trấn giữ đại bản doanh, bảo vệ Lưỡng Giới Hà, đảm đương vai trò lính tốt, không cho quân đối phương vượt sông.

Nhóm còn lại vượt sông qua bờ bên kia, giết tướng đối phương với tốc độ nhanh nhất, đương nhiên họ cũng phải cố hết sức để ngăn cản mã, pháo hoặc xe của đối phương qua sông.

Cửa này không quá khó, lại có Đại Thần chỉ huy nên cả đội qua ải khá thuận lợi.

Cửa thứ hai tiến hành theo trận pháp cờ ca rô, khi năm người xếp thành một hàng sẽ tạo thành “Ngũ Tinh Liên Châu”. Bất kể quân địch hay quân ta, bên nào xếp được Ngũ Tinh Liên Châu trước thì lực tấn công và phòng ngự bên đó sẽ tăng lên năm lần; bên nào xếp được ba hàng Ngũ Tinh Liên Châu bên đó thắng.

Bên ta thắng thì cả đội tiến vào vòng trong.

Quân địch thắng là Game over.

Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai rất ấn tượng kéo quái đi để người trong đội xếp thành hai hàng Ngũ Tinh. Đúng lúc xếp hàng thứ ba thì vấn đề bắt đầu nảy sinh.

Tiểu Đẩu Tử chiếm vị trí thuận lợi nhất, Bánh Trôi Tròn Tròn nhanh chóng tiến lại kề vai chiến đấu. Lúc này, trong đội kẻ chết người bị thương, Mãng Mọc Sau Mưa bị yêu quái bám lấy không thoát thân được, Phong Diệp Vô Nhai xem xét thời thế, nhanh chóng đứng vào vị trí thứ ba.

Theo quy tắc cờ ca rô, khi đã có ba người xếp thành một hàng, những người xung quanh phải nhanh chóng đến giành vị trí tạo thành nhóm bốn người. Nếu phối hợp ăn ý, những người gần đó có thể cùng chiếm vị trí ở hai đầu, hoàn thành Ngũ Tinh Liên Châu rất nhanh.

Lúc này, Tế Nguyệt Thanh Thanh đứng rất gần Phong Diệp Vô Nhai, đầu bên kia, Lam Sắc Yêu Cơ cũng cách Tiểu Đậ Tử không xa. Chỉ cần Tế Nguyệt Thanh Thanh và Lam Sắc Yêu Cơ cùng chiếm vị trí hai đầu là chắc chắn thành công. Mặc dù Phong Diệp Vô Nhai rất đáng ghét nhưng Tế Nguyệt Thanh Thanh vẫn biết lấy đại cục làm trọng, cô quyết định bay lên trước.

Nào ngờ đúng lúc này, Lam Sắc Yêu Cơ ở đầu xa kia cũng lao đến. Cái kiểu “bỏ gần tìm xa” như vậy rõ ràng là cố ý, sự cố ý ấy lập tức khiến cục diện trở nên khó khăn.

Nhóm tiểu yêu sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, Tiểu Đậ Tử bị đám tiểu yêu vây lại tấn công, lượng máu giảm mạnh. Bánh Trôi Tròn Tròn cuống lên, muốn quát nhưng chẳng còn hơi sức, cô nàng vừa phải phòng thủ vừa phải hồi phục khí huyết cho Tiểu Đậ Tử, bận quay cuồng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh nóng nảy không nhịn được nữa hỏi:

“Cô chạy qua đây làm gì vậy?”

Ý của Tế Nguyệt Thanh Thanh là: Nếu Lam Sắc Yêu Cơ đứng ở đầu bên kia thì họ đã chiến thắng rồi.

Lam Sắc Yêu Cơ lại thản nhiên đáp lại: “Ai quy định tôi không thể sang đây vậy?”

Giọng nói này nghe quen quen nhưng giờ không phải lúc ngồi ôn chuyện cũ, hơn nữa đúng lúc này, Tiểu Đậ Tử đã anh dũng hy sinh.

Thành công đã đến tay mà tình hình lại đột nhiên thay đổi, tất cả đều vì Lam Sắc Yêu Cơ!

Dù chỉ là trò chơi nhưng trò chơi cũng có quy tắc của trò chơi, hành động không coi trò chơi ra gì như thế này khiến Tế Nguyệt Thanh Thanh rất tức giận. Cô vốn đã rất khó chịu khi thấy Lam Sắc Yêu Cơ nên bàn tay bỏ qua sự đồng ý của não bộ, tung một chiêu mạnh tấn công người nhà.

Cách mạng còn chưa thành công, người trong nhà đã xảy ra nội chiến.

Cả đội bỗng thấy rét run.

Đúng lúc này, nhóm tiểu yêu tăng cường tấn công, mọi người nhất thời luống cuống xoay sở.

Đứng im lặng đã lâu, Phong Diệp Vô Nhai bỗng xoay người, ánh sáng huyền ảo lan khắp màn hình, Tế Nguyệt Thanh Thanh chỉ nhìn thấy một màu trắng xóa trước mặt, rồi đám yêu quái ngã xuống đất.

Tất cả chìm trong tĩnh lặng, vì... đến cả Lam Sắc Yêu Cơ cũng ngã xuống “đo đất”.

Tất cả mọi người đều đứng nhìn ngơ ngác.

Phong Diệp à, bọn tôi biết anh là Đại Thần rồi, nhưng... anh cũng không thể muốn làm gì thì làm chứ! Anh... anh... sao anh có thể hạ sát Lam Sắc Yêu Cơ? Ai cũng biết anh nóng lòng muốn bảo vệ phụ nhân, nhưng đánh phụ bản này mà thiếu một chiến hữu sẽ hao tổn thêm rất nhiều sức chiến đấu đấy!

Trong giây phút mọi người còn đang sửng sờ, giọng nói của Đại Thần lại truyền đến:

“Bà xã, mau đến đây”.

Giọng nói truyền cảm truyền qua sóng điện từ như mang theo sức mê hoặc, nó khiến Tế Nguyệt Thanh Thanh nhớ lại quá khứ. Ký ức về quãng thời gian hai người kề vai chiến đấu dù chỉ hiện lên như ánh đèn flash nhưng lại như cơn bão lớn quét vào bờ biển làm dậy sóng - cơn bão lòng.

Đại Thần trong trò chơi và Tề Hạo của hiện thực bỗng hiện lên trong thoáng chốc...

Tế Nguyệt Thanh Thanh định phi thân lên nhưng lại do dự...

Trên chiến trường không chấp nhận thoáng do dự này, bên đây Tế Nguyệt Thanh Thanh còn dẫn đo, bên kia đã có vô số tiểu yêu lao đến từ bốn phương tám hướng, cột máu của Mãng Mộc Sau Mưa cũng sắp cạn.

Phong Diệp Vô Nhai không hề lãng phí lời nói, anh phi thân lên rồi xoay người, roẹt, roẹt, roẹt, những đường sáng rực rỡ hiện lên trên màn hình, ánh sáng kéo dài ra vô tận. Đám yêu quái tử vong hơn phân nửa, mấy chú tiểu yêu trước mặt Mãng Mộc Sau Mưa và mấy thành viên trong đội cũng ngã xuống.

Tổ đội cuối cùng cũng được giải thoát khỏi tình trạng nguy cấp. Sau mấy giây kinh ngạc, Mãng Mộc Sau Mưa xem xét tình hình rồi phi thân chạy vào đội hình với tốc độ nhanh nhất. Đội hình lại quay về nhóm ba người, một thành viên khác trong tổ đội cũng nhanh chóng đứng bên cạnh Mãng Mộc Sau Mưa. Gần như cùng lúc, Phong Diệp Vô Nhai đột nhiên chuyển hướng bay về phía Tế Nguyệt Thanh Thanh, ôm lấy cô rồi vội vàng quay về vị trí, Ngũ Tinh Liên Châu!

Trước khi quay về vị trí, một vòng sáng đỏ rực rỡ quanh Phong Diệp Vô Nhai lóe lên, nhóm người Mãng Mộc Sau Mưa nhanh chóng phục hồi khí huyết.

Tất cả xảy ra chỉ trong chớp mắt, thậm chí có người còn không nhìn rõ chuyện gì vừa xảy ra. Trên bàn cờ ca rô hiện lên ba đường sáng lấp lánh

đầy màu sắc, cả đội qua ải!

Cả thế giới thật yên tĩnh, chỉ có ánh sáng chói lóa trên màn hình vẫn chớp nháy, thông báo họ đã giành thắng lợi.

Phong Diệp Vô Nhai vẫn đứng đó lặng lẽ, gió thổi tà áo bay bay, hình bóng ấy mới cao ngạo làm sao.

Những thao tác nhanh nhẹn và mạnh mẽ như vậy khiến Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng phải giật mình. Thực lực của Đại Thần thật không thể khinh thường!

Sau vài giây lặng im, YY bùng nổ bởi vô số giọng nói!

“Đại Thần thật là lợi hại!”

“Hay, hay quá đi!”

“Tiếc quá, không ghi lại mất rồi!”

“Ngưỡng mộ quá, ngưỡng mộ quá!”

...

Tế Nguyệt Thanh Thanh không nói gì, trong khoảnh khắc vừa rồi, Phong Diệp Vô Nhai ôm cô mà không cần sự đồng ý! Trò chơi này đúng là biến thái quá mức, cho dù là cưỡng hôn cũng phải cho người ta chút tôn nghiêm chứ! Dựa vào cái gì mà anh ta muốn ôm là ôm, bây giờ đến cả quyền nói “Không” cô cũng không có là sao!!!

“Lợi hại! Quá lợi hại!” Giọng Hoa Hồ Diệp vang lên bên tai Hiếu Nguyệt.

Không biết Hoa Hồ Diệp len đến bên cạnh cô từ bao giờ, anh chàng đang tròn mắt theo dõi cuộc chiến.

Trò chơi tiếp tục.

Sau khi Lam Sắc Yêu Cơ được chiến hữu dùng phép thuật hồi sinh chỉ im lặng, đến khi đánh Boss lớn ở cửa cuối cùng, nhân lúc Tế Nguyệt Thanh Thanh không để ý, Lam Sắc Yêu Cơ ôm mỗi thù xuất chiêu đánh Tế Nguyệt Thanh Thanh.

Cô ta là người có thù tất báo mà!

Đúng lúc này, một tia chớp vàng rực lóe lên, Tế Nguyệt Thanh Thanh thấy chói mắt. Sau khi Phong Diệp Vô Nhai tung một đòn trí mạng về phía Boss, anh phi thân chặn trước người Tế Nguyệt Thanh Thanh, chặn đòn đánh lén của Lam Sắc Yêu Cơ.

Khí huyết của Phong Diệp Vô Nhai giảm mạnh nhưng anh vẫn rất bình tĩnh.

Lam Sắc Yêu Cơ: “Đúng là phu thê tình thâm! Ghen tị thật!”

Phong Diệp Vô Nhai: “Bảo vệ phu nhân là điều đương nhiên!”

Sau đó, Phong Diệp Vô Nhai xuất chiêu.

Sao người một nhà lại cứ đánh nhau thế này! Cả tổ đội lại rét run.

Tế Nguyệt Thanh Thanh không nói gì không có nghĩa là cô không giết người, cô không vừa mắt Lam Sắc Yêu Cơ từ lâu rồi!

Vì vậy lúc mọi người đang cực khổ đánh Boss, bên này cuộc nội chiến ba người đã bắt đầu. Hai đấu một, dĩ nhiên Lam Sắc Yêu Cơ không thể đánh lại. Lần này cũng không có ai cứu cô ta nữa.

Tiểu Đậ Tử: “Đại Thần, mấy người mau qua đây đi, Boss này hơn mười triệu máu đấy!”

Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn bỗng nhớ ông xã của mình tha thiết. Măng Mọc Sau Mưa khóc không thành tiếng, sai thật rồi, đúng là không nên vì muốn xem kịch vui mà để Lam Sắc Yêu Cơ gia nhập đội ngũ. Ba con người này đứng chung một chiến tuyến đã không giải quyết được vấn đề còn làm cho vấn đề trở nên phức tạp hơn nữa kìa!

Kinh nghiệm xương máu, nam nữ phối hợp có lúc sẽ khiến công việc thêm mệt mỏi, nhưng quan trọng là phải xem đôi nam nữ đó là ai.

Lam Sắc Yêu Cơ lớn tiếng nói trên kênh Thế Giới:

“Phản đối!! Giết quân mình trong phụ bản là một hành vi bất nhân bất nghĩa, bất thành bất tín”.

Lời của Lam Sắc Yêu Cơ khiến không ít người bất ngờ. Xảy ra chuyện gì vậy? Lam Sắc Yêu Cơ lại bị giết à? Bị ai giết vậy, lại còn bị giết trong phụ bản nữa chứ!

Đám chiến hữu đang sát cánh trong phụ bản chẳng còn thời gian để ý đến cô ta, sau khi Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh quay về vị trí, lực tấn công của tổ đội tăng vọt...

Kể từ đó, mọi người đều nhận ra: Lúc đánh Boss với Đại Thần, có thể bạn không có chiến lược tốt, nhưng bạn phải có tâm lý tốt để đối mặt với những bất ngờ và rủi ro có thể xảy ra bất cứ lúc nào!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Kỳ Hiếu Nguyệt, Minh Hận Cậ!

Mãng Mộc Sau Mưa không dám phát ngôn trên YY mà chỉ gửi lên một hàng chữ “Mạnh”, suýt chút nữa thì bị coi là đang làm “nhiều loạn” màn hình.

“Mạnh quá! Mạnh quá! Đại Thần quả nhiên là Đại Thần!” Hoa Hồ Điệp ủng hộ nhiệt tình hành động của bà xã.

Phong Diệp Vô Nhai nói: “Bà xã, chúng ta đi thôi”.

Nói xong, không đợi Tế Nguyệt Thanh Thanh kịp phản ứng, Phong Diệp Vô Nhai ôm cô rời khỏi phụ bản.

Bực quá đi!

Kỳ Hiếu Nguyệt ra sức ấn chuột nhưng không thể thay đổi được thực tế: Cô đang bị người ta ôm.

Còn Hoa Hồ Điệp lại đang vô cùng... kinh ngạc.

Giọng nói này... giọng nói này... sao giống như là.

Chẳng lẽ nhiều sóng làm anh chàng sinh ảo giác? Sao giọng nói này lại giống giọng của Tổng giám đốc Tề vậy?

Hoa Hồ Điệp há hốc miệng, cố gắng tiêu hóa ảo giác vừa xuất hiện. Phải rồi, là ảo giác, nhất định là ảo giác!

Tế Nguyệt Thanh Thanh cố gắng chiến đấu trong vô vọng, cô không để ý đến sự thay đổi trên gương mặt anh chàng Hoa Hồ Diệp, cho đến khi giọng Đại Thần từ từ vang lên:

“Bà xã, muộn rồi đấy, hôm nay em cũng mệt rồi, nghỉ sớm đi. Mai gặp nhé”.

Mai gặp nhé? Mai gặp nhé! Hoa Hồ Diệp sửng sờ.

Cách xưng hô thân mật khiến nơi sâu thẳm trong trái tim Tế Nguyệt Thanh Thanh bỗng nhiên rung động, câu “Mai gặp nhé” đã khiến cô kích động. Không đợi Tế Nguyệt Thanh Thanh kịp phản ứng. Hoa Hồ Diệp đã có phản ứng trước.

“Kỷ Hiếu Nguyệt, mình hận cậu!”

Hiếu Nguyệt đã đủ bức mình với Phong Diệp Vô Nhai, liền quay lại nhìn Hoa Hồ Diệp quát lớn:

“Mình trêu chọc gì cậu chứ!”

“Vì sao cậu không nói cho mình biết Phong Diệp Vô Nhai chính là Tổng giám đốc Tề!” Về mặt Hoa Hồ Diệp cực kỳ giận dữ.

Chẳng trách lại thất bại, thì ra anh chàng đã bị thua ngay ở vạch xuất phát rồi! Sao lúc đầu lại không tạo một tài khoản nữ chứ!

Kỷ Hiếu Nguyệt đang bị Tề Hạo trêu tức, lửa giận chưa tìm được chỗ xả, vì thế cô bắt đầu giận dữ quở trách những cái “biến thái” của Tề Hạo. Hiếu Nguyệt gay gắt lên án, phê bình những âm mưu gian xảo, những thủ đoạn khiến người khác giận đến phát điên của anh. Nào ngờ Hoa Hồ Diệp không những không đồng tình, ngược lại còn khóc thét lên:

“Kỷ Hiểu Nguyệt, cậu là đồ con gái không có lương tâm! Tổng giám đốc Tề một lòng yêu thương cậu như vậy, cậu lại còn mắng anh ấy!”

Kỷ Hiểu Nguyệt nhận ra, kể những chuyện xấu của Tề Hạo với một fan trung thành của anh là một việc không hề sáng suốt chút nào!

“Hoa Hồ Điệp, cậu còn dám nói tốt cho Tề Hạo thì mình sẽ ném cậu ra ngoài cho sói ăn thịt đấy!” Kỷ Hiểu Nguyệt hung dữ tuyên bố.

“Là tự cậu không dám đối diện với sự thật!” Hoa Hồ Điệp cũng nổi điên, cô nàng này đang ở trong phúc mà không biết hưởng!

“Cái gì gọi là không dám đối mặt với sự thật! Buổi sáng bị một con sói chèn ép, đến tối lại bị nó đùa giỡn, cậu thoải mái nổi không!”

“Mình rất thoải mái! Mình tình nguyện bị anh ấy chèn ép, được anh ấy đùa giỡn, đã sao nào! Được Tổng giám đốc Tề đùa giỡn cũng là một thứ hạnh phúc đấy, cậu có hiểu không vậy!”

...

Uy lực của Đại Thần đúng là vô song, người còn chưa xuất hiện đã gây ra nội chiến rồi!

Kỷ Hiểu Nguyệt tin chắc Tề Hạo là một con sói, hơn nữa còn là một con sói bụng dạ khó lường!

“Cậu lúc nào cũng nói mình ngu ngốc, mình thấy cậu mới chính là đồ ngốc! Người ta thích cậu, đừng nói là cậu không biết đấy!” Hoa Hồ Điệp không nhịn được nữa, quyết định trút hết nỗi lòng, nước mắt lem nhem.

“Anh ta thích mình? Con mắt nào của cậu nhìn thấy anh ta thích mình vậy?”

“Cả hai mắt của mình đều thấy! Phụ nữ xung quanh anh ấy rất nhiều, nhưng mình chưa bao giờ thấy anh ấy lo lắng cho người nào như cậu?”

“Lo lắng? Mình thấy với người phụ nữ nào anh ta cũng như thế hết! Đây không phải là lo lắng mà gọi là lãng nhãng”.

“Cậu vẫn còn nói Tổng giám đốc Tề lãng nhãng sao? Cậu thật quá nhẫn tâm! Cậu có biết lần cậu bị Phong Tín Nhi đánh thuốc mê, Tổng giám đốc Tề lo lắng đến mức suýt chút nữa biến khách sạn của người ta thành nhà tang lễ không? Cậu thì hay rồi, vừa động tay động chân, hết ôm rồi lại cắn người ta. Tổng giám đốc Tề là chính nhân quân tử nên mới gọi bác sĩ đến giúp cậu, đổi lại là người khác có khi người ta đã “xử đẹp” cậu, không cho cậu cả cơ hội khóc lóc nữa cơ! Còn cậu thì sao? Sau khi tỉnh lại, chẳng những cậu không cảm ơn người ta được một câu, ngược lại còn châm chọc cạnh khé, còn nói anh ấy lãng nhãng nữa chứ! Mình thấy cậu mới đúng là đồ vô tình, bội tình bạc nghĩa, lợi dụng người ta xong là vứt bỏ!”

Hoa Hồ Điệp ngửa mặt lên trời hét lớn: “Mối tình đầu mộng mơ của tôi tan biến nơi nào mất rồi!!”

“...” Kỳ Hiểu Nguyệt lạnh run người.

Vừa động tay động chân, hết ôm rồi lại cắn người ta? Cô đã làm vậy với Tề Hạo sao? Không thể nào! Vô lý quá! Chắc chắn anh chàng nói quá lên rồi! Đó không phải cô, không phải cô, chắc chắn không phải đâu! Mà cái câu “lợi dụng người ta xong là vứt bỏ” có thể dùng với cô được sao? Hoa Hồ Điệp, mình đánh chết cậu bây giờ!

Thấy Kỳ Hiểu Nguyệt ghen ngào không nói được câu nào, Hoa Hồ Điệp được đà lấn tới, quyết không buông tha, lửa giận bùng lên.

“Mình chưa bao giờ thấy Tổng giám đốc Tề lo lắng như vậy, anh ấy ôm cậu như đang ôm báu vật, vậy mà cậu lại đối xử với người ta như vậy đây! Uổng công Tổng giám đốc Tề lúc nào cũng chỉ yêu mình cậu, còn cậu

lại nói anh ấy lãng nhãng! Cậu đúng là không có lương tâm, không có lương tâm, không có lương tâm!” Đau lòng, Hoa Hồ Điệp giậm chân rồi xoay người bỏ chạy.

Hoa Hồ Điệp khóc lóc chạy trong đêm.

Nếu sớm biết Tổng giám đốc Tề là Đại Thần, có đánh chết anh chàng cũng không giục Tế Nguyệt Thanh Thanh kết hôn! Vậy mà lúc trước Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai kết hôn anh chàng còn tạo ba tài khoản phụ đến “ăn tiệc” nữa chứ, Hoa Hồ Điệp thật sự đau lòng.

Bực mình quá đi mất! Người trong lòng kết hôn, tân nương lại không phải là mình, nhưng đây vẫn chưa phải là điều đáng buồn nhất. Đáng buồn nhất là người trong lòng kết hôn, tân nương không phải anh chàng vậy mà anh chàng lại ngớ ngẩn đi xem động phòng, đã thế còn đi hết lần này đến lần khác nữa!

Tối hôm đó, Kỷ Hiểu Nguyệt cũng bán loạn.

Vừa động tay động chân, hết ôm rồi lại cắn người? Mấy từ đó của Hoa Hồ Điệp khiến cô trần trọc suốt đêm.

Sao có thể như vậy được? Sao lại như vậy?

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hổ Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Ghen?

Kỷ Hiểu Nguyệt thề, cô tuyệt đối không có ý định xông vào văn phòng Tề Hạo.

Vì Nhiếp Phong nói có khách đến, anh ta kêu Kỷ Hiểu Nguyệt pha hai tách cà phê mang vào, nào ngờ vị khách này chẳng phải ai xa lạ, đó là Bạch Y Ngưng.

Bạch Y Ngưng đang ngồi đối diện bàn làm việc Tề Hạo, bàn luận gì đó, thấy Hiểu Nguyệt bước vào, cả hai cùng ngừng cuộc nói chuyện. Tề Hạo thoáng giật mình nhưng rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Bạch Y Ngưng nhíu mày nhìn Hiểu Nguyệt, cười không nói gì.

Kỷ Hiểu Nguyệt hơi do dự, giờ mà đi ra thì giống như cô có tội gì đó, vì vậy Hiểu Nguyệt cố gắng tỏ ra bình tĩnh bưng cà phê vào.

Sự im lặng đáng sợ bao trùm cả văn phòng.

Trong lòng Hiểu Nguyệt ra sức mắng Nhiếp Phong hàng trăm, hàng nghìn lần: “Tên Nhiếp Phong chết tiệt kia, lúc nào anh ta cũng bắt mình làm “người thứ ba” là sao!”

Lúc có chuẩn bị đi ra, Bạch Y Ngưng tươi cười nói với Tề Hạo:

“Vậy chuyện của chúng ta cứ quyết định thế nhé!”

Chuyện của chúng ta? Tay Hiểu Nguyệt hơi run run, cà phê tràn ra ngoài một chút.

Ánh mắt Tề Hạo bỗng trở nên sắc lạnh, sau khi thấy cà phê không tràn vào tay Hiếu Nguyệt, ánh mắt ấy mới lạnh lùng chuyển sang nhìn Bạch Y Ngưng:

“Anh cho rằng Tề Thị sẽ không gặp ảnh hưởng gì nếu chúng ta kết thúc giao dịch”.

“OK!” Bạch Y Ngưng chán nản nhún vai, giơ tay đầu hàng, đùa một chút cũng không được, đúng là con người nhàm chán!

“Vậy cứ quyết định vậy đi, em phụ trách phần tuyên truyền, bỏ vốn và xét duyệt là anh, tóm lại mọi người sẽ hợp tác vui vẻ”.

Tề Hạo liếc nhìn Hiếu Nguyệt đang quay người chuẩn bị rời đi: “Anh sẽ cử chuyên gia đến theo dõi”.

Kỳ Hiếu Nguyệt chẳng thèm để mắt, cô bưng cà phê chuẩn bị ra ngoài.

Bạch Y Ngưng: “Đợi chút, hòn đảo đó tên là gì vậy? Muốn quảng bá thì ít nhất cũng phải có một cái tên chính thức chứ!”

Tề Hạo im lặng một lát rồi nói: “Linh Huyền Chi Châu”.

Linh Huyền Chi Châu? Linh Huyền Chi Châu? Sao nghe quen vậy?

Kỳ Hiếu Nguyệt chợt nhớ, ngày Tế Nguyệt Thanh Thanh và Phong Diệp Vô Nhai cùng làm nhiệm vụ ở Đông Hải Chi Châu, Tế Nguyệt Thanh Thanh nói cho Đại Thần biết việc game Chân Linh Thần Giới có thể sẽ được “hiện thực hóa”, hai người vừa đánh quái vừa nói chuyện.

Đột nhiên Đại Thần hỏi, cô hy vọng hòn đảo này sẽ tên là gì.

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ Đại Thần chỉ hỏi vu vơ nên tùy tiện trả lời:

“Linh Huyền Chi Châu”.

Đại Thần im lặng một lát rồi nói trúng ngay điểm yếu: “Bà xã em lừa thật”.

Chuyện cũ bỗng hiện về, mặt Hiếu Nguyệt nóng bừng lên, cô vội vàng chạy ra khỏi văn phòng nhưng sau đó lại thấy hối hận, sao cô phải giật mình như vậy chứ. Bình tĩnh lại, Hiếu Nguyệt vò đầu bứt tai: “Tên quái gở đó rốt cuộc muốn làm gì vậy?”

Tề Hạo không thấy được thái độ của Hiếu Nguyệt nhưng đôi vành tai thoáng đỏ lên lại khiến anh cảm thấy hứng thú: Cô ấy đang đỏ mặt sao?

“Này, đang làm việc mà sao anh lại mất tập trung vậy hả? Tổng giám đốc Tề, đây đâu phải tác phong làm việc của anh?” Trong giọng nói châm chọc của Bạch Y Ngưng có chút ghen tị.

Xưa nay, Bạch Y Ngưng có thói quen quan sát rất tỉ mỉ, những biến đổi dù chỉ nhỏ nhất trong mắt Tề Hạo cũng không thoát khỏi cặp mắt của cô ta. Sau khi Kỷ Hiếu Nguyệt bước vào, cô ta không hề nhìn Tề Hạo, nhưng ánh mắt Tề Hạo lại luôn dõi theo cô ta. Quan hệ của hai người này hình như không hòa hợp cho lắm!

Tâm trạng đang rất tốt nên Tề Hạo thản nhiên đáp: “Dù giúp người ta thành đạt không phải phong cách của em, nhưng nhân lúc cháy nhà đi hôi của thì tốt nhất không nên làm”.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Y Ngưng khẽ biến đổi: “Anh vẫn còn nói vậy được sao, em giúp anh nhiều như vậy mà anh lại giết em trong phụ bản!”

Nhìn Tề Hạo cười không nói gì, Bạch Y Ngưng thở dài, Tề Hạo đúng là một người đàn ông hoàn hảo, dù anh không nói gì, chỉ ngồi lặng yên

nhưng khí chất vẫn rất uy nghiêm, cao ngạo, lạnh lùng. Đáng tiếc, trái tim người đàn ông đó cách cô quá xa?

Bạch Y Ngưng: "Nếu hai bọn mình đến với nhau, con chúng ta chắc hẳn sẽ rất xinh đẹp".

Tề Hạo nhấp một ngụm cà phê nói: "Không thích hợp sẽ dẫn đến sự cố hệ thống đấy".

Hôm nay là cà phê bình thường, nhưng điều này lại nói lên Kỷ Hiểu Nguyệt không bình thường. Cô đỏ mặt sao?

Thú vị đây!

Bạch Y Ngưng không biết nên nói gì, cô ngước lên nhìn trời, đối diện với một mỹ nữ như cô mà người đàn ông này vẫn nghĩ đến cô gái khác! Có phải vì sức hấp dẫn của cô không đủ chăng?

Trong nhà vệ sinh, Kỷ Hiểu Nguyệt và Bạch Y Ngưng không hẹn mà gặp.

Bạch Y Ngưng nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt từ trên xuống dưới, ánh mắt dò xét lại có chút thích thú.

Kỷ Hiểu Nguyệt thừa nhận, Bạch Y Ngưng cười rất đẹp, đẹp đến ấn tượng. Nhưng cô lại không thích Bạch Y Ngưng, nhất là ánh mắt Bạch Y Ngưng nhìn cô, như thể cô là hàng bày bán trong tủ kính vậy.

“Kỷ Hiểu Nguyệt!” Bạch Y Ngưng lên tiếng trước.

“Chào chị!” Người đến lúc nào cũng là khách, Kỷ Hiểu Nguyệt rất lễ phép.

Đột nhiên Bạch Y Ngưng cười mờ ám: “Vừa rồi... tôi đã nghĩ là cô đang ghen đấy”.

Ghen?

Dĩ nhiên Hiểu Nguyệt biết Bạch Y Ngưng đang nói đến chuyện gì, nếu người nói ra câu này là Tề Hạo hay Nhiếp Phong, cô nhất định sẽ cãi lại, thậm chí còn lấy cớ để chế giễu bọn họ. Nhưng đối tượng lại là Bạch Y Ngưng, Hiểu Nguyệt cho rằng mình không cần phải giải thích.

“Tôi không hiểu”. Ba chữ nhẹ nhàng vang lên, Kỳ Hiểu Nguyệt không quên cười tươi với Bạch Y Ngưng.

Bạch Y Ngưng nhú mày, được rồi, nếu đối phương không muốn nói chuyện thì cô cũng nên nói thẳng vào chuyện chính vậy:

“Có người nhờ tôi nói với cô một câu”.

Sắc mặt Hiểu Nguyệt quả nhiên thay đổi.

Có người? Là An Húc Dương chăng?

Lâu rồi không có tin tức gì của anh ấy, cô cũng không chủ động liên lạc, không phải không muốn mà là cô sợ. Cô sợ anh sẽ hỏi chuyện của Đại Thần, sợ sẽ phải thấy đôi mắt buồn bã nặng tình của anh.

Giọng Bạch Y Ngưng vang lên: “Nó nói, điện thoại của nó bật máy 24 giờ đợi cô”.

Đúng là An Húc Dương!

Kỳ Hiểu Nguyệt im lặng một lát: “Anh ấy có khỏe không?”

Đôi lông mày xinh đẹp của Bạch Y Ngưng khẽ nhú lại: “Cô quan tâm đến nó sao?”

“Nói gì đi nữa thì chúng tôi cũng là bạn bè cũ, dĩ nhiên tôi quan tâm đến anh ấy rồi”.

“Bây giờ mỗi ngày ngoài việc lên mạng chơi game, nó chỉ ôm đàn ghita hát, thỉnh thoảng lại uống rượu say khướt rồi gọi tên một người, cô nói nó có khỏe không?”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”

Trong ánh mắt Bạch Y Ngưng lóe lên cái nhìn sắc lạnh, nhưng chỉ trong nháy mắt cô đã lấy lại vẻ tươi cười xinh đẹp thường ngày:

“Tôi ghét nhất những người đã mất hết hy vọng, cậu em trai này của tôi và mẹ nó rất giống nhau, cả hai đều hết hy vọng. Nếu cô thật sự cảm thấy nó không còn cơ hội nào nữa thì nên để nó từ bỏ sớm đi, tôi không muốn nhà mình nuôi một con sâu rọu”.

Bạch Y Ngưng nói xong không để Hiểu Nguyệt có cơ hội trả lời, cô ta lịch sự quay người bỏ đi.

Kỷ Hiểu Nguyệt im lặng.

Quan hệ hợp tác của Tề Thị và Bạch Thị nhanh chóng được thiết lập, cả hai bên đều làm việc rất hiệu quả, công việc chả mấy chốc đã đi vào giai đoạn chính thức.

Theo kế hoạch của Bạch Y Ngưng, việc đầu tiên để quảng bá hình ảnh là lấy Linh Huyền Chi Châu làm bối cảnh, rồi nhờ ngôi sao nổi tiếng Anny làm người đại diện, quay một đoạn phim quảng cáo tuyệt đẹp, có thể dùng thêm kỹ xảo để tạo hiệu ứng phép thuật.

Với tầm quan trọng của bước khởi đầu này, Tề Hạo đến trường quay từ rất sớm, đi cùng anh còn có Tùng Ca, Nhiếp Phong và Kỷ Hiểu Nguyệt.

Tùng Ca phụ trách Phòng Phát triển game, chắc chắn phải đến, anh còn phải lo xử lý hiệu ứng ma thuật nữa.

Nhiếp Phong là tay chân tin cậy của Tổng giám đốc, chắc chắn cũng phải đến, vì vạn sự khởi đầu nan, ngày đầu tiên những việc nhỏ nhất cần xử lý khá nhiều.

Kỷ Hiểu Nguyệt cảm thấy mình chỉ là người ngoài, không nên đến.

Tề Hạo hùng hồn nói: “Em vừa là “công thần” vừa là “lão thần”, tất nhiên phải đến rồi. Hơn nữa, hoạt động tuyên truyền lần này anh sẽ giao toàn quyền phụ trách cho em, thông báo cũng đã gửi đi rồi, những người ở đây sẽ làm việc với em, có vấn đề gì em có thể trực tiếp đến tìm anh”.

Kỷ Hiểu Nguyệt lo lắng Tề Hạo sẽ giải thích ý nghĩa sâu xa của hai từ “công thần” và “lão thần” trước mặt mọi người, nhưng cũng lại cảm thấy hãnh diện. Cô được toàn quyền phụ trách sao?

Thấy Hiểu Nguyệt phản ứng đúng như mong đợi, Tề Hạo hài lòng tiến lại, kề sát tai cô nói:

“Chắc em sẽ không phụ kỳ vọng của ông... chủ với mình chứ?”

Sao Kỷ Hiểu Nguyệt lại cảm thấy vừa rồi anh không định nói “ông chủ” mà là “ông xã” vậy nhỉ?

Hiểu Nguyệt còn đang lúng túng, Tề Hạo vui vẻ nhéo gương mặt mịn màng của cô, cảm giác vẫn y như ngày trước!

Kỷ Hiểu Nguyệt bị nhéo liền tỉnh táo lại, tức giận vung tay lên định đánh người, đáng tiếc không bắt được cái người nhanh nhẹn ấy, ngược lại

còn gây ra sự phẫn nộ cho những người hâm mộ Tề Hạo!

Tổng giám đốc Tề là người bao cô gái muốn với tới mà không được, vậy mà Kỷ Hiểu Nguyệt lại liếc mắt đưa tình với anh trước mặt mọi người, muốn bị đánh hội đồng đây mà!

Chúng kiến tất cả, Tùng Ca lặng lẽ cúi đầu đi vào phòng máy, không thấy ra nữa.

Nhiếp Phong rất khinh bỉ hành vi mượn việc công để làm việc riêng lại còn trêu ghẹo nữ nhân viên trước mặt mọi người của Tề Hạo. Vừa được “sờ mó lung tung”, tâm trạng vui vẻ nên Tề Hạo cũng lờ đi.

Bạch Y Ngưng đến muộn nhất.

Khi bước chân xinh đẹp của Bạch Y Ngưng xuất hiện trước mặt mọi người cũng là lúc Nhiếp Phong vừa uống cà phê vừa bước ra từ phòng trà, Bạch Y Ngưng ngoái đầu lại cười khiến Nhiếp Phong bị sặc.

Không phải chứ, hôm nay chỉ chụp ảnh quảng cáo thôi mà, hơn nữa Bạch đại tiểu thư cũng chỉ đến để giám sát, sao lại ăn mặc lòe loẹt như vậy! Đáng người cô vốn đã bốc lửa lại mặc chiếc váy đỏ bó sát người, cổ áo hình chữ V ôm chặt bộ ngực căng tròn, đôi giày cao gót đỏ càng khiến cặp đùi xinh đẹp của cô thon dài.

Mấy màu đỏ đỏ trắng trắng trước mặt đó khiến Nhiếp Phong chói mắt, nhất định là do tối qua anh ngủ đủ giấc rồi, nhất định thế!

Cuối cùng, họ cũng bắt đầu chụp ảnh. Anny phong cách hoàn toàn khác Phong Tín Nhi, Phong Tín Nhi đáng yêu trong sáng còn Anny gợi cảm quyến rũ, ánh mắt đa tình chinh phục tất cả những người có mặt ở đó, khiến cả trường quay trầm trồ khen ngợi.

Với vai trò là người phụ trách, Kỳ Hiểu Nguyệt nghiêm túc quan sát những động tác uốn éo, gợi cảm của Anny, thực sự rất đẹp, rất hấp dẫn nhưng... liệu có phải cô ấy đang tạo hình chụp ảnh quảng cáo cho Chân Linh Thần Giới không? Hình tượng của Anny hình như khác xa Chân Linh Thần Giới!

Ánh mắt Hiểu Nguyệt chuyển sang Tề Hạo, cách đó không xa, Tề Hạo đang quay đầu nói gì đó với Bạch Y Ngưng, Bạch Y Ngưng cười rất vui vẻ. Sau đó, không biết Bạch Y Ngưng nói gì khiến một người luôn nghiêm nghị như Tề Hạo cũng bật cười, dù chỉ là khẽ cong khóe môi nhưng vẫn rất rạng rỡ, đẹp trai vô cùng.

Mặt trời rực rỡ, nước biển xanh trong, nam thanh nữ tú, cao quý thanh lịch, cười đùa vui vẻ.

Một hình ảnh tuyệt đẹp, nhưng sao cô lại cảm thấy gai mắt thế?

Tên biển thái đáng ghét kia sao cười như “cá gặp nước” vậy? Kỳ Hiểu Nguyệt tức giận quay người đi, mắt không thấy, tâm bớt phiền.

“Ghen hả?” Giọng nói chế nhạo từ phía sau vọng đến.

Kỳ Hiểu Nguyệt quay lại, thấy khuôn mặt đang cười ngây thơ của Nhiếp Phong, cô định mắng anh thần kinh, nhưng sau đó lại thấy mắng như vậy là thiếu sáng suốt. Đột nhiên nhớ lại câu nói lúc trước của Bạch Y Ngưng, sao hai người này cứ nói cô đang ghen vậy! Cô ghen lúc nào chứ? Còn lâu cô mới ghen vì tên biển thái kia nhé!

Kỳ Hiểu Nguyệt giận dữ quát lên: “Anh và Bạch Y Ngưng thật đúng là một đôi!”

Hả? Há? Há?

Hiển nhiên Nhiếp Phong đã bị câu nói này làm ghen hợm. Anh và Bạch Y Ngưng? Giống một đôi? Giống chỗ nào?

Cà vạt của anh và bộ váy của Bạch Y Ngưng có màu rất giống nhau.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Hiếu Nguyệt, Bọn Mình Chụp Chung Một Kiểu Ảnh Đi!

Arthur gọi điện thoại từ Pháp sang mời Tề Hạo và Bạch Y Ngưng tham gia Hội nghị truyền hình, chuyện ở studio đành giao lại cho Kỳ Hiếu Nguyệt.

Lần đầu tiên được toàn quyền phụ trách, tinh thần trách nhiệm của Kỳ Hiếu Nguyệt lên cao, bản thân cô cũng rất yêu thích trò chơi này nên càng tận tâm với công việc. Nhưng càng chú tâm, cô càng cảm thấy có vấn đề. Anny rất gợi cảm nên mỗi hành động, cử chỉ của cô ta đều không hợp với thể loại game Online ma thuật huyền ảo như Chân Linh Thần Giới, không phải Anny không đẹp, mà là không thích hợp!

Kỳ Hiếu Nguyệt biết, những lời này chỉ có thể nghĩ trong đầu, không thể nói ra, nếu không cô sẽ bị fan của Anny giết chết mất. Nhưng nếu cứ miễn cưỡng thế này, Kỳ Hiếu Nguyệt sợ mình sẽ bị những người mê game Chân Linh Thần Giới giết chết.

Không biết Đại Thần có đồng ý với cách nhìn nhận của cô không?

Kỳ Hiếu Nguyệt do dự không biết có nên quấy rầy Tề Hạo lúc này không. Nghe nói Tề Hạo và Bạch Y Ngưng đang tham gia hội nghị truyền hình quốc tế, không biết có thể đề cập đến vấn đề quảng cáo lần này không?

Gọi điện trực tiếp chắc chắn không ăn, gửi tin nhắn cũng không tiện. Hơn nữa nếu giờ cô chủ động liên lạc, liệu có bị người ta hiểu là cô... đang ghen không?

Bởi vậy Kỳ Hiểu Nguyệt quyết định để lại tin nhắn trên trò chơi. Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập.

Kỳ Hiểu Nguyệt đang suy nghĩ xem nên nhắn lại thế nào, không ngờ Phong Diệp Vô Nhai đột nhiên đăng nhập, Kỳ Hiểu Nguyệt giật mình, tay run run, vội vàng xóa mấy chữ vừa viết.

Tên biến thái sao lại lên mạng vào lúc này chứ? Hay là... anh ta nhận được thông báo Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập nên “theo đuôi”?

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã, anh đến rồi đây!”

Sự ăn ý hình thành trong thời gian kề vai chiến đấu trong trò chơi dường như đã lan đến cuộc sống, nhận ra điều đó, Hiểu Nguyệt đỏ mặt. Nhưng vì mức độ quan trọng của công việc, cô cố gắng bình tĩnh lại, Tế Nguyệt Thanh Thanh nói:

“Có một việc”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Sao vậy?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Tôi cảm thấy Anny không thích hợp với đợt quảng cáo lần này”.

Phía bên kia Phong Diệp Vô Nhai im lặng một lát, Tế Nguyệt Thanh Thanh cảm thấy hơi lo lắng. Tế Nguyệt Thanh Thanh còn đang bối rối thì bên kia có tin nhắn:

Phong Diệp Vô Nhai: “Em thấy thế nào?”

Thấy thế nào?

Kỳ Hiểu Nguyệt nhất thời không nghĩ ra tìm ai thích hợp hơn Anny, cô cân nhắc một chút rồi nói:

“Tổ chức tuyển chọn công khai đi. Tuyển chọn theo nhân vật trong trò chơi”.

Phong Diệp Vô Nhai phía bên kia lại tiếp tục im lặng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ ngợi một lát rồi nói ra ý kiến của mình:

“Thứ nhất: Tổ chức tuyển chọn công khai cũng là một hình thức quảng bá, lại có hai tập đoàn lớn là Tề Thị và Bạch Thị hậu thuẫn nên tính khả thi rất cao. Thứ hai: Những người tham gia tuyển chọn có thể đáp ứng tối đa yêu cầu của chúng ta. Thứ ba: Việc này có lợi cho những đợt quảng bá sau này, vì vậy nó có tính lâu dài”.

Sau khi ấn phím gửi đi, Tế Nguyệt Thanh Thanh còn bổ sung thêm một câu: “Đây chỉ là ý kiến cá nhân, Tổng giám đốc quyết định đi”.

Lần này, phía Phong Diệp Vô Nhai nhanh chóng có câu trả lời: “Anh biết rồi, để anh đến xử lý”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đợi một lát không thấy Phong Diệp Vô Nhai nói gì nữa nên cô rời khỏi trò chơi.

Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩ, không biết Đại Thần nghĩ thế nào?

Đợi anh đến xử lý.

Ý của Đại Thần là anh đồng ý với cách nhìn nhận của cô? Hay là... bảo cô yên tâm, đừng quá vội vàng, để anh suy nghĩ tiếp rồi nói sau?

Phía bên kia, lúc đặt di động xuống, trên gương mặt Tề Hạo hiện lên niềm vui không sao che giấu được. Nụ cười của anh trước giờ chưa từng có như ánh bình minh mới hé lộ, tươi sáng rạng rỡ, khiến ngay cả Arthur ở đầu cầu truyền hình bên kia cũng hoa mắt.

“Việc này cứ quyết định vậy đi”. Giọng Tề Hạo vang lên quyết đoán.

Bạch Y Ngưng không khỏi nhú mày, cô có nhìn nhầm không, vừa rồi trong ánh mắt Tề Hạo có một cảm xúc giống như gặp được tri kỷ, rốt cuộc anh đã thấy gì trong điện thoại vậy?

Kỷ Hiểu Nguyệt không ngờ lần chờ đợi này là bốn tiếng mười phút. Sau bốn tiếng mười phút, cô đến phòng họp, nào ngờ lại nghe mọi người nói, ba tiếng trước Tề Hạo và Bạch Y Ngưng đã rời khỏi đó rồi một lát sau Nhiếp Phong cũng về công ty.

Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên cảm thấy cô đơn. Tề Hạo và Bạch Y Ngưng đi cùng nhau?

Cảm giác “chương tai gai mắt” lại quay về.

Vừa họp xong đã hẹn hò với người đẹp, tên quái gở đáng ghét đó đúng là biết cách kết hợp công việc và nghỉ ngơi!

Nghĩ vậy Kỷ Hiểu Nguyệt giận dữ tắt máy.

Không ngờ cô lại được gặp An Húc Dương ở studio, nhìn anh lúc này tiêu tụy hơn trước rất nhiều. Đôi mắt thâm quầng, hai gò má hóp lại, nụ cười như ánh mặt trời lúc trước giờ u ám xám xịt. Mái tóc dài không còn thoải mái tự do bay trong gió mà ủ rũ buồn thảm.

“Vạn người mê” biến thành “Hoàng tử u buồn” khiến Hiểu Nguyệt cảm thấy có chút “không tiêu hóa” được. Hiểu Nguyệt bất giác nhớ đến lời Bạch Y Ngưng, cô cảm thấy mình nên nói với An Húc Dương một lời giải thích rõ ràng.

“A Tước, em có chuyện muốn nói với anh”.

“Có phải Bạch Y Ngưng nói gì với em không? Đừng tin chị ta”.

“Không liên quan đến chị ấy, thật ra... em thật sự có chuyện muốn nói với anh”.

An Húc Dương nhìn Kỳ Hiểu Nguyệt, ánh mắt phức tạp: “Đợi đã! Lần này hãy để anh nói trước”.

Kỳ Hiểu Nguyệt: “...”

Để anh nói trước?

An Húc Dương nhìn thật sâu vào đôi mắt trong trẻo của Kỳ Hiểu Nguyệt, anh nên mở lời thế nào đây, anh rất nhớ cô.

Biết rõ trái tim cô đã thuộc về người khác, nhưng anh vẫn không thể kiềm chế bản thân, anh nhớ cô, muốn gặp cô.

Biết rõ không nên tiếp tục dây dưa, anh nên mỉm cười chúc phúc cho cô, nhưng... anh không từ bỏ được.

Anh không muốn chúc phúc, anh muốn có được cô.

Người đang đứng trước mặt mà sao lại xa cách đến thế, đến mức dù anh có dùng hết sức lực cũng không đuổi kịp bước chân cô.

Hiểu Nguyệt, nếu chỉ có thể nói với em một câu, anh muốn nói, anh yêu em. Nhưng anh có thể nói vậy không? Không, vì một khi anh nói ra, em chắc chắn sẽ càng rời xa anh!

An Húc Dương mỉm cười chua xót: “Hiểu Nguyệt, bọn mình chụp chung một kiểu ảnh đi”.

Kỳ Hiểu Nguyệt: “@#%&(&*@.....”

An Húc Dương và Kỷ Hiểu Nguyệt chụp ảnh chung tất nhiên nổi bật hơn hẳn Anny. Anny đứng cách đó không xa oán giận lườm Kỷ Hiểu Nguyệt.

Dựa vào cái gì mà con bé đó có được sự ưu ái của An Húc Dương và sự chú ý của Tổng giám đốc Tề?

Nghe nói chính vì cô ta mà An Húc Dương rời khỏi làng nhạc, nghe nói Phong Tín Nhi cũng vì cô ta nên mới bị Tổng giám đốc Tề nhốt vào “lãnh cung”, từ đó về sau mai danh ẩn tích.

Những chuyện liên quan đến cô gái này, Anny đã nghe rất rất nhiều. Càng nghe nhiều trong lòng càng thêm ghen ghét, nhưng cô ta biết mình chẳng thể làm được gì, chỉ có thể đứng nhìn từ xa!

Kỷ Hiểu Nguyệt bị hình tượng “Hoàng tử u buồn” của An Húc Dương làm giật mình, cô không để ý cách đó không xa, một ánh mắt oán hận đang nhìn mình.

Lúc chụp ảnh chung, người An Húc Dương cứ run lên.

Kỷ Hiểu Nguyệt lo lắng hỏi: “Anh bị sao vậy?”

An Húc Dương cười cười: “Không sao”.

Không sao? Sắc mặt tái nhợt như vậy mà còn nói là không sao?

Kỷ Hiểu Nguyệt đưa tay sờ trán An Húc Dương: “Anh sốt rồi!”

An Húc Dương chỉ cười: “Anh không sao thật mà”.

“Gió biển lớn lắm, anh không thể ở đây được, mau về thôi!” Kỷ Hiểu Nguyệt kiên quyết kéo An Húc Dương rời khỏi studio.

Anny nhìn theo bóng dáng hai người, đôi mắt quỳnh rũ hơi nheo lại, khóe môi cong lên cười gian xảo.

Tề Hạo vừa về đến studio thì Kỷ Hiểu Nguyệt đã rời khỏi đó. Mọi người tận mắt thấy “gian tình” giữa Kỷ Hiểu Nguyệt và An Húc Dương, còn có ảnh làm chứng nữa. Tề Hạo vò nát bức ảnh trong tay, vẻ mặt u ám rồi lạnh lùng bỏ đi.

Anny cười tươi rói, cô không mong có thể “tiêu diệt” được Kỷ Hiểu Nguyệt nhưng cũng nên để cô ta nhận một bài học, để Tổng giám đốc Tề thấy được cô ta là loại con gái lăng lơ như thế nào! Arthur gọi điện thoại từ Pháp sang mời Tề Hạo và Bạch Y Ngưng tham gia Hội nghị truyền hình, chuyện ở studio đành giao lại cho Kỷ Hiểu Nguyệt.

Lần đầu tiên được toàn quyền phụ trách, tinh thần trách nhiệm của Kỷ Hiểu Nguyệt lên cao, bản thân cô cũng rất yêu thích trò chơi này nên càng tận tâm với công việc. Nhưng càng chú tâm, cô càng cảm thấy có vấn đề. Anny rất gợi cảm nên mỗi hành động, cử chỉ của cô ta đều không hợp với thể loại game Online ma thuật huyền ảo như Chân Linh Thần Giới, không phải Anny không đẹp, mà là không thích hợp!

Kỷ Hiểu Nguyệt biết, những lời này chỉ có thể nghĩ trong đầu, không thể nói ra, nếu không cô sẽ bị fan của Anny giết chết mất. Nhưng nếu cứ miễn cưỡng thế này, Kỷ Hiểu Nguyệt sợ mình sẽ bị những người mê game Chân Linh Thần Giới giết chết.

Không biết Đại Thần có đồng ý với cách nhìn nhận của cô không?

Kỷ Hiểu Nguyệt do dự không biết có nên quấy rầy Tề Hạo lúc này không. Nghe nói Tề Hạo và Bạch Y Ngưng đang tham gia hội nghị truyền hình quốc tế, không biết có thể đề cập đến vấn đề quảng cáo lần này không?

Gọi điện trực tiếp chắc chắn không ăn, gửi tin nhắn cũng không tiện. Hơn nữa nếu giờ cô chủ động liên lạc, liệu có bị người ta hiểu là cô... đang ghen không?

Bởi vậy Kỳ Hiểu Nguyệt quyết định để lại tin nhắn trên trò chơi. Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập.

Kỳ Hiểu Nguyệt đang suy nghĩ xem nên nhắn lại thế nào, không ngờ Phong Diệp Vô Nhai đột nhiên đăng nhập, Kỳ Hiểu Nguyệt giật mình, tay run run, vội vàng xóa mấy chữ vừa viết.

Tên biến thái sao lại lên mạng vào lúc này chứ? Hay là... anh ta nhận được thông báo Tế Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập nên “theo đuôi”?

Phong Diệp Vô Nhai: “Bà xã, anh đến rồi đây!”

Sự ăn ý hình thành trong thời gian kề vai chiến đấu trong trò chơi dường như đã lan đến cuộc sống, nhận ra điều đó, Hiểu Nguyệt đỏ mặt. Nhưng vì mức độ quan trọng của công việc, cô cố gắng bình tĩnh lại, Tế Nguyệt Thanh Thanh nói:

“Có một việc”.

Phong Diệp Vô Nhai: “Sao vậy?”

Tế Nguyệt Thanh Thanh: “Tôi cảm thấy Anny không thích hợp với đợt quảng cáo lần này”.

Phía bên kia Phong Diệp Vô Nhai im lặng một lát, Tế Nguyệt Thanh Thanh cảm thấy hơi lo lắng. Tế Nguyệt Thanh Thanh còn đang bối rối thì bên kia có tin nhắn:

Phong Diệp Vô Nhai: “Em thấy thế nào?”

Thấy thế nào?

Kỷ Hiểu Nguyệt nhất thời không nghĩ ra tìm ai thích hợp hơn Anny, cô cân nhắc một chút rồi nói:

“Tổ chức tuyển chọn công khai đi. Tuyển chọn theo nhân vật trong trò chơi”.

Phong Diệp Vô Nhai phía bên kia lại tiếp tục im lặng.

Tế Nguyệt Thanh Thanh nghĩ ngợi một lát rồi nói ra ý kiến của mình:

“Thứ nhất: Tổ chức tuyển chọn công khai cũng là một hình thức quảng bá, lại có hai tập đoàn lớn là Tề Thị và Bạch Thị hậu thuẫn nên tính khả thi rất cao. Thứ hai: Những người tham gia tuyển chọn có thể đáp ứng tối đa yêu cầu của chúng ta. Thứ ba: Việc này có lợi cho những đợt quảng bá sau này, vì vậy nó có tính lâu dài”.

Sau khi ấn phím gửi đi, Tế Nguyệt Thanh Thanh còn bổ sung thêm một câu: “Đây chỉ là ý kiến cá nhân, Tổng giám đốc quyết định đi”.

Lần này, phía Phong Diệp Vô Nhai nhanh chóng có câu trả lời: “Anh biết rồi, để anh đến xử lý”.

Tế Nguyệt Thanh Thanh đợi một lát không thấy Phong Diệp Vô Nhai nói gì nữa nên cô rời khỏi trò chơi.

Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩ, không biết Đại Thần nghĩ thế nào?

Đợi anh đến xử lý.

Ý của Đại Thần là anh đồng ý với cách nhìn nhận của cô? Hay là... bảo cô yên tâm, đừng quá vội vàng, để anh suy nghĩ tiếp rồi nói sau?

Phía bên kia, lúc đặt di động xuống, trên gương mặt Tề Hạo hiện lên niềm vui không sao che giấu được. Nụ cười của anh trước giờ chưa từng có

như ánh bình minh mới hé lộ, tươi sáng rạng rỡ, khiến ngay cả Arthur ở đầu cầu truyền hình bên kia cũng hoa mắt.

“Việc này cứ quyết định vậy đi”. Giọng Tề Hạo vang lên quyết đoán.

Bạch Y Ngưng không khỏi nhú mày, cô có nhìn nhầm không, vừa rồi trong ánh mắt Tề Hạo có một cảm xúc giống như gặp được tri kỷ, rốt cuộc anh đã thấy gì trong điện thoại vậy?

Kỷ Hiểu Nguyệt không ngờ lần chờ đợi này là bốn tiếng mười phút. Sau bốn tiếng mười phút, cô đến phòng họp, nào ngờ lại nghe mọi người nói, ba tiếng trước Tề Hạo và Bạch Y Ngưng đã rời khỏi đó rồi một lát sau Nhiếp Phong cũng về công ty.

Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên cảm thấy cô đơn. Tề Hạo và Bạch Y Ngưng đi cùng nhau?

Cảm giác “chương tai gai mắt” lại quay về.

Vừa họp xong đã hẹn hò với người đẹp, tên quái gở đáng ghét đó đúng là biết cách kết hợp công việc và nghỉ ngơi!

Nghĩ vậy Kỷ Hiểu Nguyệt giận dữ tắt máy.

Không ngờ cô lại được gặp An Húc Dương ở studio, nhìn anh lúc này tiều tụy hơn trước rất nhiều. Đôi mắt thâm quầng, hai gò má hóp lại, nụ cười như ánh mặt trời lúc trước giờ u ám xám xịt. Mái tóc dài không còn thoải mái tự do bay trong gió mà ủ rũ buồn thảm.

“Vạn người mê” biến thành “Hoàng tử u buồn” khiến Hiểu Nguyệt cảm thấy có chút “không tiêu hóa” được. Hiểu Nguyệt bất giác nhớ đến lời

Bạch Y Ngưng, cô cảm thấy mình nên nói với An Húc Dương một lời giải thích rõ ràng.

“A Tước, em có chuyện muốn nói với anh”.

“Có phải Bạch Y Ngưng nói gì với em không? Đừng tin chị ta”.

“Không liên quan đến chị ấy, thật ra... em thật sự có chuyện muốn nói với anh”.

An Húc Dương nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt, ánh mắt phức tạp: “Đợi đã! Lần này hãy để anh nói trước”.

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”

Để anh nói trước?

An Húc Dương nhìn thật sâu vào đôi mắt trong trẻo của Kỷ Hiểu Nguyệt, anh nên mở lời thế nào đây, anh rất nhớ cô.

Biết rõ trái tim cô đã thuộc về người khác, nhưng anh vẫn không thể kiềm chế bản thân, anh nhớ cô, muốn gặp cô.

Biết rõ không nên tiếp tục dây dưa, anh nên mỉm cười chúc phúc cho cô, nhưng... anh không từ bỏ được.

Anh không muốn chúc phúc, anh muốn có được cô.

Người đang đứng trước mặt mà sao lại xa cách đến thế, đến mức dù anh có dùng hết sức lực cũng không đuổi kịp bước chân cô.

Hiểu Nguyệt, nếu chỉ có thể nói với em một câu, anh muốn nói, anh yêu em. Nhưng anh có thể nói vậy không? Không, vì một khi anh nói ra, em chắc chắn sẽ càng rời xa anh!

An Húc Dương mỉm cười chua xót: “Hiếu Nguyệt, bọn mình chụp chung một kiểu ảnh đi”.

Kỷ Hiếu Nguyệt: “@#%&(&*@.....”

An Húc Dương và Kỷ Hiếu Nguyệt chụp ảnh chung tất nhiên nổi bật hơn hẳn Anny. Anny đứng cách đó không xa oán giận lườm Kỷ Hiếu Nguyệt.

Dựa vào cái gì mà con bé đó có được sự ưu ái của An Húc Dương và sự chú ý của Tổng giám đốc Tề?

Nghe nói chính vì cô ta mà An Húc Dương rời khỏi làng nhạc, nghe nói Phong Tín Nhi cũng vì cô ta nên mới bị Tổng giám đốc Tề nhốt vào “lãnh cung”, từ đó về sau mai danh ẩn tích.

Những chuyện liên quan đến cô gái này, Anny đã nghe rất rất nhiều. Càng nghe nhiều trong lòng càng thêm ghen ghét, nhưng cô ta biết mình chẳng thể làm được gì, chỉ có thể đứng nhìn từ xa!

Kỷ Hiếu Nguyệt bị hình tượng “Hoàng tử u buồn” của An Húc Dương làm giật mình, cô không để ý cách đó không xa, một ánh mắt oán hận đang nhìn mình.

Lúc chụp ảnh chung, người An Húc Dương cứ run lên.

Kỷ Hiếu Nguyệt lo lắng hỏi: “Anh bị sao vậy?”

An Húc Dương cười cười: “Không sao”.

Không sao? Sắc mặt tái nhợt như vậy mà còn nói là không sao?

Kỷ Hiếu Nguyệt đưa tay sờ trán An Húc Dương: “Anh sốt rồi!”

An Húc Dương chỉ cười: “Anh không sao thật mà”.

“Gió biển lớn lắm, anh không thể ở đây được, mau về thôi!” Kỳ Hiểu Nguyệt kiên quyết kéo An Húc Dương rời khỏi studio.

Anny nhìn theo bóng dáng hai người, đôi mắt quyến rũ hơi nheo lại, khóe môi cong lên cười gian xảo.

Tề Hạo vừa về đến studio thì Kỳ Hiểu Nguyệt đã rời khỏi đó. Mọi người tận mắt thấy “gian tình” giữa Kỳ Hiểu Nguyệt và An Húc Dương, còn có ảnh làm chứng nữa. Tề Hạo vò nát bức ảnh trong tay, vẻ mặt u ám rồi lạnh lùng bỏ đi.

Anny cười tươi rói, cô không mong có thể “tiêu diệt” được Kỳ Hiểu Nguyệt nhưng cũng nên để cô ta nhận một bài học, để Tổng giám đốc Tề thấy được cô ta là loại con gái lẳng lơ như thế nào!

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Hiếu Nguyệt Cô Nương Sắp Gặp Xui Xẻo Rồi!

Trong văn phòng Tổng giám đốc, mọi người đều nơm nớp lo sợ. Ngay cả cô nàng Đào Song Song luôn thích tám chuyện cũng không dám lên tiếng, vì bắt đầu từ lúc bước vào văn phòng, cô đã ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc.

Trong nửa tiếng ngắn ngủi, Tề Hạo đã ba lần mở cửa ra để nhìn về phía vị trí Kỳ Hiếu Nguyệt, khuôn mặt nặng như bia đá càng lúc càng u ám. Cô nàng đáng giận này lại chạy đâu rồi? Từ hôm qua đến hôm nay anh không tìm thấy cô, di động cũng tắt máy! Đáng giận hơn, anh đứng đợi dưới nhà cô cả đêm cũng không thấy cô về, bây giờ lại còn đi làm muộn!

“Rầm”, cửa phòng lại đóng lại.

Mọi người yên lặng nhìn nhau rồi cúi đầu, sự tức giận của Tổng giám đốc Tề hình như cứ tăng dần theo thời gian rồi, Hiếu Nguyệt cô nương sắp gặp xui xẻo rồi!

Nhiếp Phong lắc đầu thờ dãi, đây có còn là Tổng giám đốc Tề mà Thái Sơn có sập xuống mặt cũng không biến sắc không? Tình yêu đây mà! Sau này muốn Tề Hạo nổi điên, cách tốt nhất là vào trò chơi đùa giỡn Tế Nguyệt Thanh Thanh hoặc bắt cóc Kỳ Hiếu Nguyệt.

Nhưng sao hôm nay Kỳ Hiếu Nguyệt lại đến muộn vậy? Anh cũng ngạc nhiên đấy!

Tiếng chuông điện thoại trong phòng Tổng giám đốc vang lên.

“Tổng giám đốc Tề. Buổi sáng tốt lành”. Tiếng Bạch Y Ngưng vọng qua điện thoại.

“Có việc gì không?” Giọng Tề Hạo vẫn rất khó chịu.

“Em đang nghĩ, liệu anh có đồng ý lấy em không”.

“Bạch Y Ngưng!”

“Sao lại mất kiên nhẫn vậy chứ! Em mất không ít công sức mới có thể ngăn được tin tức khủng khiếp nhất tuần này đây. Anh nên cảm ơn em mới đúng”.

“Tin gì?” Đôi mắt u ám của Tề Hạo khẽ nheo lại, ánh lên sự lạnh lùng.

“Chậc chậc, Tổng giám đốc Tề đáng thương, anh cứ từ từ xem đi, em đã gửi vào hòm thư của anh rồi đấy. Nếu muốn lấy em thì nhớ đến tìm em nhé!”

Sau đó, đối phương gác máy.

Trong hòm thư là một vài bức ảnh.

Bức thứ nhất, Kỷ Hiểu Nguyệt đang sờ trán An Húc Dương, rất thân mật.

Bức thứ hai, hai người cùng bước lên xe, Kỷ Hiểu nguyệt đỡ An Húc Dương, nhìn rất thân thiết.

Bức thứ ba, hai người cùng vào biệt thự của An Húc Dương, thời gian là năm giờ chiều ngày hôm qua.

Bức thứ tư, hai người cùng ra khỏi biệt thự, thái độ rất vui vẻ, thời gian là bảy giờ sáng nay.

Hai người bọn họ ở trong nhà An Húc Dương suốt mười bốn tiếng đồng hồ!

Mười bốn tiếng đồng hồ!

Tề Hạo tay nắm chặt, hung hăng đấm lên mặt bàn, vẻ mặt xám xịt.

Kỷ Hiểu Nguyệt vừa bước vào công ty đã cảm thấy rùng mình, cô ngẩng đầu lên nhìn trời, hình như hôm nay có mây đen thì phải.

Hoa Hồ Điệp giận dữ đuổi theo Kỷ Hiểu Nguyệt lên tầng 48, lúc ra khỏi thang máy anh chàng luôn mồm nói với theo Kỷ Hiểu Nguyệt.

“Mình mặc kệ, cậu phải chịu trách nhiệm, chỉ vì ở cùng hai người các cậu mà bà xã mình lại tắt điện thoại rồi! Cậu nhất định phải tìm cách hẹn bà xã mình ra ngoài!”

Kỷ Hiểu Nguyệt quay đầu lại lườm Hoa Hồ Điệp: “Hoa Hồ Điệp! Bà xã cậu bỏ đi thì tự cậu phải đuổi theo chứ, cậu chạy theo mình có ích gì? Mà tự cậu quên mình có hẹn với bà xã đấy chứ, vừa nghe thấy có trai đẹp là nhắm mắt làm liều rồi!”

Không nói thì thôi, nói ra đâm trúng chỗ đau của Hoa Hồ Điệp. Nhớ lại hôm qua đáng lẽ là một ngày tươi đẹp, Hoa Hồ Điệp hẹn bà xã cùng làm chung nhiệm vụ, nào ngờ một cuộc điện thoại của Kỷ Hiểu Nguyệt đã phá vỡ hết mọi sự tốt đẹp đó.

“Hoa Hồ Điệp, ở nhà An Húc Dương có rất nhiều anh chàng đẹp trai, cậu không đến sẽ hối hận đấy!” Biết quá rõ tính lười nhác của Hoa Hồ Điệp, Hiểu Nguyệt nhắm thẳng hồng tâm.

Hoa Hồ Điệp bị lừa đẹp. Hoa Hồ Điệp hay đến nhà An Húc Dương với tốc độ tên lửa, lúc này anh chàng mới phát hiện ra, trai đẹp theo lời Kỷ Hiểu Nguyệt là một anh chồng phim hoạt hình! T_T

Thực tế, cô nàng dụ anh chàng đến để giúp mình chăm sóc An Húc Dương bị ốm. Sớm biết bị gọi đến làm cu li, có đánh chết anh chàng cũng không đi! Hoa Hồ Điệp uất ức ngẩng mặt lên trời than vãn.

Bệnh tình An Húc Dương khá hơn đôi chút, Hoa Hồ Điệp mới nhớ ra mình có hẹn với bà xã. Ta Là Một Con Rồng vội vàng đăng nhập, nhưng Mãng Mọc Sau Mưa đã để thư lại rồi bỏ đi.

Hoa Hồ Điệp đau khổ khóc suốt một đêm.

Giờ Hiểu Nguyệt nhắc lại chuyện đó khiến Hoa Hồ Điệp lại sứt mướt:

“Kỳ Hiểu Nguyệt, đồ con gái không có lương tâm! Tất cả đều tại đôi gian phu dâm phụ hai người mà mình mới thâm tâm như vậy, hai người các cậu chỉ lo sung sướng vui vẻ một mình, mặc kệ người khác chết sống thế nào, các cậu...”

Nửa câu nói sau của Hoa Hồ Điệp bị một khuôn mặt đẹp trai đột nhiên xuất hiện làm cho nghẹn lại trong cổ họng.

Tề... Tổng giám đốc Tề!

Sao Tổng giám đốc Tề lại ở đây? Hình như anh ấy đang rất tức giận. Ai đã chọc Tổng giám đốc Tề tức giận vậy? Không phải là... anh chàng đấy chứ?

Hoa Hồ Điệp sợ hãi nuốt câu nói sau cùng xuống, hoảng sợ nhìn gương mặt xám xịt của Tề Hạo.

Phong ba bão táp ở đâu đang tụ lại về đây thế này...

Kỳ Hiểu Nguyệt định “dạy dỗ” lại Hoa Hồ Điệp, cái tên đầu óc tối tăm này, “sung sướng vui vẻ” cái gì? “Gian phu dâm phụ” bao giờ? Nói vậy sẽ

làm người khác hiểu nhầm đấy!

Nào ngờ đã có người hiểu lầm rồi. Kỳ Hiểu Nguyệt thấy được sự khác thường trong mắt Hoa Hồ Điệp, cô vừa quay đầu lại thì... ôi trời ơi, ánh mắt thật là khủng khiếp!

“Kỳ Hiểu Nguyệt!” Giọng nói gần như nghiến răng nghiến lợi.

“Có mặt! 28. Xin chào Tổng Giám đốc! Bây giờ... tôi xin phép... vào nhà vệ sinh một chút!” Tình hình bất lợi, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, Kỳ Hiểu Nguyệt xoay người định bỏ chạy.

Nhưng chưa chạy được hai bước, cô đã bị Tề Hạo kéo tay lại, cả người lao đảo lùi về phía sau. Khí lạnh toát ra từ gương mặt Tề Hạo tỏa ra xung quanh khiến Hoa Hồ Điệp đứng bên cạnh cũng phải rùng mình, lui lại phía sau.

Tổng giám đốc thật là khủng khiếp... Hiểu Nguyệt thật đáng thương... Bà xã vẫn là tốt nhất, lúc tức giận bà xã chỉ không để ý thôi chứ không hung dữ với anh chàng, nhớ bà xã quá...

Mọi người đổ xô ra xem trò vui. Hiểu Nguyệt cô nương ơi, cuối cùng cô cũng đã quay về rồi!

Tề Hạo nắm chặt cánh tay Kỳ Hiểu Nguyệt, lạnh lùng nhìn cô:

“Đêm qua em đã đi đâu?”

Mọi người cùng quay sang nhìn Kỳ Hiểu Nguyệt. Đêm qua? Thật đáng ngờ, chẳng lẽ là... đi ngoại tình?

“Hả?” Kỳ Hiểu Nguyệt giật mình, sao anh ta biết đêm qua cô không về nhà.

“Đêm qua em đã ở cùng với ai?” Tề Hạo kiên nhẫn hỏi tiếp.

Mọi người cùng nhìn về phía Tề Hạo, việc này thì liên quan gì đến anh!

Kỷ Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt, anh ta thế này... có phải đang chất vấn cô không? Tên biến thái này biến mất với cô gái khác rồi giờ lại chạy đến chất vấn cô sao?

Kỷ Hiểu Nguyệt đột nhiên cười rất tươi, cô chỉ tay về phía Hoa Hồ Điệp: “Vớی cậu ta!”

Ánh mắt lạnh lẽo của Tề Hạo liếc sang, Hoa Hồ Điệp vô tội lắc đầu kinh hãi... đừng mà, đừng kéo mình vào! Mình sợ lắm!

“Anh hỏi em đêm qua em đã ở cùng ai?” Tề Hạo gằn giọng, vẫn nắm chặt cánh tay Kỷ Hiểu Nguyệt.

“Đau quá!” Tên đáng ghét này làm đau cô.

Đồ biến thái, anh muốn làm gì?

Đau!

Nhưng Tề Hạo không hề có ý định buông cô ra ngược lại còn kéo cô đến gần trước mặt mình, Kỷ Hiểu Nguyệt thấy rõ ánh mắt anh đang bùng lên lửa giận, gân xanh hẳn rõ trên trán.

Chỉ cho phép quan lớn phóng hoả không cho phép dân chúng đốt đèn, vậy đạo lý ở đâu?

Lúc anh ta biến mất sao hợp tình hợp lý thế, còn cô lại trở thành “gian phu dâm phụ”? Huống chi tối qua cô và An Húc Dương đã nói rõ ràng, còn anh ta thì sao? Anh ta và Bạch Y Ngưng mập mập mờ mờ, lời đồn đại về hai người đó truyền đi khắp nơi.

Nghĩ vậy, Kỳ Hiểu Nguyệt nổi giận: “Liên quan gì đến anh chứ! Buông tay ra!”

Mọi người lại cùng quay sang nhìn Tề Hạo. Liên quan gì đến anh?

Đôi mắt anh loé lên những tia sắc lạnh, nét mặt hơi run rẩy, sự tức giận dồn lên trong lồng ngực.

Không liên quan đến anh? Không liên quan đến anh??

Tề Hạo rõ ràng đã bị chọc giận, ánh mắt anh tối sầm lại, anh kéo Kỳ Hiểu Nguyệt, cánh tay ôm chặt Kỳ Hiểu Nguyệt khiêng luôn người lên.

“Á...” Kỳ Hiểu Nguyệt đột nhiên bị nhấc bổng lên, cô sợ hãi kêu lên.

Trời ơi, đây là chốn công sở, ban ngày ban mặt, lại trước sự chứng kiến của biết bao nhiêu người!

“Anh muốn làm gì? Tên biến thái chết tiệt này, mau thả tôi xuống!!”

Những tiếng thở dồn dập vang lên, mọi người chuyển ánh mắt sang Kỳ Hiểu Nguyệt như muốn nói: “Hiểu Nguyệt ơi, chúng tôi rất hâm mộ cô, cô là người đầu tiên trong lịch sử dám mắng thẳng vào mặt Tổng giám đốc Tề đấy! Không, không, không, phải là trước chưa từng có, sau chẳng còn ai mới đúng!”

Kỳ Hiểu Nguyệt vung chân vung tay tìm cách thoát ra, đáng tiếc sức cô so với Tề Hạo chỉ “nhẹ tựa lông hồng”. Thấy Tề Hạo xoay người đi về phía văn phòng, Kỳ Hiểu Nguyệt với tay tóm lấy Hoa Hồ Điệp:

“Hoa Hồ Điệp, cứu mình...”

Hoa Hồ Điệp đã sợ tới mức mặt mũi tái nhợt, trước khi cánh tay Kỳ Hiểu Nguyệt với tới, anh chàng đã nép chặt vào góc tường.

Mình không tồn tại, mình không tồn tại, mình không tồn tại...

Tổng giám đốc Tề đáng sợ lắm...

“Cứu tôi với... đồ biến thái... tên xấu xa... thả tôi xuống...” Tay chân Kỷ Hiểu Nguyệt đều không sử dụng được, cô đành dùng đến miệng.

Tề Hạo vác Kỷ Hiểu Nguyệt, sắc mặt tối sầm bước nhanh về phía trước, anh hoàn toàn không nhận ra mình đang bắt cóc “con gái nhà lành”! Lúc đi qua cửa lớn của văn phòng, Kỷ Hiểu Nguyệt liều mình giữ chặt lấy cánh cửa kính hét lớn:

“Cứu mạng với! Có cướp...”

Tề Hạo mặt nghiêm lại, quay người tung một cước, tấm kính đáng thương vỡ vụn rơi khắp sàn.

(Cửa kính: “Tôi vô tội mà...”)

Lần này, không chỉ Hiểu Nguyệt giật mình mà tất cả mọi người đều kinh hãi, văn phòng đột nhiên lặng như tờ... Thì ra Tổng giám đốc Tề cũng biết giận! Tổng giám đốc Tề nổi giận thật đáng sợ!

Lúc đi ngang qua Nhiếp Phong, Kỷ Hiểu Nguyệt nắm lấy cổ áo anh, Nhiếp Phong mặt biến sắc, rất nhanh chóng và kịp thời cởi áo ra, anh không muốn làm tấm kính thứ hai.

Bước vào phòng Tổng giám đốc, Kỷ Hiểu Nguyệt vẫn tiếp tục liều chết vùng vẫy kéo lấy khung cửa:

“Tề Hạo, anh là đồ khốn kiếp, mau thả tôi xuống! Đồ biến thái, anh muốn làm gì!”

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì vậy! A... a... a...!

Lần này không cần Tề Hạo quay đầu, Nhiếp Phong rất biết cách lấy lòng, anh tiện tay cầm con dao nhỏ trên bàn gỗ lên mu bàn tay Kỷ Hiểu nguyệt. Bỏ ra mau!

Nhiếp Phong, anh nhớ đấy! Bản cô nương thề không đội trời chung với anh!

“Rầm”, cửa phòng khép lại, bỏ toàn bộ đám người không liên quan bên ngoài.

“Thả tôi ra...” Kỷ Hiểu Nguyệt đập chân kêu to.

Mây đen kéo đến giăng đầy trời!

“Bịch”, Kỷ Hiểu Nguyệt bị ném xuống sô pha. Sô pha mềm mại nhất thời lồm xuống, Tề Hạo lập tức đè xuống không còn một khe hở, anh hung hăng nâng cằm Kỷ Hiểu Nguyệt lên, bắt cô nhìn mình.

Kỷ Hiểu Nguyệt thấy được sự tức giận trong đôi mắt lạnh lùng của anh.

Anh... anh... anh ta muốn làm gì... Hức...

Kỷ Hiểu Nguyệt chưa kịp hỏi gì, đôi môi Tề Hạo đã mạnh mẽ áp xuống, phủ lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô, giày vò trừng phạt.

Nghĩ đến việc có người đã được “thương thức” đôi môi này, nghĩ đến việc có người thấy được vẻ đẹp của cô, nghĩ đến những việc tối qua cô và An Húc Dương có thể đã làm, Tề Hạo hoàn toàn bị lửa giận khống chế, đôi môi anh như cơn lốc muốn quét đi tất cả, trút hết lửa giận lên môi cô. Kỷ Hiểu Nguyệt bị nộ hôn tấn công bất ngờ, sau một thoáng kinh sợ, theo bản năng cô giơ tay lên vùng vẫy.

Đáng tiếc lần này cô không thực hiện được, ngược lại còn bị cái người đã có kinh nghiệm bị đánh giữ chặt cổ tay, đè chặt đỉnh đầu.

Kỷ Hiểu Nguyệt sợ hãi nhận ra, mình như chú cừ non đang chờ bị làm thịt, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Nụ hôn mãnh liệt của Tề Hạo như một đợt sóng nóng bỏng, cảm giác quen thuộc lại bao phủ khắp toàn thân Kỷ Hiểu Nguyệt, cô không còn sức phản kháng, chỉ run rẩy thừa nhận sự nóng bỏng xa lạ mà quen thuộc này.

Cơ giận của Tề Hạo rõ ràng vẫn chưa được dập tắt, một tay anh giữ chặt tay cô, tay kia mạnh mẽ vén áo cô lên, tiến vào dò xét.

Lần đầu tiên chạm vào cơ thể cô, cảm giác mềm mại dưới tay khiến dòng khí nóng trong cơ thể Tề Hạo trong nháy mắt tăng lên đến cực hạn, từ bụng truyền đến mọi nơi trên cơ thể, anh cảm nhận được mạch máu của mình đang căng lên, sắp bùng nổ.

Đúng như những gì anh nghĩ, cô có thể cho anh sự thoải mái chưa từng có trước đây. Tề Hạo mong đợi lúc có thể đường hoàng có được cô, không biết cảm giác đó sẽ như thế nào.

Lửa giận đang dần bị ngọn lửa tình dục thay thế.

Cô là của anh, bất cứ ai cũng đừng nghĩ đến việc chạm vào cô, anh cũng không cho phép bất cứ kẻ nào chạm vào cô!

Động tác của Tề Hạo càng lúc càng táo bạo, nụ hôn của anh càng ngày càng mạnh mẽ. Cuối cùng, khi anh rời khỏi đôi môi cô, xâm chiếm đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vị mặn trên đầu lưỡi làm trái tim anh bỗng co rút lại mạnh mẽ.

Cô khóc.

Kỳ Hiểu Nguyệt không biết phải làm gì để ngăn cản hành động điên cuồng của Tề Hạo, cô sợ hãi, lo lắng, nhưng trong cơ thể lại bất giác dâng lên từng đợt sóng mãnh liệt tê dại. Cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc này khiến cả người cô không còn chút sức lực, cô thở dồn dập, không thể tự kiểm chế.

Điều làm cô sợ hãi nhất là, dường như cô không hề ghét cái cảm xúc ấy, thậm chí bất giác còn mê đắm, nhất là khi anh dịu dàng, cô cũng thấy dịu theo.

Cô sao vậy?

Rõ ràng cô nên kháng cự, nên ghét bỏ, nên bài xích...

Cô bị sao vậy?

Cô biết có thể anh đang ghen, đang lo lắng.

Nhưng cô không biết vì sao những thứ mình rất ghét bỗng từ khi nào cô không còn ghét nữa. Những việc cô nên kháng cự từ khi nào lại bắt đầu khát vọng.

Cô bị sao vậy? Sao cô lại... không khống chế được trái tim mình, chỉ là một nụ hôn thôi mà, chưa gì đã bị đánh rơi bởi thế này.

Cảm giác này như thủy triều đánh sâu vào trái tim cô, khiến cô không biết nên làm gì, vì thế, nước mắt cứ trào ra.

Nước mắt của cô đã làm Tề Hạo chấn động, anh ngừng lại, ánh mắt nóng bỏng lặng lẽ dán chặt lên gương mặt ửng hồng vì những nụ hôn, đôi môi sưng đỏ... cũng vì những nụ hôn.

Cô khóc.

Nước mắt của cô từng giọt từng giọt thấm vào lòng anh đau đớn, nó xé rách trái tim anh.

Cô khóc, vì nụ hôn của anh.

Anh vẫn cho rằng sau mấy ngày sống chung cô đã không còn chỉ trích, chán ghét anh nữa.

Anh vẫn cho rằng dưới sự sắp xếp cẩn thận của anh, trong lòng cô đã có chỗ cho anh.

Không ngờ, An Húc Dương vừa xuất hiện đã làm cho mọi sự sắp xếp của anh thất bại... Cô có thể nói cười vui vẻ với An Húc Dương nhưng lại khóc vì nụ hôn của anh.

Tất cả lại quay về điểm khởi đầu sao?

Bàn tay kia cuối cùng cũng ngừng lại, anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương cô, nhưng anh không thể thừa nhận việc cô sẽ rời xa mình.

“Nói đi, nói em sẽ không rời xa anh!” Giọng Tề Hạo khàn khàn.

Kỷ Hiểu Nguyệt vẫn đang đắm chìm trong những cảm xúc mãnh liệt, nhất thời không nghe thấy Tề Hạo nói gì, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn anh, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần. Gương mặt quen thuộc trước mặt khiến Kỷ Hiểu Nguyệt đau xót, nước mắt lại trào ra.

Tại sao tên đáng ghét này đi đâu cũng khiến người ta hét lên? Sao xung quanh anh ta nhiều phụ nữ đến vậy? Tại sao tên đáng ghét ấy lại... cướp đi trái tim cô?

Nước mắt Kỷ Hiểu Nguyệt như gáo nước lạnh dập tắt mọi ngọn lửa đang bùng cháy, cơ thể Tề Hạo chìm vào biển băng, đôi mắt nóng bỏng trong nháy mắt tràn đầy đau thương.

Anh đâm thật mạnh lên vách tường. Ngay lúc anh nhắc tay lên, Kỳ Hiểu Nguyệt nhìn thấy “con đường hy vọng”. Cô đẩy Tề Hạo ra, không kịp sửa sang lại quần áo, chạy như bay ra khỏi văn phòng.

“Rầm”, cánh cửa đóng lại sau lưng, Tề Hạo im lặng ngồi bất động rất lâu.

Bao nhiêu năm tháng sống phóng túng, anh chưa từng dừng lại vì bất kỳ cô gái nào. Đến khi thật sự động lòng, anh mới phát hiện ra, để có được một cô gái sao lại khó khăn đến vậy. Chưa bao giờ anh nghĩ có một ngày thứ đáng sợ nhất hoá ra lại chính là một ánh mắt mang đầy oán hận.

Ngoài văn phòng là một sự im lặng bất thường. Sau khi Kỳ Hiểu Nguyệt khó khăn chạy ra khỏi phòng, văn phòng càng thêm tĩnh lặng.

Kỳ Hiểu Nguyệt có thể thoát khỏi hang ổ thật quá thần kỳ! Nhưng không biết Tổng giám đốc có giận cá chém thớt, trút giận lên đầu các cô không?

Tôi đang làm việc, tôi đang làm việc, làm việc, rất chăm chỉ. Chúng tôi đều là những nhân viên chăm chỉ!

Kỳ Hiểu Nguyệt chạy như điên vào thang máy, không gian chật hẹp trong thang máy khiến Kỳ Hiểu Nguyệt thấy yên tâm. Cảm giác ấm ức, sợ hãi trong khoảnh khắc lại ập đến, đột nhiên cô cảm thấy mình bất lực. Kỳ Hiểu Nguyệt ngồi xuống, co tròn người lại, hai vai run run, nước mắt lại lặng lẽ tuôn rơi.

Cô thích tên xấu xa đó.

Cô đã thích một kẻ đáng ghét, một người không nên thích.

Kỳ Hiểu Nguyệt mất tích.

Kỷ Hiểu Nguyệt thật sự đã mất tích.

An Húc Dương gọi điện đến phát điên, nhưng lần nào trong điện thoại cũng chỉ có cùng một giọng nói:

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy”.

Hiểu Nguyệt bị sao vậy?! Cô ấy đi đâu rồi? An Húc Dương lòng nóng như lửa đốt.

Hoa Hồ Điệp bên cạnh đang không ngừng khóc lóc kể lể kiêm sám hối:

“A Tước! Liệu Hiểu Nguyệt có giết mình không?”

An Húc Dương cảm thấy rất muốn giết Hoa Hồ Điệp!

“Nếu không tìm thấy Kỷ Hiểu Nguyệt, tôi sẽ nói cho mọi người biết cậu là GAY!”

Hoa Hồ Điệp khóc không thành tiếng, An Húc Dương học đâu ra cái thói xấu ấy vậy! Người ta không cố ý mà, chỉ là cơ thể không chịu sự khống chế của đầu óc thôi, nếu không anh chàng đã tình nguyện để Tề Hạo khiêng mình đi rồi!

An Húc Dương ở ngoài nghĩ cách còn Hoa Hồ Điệp lên mạng hỏi thăm.

Kỷ Hiểu Nguyệt rốt cuộc đã đi đâu?

Tề Hạo sắp tức điên lên rồi!

Cô nàng này lại chơi trò mất tích! Kỷ Hiểu Nguyệt, đừng để anh bắt được em lần nữa, nếu không anh nhất định sẽ...

Sẽ thế nào?

Đánh cô một trận? Anh không nỡ.

Mắng cô một trận? Có tác dụng sao?

Yêu thương cô? Được không đây?

Tiểu khắc tinh, cái tên này đúng không sai! Kỳ Hiếu Nguyệt ơi là Kỳ Hiếu Nguyệt, anh nên làm gì với em đây?

Tề Hạo nôn nóng đi qua đi lại trong văn phòng.

Không ai dám trêu chọc anh lúc này, ngay cả Nhiếp Phong cũng lặng lẽ tránh xa.

Nhưng sau khi Tề Hạo nhận điện thoại xong, từ văn phòng bước ra, cả người anh hoàn toàn thay da đổi thịt, rạng rỡ hẳn lên, gương mặt lạnh lùng lại hiện lên nụ cười rục rỡ.

Nhiếp Phong kinh ngạc, không phải Tổng giám đốc Tề... giận quá hoá điên đấy chứ?

Không giống chút nào! Rõ ràng anh ta đang cười “si tình”, một nụ cười “si tình” không thể che giấu!

“Tổng giám đốc Tề?” Nhiếp Phong cẩn thận sợ giẫm phải mình.

“Trợ lý Nhiếp, vào đây một lát”.

Kinh khủng quá! Sao hôm nay Tề Hạo nói chuyện lại... dịu dàng vậy? Dịu dàng đến kinh hồn khiếp vía...!

Nhiếp Phong bước vào văn phòng Tổng giám đốc, cánh cửa phòng lập tức khoá lại. Nhiếp Phong tăng cảnh giác lên cấp độ một, chẳng lẽ... có

nhiệm vụ khẩn?

Tại nhà Tề Tiểu Bạch, Kỳ Hiểu Nguyệt nằm như chú mèo con trên sofa, ngây người nhìn cái điều khiển từ xa.

“Tiểu thư của tôi ơi, cậu im lặng như vậy là muốn ghen chết luôn đấy hả!” Tề Tiểu Bạch gõ lên đầu Kỳ Hiểu Nguyệt.

Theo yêu cầu của Kỳ Hiểu Nguyệt, Tề Tiểu Bạch cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, ngay cả khi Hoa Hồ Điệp gọi điện đến, Tề Tiểu Bạch cũng không nói đã gặp Hiểu Nguyệt.

Nhưng Kỳ Hiểu Nguyệt cứ im lặng như vậy cũng không phải cách hay!

Sau khi Tề Tiểu Bạch tử tế, cuối cùng Hiểu Nguyệt cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh lợi phủ lên lớp sương mỏng.

“Tiểu Bạch...” Tốc độ nói chuyện của Kỳ Hiểu Nguyệt đủ khiến Tề Tiểu Bạch ghen chết lần nữa.

“Hình như mình... đã thích một người mà mình rất căm ghét!”

Tề Tiểu Bạch rất vui, nhưng vẫn vờ nghiêm túc: “Có chuyện gì vậy? Nói cho mình biết đi, mình nhất định sẽ giúp cậu!”

Kỳ Hiểu Nguyệt lại im lặng.

Tề Tiểu Bạch sắp phát điên lên rồi!!!

An Húc Dương đã sử dụng mọi khả năng có thể nhưng vẫn không sao tìm được Kỳ Hiểu Nguyệt.

Mãng Mộc Sau Mưa hay tin Tế Nguyệt Thanh Thanh mất tích cũng đến giúp đỡ. Nhiệm vụ của anh chàng là treo nick trên mạng, đợi Tế

Nguyệt Thanh Thanh đăng nhập.

Nào ngờ chưa đợi được Tế Nguyệt Thanh Thanh, anh chàng phát hiện ra một chuyện động trời. Lúc trước Lam Sắc Yêu Cơ quần quít quanh Phong Diệp Vô Nhai, còn giờ chỉ cần ở đâu có Lam Sắc Yêu Cơ nơi đó nhất định sẽ có Thiên Sát Cô Tinh 845.

Thiên Sát Cô Tinh 845 tuyên bố: “Tất cả để duy trì, bảo vệ nền hoà bình thế giới”.

Kết quả anh bị Lam Sắc Yêu Cơ giết.

Dù cấp độ của Thiên Sát Cô Tinh 845 không cao, nhưng thao tác lại nhanh nhẹn nên chẳng mấy chốc điểm kinh nghiệm bị mất đã hồi phục, Lam Sắc Yêu Cơ từ đây về sau không còn cô độc nữa.

Tây Phương Ma Thần hay tin vội vàng chạy đến “tham chiến”. “Cuộc tình tay ba” màu mè lại một lần nữa làm điên đảo kênh Thế Giới.

Còn về phần Hoa Hồ Diệp, anh chàng là người đáng thương nhất, một bên chịu sự cưỡng ép của An Húc Dương, một bên là sự uy hiếp của Mãng Mộc Sau Mưa, anh chàng lao đầu truy tìm những nơi Kỳ Hiệu Nguyệt có thể xuất hiện, tìm kiếm dấu vết của cô. Đến khi mệt mỏi đứng không nổi, anh chàng mới nhớ đến một người: Tổng giám đốc Tề!

Tề Hạo rất “thần thông quảng đại”, Tế Nguyệt Thanh Thanh là phu quân của Phong Diệp Vô Nhai, quan hệ hai người “nhập nhằng” như vậy, chắc chắn Tề Hạo sẽ ra tay giúp đỡ!

Tề Hạo nghe chuyện, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi sẽ lập tức phái người đi tìm”.

Nhiếp Phong cũng rất phối hợp, anh nói sẽ cử một đội tìm kiếm trên diện rộng, chỉ cần có tin tức, họ sẽ lập tức thông báo cho Hoa Hồ Diệp.

Nhưng, chuyện này không được nói cho An Húc Dương biết.

Hoa Hồ Điệp ngây thơ cho rằng mình đã đào được kho vàng nên vội vàng gặt đầu đồng ý.

Nhưng hai ngày rồi vẫn không có tin tức gì của Kỷ Hiểu Nguyệt. An Húc Dương đã không chớp mắt bốn mươi tám giờ liền, Hoa Hồ Điệp cũng bị ép không được ngủ bốn mươi tám tiếng.

An Húc Dương nói, trước khi tìm được Kỷ Hiểu Nguyệt, Hoa Hồ Điệp vĩnh viễn là kẻ có tội, lúc nào anh cũng có thể công bố “tội trạng” của Hoa Hồ Điệp trước bàn dân thiên hạ.

Hoa Hồ Điệp không ngừng khóc như mưa.

Sau khi Mãng Mộc Sau Mưa biết mọi chuyện, anh chàng giết Ta Là Một Con Rồng đến ba lần, tuyên bố muốn lập võ đài chọn chồng, bất kỳ ai có thể đánh bại Ta Là Một Con Rồng, Mãng Mộc Sau Mưa lập tức tái giá, của hồi môn là Bang Không Tưởng.

Ta Là Một Con Rồng lại lần nữa khóc như điên.

Thế giới lại thêm phần phát điên. Năm nay là năm quái quỷ gì vậy, sao tin giật gân lại nhiều thế! Bang Không Tưởng lại nổi danh toàn thiên hạ.

Lam Sắc Yêu Cơ nói với Thiên Sát Cô Tinh 845:

“Em muốn có Bang Không Tưởng, anh lấy nó về cho em đi”.

Thiên Sát Cô Tinh 845 trong lòng thầm nói, anh không có hứng thú với đồ của bạn bè! Nhưng để làm vui lòng người đẹp, Thiên Sát Cô Tinh 845 nghĩ ngợi rồi nói:

“Bọn mình tạo một Bang Không Tưởng 2 đi”.

Lam Sắc Yêu Cơ nổi giận, hai người động tay động chân, gây chuyện ầm ĩ trước cửa Bang Không Tưởng, thu hút cả một đám người đến xem.

Trong khung cảnh náo nhiệt ấy, chỉ có Phong Diệp Vô Nhai im lặng, anh lặng lẽ gửi bài viết trên diễn đàn:

“Gửi người vợ yêu quý của anh: Tế Nguyệt Thanh Thanh!”

Bức thư tình nội dung phong phú, ngôn ngữ cảm động, tình tiết éo le, tình cảm chân thành khiến tất cả người xem không ai không viết vài câu ủng hộ, chúc phúc. Có người còn lấy bức thư này làm mẫu, lưu truyền rộng rãi.

Sau bức thư là một đoạn video, tất cả đều là hình ảnh chụp trong trò chơi sau đó được biên tập lại thành phim. Trong đó có những hình ảnh từ khi Phong Diệp Vô Nhai và Tế Nguyệt Thanh Thanh quen biết, tìm hiểu rồi dẫn nhau đi đánh quái thăng cấp, làm nhiệm vụ, trò chuyện. Tất cả được kết hợp trên nền nhạc nhẹ nhàng, ấm áp, làm rung động trái tim biết bao người.

Tiểu Đậ Tử và Bánh Trôi Tròn Tròn vốn là fan của Đại Thần cũng đến cổ động, hai người còn dẫn theo cả ông xã đến.

Trời ơi, đất ơi, hai vị Vực chủ của Ngạo Tuyết Thần Vực đều đến cả, muốn không gây chấn động cũng không được nữa rồi!

Hai ngày nay, Kỷ Hiểu Nguyệt không xem tin tức, không lên mạng, cô kiên quyết cô lập mình, vì thế cô không biết trò chơi đã loạn lên vì cô.

Hai ngày nay, Tề Tiểu Bạch đã tốn không ít thời gian, công sức làm công tác tư tưởng với Hiểu Nguyệt, nhưng hiệu quả không lớn, Kỷ Hiểu Nguyệt vẫn không thoát khỏi hố sâu trong lòng mình.

Tề Tiểu Bạch ngồi trước máy tính kêu lên:

“Hiếu Nguyệt, mau lại đây xem này, Đại Thần viết cho cậu một bức thư tình, cảm động quá đi mất!”

Kỷ Hiếu Nguyệt cắn răng kiên quyết không để mình mắc mưu:

“Cảm động gì chứ! Tên biến thái ấy nhất định là đã luyện nhiều văn chương nên mới có thể “xuất khẩu thành thơ” thu phục lòng người như vậy!”

Tề Tiểu Bạch: “...”

Con đường tình ái của anh hai đúng là lắt léo!

Có lẽ nghe được tiếng lòng thê lương của Hoa Hồ Điệp, Hiếu Nguyệt mở máy một lát. Nào ngờ chưa được một phút, An Húc Dương đã gọi điện đến. Không trùng hợp vậy chứ?

“Hiếu Nguyệt, cuối cùng em cũng mở máy! Em đang ở đâu vậy?” An Húc Dương mừng đến phát khóc.

Không uổng công anh liên tục gọi điện suốt hai ngày qua, sau hàng nghìn âm thanh không thể kết nối, cuối cùng anh cũng gọi được cho cô.

Kỷ Hiếu Nguyệt: “Anh đang tìm em à?”

“Phải, anh vẫn luôn tìm em, giờ em đang ở đâu? Em có khỏe không?”

“Em...”

Tề Tiểu Bạch vừa thấy tình hình bất ổn vội chạy đến cướp điện thoại của Hiếu Nguyệt rồi cúp máy.

“Hiếu Nguyệt, nếu An Húc Dương đến đây thật cậu định thế nào?”
Tiểu Bạch nghiêm túc nói.

“Thế nào là thế nào? Anh ấy sẽ không đến đâu, mình và An Húc Dương đã nói chuyện rõ ràng rồi mà”.

“Cậu nói với anh ta cậu yêu Tề Hạo sao?”

“Chưa... nhưng mình nói với anh ấy mình yêu Đại Thần rồi, mình và anh ấy chỉ là bạn bè thôi”.

“Vậy thì đúng rồi, bạn bè, bạn trai bạn gái cũng là bạn bè, nếu anh ta thật sự từ bỏ, anh ta đã không điên cuồng tìm cậu rồi”.

Kỷ Hiếu Nguyệt: “...”

Trong ngôi biệt thự của An Húc Dương có hệ thống theo dõi tinh vi nhất, nhưng thời gian trò chuyện quá ngắn nên hệ thống định vị chỉ kịp xác định phạm vi khu vực của Kỷ Hiếu Nguyệt, nếu muốn có vị trí chính xác, cần thêm nhiều thời gian và kỹ thuật tiên tiến hơn.

Nhưng vấn đề là An Húc Dương không thể chờ đợi được.

“Khu chung cư Mỹ Hoàn? Khu chung cư Mỹ Hoàn... A! Tề Tiểu Bạch sống ở khu chung cư Mỹ Hoàn!” Hoa Hồ Điệp sung sướng kêu lên.

An Húc Dương muốn giết chết Hoa Hồ Điệp một ngàn một vạn lần!
Vì sao giờ anh chàng mới nhớ ra!

Tề Tiểu Bạch? Máy người họ Tề chẳng ai tốt cả! An Húc Dương muốn giết chết Hoa Hồ Điệp:

“Mau dẫn tôi đến đó!” Khi nào về sẽ tính sổ với cậu sau!

“Anh không được phép đi đâu hết!” Một giọng nói mạnh mẽ bình tĩnh vang lên ngoài cửa.

Mọi người lập tức đứng dậy hành lễ.

Bạch Thế Cơ tay cầm cây ba toong đầu rồng nạm phi thúy, chậm rãi bước đến đây uy nghiêm. Ánh mắt ông sâu vừa sáng vừa có thần, An Húc Dương rất giống ông, vô cùng nghiêm nghị. Dù tóc đã hoa râm, nhưng khí thế uy nghiêm vẫn không hề giảm đi chút nào.

“Vì một cô gái, cả buổi họp cổ đông quan trọng nhất của công ty anh cũng không tham dự, anh có biết mình đã vứt bỏ cái gì không? Dù anh không cần tiền đồ của mình thì cũng không nên làm mất mặt Bạch gia chúng ta chứ! Nếu anh không lập tức theo tôi trở về, vậy anh cứ ở đây đi! Hôm nay anh đừng nghĩ đến việc đi đâu!”

Hả? Há? Há? Ông già này là ai? Chẳng lẽ ông ta chính là Bạch Thế Cơ trong lời đồn? Hoa Hồ Điệp đứng cạnh xem kịch tự hỏi.

Nhìn thấy gã mặc đồ đen hùng hổ đứng sau Bạch Thế Cơ, An Húc Dương chỉ cười lạnh:

“Nếu ông quản được tôi thì giờ tôi đã không phải là An Húc Dương rồi!”

Ồ, ồ, ồ, có nội tình gì đây! Tế bào “ông tám” của Hoa Hồ Điệp bị kích thích đến cực điểm.

Đáng tiếc anh chàng không có thời gian để tám nhảm nữa, An Húc Dương nói xong đã xoay người chạy đến cửa sổ rồi lao xuống.

A a a! Nhảy lầu kìa!!!! Hoa Hồ Điệp kinh ngạc.

Anh chàng là người đầu tiên chạy đến bên cửa sổ, An Húc Dương ở dưới vẫy vẫy: “Nhảy xuống đây!”

Hoa Hồ Điệp sợ hãi lắc đầu, đừng, người ta sợ lắm, đây là tầng hai, chỗ này cao lắm đấy.

“Bắt lấy cậu ta!” Bạch Thế Cơ lạnh lùng ra lệnh, mấy gã mặc đồ đen tiến đến gần Hoa Hồ Điệp.

Hoa Hồ Điệp biến sắc... anh chàng không muốn bị bắt làm con tin! Ôi trời cao ơi..., anh chàng nhắm chặt mắt rồi nhảy xuống.

Bạch Thế Cơ tức giận, hai tay run run, ông ta nắm chặt cây ba toong trong tay, cậu con trai này của ông đúng là không phải người có đầu óc kinh doanh.

“Thưa ngài, có đuổi theo nữa không?” Quán gia cẩn thận hỏi.

“Không cần, từ nay về sau, toàn bộ công việc của công ty sẽ do tiểu thư toàn quyền phụ trách, còn thằng nhóc này, không cần để ý đến nó nữa!”

“Vâng”.

Lúc An Húc Dương lao đến trước cửa nhà Tề Tiểu Bạch, Kỷ Hiểu Nguyệt phát hiện thế giới này còn “huyền ảo” hơn cả trò chơi.

An Húc Dương thật sự đã tìm được chỗ này!

“Hiểu Nguyệt không có ở đây!” Tề Tiểu Bạch chặn tình địch của anh trai ngoài cửa.

An Húc Dương phá cửa vào, anh đi qua Tề Tiểu Bạch, ôm chặt lấy Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Hiểu Nguyệt, anh nhớ em chết mất!”

Hiếu Nguyệt không sao, Hiếu Nguyệt không sao! An Húc Dương nở
nụ cười, đôi mắt trong thoáng chốc trở nên tươi sáng.

Hoa Hồ Diệp ngồi phịch xuống sàn thở hỗn hển, nếu không tìm thấy
cậu chắc mình... mình chết mất.

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Đúng Là Một Người Đàn Ông Hoàn Hảo!

Sự kiện Kỳ Hiểu Nguyệt mất tích cuối cùng cũng có một đoạn kết, Tề Tiểu Bạch tức giận nhìn chăm chăm hai người đàn ông ở lý nhà cô không chịu đi.

Được rồi, Hoa Hồ Điệp không tính là đàn ông, anh chàng ngủ trên ghế sofa nhà cô, cô còn có thể chịu được, nhưng cô không thể chịu được ánh mắt An Húc Dương nhìn Kỳ Hiểu Nguyệt!

Si tình không sai, nhưng nếu anh ta tranh giành bạn gái với anh trai cô thì đó là cái sai. Tề Tiểu Bạch vẽ một chữ X lên mặt An Húc Dương. Nhưng rất nhanh sau đó, Tề Tiểu Bạch đã thay đổi cách nhìn. Bởi vì...

Kỳ Hiểu Nguyệt nói: “A Tước, em nghĩ em đã thật sự yêu Đại Thần rồi”.

An Húc Dương cúi đầu im lặng, mái tóc dài che đi thái độ trên mặt anh, nhưng lúc ngẩng đầu lên, anh lại cười nói: “Đói bụng chưa? Anh nấu cơm cho mọi người nhé”.

Ly nước trong tay Tề Tiểu Bạch đổ hết xuống đất, cuối cùng cô cũng hiểu An Húc Dương là người đàn ông như thế nào. “Vạn người mê” thì ra là vậy, đôi mắt u buồn mới đảo một vòng đã khiến người người hồn bay phách lạc. Tề Tiểu Bạch bị “điện giật” như vậy đấy.

An Húc Dương vừa chuẩn bị xong một bàn thức ăn thơm ngon, đầy màu sắc, Tề Tiểu Bạch không kìm được lòng, cô thầm tung hô: “Đúng là một người đàn ông hoàn hảo!”

Ít nhất những người đàn ông xuất hiện trong cuộc đời cô, không người nào biết nấu ăn cả. Ví dụ ông anh trai thiên tài của cô chẳng hạn.

Bị mùi thơm quyến rũ, Hoa Hồ Diệp tỉnh táo hẳn, anh chàng vừa ăn như hổ đói vừa than thở:

“Ôi trời ơi, tay nghề của A Tước tuyệt thật đấy! Bây giờ đàn ông biết nấu ăn ít lắm! A Tước, cậu là thần tượng của mình!”

Kỷ Hiểu Nguyệt gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, nếu sau này có cô gái nào thích A Tước, cô ấy nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

Tề Tiểu Bạch vừa ăn canh vừa phản bác: “Cũng không phải cậu chưa từng ăn... khụ khụ khụ... Tổng giám đốc Tề... khụ khụ khụ...”

Cô nàng bị sặc rồi.

Hả? Há? Há? Kỷ Hiểu Nguyệt “ăn” Tổng giám đốc Tề rồi? Hoa Hồ Diệp sùng bái nhìn Kỷ Hiểu Nguyệt, mặt An Húc Dương trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Kỷ Hiểu Nguyệt cũng bị sặc, Tề Tiểu Bạch chết tiệt, có thể nói một lần cho hết câu được không!

Tề Tiểu Bạch rút cuộc cũng từ từ nói tiếp:

“... Tổng giám đốc Tề cũng từng nấu cháo cho cậu, Tổng giám đốc Tề lần đầu tiên xuống bếp là vì cậu. An Húc Dương, anh xuống bếp bao nhiêu lần rồi? Lần thứ N hay lần thứ N+1? Tính chất và ý nghĩa hoàn toàn khác nhau đó!”

Hoa Hồ Diệp chỉ nghe thấy mấy lời quan trọng, anh chàng tiếp tục sùng bái:

“Hiểu Nguyệt, cậu “ăn” lần đầu tiên của Tổng giám đốc Tề sao!”

Kỷ Hiểu Nguyệt phun hết nước canh vừa uống ra ngoài!

Tề Tiểu Bạch lúc nào cũng cảm thấy An Húc Dương là mối họa, vì thế cô nàng vội vàng điều chỉnh kế hoạch tác chiến với Tề Hạo.

“Hiểu Nguyệt, cậu mau lại đây xem này! Giá gốc một khoang trên du thuyền nổi tiếng Costa Cruises là 11900 tệ, giờ giảm giá chỉ còn 3600 tệ, hời quá! Một chuyến du lịch lãng mạn năm ngày bốn đêm, mình giành được một vé cho cậu rồi, cậu đi chơi giải sầu đi, mình mời!” Tề Tiểu Bạch vỗ ngực, cô nàng âm thầm quyết định phải đòi lại anh trai gấp đôi, không được, phải gấp ba lần số tiền này!

“Cậu đi cướp ngân hàng đấy à?” Sao đột nhiên lại có nhiều tiền vậy?

“Ai bảo cậu là cô bạn tốt nhất của mình!” Tề Tiểu Bạch vỗ vai Kỷ Hiểu Nguyệt nghĩa khí. “Nếu cậu thấy bất an, cứ xem như đây là tiền mình mừng đám cưới cậu là được rồi”.

“Mình không hề nói là mình sẽ lấy tên biến thái kia”.

“Mình chỉ nói là cậu kết hôn, cũng không nói cậu sẽ lấy anh ta, là cậu tự kéo anh ta vào đấy nhé, không liên quan đến mình”.

“...”. Sao lại nghĩ đến anh ta? Sao lại nghĩ đến anh ta chứ?

Tề Tiểu Bạch khuyên bạn: “Đi đây đi đó giải khuây đi, có lẽ cậu sẽ suy nghĩ thông suốt hơn đấy”.

Thấy Hiểu Nguyệt còn do dự, Tề Tiểu Bạch quyết định dùng đòn mạnh hơn:

“Hơn nữa, An Húc Dương cũng đã đến đây rồi, cậu cảm thấy Tổng giám đốc Tề vẫn còn ở xa sao?”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”

Tề Tiểu Bạch nhanh chóng nhận ra quyết sách của mình thật kịp thời và cần thiết, bởi vì chẳng mấy chốc An Húc Dương lại tìm tới.

Lần này, Tề Tiểu Bạch rất lịch sự mời An Húc Dương vào phòng.

“Hiểu Nguyệt đâu?” An Húc Dương nhìn xung quanh hỏi.

“Nếu anh hỏi tôi thì coi như anh tìm đúng người rồi đấy, trên thế giới này chỉ có tôi biết cô ấy ở đâu”. Tề Tiểu Bạch tỏ ra thông thái.

An Húc Dương nắm chặt tay lại: “Cô ấy đang ở đâu?”

Tề Tiểu Bạch đảo mắt, cười tươi nói: “Muốn biết sao? Tôi đói rồi”.

An Húc Dương tức giận bỏ đi, nhưng chỉ một lát sau, anh quay lại gõ cửa: “Hiểu Nguyệt ở đâu?”

Tề Tiểu Bạch chỉ vào bếp: “Tôi đói rồi”.

Vì thế, An Húc Dương bắt đầu cuộc sống trong nhà bếp đầy rẫy những “tra tấn” của Tề Tiểu Bạch.

Nhìn An Húc Dương quần tạp dề bận rộn trong bếp, Tề Tiểu Bạch thờ dãi, có câu nói gì nhỉ, “phân tốt không nên để chảy sang ruộng nhà người khác!” Anh chàng “Vạn người mê”, mình muốn anh ấy!

“Tề Tiểu Bạch, cô vào đây gây rối phải không?” Giọng An Húc Dương tức giận.

“An Húc Dương, anh là “chó cắn Lã Động Tân”[1] đấy à! Người ta có lòng đến giúp anh mà!” Tề Tiểu Bạch ấm ức.

[1] Câu này đầy đủ là “Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt”.

Lã Động Tân là một trong bát tiên của Đạo gia. Trên đường đi Lư Sơn học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang Thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hễ dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro. Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng nửa chừng lại nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang Thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra, quay sang cắn Lã Động Tân rồi chạy mất. Lã Động Tân vừa bị cắn vừa làm lỡ việc trừ yêu, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang Thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích “Chó cắn Lã Động Tân” để chỉ bản thân vô duyên vô cố gặp phải những chuyện không như ý, làm ơn mắc oán.

“Sao cô lại thái rau thành cái hình dạng quỷ quái này vậy?”

“Đây là lần đầu tiên người ta thái rau mà!”

“Cô ra ngoài đi!”

“Không ra!”

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Bà Xã, Hãy Tin Tưởng Anh!

Chiếc Costa Cruises màu trắng xa hoa tao nhã rẽ sóng ra khơi trong vùng biển rộng lớn, Kỷ Hiểu Nguyệt ngồi một mình trên boong tàu ngắm biển. Vốn định đi đây đi đó để giải sầu, cuối cùng càng đi càng thấy chán.

Cô nàng Tề Tiểu Bạch chết giấm nói đây là “chuyến du lịch lãng mạn”, đến hôm nay đi lấy vé cô mới phát hiện ra đây là “Chuyến du lịch lãng mạn cho các cặp đôi”, lại còn là vé VIP nữa chứ!

Kỷ Hiểu Nguyệt bắt đầu nghi ngờ tình hình tài chính của Tề Tiểu Bạch.

Không lên thuyền thì tiếc, hơn nữa vé được đặt qua mạng nên không thể trả được.

Lên thuyền, giống như cô bây giờ - thật vô cùng nhàm chán!

Cả thuyền đều là các cặp tình nhân, chỉ có một mình Hiểu Nguyệt cô đơn lẻ bóng. Đây không phải “giải sầu”, mà là “đi tìm kích thích!”

Trước ánh mắt ngạc nhiên của một đôi tình nhân hạnh phúc, Kỷ Hiểu Nguyệt muốn kéo Tề Tiểu Bạch ra đây rồi đánh cho cô nàng một trận, nhưng di động của Tiểu Bạch lại tắt, Kỷ Hiểu Nguyệt đành đi lang thang trong một con thuyền toàn những cặp đôi.

“Cưng à, nghe nói tối nay có mưa sao băng, thật không?” Một giọng nữ hạnh phúc vang lên.

“Chín rưỡi tối nay có một trận mưa sao băng lớn nhất năm đây, bọn mình nhất định không thể bỏ qua!” Lần này là một giọng nam.

Mưa sao băng trong mắt mỗi người một khác: Có người cùng xem thì rất lãng mạn, một mình xem thì thật thê thảm.

Kỷ Hiểu Nguyệt lại muốn đánh Tề Tiểu Bạch.

Costa Cruises không hổ danh là chiếc du thuyền cao cấp nhất Châu Âu, toàn bộ du thuyền được thiết kế theo phong cách Italia. Trong phòng, trần nhà được tôn cao, đèn chùm pha lê sáng lấp lánh, vật dụng sinh hoạt đầy đủ khiến du khách cảm thấy vô cùng thoải mái. Còn cả một ban công riêng hiếm có trong du thuyền, khu vực chung được thiết kế đẹp và thanh lịch, từ nơi ăn uống tắm rửa đến nghỉ ngơi giải trí, nơi nào cũng sang trọng, xa hoa.

Kỷ Hiểu Nguyệt thuộc giai cấp bình dân, dĩ nhiên sự xuất hiện của cô sẽ thu hút không ít ánh mắt soi mói, tâm lý Kỷ Hiểu Nguyệt rất tốt nên cô quyết định lờ họ đi. Ban ngày còn đỡ, mang theo suy nghĩ “được đến đâu, hay đến đó”, Hiểu Nguyệt vui vẻ đi xung quanh ngắm cảnh, nhưng tối đến, cô thấy thật khó khăn. Kỷ Hiểu Nguyệt nhớ hồi đại học, cô từng làm một bài thơ với cô bạn cùng phòng:

Nhớ buổi chơi bên suối,

Chiều về quên cả lối

Lại không muốn về nhà

Lạc tới động uyên ương,

Liền chạy vội, chạy vội,

Nhớ nhạc người chạy cùng vô số.

Cô bạn cùng phòng từng khen ngợi hết lời hai chữ “nhớ nhac” của cô, cô bạn cho rằng Hiếu Nguyệt dùng từ đó đúng là “chuẩn không cần chỉnh”. Nhưng cô bé Hiếu Nguyệt thơ ngây vẫn không hiểu được từ mình “tiện tay nhặt tạm ven đường” chuẩn ở chỗ nào! Không ngờ chuyển đi này đã giúp cô hiểu được điều đó.

Chiếc du thuyền lấp lánh ánh trăng, đâu đâu cũng thấy các cặp tình nhân, cô đi đến chỗ nào cũng gây nên hiệu ứng “nhớ nhac”! Kỳ Hiếu Nguyệt khổ khổ đành “dọn đường hồi phủ”, quay về phòng “đóng cửa tu hành”.

Tề Tiểu Bạch đặt cho cô một phòng VIP nên mọi thứ trong phòng đều là loại tốt nhất, máy tính đương nhiên cũng tốt nhất. Một người chơi game lão luyện gặp một dàn máy tính cấu hình cao, chuyện gì sẽ xảy ra?

Không chịu nổi sức hấp dẫn, Hiếu Nguyệt đành tạo một tài khoản mới đăng nhập trò chơi.

Mới vài ngày không vào, không ngờ trong trò chơi đã xảy ra nhiều biến cố khiến trời đất nghiêng ngả. Chuyện Tế Nguyệt Thanh Thanh mất tích trở thành một đề tài lớn. Dù sự kiện ly hôn gây tranh cãi của Mãng Mộc Sau Mưa và Ta Là Một Con Rồng đã kết thúc, hai người họ giờ lại ngọt ngào âu yếm nhưng vẫn có người muốn nhắm tới Bang Không Tưởng, chạy đến giết Ta Là Một Con Rồng như trước.

Đây chính là “hậu họa khôn lường” mà người ta vẫn nói đến!

Giờ người được chú ý là Lam Sắc Yêu Cơ và Thiên Sát Cô Tinh 845, nơi nào có hai người họ nơi đó có chiến tranh. Lúc đầu, chỉ cần Lam Sắc Yêu Cơ đi tìm Phong Diệp Vô Nhai, Thiên Sát Cô Tinh 845 nhất định sẽ xuất hiện. Sau một thời gian, thời thế liên thay đổi, chỉ cần Lam Sắc Yêu Cơ đăng nhập, Thiên Sát Cô Tinh 845 lập tức đăng nhập theo.

Nhiếp Phong không biết anh bắt đầu cảm thấy hứng thú với Bạch Y Ngưng từ lúc nào, có lẽ từ lúc Kỷ Hiểu Nguyệt nói anh và Bạch Y Ngưng là một đôi chẵn. Tất cả đều do “tiểu khắc tinh” gây họa!

Trong trò chơi, việc gây “sóng gió” nhất có lẽ vẫn là bức thư tình của Đại Thần. Hiểu Nguyệt nhìn cả nửa ngày, cuối cùng không kiềm chế được, tò mò lên diễn đàn xem thư.

Không xem không biết, xem kỹ mới biết, lối hành văn của Tề Hạo quá nhiên làm lay động lòng người, bài văn đó cô xem đi xem lại mấy lần vẫn cảm thấy dư vị của hạnh phúc.

Đại Thần nói, trước khi gặp cô, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn.

Đại Thần nói, trước khi gặp cô, anh chưa bao giờ tin tưởng tình yêu.

Đại Thần nói, gặp được cô, là một bất ngờ thú vị.

Đại Thần nói, gặp được cô, anh muốn có một gia đình.

Đại Thần nói, anh sẽ mãi mãi chờ đợi cô, bởi vì cô là người vợ duy nhất của anh trong kiếp này.

...

Rất nhiều câu bình thường Phong Diệp Vô Nhai không nói anh đều nói trong thư.

Rất nhiều lời bình thường Tề Hạo không nói, anh cũng nói trong này.

Nếu là lời Phong Diệp Vô Nhai nói, cô tin.

Nếu là Tề Hạo...

Cô có nên tin anh ta không?

Kỷ Hiểu Nguyệt căn môi, lớp phòng thủ kiên cố trong lòng cô bỗng nứt vỡ, một thứ gì đó vừa mềm mại lại dịu dàng đang không ngừng tuôn chảy. Xem tiếp xuống dưới là một đoạn phim làm khá cầu kỳ. Chắc hẳn Đại Thần đã mất rất nhiều công sức để thực hiện. Kỷ Hiểu Nguyệt không ngờ trong lúc chơi game Đại Thần vẫn có thời gian chụp lại màn hình, hơn nữa đều là những khoảnh khắc khiến lòng người rung động.

Nên nói công lực Đại Thần đạt đến trình độ “xuất quỷ nhập thần” hay nên nói anh “một công đôi việc”?

Kéo tiếp xuống dưới, Kỷ Hiểu Nguyệt kinh hãi nhận ra: Cứ cách một giờ Đại Thần lại gửi một bài viết trong chính chủ đề của mình, nội dung bài viết chỉ có một câu duy nhất:

“Bà xã, anh đang đợi em về nhà”.

Cách một tiếng lại gửi một bài viết, lần nào cũng vào phút thứ 21, Đại Thần nói, 21 có nghĩa là “yêu em”.

Kỷ Hiểu Nguyệt nhìn đồng hồ, giờ là chín giờ mười hai phút tối, nếu Đại Thần thật sự trên mạng, vậy 9 phút sau có lẽ Đại Thần sẽ gửi một bài viết mới.

Kỷ Hiểu Nguyệt nín thở, chăm chú nhìn màn hình. Giờ cô mới biết, thì ra chín phút lâu đến vậy.

21 giờ 21 phút, quả nhiên Đại Thần lại gửi một bài viết, vẫn là một câu: “Bà xã, anh đang đợi em về nhà”.

Thì ra, không phải anh chưa bao giờ tìm cô, anh vẫn luôn tìm cô!

Mọi thứ trước mắt Kỳ Hiểu Nguyệt trở nên mơ hồ, cô không biết liệu chuyến đi này có ý nghĩa gì không, cô chưa bao giờ chạy thoát khỏi thứ mình muốn chạy trốn!

Đúng lúc này, Phong Diệp Vô Nhai lại gửi một bài viết mới:

“Anh muốn cùng em ngắm mưa sao băng, muốn cùng em đón bốn mùa xuân, hạ, thu, đông. Chỉ cần em tin rằng tình yêu của anh chỉ dành riêng mình em, em sẽ nhìn thấy bến bờ hạnh phúc”.

Kỳ Hiểu Nguyệt nhìn đồng hồ, sắp đến chín rưỡi, đúng lúc đó, ngoài cửa sổ, một ngôi sao băng xẹt qua. Kỳ Hiểu Nguyệt chưa thấy mưa sao băng bao giờ nên cô háo hức chạy vội ra ngoài.

Lúc này, ánh trăng bị một đám mây mờ che khuất, có thể thấy rõ từng dải từng dải sao băng rơi trong đêm tối, du dương như một bài thơ, xinh đẹp như một giấc mộng. Một bóng người từ từ tiến lại gần Kỳ Hiểu Nguyệt, cô cảnh giác quay người lại, không ngờ động tác của đối phương còn nhanh hơn cô, trước khi Kỳ Hiểu Nguyệt kịp làm gì, người đó đã dùng hai tay khóa chặt cô bên lan can.

“Bà xã, hãy tin tưởng anh”. Giọng nói quen thuộc, một người quen thuộc.

Kỳ Hiểu Nguyệt tròn mắt ngạc nhiên, Tề Hạo! Sao anh ta lại...

Kỳ Hiểu Nguyệt còn đang thất thần, một nụ hôn cuồng nhiệt đã ập đến rợp trời kín đất. Nụ hôn mạnh mẽ, điên cuồng, như muốn làm vơi đi nỗi nhớ nhung mong mỏi dồn nén bấy lâu. Hiểu Nguyệt cuối cùng cũng bị nụ hôn ấy “thanh tỉnh” đầu óc. Cô tìm mọi cách đẩy người kia ra:

“Sao anh lại ở đây?”

Đây là ban công riêng thông với phòng bên cạnh, cô đã tìm hiểu qua, phòng bên cạnh không có ai cả mà!

Đôi mắt sâu thẳm của Tề Hạo rung động:

“Vì anh cảm thấy em đang nhớ anh nên anh đến”.

“Ai...”... nhớ anh chứ!

Kỷ Hiểu Nguyệt không có cơ hội phản bác, đôi môi lại bị che kín lần nữa. Lần này, Tề Hạo không cho cô cơ hội chạy thoát, anh dùng tay đỡ đầu cô, với khoảng cách đó, hơi thở của Tề Hạo ngập tràn khoang mũi Kỷ Hiểu Nguyệt, tấn công mọi giác quan của cô.

Nụ hôn của anh dâng trào mãnh liệt như thủy triều, bùng nổ những đam mê bị dồn nén đã lâu, tuyên bố một cách điên cuồng mà lại tinh tế tình yêu của anh.

Cuối cùng, khuôn mặt chàng trai trước mắt cô càng ngày càng trở nên mơ hồ...

Không nghe thấy những tiếng kêu kinh ngạc xung quanh.

Không nhìn thấy trận mưa sao băng lớn trên bầu trời đêm.

Không muốn suy nghĩ đến những rắc rối, nên hay không nên, có thể hay không thể.

Kỷ Hiểu Nguyệt từ từ nhắm mắt lại...

Nụ hôn của Tề Hạo trở thành những dòng chảy dịu dàng, anh cẩn thận, dịu dàng, cơ thể Kỷ Hiểu Nguyệt khẽ run rẩy. Phản ứng ngây ngô đó khiến Tề Hạo vui sướng, anh lập tức chìm sâu vào nụ hôn.

Những ngôi sao băng xẹt qua bầu trời đêm, mang theo những ước muốn chân thành, sâu sắc của các đôi tình nhân rơi xuống trời đêm xa tít tắp.

Gió đêm thổi tung góc áo Kỳ Hiểu Nguyệt, mái tóc đen bay bay, ánh trăng dịu dàng in bóng xuống làn nước...

Đồng ý lấy anh nhé?

10 giờ 21 phút, Phong Diệp Vô Nhai không gửi bài viết mới.

11 giờ 21 phút, Phong Diệp Vô Nhai cũng không gửi bài viết mới.

12 giờ 21 phút, Phong Diệp Vô Nhai vẫn không gửi bài viết mới.

Chủ đề của Phong Diệp Vô Nhai được người chơi đẩy lên vị trí cao nhất, nhưng Phong Diệp Vô Nhai vẫn không xuất hiện.

Tế Nguyệt Thanh Thanh cũng vậy.

An Húc Dương cô đơn tắt máy. Anh ta tìm được cô ấy rồi sao? Có lẽ vậy.

Ngoài cửa sổ, mưa sao băng thôi rơi, thỉnh thoảng chỉ có vài ngôi sao lẻ loi xẹt qua phía chân trời, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Kỳ Hiểu Nguyệt tỏa sáng trên nền bầu trời đêm cũng dần dần mờ đi.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, che phủ mỗi lúc một lớn, một rộng, cho đến khi hoàn toàn che khuất bầu trời của anh...

Lúc Kỳ Hiểu Nguyệt tỉnh lại, nhìn thấy một khuôn mặt bên cạnh, cô không còn ngạc nhiên. Đêm qua, người nào đó hết nhõng nhẽo lại cương quyết đòi phải ngủ trong phòng của cô, dù cô đã ra sức phản đối, quyết tâm

bảo vệ giới hạn cuối cùng, nhưng cô nàng Kỷ Hiểu Nguyệt vũ lực và trí tuệ đều thua xa, rất xa một con sói, cô đành phải làm quen với “những việc mới mẻ cả về thể xác và tinh thần”!

“Vợ yêu, em dậy rồi à!” Giọng nói Tề Hạo vui vẻ vang lên.

“Ai là vợ của anh hả?” Còn lâu, rất lâu nữa cô mới lấy anh, biết chưa!

Vấn đề này đã sớm được thảo luận, Tề Hạo sẽ không làm âm ỉ một chủ đề tế nhị như vậy vào một buổi sáng đẹp trời thế này, đôi mắt mê hoặc của anh rạng rỡ:

“Vợ yêu ơi, chúng ta cập bến điểm đến đầu tiên rồi”.

“Anh thành thoi đi du lịch như vậy, không cần công ty của mình nữa sao?”

“Theo chỉ đạo của vợ, anh đang cho tuyển chọn công khai, việc này giao cho Nhiếp Phong xử lý là được rồi”.

“Anh tổ chức tuyển chọn thật sao?”

“Hiếm có lúc vợ “trái tim hòa hợp” với chồng như vậy, đương nhiên phải tổ chức tuyển chọn rồi”.

“...” “Trái tim hòa hợp”? Không phải chứ!

“Vợ, dậy xem mặt trời mọc đi”. Giây phút tuyệt vời này nếu cứ nói chuyện công việc đúng là rất “sát phong cảnh”.

Chuyến du lịch tình yêu năm ngày bốn đêm chính thức bắt đầu.

Kỷ Hiểu Nguyệt càng nghĩ càng thấy không đúng, sự xuất hiện của Tề Hạo tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, đó là một âm mưu, một âm mưu trắng trợn!

Tề Hạo thẳng thắn gật đầu: “Phải, Tề Tiểu Bạch nói cho anh biết đấy”.

Kỷ Hiểu Nguyệt tức giận nắm chặt tay lại: “Tề Tiểu Bạch!”

Đợi một chút!

“Tề Tiểu Bạch và anh rốt cuộc có quan hệ như thế nào?”

“Em thật sự muốn biết chứ?”

“Đừng nói nhảm nữa!”

“Nó là em gái anh”.

“...”

Tề Tiểu Bạch đang tranh giành mua đồ giảm giá ở siêu thị bỗng hắt hơi hai cái, rõ ràng đang xuân về ẩm áp, hoa tươi nở rộ, sao cô lại thấy lạnh lẽo thế nhỉ! Tề Tiểu Bạch đột nhiên hoảng sợ nghĩ: “Liệu anh hai có vì yêu mà bán đứng cô em gái này không?” Có thể lắm, rất có thể! Đúng rồi! Cô nhớ đã từng yêu cầu Tề Hạo đồng ý giúp cô một việc vô điều kiện, cô nên lợi dụng thật tốt cơ hội lần này mới được. Đúng, nhất định phải suy nghĩ cẩn thận!

Mấy ngày nay Tề Hạo luôn cố gắng làm một việc: Hướng dẫn ý Hiểu Nguyệt gọi anh là “chồng”, nhưng Kỷ Hiểu Nguyệt như có khóa trên miệng, gọi tới gọi lui đều là mấy từ “xấu xa”, “quái gở”, “biến thái”, điều này khiến Tề Hạo cảm thấy thất bại. Dù biết cô gái này chỉ mạnh miệng nói vậy, nhưng anh thật sự rất muốn nghe cô gọi một tiếng “chồng”, “ông xã”! Cô nhất định không chịu gọi anh như vậy, liệu có phải cô vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh không? Trong lòng Tề Hạo lại thêm một lần vô cùng lo lắng.

Vừa hay một công ty trang sức hàng đầu đang tài trợ các hoạt động giải trí, thu hút rất nhiều du khách, hấp dẫn nhất là: Phần thưởng là một chiếc nhẫn kim cương do ông chủ công ty này tự tay thiết kế, chiếc nhẫn kim cương độc nhất vô nhị trên thế giới.

Cái khó nhất của hoạt động là: Muốn giành được phần thưởng, những người tham gia phải hoàn thành cuộc thi trên nước do công ty thiết kế, gồm chèo thuyền, bơi lội và lướt sóng. Phải là quán quân của cả ba cuộc thi mới giành được chiếc nhẫn kim cương. Nếu có bất kỳ nhiệm vụ nào không hoàn thành sẽ bị coi là thất bại, người tham gia chỉ có thể nhận được một phần thưởng khác từ công ty.

Những hoạt động như thế này người du thi thường là đàn ông còn người đứng xem trò vui là phụ nữ, người được lợi cũng là phụ nữ, vì thế, những người bị thu hút đều là phụ nữ.

Kỷ Hiểu Nguyệt cũng là phụ nữ, bị thu hút cũng không có gì lạ.

Lúc đầu Tề Hạo không hứng thú với những việc như thế này nhưng khi thấy chiếc nhẫn kim cương trên màn hình, anh lập tức cởi bộ đồ Âu phục, chạy đến dự thi.

“Này..., anh đi đâu vậy?” Tề Hạo quay sang cười đầy quyền rũ:

“Anh phải đi chứng minh tấm lòng của mình với vợ chứ”.

Đầu óc Kỷ Hiểu Nguyệt bắt đầu thiếu dưỡng khí, tình trạng thiếu dưỡng khí này được cải thiện khi Tề Hạo thay đồ bơi đi ra - nguyên nhân dĩ nhiên là vì cô bị tiếng hét của mấy cô gái xung quanh làm giật mình. Trong đám đàn ông béo mập thô tục, cơ bụng sáu múi của Tề Hạo đã đạt điểm tối đa. Tên biến thái ấy lại còn ngoái đầu nhìn cô cười, Kỷ Hiểu Nguyệt bắt đầu thấy thiếu oxy trầm trọng.

Những người đến đây đều là những người có tiền, nhưng người nổi tiếng như Tề Hạo lại không nhiều, vì thế từ lúc bắt đầu đến khi chấm dứt cuộc thi, Tề Hạo là người nhận được nhiều sự chú ý nhất.

Ông trùm kinh doanh quốc tế Tề Hạo, Tổng giám đốc Tập đoàn Lãng Thăng lại vì một chiếc nhẫn kim cương mà đích thân xuống biển tham gia thi đấu, không biết cô gái may mắn kia là ai?

Ông kính lia xung quanh, Kỷ Hiểu Nguyệt nhát gan trốn trong đám đông. Tên biển thái này có nhất thiết phải huênh hoang như vậy không?

Trong suốt cuộc thi, Kỷ Hiểu Nguyệt vừa xem vừa run rẩy sợ hãi, trái tim thấp thỏm theo bóng Tề Hạo vọt lộn với sóng biển, cô không để ý mình đã lọt xác từ đà điều thành bạch hạc.

Đến khi Tề Hạo lên khỏi mặt nước, tươi cười rạng ngời đi về phía Kỷ Hiểu Nguyệt, cô vẫn còn chìm trong sợ hãi.

Ánh mặt trời chiếu đến phía sau Tề Hạo sáng đến loá mắt, khiến chiếc bóng cao lớn của anh đổ xuống thật dài. Trên người Tề Hạo còn vương những giọt nước biển, làn da mật ong sáng bóng dưới nắng, khuôn mặt có thể “mê hoặc chúng sinh” chưa bao giờ rạng rỡ đến vậy.

Mọi người yên lặng lạ thường, tất cả bất giác nhường đường cho anh.

Anh... anh... anh ta muốn làm gì vậy? Kỷ Hiểu Nguyệt bỗng thấy kinh hãi.

Tên biển thái này nhận phần thưởng xong không đi thay quần áo lại chạy vào đám đông làm gì? Hiểu Nguyệt có một dự cảm bất an, rất... rất bất an!

Tề Hạo càng đến gần, tim Kỷ Hiểu Nguyệt đập càng điên cuồng.

Cuối cùng, Tề Hạo cũng tách được đám đông tiến lại gần, anh đến trước mặt Kỷ Hiểu Nguyệt với nụ cười tươi rói.

Nếu giờ bộ não của Kỷ Hiểu Nguyệt còn có thể suy nghĩ, cô nhất định sẽ bơi dầm vào lòng bàn chân mình rồi tìm cơ hội chạy trốn, hoặc giả vờ như không biết rồi xoay người lên đi, đỡ mất mặt trước bao người thế này. Nhưng khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Tề Hạo, Kỷ Hiểu Nguyệt lập tức hóa đá.

Tề Hạo mỉm cười, bất ngờ quỳ một gối xuống khiến xung quanh vang lên những tiếng thở mạnh.

Kỷ Hiểu Nguyệt đang hóa đá nay lại tan chảy. Anh... anh... anh... anh ta muốn làm gì?

Tề Hạo nâng tay Kỷ Hiểu Nguyệt lên, đặt xuống một nụ hôn dịu dàng:

“Đồng ý lấy anh nhé?”

“Ồ...”

Tiếng hô ủng hộ làm lu mờ mọi thứ, những tiếng vỗ tay chúc phúc vang lên làm chấn động đất trời. Kỷ Hiểu Nguyệt đang trong cơn rối loạn, cảm thấy cả người nóng ran, không thể cử động, cô đứng yên nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt với ánh mắt lấp lánh.

Kỷ Hiểu Nguyệt ngốc nghếch nghĩ: “Con vịt bị nấu chín có phải cũng giống mình lúc này không?”

Nhưng cô không thể phủ nhận, nụ cười của anh còn sáng hơn cả mặt trời gấp trăm, gấp vạn lần.

Không chờ câu trả lời của Kỷ Hiểu Nguyệt, Tề Hạo mỉm cười, đeo chiếc nhẫn vào tay cô. Kỷ Hiểu Nguyệt chỉ nhìn Tề Hạo, không đưa lời

phản đối.

Kỷ Hiểu Nguyệt thề, lúc ấy cô bị trúng tà! Cô tuyệt đối không hề có ý “muốn bắt thì phải thả”, cô cũng tuyệt đối không hề có tư tưởng “muốn mà còn ngại”!

Chẳng qua... Tề Hạo là một tên ác ma thôi!

Trong tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người, Tề Hạo tao nhã đứng dậy, hôn nhẹ lên môi Hiểu Nguyệt...

Mặc quần bơi mà vẫn thanh tao đến mức độ này, chắc chỉ có Tề yêu nghiệt!

Kỷ Hiểu Nguyệt ngốc nghếch nở nụ cười, khuôn mặt Tề Hạo như vàng thái dương, sáng chói, sáng chói! Kế tiếp, Kỷ Hiểu Nguyệt chìm vào hôn mê trong ánh sáng chói lóa đó.

Có người sau khi được cầu hôn nở nụ cười.

Có người sau khi được cầu hôn lại khóc.

Còn Kỷ Hiểu Nguyệt, thì hôn mê!

Tề Hạo đúng là dở khóc dở cười. Nhưng có một việc khiến anh rất hài lòng: Kỷ Hiểu Nguyệt cuối cùng đã đeo chiếc nhẫn của anh, người dân cả nước có thể làm chứng.

Mọi việc đã xảy ra như thế này, vì thân phận đặc biệt của Tề Hạo, nhân viên công ty kia phải đến hỏi ý kiến trước:

“Tổng giám đốc Tề, không biết đoạn phim hôm nay có thể công chiếu được không?”

“Đương nhiên là được”. Không những phải công khai, mà còn phải công khai thật rộng rãi!

“Sát thủ tình trường” lúc trước nay vì một cô gái mà trở nên liều lĩnh, lắt mình biến thành người đàn ông si tình, đây đúng là một tin tức rất rất lớn, nó khiến giới truyền thông sôi sục, nhân dân cả nước cũng sôi sục theo.

Ngược lại, trong ngôi biệt thự đẹp đẽ bên bờ biển lại đang chìm sâu trong yên lặng.

An Húc Dương tay cầm di động, vô cảm ngồi bên cửa sổ nhìn biển lớn.

Thật ra, anh đang lắng nghe tiếng của biển.

Sau ngày hôm đó, anh đã không thể nhìn thấy ánh sáng được nữa.

Bác sĩ nói, bệnh của anh là do trầm cảm lâu ngày nên dẫn đến mù lòa. Bệnh này có thể chữa khỏi, nhưng phải có sự phối hợp của anh. Không được tiếp tục uống rượu, tâm tư phải vui vẻ. Tình trạng có thể khỏe lại hoàn toàn hay không đều phụ thuộc cả vào anh.

An Húc Dương gọi điện cho Kỳ Hiểu Nguyệt nhưng điện thoại của cô lại tắt máy. Từ đó về sau, anh không còn đủ can đảm để gọi điện cho Kỳ Hiểu Nguyệt nữa.

Bởi vì, anh đã bị mù.

“Nào, ăn cơm thôi! Mỳ thịt bò thơm ngon nóng hổi đây...” Giọng Tề Tiểu Bạch vui vẻ vang lên trong phòng.

An Húc Dương không phản ứng.

Tề Tiểu Bạch đặt đồ ăn xuống cạnh An Húc Dương, kiên nhẫn gấp mấy sợi mì đưa lên mũi anh.

“Người thử xem, hôm qua anh nói anh muốn ăn mì thịt bò cay, tôi đã làm theo hướng dẫn của sách dạy nấu ăn trên mạng, thơm lắm nhé, anh nếm thử xem!”

An Húc Dương lạnh lùng quay đi, không nói một lời.

Ngày hôm qua, đúng là anh rất muốn ăn mì thịt bò, bởi vì lúc còn ở bên cạnh Kỳ Hiểu Nguyệt, họ đã từng ăn món này. Nhưng giờ anh không còn muốn ăn nữa.

Tề Tiểu Bạch không hề nổi giận, cô dễ dàng An Húc Dương như đồ dành một đứa trẻ:

“Nhanh nào, ăn mì, ăn mì đi! Mì thịt bò thơm ngon đây, không ăn là hết đấy!”

Cô gái này sao đuổi mãi vẫn không chịu đi vậy? Đúng là “âm hồn không tiêu tan”!

An Húc Dương cảm thấy khó chịu, liền vung tay lên, “choang”, cả bát mì đổ ụp xuống đất. Nước canh nóng bắn tung tóe lên cả người An Húc Dương và Tề Tiểu Bạch.

“Á... nóng quá!” Tề Tiểu Bạch vừa nhảy lên vừa kêu.

An Húc Dương có thể cảm nhận được chỗ bỏng trên người đang nóng như lửa đốt, trong thế giới tối đen, anh cảm thấy mình bất lực và thất bại, anh tức giận quát lên với Tề Tiểu Bạch:

“Tôi nói rồi, cô cút đi! Cút!”

Tề Tiểu Bạch âm ỉc cắn môi:

“An Húc Dương! Anh có biết tôi từ nhỏ đến lớn chưa từng hầu hạ ai, cũng chưa từng tự tay làm đồ ăn cho người khác ăn không? Sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

“Tôi kêu cô đi làm mấy thứ đó sao? Là tự cô muốn ở lại đấy chứ, tôi đã bảo cô rút đi rồi mà! Có nghe thấy không!” Giọng An Húc Dương lạnh lùng làm nổi âm ức trong lòng Tề Tiểu Bạch biến thành lửa giận.

Nhìn vẻ mặt lạnh như băng của An Húc Dương, Tề Tiểu Bạch bật tivi lên, hùng hổ quát lên:

“An Húc Dương, anh đừng nghĩ mình là kẻ si tình, thật ra anh chỉ là một tên ngốc mà thôi! Tình yêu là cả hai người phải cùng vui vẻ. hạnh phúc, còn anh thì sao, rõ ràng anh biết Hiểu Nguyệt chưa từng yêu anh, chỉ có anh quấn lấy không chịu rời cô ấy thôi! Có thú vị không? Còn tự biến mình thành người mù nữa chứ, có đáng không?”

Tề Tiểu Bạch chỉ vào tivi tiếp tục mắng:

“Anh tự nhìn đi, thôi bỏ đi, anh không nhìn thấy, nhưng anh nghe thấy, anh nghe thử xem đây là gì? Tề Hạo đang cầu hôn Kỷ Hiểu Nguyệt đấy, họ đang hưởng tuần trăng mật trên một chiếc du thuyền tình nhân, anh định làm gì đây? Đợi hai người đó quay về rồi làm một bữa tiệc thịnh soạn cho họ sao? Hay tiếp tục để Kỷ Hiểu Nguyệt biết anh là một hạt giống si tình, anh vẫn đang đau khổ chờ cô ấy, khiến cô ấy dù đang hạnh phúc cũng không thể an lòng? Anh cứ tiếp tục bám lấy như vậy, đó không phải tình yêu, đó là sự ích kỷ! Bản thân anh không chiếm được nên anh cũng không muốn để người khác hạnh phúc mà thôi!”

Tề Tiểu Bạch mắng xong, giậm chân tức giận bỏ chạy.

An Húc Dương ngu ngốc! An Húc Dương điên độn! Trên thế giới này sao vẫn có người... ngu như vậy chứ!

Lời của Tề Tiểu Bạch như những nhát búa mạnh mẽ nện xuống trái tim An Húc Dương. Hoàng hôn đổ xuống vai anh, phủ lên người anh một màu vàng lấp lánh.

Lúc bóng đêm buông xuống, An Húc Dương vẫn lặng lẽ ngồi đó, khuôn mặt tuấn tú gần như vô cảm.

Không biết bao lâu sau, Hoa Hồ Điệp dẫn bà xã đến thăm bạn.

Lúc Măng Mọc Sau Mưa biết An Húc Dương chính là Tùng Phong Hàn, anh chàng rùng mình. Nhưng sau khi nghe kể chuyện về An Húc Dương và Kỷ Hiểu Nguyệt, anh chàng lại cảm động.

Thật không ngờ một chàng trai si tình như vậy đôi mắt lại bị mù vì tình yêu! Đáng thương quá!

Hoa Hồ Điệp mang bữa tối thơm ngon đến, mùi thơm bay khắp phòng nhưng An Húc Dương vẫn thờ ơ. Cuối cùng, Hoa Hồ Điệp không nhận được nói:

“Mình giúp cậu gọi điện cho Hiểu Nguyệt nhé”. Hoa Hồ Điệp bấm số.

Măng Mọc Sau Mưa giật điện thoại:

“Đồ ngốc, bây giờ gọi điện cho Hiểu Nguyệt làm gì, anh không sợ Đại Thần giết anh sao!” Lòng ngưỡng mộ của Măng Mọc Sau Mưa với Đại Thần trước sau như một.

“Nhưng anh không thể nhìn A Tước đau lòng mà không làm gì được!” Hoa Hồ Điệp hóa thân thành thiên sứ bé nhỏ, quả nhiên những người được sống trong tình yêu rất dễ xúc động!

“Anh gọi rồi anh ta sẽ không đau lòng nữa sao?” Măng Mọc Sau Mưa vẫn thuộc trường phái “Lý trí”.

“... Vậy phải làm sao đây?” Bà xã đúng là thông minh!

“Gọi đi”. An Húc Dương đột nhiên mở lời khiến hai người kia giật mình.

“Gọi sao?” Hoa Hồ Điệp và Măng Mọc Sau Mưa cùng đồng thanh.

“Gọi đi”. An Húc Dương đột nhiên bình tĩnh đến lạ thường.

Bà xã, anh muốn có em!

Trên chiếc Costa Cruise, tình yêu đang nở hoa.

Sau khi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của Kỷ Hiểu Nguyệt là: Tôi bị mất trí nhớ rồi!

Mất trí nhớ thật tốt, ít nhất cũng không bị mất mặt.

Tề Hạo thở dài: “Bà xã, trò này trên TV đã dùng quá nhiều rồi, không mới mẻ gì cả”.

Nhưng người hiểu biết và chiều lòng người như Tề Hạo vẫn rất đau khổ phối hợp ăn ý với Kỷ Hiểu Nguyệt:

“Bà xã, em thật sự không nhớ ra anh sao?”

Để tránh tác động xấu đến cô hồ ly này, tạm thời đừng nên cho cô ấy xem tivi thì tốt hơn.

“Anh... anh là ai? Sao tôi lại ở đây? Tôi muốn về nhà!” Kỷ Hiểu Nguyệt muốn chạy trốn nhưng lại bị Tề Hạo kéo về.

“Bà xã, em từng nói nơi nào có anh nơi đó là nhà, em từng nói em sẽ yêu anh suốt đời này kiếp này, em từng nói sẽ cùng anh sinh thật nhiều thật

nhiều con...” Thái độ của Tề Hạo có thể so sánh với mấy nhân vật nam chính trong những bộ phim bi kịch trên ti vi.

Kỷ Hiểu Nguyệt nổi giận: “Tôi nói vậy khi nào hả?”

“Ôi trời, không ngờ em mất trí nhớ thật, để anh giúp em nhớ lại nhé!” Tề Hạo nói được thì làm được, một nụ hôn nóng bỏng vừa nhanh chóng vừa chuẩn xác hạ xuống đôi môi Hiểu Nguyệt.

Tề Hạo hóa thân thành một con sói đói cố gắng giúp Kỷ Hiểu Nguyệt khôi phục trí nhớ. “Điểm vũ lực” của Kỷ Hiểu Nguyệt hiển nhiên quá yếu. đánh được vài cái đã phải chấp nhận số phận.

Trong phòng tràn ngập hương vị tình yêu, Tề Hạo thì thầm bên tai Hiểu Nguyệt:

“Bà xã. anh yêu em”.

Giọng nói chân thành khiến trái tim Kỷ Hiểu Nguyệt rung động, một cảm xúc dịu dàng từ từ lan tỏa toàn thân. Lần này, Kỷ Hiểu Nguyệt tin.

Cô tin anh đã tốn nhiều công sức; tin tình cảm của anh chỉ dành cho riêng mình cô; tin vào việc để đến gần cô, anh đã cố gắng làm việc; Cô cũng tin vào tương lai mà anh đã hứa.

Thì ra tình yêu của cô cũng giống như cách pha trà, trong lúc đun nhiệt độ từ từ tăng lên, cô cho rằng mình sẽ cứ tiếp tục đun như vậy, không dừng lại, không thay đổi. Nhưng đột nhiên nước sôi, trà nóng, làn hơi róc rách kia khiến những cảm xúc đang trốn sâu tận đáy lòng cô bốc hơi lên, rồi bỗng nhiên quay đầu, cô phát hiện thì ra mình đã đợi giây phút này từ lâu.

“Ông xã...” Tiếng gọi nhẹ nhàng khiến cơ thể Tề Hạo cứng đờ, anh vui mừng ngẩng đầu nhìn cô gái nằm bên dưới.

“Em... gọi anh thêm một lần nữa đi”. Giọng Tề Hạo hơi run run, đôi mắt quyến rũ xưa nay bỗng tràn đầy khát khao, xúc động, thứ anh có được không chỉ là một tiếng gọi, đó là cả thế giới.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hiểu Nguyệt, một nụ cười ngọt ngào xuất hiện, đôi mắt sáng toát lên nét tinh ranh. Cô không nói gì, chỉ vươn tay ôm cổ Tề Hạo, chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út tỏa ánh sáng lấp lánh dưới ngọn đèn pha lê, cánh tay Kỳ Hiểu Nguyệt nhẹ kéo xuống...

Xúc cảm trong nháy mắt được đốt lên...

“Hiểu Nguyệt, anh muốn em!”

Kỳ Hiểu Nguyệt đang bồng bênh trôi trong lớp sương mù mơ mơ màng màng mờ mắt ra:

“Anh nói gì?”

Tề Hạo đang muốn dùng hành động để giải thích mình muốn gì, đột nhiên chuông di động vang lên.

Shit! Sau này nhất định phải tắt điện thoại đầu tiên! Tề Hạo tức tối nhìn chiếc di động.

“A lô?”

“Kỳ Hiểu Nguyệt, cậu đang ở đâu vậy?”

“Hoa Hồ Điệp? Có việc gì sao?”

“Có! Dĩ nhiên là có rồi, nhưng không phải mình mà là An Húc Dương có việc! Cậu ta...”

Kỳ Hiểu Nguyệt nhú mày: “An Húc Dương làm sao? A lô?”

Tề Hạo cũng nhíu mày, đến giờ phút này mà cô ấy vẫn còn nghĩ đến An Húc Dương sao?!

Đầu bên kia, Hoa Hồ Điệp ngây người nhìn An Húc Dương đứng như một vị thần trước mặt anh chàng. Không phải cậu ta không thấy gì sao? Sao lại cướp điện thoại chuẩn như vậy, ra tay một cái là bách phát bách trúng.

An Húc Dương từ từ đưa điện thoại lên tai: “Anh không sao”. Một tiếng nói yếu ớt truyền đến, Kỷ Hiểu Nguyệt thoáng run rẩy: “Em xin lỗi”.

Lúc trước, cô đã sai khi coi tình cảm thời trẻ là tình yêu, lúc phát hiện ra trái tim mình không còn chỗ dành cho An Húc Dương nữa, cô đã khiến anh tổn thương sâu sắc. Đây là lỗi của cô. Nhưng giờ cô lại chỉ có thể nói với An Húc Dương một câu, em xin lỗi.

An Húc Dương im lặng trong giây lát:

“Không cần xin lỗi anh, dù sao giờ anh cũng không còn yêu em nữa rồi”.

Tút... tut....

Tiếng ngắt điện thoại đầu bên kia vọng đến khiến Kỷ Hiểu Nguyệt sững sờ, cô không xác định được lời An Húc Dương là thật hay giả, nhưng cô thật sự hy vọng anh có thể từ bỏ cô, hy vọng An Húc Dương tìm được cuộc sống mới cho riêng mình. Người như anh nên có một tình yêu hoàn hảo mới phải.

Kỷ Hiểu Nguyệt đang mãi suy nghĩ về chuyện của An Húc Dương nên không chú ý vật áo mình đã bị người nào đó vén lên.

“Anh muốn làm gì vậy?” Thấy lạnh trước ngực, Hiểu Nguyệt sực tỉnh.

“Bà xã, anh muốn em!” Tề Hạo cúi đầu che đôi môi Kỷ Hiểu Nguyệt, bàn tay lớn bắt đầu “khai phá vùng đất mới” trên cơ thể Hiểu Nguyệt.

Cô nàng đáng giận này, giờ mà còn nghĩ đến gã đàn ông khác sao? Tề Hạo ra sức trừng phạt cô gái hay mất tập trung này khiến Hiểu Nguyệt chẳng còn hơi sức nghĩ đến người khác nữa.

Tề Hạo là một con sói bị bỏ đói lâu ngày, cô cừu nhỏ nên chịu trách nhiệm với chính hành động của mình thôi!

Trong biệt thự của An Húc Dương, Hoa Hồ Điệp trợn tròn mắt nhìn anh:

“Cậu, cậu, cậu...”

“Đừng nói cho Hiểu Nguyệt biết tôi bị mù, tôi không hy vọng hình ảnh cuối cùng của tôi trước mặt cô ấy lại là một người mù”. An Húc Dương bình tĩnh quay người lại.

“Hình ảnh cuối... cuối cùng?” Hoa Hồ Điệp đột nhiên không “tiêu hóa” được lời nói của An Húc Dương.

“Tôi sẽ rời khỏi đây”.

“Ra nước ngoài sao?” Hoa Hồ Điệp gật đầu, chắc cậu ta ra nước ngoài chữa mắt.

“Ừ”.

Đột nhiên Hoa Hồ Điệp mắt sáng ngời, những tế bào “hóng hớt” khắp người anh chàng lại một lần nữa sục sôi vì việc anh chàng vừa mới nghĩ đến:

“Sau khi chữa khỏi mắt rồi thì sao? Cậu còn quay về đây nữa không?”

An Húc Dương im lặng một lúc rồi đáp:

“Không biết”. Không biết đến lúc đó liệu anh còn có dũng khí để trở về không.

“Có cần nói cho Tề Tiểu Bạch biết không?”

“Đừng nói”.

Nhưng sự thật lại chứng minh, Hoa Hồ Điệp không hề đáng tin.

Vừa lên máy bay, An Húc Dương đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc:

“Này, này, mấy người có còn nhân tính không hả! Chỗ dành cho người mù cũng muốn tranh à! Tránh ra mau!” Tề Tiểu Bạch hùng hổ đá hai tên lưu manh kia.

“Tề Tiểu Bạch?!” An Húc Dương không khỏi kinh ngạc.

“Anh định cứ như vậy mà bỏ đi sao? Tôi cho anh biết, không có cửa đâu nhé! Máy bay sắp cất cánh rồi, ngồi cẩn thận đi!” Tề Tiểu Bạch vừa thắt dây an toàn cho mình và An Húc Dương vừa cười.

Tề Tiểu Bạch cười lạnh: Người bị Tề Tiểu Bạch tôi đây nhắm trúng, không ai có thể chạy thoát khỏi tay tôi đâu!

An Húc Dương lặng lẽ quay mặt đi.

Ngoài cửa sổ, một vòng lửa lớn đang lướt qua những rặng mây đỏ bay lên cao. Dưới rặng mây đỏ ấy, Tề Hạo đuổi theo Kỳ Hiếu Nguyệt chạy khắp bờ cát.

“Bà xã, để anh dạy em bơi nhé!”

“Dừng! Tôi không muốn bơi!”

“Đến đây đi, đơn giản thôi mà, em cứ ôm anh là được rồi”.

“Ồ biến thái, bỏ tôi ra!”

...

TIỂU HỒ LY PK ĐẠI CA SÓI XÁM

Lam Yên Hử Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Đoạn Kết

Rất nhiều năm sau, Kỳ Hiếu Nguyệt vẫn canh cánh trong lòng chuyện Tề Hạo cầu hôn mình trong trạng thái gần như khóa thân

Tề Hạo nói: “Vậy càng có thể chứng minh tấm chân tình của anh với em!”

Kỳ Hiếu Nguyệt giận dữ nói: “Sau này không cho phép anh được bơi trước mặt người khác!”

Tề Hạo nhanh chóng hiểu ý của bà xã, anh gật đầu nói: “Cơ thể của anh vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình em”.

Kỳ Hiếu Nguyệt: “!@#\$\$!”

Người vô liêm sỉ vĩnh viễn vô liêm sỉ!

Về việc gặp gỡ cha mẹ hai bên.

Mẹ Kỳ Hiếu Nguyệt thấy con gái được cầu hôn trên TV, sung sướng đến rơi nước mắt. Hôm đó, bà định kết thúc chuyến du lịch vòng quanh thế giới với bố Kỳ để về nhà xem cậu con rể, nhưng bố Kỳ phân tích rất hợp lý rằng: Dù họ có quay về cũng không gặp được cô con gái và cậu con rể còn đang du lịch kia, có vậy mẹ Kỳ mới chịu từ bỏ ý định.

Kỳ Hiếu Nguyệt và Tề Hạo trở về cũng gây nên xôn xao trong dư luận. Tổng giám đốc Tề và Tề phu nhân trong lời đồn đại cùng nhau quay

về, đó đương nhiên là một tin tức lớn, sân bay tràn ngập phóng viên.

Còn việc vì sao lại là sân bay mà không phải là bến tàu, vấn đề này nên để Tề Hạo trả lời.

Tề Hạo thoải mái nói: “Tối hôm đó, Hiếu Nguyệt mệt quá nên tôi không đành lòng đánh thức cô ấy”.

Vì lỡ giờ thuyền chạy, Tề Hạo đã rất “nhân đức” gọi điện thoại hủy phòng của anh và Kỷ Hiếu Nguyệt trên thuyền, sau đó bắt đầu một tuần trăng mật ý nghĩa, thế nên mới quay về muộn như vậy.

Kỷ Hiếu Nguyệt hậm hực nắm chặt tay Tề Hạo: “ Không được phép phát tin này ra ngoài!”

Tề Hạo mỉm cười đầy mê hoặc: “Ý em là em muốn anh đi tìm Bạch Y Ngưng?”

Kỷ Hiếu Nguyệt: “... Anh đừng mơ tưởng đến việc lấy cớ đi gặp tình nhân cũ nhé”

Tề Hạo rất nghiêm túc: “Bà xã, từ trước đến giờ anh chỉ có một tình nhân duy nhất là em thôi!”

Kỷ Hiếu Nguyệt: “Tin anh có mà ăn cám!”

Hình ảnh hai người kề tai thì thầm to nhỏ nhìn vô cùng thần thiết, Kỷ Hiếu Nguyệt đột nhiên thấy hai bóng người quen thuộc trong đám đông.

Trời! Bố mẹ đến đón cô kìa!

Kỷ Hiếu Nguyệt còn do dự, nên đến nhận người thân hay quay đầu bỏ chạy thì Tề Hạo đã phản ứng nhanh hơn cô một bước.

“Con chào bố vợ, mẹ vợ!”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”

Bố vợ, mẹ vợ? Bố vợ, mẹ vợ? Ai đồng ý cho anh ta gọi bố vợ, mẹ vợ hả? Có điều tiếng lòng Kỷ Hiểu Nguyệt rất nhỏ, thật không đáng kể.

Cùng tiếng gọi của Tề Hạo, mọi ống kính lập tức hướng về một phía, lần đầu tiên bố Kỷ, mẹ Kỷ được lên hình, trong hoàn cảnh bất ngờ thế này, khó tránh khỏi có chút kinh ngạc.

Tề Hạo tiến lên trước cúi đầu trong tư thế chiến thắng: “Bố mẹ vợ, để hai người đợi lâu quá rồi”.

Tách, tách, tách... Tiếng chụp ảnh, quay phim vang lên.

Sau khi khôi phục lại lý trí, mẹ Kỷ vui vẻ nhìn Tề Hạo từ trên xuống dưới, mắt nhìn người của con gái đúng là rất được! Bố Kỷ bình tĩnh gật đầu với tề Hạo.

“Bố vợ, mẹ vợ, con cảm ơn hai người đã giao Hiểu Nguyệt cho con, con nhất định sẽ yêu thương cô ấy suốt đời!” Tề Hạo tuyên thệ trước mặt mọi người.

“Được, được, chỉ cần hai đứa sống hòa thuận là bố mẹ mừng rồi!” ‘Đại diện toàn quyền’ - mẹ Kỷ lên tiếng.

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”

Tên biến thái này mới gặp mà đã “thu phục” được bố mẹ cô rồi!

Sau khi trở về nhà Kỷ Hiểu Nguyệt, Tề Hạo bí mật nói chuyện với bố Kỷ một lần.

Bố Kỷ: “Cuộc sống của cậu và Hiểu Nguyệt từ bé đã hoàn toàn khác nhau, hai đứa không cùng một tầng lớp, cậu thật sự cho rằng mình biết Hiểu Nguyệt muốn có cuộc sống như thế nào chứ?”

Tề Hạo: “Trước khi quen Hiếu Nguyệt, con chỉ coi trọng phát triển những mặt hàng cao cấp, nhưng Hiếu Nguyệt đã giúp con hiểu rằng, dù cao cấp tới đâu cũng không thể tách rời khỏi cuộc sống của những người dân bình thường. Vì vậy con mới mua lại tòa nhà Vườn hoa Thế Kỷ, xây dựng những khu buôn bán, vui chơi, giải trí thích hợp với mọi tầng lớp. Vườn hoa Thế Kỷ được xây dựng vì Hiếu Nguyệt, con đã chuyển toàn bộ cổ phần tòa nhà đó sang tên Hiếu Nguyệt, cô ấy mới là chủ nhân chính thức của tòa nhà. Nhưng đến giờ, cô ấy không hề cảm kích điều đó. Con biết với tính cách của cô ấy, cô ấy sẽ không chịu nhận.

Con nói việc này không phải muốn khoe mẽ hay tranh công, con chỉ muốn nói, Hiếu Nguyệt sống cùng con, cô ấy cần thời gian để thích ứng với cuộc sống của con, con cũng cần thời gian để thích nghi với cuộc sống của cô ấy. Nhưng tới giờ, bọn con coi như đã có thể làm quen với cuộc sống của nhau. Cô ấy có cá tính của riêng mình, con sẽ tôn trọng, con cũng có cách riêng để bày tỏ lòng mình, cô ấy không nhất định phải biết, nhưng con nhất định sẽ làm được. Còn những va chạm trong cuộc sống, cặp vợ chồng nào cũng sẽ đều gặp phải, con không cam đoan mình có thể làm tốt nhất, nhưng con sẽ cố gắng hết mình. Hiếu Nguyệt thích chơi game, con có thể cùng chơi với cô ấy. Hiếu Nguyệt thích những món ăn bình thường, con có thể học làm. Chỉ cần cô ấy thích, con nhất định sẽ mang đến cho cô ấy niềm vui. Quan trọng là con có năng lực, có cả thành ý muốn Hiếu Nguyệt có một cuộc sống hạnh phúc”.

Ngoài cửa, mẹ Kỷ đang đứng nghe lén, hài lòng liếc mắt nhìn con gái: “Nhìn đi, mẹ đã nói cậu con rể này không tệ mà!”

Kỷ Hiếu Nguyệt lần đầu nghe thấy Tề Hạo nói nhiều như vậy, nhất thời không kịp phản ứng.

Sau cánh cửa, sắc mặt bố Kỷ cũng thân thiện hơn, ông khẽ xoa cằm.

“Bố, bố ném thử loại trà này đi, chắc chắn bố sẽ rất thích”. Tề Hạo tự tay rót trà cho bố Kỷ.

Câu nói đơn giản, Kỷ Hiểu Nguyệt nghe là hiểu, sao nhanh như vậy đã gọi là bố rồi? Hiệu quả thật đấy!

Trong phòng vang lên giọng nói vui vẻ của bố Kỷ:

“Ừ, đúng là rất ngon!”

Kỷ Hiểu Nguyệt: “!@#\$!@#...”

Xong rồi sao? Chỉ vậy thôi sao? Đây là buổi ra mắt bố mẹ vợ trong truyền thuyết sao?

Gặp ngài Tổng giám đốc Tề có vẻ rắc rối hơn.

Sức khỏe của bố Tề - ngài cựu Tổng giám đốc khá yếu nên luôn phải ở trong nhà, lúc nào cũng có bác sĩ riêng đến trông chừng, nhưng trong một ngôi biệt thự lớn như vậy chỉ có một mình ông.

Lúc Tề Hạo dẫn Kỷ Hiểu Nguyệt về nhà, Bạch Thế Cơ cũng vừa từ biệt thự đi ra. Bạch Thế Cơ chậm rãi gật đầu với Kỷ Hiểu Nguyệt rồi quay người bước vào xe.

Hai hàng lông mày Tề Hạo khẽ nhíu lại, Bạch Thế Cơ đến đây làm gì vậy?

Tòa biệt thự trống trải được bày biện những đồ dùng đắt tiền, xa hoa bậc nhất nhưng vẫn không che được sự cô đơn từ trong sâu thẳm. Dù dì Lý đã rất nhiệt tình ra ngoài đón tiếp nhưng vẫn không xua đi được sự vắng vẻ, hiu quạnh của nơi đây. Bỗng nhiên Kỷ Hiểu Nguyệt có chút đồng cảm với

vị Tổng giám đốc lớn tuổi này. Một người quyền lực nếu không có được tình cảm của người thân, tòa biệt thự này có khác gì một ngôi mộ lớn.

Trước khi vào nhà, Tề Hạo nắm chặt tay Kỷ Hiểu Nguyệt

Tề Hạo vào thẳng vấn đề: “Bố, đây là Hiểu Nguyệt, bọn con dự định sẽ kết hôn”.

Ngài Tổng giám đốc Tề đang nhắm mắt nghỉ ngơi từ từ mở mắt ra, ông nhìn lướt qua Kỷ Hiểu Nguyệt”

“Ngồi đi”.

Ghế sofa mềm mại như vậy mà Kỷ Hiểu Nguyệt vẫn cảm thấy “như ngồi trên đồng lửa”.

Đây là ngài Tổng giám đốc sao? Lúc trước cô mới chỉ thấy một lần từ phía xa, ngày đó ông còn minh mẫn, tóc đã ngả hoa râm nhưng vẫn “vững như tùng, yên như núi”, từng hành động cử chỉ đều toát lên vẻ uy nghiêm khiến người ta ngưỡng mộ. Không ngờ một cơn bạo bệnh đã khiến ông trở nên sa sút như vậy. Nếu tin tức tình báo của Đào Song Song là đúng thì bệnh của ngài Tổng giám đốc nhiều khả năng là do “tâm bệnh”.

“Hai đứa đến đây chỉ để thông báo cho ta biết, phải vậy không?” Ngài Tổng giám đốc giọng trầm trầm chậm rãi nói. Cảm thấy áp lực, Kỷ Hiểu Nguyệt dựa vào Tề Hạo, Tề Hạo nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô.

“Vâng”.

Kỷ Hiểu Nguyệt: “...”.

Ôi trời, làm ơn đi! Đó là bố anh đấy, có nhất thiết phải thẳng thắn như vậy không!

Ngài Tổng giám đốc Tề từ từ nhắm mắt lại: “Ta biết rồi”.

Biết rồi? Chỉ thế thôi sao?

Tề Hạo lạnh lùng kéo Kỳ Hiểu Nguyệt đứng dậy định đi. Lúc trước chỉ nghe nói quan hệ của Tề Hạo và bố không được tốt, không ngờ lại không tốt đến mức này.

Kỳ Hiểu Nguyệt là một đứa trẻ ngoan, cô không thể chứng kiến cảnh khói súng bay đầy nhà, cô nhất quyết gỡ tay Tề Hạo, chủ động tiến lại gần, cúi đầu nói với ngài Tổng giám đốc Tề:

“Cháu chào bác, cháu là Hiểu Nguyệt, cháu xin lỗi vì giờ mới đến thăm bác được, bọn cháu...”

Ngài Tổng giám đốc Tề đột nhiên mở mắt ra, Kỳ Hiểu Nguyệt sợ tới mức đứng ngây ra, quên luôn những gì định nói, rồi cô nhanh chóng sửa lời:

“Bọn cháu rất coi trọng ý kiến của bác, cũng rất muốn có được lời chúc phúc của bác”.

Tề Hạo giật mình, anh từ từ xoay người, đôi mắt sâu thẳm thoáng lướt qua Kỳ Hiểu Nguyệt, rồi nặng nề dừng lại ở vị Tổng giám đốc lớn tuổi kia.

Ngài Tổng giám đốc Tề cũng rất bất ngờ, đôi mắt đục ngầu vì bệnh tật chợt sáng lên, nhưng ngay sau đó lấy lại được bình tĩnh. Ông từ từ đứng dậy, đánh giá Kỳ Hiểu Nguyệt thêm lần nữa, rồi chuyển ánh mắt sang Tề Hạo.

“Thật sao? Hai đứa thật sự coi trọng ý kiến của ta sao?”

Kỳ Hiểu Nguyệt nghiêm túc gật đầu: “Dạ vâng ạ”.

Tề Hạo im lặng một lát rồi nói: “Đúng vậy, thưa bố”.

Ngài Tổng giám đốc Tề từ từ đứng dậy: “Tốt, vậy ý kiến của ta là...”

Kỷ Hiểu Nguyệt nín thở, cô có thể cảm nhận được toàn bộ ngôi biệt thự yên lặng đến ghê người. Dì Lý đứng ở phòng bếp nhìn ra, dường như cũng đang chờ đợi.

“... Không đồng ý”.

Ba chữ này nói không lớn, nhưng lại găm sâu vào trái tim Kỷ Hiểu Nguyệt, lạnh lẽo vô cùng.

Tề Hạo nghiêm nghị:

“Con hy vọng có được câu chúc phúc của bố, nhưng dù bố có đồng ý hay không, con cũng sẽ lấy cô ấy”.

Tề Hạo nhìn vị Tổng giám đốc già nua lần cuối cùng rồi cầm tay Kỷ Hiểu Nguyệt kéo đi: “Chúng ta đi thôi”.

“Chờ đã”.

Hai người dừng bước.

“Ta còn có lời muốn nói”. Tiếng ngài Tổng giám đốc Tề luôn không quá nhanh cũng không quá chậm, nhưng lại tạo một áp lực vô hình cho người nghe.

Tề Hạo và Kỷ Hiểu Nguyệt cùng xoay người lại.

“Tề gia và Bạch gia trước giờ luôn là bạn làm ăn tốt của nhau, nếu con có thể lấy Bạch Y Ngưng, đối với Tề gia và Bạch gia là một việc vô cùng có lợi. Nếu con không lấy Bạch y Ngưng thì một xu con cũng không có, con vẫn kiên quyết với lựa chọn của chính mình chứ?”

Tề Hạo: “Vâng”.

Trái tim Kỷ Hiểu Nguyệt rung động, cô nắm chặt tay Tề Hạo.

Tề phụ thân: “Vì sao?”

Tề Hạo: “Bởi vì con không muốn có một cuộc sống giống như bố”.

Ngài Tổng giám đốc Tề đột nhiên mỉm cười, một nụ cười khiến Kỷ Hiểu Nguyệt lạnh người, Tề Hạo nghi ngờ nhìn ông.

“Được lắm, con rất may mắn, bởi vì con còn có cơ hội lựa chọn. Nhưng con thật sự hiểu cuộc sống của ta sao?”

Căn phòng khách lại một lần nữa chìm trong im lặng.

Ngài Tổng giám đốc Tề cũng không nói gì thêm, ông chậm rãi xoay người đi về phía thư phòng. Trước cửa thư phòng, ngài Tổng giám đốc Tề gằn từng tiếng:

“Ta chúc phúc cho hai đứa”.

Đây là lần đầu tiên Kỷ Hiểu Nguyệt gặp ngài Tổng giám đốc Tề, không thân thiện lắm, nhưng Kỷ Hiểu Nguyệt cảm nhận được lần gặp mặt này có ảnh hưởng rất lớn đến Tề Hạo, vì tối hôm đó, Tề Hạo chỉ im lặng cả đêm.

Sau đó dì Lý có cho Kỷ Hiểu Nguyệt biết, từ sau khi mẹ Tề Hạo qua đời, Tề Hạo chưa từng trở về, ngoại trừ công việc, anh chưa từng nói chuyện với bố lần nào. Nhưng vì Hiểu Nguyệt, Tề Hạo đã sẵn sàng quay về nhà, có thể thấy cô có ảnh hưởng rất lớn với anh.

Một ngày, ngài Tổng giám đốc Tề hẹn Kỷ Hiểu Nguyệt đi uống cà phê, Tề Hạo đang họp hay tin vội vàng chạy tới, anh đến đúng lúc thấy ngài Tổng giám đốc Tề đưa chiếc vòng tay phi thúy dành cho con dâu của Tề gia cho Hiểu Nguyệt. Tề Hạo nhận ra, mẹ anh cũng từng đeo chiếc vòng tay phi thúy ấy.

Vốn là bố chồng hẹn con dâu đi uống cà phê, không ngờ Hiếu Nguyệt rút lui giữa chừng, cuộc hẹn lại trở thành ngày cha con ôn chuyện. Kỳ Hiếu Nguyệt biết, muốn hai cha con gỡ bỏ hoàn toàn khúc mắc cần có thời gian, nhưng ít nhất đây cũng là một bước khởi đầu tốt đẹp.

Dạo này tâm trạng Nhiếp Phong rất tốt.

Nguyên nhân thứ nhất: Tổng giám đốc Tề đã rước được Tề phu nhân về dinh nên tâm trạng rất vui vẻ, mà khi tâm trạng Tổng giám đốc tốt thì toàn bộ nhân viên trong công ty đều được lợi theo. Anh đương nhiên là người nhận được nhiều lợi lộc nhất. Tiền lương cứ thế “phình” lên, muốn không vui cũng không được!

Nguyên nhân thứ hai: Bộ phận phát triển game tin vui dồn dập, đầu tiên là Tùng Ca và Lý Nhụy kết hôn, sau đó là Hoa Hồ Điệp tiến cử một nhân viên mới cho phòng - Mãng Mọc Sau Mưa. Sau khi quan hệ của hai người được công khai, dù đã gây chấn động không nhỏ nhưng lại cải thiện đáng kể hiệu quả của phòng, nguyên nhân là gì? Vì có bà xã giám sát nên Hoa Hồ Điệp không dám lười biếng, những người lười giống Hoa Hồ Điệp cũng không dám lười nữa. Hơn nữa, có “loa phóng nhanh” Hoa Hồ Điệp ở đây, ai biết liệu anh chàng có “tổ tội” với Tổng giám đốc Tề không.

Nguyên nhân thứ ba: Chân Linh Thần Giới tiến hành tuyển chọn công khai đã thành công rực rỡ, thành công không chỉ về mặt danh tiếng mà còn ở sự hợp tác ăn ý giữa Nhiếp Phong và Bạch Y Ngưng. Dù đến giờ chỉ có mình anh cho rằng đây là bước tiến mới trong tình yêu, nhưng không sao, ít nhất Lam Sắc Yêu Cơ cũng không còn hễ gặp là giết anh nữa, vậy là tốt lắm rồi! Mọi thứ đang tiến triển rất tốt!

Còn về Tề Tiểu Bạch, sau khi cô nàng và An Húc Dương ra nước ngoài, trong một khoảng thời gian ngắn không hề có tin tức. Tề Tiểu Bạch

ranh mãnh có thể thu phục anh chàng “vạn người mê” si tình kia hay không, đó là một câu chuyện khác.

Tiết lộ nho nhỏ, lúc Kỳ Hiếu Nguyệt truy hỏi Tề Tiểu Bạch, cô đã phát hiện ra một bí mật rất lớn:

Kỳ Hiếu Nguyệt: “Vì sao anh trai cậu tên là Tề Hạo mà cậu lại tên là Tề Tiểu Bạch?” Khó nghe chết đi được!

Tề Tiểu Bạch: “Cái đấy hả, tên thật của mình là Tề Linh, vì mình khá nhỏ con nên ở nhà gọi mình là Tiểu Bạch”.

Kỳ Hiếu Nguyệt: “Vậy có phải anh cậu nên được gọi là Tề Đại Bạch không? Đại Bạch, Đại Bạch, nghe như tên một chú cún vậy!”

Tề Tiểu Bạch? “@##\$@^%#&^%...”

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tân Thủ Xem Chiến

Chương 2: Lần Sau Muốn Chết Cứ Gọi Ta

Chương 3: Không Qua Đây Thì Cậu Chết Chắc!

Chương 4: Kỳ Hiếu Nguyệt, Cậu Tàn Nhẫn Quá!

Chương 5: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Chương 6: Chim Sẻ Sao Hiếu Được Chí Hưởng Thiên Nga

Chương 7: Nhóc Con, Tôi Chờ Anh Lâu Lắm Rồi!

Chương 8: Muốn Tạo Tin Đồn, Phải Có Thực Lực!

Chương 9: Lần Đầu Bị “Đá” Trước Mặt Bao Người

Chương 10: Thà Đắc Tội Với Tiểu Nhân, Đừng Đắc Tội Với Nữ Nhân

Chương 11: Thì Ra, Cậu Là Đàn Ông!

Chương 12: Hi Vọng Ngày Mai Người Vẫn Sống Sốt!

Chương 13: Tên Biến Thái Nào Viết Trò Chơi Vậy?

Chương 14: Hiếu Nguyệt, Sao Cậu Lại Chết Nữa Rồi?

Chương 15: Không Phải Hắn Ta Đã Bị Chém Chết Rồi Sao?

Chương 16: Tôi Chưa Bao Giờ Cần Lần Thứ Hai

Chương 17: Anh Ta Chính Là Tổng Giám Đốc

Chương 18: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu

Chương 19: Mộng Uyên Ương Hồ Điệp

Chương 20: Phép Lạ Chốn Văn Phòng

Chương 21: Cô Gái Gặp Một Lần Không Thế Nào Quên

Chương 22: Thần Tiên Tỷ Tỷ Kìa!

Chương 23: Gã Đàn Ông Không Đêm Nào Cô Đơn

Chương 24: Gieo Họa Nhân Gian

Chương 25: Em Thật Sự, Thật Sự Rất Thần Tượng Anh!

Chương 26: Đàn Ông Nhà Lành

Chương 27: Chú Thỏ Con Bị Nhốt Trong Lồng

Chương 28: Xin Chào Tổng Giám Đốc!

[Chương 29: Sự Si Nhục Lớn Nhất Trong Cuộc Đời](#)
[Chương 30: Đây Là Đại Thần Trong Truyền Thuyết Sao?](#)
[Chương 31: Phong Diệp Vô Nhai! Tôi Thề Không Đội Trời Chung Với Anh!](#)
[Chương 32: Mình Thấy Cậu Nên Đi Theo Anh Ta Thì Hơn](#)
[Chương 33: Địch Chưa Loạn Mà Ta Đã Loạn Là Điều Tối Kỳ!](#)
[Chương 34: Tiểu Hồ Ly Bị Lợi Dụng](#)
[Chương 35: Tể Nguyệt, Cậu Thật Sự Đi Theo Phong Diệp Vô Nhai Rồi Há?](#)
[Chương 36: “Phù Thủy Nhỏ” Và Chàng Thanh Niên Xinh Đẹp](#)
[Chương 37: Cảm Giác Thiên Hạ Vô Địch Thì Ra Là Như Vậy!](#)
[Chương 38: Tiểu Hồ Ly Không Chịu Nổi Khích Tướng](#)
[Chương 39: Một Đêm Cùng Nhau](#)
[Chương 40: Mọi Người Đều Nói Đại Thần Thích Cậu!](#)
[Chương 41: Chắc Là Đang... Khúc Đạo Đầu](#)
[Chương 42: Động Cơ Đáng Nghi](#)
[Chương 43: Bùng Nổ Trong Im Lặng](#)
[Chương 44: Gã Ta Có Ý Đồ Gì Vậy?](#)
[Chương 45: Tuyệt Sắc Thế Gian, Siêu Cấp Đẹp Trai!](#)
[Chương 46: Sự Tĩnh Lặng Trước Cơn Bão](#)
[Chương 47: Trên Chũ “Sắc” Có Một Cây Dao](#)
[Chương 48: Gần Mực Thì Đen](#)
[Chương 49: Đó Không Phải Là Loạn Luân Sao?](#)
[Chương 50: Tân Thủ Đòi Cướp Bà Xã Của Đại Thần!](#)
[Chương 51: Lại Giẫm Chân Lên Giới Hạn](#)
[Chương 52: Hiếu Nguyệt! Các Cậu Đang Sống Chung Sao?](#)
[Chương 53: Bối Lòng Tìm Vết](#)
[Chương 54: Nhất Cự Ly...](#)
[Chương 55: Kế Hoạch “Mượn Dao Giết Người”](#)
[Chương 56: Động Lòng](#)
[Chương 57: Mình Có Bị Điên Không Vậy?](#)
[Chương 58: Người Mới – Tùng Phong Hàn](#)

[Chương 59: Sau Đây, Ít Trêu Chọc Kỳ Hiếu Nguyệt Là Hay Nhất!](#)
[Chương 60: “... Phú Quý Bất Năng Dâm”](#)
[Chương 61: Đây Rồi Ràng Là Một Âm Mưu!](#)
[Chương 62: Nếu Không Phải Là Cô, Anh Sẽ Không Lấy Ai Hết](#)
[Chương 63: Động Phòng Trong Truyền Thuyết](#)
[Chương 64: Anh Rất Muốn... Ôm Cô!](#)
[Chương 65: Người Thật Pk](#)
[Chương 66: Tên Biến Thái Đó Chính Là Ông Xã Em Đây!](#)
[Chương 67: Không Phải Đại Thần... Ghen Đây Chứ?](#)
[Chương 68: “Cặp Đôi Trời Sinh”](#)
[Chương 69: Buổi Sáng Bất Ngờ](#)
[Chương 70: Hãy Cho Anh Một Cơ Hội](#)
[Chương 71: Dê Vào Miệng Cọp](#)
[Chương 72: Không Ngờ Đại Thần Lại Lợi Hại Như Vậy](#)
[Chương 73: Cổ Tình Kiếm Chuyện](#)
[Chương 74: Bà Xã “Ngoại Tình”](#)
[Chương 75: “Uyên Ương Nghịch Nước”](#)
[Chương 76: Công Khai Phạm Tội](#)
[Chương 77: Trường Quay](#)
[Chương 78: Lần Đây Xem Cô Trốn Thoát Thế Nào!](#)
[Chương 79: Đùa Giỡn Với Đại Thần](#)
[Chương 80: Tối Đây, Cô Là Của Anh](#)
[Chương 81: Chi Bằng Thoái Ẩn Giang Hồ](#)
[Chương 82: Nhất Định Phải Giúp Cậu Thu Phục Tề Phu Nhân](#)
[Chương 83: Cô... Cô Tấn Công Đại Thần](#)
[Chương 84: Yên Tâm, Để Tôi Giúp Cậu](#)
[Chương 85: Bà Xã Để Yêu Để Thương Chứ Không Phải Để Giẫm Lên!](#)
[Chương 86: Gặp Ngụy](#)
[Chương 87: Nước Hoa Kích Thích Tình Dục](#)
[Chương 88: Cảnh Đây Không Thích Hợp Với Trẻ Em](#)
[Chương 89: Với Người Phụ Nữ Nào Anh Cũng Lạnh Lùng Thế Sao?](#)
[Chương 90: Thuận Vợ Thuận Chồng, Tắt Biến Đông Cũng Cạn](#)

[Chương 91: Cuối Cùng, Anh Cũng Đợi Được Rồi!](#)
[Chương 92: Âm Mưu Của Chàng Sói](#)
[Chương 93: Ông Xã Ngoại Tình](#)
[Chương 94: Ôi, Tốt Quá Rồi! Tổng Giám Đốc Tề Bị Kỷ Hiểu Nguyệt “Đá” Rồi!](#)
[Chương 95: Cường Hôn Trong Thang Máy](#)
[Chương 96: Không Sao, Chẳng Qua Em Bị Chó Cản Thôi!](#)
[Chương 97: Đúng Là Báo Ứng!](#)
[Chương 98: Bà Xã, Anh Yêu Em](#)
[Chương 99: Có Lẽ, Em Đã Thích Phong Diệp Vô Nhai](#)
[Chương 100: Tức Quá! Cái Tên Biến Thái Kia Lại Dám Ở Trong Văn Phòng](#)
[Chương 101: Ông Xã, Tên Này Trêu Em!](#)
[Chương 102: Bà Xã, Hôm Nay Anh Rất Vui](#)
[Chương 103: Hôm Nay Là Ngày ... Em Hẹn Gặp Đại Thần](#)
[Chương 104: Bà Xã, Cuối Cùng Em Cũng Đến!](#)
[Chương 105: Lần Đầu Tiên Dẫn Bạn Gái Về Nhà?](#)
[Chương 106: Tề Tiểu Bạch Về Nước](#)
[Chương 107: Thỏa Hiệp Của Hai Con Sói](#)
[Chương 108: Cuộc Đối Đầu Bất Tận](#)
[Chương 109: Nội Chiến](#)
[Chương 110: Kỷ Hiểu Nguyệt, Mình Hận Cậu!](#)
[Chương 111: Ghen?](#)
[Chương 112: Hiểu Nguyệt, Bọn Mình Chụp Chung Một Kiểu Ảnh Đi!](#)
[Chương 113: Hiểu Nguyệt Cô Nương Sắp Gặp Xui Xẻo Rồi!](#)
[Chương 114: Đúng Là Một Người Đàn Ông Hoàn Hảo!](#)
[Chương 115: Bà Xã, Hãy Tin Tưởng Anh!](#)
[Chương 116: Đoạn Kết](#)